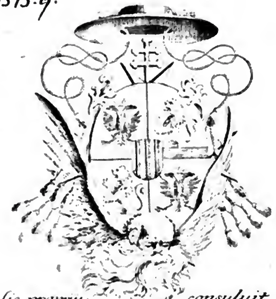
9
2-A
4

6
9 L
30

BB.9.

Sic propriis … *consuluit*
otiis *Anno 1789.*

9-2.A.5

XXII.2. AA.

Digitized by Google

FASTI ATTICI
IN PARTES DUAS
ET
QUATUOR VOLUMINA
DISTRIBUTI.

FASTI ATTICI
IN QVIBVS
ARCHONTVM
ATHENIENSIVM SERIES
PHILOSOPHORVM ALIORVMQVE ILLVSTRIVM
VIRORVM AETAS
ATQVE PRAECIPVA ATTICAE HISTORIAE CAPITA
PER OLYMPICOS ANNOS DISPOSITA DESCRIBVNTVR
NOVISQVE OBSERVATIONIBVS ILLVSTRANTVR

AVCTORE
EDVARDO CORSINO
CLER. REGVL. SCHOLARVM PIARVM
IN PISANA ACADEMIA PHILOSOPHIAE PROFESSORE

TOMVS SECVNDVS
SEX RELIQVAS DISSERTATIONES COMPLECTENS.

FLORENTIAE . ANNO . CIϽ . IϽCC . XLVII.
Ex Typographio Io: Pauli Giovannelli

PRAESIDVM ADPROBATIONE.

PRAEFATIO.

ALterum hoc FASTORVM ATTICORVM *Volumen editurus nihil eſt certe cur Te, benevole & amice Lector, pluribus hic morer; aut ex recepta iam Scriptorum conſuetudine plura praefari velim. Etenim quid ipſo complecti debuerim, qua ſerie, vel ordine ſex reliquae* DISSERTATIONES *iſtae priores octo iampridem editas conſequantur, adeoque primam Operis univerſi Partem, ſive Apparatum ad Faſtos Atticos, abſolvant, ex iis, quae in ipſo ſuperioris Voluminis limine expoſui, facile ut opinor intelligetur. Accedit etiam quod ſingulis hiſce Diſſertationibus uberem, atque accuratam Synopſim praefixam volui; ut illuſtriora nempe rerum diſſerendarum capita oculis fere ſubiecta conſpicerentur. Itaque actum agerem, ſi aut Operis argumentum, aut Diſſertationum numerum, aut ipſarum ordinem hic iterum exponerem. Id unum potius hic opportune monendum eſſe putaverim quod cum in IX. tribuſque pone ſequentibus Diſſertationibus ea ſingula*

accurate, eodemque prorſus ordine ſim proſequutus, qui mihi iampridem animo obverſabatur, ubi Faſtis Atticis meliori qua poterat methodo contexendis manum admoveram, adeoque in alterius Voluminis initio expoſitus conſtitutuſque fuerat; in duabus tamen poſtremis a propoſita rerum ſerie deflectere ſubinde libuit; ut ex iis, quae diſſerenda ſuſceperam, quaedam conſulto ſeiunxerim, ut opportuniori loco, clariorique methodo traderentur.

Etenim in XIII. Diſſertatione de variis Athenienſium Feſtis, aut Ludis loquuturus, quibus veluti characteribus rerum geſtarum tempora deſignari ſolent, aliqua de celeberrimis etiam quatuor Graeciae Ludis, Olympiis *nimirum*, Pythiis, Nemeis, *atque* Iſthmiis *dicenda mihi putaveram: ut exinde quoque vel definiendo Athenienſium Feſtorum tempori, vel Graecis, Atticiſque Scriptoribus, aut monimentis aliis illuſtrandis praeſidium aliquod oriretur. Quandoquidem vero in deſignandis Olympiadum, Nemeadum, atque Iſthmiadum annis graviſſima certe Scaligeri, Petavii, ac Dodvelli autoritas, quos in re Chronologica accuratiſſimos, ac veluti principes admirari, meritoque ſuſpicere conſuevimus, me iampridem impulerat, ut ſententiam illam, quae Trium Viris illis probata fuerat, tanquam certam amplecterer, de ſolo Pythiadum tempore aliqua me dicturum receperam; quod illae nimirum a Petavio, ac Dodvello quidem in* ſecundis; *a Scaligero vero in* tertiis *Olympiadum annis collocatas eſſe conſpicerem, idque mihi novis aliis, certiſque characteribus perſpicue demonſtratum eſſe confiderem. At ubi ſingula doctiſſimorum Virorum, & qui ceteros omnes excellit, Dodvelli argumenta ſubtilius inquirere, remque ipſam ad vivum reſecare incepi, non Pythiadas ſolum, ſed hibernas etiam Iſthmiadas, ac Nemeadas ipſas, ſive hibernae, ſive aeſtivae illae fuerint, perperam in olympicis annis collocatas eſſe deprehendi: quippequae non* primis, *&* tertiis, *ut Scriptores illi una veluti voce contendunt; ſed* ſecundis *ſolum, &* quartis *redire, vel inſtaurari ſolerent. Itaque e re futurum putavi ſi de quatuor Ludis illis, quorum ſubtilior, atque uberior diſputatio a Faſtis Atticis, hoc eſt a principe Operis argumento, aliena quodammodo videbatur, ſeorſim diſſererem: quod in Quatuor* Agonisticis Dissertationibus *iam praeſtiti, quae vertentis anni ſpatio, interim dum Typographus moras necteret, Faſtorumque editio lentius procederet, a me exaratae, ac typis aliis commiſſae publicam lucem adſpexere. Quid-*

quid

quid ergo de Pythicis Ludis in XIII. Faſtorum Diſſertatione me dicturum promiſeram, ex Agoniſtica Diſſertatione II. diligens humanuſque Lector inquirat. Quod ſi in aliqua ex Diſſertationibus illis, quae iampridem editae fuerant, Pythiadas non tertiis, *ſed* ſecundis *potius, Olympiadum annis adſcriptas eſſe conſpexerit, atque in definienda praeſertim Pindari aetate varietatem aliquam, aut inconſtantiam offenderit, illud exinde factum intelligat, quod nondum verum Pythiadum tempus exploraveram; ſed ambiguo ſolum Thucydidis teſtimonio, conſtantique Petavii, ac Dodvelli autoritate abreptus Pythiadas ipſas* ſecundis *plerumque Olympicis annis conceſſeram.*

Cetera vero, quae minus accurate, feliciterque explicata a me fuerint; quaeque proinde merito corrigi, inverti, refelli, refingi poſſe videantur, interim benevoli, honeſti, humanique Lectoris iudicio notanda, corrigenda, vel condonanda relinquo. Optime nimirum intelligo, ingenueque profiteor in tanta rerum differendarum obſcuritate, opinionum diſſidio, argumenti, operiſque magnitudine ac difficultate longe vividiorem mentis aciem requiri, quam quae mihi ſuperioribus annis, affecta plerumque valetudine, variiſque ſtudiorum generibus implicato ſuppetere, vel ſperari poſſe videbatur.

Quemadmodum vero de Pythiadum tempore non in Fastis Atticis, *ſed in Agoniſticis Diſſertationibus, diſtincto nimirum, & peculiari Opere diſputavi, ita propemodum in XIV. omniumque poſtrema Diſſertatione de ſingulis Graecarum Vrbium Menſibus, atque Periodo meliori quo licuit ordine diſputavi; eorumque Menſium ſitum, ſi fieri id quidem poterat, in civilibus Athenienſium, adeoque Romanorum, annis oſtendi. Eiuſmodi tamen Cyclorum uſum, atque contextum, meliorem nempe accuratioremque methodum, qua nobiliores Graecorum Epochae conſtitui, ſimulque conferri debent, in ipſo potius alterius Partis limine; hoc eſt III. Voluminis initio, demonſtrandam putavi: ut ubi nimirum res geſtae iuxta perpetuam connexamque temporum ſeriem per olympicos annos diſpoſitam ſunt recenſendae, olympicorum etiam annorum connexio cum annis illis oſtendatur, qui vel ab V. R. C. vel a Troiae excidio, vel a Nabonaſſaris initio, veluti cardine, deducuntur, atque ab illuſtrioribus Chronologis adhibentur.*

Conſultius etiam exiſtimavi nitidam, atque accuratam illam Atticae Regionis Tabulam, quam coronidis loco me Faſtis At-

ticis

ticis adiecturum promiſeram, ſeorſim a Faſtis ipſis edere; univerſum nempe de Attica Regione, eiuſque Populis Commentarium adornare, in quo ſingula veterum Scriptorum teſtimonia proferantur, quibus Atticarum Vrbium, Inſularum, fluminum, montium ſitus, plerumque obſcurus hactenus, aut incompertus demonſtretur.

Atque iſta quidem de iis, quae ſecus ac in ipſo Operis univerſi ſpecimine, ac Praefatione propoſita fuerant, pertractanda, paulloque commodius explicanda putavi. Quod autem ad rerum Indicem attinet, eorumque Scriptorum ſeriem, qui ſubinde illuſtrati, notati, vel emendati fuerint, mos hac in parte Typographo gerendus fuit, qui Voluminis molem iuſto grandiorem futuram querebatur; & Synopſes illas, quas Diſſertationibus praefixeram, Indicis loco futuras vel habendas eſſe cenſebat. Itaque varii Scriptorum, Archontum, Hieronicarum, rerumque maxime memorabilium Indices in extrema demum Operis univerſi parte ſubiicientur: quemadmodum opportunius ibi ea quoque complectar, quae ſuis in locis inſeri, caſtigari, mutari, vel illuſtrari poſſe deprehendero; ſimulque graviora Typographi errata, quae me praeſertim abſente irrepſere. Etenim leviora, quae ſenſum minime perturbent, ac facile deprehendi poſſint, Lectorum potius iudicio atqu ehumanitati corrigenda committo.

Dabam Piſis Idibus Maiis Anno 1747.

DIS-

DISSERTATIO IX.

De Scriptoribus, ac Monimentis illis, ex quibus Eponymorum Archontum nomina, et series inquiri, ideoque Atheniensium Archontum Faſti contexi debent.

I. Quantum ſplendoris, ac praeſidii tum in exploranda Athenienſis Populi, aliarumque Graecarum Vrbium hiſtoria, tum in illorum temporibus rite ac feliciter digerendis ex Eponymorum Archontum nominibus, ipſorumque ſerie oriri debeat, ſatis, ut opinor, ex iis intelligi, oſtendique poterit, quae in Diſſertatione I. de Archontis Eponymi dignitate, variiſque muneribus explicavi. Oſtendi nimirum, quod eiuſmodi Archontis nomine civiles Athenienſium anni ita numerari, vel inſigniri conſueverant, ut annus unus ab alio ſolo

plerumque Archontis Eponymi nomine diſtingueretur; ideoque publicis tum Populi, tum Senatus etiam decretis, legibus, ac monimentis aliis nomen ipſum inſcribebatur, ut annus ille, quo lex edita fuerat, vel hiſtoria quaedam contigerat, veluti perſpicua quadam temporis nota, ſeu charactere, a ceteris omnibus accuratiſſime ſecerni poſſet. Nec alia certe de cauſſa Archontem illum, qui principem inter Novemviros locum obtinuit, *Eponymum* vocatum eſſe iam dixi, niſi quod ille civili cuidam anno, quo praeerat, certam hanc notam, ac veluti nomen imponeret, ut plurimis exemplis aliis inferius oſtendetur. Exinde vero facile deprehendi etiam poterit quam utiles, ac neceſſarii proinde fuerint Epónymorum Archontum Faſti, quibus illorum omnium nomina, ac ſeries nitide oſtenderetur; & Archontum quilibet ad annum illum olympicum referretur, quo Athenis ille dignitatem iſtam obtinuit; ideoque ubi res aliqua Archontis nomine inſignita in Hiſtoricis, aliiſve Scriptoribus offenderetur, intelligi quoque, vel definiri repente poſſet qua Olympiade, quove Olympiadis eiusdem anno res illa contigerit. Quemadmodum ergo temporum ſeries, atque intervalla in Romana Hiſtoria cognoſci non poſſent, niſi *Conſulum* ſeries in *Conſularibus Faſtis* expreſſa foret, & annus etiam ille, quo Conſulum aliquis imperavit, ad certum annum aliquem ab *Vrbe condita* referretur, ſic univerſa quoque Graecarum, vel Athenienſium rerum hiſtoria mirifice incerta, ſive perplexa foret, niſi ex Archonticis Faſtis rite diſpoſitis perſpicuus ordo, plurimuſque ſplendor accederet.

II Itaque praeclare de Patria, Graecaque Hiſtoria meriti videntur illi, qui vel a primis uſque temporibus eiuſmodi Archontum ſeriem prodidere; aut ex veteribus monimentis iſtis, dum Athenienſis Reſpublica adhuc floreret, de Archonticis eiuſmodi Faſtis accurate contexendis ſedulo cogitarunt. Ita Demetrius ille Phalereus, qui doctrinae gloria, ſimulque autoritate, & imperio Athenis excelluit, Ἀρχόντων Ἀναγραφὴν *Archontum Recenſionem* circa Olympiadem CXVIII. conſcripſit, quae ſaepius a Laertio (1), aliiſque Scriptoribus (2) memoratur: quamvis Laertius ipſe (3), ac Menagius etiam in recenſendis Demetrii Libris Opus illud omiſerint.

Phi-

(1) Lib. I. ſeg. 22. & II. ſ. 7. (2) Marcellin. in Vita Thucyd. (3) Lib. II. ſ. 75.

Philochorus quoque & ipſe Athenienſis praeter XVII. *Atthidis* Libros, quibus Hiſtoriam Atticam per Archontes diſpoſitam ad Olympiadem CXXX. ſive Antiochi Θέȣ *Dei* tempora deduxit, de Athenienſibus etiam Archontibus a *Socratide* ad *Apollodorum* uſque Commentarium edidit (1); ideoque ſaepiſſime a Dionyſio Halicarnaſſeo (2), aliiſque pluribus (3) citari, vel exſcribi etiam ſolet. Apollodorus etiam Athenienſis, qui circa Olympiadem CLXV. vixiſſe traditur, ita res ab Athenienſibus geſtas, atque illuſtrium Virorum aetatem in *Chronicis* digeſſiſſe videtur, ut Archontes etiam, & olympicos annos, quibus illi imperarunt, expreſſerit; ut ex variis Laertii (4) Diodori (5), aliorumque locis apparet, in quibus *Apollodorus in Chronicis*, addito plerumque Archontis nomine afferri ſolet. Proxime, ut opinor, ad aetatem illam acceſſit Steſiclides ille, qui τῶν Ἀρχόντων, καὶ Ὀλυμπιονικῶν Ἀναγραφὴν *Archontum*, *& Olympionicarum Recenſionem* edidit, quae a Laertio laudatur (6). Denique, ne in recenſendis aliis hic immorer, Aſclepiades Alexandrinus (7), Androtion, aliique plurimi, qui Hiſtoriam Atticam conſcripſere (8); & Ariſtoteles etiam ipſe, qui Pythionicarum ſeriem adornavit (9), Archontum quoque ſeriem ſimul contexuiſſe videntur, qua temporum intervalla perſpicua, certaque methodo diſtinguerentur.

III. Illuſtris haec tamen Atticae Hiſtoriae pars, ſimulque eximia Scriptorum illorum Opera maximo certe literarum damno temporis iniuria excidere; ut ſolae proinde ipſorum laciniae, ſive fragmenta ſuperſint, quae in Dionyſio, Laertio, variiſque Scholiaſtis nobis occurrunt. Plurima quoque Eponymorum Archontum nomina apud Diodorum Siculum in Libris illis, qui interiere, deſiderantur: & quamvis etiam plurima apud Diodorum ipſum ſuperſint, plurima in Dionyſio, Thucydide, Xenophonte, Plutarcho, aliiſque Scriptoribus memorentur; plurima denique in monimentis aliis nobis occurrant, vix illa tamen inter ſeſe cohaerere, apteque diſponi poſſe videntur, ut perennis illa, integra, & accurata Archontum omnium ſeries, Atticique Faſti contexantur;

 qua-

(1) Suidas in Φιλόχορος. (2) Epiſt. ad Ammeam, & in Dinarcho &c. (3) Scholiaſt. Ariſtoph. (4) Lib. I. ſeg. 38. II. ſeg. 2. & 7. (5) Lib. I. init. (6) Lib. II. ſeg. 56. (7) Schol. Ariſtoph. ad Nubes. (8) Vid. Meurſ. Biblioth. Attic. & Voſſ. de Hiſtor. Graec. (9) Plutar. in Solone.

quales a Demetrio, aliiſque veteribus conſcripti fuerant. Illorum tamen diligentiam aemulari, ideoque iacturam ſupplere, meliori, quo poterat, ordine conatus eſt Scaliger in illa temporum, hiſtoriarumque Συναγώγῃ *Collectione*, quam Graece conſcripſit, atque poſt Euſebii Chronicon a ſe mirifice illuſtratum, atque emendatum edidit. Quo certe loco falli putaverim eos, qui Collectionem illam non a doctiſſimo, ſummoque Viro compoſitam, ſed ex Syncello, aliiſque ineditis Veterum membranis excerptam eſſe opinantur [1]. Siquidem, ut argumenta cetera omittam, errores illi, qui ex depravatis plerumque Diodori, aliorumque codicibus in Συναγώγην illam irrepſere, manifeſte nobis oſtendunt, ipſam a Scaligero, qui in corruptos illos Scriptorum codices inciderat, contextam eſſe. Itaque cum Petavio [2] reprehendi merito poterit Meurſius ipſe, qui Graecam illam Hiſtoriarum Collectionem ſub *Anonymi* Scriptoris titulo ſaepius exſcribere, eiuſque ſuffragio non illuſtrandis ſolum, ſed corrigendis etiam interdum veteribus Scriptoribus uti ſolet, ac ſi *Anonymus* Auctor ille vetus aliquis Graecus Scriptor haberi debeat, quem Scaliger ſolum ediderit; cum tamen Scaliger ipſe variis in locis *Collectionem* illam a ſe conſcriptam, ſive ex variis Scriptoribus contextam eſſe fateatur. De concinnandis etiam Athenienſium Archontum Faſtis, Latineque edendis omnium primus cogitavit Italiae ſuae lumen Sigonius in Libello, quem *de Athenienſium Temporibus* ille conſcripſit: quamvis & Archontum plures omiſerit, & in olympicis etiam annis, quibus illi imperarunt, definiendis ſubinde aberraverit. Omnium tamen diligentiam ſuperaſſe, ideoque ceteros inter excellere merito exiſtimatur Meurſius in IV. Libris illis, quos *de Archontibus Athenienſium* inſcripſit: in quibus ille 244. Archontes recenſuit, ipſorumque ſingulos ad olympicum annum illum, quo imperarunt, feliciter revocavit; nonnullos etiam, quos incertae aetatis eſſe coniecerat, extremo tandem loco numeravit, atque eximia, qua fuerat, Graecarum rerum peritia, ingenio, & eruditione innumera fere veterum Scriptorum loca reſtituit, vel illuſtravit. Meurſii, aliorumque veſtigiis preſſius inſtiterunt Seldenus, Lydiattus, at-

(1) Vid. Fabric. Bibl. Graecae Lib. II. c. 15. num. 2. (2) Doctr. Temp. in Chron. ad annum P. I. 4029.

atque Prideauxius, qui in illuſtrando Arundelliano Marmore plenam Archontum omnium ſeriem edidere, adiectis etiam Archontum illorum nominibus, qui ex eodem Marmore primum affulſerant; omniumque poſtremus 43. ab hinc annis Dodvellus in aureo, atque immortali Opere, quod *de Cyclis* inſcripſit, brevem Archontum omnium ſeriem exhibuit, quae omnium pulcherrima, atque accuratiſſima videtur. Quandoquidem vero plurima doctiſſimis Viris illis in contexenda Archontum ſerie exciderunt, quae minus accurata cenſeri merito poſſint, ut variis ſubinde in locis opportunius oſtendam, univerſam hanc Atticae Hiſtoriae partem ſuis ex fontibus ita repetendam, iterumque mihi retexendam eſſe putavi, ut plenior illa, emendatior, longeque clarior, niſi mea me fallit opinio, legentium oculis exhiberetur. Itaque ſepoſita illorum omnium autoritate, ac ſuffragio, qui ſpartam iſtam ornandam ſuſceperant, ex veteribus ſolum Scriptoribus, ac monumentis aliis, quae ad haec uſque tempora pervenere, & quorum certe pleraque a Meurſio proferuntur, integram in Faſtis iſtis Archontum ſeriem adornandam ſuſcepi, atque e re maxime futurum putavi, ſi in ipſo veluti limine fontes illos oſtenderem, ex quibus eiuſmodi Archontum nomina, ac ſeries inquiri, ideoque Attici Faſti contexi poſſint.

IV. Vt autem omnia clariori, quo poterit, ordine demonſtrentur, illud in primis obſervaſſe iuverit, quod Archontum nomina, illorumque ſeries partim ex veteribus Graecis, Latiniſque Scriptoribus, partim etiam ex Marmoreis Inſcriptionibus haberi poterit: ut nihil de Numiſmatibus, ſive de Athenienſium Nummis hic loquar, quibus an Archontum potius, quam aliorum Athenienſium Magiſtratuum nomina inſcripta ſint, Diſſert. XII. opportunius inquiram. Atque ex Scriptoribus quidem plurimi ſolum Archontis alicuius nomen expreſſere; neque olympicum tamen annum addidere, quo Athenis ille imperaverit. Ita Harpocration aſſerit ὅτι τὸ Λέχαιον ἐξῄλω Μνασίππυ Ἄρχοντος (1) *quod Lechaeum exciſum fuit Mnaſippo Archonte*; atque in omnibus fere Inſcriptionibus, quarum plurimas Diſſertatione XI. proferemus, ſolum Archontis nomen, ſine ullo temporis, annive cha-

(1) In Λέχαιον.

charactere, expreſſum conſpicitur. Scriptores alii duorum Archontum, pluriumve nomina expreſſere, quorum unus alteri ſucceſſiſſe dicitur; ſed illorum tamen aetas omnino reticetur. Ita Demoſthenes *in Neaeram* διατρίψασα ἐν τοῖς Μεγάροις δύο ἔτη, τὸν τ' ἐπ' Ἀςέιυ Ἄρχοντος, ϗ Ἀλκισθένυς ἐνιαυτόν (1) *commorata eſt Megaris biennium*, hoc eſt *Aſteii*, & *Alciſthenis Archontis annum*, atque in veteri Inſcriptione quadam legitur Γαῖος Γαΐυ Ἀχαρνεὺς ἱερεὺς γενόμενος Θέων μεγάλων ἐν τῷ ἐπὶ Διονυσίυ τῦ μετὰ Λύκισκον Ἄρχοντος ἐνιαυτῷ (2) *Caius Caii Acharnenſis Sacerdotio fungens deorum magnorum in Archontis Dionyſii, qui Lyciſco ſucceſſerat, anno*. Alii ſubinde vel unius, vel plurium quoque Archontum nomen, ſimulque aetatem expreſſerunt, ut a Laertio dicitur quod Xenophon ἤκμαζε κατὰ τὸ τέταρτον ἔτος τῆς τετάρτης ἐνενηκοςῆς ὀλυμπιάδος, ϗ ἀναβέβηκε σὺν Κύρῳ ἐπὶ Ἄρχοντος Ξεναινέτυ . . . κατέςρεψε δὲ ἔτει πρώτῳ τῆς πέμπτης, ϗ ἑκατοςῆς ὀλυμπιάδος ἐπὶ Ἄρχοντος Καλλιδημίδυ (3) *floruit maxime* 4. *anno Olympiadis* XCIV. *aſcenditque cum Cyro ſub Xenaeneto Archonte . . . obiit autem anno* 1. *Olympiadis* CV. *Archonte Callidemide*. Alii denique, ut Ariſtides (4), Athenaeus (5) &c. Archontum plures ita memorarunt, ut illorum ſeriem, atque ordinem nobis expreſſerint, ut initio nimirum ducto ab anno quodam olympico unus poſt alium Archontis munere perfunctus fuerit. Itaque ex variis eiuſmodi Scriptoribus integra, & accurata Archontum omnium ſeries haberi non poterit; adeoque pleni Archontum Faſti ex paucis illis, diſiectiſque ruderibus componi minime poſſunt. Plurimum tamen ſplendoris, atque praeſidii tum illuſtrandis, tum confirmandis etiam Archontum Faſtis haberi inde poterit, ut vera Archontum nomina, illorumque ſitus in olympicis annis oſtendatur; ut in concinnandis proinde, digerendiſque Faſtis ipſis ſingula Veterum teſtimonia laudari debeant, in quibus Archontis alicuius nomen occurrat; ſive ille temporis characterem, atque cum Archontibus aliis ordinem praeſeferat; ſive perſpicuis etiam notis illis deſtituatur.

V. Ceteros tamen inter Scriptores illos merito excellere exiſtimantur Diodorus Siculus, Dionyſius Halicarnaſſeus, &

(1) Pag. 522. (2) Gruter. Pag. 319. 2. (3) Libro II. ſeg. 55. 56. (4) Platonic. II. (5) Lib. V. c. 18.

& Auctor ille, qui Marmor Arundellianum deſcribendum curavit, in quo nobiliores Graecorum Epochae, adiecto Regis, vel Archontis Athenienſis nomine, deſcribuntur; ideoque *Graecorum Epochae*, vel *Chronicon Marmoreum* vocari ſolet. Siquidem in eximio, praeſtantiſſimoque hoc Marmore 43. Archontum nomina nobis occurrunt; & annus etiam ille, quo ipſorum quilibet imperavit, ab anno 1. Olympiadis CXXIX., quo Marmor ſculptum fuit, aut ad quem Epochae ſingulae, ſive anni in ipſo notati referuntur, ita κατὰ πρόληψιν, ſive *ordine retrogrado*, numeratur, ut facile intelligi, vel definiri poſſit qua Olympiade, & Olympiadis anno Archontes illi imperaverint. Dionyſius vero non modo variis in locis, praeſertim vero in *Romanis Antiquitatibus*, & in *Epiſtola ad Ammaeum* plurium Archontum nomina, illorumque aetatem, expreſſis olympicis annis, quibus Archontis munere perfuncti illi fuerint, accurate deſcripſit; ſed etiam *in Dinarcho ſeptuaginta* Archontum ſeriem, olympico tamen anno, quo ſeries illa incaeperit, diſſimulato, contexuit; ut inſignem proinde Faſtorum partem, ex Philochoro, ut opinor, excerptam nobis reliquerit. Diodorus denique ceteris omnibus accuratior, aut certe uberior ita rerum, temporumque ſeriem ex Apollodori Chronicis, ut ego quidem exiſtimo (1), digeſſit, ut ſingulis olympicis annis Romanos Conſules, & Athenienſium Archontes adſcripſerit; ideoque ab anno 1. Olymp. LXXV. ad annum uſque 3. Olympiadis CXIX. integros ille Archontum Faſtos contexuit: qui a primis etiam temporibus in eximio hoc Scriptore nunc haberentur, niſi VI. VII. VIII. IX. ac X. Liber iniuria temporum interiiſſet. Hinc merito Sigonius, & Scaliger, ipſiſque facem praeferentibus Meurſius in adornandis Archontum Faſtis Diodori, ſimulque Dionyſii veſtigiis ubique preſſius inſtitit; atque in exprimendo Archontis nomine, qui certo quodam olympico anno imperaverit, ita Diodorum, ſimulque Dionyſium laudare, & exſcribere plerumque ſolet, ut non aliam propemodum Archontum ſeriem in Faſtis illis exhibeat, quam quae in Diodoro, ac Dionyſio obſervatur. Seldenus vero, Lydiattus, Prideauxius, atque Dodvellus Arundelliani quoque Marmoris praeſidio, ac teſtimo-

(1) Vid. Diodor. Lib. I. init.

ſtimonio uti ſolent, ut ſeries illa a Diodoro, Dionyſioque tradita confirmetur, variiſque in locis augeatur.

VI. Atque optimo id illi quidem, maximoque iure, ſi ſeries illae, quae in Arundelliano Marmore, Diodoro, ac Dionyſio reperiuntur, inter ſe conſpirarent, ab uno, eodemque Olympico anno veluti capite ducerentur; integrae demum, nec ullibi interruptae forent, ideoque ſingulis in partibus invicem conferri, ſive committi illae poſſent. Quandoquidem vero Marmoris ſeries a Diodori ſerie variis in locis diſſidet, ſuſpicari certe quis poterit aut Archontem aliquem in Diodori ſerie excidiſſe, aut in Marmore, ſeu Faſtis illis, quibus eiusdem Marmoris Auctor eſt uſus, adiectum eſſe. Ita *Laches* in Marmore ad annum 4. Olymp. XCIV. refertur; *Ariſtocrates* ad annum 2. Olymp. XCV. cum in Diodoro tamen *Ariſtocrates* ipſe proxime *Lacheti* ſuccedat, quippe quum *Laches* non anno 4. Olymp. XCIV. ſed anno 1. Olymp. XCV. collocetur. *Antigenes* etiam in Marmore ad annum 4. Olymp. XCII. refertur, qui in Diodori Faſtis ad annum 2. Olymp. XCIII. occurrit: cum tamen in *Pythea*, aliiſque pone ſequentibus Archontibus Marmor ipſum cum Diodoro in deſignandis illorum annis mirifice conſpiret. Quod vero ad Diodorum, ſimulque Dionyſium attinet, Archontum ſeries, quae ab illis contexitur, non ita ſemper aequabilis, & conſtans eſſe conſpicitur, ut una cum altera facile committi poſſit; & Archontes illi, qui ab utroque memorantur, ad unum eundemque Olympicum annum referri: quod a Meurſio tamen ubique factum conſpicimus. Siquidem primo lacunae quaedam in Diodori textu reperiuntur, quas Meurſius, Rhodomannus, atque Palmerius obſervarunt; quamvis illorum uterque verum ipſarum locum ignoraverit; ideoque non ſatis certe feliciter duos Archontes illos, quos excidiſſe putaverant, in Diodori textu ſuppleverint, & Archontem alium, quem certe deeſſe ego ſuſpicor, nuſpiam adiecerint, ut inferius oſtendam. In Dionyſio quoque una ſaltem lacuna eſſe debet, in qua duo Archontes exciderint. Etenim Dionyſius ipſe *in Dinarcho* (1) ſe 70. Archontes enumerare profitetur; at ſeries illa, quae in vulgatis omnibus Dionyſii Libris conſpicitur, quamvis u-

trum-

(1) Num.

trumque extremum computaveris, nonniſi 68. Archontes exhibet; ut duo proinde excidiſſe debeant, incertumque plane ſit ubi lacuna conſtitui, Archontumque nomina ſuppleri, ſive reſtitui debeant. Hinc mirari certe non poſſumus ſi in Meurſio, ac Dodvello, qui utramque Diodori, ac Dionyſii ſeriem temere commiſerunt, hic mira prorſus perplexitas obſervetur: ut aegre coniici, vel divinari etiam poſſe videatur quaenam Archontum ſeries in CXIII. CXIV. CXV. Olympiade cenſeri debeat. Atque eiuſmodi quidem lacunae locus facilius in Diodoro conſtitui poterit, cum Archontum ſeriem per Olympiadas ille digeſſerit; ideoque facile deprehendi etiam poteſt quod in illo duo Archontum nomina, ſimulque duorum annorum hiſtoria deſideratur: quamvis in depravato, ut oſtendam, Diodori textu unico ſolum Archonti locus ſupereſſe videatur. Longe vero difficilius videtur verum in Dionyſio lacunae locum deprehendere; cum ille ſola Archontum nomina, non vero ſimul aetatem, aut olympicum annum deſignet, quo illorum aliquis Archontis munere perfunctus eſt.

VII. Exinde quoque, ut apparet, gravior difficultas alia ſuboritur in duobus illis Archontum Catalogis invicem committendis. Quamvis enim nulla prorſus lacuna aut in Diodoro, aut in Dionyſio reperiretur; ſed eadem prorſus nomina, illorumque ſeries, & ordo utrobique conſtaret; incertum tamen obſcurumque foret an Archontes illi ad unum eundemque annum olympicum tum a Diodoro, tum a Dionyſio referantur: ſed facile potius ſuſpicari quis poſſet Archontem aliquem a Diodoro in certum quendam olympicum annum referri, qui ad annum alium olympicum a Dionyſio revocetur; ut de Arundelliano Marmore eſt obſervatum: ideoque ex Dionyſii teſtimonio Archontum quidem ſeries, atque ſucceſſio deduci, ſed illorum tamen aetas, rerumque illarum tempus, quae Archontis eiuſdem nomine inſignitae fuerint, definiri non poteſt. Id intelligere, vel experiri facile poterit quicumque in Conſulares Romanorum Faſtos oculos coniecerit. Siquidem non alia de cauſſa incredibilis diligentia quaedam a doctiſſimis Viris in contexendis illis adhibenda fuit, niſi quod lacunae quaedam tum in *Catoniana*, tum etiam in *Varroniana* Conſulum ſerie reperiuntur; & Conſules illi, qui in

Catoniana Epocha ad certum aliquem Vrbis Conditae annum referuntur, in Varroniana ad annum alium diriguntur. Sic annus ille, qui in Catoniana Epocha eſt 305. ab V. C., in Varroniana eſt 307. & annus ille, qui in Varroniana 308. numeratur, in Catoniana, quae hic annum unum interſerit, eſt 307. ut proinde Epochae vel ſeries illae aliquando *unius*, aliquando etiam *duorum* annorum intervallo diſſideant. Itaque, ſicuti in Conſularibus Faſtis illis ex duabus Epochis, quae inter ſeſe diſſideant, una prius eligi, ſive conſtitui debet, quae certior nimirum, atque accuratior habenda ſit; atque in illa ſolum Conſulum deinde ſitus, rerumque geſtarum tempora deſignari; ita propemodum ex duplici Archontum ſerie prius una ſeligenda fuerat, quae certior, magiſque exacta videatur; atque ad illam Archontum nomina, Atticaeque hiſtoriae tempora revocari: aut certe, ſi illarum utraque laudari debeat, ſicuti in Conſularibus Faſtis ubi Conſules quidam, vel hiſtoria Coſſ. nominibus inſignita memoretur exprimi ſubinde debet Conſules illos anno V. C. *Varroniano* 307. ſed *Catoniano* 305. imperaſſe; ita quoque in digerendis Archontum, Graecarumque rerum temporibus exprimendum foret Archontem illum, iuxta Diodorum, ad annum aliquem olympicum referri; ſed iuxta Dionyſium ad ſuperiorem, ſive ſequentem annum revocari; niſi prius perſpicuis characteribus oſtenſum fortaſſe fuerit Archontem illum in utraque ſerie ad unum prorſus eundemque olympicum annum referri: quod Meurſius tamen, aliique doctiſſimi Viri minime demonſtrarunt. Itaque, ut ambiguitas illa ſive perplexitas dirimatur, Archontum ſeries, quae tum a Diodoro, tum a Dionyſio, tum ab Arundelliano Marmore exhibetur, paullo nunc mihi ſubtilius, atque accuratius exploranda videbatur. Ac primo quidem oſtendam Diodori ſeriem ceteris omnibus accuratiorem eſſe; ipſamque variis in locis, ubi lacunae irrepſerint, ita reſtituere enitar, ut ceteris etiam omnibus plenior illa, atque integrior haberi debeat. Deinde vero ſeriem quoque a Dionyſio traditam reſtituere ſatagam; atque ubi verum lacunae locum oſtendero, & Archontes illos, qui exciderint, ſupplevero, ſeriem illam cum Diodori ſerie in deſignandis etiam olympicis annis mirifice conſpirare demonſtrabo: ut una proinde eadem-

que

que prorſus Archontum ſeries in duobus Scriptoribus illis in poſterum cenſeri debeat. Arundelliani vero Marmoris ſeriem ita ſubinde illuſtrare, vel explicare enitar, ut diſſidium illud, quo a ceteris illa aberrare conſpicitur, aliquando corrigi, aliquando vero conciliari poſſe confidam.

VIII. Atque, ut a Diodori ſerie exordiar, illa non modo plenior, ut antea dixi, ſed accuratior etiam, clariorque ceteris haberi debet. Cum enim ille per Olympiadas hiſtoriam digeſſerit, ſingulis olympicis annis Archontis nomen adſcripſit, qui Athenis imperavit, & Conſules, qui Romanae Reipublicae praefuerunt; quamvis in Conſulares Faſtos mirifice depravatos inciderit, ideoque in Conſulum nominibus, illorumque ſitu frequenter decipiatur. Itaque primo cuiuslibet Archontis ſitus in olympicis annis apud Diodorum perſpicue definitur; ſimulque intelligitur Archontes omnes in Diodori ſerie reperiri, qui initio ducto a *Calliade*, qui anno 1. Olympiadis LXXV. Archon fuit, ad annum uſque 3. Olymdiadis CXIX. quo *Nicocles* imperavit, dignitatem illam Athenis occuparunt. Cum tamen ille in Olympiade CXIV. & CXV. nonniſi *ſex* Archontum nomina expreſſerit, manifeſtiſſime inferri debet quod *duo* Archontes ibi exciderunt; ideoque in temporum illorum hiſtoria, ſive Diodori loco ingens hiatus, atque lacuna agnoſci debet, ut in ſubiecta ſerie conſpicitur.

Archontes Diodori		*Conſules*		*Anni V. C.*	*Archontes Dionyſii*
Ol. 113. 1.	Euthycritus	*L. Plotius*	*L. Papyrius*	424.	Euthycritus
	Chremes	*P. Cornelius*	*A. Poſthumius*	426.	Hegemon
	Anticles	*L. Cornelius*	*Q. Publilius*	427.	Chremes
	Soſicles	*L. Cornelius Lentulus*	*Q. Publilius*	427.	Anticles
Ol. 114. 1.	Hegeſias	*C. Poetelius*	*L. Papyrius*	428.	Cephiſodorus
	Cephiſodorus	*L. Furius Decimus*	*Iunius*	429.	Philocles
	Philocles	*C. Sulpitius*	*Q. Aulius*	431.	Archippus
	Apollodorus	*Q. Publilius*	*L. Papyrius*	434.	Neaechmus
	Archippus	*Q. Aelius*	*L. Papyrius*	435.	Apollodorus
	Demogenes	*L. Plotius*	*M. Foslius*	436.	Archippus
Ol. 116. 1.	Democlides	*C. Iunius*	*Q. Aemilius*	437.	Demogenes
					Democlides.

At neque ſolum ex Archontum ſerie, vel numero hiatus

ille, ſive lacuna Diodoro ineſſe conſpicitur; ſed ex ipſo quoque Diodori teſtimonio, ſive contextu facile demonſtratur. Siquidem Diodorus ipſe initio Libri XVIII. dicit quod Liber ille *ab Alexandri morte ad annum, qui proxime Agathoclis tyrannidem anteceſſit, per ſeptem annorum ambitum finitur*; ideoque, cum Alexandri mortem in annum 1 Olymp. CXIV. & Agathoclis tyrannidem in annum 4 Olymp. CXV. retulerit, annus ille, qui proxime Agathoclis tyrannidem praeceſſit, erit 3 Olympiad. CXV. adeoque *ſeptimus* ab Alexandri morte: ut proinde *ſeptem* anni, illorumque Archontes hic a Diodoro deſcripti olim fuerint, quamvis *quinque* ſolum in Diodori textu nunc nobis occurrant. Ad haec Diodorus cap 3 Libri XIX. cum de Heraclidis, atque Soſiſtrati imperio loquitur ait περὶ ὧν τὰ κατὰ μέρος ἡ πρὸ ταύτης περιέχει βίβλος *quae particulatim Liber hunc antecedens complectitur*; ſicuti paullo inferius cap. 10 de illorum conſpiratione diſſerens ait περὶ ἧς ἐν τῇ πρὸ ταύτης βίβλῳ κατὰ μέρος διήλθομεν *de qua proximo ante hunc Libro ſpeciatim diſſeruimus*: & tamen in toto ſuperiori Libro, ut ipſe modo conſpicitur, nihil de rebus illis diſſeritur. Itaque dubitari non poterit, quin in Diodori textu hiatus ille irrepſerit, in quo duo Archontum nomina exciderint.

IX. Ac Meurſius quidem (1), cum Diodori ſeriem cum altera Dionyſii ſerie comparaſſet, duos Archontes illos excidiſſe putavit inter *Archippum*, atque *Demogenem*; ideoque cum *Archippum* a Diodoro memoratum in anno 1. *Demogenem* vero in 4. Olymp. CXV. collocaverit, *Neaechmum* a Dionyſio numeratum Meurſius cum Diodori *Archippo* confundit anno 1., atque *Apollodorum*, qui in Dionyſio *Neaechmum* ſequitur, ponit in Faſtis anno 2. Olymp. CXV. *Archippum* vero *ſecundum* anno 3. ut tandem *Demogenes* anno 4. eiusdem Olympiadis ſubſequatur. Palmerius (2), & Rhodomannus (3) etiam Diodori interpres, cum *Apollodorum* a Diodoro memoratum Archontem fuiſſe velint anno 4. Olymp. CXIV. lacunam irrepſiſſe, duorumque Archontum nomina excidiſſe putant inter *Apollodorum*, & *Archippum*; ideoque proxime poſt Apollodorum a Diodoro memoratum *Neaechmum*, & *Apollodorum* alium ex Dionyſio collocant, quo-

rum

(1) De Arch. Ath. Lib. IV. c. 15. (2) Exerc. Pag. 140. (3) In Chronol. Diod.

rum ille anno 1. Olymp. CXV. hic vero 2. imperaverit. Ego vero doctiſſimos Viros illos hac in parte falli, verumque lacunae locum inter *Philoclem*, & *Apollodorum* conſtituendum eſſe putaverim; ut proinde poſt Philoclem *Archippus*, & poſt Archippum *Neaechmus* exciderint; ideoque, ut integra Archontum ſeries & accurata in Diodoro habeatur, *Archippus* in anno 4. Olymp. CXIV. *Neaechmus* in anno 1. Olymp. CXV. reſtitui debeat, cui tandem *Apollodorus* in anno 2. eiusdem Olympiadis CXV. ſuccedat. Ac certe quod inter Philoclem, & Apollodorum duo Archontes excidiſſe debeant manifeſte nobis oſtendit Conſulum ſeries, quae a Diodoro exhibetur. Cum enim *C. Sulpitius*, *&* *Q. Aulius*, vel ut emendatiores alii Faſti praeſeferunt, *C. Sulpitius Longus*, *& Q. Aemilius Caeritanus*, qui a Diodoro una cum Philocle Athenis Archonte coniunguntur, Conſules fuerint anno V. C. 431. *Quintus* vero *Publilius*, *& L. Papyrius*, vel ut emendatiores alii Faſti legunt, *Q. Publius Philo*, *& C. Papyrius Curſor*, qui cum Apollodoro coniuncti ſunt, anno V. C. 434. in Faſtis ipſis occurrant, quis aperte non videat, quod eodem ipſo loco ubi duo Conſulum paria, ſive duorum annorum Conſules deſiderantur, duorum etiam annorum Archontes exciderunt; ideoque lacuna hoc ipſo in loco, non vero in annis aliis agnoſci debet, in quibus Conſulum ſeriem accurate diſpoſitam, atque perennem eſſe conſpicimus? Ingenue quidem hic fateor probeque novi quod ſi ſeries illa Romanorum Conſulum a Diodoro diſpoſita conſulatur, Archon etiam alius inter Cephiſodorum, & Philoclem deeſſe videretur, quod Conſules illi, qui Cephiſodoro coniunguntur, anno V. C. 429., illi vero, qui Philocli connectuntur, anno V. C. 431. imperaverint: ut proinde Conſules, & Archon etiam excidiſſe videatur, qui anno V. C. 430. imperaverint. Sed obſervari etiam velim quod cum Romae eodem anno 430. nulli Conſules electi fuerint, ſed *L. Papyrius* Dictatoris imperio, ac dignitate Reipublicae praefuerit, fieri fortaſſe potuit, ut in Faſtis illis, quos Diodorus exſcripſit, L. Papyrii Dictatura expreſſa non fuerit; ideoque poſt Conſules anni 429. alterius anni 431. Conſules proxime ſequerentur: ut proinde Diodorus, qui Cephiſodoro Conſules anni 429. coniunxerat, Philocli, qui

pro-

proxime Cephiſodorum ipſum excepit, Conſules alios adiunxerit, qui proxime poſt ſuperiores, omiſſa tamen Papyrii Dictatura, ſequebantur.

X. Haec ipſa quoque Archontum, Conſulumque comparatio manifeſte nobis oſtendit, quod hiatus ille cum Rhodomanno, & Palmerio inter *Apollodorum*, & *Archippum* conſtitui, ideoque ex Diodori calculo *Apollodorus* ad annum 4. Olymp. CXIV. referri, ſive ab *Archippo* divelli non poteſt; alioquin inter Conſules etiam, qui Apollodoro, & Conſules alios, qui Archippo coniunguntur, Conſules alii interſeri, vel admitti deberent, quod Conſularibus Faſtis repugnat. Accedit etiam quod Diodorus cap. 57. in *Apollodoro* narrat literas ante *Xanthicum*, hoc eſt Elaphebolionem menſem, a Polyſperchonte Eumeni ſcriptas eſſe, proximoque capite 58. *Archippo* iam Archonte diſerte ſcribit eiuſmodi literas Eumeni redditas fuiſſe: adeoque ex Diodori hypotheſi inter *Apollodorum*, & *Archippum* duo Archontes alii, ſive duorum annorum intervallum admitti non poteſt. At neque inter *Archippum*, atque *Demogenem*, ut Meurſius exiſtimaverat, Archontes illi excidiſſe, adeoque interſeri poſſunt. Etenim Conſules illi, qui Demogeni coniunguntur, proxime in Faſtis poſt Conſules alios ſequuntur, qui Archippo reſpondent; ſicuti rerum ſeries, quae a Diodoro ſub *Archippo*, & *Demogene* Archontibus contigiſſe memorantur, mirifice connexa, conſtans, aequabilis, atque continua conſpicitur: ut nulla proinde hic lacunae ſuſpicio eſſe poſſit. Deinde vero, ſi lacuna poſt Archippum reperiretur, Archippus ipſe ad annum 1. Olympiadis CXV referri deberet, quod a conſtanti Diodori methodo maxime abhorret. Siquidem Diodorus ubi Archontem illum enumerat, qui primo alicuius Olympiadis anno imperavit, diſerte etiam dicit quaenam fuerit Olympias illa, quae hoc Archonte inceperit, victoriſque nomen apponit, qui in Olympicis Ludis palmam retulerit. At ubi *Archippi* nomen, annumque memorat, nullam prorſus de Olympiade, eiuſve principio, & victore mentionem iniicit; ideoque Archippus ille ad annnm 1. Olympiadis CXV. referri non poteſt, atque lacuna inter Archippum, & Demogenem cum Meur-

ſio

ſio collocari non poterit. Denique Diodorus ipſe (1) perſpicue docet *Archippo* Archonte Demetrium Phalereum Athenis a Caſſandro praefectum fuiſſe; Laertius vero (2) conceptis verbis aſſeruit Phalereum dignitatem illam *decem* annorum ſpatio obtinuiſſe; quandiu nimirum Caſſander ipſe Athenis imperavit. Itaque, cum Caſſander imperium illud amiſerit *Anaxicrate* Archonte, nimirum anno 2. Olympiadis CXVIII. atque praeſidium ab illo Munichiae impoſitum expulſum fuerit, ut ex Dionyſio (3), Diodoro, aliiſque pluribus erudimur, manifeſtiſſime inferri debet quod Demetrius Vrbi praeeſſe coepit anno 3. vel 4. Olymp. CXV. ideoque Archippus ille, quo Archonte Vrbis curam ſuſcepit, ad annum 1. eiusdem Olympiadis cum Meurſio referri non poterit.

XI. Sed quid coniecturis ſolum perſequendis, ſimulque Palmerii, aliorumque opinionibus refellendis hic immoror, cum verum lacunae locum ex ipſo Diodori contextu deprehenderim? Narrat Diodorus Alexandro mortuo funeris parandi curam Arrhidaeo comiſſam fuiſſe (4); ipſumque magnifica, atque admirabili pompa celebratum eſſe teſtatur anno, quo *Philocles* Archon fuit, poſtquam Arrhidaeus σχεδὸν ἔτη δύο περὶ τὴν κατασκευὴν τῶν ἔργων (5) *fere biennium in operis apparatu* inſumpſiſſet. Itaque, cum Alexandri mors non Hecatombaeone menſe, ut falſo putavit Petavius (6), ſed 28. Daeſii Macedonici menſis, ut teſtatur Plutarchus (7), hoc eſt Targelionis Attici, ut nitide, diſerteque ſcribit Aelianus (8), contigerit anno 1. Olymp. CXIV. *Hegeſia* Athenis Archonte, atque *Cephiſodorus* Archon Hegeſiae ſucceſſerit, ut Diodorus ipſe demonſtrat (9), manifeſtiſſime apparet funebrem Alexandri pompam in Philoclis Archontis annum optime a Diodoro referri, adeoque Philoclem a Cephiſodoro diſiungi non poſſe. At Diodorus ipſe cum Craterum, ac Neoptolemum ab Eumene ſuperatos eſſe dixiſſet, aſſerit in Aegypto Perdiccam a propriis militibus occiſum eſſe cum triennii tempore imperium occupaſſet. Περδίκκας μὲν οὖν ἄρξας ἔτη τρία ἀπέβαλε τὴν ἡγεμονίαν, καὶ τὴν ψυχήν: (10) *itaque Perdiccas, cum triennium imperaſſet, imperium, & vitam amiſit.*

(1) Lib. XVIII. c. 74. (2) Lib. V. ſeg. 75. (3) In Dinarcho num 2. (4) Lib. XVIII. c. 3. (5) Ibi c. 28. (6) Doctr. Temp. in Chronol. (7) In Alex. (8) Var. Hiſt. Lib. II. c. 25. (9) Cap. 2. (10) Cap. 36.

ſit. Ergo, cum Diodorus Perdiccae regnum *Cephiſodoro* Archonte incepiſſe iam dixerit [1], hoc eſt ineunte anno 2. Olymp. CXIV. paullo poſt Alexandri regis interitum, ipſius mors in Philoclis Archontis anno, qui proxime Cephiſodoro ſucceſſit, iuxta Diodori calculum collocari non poteſt; ideoque, quamvis in vulgatis omnibus Diodori Libris Perdiccae mors ſub Archonte *Philocle* reperiatur [2], in integro tamen ipſius textu antequam Eumenis victoria, ſive Perdiccae interitus memoraretur, unius ſaltem Archontis nomen haberi olim debuit, ſub quo Perdiccas tertio demum imperii anno, ideoque anno 4. Olympiadis CXIV., ſive 1. CXV. mori potuerit. Ipſa quoque rerum geſtarum ſeries, quae hoc loco a Diodoro contexitur, ſatis, ut opinor, oſtendit lacunam inter *Philoclem*, atque *Apollodorum* irrepſiſſe. Siquidem narrat [3] Eumenem a Perdicca in Helleſpontum miſſum eſſe, ut Antipatro, & Cratero tranſitum in Aſiam intercluderet; aſſeritque primo Neoptolemum, qui ab Eumene defecerat, profligatum fuiſſe; moxque Neoptolemum ipſum, ſimulque Craterum acri commiſſo praelio ab Eumene ſublatos eſſe: ἔτος μὲν ὖν ἐπιφανεῖ μαχῆ νικήσας, κ̀ δύο μεγάλυς ἡγεμόνας ἀνελὼν, μεγάλης ἔτυχε δόξης. Ἀντίπατρος δὲ τὺς ἀπὸ τῆς φυγῆς διασωθεντας ἐκδεξάμενος κ̀ προσαναλαβων προῆγεν ἐπὶ Κιλικίαν σπεύδων βοηθῆσαι τῷ Πτολεμαίῳ. Περδίκκας δὲ πυθόμενος τὴν κατὰ τὸν Εὐμένην νίκην πολλῷ θρασύτερος εγένετο πρὸς τὴν εις Αἴγυπτον ϛρατέιαν. ὡς δ' ἐγγὺς ἐγένετο τῦ Νείλυ. *Quod itaque inſigni praelio victor duos magnae auctoritatis ductores interemiſſet, gloriam magnam conſecutus fuit. Antipater vero exceptis qui ex fuga incolumes ſuperfuerant, & recreatis, Ptolemaeo ſuccurrere properans, in Ciliciam tendebat. Tum Perdiccas victoria Eumenis audita multo confidentior ad expeditionem in Aegyptum perſequendam evaſit. Cum igitur Nilo appropinquaſſet*...[4]. Deinde memorat a Perdicca in Aegypto Caſtellum, quod *Murus Camelorum* dicitur, obſeſſum eſſe, ſed ἐπὶ πολὺν χρόνον τῆς τειχομαχίας συνεϛέσης, *oppugnatione ad longum tempus extracta*, obſidionem illam a Perdicca relictam eſſe, ipſumque Memphin properaſſe, ibique a ſuis equitibus confoſſum interiiſſe cum tres in imperio annos exegiſſet. Denique repente ſubdit μετα δὲ τὴν τύτυ τελευτὴν εὐθὺς ἧκόν τινες ἀπαγγέλλοντες ὅτι, παρατάξεως γενο-

(1) Cap. 2. (2) Lib. XVIII. c. 36. (3) Cap. 29. (4) Cap. 33.

γενομένης περὶ Καππαδοκίαν, Εὐμένης νενίκηκε, Κρατερός δε καὶ Νεοπτόλεμος ἡττηθέντες ἀνῄρυντο. Τοῦτο δ' εἰ δύσι πρότερον ἡμέραις ἐγένετο τῆς Περδίκκου τελευτῆς, οὐδεὶς ἂν ἐτόλμησε τὰς χεῖρας Περδίκκᾳ προσενεγκεῖν διὰ τὸ μέγεθος τῆς εὐημερίας (1). *Poſt huius interitum quidam nunciatum venere quod praelio ad Cappadociam commiſſo viciſſet Eumenes; Craterus autem, & Neoptolemus cum vitae iactura ſuccubuiſſent. Quod ſi pridie Perdiccae mortem antevertiſſet, nemo illi manus, propter ſucceſſus magnitudinem, auſus fuiſſet inferre.* Quis cum ſuperioribus iſta componat, ſi omnia ad unum, eundemque Philoclis Archontis annum referri debeant? Certe, ſi Eumenis victoria in Cappadocia parta, ſimulque Crateri, ac Neoptolemi interitus Perdiccae, ceteriſque iam cognitus Perdiccam impulit, ut alacrius in Aegyptum contenderet, quî fieri demum potuit ut Eumenis victoria in Aegypto nonniſi poſt Perdiccae mortem nunciata fuerit, quam duodecimo a Perdiccae ipſius interitu die in Aegypto innotuiſſe Plutarchus (2) etiam aſſeruit? Quod ſi fortaſſe Perdiccas non a ſecunda illa Eumenis victoria, qua utrumque Ducem peremit, ſed a prima potius leviorique excitatus fuit, qua Neoptolemum a ſe deficientem in fugam Eumenes coniecit, exinde quoque manifeſtiſſime inferri debet quod Perdiccae interitus, ac inſignis illa Eumenis victoria ad *Philoclis* Archontis annum, hoc eſt 3. Olymp. CXIV. referri non poteſt. Siquidem Plutarchus nitide, diſerteque teſtatur Eumenis pugnam adulta iam aeſtate, dum ſpicae in calycibus erant, contigiſſe, atque a prima Eumenis victoria ad ſecundam *decem* dies interceſſiſſe; moxque Perdiccam in Aegypto ſublatum eſſe. Ergo Perdiccae interitus ex Diodori, ſimulque Plutarchi calculo non ad *Philoclis*, ſed ad ſequentis Archontis annum, referri debet, cuius nomen in Diodori textu inter *Philoclis*, & *Apollodori* nomen exciderit, quique anno 4. Olymp. CXIV. imperaverit. Ad haec Diodorus ipſe teſtatur Antigonum, poſtquam Perdiccas e vivis exceſſerat, ac imperii ſumma penes Ptolemaeum reperiebatur, *ex hybernis* in Cappadociam, ubi victor Eumenes adhuc morabatur, exercitum moviſſe (3); Eumenem ab Antigono profligatum in Noram Phrygiae Caſtellum confugiſſe, atque exinde ἐνιαυσίου οὔσης πολιορκίας *poſt annuam obſidionem* exiiſſe (4);

(1) Cap. 36. 37. (2) In Eumene. (3) Cap. 40. (4) Cap. 53.

quemadmodum Nepos aſſerit Eumenem in Nora *hyemem* tranſegiſſe, ac ineunte vere, ſimulata deditione, incolumem evaſiſſe. Itaque ex Diodori hypotheſi Antigoni contra Eumenem expeditio non ad *Philoclis* Archontis annum, hoc eſt 3. Oly. CXIV. ut in depravato Diodori textu modo conſpicitur, ſed ad ſequentem potius Archontem, atque annum manifeſtiſſime referri debet; quemadmodum annua Eumenis obſidio in Nora, atque *hyberna* militum, & equorum exercitatio non ad *Philoclem* ipſum, ut in hiulco Diodori textu exhibetur, ſed ad Archontem alium revocari debet, qui anno 1. Olymp. CXV. imperaverit, atque in Diodori textu, praecedentis inſtar, exciderit. Ergo cum Diodorus Eumenis exitum ex Nora ad *Apollodori* Archontis annum revocaverit (1), dubitari certe non poterit, quin *Apollodorus* iſte anno 2. Oly. CXV. imperaverit, adeoque inter *Philoclem*, & *Apollodorum* duo Archontum nomina prorſus exciderint; & hiatus ille, ſive lacuna, quam Meurſius, Palmerius, aliique doctiſſimi Viri Diodoro ineſſe iam viderant, hoc uno in loco contra Meurſii, Palmeriique ſententiam admitti debeat.

XII. Hic ipſe quoque lacunae locus ex rebus a Soſiſtrato, & Heraclide in Italia, ac Sicilia geſtis inferri fortaſſe poterit, quas in XVIII. Diodori Libro deſiderari perſpicuo Diodori ipſius teſtimonio iam demonſtravi (2). Itaque initio Libri XIX. narrat Diodorus ſe in *praecedenti* Libro Heraclidis, Soſiſtratique ingenium, caedes, ac vitia deſcripſiſſe dum ipſos Crotoniatis, qui a Brutiis obſidebantur, ſuppetias tuliſſe memoraret. Tum ſubdit Soſiſtratum Crotone reducem in patria Syracuſis principatum occupaſſe; atque Aceſtoridem poſt varios caſus illi in principatu ſucceſſiſſe; tandemque ſubdit, Aceſtoride, aliiſque profligatis, Agathoclem patriae tyrannidem adeptum eſſe. Itaque cum a Troia diruta ad annum illum, qui Agathoclis tyrannidem praeceſſit, 866. annos fluxiſſe dixerit Diodorus (3), alibique a Troiae excidio ad initium Olympiadum 408 annos numeraverit (4), manifeſtiſſime inferri debet quod Agathoclis principatus anno 4. Olymp CXV. *Demogene* Athenis Archonte incaepit. Ergo Heraclidis iter Crotonem; ſimulque cetera, quae κατὰ μέρος *ſingillatim*, ſuiſque in locis a ſe deſcripta Diodorus ipſe teſta-

(1) Cap. 53. (2) Lib. XIX. c. 3. (3) Lib. XVIII. in fine. (4) Lib. I. initio.

ſtatur, ad annum 3. Olymp. CXV. referri certe non poterunt, longeque, ut opinor, veriſimilius cenſeri facile poterit quod Heraclidis iter Crotonem in annum 4. Olympiadis CXIV. inciderit, ut Soſiſtrati reditus, ac principatus ad annum 2. Olymp. CXV.; atque Aceſtoridis imperium ad ſequentem annum 3. eiusdem Olympiadis commode referatur. Exinde vero ſatis aperte deduci poterit, quod quamvis in Diodori Libris inter *Philoclis*, & *Apollodori* Archontis annum hiatus irrepſerit, non integra tamen duorum annorum hiſtoria deſideratur, neque proinde lacuna in uno, eodemque loco, ſed in variis potius admiſſa fuit; quae ſane feliciter ubique indicari, riteque ſuppleri non poterit, niſi ex Mſſ. Codicibus ſplendor aliquis, ac praeſidium accedat. Interim tamen perſpicuis, opinor, characteribus demonſtravi quod *Archippus* a Diodoro memoratus a *Demogene* ſeiungi non poteſt; ideoque Archontes illi, qui in Diodori textu exciderunt, inter *Archippum*, atque *Demogenem* interſeri non poſſunt, ut Meurſius exiſtimaverat; quemadmodum certe *Archippus* ipſe ab *Apollodoro* divelli non poteſt, adeoque lacuna, vel Archontum defectus inter *Apollodorum*, & *Archippum* effingi non poterit, ut Palmerio videbatur; ſed hiatus ille, lacuna, vel Archontum defectus inter *Philoclem*, & *Apollodorum* admitti debet: quamvis hiatus alii, vel maxima rerum perturbatio, in integro fere XVIII. Libro irrepſerint; ac Diodorus ipſe ſubinde aberraverit: ubi praeſertim Eumenis mortem *Democlide* Archonte, hoc eſt anno 1. Oly. CXVI. contigiſſe memorat; cum ex perſpicuo Plutarchi, & Nepotis calculo Eumenis mors in annum 2. exeuntem, vel 3. ineuntem Oly. CXV. inciderit, ut ſuis in locis in Faſtis Atticis oſtendetur.

XIII. Qui vero fuerint Archontes illi, qui in Diodori textu exciderunt, facile ex Dionyſio deprehendi poteſt. Etenim in Dionyſii ſerie poſt Philoclem ſequitur Archippus, & Archippo Neaechmus ſuccedit; ut proinde ex Diodori calculo iam conſtituto Archippus quidem ad annum 4. Olymp. CXIV. Neaechmus vero ad annum 1. ſequentis Olympiadis CXV. referri debeat. Ac Neaechmus quidem a Dionyſio memoratus unus idemque mihi videtur eſſe cum illo, qui in veteri hac Inſcriptione nominatur, ut Sponius ipſe conieccerat, qui Marmor Athenis exſcripſit

ΘΡΑΣΥΛΛΟΣ ΘΡΑΣΙΛΛΟΥ ΔΕ
ΚΕΛΕΥΣ ΑΝΕΘΗΚΕΝ
ΚΟΡΗΓΩΝ ΝΙΚΗΣΑΣ ΑΝΔΡΑ
ΣΙΝ ΙΠΠΟΘΟΩΝΤΙΔΗΙ ΦΥΛΗΙ
ΕΥΙΟΣ ΚΑΛΚΙΔΕΥΣ ΗΥΛΕΙ ΝΕ
ΑΙΧΜΟΣ ΗΡΧΕΝ
ΚΑΡΚΙΔΑΜΟΣ ΣΩ
ΤΙΟΣ ΕΔΙΔΑΣΚΕΝ (1)

Thraſyllus Thraſylli filius *De-*
celenſis dicavit
cum Choragum agens viciſſet choro Vi-
rorum pro Hippothoontide Tribu.
Evius Chalcidenſis modos fecit, Ne-
aechmus Archon erat,
Carcidamus So-
tius Fabulam docuit.

Itaque, niſi cum Sponio hic ego fallor, Neaechmi nomen, ac principatus non ex Dionyſio ſolum, ſed etiam ex hoc ipſo Marmore demonſtratur. Quod vero ad reliquos Archontes attinet, qui in Olympiade CXIV. a Diodoro memorantur, ipſorum ſingulos in annis illis olympicis rite collocatos eſſe, quibus ipſi imperarunt, facile ex Scriptoribus aliis oſtendi poſſet. Ita *Hegeſiam* anno 1. Olymp. CXIV. imperaſſe ſcribit Arrianus (2); Dionyſius (3) aſſerit Ariſtotelem poſt Alexandri mortem, *Cephiſodoro* Archonte, in Chalcidem ſeceſſiſſe; Laertius (4) ait Ariſtotelem Archonte *Philocle* anno 3. Olympiadis CXIV. obiiſſe; ac Diodorus ipſe cum Alexandri mortem *Hegeſia* Athenis Archonte, ſimulque anno 1. Olymp. CXIV. contigiſſe dixiſſet (5), cadaver ipſius ab Arrhidaeo magnifice elatum eſſe commemorat Archonte *Philocle*, poſtquam *biennium fere in operis ſtructuram conſumptum fuerat*; ideoque inter *Hegeſiam*, & *Philoclem* Archontem alium optime collocavit. Ergo Archontum ſeries Olympiade CXIV. ita contexi debet, ut *Hegeſias*, *Cephiſodorus*, *Philocles*, & *Archippus* in illa imperaverint; in Olympiade vero CXV. *Neaechmus*, *Apollodorus*, *Archippus*, & *Demogenes* Archontis munere perfuncti fuerint.

XIV.

(1) Spon. Pop. Attic. Artic. 35. (2) De Exped. Alex. Libr. VII. (3) Epiſtol. ad Ammae. (4) Libr. V. ſeg. 10. (5) Libr. XVIII. capite 18.

XIV. Longe difficilius videtur veram Archontum ſeriem in Olympiade CXIII. contexere cum Diodorus hoc etiam loci a Dionyſio diſſideat; & quatuor Archontes omnes illius Olympiadis in Diodoro habeantur, ut nullus proinde vacuus in ipſo locus ſuperſit, qui *Hegemoni* tribuatur, quem in Dionyſii ſerie poſt *Euthycritum* conſpicimus; atque inter Archontes numerandum eſſe demonſtrat Arrianus (1), qui Porum Indorum Regem ab Alexandro ſuperatum eſſe teſtatur Munichione menſe *Hegemone* Athenis Archonte. Liberior fortaſſe ego videar, nimiumque coniecturis indulgeam ſi Diodori textum hoc etiam loco vitiatum eſſe, duplexque mendum Diodoro ineſſe ego dixerim, quorum nullum Palmerius, Rhodomannus, Meurſius, aut quiſpiam alius obſervaverit. Ne quidpiam tamen diſſimulem, quod corrigendis, vel illuſtrandis etiam Diodori Faſtis conferre poſſit; accuratiſſimi Scriptoris textum duobus omnino in locis vitiatum exiſtimo: ut *Hegemonis* nempe nomen exciderit, qui anno 2. Olymp. CXIII. imperavit; atque inſuper etiam *Soſicles* ille, qui in Diodoro nobis occurrit, ad annum 4. eiusdem Olympiadis, in ipſius textum irrepſerit: ut ſi proinde in Diodori Faſtis *Hegemon* ille, qui exciderat, reſtituatur; ſimulque *Soſicles*, qui intruſus eſt, expungatur, idem omnino Archontum numerus, eademque ſeries in Diodoro ſit futura, quae in Dionyſio conſpicitur.

XV. Ac primo quod inter *Euthycritum*, & *Chremetem* Archon aliquis in Diodoro exciderit argumento eſſe debet Conſulum ſeries, qui Archontibus illis coniunguntur. Siquidem Conſules *Euthycrito* coniuncti incidunt in annum V. C. 424. Conſules vero, qui *Chremeti* reſpondent, ad annum 426. referri debent; ideoque in Diodoro deeſſe debent Conſules anni 425. cum anno illo *Anarchia* Romae non fuerit; & Archon etiam ille, qui Conſulibus illis reſpondens anno 2. Olymp. CXIII. Athenis imperaverit, quem ex Dionyſii, ſimulque Arriani teſtimonio *Hegemonem* fuiſſe iam vidimus. Neque ſolum ex Conſulum defectu Archontis huius defectus inferri poterit, ſed ex ingenti quoque lacuna, quam hic in Diodori hiſtoria reperiri Rhodomannus ipſe iam viderat; quamvis ille Archontis *Hegemonis* nomen, annumque exci-

(1) Exped. Alex. Libr. V.

diſſe minime ſuſpicaretur. Integri vero anni unius hiſtoriam, reſque plurimas eodem anno ab Alexandro geſtas omiſſas eſſe facile ex Arriano, Curtio, & rerum indice, quem Diodorus ipſe XVII. Libro praefixit, agnoſci poteſt; ut nullus proinde dubitandi locus ſuperſit quin *Euthycriti* Archontis anno iam abſoluto ſequentis anni principium, *Hegemonis* nomen, ſimulque Conſulum, qui anno V. C. 425. imperarunt, Alexandri denique geſta in Diodori textu reperirentur, quae ſingula ingens ille hiatus abſorbuerit. Itaque in Diodori ſerie hic *Hegemon* reſtitui debet, qui poſt *Euthycritum*, ante *Chremetem*, anno 2. Olymp. CXIII. imperaverit, atque illo Archonte Munichione menſe Porus ab Alexandro victus fuerit, ut ab Arriano erudimur. Quod ſi Diodorus ipſe Pori cladem ineunte *Chremetis* anno memoravit, non inde tamen inferri poterit aut Pori exitium, aut Chremetis principatum iuxta Diodori calculum in anno 2. Olympiadis CXIII. collocandum eſſe. Siquidem Diodorus, ut eſt a Petavio, aliiſque pluribus obſervatum, res geſtas uno ſerius anno conſignare ſubinde ſolet, & ea, quae *primo* ex. gr. Olympiadis alicuius anno iam exeunte contigerunt, ad ſequentis anni *ſecundi* ptincipium referre. Itaque, cum Porus Munichione menſe, hoc eſt anno 2. Olympiadis CXIII. iam exeunte victus fuerit, facile ad ſequentis anni principium cladem illam referre, ideoque ſub *Chremete* Archonte memorare potuit Diodorus. Ac certe, ſi Pori exitium Munichione menſe non *Hegemonis*, ſed *Chremetis* anno contigiſſet, ſpatium temporis omnino iam deerit, quo Alexander tot alia bella, atque itinera ſuſcipere potuerit, quae tamen poſt Pori cladem Diodorus *Chremete* adhuc Archonte contigiſſe narrat.

XVI. Quod vero *Soſicles* ex Diodori Faſtis expungi, vel unus idemque cum *Anticle* cenſeri debeat argumento certe eſſe poterit, quod iidem omnino Conſules tum *Anticli*, tum etiam *Soſicli* coniunguntur; atque inter Conſules illos, qui *Anticli*, alioſque Conſules, qui mox *Hegeſiae* connectuntur, Conſules alii interſeri, vel admitti non poſſunt; ideoque nec Archon ullus aut olympicus annus inter *Anticlis*, & *Hegeſiae* principatum agnoſci poteſt. Accedit etiam quod Archonte *Soſicle* nihil propemodum a Diodoro memoratur; ſed annus ille paucis omnino lineis abſolvitur: quod fieri

pro-

profecto non poterat ſi *Soſiclis* Archontis annus ab *Anticlis* anno diſtinctus eſſet. Poſtremo Dionyſius (1) aſſerit Orationem *de Donis* habitam eſſe a Demoſthene Α῎ρχοντος Αντικλέυς περὶ τὴν Α᾽λεξάνδρυ τελευτὴν *Arconte Anticle, circa Alexandri mortem*; ideoque cum Alexander anno 1 Olympiadis CXIV. iam exeunte, *Hegeſia* Archonte, e vivis exceſſerit, inter *Anticlem*, & *Hegeſiam* olympicus annus, & Archon alius facile admitti uon poterit. Itaque ſuſpicor in Diodori textu prius lacunam illam irrepſiſſe, in qua *Hegemonis* Archontis annus, & nomen exprimebatur; deinde vero, cum in exſcribendo Diodori codice Librarius obſervaſſet tres ſolum in Diodori ſerie Olympiadis CXIII. Archontes memorari, duos ex *Anticle*, vitiata fortaſſe codicis alterius lectione deceptus, Archontes fecit; ac ſi *Anticles* anno 3. Olympiadis, *Soſicles* vero anno 4. imperaſſet: cumque diverſum Conſulum par non haberet, quos *Soſicli* coniungeret, eoſdem illos repetendos eſſe putavit, qui ſuperius *Anticli* coniuncti fuerant; atque ita interpolato Diodori textu Archontum ſeriem mirifice perturbavit. Fieri quoque potuit, idque ego ſane veriſimilius exiſtimo, duos Archontes illos uno eodemque olympico anno, iiſdemque proinde Conſulibus, imperaſſe quod *Anticli* fortaſſe defuncto vel abrogato *Soſicles* ſuffectus fuerit: illudque ſemper perſpicuum ſatiſque iam demonſtratum erit, quod in Diodori ſerie *Hegemon* ad annum 2. Olympiadis CXIII. reſtitui, atque inter *Chremetem*, & *Hegeſiam* unicus omnino olympicus annus admitti debet: ideoque Archontum ſeries in tribus illis Olympiadibus mirifice perturbata ad faciem illam conformari, quam perſpicuis hactenus, ut opinor, certiſque rationibus demonſtravi. Atque iſta quidem de Eponymorum Archontum ſerie, quae apud Diodorum reperitur, & quam, ſuppletis lacunis omnibus, reſectiſque laciniis, quae irrepſerant, ita correctam, atque illuſtratam eſſe confido, ut omnium optima, atque accuratiſſima cenſeri iam debeat.

XVII. Nunc ad ſeriem illam convertar, quae a Dionyſio *in Dinarcho* contexitur, quam mutilam, & hiulcam eſſe iam dixi; ideoque prius ſuis in locis ſuppleri illa debet, ut exinde teſtimonia proferri poſſint; deinde vero cum altera

(1) In Dinarcho numer. 13.

ra Diodori ſerie committi. Ac initio quidem quod in eiuſmodi Dionyſii ſerie duo omnino Archontes exciderint ex eodem Dionyſii contextu manifeſtiſſime inferri debet. Siquidem ille *in Dinarcho*, ut oſtenderet characteres, quibus genuinae Dinarchi Orationes a ſpuriis ſecerni poſſent, ita ait: ἐπεὶ δ' ἀναγκαία πρὸς ταῦτα ἡ τῶν χρόνων διάγνωσις, τὺς Ἀθήνησιν ἄρξαντας, ἀφ' ȣ̃ Δείναρχος ὑπεθέμεθα γεγονέναι χρόνȣ μέχρι τῆς δοθείσης αὐτῷ μετὰ τὴν φυγὴν καθόδȣ, γενομένȣς ἑβδομήκοντα, προσθήσομεν. Εἰσὶ δέ οἵδε Νικόφημος κ. τ. λ. *Cum vero ad ea neceſſaria ſit ipſa temporum notitia, & diſcrimen, Athenienſium Archontes iam inde ab eo tempore, quo Dinarchum natum eſſe ſupponimus, uſque ad reditum illius ab exilio, qui ſeptuaginta fuerunt, praeponemus. Sunt autem iſti* (1)

	1. Nicophemus.		24. Chaerondas.	Praxibulus.
Ol. 105.	2. Callimedes.		25. Phrynicus.	. Nicodorus.
	3. Euchariſtus.	Ol. 111.	26. Pythodemus.	. Theophraſtus.
	4. Cephiſodotus.		. Evaenetus.	Polemon.
	5. Agathocles.		. Cteſicles.	Simonides.
Ol. 106.	6. Elpines.		. Nicocrates.	Hieromnemon.
	7. Calliſtratus.		. Nicetas.	Demetrius.
	8. Diotimus.		. Ariſtophanes.	Caerimus.
	9. Eudemus.		. Ariſtophon.	56. Anaxicrates.
Ol. 107.	10. Ariſtodemus.		. Cephiſophon.	57. Coraebus.
	11. Theſſalus.		. Euthycritus.	58. Euxenippus.
	12. Apollodorus.		. Hegemon.	59. Pherecles.
	13. Callimachus.		. Chremes.	60. Leoſtratus.
Ol. 108.	14. Theophilus.		. Anticles.	61. Nicocles.
	15. Themiſtocles.		. . . .	62. Calliarchus.
	16. Archias.		. . . .	63. Hegemachus.
	17. Eudorus.		. Cephiſodorus.	64. Euctemon.
Ol. 109.	18. Lyciſcus.		. Philocles.	65. Mneſidemus.
	19. Pythodotus.		. Archippus.	66. Antiphates.
	20. Soſigenes.		. Neaechmus.	67. Nicias.
	21. Nicomachus.		. Apollodorus.	68. Nicoſtratus.
Ol. 110.	22. Theophraſtus.		. Archippus.	69. Olympiodorus.
	23. Lyſimachides.		. Demogenes.	70. Philippus.
	Chaer-		Democlides.	
			Praxi-	

Quis hic aperte non videat quod, quamvis etiam uterque terminus includatur, nonniſi tamen *ſexaginta & octo* Archontes

(1) Numer. 9.

tes in eiuſmodi Dionyſii ſerie nobis occurrunt, ideoque ex illa *duo* Archontes excidiſſe debent? Id quidem optime nuperrimus etiam Dionyſii Interpres Hudſonus obſervavit; atque ex Diodoro (quod proclive profecto fuerat) *Soſiclem*, & *Hegeſiam* in Dionyſii ſerie ſupplendos eſſe putavit: ac ſi duobus Archontibus illis in Dionyſio reſtitutis integra illorum ſeries conſtare, atque cum altera Diodori ſerie coniungi poſſet; cum tamen in eadem ipſa Olympiade *Hegemonis* nomen in Dionyſio nobis occurat, qui in Diodori Faſtis adiungi non poteſt, niſi Diodorus ipſe, eiuſque contextus ſubtilius, atque accuratius exploretur, ideoque *Soſicles* ex annuis Archontibus expungatur. Mihi vero utramque ſeriem illam, quae tum a Diodoro, tum a Dionyſio contexitur, accuratius excutienti ſuſpicio ſuboritur quod hic ab Hudſono Dionyſii ſeries rite ſuppleta non fuerit, cum Soſicles Archon ille, etiam ex Dionyſii calculo, ex annuorum Archontum numero ſit eximendus. Deinde vero Dionyſii ſeries, atque lacuna ex Diodoro ſuppleri non poterit, niſi prius oſtendatur utramque ſeriem illam accurate in ceteris conſpirare; quod ambiguum tamen, obſcurumque maxime cenſeri debet; neque ab Hudſono certe, Meurſio, vel Scriptoribus aliis oſtenditur. Itaque Dionyſii ſeriem, atque lacunam ex ſolo Dionyſii contextu explorandam, mihique demonſtrandam eſſe putavi: ut quod olim coniecturis ſolum Scriptoribus aliis affulſerat, perſpicue in poſterum, certoque demonſtratum videatur.

XVIII. Atque illud in primis obſervari nunc velim, quod Archontum defectus, ſive lacuna inter *Nicophemum*, ac *Pythodemum* admitti non poteſt. Siquidem Dionyſius *in Dinarcho* num. 4. conceptis verbis aſſeruit quod Pythodemus a Nicophemo *vigeſimus ſextus* eſſe debet: ἕκτος δὲ ϗ εἰκοςὸς ἐςὶν ἀπὸ Νικοφήμȣ Πυθόδημος, prorſus ut in ſuperiori ſerie conſpicitur. Ad haec Dionyſius ipſe *in Epiſtola ad Ammaeam* Archontes omnes enumerans a *Calliſtrato* ad *Lyſimachidem*, illos eodem prorſus ordine recenſet, qui in eadem ſuperiori ſerie obſervatur; ideoque lacuna ante Pythodemum eſſe non poterit. Perſpicuum eſt etiam quod hiatus ille, ſive lacuna inter *Anaxicratem* atque *Philippum* collocari non poteſt. Etenim Dionyſius de Dinarcho loquens num. 2. ſic ait: ϗ ἐλ-

θῶν εἰς Χαλκίδα τὴν ἐν Εὐβοίᾳ τὸν ἀπ᾽ Ἀναξικράτȣ ἕως Φιλίππȣ πεντεκαίδεκα ἔτη γενόμενον χρόνον ἐκεῖ διέτριψεν. (1) *& in Chalcidem Euboeae ſecedens ab Anaxicrate uſque ad Philippum* Archontem, *quindecim ſcilicet annorum ſpatio, ibi vixit:* & certe Philippus ab Anaxicrate, utroque nimirum extremo, ut Dionyſius ſolet, computato, *quintuſdecimus* eſſe conſpicitur. Itaque lacuna, vel Archontum defectus inter *Pythodemum*, & *Anaxicratem* eſſe debet. Sed quid hic plura iam perſequar? cum hiatus ille ex ipſo Dionyſii contextu inter *Anticlem*, & *Cephiſodorum* irrepſiſſe nitide deprehendatur: quod Meurſius quidem, Petavius, Hudſonus non ex Dionyſio ipſo certe, quod maxime tamen intererat, ſed ex Diodoro ſolum collegerunt. Itaque Dionyſius (2) in ſupputanda Ariſtotelis aetate aſſerit illum *Diotrephe* Athenis Archonte Olympiade IC. natum eſſe, tribuſque annis Demoſthene ſeniorem fuiſſe; cumque Demoſthenem anno ante C. Olympiadem, adeoque anno 4. Olympiadis IC. natum dixerit (3), manifeſte conſpicitur quod Dionyſius Ariſtotelis nativitatem, ideoque *Diotrephis* principatum in anno 1. Olymp. IC collocavit. Deinde ſubdit Dionyſius quod Ariſtoteles *Polyzelo* Archonte *decimum octavum*, *Theophilo* vero Archonte *trigeſimum ſeptimum* aetatis annum agebat; atque *Eubulo*, ſive *Eudoro* Archonte Mytilenem adiit, ſub *Pythodoro* Philippum convenit, ibique per annos octo moratus eſt: *μετὰ δὲ τὴν Φιλίππȣ τελευτὴν ἐπ᾽ Εὐαινέτȣ Ἄρχοντος ἀφικόμενος εἰς Ἀθήνας ἐσχόλαζεν ἐν Λικέῳ χρόνον ἐτῶν δώδεκα. τῷ δὲ τρισκαιδεκάτῳ, μετὰ τὴν Ἀλεξάνδρȣ τελευτὴν, ἐπὶ Κηφισοδώρȣ Ἄρχοντος ἀπάρας εἰς Χαλκίδα νόσῳ τελευτᾷ, τρία πρὸς τοῖς ἑξήκοντα βιώσας ἔτη* (4). *Poſt mortem vero Philippi, Evaeneto Archonte, Athenas veniens ſcholam habuit in Licaeo annis duodecim. Tum tertio decimo, poſt Alexandri mortem, Cephiſodoro Archonte, ſecedens in Chalcidem morbo ibidem interiit, cum ſexaginta & tres annos vixiſſet.* Characteres, & Archontes iſti perſpicue nobis, conſtanterque demonſtrant quod Ariſtoteles anno 1. Olymp. IC. in lucem eſt editus, & *ſexageſimus tertius* ipſius aetatis annus incidere debet in 3. Olympiadis CXIV. cumque annus ille, quo in Chalcidem abiit, fuerit *tertius decimus* ab illo, quo Athenas redierat, *Cephiſodorus* etiam, quo Archonte Ariſtoteles in Chalcidem receſ-

(1) In Dinar. num. 2. (2) Epiſt. ad Amm. num. 5. (3) Ibi num. 4. (4) Ibi num. 5.

ſeceſſiſſe, vitamque deſeruiſſe dicitur, *tertius decimus* eſſe debet ab *Evaeneto*, quo Athenas reverſus ſcholae praeeſſe caepit. At in Dionyſii ſerie, prout illa in depravato, mutiloque textu modo conſpicitur, *Cephiſodorus* ab Evaeneto nonniſi *duodecimus* haberi poſſet, ergo ex Dionyſii calculo ante Cephiſodorum Archon unus excidiſſe debuit; *Hegeſias* nimirum ille, qui non a Diodoro ſolum, ſed ab Arriano quoque memoratur, quo Archonte Alexander obierit anno 1. Olymp. CXIV. ut Dionyſius ipſe ſatis innuere videtur, qui Ariſtotelis mortem poſt Alexandri Macedonis obitum alicubi conſignavit.

XIX. Sed gravis hic tamen, atque inextricabilis propemodum difficultas ſuboritur, quae Archontum ſeriem hic a Dionyſio traditam mirifice perturbet. Etenim, ſi *Hegeſias* hic ſolum excidiſſe dicatur, ideoque Cephiſodorus ad annum 2. Philocles ad 3. Olympiadis CXIV. ex Dionyſii calculo referatur, Archontum quidem ſeries a Dionyſio contexta cum Diodori ſerie, atque Scriptoribus aliis mirifice conſpirabit; ſed Archontes illi non *ſeptuaginta*, ut Dionyſius promiſerat, ſed ſolum *ſexagintanovem* ſunt futuri. Sin vero praeter *Hegeſiam* Archon etiam alius in Dionyſii ſerie adiungatur, integer quidem *ſeptuaginta* Archontum numerus haberi poterit; ſed Cephiſodori principatus in annum 3. Olympiadis CXIV. conferetur; & Philocles in anno 4. eiuſdem Olympiadis collocandus erit: quod a Diodori, aliorumque Scriptorum teſtimonio maxime abhorret, qui *Philoclis* principatum, atque Ariſtotelis mortem anno 3. Olymp. CXIV. conſignant. Laertius certe, qui ſingula Ariſtotelis tempora ex Apollodori Chronicis iiſdem prorſus Archontum nominibus & annorum numero expreſſit, quem ex Dionyſio ſuperius exhibuimus, haec tandem ait: εἰς δ' Ἀθήνας ἀφικέσθαι τῷ δευτέρῳ ἔτει τῆς ἐνδεκάτης καὶ ἑκατοστῆς ὀλυμπιάδος. καὶ ἐν Λυκείῳ σχολάσαι ἔτη τρία πρὸς τοῖς δέκα. εἶτα ἀπᾶραι εἰς Χαλκίδα τῷ τρίτῳ ἔτει τῆς τετάρτης καὶ δεκάτης καὶ ἑκατοστῆς ὀλυμπιάδος, καὶ τελευτῆσαι ἐτῶν τριῶν που καὶ ἑξήκοντα νόσῳ ὅτε καὶ Δημοσθένης κατεστρέψαι ἐν Καλαβρίᾳ ἐπὶ Φιλοκλέους (1). *Athenas vero conceſſiſſe anno 2. Olympiadis CXI. atque in Licaeo treſdecim annos docuiſſe; ac demum perrexiſſe Chalcidem anno 3. Olymp. CXIV. morboque periiſſe, cum eſſet*

(1) Laert. Lib. V. ſeg. 10.

annorum ferme ſexagintatrium. Quo etiam tempore Demoſthenes in Calauria defunctus ſit, ſub Archonte *Philocle*. Itaque Ariſtotelis ſeceſſum in Chalcidem, eiuſque mortem Laertius Archonte *Philocle* annoque 3 Olympiadis CXIV. contigiſſe teſtatur, in quem optime *ſexageſimus tertius* aetatis annus incidiſſe conſpicitur, cum Ariſtoteles ipſe anno 1 Olympiadis IC. a Laertio natus dicatur (1). Ergo Archon Philocles ab anno 3. ipſius Olympiadis dimoveri non poteſt; ideoque in Dionyſii ſerie nonniſi Archon unus ante Cephiſodorum admitti debet; ut in eiuſmodi proinde ſerie *ſexagintanovem* ſolum Archontes ſint futuri. Sin vero duo Archontes interſerantur, ut *ſeptuaginta* Archontum numerus habeatur, Dionyſii ſeries a Scriptorum omnium calculo, vel Faſtis omnibus aberrabit; atque Ariſtoteles non amplius Archonte Philocle, annoque 3. Olymp. CXIV., ſed Cephiſodoro potius Archonte obiiſſe dicetur, qui in annum iſtum olympicum retrahatur. Tantum tamen abeſt ut in accuratiſſimo hoc Scriptore, qui cum Diodoro, ceteriſque Scriptoribus omnibus mirifice conſpirat, eoſdemque ac illi Faſtos exſcripſiſſe videtur, hoc ipſo loco diſſenſum iſtum ineſſe exiſtimem, ut Dionyſii ſeriem hic quoque cum Diodori, Laertii, aliorumque ſerie vel calculo conſpirare putaverim.

XX. Vt autem perplexitas illa, ac repugnantia, quae Dionyſio ineſſe conſpicitur, accurate dirimatur, illud in primis obſervari velim quod quamvis ille Ariſtotelis iter in Chalcidem, eiuſque mortem uno eodemque anno, *Cephiſodoro* nimirum Archonte, conſignare videatur; ſicuti Laertius utrumque Archonte *Philocle*, annoque 3. Olympiadis CXIV. tribuere videtur, utriuſque tamen Scriptoris verba, ut opinor, ſic intelligi debent, ut illa ſimul coniunxerint, quae diverſis tamen annis, quamvis exiguo fortaſſe temporis intervallo, contigerunt. Itaque Ariſtoteles *Cephiſodoro* quidem Archonte in Chalcidem ſeceſſit, ut ſcribit Dionyſius; *Philocle* vero Archonte in Chalcide degens interiit, ut teſtatur Laertius; ideoque Ariſtotelis mors, ac Philoclis principatus tum ex Dionyſii, tum ex Laertii ſententia in annum 3. Olymp. CXIV. referri poterit; nec ulla hac in parte inter Dionyſium, & Scriptores alios repugnantia reperi-

(1) Ibi ſeg. 9.

peritur. Quod ſi in definiendo, conſignandoque Philoclis, & Cephiſodori principatu Dionyſius ipſe cum ceteris conſentit, manifeſtiſſime inferri debet quod inter *Anticlem* & *Cephiſodorum* unicus olympicus annus admitti poteſt, adeoque in Dionyſii ſerie duo Archontes annui interſeri non poſſunt. Sed ut altera quoque ex parte *ſeptuaginta* Archontum numerus in Dionyſio habeatur, exiſtimo duo quidem Archontum nomina excidiſſe, ſed illorum unum, Hegeſiam nempe, qui proxime Cephiſodorum praeceſſit, atque anno 1. Olymp. CXIV. imperavit, *annuum* fuiſſe; alterum vero, qui inter Anticlem, atque Hegeſiam interſeratur, fuiſſe *ſuffectum*, ut uno proinde eodemque olympico anno imperaverit, quo Anticles ipſe Archon fuit, cui vel defuncto, vel abrogato ſucceſſerit. Id innuere profecto videntur illa, quae ſuperiori loco iam dixi ubi de corrigenda, illuſtrandaque Diodori ſerie agebatur; cum *Soſicles* ille, qui in Diodori Faſtis occurrit, ſi veris Archontibus adiungi debeat, nonniſi Anticli ſuffectus haberi poſſit; pauciſque menſibus imperaverit, ut variis rationibus demonſtravi. Itaque fieri facile potuit ut Dionyſius etiam in Faſtos illos inciderit, in quibus *Soſicles* etiam, quamvis *ſuffectus*, numeraretur; ideoque in contexenda *ſeptuaginta* Archontum ſerie illius etiam nomen expreſſerit, optimeque proinde dixerit Archontes illos *ſeptuaginta* fuiſſe; quamvis ipſorum ſinguli annui non fuerint, neque integrum *ſeptuaginta* annorum tempus expleverint. Ac certe Dionyſius ipſe non ea de cauſſa ſeptuaginta Archontes illos enumerat ut oſtendat Dinarchum ſeptuaginta annorum ſpatium exegiſſe dum Athenas rediit; ſed ut expoſita Archontum ſerie perſpicuum fieret Orationes aliquas, quae ſub Dinarchi nomine ferebantur, iis Archontibus, ſive temporibus conſcriptas eſſe, quibus Dinarchus ipſe vel iuvenis adhuc erat, vel in Chalcide morabatur; adeoque Orationem, quae Ariſtodemo, Theophilo, & Pythodoro Archonte habita fuit, ſincerum Dinarchi foetum eſſe non poſſe (1). Id vero facile riteque inferri profecto poterat, quamvis non omnes Archontes illi *annui* fuerint; ſed ipſorum aliquis alteri ſuffectus uno eodemque ac ille anno imperaverit. Ergo ex Dionyſii hypotheſi, differendique genere inferri certe non poterit ſeptuaginta Archontum

ſingu-

(1) Numer. 11. & 13.

ſingulos annum integrum imperaſſe; ſed quamvis etiam ipſorum aliquis veluti *ſuffectus* habeatur, ſemper id optime, nitideque cum Dionyſio deduci poterit Dinarchum, ſi Philippi Archontis anno *ſetuagenarius* erat, Archonte Nicophemo natum eſſe, adeque Orationum plurimas ipſius nomine temere prorſus, atque immerito inſcriptas eſſe. Quod ſi mea haec ſuſpicio vel coniectura aliquo in pretio habenda ſit, iam nitide apparet in mutilo Dionyſii textu *Soſiclis*, & *Hegeſiae* nomina adiungenda fore, ut integra *ſeptuaginta* Archontum ſeries in illo habeatur; ſimulque tamen ipſius hypotheſis cum Diodoro, aliiſque Scriptoribus coniungi poſſit.

XXI. Quandoquidem vero coniecturis hic ſolum in tanto veterum Scriptorum ſilentio turbiſque locus eſſe poteſt, quid prohibet quin coniecturam aliam hic proferam, ſimulque inſignem Arriani locum tueri, vel illuſtrare enitar, qui Cl. Viris manifeſte depravatus, atque inſanabilis exiſtimatur? Accuratus, & elegans Auctor ille *in Indicis* haec ait: ὡς δὲ ἐτήσια πνεύματα ἐκοιμήθη (ἅ δὴ τῦ θέρεος τὴν ὤρην πᾶσαν κατέχει ἐκ τῦ πελάγεος ἐπιπνέοντα ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ταύτῃ ἄπορα τὸν πλῦν ποιέοντα) τότε δὴ ὥρμηντο, ἐπὶ Α'ρχοντος Α'θήνησι Κηφισοδώρυ, εἰκάδι τῦ Βοηδρομιῶνος μηνὸς, καθότι Α'θηναῖοι ἄγυσιν, ὡς δὲ Μακεδόνεςτε, καὶ Α'σιανοὶ ἦγον . . . τὸ ἐνδεκάτον βασιλεύοντος Α'λεξάνδρυ. *Quo igitur tempore eteſiae, ſive anniverſarii venti ſpirare deſierant (qui quidem per integram aeſtatem ex mari in terram ſtantes navigationem impediunt) oram ſolverunt, Archonte Athenis Cephiſodoro, vigeſima Boedromionis menſis die, ut Athenienſes computant; ut vero Macedones, & Aſiatici . . . undecimo ex quo Alexander regnabat anno.* Palmerius (1) ad locum iſtum haec adnotavit *Pugnat Diodorus, qui Cephiſodorum poſt Hegeſiam ponit, quo Hegeſia Archonte mortuus eſt Alexander, teſte ipſo Arriano ſupra. Sed & Dionyſius Halicarnaſſeus in iis Archontibus enumerandis omnino diverſus eſt; Hegeſiam enim non enumerat. Idcirco magnae tenebrae affunduntur huic loco; nec eſt unde lumen mutuari poſſim. Videant Chronologi quid ſuper his turbis decernendum ſit.* Blancardus vero, & Gronovius etiam Arriani Editores difficultatem hanc omnino diſſimularunt; ſed Dodvellus (2), aliique plures, cum *Cephiſodori* nomen in vulgatis Archontum Faſtis invenerint

(1) Exercit. Pag. 241. (2) De Cyclis Diſſert. IX. ſect. 2.

nerint ad annum 2. Olympiadis CXIV. poſtquam Alexander e vivis exceſſerat, Arrianum ipſum in exprimendo Archontis nomine mirifice deceptum eſſe, ſibique non conſtare pronunciarunt, quippe qui dixerit Alexandrum Hegeſia Archonte obiiſſe poſtquam duodecim integris annis, octoque menſibus imperaſſet (1). Atque optime id illi quidem, ſi vulgati Archontum Faſti conſulantur. Quid vero ſi Arrianus in Faſtos alios inciderit, in quibus praeter *Cephiſodorum*, qui anno 2. Olymp. CXIV. Archon fuit, *Cephiſodorus* etiam alius adſcriptus eſſet, qui anno 4. Olympiadis CXIII. imperaverit, quamvis in Faſtis *Anticles* reperiatur, cui forte ſublato ſive defuncto Boedromione menſe non *Soſicles*, ut Diodori Faſti praeſeferunt, ſed *Cephiſodorus* iſte ſucceſſerit? Certe, ſi id ego non infeliciter omnino coniecerim, iam facile intelligetur cur Arrianus optime *undecimum* Alexandri regis annum cum huius Cephiſodori Archontis anno coniunxerit; cur in Dionyſio poſt Anticlem duorum Archontum nomina, neque tamen duo olympici anni, vel annui Archontes, exciderint; cur denique hoc potius, quam alio in loco lacuna in Dionyſii ſerie facilius admitti potuerit: quod nempe feſtinans Librarius a *Cephiſodoro primo* ad *ſecundum* tranſilierit; ideoque poſt Anticlem Cephiſodorum illum recenſuerit, qui non proxime poſt Anticlem ipſum, ſed duobus interiectis ſequebatur. Ceterum ſive *Soſicles*, ſive *Cephiſodorus*, ſive alius quicumque fuerit Archon ille, qui praeter *Hegeſiam* in Dionyſii ſerie deſideratur, perſpicuum eſt tamen quod ille nec annuus eſſe, nec integro anni ſpatio imperaſſe potuit; ne Dionyſius ipſe a ſeipſo, vel a Scriptoribus aliis diſſidere videatur, atque Archontes omnes, qui Cephiſodorum ſequuntur, uno ſerius anno conſignare, ut paullo ſuperius oſtendimus.

XXII. Ac certe quod hiatus ille, qui in Dionyſii ſeriem irrepſerat, felicius ſuppleri, & duo Archontes illi, qui exciderant, commodius reſtitui, vel explicari non poſſint ſatis, ut opinor, oſtendit perennis ille conſenſus, qui variis in locis inter Dionyſium, atque Diodorum reperitur; ut proinde in definiendo quoque *Cephiſodori*, & *Philoclis* Archontis anno Dionyſius cum Diodoro, aliiſque Scriptoribus conſpirare merito exiſtimetur. Etenim, ut ſuperiores Archontes illos

(1) De Exped. Alex. Lib. VII.

illos praeteream, quos in deſcribenda Ariſtotelis vita in annos illos olympicos iuxta Diodori hypotheſim referendos eſſe iam dixi, quibus a Diodoro tribuuntur, Archontes omnes; qui a Dionyſio in *Romanis Antiquitatibus* memorantur, in eoſdem prorſus olympicos annos referuntur, quos in Diodori Faſtis Archontum ipſorum nomine inſignitos eſſe conſpicimus. Sic Libro I. aſſerit Romanam Vrbem a Gallis occupatam eſſe Ἄρχοντος Ἀθήνησι Πυργίωνος κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ὀγδόης κ̧ ἐννηκοστῆς Ὀλυμπιάδος (1): *Archonte Athenis Pyrgione, anno* 1. *nonageſimae octavae Olympiadis* quemadmodum prorſus Diodorus ipſe *Pyrgionem*, vel *Pyrrhionem* hunc anno 1. Olymp. IIC. in Faſtis adſcripſit (2). Ita Dionyſius *Calliadem* anno 1. Olympiadis LXXV. (3) *Phaedonem* 1. Olymp. LXXVI. (4) *Charetem* 1. Olympiadis LXXVII. (5) *Theagenidem* 1. Olymp. LXXVIII. (6) *Archedemidem* 1. Olymp. LXXIX. (7) *Phraſiclem* 1. Olymp. LXXX. (8) *Calliam* 1. Olympiadis LXXXI. (9) *Chaerephanem* 1. Olymp. LXXXII. (10) *Philiſcum* 1. Olymp. LXXXIII. (11) collocavit: ideoque mirifice cum Diodoro conſentit, qui ſingulos Archontes illos iiſdem prorſus annis adſcripſit. Itaque conſtans, & accuratus conſenſus ille argumento eſſe poterit Dionyſium in Romanis Antiquitatibus conſcribendis; ideoque in reliquis etiam Operibus elucubrandis non alios propemodum Archontum Faſtos prae oculis habuiſſe, ſive ex Philochoro, ſive ex Apollodoro contexti illi fuerint, quam quos Diodorus ipſe adhibuit: ut una proinde eademque Archontum ſeries tum ex Diodoro tum ex Dionyſio, ſuppletis tamen utrobique lacunis, Archontumque nominibus rite reſtitutis, in poſterum haberi debeat; in qua Archontum quilibet ad unum prorſus, eundemque olympicum annum, qui a Diodoro ſemper exprimitur, referri poſſit; ut in ſubiecta ſerie conſpicitur, in qua Archontum illorum nomina, quos in Diodoro, Dionyſioque ſupplendos eſſe iam dixi, varia characterum forma diſtinxi.

Ex

(1) Num. 74. (2) Lib. XIV. c. 108. (3) Lib. IX. num. 1. (4) Num. 18. (5) Num. 37. (6) Num 56. (7) Num. 61. (8) Libr. X. numer. 1. (9) Num. 26. (10) Num. 53. (11) Libr. XI. numer. 1.

		Ex Diodoro	Ex Dionyſio
Olymp. CXIII.	an. 1.	Euthycritus	Euthycritus
	2.	*Hegemon*	Hegemon
	3.	Chremes	Chremes
	4.	Anticles, & Soſicles	Anticles, & *Soſicles, vel Cephiſodorus*
Olymp. CXIV.	1.	Hegeſias	*Hegeſias*
	2.	Cephiſodorus	Cephiſodorus
	3.	Philocles	Philocles
	4.	*Archippus*	Archippus
Olymp. CXV.	1.	*Neaechmus*	Neaechmus
	2.	Apollodorus	Apollodorus
	3.	Archippus	Archippus
	4.	Demogenes	Demogenes
Olymp. CXVI.	1.	Democlides	Democlides

XXIII. Diodori, Dionyſiique ſerie iam reſtituta ſupereſt ut Archontes etiam illos hic perſequar, qui in Oxonienſi Marmore memorantur; ipſorumque ſeriem cum Diodori catalogo, ſi fieri id quidem poterit, ita committam, ut exinde quoque una eademque Archontum ſeries habeatur. Ac veteres quidem Archontes illos, qui ante Olympiadem LXXV. imperarunt, hic nihil moror, cum Diodori ſeries anno 1. eiuſdem Olympiadis incipiat, ideoque Archontes ipſa antiquiores cum Diodori ſerie conferri minime poſſint. Facile quidem Creon, & Archontes alii, qui in Marmore recenſentur, cum variis Dionyſii, Plutarchi, Laertii, aliorumque Veterum teſtimoniis comparari poſſent, ut Marmoris ipſius a Scriptoribus aliis diſſidium, ſive conſenſus etiam oſtendatur. Sed haec alterius certe loci eſſe debent: quemadmodum ſane plurima variis in locis opportune indicavi; ac cetera nunc ego perſequar ubi in Faſtis Atticis de Archontum aliorum ſingulis agendum erit. Itaque eos ſolum Archontes ſubiiciam, qui in Diodoro, atque etiam in Marmore nominantur; atque annos illos olympicos indicabo, in quibus a Diodoro collocantur, ſimulque annos alios, in quos iuxta Marmoris Epocham, ſive ex Marmoris hypotheſi referri illi debent, ſi annorum numerus ab anno 1. Olymp CXXIX. quo Marmor ſculptum eſſe iam diximus, veluti termino ſubducatur.

Archontes	*Anni in Marm. notati*		*hoc eſt*	Anni iuxta Diodorum
Calliades	217.	4.	Oly 74.	an. 1. 75.
Xantippus	216.	1.	75.	2. 75.
Timoſthenes	215.	2.	75.	3. 75.
Adimantus	. . .	. .	. . .	4 75.
Chares	208.	1.	77.	1. 77.
Apſephion	206.	3.	77.	. . .
Theagenides	205.	4.	77.	1. 78.
Euthippus	199.	2.	79.	4. 79.
Callias I.	193.	4	80.	1. 81.
Diphilus	. . .	. .	. . .	3. 84.
Aſtyphilus	. . .	. .	. . .	1. 90.
Euctemon	147.	2.	92.	1. 93.
Antigenes	145.	4.	92.	2. 93.
Callias II.	. . .	. .	. . .	3. 93.
Micon	139.	2.	94.	3. 94.
Laches	137.	4.	94.	1. 95.
Ariſtocrates	135.	2.	95.	2. 95.
Pytheas	116.	1.	100.	1. 100.
Callias	113.	4.	100.	4. 100.
Aſteius	109.	4.	101.	4. 101.
Phraſiclides	107.	2.	102.	2. 102.
Diſnicetus	106.	3.	102.	3. 102.
Nauſigenes	104.	1.	103.	1. 103.
Cephiſodotus	94.	3.	105.	3. 105.
Agathocles	93.	4.	105.	4. 105.
Calliſtratus	91.	2.	106.	2. 106.
Diotimus	90.	3.	106.	3. 106.

Si Archontum ſeries, ipſorumque tempora, quae in Marmore exprimuntur, cum Diodori ſerie, ſive temporibus conferantur, illud initio manifeſtiſſime deprehendi poterit quod in *Ariſtocrate*, ceteriſque pone ſequentibus ita Marmoris Epochae cum Diodori Faſtis conveniunt, ut Archontum illorum quilibet in unum, eundemque prorſus olympicum annum a Diodoro, ſimulque a Marmore referatur: quemadmodum *Chares*, in utraque ſerie ad unum eundemque annum olympicum revocatur. At Archontes alii, a *Calliade* ad

Ari-

Ariſtocratem uno ſerius anno in Marmore quam in Diodori Faſtis collocantur; niſi quod in Diodoro *Antigenis*, & *Euthippi* ſitus biennio, *Euctemonis* autem triennio ſitum illum, aut olympicum annum praecedit, in quo Archontes ipſi in Marmore collocantur. Itaque Marmoris ſeries, aut epochae cum Diodori ſerie componi certe non poterunt; non modo quod ubique fere unius anni diſſidium occurrat, verum etiam quod in Diodori Faſtis *Antigenes Euctemoni*, atque *Ariſtocrates* proxime *Lacheti* ſucceſſerit; in Marmore tamen inter Antigenem, atque Euctemonem, ſicuti prorſus inter Ariſtocratem, atque Lachetem Archon alius inſerendus eſſe videatur.

XXIV. Id optime profecto viderant eruditi, doctiſſimique viri, Seldenus, Lydiatus, ac Palmerius, qui varias etiam hypotheſes, aut rationes ſubtiliter excogitarunt, quibus eiuſmodi diſſidium componi, Marmoriſque ſeries, & epochae ita reſtitui poſſent, ut cum Diodori Faſtis, aliorumque Veterum teſtimoniis conſpirarent. Niſi tamen mea me fallit opinio, iis ſubinde coniecturis uti illi ſolent, quae paullo fortaſſe liberiores videantur, atque a Marmorei Chronici mente plurimum diſſideant. Etenim Seldenus, cum in definienda civilis Attici anni forma Scaligeri hypotheſim amplecteretur, annos aliquos Archontum illorum nomine deſignatos embolimaeos eſſe putavit; ideoque res, & hiſtorias, quae inſititiis diebus illis contigerant, ita numerari potuiſſe voluit, perinde quaſi illae peculiari, diſtinctoque anno contigiſſent: *Itaque*, inquit ille, *quod ſub initiis evenit Euctemonis, biennio ante collocandum fuerit, quam id, quod ſub Antigenis finem* (1). At quis aperte non videat quod, quamvis non aliquot ſolum dies, ut volebat Scaliger, ſed menſes etiam embolimaei in Petavii, Dodvellique hypotheſi admittantur, nullum tamen exinde praeſidium huic controverſiae dirimendae exſculpi poterit, cum menſis ille, qui ceteris adiungebatur, quamvis annum illum ſolito maiorem efficeret, ad unum tamen, eundemque olympicum annum ſpectaret: adeoque unius, eiuſdemque ſolum Archontis nomine deſignaretur? Ad haec Embolimaeorum ſeries, ac ſitus cum Marmoris Epocha nulla conſtanti lege, ac periodo committi

(1) Pag. 259.

poteſt, ut ingenue tandem Seldenus ipſe teſtatur (1). Nec multo ſane felicior Lydiatus (2), qui diſſidium illud aut ex Cyclorum vitio ante Metonem, aut ex vario civilis anni menſe prodiiſſe voluit, quo novi Archontes, vel Magiſtratus inirent; ut ex. grat. Calliades in Marmore quidem anno 4. Olympiadis LXXIV., a Diodoro vero anno 1. Olympiadis LXXV. tribuatur, qui ipſo adhuc Archonte inceperit. Quamvis enim varietas illa admitti debeat, ut mox oſtendetur, ſi Archontes illi, qui poſt annum 1. Olymp. LXXXVII. imperarunt, cum antiquioribus conferantur; ſequioribus tamen temporibus uſurpari certe non poterit, quibus poſt annum 1. Olympiadis LXXXVII., atque Metonis Enneadecaeteridem inſtitutam Archontes omnes, ut Diſſ. II. Num. 23. demonſtravi, Hecatombaeone menſe Magiſtratum inibant; atque civilis, & Archonticus annus una cum Olympico coniungebatur. Accedit etiam quod ſi *unius* ubique anni diſſidium ac varietas occurreret, ex vario certe Magiſtratus initio deduci illa poſſet; at vero *duorum*, vel *trium* annorum diſcrimen exinde haberi potuiſſe quis credat? Ita quoque prorſus immerito ad turbas illas, ſive Athenienſis Reipublicae diſſidia confugit Lydiatus, quae poſt cladem Siculam contigerunt, ut Archontum initia, atque ipſorum annos mirifice perturbatos eſſe concluderet. Quamvis enim fortaſſe concedatur Archontes illos, qui temporibus iis imperarunt, non Hecatombaeonis initio, ſed aliis anni menſibus incepiſſe; ad diverſos tamen olympicos annos referri certe non poterunt, ſed ita in Faſtis digeri debent, ut ipſorum quilibet ad diſtinctos coniunctoſque annos olympicos referatur; quemadmodum certe *Pythodorus*, *Euclides*, *Micon*, *Exaenetus*, & *Laches* continua ſerie in Diodori Faſtis, aliiſque Scriptoribus occurrunt. Quinetiam Xenophon, qui temporibus ipſis florebat, aperte teſtatur, quod quamvis annum 1. Olymp. XCIV., quo captis iam 16. Munichionis menſis die a Lyſandro Athenis graviſſima Athenienſis Reipublicae perturbatio contigerat, *Anarchiam* Athenienſes vocaverint, Pythodorus tamen eiuſdem anni Archon fuit, eiuſque nomen Faſtis inſcriptum legitur; ut immerito proinde Petavius in anno 1. Oly. XCIV. *Pythodorum*, anno 2. *Anarchiam*, 3. *Euclidem*, 4. *Xaenene-*

(1) Pag. 261, & 260. (2) Pag. 81.

nunctum collocaverit, atque ex Archontum Faſtis *Miconem* expunxerit, cum tamen ille non a Diodoro ſolum, ſed etiam a Marmore memoretur, ut inferius oſtendam. Accedit etiam, quod civiles illae perturbationes, & Oligarchia ineunte ſolum Olymp. XCIV. obtinuere, octo nimirum menſibus, quibus Xenophonte teſte XXX. imperarunt. Siquidem Meurſio, Petavio, Lydiato, aliiſque doctiſſimis viris Diodorus impoſuit, ut XXX. Tyrannos illos anno demum 4 eiuſdem Oly. ſublatos eſſe putarent, cum paullo ante Euclidis Archontis annum, hoc eſt exeunte anno 1. Democratia reſtituta iam foret, ut ex Libanio, aliiſque Scriptoribus in Faſtis Atticis demonſtrabo. Itaque plane non video cur Lydiatus (1) coniecerit ideo inter Ariſtocratis, & Lachetis Archontis annum annum alium interſeri; quod Marmoris Auctor exiſtimaverit in turbis, quae XXX., vel X. Tyrannide adhuc vigente poſt Socratis mortem contigerunt, Anarchiae annum irrepſiſſe, antequam Ariſtocrates imperaret. Quamvis enim Laertius (2), Nepos (3), Trogique abbreviator (4), & Heſychius (5) a Lydiato laudati turbas aliquas Socrate e vivis ſublato fuiſſe dicant; a civilibus tamen diſſenſionibus illis accuratiſſime diſtingui debent, quae XXX., vel X. imperantibus contigerunt, quas prorſus immerito Lydiatus ipſe ad Olympiadem XCV. extendit; & quemadmodum graviores illae minime obſtarunt quin ſingulis annis Archontes Eponymi eligerentur; ita quoque nulla ratione effingi poterit, quod anno 2. Olympiadis XCV. poſt Lachetem Anarchiae annus irrepſerit. Deinde vero cum Diodorus, ac Ariſtides (6) nitide diſerteque doceant proxime poſt Lachetem Ariſtocratis annum ſucceſſiſſe, quis fieri potuiſſe exiſtimet, ut Chronici auctor a Faſtis omnibus aberraverit, atque Anarchiam ceteris omnibus ignoratam inter Lachetem, atque Ariſtocratem levibus coniecturis admiſerit?

XXV. Itaque ſi in contexenda Archontum ſerie, ipſorumque aetate ad annos olympicos referenda inter Marmoreum Chronicon, ac reliquos Scriptores omnes diſſidium aliquod admitti debet, quis aperte non videat, quod aut in Marmore quadratarii vitio errores aliquot variis in locis irre-

(1) Pag. 74. & 75 (2) Lib. II. ſeg.... & III. ſeg.... (3) In Thraſyb. (4) Libr. V. in fine. (5) In Euclid. (6) Platon. II.

repſere, aut certe perſpicuus error, ac varietas in Faſtis illis eſt agnoſcenda, quibus vel Marmoris Auctor, vel Diodorus ipſe, aliique Scriptores inſtitere. Sed ingentem hanc labem Diodori Faſtis ineſſe non poſſe demonſtrat conſtans ille, ac mirabilis plane conſenſus, qui in Diodori ſerie, ceteriſque Scriptoribus omnibus ubique fere conſpicitur. Etenim plurimi, omneſque fere Archontes illi, qui a Diodoro ab Olympiade LXXV. ad Olymp. XCV. perenni ſerie recenſentur, a Thucydide quoque, Xenophonte, Lyſia, Plutarcho, aliiſque pluribus memorantur, atque ad eoſdem annos olympicos revocantur; ut nullus proinde dubitandi locus ſuperſit quin Diodorus in integros, accuratoſque Apollodori, vel alterius Archontis Faſtos inciderit: cum praeſertim Diodorus ipſe Apollodori Faſtos, aut Chronica citare conſueverit (1). A vero quoque plurimum diſſidet Marmoris Auctorem in depravatos adeo Faſtos incidiſſe, ut Archontum ſitus a vulgatis Faſtis aliis non integro ſolum anno, ſed interdum etiam biennii, aut triennii quandoque ſpatio aberraverit; cum praeſertim ipſius aetate, non ſolum antiquiores alii Faſti circumferrentur, qui a Demoſthene, & Ariſtotele laudati fuerunt; ſed recentes etiam Faſti a Demetrio Phalereo ante quadraginta annos conſcripti omnium oculis obverſarentur. Argumento quoque eſſe poterit ipſum vulgata, atque accurata Archontum ſerie uſum eſſe, quod in anno 2. Olympiadis XCV., ceteriſque pone ſequentibus Archontes omnes in eoſdem prorſus olympicos annos revocaverit, quibus a Diodoro, aliiſque Scriptoribus tribuuntur. Quin etiam in antiquioribus quoque Archontibus recenſendis, ut *Iſagora*, *Comia*, *Solone*, cum Scriptorum aliorum calculo mirifice conſpirat. Itaque vix fieri potuiſſe videtur, ut in celebri, illuſtrique Monumento, quod publica fortaſſe auctoritate excitabatur, in ſequioribus ſolum, clarioribuſque temporibus Auctor ipſe aberraverit: cumque in exploranda vetuſtiſſimarum rerum memoria diligentiſſimus deprehendatur, in iis ſolum, quae proxime aetatem ipſius attigerant, depravatis Archontum Faſtis inſtiterit. Tantum certe abeſt, ut erroris huius labem in accuratiſſimo Scriptore admittendam exiſtimem, ut hac etiam in parte ipſius Faſtos accuratos eſſe, omnem-

(1) Lib. I. c. 5.

omnemque diſſidii, vel erroris cauſam imperito quadratario tribuendam eſſe contendam; qui non ubique certe, ſed variis ſolum in locis Auctoris mentem, aut calculum minus accurate nobis expreſſerit.

XXVI. Atque eiuſmodi quidem diſſidii componendi, Marmoriſque illuſtrandi methodum a Seldeno, Palmerio, Lydiato ſubinde uſurpatam eſſe conſpicio, ut ipſi quoque annorum numeros in Marmore expreſſos alicubi corrigendos eſſe putaverint. Non ubique tamen feliciter doctiſſimi Scriptores illi, niſi plurimum hic ego fallor, Marmoris Epochas emendarunt; ſed interdum potius non a Marmore ſolum, ſed ab ipſa quoque hypotheſi, cui inſtiterant, aberrarunt. Ita Palmerius (1) in *Diphilo* pro numero 179. reſcribendum aſſerit 178. At certe fallitur. Siquidem dicitur Archonte Diphilo Euripidem *quadrageſimum tertium* aetatis annum egiſſe; adeoque, cum Euripides ipſe Philocrate Archonte anno Marmoris 222. natus dicatur, quadrageſimus tertius ipſius annus non in 178., ſed in 179. Marmoris annum incidiſſe debuit. Ita longius a Marmoris hypotheſi, ceteriſque Faſtis aberrat Seldenus (2), qui in *Diphilo* legendum putat 180. perinde quaſi anno 1. Olymp. XCIV. Archon ille imperaverit; cum tamen a Diodoro in annum 3. eiuſdem Olympiadis referatur. Vbi vero Prideauxius (3) ea de cauſa numerum 180. reſcribendum hic aſſerit quod Euripides anno Marmoris 222. natus dicatur, ideoque quadrageſimus tertius ipſius annus in annum Marmoris 180. incidiſſe debuerit, incurioſum certe, minuſque accuratum in ſubducendo annorum numero ſe prodit. Sic in *Aſtyphilo* Seldenus (4) ipſe 156. in Euctemone 144. in Antigene 142. *levi elementorum figurae mutatione* reſcribendum coniicit; aſſeritque quod hac ratione *vulgatis hic rationibus conſentiet fere Noſter* Marmoris Auctor *in utroque Archonte*; cum tamen ex Faſtis aliis Antigenes ab Euctemone divelli non poſſit. Quid vero quod Archonti *Calliae* numerum 143. adſcribendum putat (5); cum tamen ex ipſo Marmore Callias Antigene recentior haberi debeat? Ita Lydiatus *pro annis* HΔΔΔΔΠΙΙΙ 147 *ferme obliteratis, ideoque lectu difficilibus, & ambiguis adſcriptis Archonti Euctemoni facillima emendatione legendos eſſe* putat HΔΔΔΔΙΙΙΙ

(1) Pag. 709. (2) Pag. 258. (3) Pag. 283. (4) Pag. 258. (5) Pag. 259. 709.

ΗΔΔΔΔΙΙΙΙ 144. *ac proinde pro* ΗΔΔΔΔΠ 145. *adſcriptis Anti-geni*, ΗΔΔΔΔΙΙΙ 143. (1) ut nimirum Archontes illi in Marmore nominati in eoſdem prorſus olympicos annos incidant, quibus a Diodoro tribuuntur; cum tamen Palmerius (2), ac Lydiatus etiam in *Euthippo* pro 199. legendum velit 198. *ut ille quoque Archon uno anno priorem ſitum obtineat in Marmore, quam apud Diodorum Siculum* (3), hoc eſt ut Marmoris Epocha uno ſerius anno Diodori calculum conſequatur. Itaque, ut omnia verbo complectar, & exemplis aliis abſtineam, Seldenus, Lydiatus, ac Palmerius aliquando Marmoris a Diodoro diſſidium probant; aliquando vero corrigendum eſſe arbitrantur: neque tamen ipſorum ullus oſtendit cur diſſidium illud aliquando corrigi, aliquando vero probari debeat; adeoque verus Archontum ſitus ex Marmore in ipſorum hypotheſi deprehendi, certoque definiri non poterit.

XXVII. Si quidpiam tamen hic mihi coniicere, doctiſſimorumque Virorum pace proferre liceat, veram diſſidii cauſſam, eiuſque terminum deprehendiſſe videor. Suſpicor enim ad annum uſque 1. Olymp. LXXXVII Archontes omnes in Marmore memoratos ad antiquiorem, ſive proxime ſuperiorem annum olympicum referendos eſſe, quam a Diodoro, ceteriſque Scriptoribus referantur; ideoque in Archontibus illis numeros in Marmore expreſſos nullibi corrigendos, vel certe duobus ſolum in locis ad hanc faciem reſtituendos eſſe. At in Archontibus illis, qui poſt annum 1. Olympiadis LXXXVII. imperarunt, ita numeros omnes corrigendos exiſtimo, ut in exprimendis olympicis annis, quibus Archontes illi praefuerunt, accurate cum Diodori, aliorumque Faſtis conſpirent. Etenim, quod ad veteres Archontes attinet, qui ante Olymp. LXXXVII. ſive Metonis Enneadecaeteridem tunc inſtitutam, imperarunt, perſpicua certe ratio nobis occurrit cur uno ſerius anno collocentur, atque ab ipſius Olympiadis initio quodammodo retrahantur, ut inferius oſtendam. Nulla vero cauſſa, vel ratio effingi poterit cur in ſequioribus deinde Archontibus aliis ingens illa varietas, atque diſſidium in Marmore a Faſtis aliis admittatur. Itaque in hac hypotheſi poſt Olymp. LXXXVII *Eu-*

ctemo-

(1) Pag. 5. & 67. (2) Pag. 708. (3) Pag. 66.

ctemonis, *Antigenis*, *Miconis*, & *Lachetis* annus emendandus erit; ſiquidem numeros in *Aſtyphilo*, & *Callia* notatos exeſos adeo, mutiloſque fore conſpicimus, ut in iis non diſſidium potius quam conſenſus admitti poſſit, ſi cum Diodoro, aliiſque etiam Scriptoribus conferantur. Quod vero ad Euctemonem pertinet, ſi annorum numerus illi adſcriptus corrigi, mutarique debeat, ut Interpretes omnes optime obſervarunt, ne in Dionyſianae tyranidis initio conſignando, re nimirum celeberrima deſcribenda, Marmoris Auctor integro *triennii* ſpatio a Faſtis omnibus aberrare videatur, nulla certe facilior, aut veriſimilior emendatio effingi poterit, quam quae a Lydiato ſubtiliter inventa fuit; ſi nimirum pro ΗΔΔΔΔΠΙΙ 147. numerus alius ipſi ſimillimus ΗΔΔΔΔΙΙΙΙ 144. reſcribatur. Sic enim Euctemon ipſe in Marmore quoque ad annum 1. Olymp. XCIII. referetur, cui certe in Diodori, ac Xenophontis etiam Faſtis inſcribitur. Exinde vero facile inferri etiam debet quod in Antigene non ΗΔΔΔΔΠ 145. ſed ΗΔΔΔΔΙΙ 142. ſive, ſi proxime Antigenes ipſe Euctemoni ſucceſſit, ΗΔΔΔΔΙΙΙ 143. reſcribi debet; cum nitide, diſerteque Euripidis mors in annum Marmoris 143. hoc eſt 2. Olymp. XCIII. etiam ab Euſebio, & Suida referatur. Quo certe loco Prideauxius (1) reprehendi merito poterit. Aſſerit ille Seldenum, Palmerii iudicio, *turpiter erraſſe* dum Euripidem *ſeptuagenarium* obiiſſe memorat. Sed tantum abeſt, ut modeſtiſſimus Palmerius erroris huius turpiter admiſſi notam Seldeno inurat, ut potius Palmerius ipſe (2) ingenue, modeſteque *putaverit doctiſſimi Seldeni verba* ἁπλῶς ſimpliciter, *& rotunde, ut inquiunt, non exacte* intelligenda; ſimulque dixerit illa Thomae Magiſtri autoritate fulciri poſſe; atque poſtremo adiecerit 75. vitae annos Euripidi a Suida conceſſos eſſe: quod mirifice plane conſpirat ſi Antigeni, hoc eſt extremo Euripidis anno, numerus 143. adſcribatur. Turpiter potius hic Prideauxius ipſe fallitur, ſecumque ipſe pugnat; dum in *Aſtyphilo* numerum 156.; atque in *Euthippo* 197. ideo reſcribendum exiſtimat ut Marmor ipſum cum Diodoro conſentiat (3); & tamen in *Euctemone*, *Antigene*, *Callia*, *Micone*, ceteriſque Archontibus nihil in Marmore corrigendum eſſe arbitratur; quamvis ipſorum ſingulos a Diodori ſitu maxime diſſidentes

 eſſe

(1) Pag. 224. (2) Exercit. Pag. 709. (3) Pag. 222. & 224.

eſſe fateatur. Deinde vero cum *Miconi* in Marmore numerus ΗΔΔΔΠΙΙΙΙ 139. adſcribatur, levi, facilique mutatione in ΗΔΔΔΠΙΙΙ 138. convertetur, ſi una ſolum lineola, ſive unitas adimatur. Denique, quod ad *Lachetem* Archontem attinet, cui numerus ΗΔΔΔΠΙΙ 137. tribuitur, facile & ipſe quoque ad ſequentem annum 1. Olymp. XCV. transferetur, ſi pro ΗΔΔΔΠΙΙ 137. reſcribatur ΗΔΔΔΠΙ 136. Illud hic tamen obſervari maxime velim quod Marmoris Auctor brevitatis amore in hac una periodo, ſive Epocha duas, diſtinctaſque res, aut hiſtorias una complectitur; reditum nempe illorum, qui cum Cyro aſcenderant, Socratiſque mortem; at utrique rei unum eundemque numerum, & Archontis nomen adſcribit; perinde quaſi utrumque eodem anno, eodemque Archonte contigerit. Civium tamen, aut militum reditus anno quidem Marmoris 137. ſed *Exaeneto* tamen, non *Lachete* Archonte contigit; Socratis vero mors *Lachete* quidam Archonte, ſed anno tamen 136. conſignari debet. Itaque, ſi duae res, & hiſtoriae temere hic coniunctae, rite ſeiungantur, tunc neque in annorum numero, neque in Archontis nomine & ſitu error ullus ſupererit; ſed numerus ille, qui in Marmore exprimitur, non ad Lachetis Archontis annum, Socratiſque mortem, ſed ad militum reditum referendus erit; ſicuti viciſſim Lachetis Archontis nomen non ad annorum numerum, reditumque Civium; ſed ad ſolam Socratis mortem ſpectaverit. Atque iſta quidem de Archontibus illis, qui poſt Olymp. LXXXVII. imperarunt, ſi ad annos ipſos Olympicos in Marmore referri debeant, ut veriſimilius eſſe iam dixi, quibus a Diodoro, ceteriſque Scriptoribus tribuuntur.

XXVIII. Quod autem ad ſuperiores Archontes attinet, qui Olympiadem illam praeceſſerunt, unoque ſerius anno in Marmore, quam in Diodoro iuxta Marmoris hypotheſim conſtitui debent, ut unius proinde anni diſſidium ubique reperiatur, in duobus ſolum Archontibus annorum numeri reſtitui, corrigique debent, *Charete* nimirum, atque *Euthippo*; cum in *Charete* ſi numerus 208. admittatur, nullum omnino diſſidium ſit futurum; *Euthippus* vero, ſi 199. numero deſignetur, non *unius*, ſed *duorum* potius annorum intervallo a Diodoro diſſidere debeat. Itaque, ne Marmoris Auctorem alioqui diligentiſſimum duobus ſolum his locis temere a ſeipſo,

pſo, ceteriſque Faſtis abhorrere dicatur, in Euthippo non 199. ſed 198. reſcribendum exiſtimo, ut optime Lydiatus ipſe iam viderat (1). Sic enim Euthippus ex Marmoris hypotheſi ad annum 3. Olymp. LXXIX. referetur, cum in Diodoro ad ſequentem annum revocetur. Ac certe, ſi in Aſtyphilo, quo Archonte Perdiccas obiiſſe dicitur, numerus 156. admittatur, atque Perdiccas Athenaeo teſte (2) 41. annis regnavit, Perdiccae initium, quod Euthippo Archonte contigiſſe dicitur, adeoque Euthippi annus ad numerum Marmoris non 199. ſed 198. revocari debet: alioquin, ſi 199. Euthippo adſcribatur, Perdiccas non 41. ſed 42. integris annis imperaret; Chareti vero non 208. ſed 209. numerum adſcribendum eſſe optime coniecit Palmerius (3), ut inter Timoſthenem, cui 215. numerus in Marmore adſcribitur, atque Charetem quinque ſolum Archontes interiecti eſſe poſſint, adeoque Archontum ſeries utrobique conſpiret. Itaque plane non video cur Cl. Lydiatus, ac Seldenus (4), qui Marmoris a Diodoro diſſidium alibi probavit, atque Timoſthenem anno 215. una cum Marmore collocavit, hic Marmoris cum Diodoro conſenſum tueatur; perinde quaſi inter Timoſthenem, atque Charetem ſex omnino Archontes alii interceſſerint. Quid vero quod Prideauxius hic neque Marmori, neque Diodoro, neque ipſe ſibi conſentit, ſed omnia ſuſdeque inverit, ac mirifice perturbat? Etenim, cum in lacuna Charetis Archontis nomen ſupplendum dixiſſet, ſubdit *Chares enim Athenis Archon erat proximo poſt Adimantum anno; ſi igitur Adimantus Archon eſſet anno Ep. Mar. CCXIV., anno Ep. Mar. CCXIII. Archon erat Chares* (5). At neque ex Marmoris, neque ex Diodori calculo Chares anno proximo poſt Adimantum, ſed interiectis demum 4. Archontibus, vel annis aliis imperavit; adeoque, ſi Adimanto numerus 214. adſcribitur, Chareti certe 213. tribui non poterit; quod ſi Chareti 213. tribuendus eſſet, in Marmore, non 208., ut Prideauxius expreſſit; ſed 213. refingendus eſſet, ut ſibi, vel Prideauxii calculo conſpiraret. Itaque Palmerio potius aſſentior, adeoque Charetem ad annum 4. Olymp. LXXVII. referendum exiſtimo, ut proinde Archontes omnes in Marmore uſque ad Olympiadem LXXXVII. memorati ſemper uno

(1) Pag. 66. (2) Lib. V. (3) Pag. 708. (4) Pag. 57. (5) Pag. 129.

ſerius anno, quam in Diodori ſerie conſignentur; quamvis ab Olympiade LXXXVII. in eosdem prorſus Olympicos annos, quibus a Diodoro tribuuntur, referendos eſſe putaverim.

XXIX. Vnde vero diſcrimen, ac varietas illa prodierit, ut Archontes omnes, qui ante Olympiadem LXXXVII. ſive inſtitutam Metonis Enneadecaeteridem imperarunt, uno ſerius anno in Oxonienſi Marmore, quam in Diodoro, ceteriſque Scriptoribus memorentur non alia ratione clarius intelligi, vel explicari fortaſſe poterit, quam ſi civiles etiam, & Archonticos annos ante Olympiadis LXXXVII. annum 1. a Gamelione menſe, deinde vero ab Hecatombaeone menſe una cum Olympicis annis incaepiſſe obſervetur. Cum enim antiquioribus iis temporibus Archontes ipſi Gamelione menſe magiſtratum ſuſciperent, adeoque Archonticus annus cum duobus olympicis annis concurreret, quorum unus deſinebat, alter incipiebat, facile Marmoris Auctor Archontem non ad annum olympicum, qui ipſo imperante incaepturus erat, Diodori, aliorumque Scriptorum inſtar, retulit; ſed ad olympicum potius, qui praeceſſerat, atque ipſo adhuc Archonte finiebat, revocavit. Sic, ut exemplo res clarior fiat, *Calliades* in Marmore ad annum 4. Olymp. LXXIV. refertur; cum tamen Calliades ipſe, vel Callias a Scriptoribus omnibus in anno 1. Olymp. LXXV. collocetur. Perſpicuam hanc diſſenſus originem optime obſervavit Dodvellus (1); quemadmodum Lydiatus (2) ipſe coniecerat annorum numeros, vel Archontum ſitus in Marmore, ac in Diodoro diſſidere, quod numerus ille ſeu calculus non ab uno, ſed a vario prorſus initio duceretur. Verum clariſſimi Scriptores illi prorſus immerito exiſtimarunt diſſidium illud, eiusque originem in ſingulis omnino locis, aut Archontibus illis agnoſcendam eſſe, in quibus ante Olympiadem LXXXVII. ſive poſt Olympiadem ipſam Marmoris Epochae a Scriptoribus aliis aberrare conſpiciuntur. Etenim, niſi plurimum hic ego fallor, varietas illa ante Olymp LXXXVII. admitti facile poterit; at inſtituta Metonis Enneadecaeteride, ubi nimirum Archonticus, civilis, & olympicus annus ab eodem civili menſe, hoc eſt Hecatombaeone incipiebat, diſſidium ac varietas illa ex vario anni principio deduci ſane non poterit.

Ac

(1) Annal. Thucyd. ad an. 1. Ol. 78. (2) Pag. 81.

Ac certe Marmoris a Diodoro diſſidium poſt Olympiadem LXXXVII. facile componi poſſe iam dixi, quamvis uterque Scriptor ille anni principium ab uno eodemque prorſus initio duxiſſe ſupponatur. Diſſidium vero, quod in antiquioribus Archontibus ineſſe conſpicitur, ex hoc uno fonte repetendum eſſe demonſtrat tum conſtans illa methodus, qua Archontes omnes in Marmore memorati ſemper ad ſuperiorem annum referantur, hoc eſt ad olympicum annum deſinentem, quamvis a Diodoro ad ſequentem annum olympicum mox incaepturum revocentur; tum perſpicui quoque temporum characteres, quibus oſtenditur res quasdam iis Archontibus conſignatas non ad ineuntis, ſed ad exeuntis potius olympici anni menſes revocandos eſſe. Ita Calliades in Marmore (1) ad annum 4. Olymp LXXIV. a Laertio (2) tamen, Diodoro (3), Dionyſio (4), Herodoto (5), Thoma Magiſtro (6), Euſebio ad ſequentis Olympiadis annum 1. refertur; quod nimirum civilis, & Archonticus etiam Calliadis annus ſex ultimos anni 4. primoſque ſex ineuntis anni 1. olympici menſes ita complecteretur, ut prima ipſius pars ad Olymp. LXXIV., altera vero ad ſequentem ſpectaret. Calliades tamen ipſe, qui duorum olympicorum annorum menſibus imperavit, ad deſinentis potius, quam ineuntis olympici anni partem accuratius in Marmore revocatur. Siquidem Xerſis tranſitus in Helleſponto, conflictus ad Thermopylas, qui Calliade Archonte contigiſſe dicitur, ad exeuntem annum 4. referri debet, quippequi certiſſime contigerit antequam LXXV. Olympias inciperet, ut ex Herodoto (7) demonſtravit Dodvellus (8); ac poſtremo Salaminia pugna eodem ipſo Calliade Archonte, ſed in annum 1. Olymp. LXXV. circa vigeſimam Boedromionis menſis diem inciderit (9).

XXX. Illuſtrius hic etiam exemplum aliud attuliſſe iuverit, non modo ut haec ipſa Marmoris, Diodorique conciliandi ratio confirmetur; verum etiam ut inſignis Scaligerii, Meurſii, aliorumque Scriptorum error opportune oſtendatur. In Oxonienſi Marmore Epocha 57. diſerte legitur Ἀφ' ὧ Σοφοκλῆς ὁ Σοφίλλȣ ὁ ἐκ Κολωνȣ̃ ἐνίκησε τραγῳδίᾳ ἐτῶν ὤν ΔΔΠΙΙΙ, ἔτη ΗΗΠΙ Ἄρχοντος Ἀθήνῃσι Ἀψηφίωνο; *Ex quo Sophocles So-*

(1) Epoch. 51. (2) Lib. II. ſeg 45. (3) Lib. XI. c. 1. (4) Lib. IX. c. 1. (5) Lib. VIII c. 51. (6) In Vita Eurip. (7) Lib. VII. c. 37. & 206. (8) Annal. Thucyd. (9) Plut. in Cam.

Sophilli filius Coloneus tragoedia vicit, *cum annos natus eſſet* 28., *anni* 206. *Archonte Athenis Apſephione*. Itaque Apſephion in Marmore ad annum 3. Olymp. LXXVII. revocatur. At Apſephion ipſe, ſive, ut in depravato fortaſſe Laertii textu nunc legitur, *Aphepſion* in ſequentem annum 4. eiusdem Olympiadis refertur. Siquidem Laertius de Socratis nativitate diſſerens ait Ἐγεννήθη δὲ, καθά φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς Χρονικοῖς, ἐπὶ Ἀφεψίωνος, ἐν τῷ τετάρτῳ ἔτει τῆς ἑβδομηκοστῆς ἑβδόμης ὀλυμπιάδος (1) *natus eſt autem* Socrates, *ut Apollodorus ait in Chronicis*, *ſub Aphepſione* Archonte, *anno* 4. *Olymp. LXXVII.* adeoque Socratis ortus, & Apſephionis Archontis imperium uno ſerius anno in Marmore, quam in Apollodori Faſtis, conſignatur. Quod vero Socratis nativitas, Sophocliſque victoria ante initium anni 4. Olympiadis LXXVII. contigerit, adeoque Apſephion ille accuratius ad 3. quam ad 4. Olympiadis annum referatur, ex Socratis ipſius aetate manifeſtiſſime inferri poteſt. Etenim Socrates anno 1. Olymp. XCV. Lachete Archonte e vivis exceſſit, ut Diodorus (2), Laertius (3), Ariſtides (4), Oxonienſis Marmoris Auctor (5), ceterique Scriptores omnes una veluti voce teſtantur; ut mirifice proinde fallatur Scaliger (6), qui cum Socratis mortem ad annum 1. Olymp. XCI. & citato quidem Laertii teſtimonio, retuliſſet, inito deinde calculo omnia, quae de natali ipſius anno memorantur, incerta fore concludit. Socrates autem ipſe iam moriturus aſſerit ſe ἔτη ἑβδομήκοντα καὶ πλέω (7) *annos ſeptuaginta eoque amplius* vixiſſe; adeoque ſeptuageſimum aetatis annum iam exegiſſe; ergo, cum Socrates *ſexta* Thargelionis menſis die in lucem prodierit (8), ſi memorata Thargelionis die anni 1. Olympiadis XCV. *ſeptuageſimum* aetatis annum compleverat, ipſius nativitas ad Thargelionem menſem anni 3. Olymp. LXXVII. manifeſtiſſime referri debet; nec ulla ratione aut Socratis ortus, aut Apſephionis principatus ad Thargelionem ſequentis anni 4. differri poterit. Ergo optime accurateque Apſephion in Marmore ad annum 3. ipſius Olympiadis revocatur; quippe qui Gamelione menſe eiusdem anni olympici iam deſinen-

tis

(1) Lib. II. ſeg. 44. (2) Lib. XIV. c. 36. (3) Lib. II. ſeg. 44 (4) Platonica II. (5) Epoch. 67. (6) Ad Euſeb. Chron. (7) In Apolog. apud Plato. (8) Laert. II. ſeg. 44. Plut. Symp. Lib. VIII. qu. 1. Vid. Dodv. Annal. Thucyd. ad an. 3. Olymp. 77.

tis imperium ſuſceperit; reſque ac hiſtoriae *Apſephionis* nomine conſignatae longe accuratius ad 3. deſinentem, quam ad ineuntem 4. olympicum annum ſpectare debeant. Quin etiam exinde quoque facile intelligi, ac explicari profecto poterit cur in Diodori Faſtis poſt Demotionem non *Apſephionis*, ſed *Phaedonis* Archontis nomen anno 4. Olympiadis LXXVII. nobis occurrat. Siquidem facile contigiſſe potuit ut Apſephioni, qui Gamelione menſe magiſtratum ſuſceperat, vel defuncto, vel abrogato Phaedon ſucceſſerit; ac ipſius proinde nomen Faſtis inſcribi potuerit: ut optime Palmerius (1), ac Menagius (2) exiſtimarunt; quamvis Palmerius ipſe aberraverit ubi Phaedonem a Dionyſio quoque ad annum 4. Olymp. LXXVII. referri putavit; cum Dionyſius (3) Phaedonem dumtaxat illum agnoverit, qui anno 1. Olymp. LXXVI. in Faſtis omnibus memoratur.

XXXI. Sed gravior eſt certe Palmerii ipſius (4), Scaligeri, & qui ipſius veſtigiis hic preſſius inſtiterat, Meurſii error, ubi Socratis ortum, & Apſephionis imperium in anno 4. Olymp. LXXIV. collocarunt; adeoque Palmerius quidem Apſephionem bis Archontem fuiſſe credidit, Meurſius vero, ut oſtenderet Apſephionem anno 4. Olymp. LXXIV. imperaſſe, Laertii, Plutarchi, aliorumque teſtimonia perturbavit. Cum enim Meurſius Apſephionis Archontis nomen Socratiſque nativitatem a Scaligero quidem, ſive, ut appellat ipſe, ab *Anonymo* anno 4. Olymp. LXXIV. a Laertio vero anno 4. Olymp. LXXVII. conſignari vidiſſet, ſuperiorem Laertii locum mutilum eſſe putavit; adeoque reſcribendum eſſe contendit.. ἐπὶ Ἀ'φεψίωνος ἐν τῷ τετάρτῳ ἔτει τῆς ἑβδομηκοςῆς τετάρτης ὀλυμπιάδος. ἢ, ὡς ἄλλοι, ἐπὶ Φαίδωνος, ἐν τῷ τετάρτῳ ἔτει τῆς ἑβδομηκοςῆς ἑβδόμης ὀλυμπιάδος. *Sub Aphepſione Archonte, anno 4. Olympiadis ſeptuageſimae quartae; ſive, ut alii, ſub Phaedone, anno quarto Olympiadis ſeptuageſimae ſeptimae* (5): perinde quaſi de natali Socratis anno duae fuerint Scriptorum hypotheſes, ac illarum utraque a Laertio expreſſa fuerit. Quemadmodum tamen Scaligero depravatus fortaſſe Laertii codex, ita quoque doctiſſimo Meurſio Scaligeri coniectura, vel error impoſuit, ut Laertii textum immerito

(1) In Notis ad Marm. Oxon. (2) In Notis ad Laert. Lib. II. ſeg. 44. (3) Antiqu. Rom. Lib. IX. c. 18. (4) Exerc. Pag. 202. in Plut. (5) De Arch. Ath. Lib. II. c. 7.

to ſollicitaret. Etenim nullum lacunae veſtigium Laertio ineſſe, nihilque in illo excidiſſe conſpicitur. Certe Laertius, ubi Apollodori ſententiam expreſſiſſet, repente ſubdit eadem prorſus in Demetrii quoque Faſtis reperiri; cumque unico fere contextu Socratis ortum, aetatem, ac mortem complectatur, aſſerit illum Apſephione Archonte anno 4. Olymp. LXXVII. natum eſſe, atque anno 1. Olymp. XCV. *ſeptuageſimo* aetatis anno obiiſſe: quae certe ſibi mirifice conſentiunt; ut nulla proinde vel erroris, vel lacunae ſuſpicio eſſe poſſit. Quod ſi fortaſſe Laertius duplicem de natali Socratis anno ſententiam exprimere voluiſſet, ut opinatur Meurſius, duplicem hic quoque de ipſius aetate ſententiam adiicere debuiſſet: quemadmodum alibi (1) *ſexaginta* ſolum aetatis annos ab aliquibus ipſi conceſſos eſſe commemorat. Ergo nihil in Laertii textu corrigi, ſive ſuppleri poterit; atque Apſephionis Archontis annus, Socratiſque nativitas non ad LXXIV. ſed ad LXXVII. Olympiadis annum 3. exeuntem, & ineuntem 4. ſpectaſſe debet. Quandoquidem vero Apſephionis nomen, & imperium a Plutarcho quoque memoratur, ac Meurſius ipſe praeclarum illum Plutarchi locum de Olympiadis LXXIV. anno 4 intelligendum eſſe putavit, illud hic obiter perſpicuis characteribus oſtendiſſe iuverit quod Apſephion a Plutarcho nominatus ad Olymp. LXXVII. annum 3. exeuntem, ac ineuntem 4. manifeſtiſſime referri debet; ut proinde Plutarchus ipſe cum Laertio, atque Oxonienſi Marmore mirifice conſpiret. Aſſerit ibi Plutarchus a Cimone Theſei Regis oſſa in Scyro reperta, atque magnifice Athenas delata fuiſſe; Theſeique honori celeberrimum Tragoedorum certamen inſtitutum eſſe *πρώτην γὰρ διδασκαλίαν τοῦ Σοφοκλέους ἔτι νέου καθέντος Ἀφεψίων ὁ Ἄρχων, φιλονεικίας οὔσης, καὶ παρατάξεως τῶν θεατῶν, κριτὰς μὲν οὐκ ἐκλήρωσε τοῦ ἀγῶνος .... νικήσαντος δὲ Σοφοκλέους λέγεται τὸν Αἰσχύλον περιπαθῆ γενόμενον, καὶ βαρέως ἐνεγκόντα, χρόνον οὐ πολὺν Ἀθήνησι διαγαγεῖν, εἶτ᾽ οἴχεσθαι δι᾽ ὀργὴν εἰς Σικελίαν, ὅπου καὶ τελευτήσας περὶ Γέλαν τέθαπται* (2). *nam cum primam Fabulam Sophocles etiamnum iuvenis dediſſet, contentio autem eſſet, & concertatio ſpectatorum, Aphepſion Archon non erat ſortitus Iudices certaminis .... cum vero Sophocles victor fuiſſet, fertur Aeſchylum diſcruciatum, atque id*

ini-

(1) Lib. II. ſeg. 44. (2) In Cimone.

iniquo animo ferentem non diu Athenis haeſiſſe; inde profectum fuiſſe in Siciliam, ubi defunctus quoque, & circa Gelam humatus eſt. Inſignem hunc Plutarchi locum accurate integreque exſcripſit Meurſius (1), ſimulque Cimonis victoriam, Theſei honores, Sophoclis palmam, Aphepſionis imperium anno 4. Olymp. LXXIV. conſignavit. Ac mirari certe quis poterit doctiſſimum, atque immortalem Virum in ſingulis eiuſmodi capitibus aberraſſe. Etenim, ut hinc exordiar, Salaminiae pugnae tempore, hoc eſt anno 1. Olymp. LXXV. Cimon νέος ἔτι, καὶ πολέμων ἄπειρος *iuvenis etiamnum, & ſcientiae militaris rudis* erat (2), ut teſtatur Plutarchus, primumque in illa bellicae virtutis ſpecimen dedit; ergo inſignes illae Cimonis iam ducis victoriae ad Olympiadem LXXIV. referri certe non poterunt. Sophocles etiam ipſe anno 4. Olymp. LXXIV. Tragoediis certare, palmamque obtinere non potuit, cum anno 2. Olymp. LXXI. ex ipſius Scholiaſte, ſive anno 3. Olymp. LXXIII. ex Suida, ſive denique anno 4. Olymp. LXX. ex Oxon. Marmore in lucem prodierit; adeoque anno 4. Olymp. LXXIV. *decimum quintum* aetatis annum attigerit. Aeſchylum quoque a Sophocle ſuperatum, adeoque maerore perculſum Athenis diſceſſiſſe teſtatur Plutarchus. At Aeſchylus ipſe Athenis anno 4. Olymp. LXXVI. Menone Archonte quatuor Tragoediis certavit, inſignemque palmam obtinuit, ut ex ipſius Scholiaſte Meurſius (3) ipſe demonſtrat; ergo Olympiade LXXIV. maerore percelli, adeoque Athenis in Siciliam migrare non potuit. Ad haec Plutarchus ipſe diſerte docet quod μετὰ τὰ Μηδικὰ Φαίδωνος Ἄρχοντος, μαντευομένοις τοῖς Ἀθηναίοις ἀνεῖλεν ἡ Πυθία τὰ Θησέως ἀναλαβεῖν ὀςᾶ, κὴ θεμένυς εντίμως παῤ ἀυτοῖς φυλάττειν (4) *poſt bellum Medicum, Phaedone Archonte, conſulentibus Apollinem Athenienſibus, reſpondit vates ut oſſa Theſei colligerent, & collocata apud ſe ſervarent honorifice*. Itaque, cum Phaedon ille anno 1. Olympiadis LXXVI. Archon fuerit, Theſei regis oſſa Olympiadis LXXIV. anno 4. Athenas transferri, adeoque inſigne illud Tragoedorum certamen inſtitui non potuit. Meurſius (5) quidem Phaedonem hunc a Plutarcho memoratum Archontem fuiſſe credidit poſt devictos ad Mara-

(1) De Arch. Ath. Lib. II. c 7. (2) Epoch. 65. & 57. (3) Lib. II. c. 10. (4) In Theſeo. (5) De Arch. Ath. Lib. II. c. 6.

thonem Perſas, antequam Salaminia pugna Olymp. LXXV. anno 1. contigerit; quemadmodum Lydiatus, ac Dodvellus (1) ipſe Phaedonem hunc, citato Dionyſii teſtimonio, in anno 1. Olymp. LXXIV. collocavit. At certe uterque fallitur. Siquidem Phaedon a Dionyſio memoratus anno 1. Olymp. LXXVI. Faſtis inſcribitur; idemque prorſus eſt Phaedon ille, qui *poſt Medica* a Plutarcho imperaſſe dicitur; cum *Medici* belli nomine non Marathonia, ſed Salaminia potius, ac Plataica pugna a Scriptoribus deſignetur: unde optime accurateque Diodorus (2) de Salaminia pugna diſſerens ait ὁ μὲν ἦν Μηδικὸς ὀνομασθεὶς πόλεμος, γενόμενος διετής, τῦτο ἔσχε τὸ πέρας *Bellum itaque, Medicum quod vocatur, cum per biennium duraſſet, terminatum eſt*, Archonte Xantippo anno 2. Olymp. LXXV. Sed quid argumentis aliis hic immoror, cum Plutarchus (3) ipſe, ac Diodorus (4) nitide, diſerteque nos doceant Scyron Inſulam a Cimone ſubactam, Theſeique corpus inventum, ſimulque magnifice Athenas delatum eſſe poſtquam Cimon Eionem, ac Amphipolim Athenienſium imperio ſubiecerat? Id vero Olympiadis LXXVII. anno 3. Demotione Athenis Archonte contigiſſe ſcribit Diodorus, aſſerens Cimonem aſſumpta claſſe Byzantium perrexiſſe, Eionem urbem Perſarum iugo adhuc preſſam cepiſſe, tandemque Scyrum, eiectis inde Dolopibus, ac Pelaſgis, expugnaſſe, Theſeique regis oſſa Athenas inde exportaſſe: in quo certe Diodorus ipſe Plutarcho, Pauſaniaeque (5) mirifice conſentit. Itaque Scyros anno 3. Olymp. LXXVII. deleta fuit, proximoque anno 4. Theſeo honores, Tragoedorumque certamen inſtitutum; ut proinde Apſephion ille, qui tunc Archon a Plutarcho fuiſſe dicitur, Sophocliſque victoria ab anno 4. Olymp. LXXVII. dimoveri certe non poſſit; quamvis utrumque in Oxonienſi Marmore ad annum 3. referatur: quod nimirum Tragoedorum certamen ineunte vere, ſeu deſinente anno 3. contigerit, antequam novus olympicus annus inciperet, atque Apſephioni defuncto vel ſummoto Phaedon ille ſuccederet, qui anno 4. Diodori Faſtis (6) inſcribitur.

XXXII. Video quidem Phaedonis huius Archontis ſitum, quem optime, accurateque Dodvellus in Archontum ſerie

(1) In Catal. Archon. (2) Libr. XI. c. 37 (3) In Cimone. (4) Libr. XI. cap. 60. (5) In Attic. c. 17. & Lacon. c. 3. (6) Libr. XI. cap. 63.

ſerie Diſſertationibus ſubiecta anno 4. Olymp. LXXVII. ex Diodoro conſtituerat, ita deinde in Annalibus Thucydidaeis a Dodvello ipſo mirifice perturbatum eſſe, ut Phaedon ille ad annum 4. ſequentis Olympiadis migraverit; atque univerſa Archontum illorum ſeries, qui inter Praxiergum, ac Lyſitheum imperarunt, novo prorſus ordine a Dodvello contexta ibi fuerit, ut in ſubiecta utriuſque ſerie conſpicitur

		Ex Diodoro	*Ex Dodvello*		
Ol. LXXV. an.	1.	Calliades	Calliades	4/1	74 75
	2.	Xantippus	Xantippus	1/2	
	3.	Timoſthenes	Timoſthenes	2/3	
	4.	Adimantus	Adimantus	3/4	
LXXVI.	1.	Phaedon	Ariſtides	4/1	75 76
	2.	Dromoclides	Phaedon	1/2	
	3.	Aceſtorides	Dromoclides	2/3	
	4.	Menon	Aceſtorides	3/4	
LXXVII.	1.	Chares	Menon	4/1	76 77
	2.	Praxiergus	Chares	1/2	
	3.	Demotion	Praxiergus	2/3	
	4.	Phaedon	Apſephion	3/4	
LXXVIII.	1.	Theagenides	Theagenides	4/1	77 78
	2.	Lyſiſtratus	Lyſiſtratus	1/2	
	3.	Lyſanias	Demotion	2/3	
	4.	Lyſitheus	Phaedon	3/4	
			Lyſitheus	4/1	78 79

Qui utramque Diodori, Dodvellique ſeriem inſpexerit, repente intelliget quod Dodvellus ipſe *Lyſaniae* nomen ex Eponymorum Faſtis expunxit, ut Ariſtidis, & Apſephionis Archontis nomen insereret; Apſephionis annum integrum atque a Phaedonis anno diſtinctum eſſe putavit; Demotionem denique, ac Phaedonem ex Olymp. LXXVII. ad ultimos ſequentis Olympiadis annos tranſtulit: quemadmodum prorſus alibi *Bionem*, qui anno 3. Olymp. LXXX. Diodori Faſtis inſcribitur, ad annum 1. Olymp LXXXVI. revocaverat. Atque utinam quidem praeſtantiſſimus Auctor ille ſententiam hanc ſuam melioribus argumentis, clarioribuſque Veterum teſtimoniis confirmaſſet! At facile ſuſpicari quis poterit, ipſum levioribus ſubinde coniecturis abreptum eſſe, ut veterem conſtantemque Diodori ſeriem perturbaret, eamque Archontum ſeriem contexeret, quae non a Diodoro ſolum, ſed a ceteris etiam Scriptoribus diſſideret, adeoque prorſus ambigua, plurimiſque difficultatum ambagibus implexa foret. Etenim, quod ad Ariſtidem Archontem attinet, perſpicuis, ut opinor, argumentis alibi (1) demonſtravi ipſius nomen Eponymorum Faſtis anno 4. Olymp. LXXII. inſcriptum eſſe, ut Plutarchus aſſerit, atque in ipſo quoque Oxonienſi Marmore conſpicitur; ut nullus proinde dubitandi locus ſuperſit quin Plutarchus, & Marmoris Auctor eoſdem prorſus Archontum Faſtos exſcripſerint, qui ceteris omnibus accuratiores haberentur. Itaque, ſi Plutarchus perſpicue teſtatur Ariſtidis nomen ſemel tantum tunc in Faſtis occurrere, qui fieri deinde potuit, ut Marmoris Auctor eoſdem Faſtos exſcribens Ariſtidem iterum Archontem fuiſſe crederet, ideoque Ariſtides ipſe ex Marmoris hypotheſi Archontum Faſtis anno 4. Olymp. LXXV. iterum inſcribatur? At, inquit Dodvellus, Demetrius Phalereus, qui Athenis praeerat; adeoque facile archiva ſcrutari, certamque Archontum ſeriem contexere profecto potuit, aſſerit Ariſtidem poſt Plataicam pugnam, paullo ante mortem Archontis munere perfunctum eſſe; cumque ſuprema poteſtas illa Civium ditioribus concederetur, infert Ariſtidem ipſum divitem fuiſſe. Hic optime Dodvellus ipſe iam viderat diſſerendi genus, quod a Demetrio uſurpatur, inutile ac vitioſum eſſe oportere. Cum enim Ari-

(1) Diſſert. VIII. Num. 10.

Ariſtides ipſe poſt Plataicam pugnam decreverit κοινὴν εἶναι τὴν πολιτείαν, καὶ τοὺς Ἄρχοντας ἐξ Ἀθηναίων πάντων αἱρεῖσθαι *Reipublicae adminiſtrationem communem fore, atque Archontes, vel Magiſtratus ex Athenienſibus omnibus eligi*, ſi Ariſtides poſt Plataicam pugnam, adeoque poſt decretum illud, Archontis munus obtinuit, quî ex eiuſmodi Archontis munere inferri poterit Ariſtidem ipſum divitem fuiſſe? Sed quamvis Demetrium hic diſſerendo deceptum eſſe concedat Dodvellus, Ariſtidem tamen poſt Plataicam pugnam Archontem electum eſſe contendit, ut nimirum ipſe quoque legis, quam tulerat, beneficio dignitatem illam populi ſuffragio conſequeretur. An iure meritoque id ille coniecerit alii viderint. Ego certe ſic ſtatuendum exiſtimo Ariſtidem ab ineunte aetate pauperem fuiſſe; poſt Marathoniam pugnam, in qua praeclare, fortiterque ſe geſſerat, hoc eſt anno 4. Olymp. LXXII. non faba quidem, ut divites, aliique conſueverant; ſed viva Athenienſium voce οὐ κυαμευτὸν, ἀλλ' ἑλομένων Ἀθηναίων *non fabarum ſorte, ſed Athenienſium ſuffragio*, ut apud Plutarchum aſſerit Idomeneus, Archontis dignitatem adeptum eſſe; tandemque poſt Plataicam pugnam liberiorem aliam, magiſque popularem imperii formam invexiſſe: non ut ſibi ad ſupremam dignitatem illam aditum facere videretur; quod a ſpectatiſſima ipſius aequitate, modeſtiaque maxime abhorrebat; ſed ut ceteris etiam pauperibus dignitatem illam Populi ſuffragio decerni poſſe conſtitueret, quae ſibi iam pridem, abrogata veteri lege, non faba, ſed Populi voce delata fuerat. Itaque ex ſolo Demetrii teſtimonio Ariſtidis nomen anno 4. Olymp. LXXV. iterum Faſtis inſcribi non poterit. Nec multo ſane felicius argumentum aliud, cui Dodvellus innititur; quod nimirum inter Conſules illos, qui *Adimanto*, alioſque Conſules, qui *Phaedoni* coniunguntur, Conſulum par interceſſerit; adeoque in Diodori Faſtis unius etiam Archontis nomen exciderit, qui inter Adimantum, ac Phaedonem imperaverit. Vt enim ommittam Diodorum in depravatos Conſulares Faſtos incidiſſe, ut ſemel, iterumque Dodvellus (1) ipſe fatetur, adeoque ex ſolo Conſulum defectu, niſi praeſidium aliud acceſſerit, Archonticos etiam Faſtos corrigi, vel perturbari non poſſe, perſpicuum eſt certe in Diodori Faſtis nullum omnino

(1) Annal. Thucyd. ad an. 1. Olymp. 77.

no Conſulem excidiſſe, atque ex Diodori hypotheſi inter Adimantum, ac Phaedonem Archontem alium inſeri non poſſe. Ac mirari certe quis poterit hic a Dodvello ea de cauſſa Ariſtidem inſeri quod ibi Conſulum par deſideretur; cum tamen Dodvellus ipſe Apſephionem inſerat ubi nulli in Diodoro Conſules adiungi poſſunt; Lyſaniam eximat, qui ſuos tamen Conſules adiunctos habet; Bionem denique ab una ad Olympiadem aliam transferat, quamvis ubique Romanorum Conſulum ſeries iis in locis apud Diodorum accurata, perennis, ſibique conſtans videatur. Itaque neque Conſulum defectus, neque Demetrii teſtimonium par eſſe poterit, ut inſerto Ariſtidis nomine Archontum ſeries a Diodoro tradita, atque a Plutarcho confirmata in Olympiade LXXV. perturbetur; cum praeſertim Archon ille, qui ex Marmoris hypotheſi adiungendus videtur, alia ratione commodius inſeri profecto poſſit, ut Numero XXXX. mox oſtendetur.

XXXIII. Quod ſi Calliades anno 4. Olymp. LXXIV., atque Apſephion anno 3. exeunte, ac ineunte 4. Olymp. LXXVII. ex Marmoris hypotheſi certiſſime Faſtis inſcribi debet, ut variis Scriptorum teſtimoniis oſtendi, ubi Ariſtidis nomen ex perenni Archontum ſerie expungatur, inter Praxiergum & Apſephionem ipſum Archon alius inſerendus erit; nimirum Demotion ille, qui in Diodori Faſtis Praxiergum excepit, adeoque prorſus immerito ad ſequentem Olympiadem a Dodvello transfertur. Cumque Archon ille, qui anno 4. Olympiadis LXXVII. imperavit, ex Diodoro *Phaedon*; ex Plutarcho vero, Laertio, & Oxonienſi Marmore *Apſephion* vocetur, Phaedonis Archontis annus integer eſſe, atque ab Apſephionis anno cum Dodvello divelli non poterit; ſed uterque Archon ille uni eidemque anno inſcribendus erit; ut nimirum Apſephioni Phaedon ſucceſſerit, ut ſuperius oſtendi. Exinde vero manifeſtiſſime conſequetur, quod *Theagenides* ille, qui iuxta Marmor *Apſephioni*, ac iuxta Diodori ſeriem Phaedoni ſucceſſerat, optime accurateque in Marmore quidem ad annum 4. Olymp. LXXVII. in Diodoro vero, ceteriſque Scriptoribus ad annum 1. Olympiadis LXXVIII. revocatur; quod nimirum ille exeunte anno 4. ſimulque ineunte 1. imperaverit; adeoque ex hypotheſi, metho-

thodoque ſuperius expoſita in Marmore quidem ad exeuntem, in Diodoro vero ad ineuntem potius annum ſpectaverit. Cumque Theagenides ipſe non a Diodoro (1) ſolum, ſed a Plutarcho (2) quoque, ac Dionyſio (3) in annum 1. Olymp. LXXVIII. referatur, conſenſus iſte argumento eſſe poterit eoſdem prorſus Archontum Faſtos a Scriptoribus illis uſurpatos eſſe; nec alios propemodum Faſtos a Marmoris Auctore deſcriptos fuiſſe: quippequi in definienda Calliadis, Xantippi, Timoſthenis, aliorumque ſerie cum Diodoro conſpiret, quamvis in ipſorum ſitu, vel anno differre videatur. Itaque liberior certe Dodvellus, qui quamvis Lyſiſtratum ideo repente poſt Theagenidem Faſtis inſcripſerit, quod haec ipſa ſeries in Diodoro obſervetur, Lyſiſtrato tamen non Lyſaniam a Diodoro memoratum ſubiicit; ſed Demotionem potius ac Phaedonem, quos Diodorus ipſe in praecedenti Olympiade iam collocaverat, inter Lyſiſtratum ac Lyſitheum interſerit. Quid vero quod Lyſaniam ipſum in anno 3. Olymp. LXXVIII. propriis, diſtinctiſque Conſulibus inſignitum ex Eponymorum Faſtis non alia certe de cauſa expungendum eſſe contendit, niſi quod Ariſtidis, ac Apſephionis nomen ipſis adiunxerit? quaſi vero Ariſtides ipſe manifeſtiſſime adiungi debeat; atque Apſephion ille inſeri non poſſit; quamvis ſeries a Diodoro tradita conſervetur. Haec aliaque id genus plura ſatis, ut opinor, oſtendunt Archontum ſeriem a Diodoro traditam temere prorſus ac immerito a Dodvello perturbatam eſſe; nihilque prorſus in illa inter Calliadem, ac Lyſitheum ſive in Archontum numero, ſive in ipſorum ſitu variandum eſſe, niſi quod Apſephionis nomen una cum Phaedone in uno prorſus eodemque civili anno coniungi debet; cum praeſertim Apollodorus ipſe utriuſque Archontis nomen in Chronicis, aut Faſtis in anno 4. Olymp. LXXVII. expreſſerit: ut Laertius (4) quidem citato Apollodori textu Apſephionis meminerit; Diodorus (5) vero, qui Apollodori Chronicis inſtitiſſe ſe dixerat, Phaedonem ſolum hic memoraverit, qui nimirum Apſephioni ſuffectus maiori fortaſſe anni parte, ac ineunte anno 4. ipſius Olympiadis imperaverit.

XXXIV. Quemadmodum vero Dodvellum in contexenda

(1) Lib. XI. c. 65. (2) Vita X. Rhetor. in Andoc. (3) Antiqu. Rom. Lib. IX. c. 56.
(4) Lib. II. ſeg. 44. (5) Lib. I. in procem.

da Archontum illorum ſerie, Diodorique methodo perturbanda levibus certe, fluxiſque coniecturis abreptum eſſe iam diximus, ita quoque mutilo, depravatoque Thomae Magiſtri loco ille deceptus Bionis Archontis nomen ex anno 3. Olymp. LXXX. cui in Diodori Faſtis inſcribitur, ad annum 1 Olymp. LXXXVI. tranſtulit; neque tamen abſurda plurima deprehendit, quae facile admitti debent ſi Pindari mors, & Bionis principatus ad Olympiadem hanc transferatur. Etenim, ut hinc exordiar, ſi Bion ex anno 3. Olympiadis LXXX. eximendus eſſet, tota Diodori ſeries mirifice perturbanda foret, ac Archontes omnes a *Philocle* ad *Lyſimachum* uſque ſuis e ſedibus exturbandi, ut ipſorum quilibet ad ſuperiorem annum transferatur. Ad haec inter Conſules illos, qui *Philocli*, & Conſules alios, qui *Mneſithidi* coniunguntur, Conſulum par reperitur, qui Bionis Archontis anno imperarunt; at inter Conſules Euthymeni, ac Lyſimacho coniunctos nulli omnino Conſules interſeri ſupplerique poſſunt; ergo quemadmodum ex Conſulum defectu *Ariſtidem* Diodori Faſtis adiungendum eſſe coniecit Dodvellus, ita quoque viciſſim ex accurata, perennique Conſulum ſerie, quae hic in Diodoro conſpicitur, Bion ex Olympiade LXXX. expungi, atque in Olympiade LXXXVI. inter Euthymenem, ac Lyſimachum intrudi non poterit. Denique Plutarchus aſſerit Lyſiam Archonte Philocle, qui Phraſiclidi ſucceſſerat, natum eſſe; moxque ſubdit Lyſiam ipſum *quintum decimum* aetatis annum egiſſe, dum Praxiteles Archon erat. Itaque dubitari non poterit, quin Praxiteles iſte *quintus decimus* Archon a Philocle cenſeri debeat, ut optime accurateque in Diodori ſerie conſpicitur. Sin vero Bion, qui Philocli in Diodori Faſtis ſuccedit, ad Olymp. LXXXVI. tranſferatur, Praxiteles ipſe *decimus quintus* a Philocle numerari non poterit. Sed quid coniecturis, aut levioribus argumentis iſtis hic immoror, cum Thomae Magiſtri locus, cui in definienda Pindari morte, ſimulque Bionis Archontis anno Dodvellus innititur, manifeſtiſſime refelli debeat; aut certe gravioribus, ac antiquis Scriptoribus aliis conferri nequeat? Scholiaſtes ille de Pindari aetate, morteque diſſerens ait *τέθνηκε δὲ ὁ Πίνδαρος ἓξ καὶ ἑξήκοντα ἐτῶν γεγονώς. ἢ, ὥς τινες, ὀγδοήκοντα, ἐπὶ Α'βίωνος Α'ρχοντος, κατὰ τὴν ἕκτην καὶ ὀγδοηκοστὴν ὀλυμ-*

ὀλυμπιάδα. *Obiit vero Pindarus cum ſexaginta ſex annos vixiſſet, ſive, ut alii volunt, octoginta, ſub Abione Archonte, Olympiade octogeſima ſexta.* Meurſius hic optime obſervavit (1) *Abionis* Archontis nomen nedum in iſta Olympiade, ſed nuſquam alibi reperiri; ſimulque merito repente ſubdit veteres Scriptores in definienda Pindari aetate ita diffidere, ut Thomas Magiſter *octoginta*, alii *ſexaginta ſex*, Suidas denique *quinquaginta quinque* vitae annos illi conceſſerit: cumque Pindarus, Suida teſte, κατὰ τὴν ἑξηκοστὴν πέμπτην ὀλυμπιάδα, hoc eſt, ut interpretatur Meurſius, *anno* 1. *Olymp. LXV.* natus fuerit, ſi *ſexageſimo ſexto* aetatis anno interiit, ipſius mors ad Olymp. LXXXI. annum 3. referri debet, quo *Ariſton* Archon erat; cuius proinde nomen Thomae Magiſtro reddendum, ſimulque univerſum ipſius locum ita Meurſius reſtituendum eſſe putavit: τέθνηκε δὲ ὁ Πίνδαρος ἕξ καὶ ἑξήκοντα ἐτῶν γεγονὼς ἐπὶ Ἀρίστωνος Ἄρχοντος, ἢ ὥς τινες, ὀγδοήκοντα κατὰ τὴν ἕκτην καὶ ὀγδοηκοστὴν ὀλυμπιάδα *obiit vero Pindarus cum ſexaginta ſex annos vixiſſet ſub Ariſtone Archonte; ſive, ut alii volunt, octoginta, Olympiade octogeſima ſexta.* Ac ſubtiliter iſta quidem, ac ingenioſe Meurſius, ſi cetera conſpirarent, atque *octogeſimus* Pindari annus ad Olympiadem LXXXVI. ſpectare poſſet; ſimulque Pindari natalis annus ex Thomæ Magiſtri hypotheſi in primum Olymp. LXV. incidiſſet. Quandoquidem vero Scholiaſtes ille nihil omnino de natali Pindari anno, vel Olympiade memoravit, longe veriſimilius exiſtimo ipſum Pindari mortem, eiuſque tempus ita deſcribere voluiſſe, ut Olympiadem, ſimulque appoſito Archontis nomine, Olympiadis annum exprimeret. Itaque, ſi non *Abionis*, ſed cum Meurſio *Ariſtonis* Archontis nomen reſcribere quis velit, tunc Olympiadis numerus corrigendus erit, ut κατὰ τὴν πρώτην καὶ ὀγδοηκοστὴν ὀλυμπιάδα *Olympiade octogeſima prima* reſcribatur; ſin vero potius facillima leviorique mutatione non *Abionis*, ſed *Bionis* Archontis nomen cum Dodvello legendum ſit, tunc κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ὀλυμπιάδα *octogeſima Olympiade* reſcribendum erit; cum Olympiadis LXXX. anno 3. *Bion*, aut *Abion* ille imperaverit, nobiſque in Diodori Faſtis occurrat.

XXXV. At, inquiet cum Dodvello quiſpiam, quidni vulgata potius in Scholiaſte lectio retineatur, ac *Abion* ille, ſeu

H *Bion*

(1) De Arch. Ath. Lib. II. c. 16.

Bion ex octogeſima ad octogeſimam ſextam Olympiadem tranſferatur, ſimulque Pindari mors in Olympiadem hanc coniiciatur? Facile id ego quidem in incurioſo, ſequiorumque temporum Scholiaſte ſuſpicari nos poſſe concederem, ut in definiendo Archontis ſitu, Pindarique morte conſignanda a ceteris ille Scriptoribus diſſideat; ſive quod in Archontum Faſtos depravatos inciderit, ſive quod in definienda Pindari nativitate, ſubducendoque calculo aberraverit. At hypoteſis illa Dodvelli, ſive vulgata Scholiaſtis lectio, cui Dodvellus innititur, ab integro Scholiaſtis ipſius contextu plurimum diſſidet; adeoque vel in Archontis nomine, vel potius in Olympiadis numero error aliquis admitti debet. Aſſerit ille quod Pindarus γέγονε κατὰ τὺς χρόνυς Αἰσχύλυ, κ̀ συγγεγένηται αὐτῷ, κ̀ τέθνηκεν *fuit temporibus Aeſchyli; iiſdem, ac ille, natus, & defunctus*. Itaque Pindarus, atque Aeſchylus iiſdem fere temporibus nati, iiſdem quoque temporibus obierunt. Sed Aeſchyli mors in Calliæ Archontis annum, hoc eſt annum 4. Olymp. LXXX. ab Arundelliano Marmore,(1) ſimulque Ariſtophanis Scholiaſte (2) revocatur, ergo Pindari mors, & Abionis Archontis annus ad Olympiadem LXXXVI. differri nequit; ſed in Olympiadis LXXX. anno 3. relinqui debet. Ad haec Scholiaſtes ipſe iam dixerat Pindari mortem iis temporibus contigiſſe, quibus Perſica florebant, celeberrima nempe Graecorum adverſus Perſas conſpiratio, & victoria celebrabatur. At Salaminia pugna, qua Perſae fugati, deletique fuerant, anno 1. Olymp. LXXV. contigerat, ergo Pindari mors, & Abionis Archontis annus longe veriſimilius ad Olympiadem LXXX. quam ad LXXXVI. ex Scholiaſtis huius hypotheſi referri debet. Itaque levior eſt certe Scholiaſtis huius autoritas, quam ut ipſius praeſidio Pindari interitus, atque Abionis principatus ad Olymp. LXXXVI. transferri poſſit: nec immerito fortaſſe ſuſpicari quis poterit ex ipſa quoque Scholiaſtis hypotheſi non *octogeſimam ſextam*, ſed *octogeſimam* potius legendum eſſe: quo Dodvelli ſeries, atque ſententia refelli, ſimulque Diodori Faſti mirifice confirmari poſſent.

XXXVI. Neque tamen hinc fieri, deducique poſſe putaveris ut quemadmodum Bion ab Olympiade LXXX divelli non poteſt, ita quoque Pindari mors, quae Bione Archonte contigiſſe dicitur, in Olympiade LXXX. collocari debeat. Quamvis enim

(1) Epoc. 60. (2) Ad Acharn. vide Meurſ. Arc. Ath. Lib. II. c. 19.

enim plurimi, doctiſſimique Viri in definienda Pindari aetate mirifice diſſideant, ac interdum etiam erraverint; perſpicuis tamen, certiſque characteribus oſtendi poteſt ipſum ad Olympiadem LXXXII. perveniſſe. Quemadmodum enim Olympiaca VIII. Alcimedontem, ac Pythiaca IV. Arceſilam celebraverat, quorum ille palaeſtra, hic vero curru Olympiade LXXX. vicerat; ſimulque Pyth. XI. Thraſidaeum, qui 33. Pythiade, hoc eſt eadem ipſa Olympiade LXXX. anno 2. virorum ſtadio palmam retulerat, ita quoque Olympiaca V. Pſaumidi epinicium cecinit, qui Olympiadis LXXXII. anno 1. τετρίππῳ, ἀπήνῃ, κέλητι *quadriiugo*, *mulari curru*, ſimulque *ſingulari equo* vicerat. Itaque Pindari aetas ad LXXXII. extendi debet; ac doctiſſimi Meurſii error excuſari non poterit, qui quamvis eiuſmodi victorum laudes a Pindaro Olympiade LXXX. ac LXXXII. celebratas eſſe fateatur, (1) Pindarum tamen Conone Archonte, hoc eſt anno 3. Olymp. LXXIX. obiiſſe dicit. (2) Quid vero quod Pindarum ipſum Olympiade LXXXVIII. iterum redivivum exhibet, Megacliſque laudes celebrantem inducit? Etenim ubi dixiſſet Anonymi fidem ſequutus Megaclem Athenienſem ea Olympiade quadriga viciſſe, ſubdit *Eſt in eum Ode Pindari Pyth.* VII. *inſcripta* Μεγακλεῖ Ἀθηναίῳ τεθρίππῳ Meglaci Athenienſi quadriga victori. *Ubi Scholiaſtes* Γέγραπται Ὠδὴ Μεγακλεῖ Ἀθηναίῳ νικησαντι τὴν ὀγδοηκοστὴν ὀγδόην ὀλυμπιάδα τεθρίππῳ Inſcribitur ode Megacli Athenienſi, qui octogeſimam octavam Olympiadem quadriga vicerat: *ita enim emendandum; perperamque hodie editur* ὀγδοηκοστὴν ὀγδόην Πυθιάδα octogeſima octava Pythiade; *quippe Olympiadis huius anno* 3. *celebrata Pythias quadrageſima prima* (3) At Meurſius ipſe alibi iam dixerat *Pythiadis* quidem nomen retinendum, ſed numerum tamen ita corrigendum eſſe, ut εἰκοστὴν ὀγδόην *vigeſimam octavam* legeretur: quemadmodum certe Megaclis victoriam, Pindarique carmen ad annum 3. Olymp. LXXV. revocaverat, (4) quo Teleſicratis etiam, & Thraſidaei victorias contigiſſe, atque a Pindaro celebratas eſſe optimo adiecit; cum uterque τὴν εἰκοστὴν ὀγδόην Πυθιάδα *vigeſima octava Pythiade* palmam retulerit. Plurimum vero Scaliger, ipſique inhaerens Meurſius fallitur ubi Hieronis etiam laudes a Pindaro eodem anno Pythiaca III. celebratas eſſe putavit; cum Hieron ipſe vigeſimam ſextam, ac vigeſimam ſeptimam, ſi-

(1) Lib. II. c. 17. & 18. (2) Ibi c. 16. (3) Lib. III. c. 4. (4) Lib. II. 9.

ſimulque vigeſimam nonam, non vero vigeſimam octavam Pythiada vicerit, ut nitide diſerteque Scholiaſtes ait, quamvis Meurſius priores illas minime memoraverit. Ceterum, ne depravatus ille Scholiaſtae locus., ſimulque Meurſii incoſtantia fraudi eſſe poſſit, ac ambigere proinde liceat num *octogeſimae octavae Olympiadis*, vel *vigeſimae octavae Pythiadis* nomen admitti debeat, perſpicuis argumentis oſtendiſſe iuverit Megaclis victoriam ad LXXXVIII. Olympiadem revocari non poſſe. Id ego facile ex ipſo Pindari textu deprehendiſſe videor, ſi cum ceteris ille Scriptoribus conferatur. Aſſerit ille Megaclem Pythiorum victorem ex illuſtri *Alcmaeonidarum* genere fuiſſe; quemadmodum ex ipſa *Alcmaeonidarum* gente prodierat Megacles etiam ille, qui Olympicis ludis vicerat, hoc eſt Olympiade XLVII, ut Scholiaſtes ait, palmam retulerat. Sed Megacles omnium poſtremus, qui in accuratiſſimo *Alcmaeonidarum* ſtemmate apud Palmerium (1) conſpicitur, fuit Hippocratis filius, Agariſtes frater, adeoque Periclis avunculus. Ergo cum Pericles (2) ipſe Olymp. LXXXVII. anno 4. e vivis exceſſerit octogenario maior, quippe qui, Plutarcho teſte, quinquagintaquinque annis Rempublicam adminiſtraverit, Megacles certe ipſius avunculus anno 2. Olymp. LXXXVIII. ſuperſtes eſſe, Pythiiſque Ludis certare non potuit. Accedit etiam quod cum Pindarus Megaclem ipſum alloquens dixiſſet

Νέᾳ δ' εὐπραγίᾳ
Χαίρω τί, τόδε ἄχνυμαι,
Φθόνον ἀμειβόμενον
Τὰ καλὰ ἔργα.
Nupero autem ſucceſſu felici
Gaudeo aliquantum; id vero doleo
Quod invidia alternet
Praeclara facinora

Scholiaſtes adnotavit hic a Pindaro Hippocratis mortem indicari, quæ tunc contigerat, atque a Pindaro Threno celebrata fuit: cum Hippocrates ipſe, eiuſque frater natu minor Cliſthenes anno 1. Olymp. LXVII. Athenas a Piſiſtratidarum tyrannide liberaverit. ἔοικε δὲ τὸ περὶ τὴν τοῦ Ἱπποκρά-

(1) Exercit. Pag. 633. (2) In Pericle.

κράτους τελευτὴν, περὶ τοῦτον τὸν καιρὸν ἀπηντηκέναι, εἰς ἣν καὶ θρῆνον γράφει ὁ Πίνδαρος. ἦν δὲ ὁ Ἱπποκράτης συγγενὴς τοῦ νικηφόρου. Itaque, cum Hippocratis mors ad Olymp. LXXXVIII. differri certe non poſſit, quis aperte non videat Megaclis victoriam, Pindarique Odem ad Olympiadem ipſam nulla ratione referri poſſe; longeque veriſimilius utramque ad Olymp. LXXV. annum 2. ſive *vigeſimam octavam Pythiadem* referri: adeoque inde, pravato Scholiaſtae loco εἰκοστὴν ὀγδόην *vigeſimam octavam* reſcribendum eſſe? Exinde quoque manifeſtiſſime inferri poterit Tzezem quoque eodem ipſo Scholiaſtae loco, ut videtur, deceptum eſſe. Cum enim optime diſerteque dixiſſet duos omnino Megacles diſtinguendos eſſe, quorum unus Coeſyrae filius ter Olympia, alter vero ex Alcmaeonidarum genere Pythia vicerat, inter Olympionicae, Pythionicaeque victoriam 162. annos fluxiſſe dicit.

Δύο μὲν ἦσαν Μεγακλεῖς ἐξ Ἀθηναίων γένους
Ὧν ὁ μὲν εἷς πρὸ ἑκατὸν ἑξήκοντα καὶ δύο
Τῶν χρόνων ἐκνενίκηκεν Ὀλύμπια τρισσάκις
Κοισύρας οὗτος ὢν υἱὸς τῆς πανγενεστάτης
Οὗτος πυθιονίκης δὲ ὁ Μεγακλῆς ὑπῆρχε (1)
Τὸ γένος εἰς Ἀλκμαίωνα πάμπλουτον ἀνάγων
Duo quidem Megacles fuerunt ex Athenienſium genere
Quorum unus quidem ante centum & ſexaginta & duos
Annos vicit Olympia tertio
Coesyrae nobiliſſimae filius;
Iſte autem Megacles victor in Pythiis fuit
Genus in Alcmaeona ditiſſimum referens.

Itaque, cum Megaclis Olympionicae victoria in annum 1. Olymp. XLVII. inciderit, Megaclis Pythionicae palma ex Tzezis hypotheſi ad annum 2. Olymp. LXXXVII. referenda foret, quod abſurdum eſſe iam diximus. Illud hic tamen obſervari merito poterit Megaclis Olympionicae matrem, adeoque Alcmaeonis ditiſſimi uxorem, Hippocratiſque aviam Coeſyram hic a Tzeze vocari; quamvis illam Palmerius ignoraverit, ſolumque Coesyrae nomen expreſſerit, quae Hippocratis ipſius ſoror, ac ſecunda Piſiſtrati coniux fuit; quemadmodum Ariſtophanis etiam Scholiaſtem (2) deceptum eſſe conſpi-

(1) Chil. I. Num. 5. 21. (2) Ad Nuber initio.

ſpicio ubi Coesyram Megaclis *primi* matrem Piſiſtrato mox nuptam eſſe ſcribit, adeoque Coesyram hanc poſteriorem cum antiquiore miſere confundit.

XXXVII. Sed, ut ad Pindari ipſius aetatem revertar, duo characteres alii, vel argumenta ſupererunt, quibus doctiſſimi Viri probare ſolent ipſum ad Olympiadem LXXXV. ac LXXXVII. perveniſſe. Utrumque tamen, niſi mea me fallit opinio, prorſus immerito clariſſimis Viris illis impoſuit. Ac primo quidem Fabricius aſſerit Ageſiam, qui Olympiaca VI. celebratur a Pindaro, ἀπήνῃ, *apene*, hoc eſt mulari vehiculo Olympiade LXXXV. victorem fuiſſe; adeoque Pindarum Olympiadem hanc attigiſſe. At clariſſimus Scriptor ille profecto fallitur. Siquidem Pauſanias [1] nitide diſerteque docet *apenem* Olympiade LXXXIV. ſublatam eſſe, ut Ageſiae proinde victoria, Pindarique carmen ad Olymp. LXXXV. referri certe non poſſit. Longe difficilius foret argumentum aliud dirimere, quod ex Pindarici Scholiaſtae loco deducitur, niſi perſpicuus error in illo irrepſiſſet, idque ex ipſo Pindari contextu manifeſtiſſime oſtendi poſſet. Iſthmiaca VII. Strepſiadis Thebani laudes, ac victoriam celebrans Pindarus ait

> Ματρώϊθ᾽ ὁμωνύμῳ δέδωκε κοινὸν θαλὸς
> Χάλκασπις ᾧ πότμην μὲν Ἄρης ἔμιξε
> *Et Avunculo cognomini dedit commune decus,*
> *Cui mortem Mars aereo clypeo inſignis attulit.*

Vbi Scholiaſtes ille adnotavit τοῦ Στρεψιάδου μήτρως ὁμώνυμος οὗτος ἀνῃρέθη κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν Πόλεμον. ὥστῳ μητρῷ ὁ πελοποννησιακὸς πόλεμος τὸν θάνατον παρέσχετο, καὶ ἐπέβαλε *Avunculus Strepſiadis victoris ipſi cognominis. Hic Peloponneſiaco bello interiit ... cui Strepſiadis victoris avunculo Peloponneſiacum bellum mortem intulit.* Itaque, cum Peloponneſiacum bellum exeunte anno 1. Olymp. LXXXVII. incaeperit, Strepſiadis victoria ad Olympiadem ipſam exeuntem, vel ineuntem aliam referri debet; ideoque Pindari mors ad illam uſque differri, ut hoc ipſo Scholiaſtis teſtimonio Scaliger, [2] Fabricius, [3] aliique plurimi exiſtimarunt. Ac doctiſſimis tamen viris Scholiaſtes ipſe, vel error,

(1) Eliac. I. c. 9. Vid. Meurſ. Arch. Ath. II. c. 15. & 21. (2) In Euſeb. Chr. ad annum 1531. (3) Bibl. Graec. Lib. II. c 15.

ror, qui in ipſius textum irrepſerat, facile impoſuit. Etenim, ſi quid coniecturis hic aſſequor, Strepſiades ille Diodoti filius, ac Strepſiadis Iſthmionicae avunculus non *Peloponneſiaco*, ſed *Perſico* potius, hoc eſt Salaminio bello ſublatus eſt; adeoque facile in Scholiaſtis textu non Πελοποννησιακόν *Peloponneſiacum* ſed Περσικόν *Perſicum* reſcribi debet. Suſpicionem hanc mihi pridem iniecerat Scholiaſtes ipſe, qui cum Pindarus dixiſſet Strepſiadem, ceteroſque, qui patriae amore ſanguinis grandini ſeipſos obiecerunt, immortalem gloriam ſibi, ſuoque generi acquiſiviſſe, Scholiaſtes adnotavit *ταῦτα δὲ λέγει ὡς περὶ τὴν Σαλαμῖναν μάχην Λάμπωνος ἀνδραγαθηκότος: baec vero dicit quod Lampo in Salaminia pugna fortiter, praeclareque ſe geſſerit. Lamponem* illum, cuius hic temere importuneque nomen obtruditur, nihil moror; nec facile dixerim qua ratione depravatus ipſe Scholiaſtae locus ſanari, corrigique poſſit. Id unum ex integro Scholiaſtae loco deprehendi poſſe putaverim Strepſiadis mortem ad Salaminiam pugnam referri, in qua Thebanorum quadringentos Leontide duce dimicaſſe Herodotus, (1) aliique prodidere. Ergo, ne Scholiaſtes ille immemor adeo, ſibique repugnans videatur, ut Strepſiadis mortem nunc *Salaminio*, nunc *Peloponneſiaco* bello contigiſſe dicat, ſuperiora ipſius verba ita corrigi, reſtituique debent, ut pro *Peloponneſiaco Perſicum* bellum reſcribatur. Clarius id etiam ex ipſo Pindari textu deduci poterit. Aſſerit enim Vates ſe tranquilla, pacataque mente ad ſenectutem accedere.

> ... *τερπνὸν ἐφάμερον διώκων*
> Ἕκαλος ἔπειμι γῆρας
> ... *delectationem quotidianam perſequens*
> *Quietus accedo ad ſenectutem.*

Quis vero haec a Pindaro ſcribi potuiſſe exiſtimet poſt annum 3. Olymp. LXXXVII. quo Pindarus ipſe *nonageſimum* aetatis annum exceſſerat; adeoque non ſeneſcens, ſed effetae iam aetatis eſſe debebat? Quemadmodum vero Meurſium, Dodvellum, Scaligerum, Fabricium, alioſque plures in definienda Pindari morte deceptos eſſe iam dixi, ita coronidis loco addidiſſe iuverit ipſorum ſingulos in definienda quoque ipſius

(1) Lib. VII. & Diodor. Lib XI. c. 4.

ipſius nativitate aberraſſe. Etenim, cum Suidas afferat Pindarum Olympiade LXV. in lucem prodiiſſe, ac Salaminiae pugnae tempore, hoc eſt anno 1. Olymp. LXXV. *quadragenarium* fuiſſe, Scaliger, Meurſius, Fabricius, aliique plurimi laudato Suidae teſtimonio contendunt Pindarum ipſum anno 1. Olymp. LXV. natum eſſe; atque exinde, ſubducto calculo, ipſius aetatem definiendam exiſtimant. At graviſſimus auctor, Thebanarumque rerum peritiſſimus Plutarchus aſſerit quod ὁ Πίνδαρος ἐν πυθίοις γενόμενος πολλῶν, καὶ καλῶν ὕμνων τῷ Θεῷ χορηγός. (1) *Pindarus Pythiis natus multos, pulchroſque hymnos Apollini cecinit*. Itaque, cum Pythia exeunte anno 3. ut putavit Meurſius, ac Palmerius; ſive potius anno 2. cuiuſque Olympiadis celebrari conſueverint, ut opportunius alibi oſtendam, (2) ſi Pindari nativitas ad Olympiadem LXV. referri debet, non anno 1. ſed exeunte potius 2. in lucem prodierit, ac proinde Salaminiae pugnae tempore, quae vigeſima Boedromionis die anno 1. Olymp. LXXV. contigit, (3) *quadrageſimum* aetatis annum attigerit. Ita quoque perſpicuum characterem alium indicare nunc libet, quo menſis ſaltem ille ſtatuatur, quo Pindarus e vivis exceſſerit; quandoquidem annus accurate definiri non poteſt. Aſſerit Plutarchus extremum Pindari diem affulſiſſe paullo poſtquam Boeoti Delphos ſcitatum oracula venerant. (4) At Plutarchus ipſe teſtatur oracula Delphis a Pythia antiquitus ſeptima ſolum *Byſii* menſis Delphorum, hoc eſt *Thargelionis* Attici die, qua Apollo in lucem prodierat, reddi conſueviſſe; ſeroque demum oracula ſingulis menſibus reddi caepiſſe; (5) ergo Pindari mors Thargelione menſe contigiſſe debuit; quamvis in tanta rerum obſcuritate, Veterumque ſilentio olympicus etiam ipſius annus explorari, riteque conſtitui non poſſit. At quorſum ſubtilior ipſa, paulloque prolixior temporum inveſtigatio? Non alio certe niſi ut oſtendatur Pindari mortem, & Abionis Archontis annum prorſus immerito ad Olympiadem LXXXVI. a Dodvello transferri; atque argumenta ſingula, quae tum a Dodvello, tum a ceteris etiam Scriptoribus in definienda Pindari aetate proferuntur, ambiguis, ac depravatis etiam Veterum teſtimoniis inniti; ut nulla proinde ratione Diodo-

ri

(1) Symp. VIII. quaeſt. 1. (2) Differt. XIII. vide Differt. III. num. 18. (3) Plutarc. in Camillo. (4) Conſolat. ad Apoll. (5) Quaeſt. Graec. num. 9.

ri Faſtis opponi illa poſſint, in quibus Bionis, vel Abionis Archontis nomen anno 3. Olymp. LXXX. inſcribitur.

XXXVIII. At, inquit cum Lydiato (1) Dodvellus, (2) ſi Diodori ſeries, & Archontum ſitus in illa expreſſus cum Oxonienſi Marmore conferatur, unius Archontis nomen omnino deerit, qui Diodori Faſtis adiungi debeat, ut Archontes ipſi in utraque ſerie ad eoſdem prorsus Olympicos annos referri deinde poſſint. Ergo ſive Themiſtocles $\frac{3}{4}$ Olymp. LXXIV. cum Lydiato; ſive potius Ariſtides cum Dodvello anno $\frac{4.75}{1.76}$ inſeratur, Archontum ſeries ita in Diodoro refingi, contexique debet, ut Apſendi ſex ſolum poſtremi menſes anni 4. Olymp. LXXXVI. ſuperſint; atque Archontes omnes a Diodoro in anno *primo* cuiuſque Olympiadis collocati ad annum potius $\frac{1}{2}$ ſpectaverint. Facile ego quidem doctiſſimis viris aſſentior in Diodori ſerie unius Archontis nomen, vel Archonticum potius annum optari; adeoque ipſius Faſtos non aliter cum Oxonienſi Marmore componi poſſe, quam ſi Archonticus annus ille, ſive ſi mavis, Archontis nomen adiungatur. Non eo tamen loci vel inſerendum Archontis nomen, vel Archonticum annum diſtinguendum eſſe conceſſerim, qui a clariſſimis Viris illis indicatur. Quemadmodum enim aut Themiſtoclis, aut Ariſtidis nomen Olympiade LXXV. adiungi uon poſſe iam dixi; ita pluribus etiam argumentis aliis demonſtratum eſſe confido Archontum ſingulos, qui primis Olympiadum annis a Diodoro tribuuntur, ita in Archontum Faſtis digerendos eſſe, ut ad quartum iam deſinentem ſimulque primum, ineuntem ſpectaverint; non vero, ut contendit Dodvellus, ad deſinentem primum, ſimulque ſecundum mox incepturum referri debeant. Quo plane fieri deducique poterit eiuſmodi Archontis lacunam inter Olympiadis LXXXVI. initium eiuſque finem agnoſcendam eſſe; hoc eſt in Archontum ſerie, qui in illa Olympiade a Diodoro recenſentur. Ne tamen ullus hac in parte ambigiendi locus ſuperſit, clarioribus exemplis, & argumentis aliis oſtendiſſe iuverit quod Euthymenes ille, qui in Diodoro anno 4. Olymp. LXXXV. atque a Dodvello in anno $\frac{4.85}{1.86}$ collocatur, ad annum $\frac{3}{4}$ manifeſtiſſime referri debet; ſimulque Lyſimachus, quam Diodorus anno 1. Olymp.

(1) Marm. Oxon. Pag. 76. (2) Annal. Thuc. ad an. 1. Oly. 77.

LXXXVI. Dodvellus autem $\frac{1}{2}$ tribuit, in anno $\frac{4}{1}\frac{85}{86}$ collocandus exinde nimirum manifeſtiſſime inferri poterit inter Lyſimachum ipſum, ac Pythodorum, qui ineunte anno 1. Olymp. LXXXVII. imperium ſuſcepit, Archonticum annum, ſive Archontis nomen deſiderari. Itaque, quod ad Euthymenem attinet, Ariſtophanis Scholiaſtes aſſerit, *Acharnenſes* ἐπὶ Εὐθυμένους Ἄρχοντος ἐν Ληναίοις *Euthymene Archonte in Lenais* editas fuiſſe: ubi Palmerius optime Euthimenem, ſive potius Euthydemum illum intelligendum eſſe obſervavit, qui anno 3. Olymp. LXXXVIII. Faſtis inſcribitur, cum ex ipſo Fabulae contextu Palmerius ipſe demonſtraverit illam *ſexto* Peloponneſiaci Belli adeoque *tertio* eiusdem Olympiadis prodiiſſe, quo Euthydemus Archon Hecatombaeone menſe magiſtratum ſuſceperat. Itaque praeclare fallitur Scaliger, & qui Scaligero hic etiam aſſentitur, Meurſius (1) dum Acharnenſes Euthymenis alterius Archontis anno prodiiſſe voluit anno 4 Olymp. LXXXV. antequam Peloponneſiacum bellum inciperet. Vt enim argumentis aliis abſtineam, quae ex variis Poetae locis exibuit Palmerius, Ariſtophanes ipſe Euthymenis Archontis meminit, cum ait

> Ἐπέμψαθ' ἡμᾶς ὡς βασιλέα τὸν μέγαν,
> Ἐπ' Εὐθυμένους Ἄρχοντος
> *Miſiſtis hinc nos ad Regem maximum*
> *Sub Euthymene Archonte*

quod certe Scaligero, Meurſioque ſatis argumento eſſe poterat, Acharnenſes eodem ipſo Euthymene Archonte non prodiiſſe. Verum, ne in re perſpectiſſima diutius immorer, verum Euthymenis huius Archontis annum perſpicuis certe Scholiaſtae verbis deprehendiſſe videor. Ille nimirum ad ſuperiora Comici verba adnotavit πρὸ ιβ' ἐτῶν ἦρχεν ὁ Εὐθυμένης Ἀθήνησιν *ante* 12. *annos Euthymenes* ille *Athenis Archon fuit.* Itaque Poſideone menſe anni 3. Olymp. LXXXVIII. quo Acharnenſes actas eſſe iam diximus, *duodecimus* ſaltem ab Euthymenis Archontis initio annus agebatur, adeoque Euthymenes ille ante Poſideonem menſem anni 4. Olymp. LXXXV. imperaſſe debuit, eiuſque nomen anno $\frac{3}{4}$ eiusdem Olympiadis Archontum Faſtis inſcribi debet: alioquin, ſi iu-

xta

(1) De Arch. Ath. Lib. III. c. 1.

xta Dodvelli hypotheſim, Gamelione menſe anni 4. incepiſſet, ac Faſtis ipſis anno $\frac{4.85}{1.85}$ inſcribendus eſſet, Poſſideone menſe, quo Acharnenſes edidit Ariſtophanes, *undecimes* ſolum ab Euthymenis Archontis anno Poſideon ageretur. Quemadmodum vero Euthymenis Archontis nomen non anno $\frac{4.85}{1.86}$ ut volebat Dodvellus, ſed anno $\frac{3}{4}$ Olymp. LXXXV. inſcribendum eſſe demonſtravi, ita quoque Lyſimachum, qui proxime Euthymeni in Diodori Faſtis ſuccedit non ad annum $\frac{1}{2}$ Olymp. LXXXVI. ut Dodvellus ipſe putaverat; ſed ad annum $\frac{4.85}{1.86}$ referendum eſſe perſpicuo, ut opinior Dionyſii aliorumque veterum teſtimonio deprehendi. Accuratiſſimus Auctor ille de natali Iſocratis anno diſſerens ait: ἐγεννήθη ἐπὶ τῆς ὀγδοηκοςῆς κ̀ ἕκτης ὀλυμπιάδος, Α῎ρχοντος Α᾿θήνησι Λυσιμάχȣ, πέμπτῳ πρότερον ἔτει τȣ̃ Πελοποννησιακȣ̃ πολέμȣ, δυσὶ κ̀ εἴκοσιν ἔτεσι νεώτερος Λυσίȣ (1) *natus eſt Olympiade octogeſima ſexta Archonte Athenis Lyſimacho, quinto ante Peloponneſiacum bellum anno*; quemadmodum Plutarchus etiam, iisdem ut videtur, alibique obſervatum, Faſtis uſus ait γενόμενος κατὰ την ὀγδοηκοςὴν ἕκτην ὀλυμπιάδα Λυσιμάχȣ Μυῤῥινȣσίȣ, δύο κ̀ εἴκοσιν ἔτεσιν νεώτερος Λυσίȣ, πρεσβύτερος δὲ Πλάτωνος ἑπτα (2) Iſocrates *natus octogeſima ſexta Olympiade, Archonte Lyſimacho Myrrinuſio. Lyſia poſterior fuit annis* 22. *Platone prior anni* 7. ac Laertius ipſe Platonis, atque Iſocratis aetatem conferens ait: ἔςιν ȣ̓̂ν Ι᾿σοκράτȣς νεώτερος ἔτεσιν ϛ῾. ὁ μὲν γὰρ ἐπὶ Λυσιμάχȣ. Πλάτωνδε ετι Α᾿μεινίȣ γέγονεν (3) *eſt igitur* Plato *iunior Iſocrate annis* 6. *ſiquidem ille ſub Lyſimacho, Plato vero ſub Aminia* Archonte *natus eſt*. Qui perſpicuos eiuſmodi, certoſque characteres una contulerit, quibus natalis Iſocratis annus a ſcriptoribus illis, praeſertim vero a Dionyſio deſignatur, facile, ut opinor intelligat Iſocratis ortum ab anno 1. Olymp. LXXXVI. dimoveri non poſſe, atque inſuper ante Thargelionem menſem eiusdem anni contigiſſe. Cum enim Peloponneſiacum bellum πυθοδώρȣ ἔτι δύο μῆνας Α῎ρχοντος (4) *Pythodoro adhuc per duos menſes Archonte*, adeoque ante Thargelionem anni 1. Olymp. LXXXVII. certiſſime exarſerit, Iſocratis nativitas ante Thargelionem anni 1. Olymp. LXXXVI. incidiſſe debuit, ut *quintus* ille ipſius annus erum-

I 2 pente

(1) De Antiquis Orat. Num. 1. (2) Vita X. Rhet. (3) Lib. III. ſeg. 2. (4) Thucyd. Lib. I. Vid. Diſſert. II. Num. 23.

pente bello ſaltem incaeperit. At Iſocratis ortum non modo Thargelionis initium praeceſſiſſe, ſed etiam Hecatombaeone menſe contigiſſe ex accurate ipſus aetate, mortiſque tempore iam definito deprehendiſſe videor. Etenim, quod ad mortem quidem attinet, illa Metagitnione menſe anni 3. Olymp. CX. contigit poſtquam Athenienſes Chaeronenſi praelio fugati fuerant, ut Plutarchi, Dionyſii, aliorumque teſtimonio demonſtravi. (1) Itaque, cum Chaeronenſis clades *ſeptima* Metagitnionis die contigerit, ut teſtatur Plutarchus, (2) ſi Iſocrates *quarto*, ſive ut alii volunt, *nono* poſt acceptum cladis nuncium die e vivis exceſſit, (3) Metagitnione menſe periiſſe debuit. Quod autem ad Iſocratis aetatem ſpectat Pauſanias (4) quidem ipſum 98. Plutarchus vero 98. ſive centum annos vixiſſe tradidit; Lucianus tamen, qui peculiari, accuratoque libello illorum aetatem complectitur, quo ipſe Μακροβίυς ſive *Longevos* appellat, aſſerit Iſocratem *nonageſimum nonum* aetatis annum attigiſſe: Ισοκράτης ἐνενήκοντα ϗ ἕξ ἐτῶν γεγονὼς τὸν πανηγυρικὸν ἔγραφε λόγον. περὶ ἔτη δέ ἑνὸς ἀποδέοντα ἑκατὸν γεγονὼς ὡς ᾔσθετο Αθηναίυς ὑπὸ Φιλίππυ ἐν τῇ περὶ Χαιρώνειαν μάχῃ νενικημένυς ἐξέλιπε τὸν βίον. *Iſocrates ſex & nonaginta annos natus Orationem Panegyricam ſcripſit; cumque nonageſimum nonum aetatis annum ageret, audiens Athenienſes in Cheronienſi praelio a Philippo fugatos eſſe, e vita diceſſit*. Haec ipſa quoque Iſocratis morientis aetas a Cicerone nobis exprimitur dum ait *Iſocrates Librum, qui panathenaicus inſcribitur, quarto & nonageſimo anno ſcripſiſſe dicitur, vixitque quinquennium poſtea*. (5) Itaque, ſi ineunte Metagitnione menſe anni 3. Olymp. CX. Iſocrares *nonageſimum octavum* aetatis annum compleverat, manifeſtiſſime inferri debet quod ipſius nativitas ante Metagitnionem menſem anni 1. Olymp. LXXVI. contigiſſe debuit, hoc eſt Hecatombaeone menſe, quo Olympias illa, & Olympicus etiam annus inceperat: Cumque Lyſimacho Archonte in lucem prodierit, Lyſimachi Archontis annus, ac nomen ab anno $\frac{4.85}{1.86}$ dimoveri certe non poterit, atque ad ſequentem annum cum Dodvello transferri; niſi Iſocratis aetas perſpicuis adeo certiſque Characteribus inſignita temere perturbetur.

XXXIX.

(1) Diſſert. III. Num. 10. (2) In Camillo. (3) Plutar. Vita X. Rhet. in Iſocr. (4) In Attic. c. 18. (5) In Catone c. 5.

XXXIX. Iſocratis autem aetate, natalique ipſius anno clarioribus hiſce characteribus definito ſingula ſcriptorum teſtimonia facile intelligi, componique poterunt, quae alioquin implexa, ac diſſidentia forent. Ita nimirum facile intelligi & explicari profecto poterit cur Iſocrates ipſe *quinto* ante Peloponneſiacum bellum anno natus fuerit; ſiquidem Hecatombaeone menſe anni 1. Olymp. LXXXVI. in lucem editus, Thargelionis menſis initio anno 1. Olymp. LXXXVII. ubi bellum exarſit, quatuor annos, decemque inſuper menſes exegerat. Sin vero Lyſimachus in anno $\frac{1}{2}$ Olymp. LXXXVI. iuxta Dodvelli ſeriem, atque hypotheſim collocatur, annus ille *quintus* eſſe non poterit; niſi utrumque extremum contra Dionyſii morem ut vidimus, includamus; quamvis Dodvellus dixerit quintum hic annum a Dionyſio numerari *accenſito, ut ſolet ille, utroque extremo*. (1) Intelligitur etiam cur Iſocrates ipſe *ſeptem* ut Plutarchus aſſerit, annis Platone ſenior fuerit. Cum enim Plato 7. Thargelionis die anni 3. Olymp. LXXXVII. Apollodoro Archonte in lucem prodierit, in hac hypotheſi, quae ſane ceteris omnibus accuratior eſſe conſpicitur, Iſocratis nativitas ſex integris annis, novemque menſibus Platonis ortum praeceſſiſſet. At in Laertii hypotheſi, qui Platonis ortum ſub Aminia Archonte, annoque Olympiadis eiuſdem 4. collocavit, ſeptem ſolidi anni interceſſiſſent; ut optime proinde dixerit Meurſius (2) Laertii numeros ita corrigendas eſſe, ut pro ϛ *ſex*, ζ *ſeptem* reſcribatur. Intelligi denique, & explicari etiam poterit cur Lyſias 22. annis Iſocrate ſenior fuerit. Siquidem Lyſias Archonte Philocle, hoc eſt ex Diodori hypotheſi, ante Poſideonis menſis exitum anno 2. Olymp. LXXX. natus erat; adeoque Haecatombaeone menſe anni 1. Olymp. LXXXVI. quo Iſocrates in lucem prodiit, *vigeſimus tertius* Lyſiae annus agebatur, ſeptemque ſaltem menſes ad implendum illum ſupererant. Sin vero Lyſimachus ipſe ex anno $\frac{4.85}{1.86}$ ad ſequentem annum $\frac{1}{2}$ LXXXVI. cum Dodvello transferatur, inter Lyſiae, Iſocratiſque nativitatem *vigintitres* ſolidi anni interceſſiſſent, quod a perſpicuo Plutarchi more ſenſuque diſſidet. Hinc optime ingenueque Dodvellus, qui cum natalis Iſocratis, & Platonis annos a Plutarcho, Laertioque expreſſos com-

(1) Annal. Thucyd. ad Olymp. 86. Pag. 110. (2) Arch. Athen. Lib. III. c. 2.

comparans dixiſſet, ex utriſque colligi componique poſſe Iſocratem *ſeptennio* Platone maiorem eſſe quod Platonis ortus a variis ſcriptoribus in varios annos olympicos referatur repente ſubdit *difficilius eſt rationem reddere quomodo Iſocrates iunior ſit 22. annis Lyria, qui natus erat ſub Philocle anno Olymp. LXXX. Vtrobique intervallum 22. annorum non aliter eſt quam reiectis ambobus extremis. Siccine ergo intelligendi ſunt? Id neceſſario hic admittendum exiſtimo.* (1) Atque optime id ille quidem coniicere, vel exiſtimare licuiſſet ſi Lyſimachi Archontis annus ex Plutarchi hypoteſi ad annum $\frac{1}{2}$ Olymp. LXXXVI. referri poſſet; atque illa temporis exprimendi ratio aliis in locis a Plutarcho uſurpata foret. At ex Plutarchi, Diodorique calculo, quos iiſdem omnino Faſtis uſos eſſe iam vidimus, Lyſimachus ille ab anno $\frac{4:85}{1:86}$ dimoveri non poteſt, ac Plutarchus ipſe ubi Rhetorum annos Archontum nominibus veluti characteribus inſignitos enumerat utrumque terminum ſive Archontum extremos excludere non ſolet. Sic, ut exempla quaedam hic proferam, aſſerit Lyſiam Archonte Philocle iam natum, Praxitele Archonte *decimumquintum* aetatis annum egiſſe: quod fieri certe vel explicari non poſſet, niſi alteruter Archon, ſive terminus includatur cum inter Archontes illos 14. ſolum Archontes alii interceſſerint. Ita ſuperius aſſerit Andocidem anno 1. Olymp. LXXVIII. Theagenide Archonte natum *decem* annis Lyſia ſeniorem eſſe: nec aliter certe ſumma conſtare poterit, niſi in numero alteruter ex Archontibus illis includatur denique exemplum aliud ex eodem ipſo Plutarchi Libro afferri poſſet, niſi inſigne in illo mendum irrepſiſſet, quod ambiguam proinde lectionem exhibet. Aſſerit ibi Plutarchus Lyſiam Archonte Philocle natum Praxitele Archonte *quintumdecimum* aetatis annum egiſſe, ac Sybarin conceſſiſſe; ibique manſiſſe ἕως Κλεάρχου τοῦ Ἀθήνησιν ἄρχοντος ἔτη ἑξήκοντα τρία, *uſque ad id tempus, quo 63. annos implevit Archonte Athenis Clearcho.* Hic in Archontis nomine, annorumque numero peccatum eſſe vidit Palmerius (2); cumque a *Praxitelis fine uſque ad initium Cleocriti* (ſic enim Archon ille a Scriptoribus aliis ipſoque Plutarcho mox appellatur) *triginta* annorum numerus reperiatur reſcribendum eſſe putavit ἔτη ὥστε τριάκοντα *annos ferme triginta.*

(1) Annal. Thucyd. Pag. 111. (2) Exercit. Pag. 227.

ginta. Mihi vero legendum potius hic videretur ſimpliciter *τριάκοντα triginta*; niſi fortaſſe mavis *ἓν κ̀ τριάκοντα triginta & unum* ſic enim in ſubducendis annorum numeris alteruter Archon includendus eſſet; cum vere Cleocritus ipſe poſt Praxitelem *trigeſimus primus* Archon in Faſtis occurrat. Quandoquidem vero depravatis eiuſmodi Plutarcho locis Palmerio duce, nunc utimur, illud hic obiter addidiſſe iuverit quod immanis alter error in Plutarchi textum irrepſit, quem tamen ab Interpretibus omnibus, ipſoque Palmerio diſſimulatum eſſe conſpicio. Dixerat Plutarchus Andocidem *Teagenida Archonte Olymp. LXXVIII.* anno 1. natum eſſe ὥϛε εἶναι πρεσβύτερον ἀυτὸν Λυσίυ ἔτεσί πυ ἑκατόν: quae Robertus Britannus latine reddidit *ex quo conſtat ipſum centum annis Lyſia antiquiorem fuiſſe*. Xylander vero, ſive quod errorem in graeco textu ſuſpicaretur, ſive quod aliter legeret, interpretatur *itaut Lyſiam praeceſſerit aetate annis fere viginti*. Vterque tamen Interpres ille praeclare fallitur, atque a perſpicuo Plutarchi ſenſu maxime aberrat. Theagenides enim, anno 1. Olymp. LXXVIII. ac Philocles anno 2. ſequentis Olympiadis imperaverit; adeoque Philocles ipſe poſt Theagenidem nonniſi *decimus* eſſe poteſt. Itaque in Plutarchi textu manifeſtiſſime reſcribi debet ἔτεσί πυ δέκα *annis fere decem*. Vt enim paullo ſuperius eſt obſervatum, ubi Lyſias in lucem eſt editus *decimus* aetatis annus Andocidi iam agebatur. Quo plane fieri probavique poſſe iam diximus Lyſimachum, Philoclem, Theagenidem, & Archontes alios, qui a Plutarcho nominantur, in eosdem prorſus Olympicos annos referendos eſſe, quibus in Diodori Faſtis tribuuntur; adeoque Lyſimachum ab anno $\frac{4:85}{1\cdot 86}$ dimoveri non poſſe.

XL. Quod ſi Lyſimachi Archontis nomen non anno $\frac{1}{2}$ Olympiad. LXXXVI. ut putavit Dodvellus, ſed anno $\frac{4:85}{1\cdot 86}$ Faſtis inſcribi debet, adeoque *Antilochides* ipſius ſucceſſor anno $\frac{1}{2}$ & *Chares* anno $\frac{2}{3}$ tribuatur, quis aperte non videat a Gamelione menſe anni 3. Olymp. LXXXVI. quo iam magiſtratu Chares exceſſerat, ad Hecatombaeonem anni 1. Olymp. LXXXVI. hoc eſt ad Pythodori Archontis initium *octodecim* omnino menſes intercedere; Ergo, ſi Apſendes ille qui poſt Charetem ante Pythodorum Diodori Faſtis inſcribitur, nonniſi Gamalione menſe anni 4. Olymp. LXXXVI.

ince-

incepiſſet, adeoque *ſex* ſolum menſibus imperaſſet, ut Lydiatus, (1) ac Dodvellus (2) ipſe putaverat, dubitari non poterit quin inter Charetem ipſum ac Apſeudem alterius Archontis nomen admitti debeat qui anno Archontico $\frac{2}{4}$ eiuſdem Olympiadis imperaverit, adeoque lacuna, quae in Diodori faſtos irrepſerat, hoc uno loco conſtitui debeat. Quem vero potius Archontem iſtum fuiſſe ſuſpicemur, cuius hic nomen exciderit, ut neque a Diodoro, neque a ceteris omnino Scriptoribus memoretur? Certe vel plurimum hic ego fallor, vel non alius certe eſſe potuit Archon ille, qui anno $\frac{3}{4}$ imperaverit, quam ſolus *Apſeudes* ille, qui Diodori Faſtis inſcribitur; ut proinde in Faſtis ipſis novus quidem Arconticus annus ſubtiliter, accurateque a ceteris diſtingui debeat, at nullius, hic tamen Archontis alterius nomen inſeri, adiungique poſſit; cum Apſeudes ipſe, ut opinor in magiſtratu *octodecim* menſes illos exegerit, qui a charetis fine Pytodori initium fluxerunt. Ac facile id ego quidem ex iis inferri poſſe putaverim, quæ fuſius expoſui, & contra Dodvelli hypoteſim diſputavi. Etenim, ſi in Diodori ſerie Archonticus annus onus adiungi debet, atque annus iſte ante Lyſimachi Archontis annum interi certe non poteſt, ut hactenus demonſtravi, manifeſtiſſime inferri debet, Archonticum annum illum in Olimpiade LXXXVI. adiungendum eſſe; cumque Diodorus ipſe Lyſimachum optime, accurateque, ut oſtendi, in anno $\frac{4\cdot 86}{1\cdot 86}$ collocaverit, moxque continua ſerie Antilochidem, Charetem, & Apſendem illi ſubiecerit, nihil propemodum veriſimilius effingi poteſt, quam Apſendis huius imperium, quod aliorum inſtar Gamelione mente anni $\frac{3}{4}$ inceperat, non ad ſequentem ſolum Gamelionem, ſed ad Hecatombaeonem uſque prorogatum eſſe, quo iuxta Metonis hypoteſim novus Archonticus, & civilis annus una cum Olympico incepturus erat. Ac certe, ut opportunius alibi oſtendi, (3) ſi inſtituta Metonis Enneadecaeteride novum quoque civilis, & Archontici anni principium erat futurum, quo Archontes ipſi non amplius a Gamelione menſe, ut antea conſueverant, ſed Hecatombeone potius inciperent, quis fieri potuiſſe exiſtimet ut Apſeudes ille, qui Gamelione magiſtratum ſuſceperat, Metonis arbitrio in ordi-

(1) Ad Marm. Oxoni. (2) Diſſert. III. ſect. 35. (3) Diſſert. II. Num. 22.

ordinem redigeretur; exactoque vix ſex menſium ſpatio, 13. Scirrhophorionis die, quo Metonicus Hecatombaeon incepturus erat, (1) imperio excederet, ac Pythodorum ſucceſſorem admitteret? Id certe mihi longe veriſimilius videri ſolet quod Archontes illi, qui Gamelione menſe anno 3. Olymp. LXXXVI. Magiſtratum ſuſceperant, ſeptemdecim menſium ſpatio imperaverint, atque ad ineuntem annum 1. Olymp. LXXXVII. Magiſtratum prorogaverint; nec facile ab iis extorqueri potuiſſe conceſſerim, ut Gamelione menſe anni 4. veteri ſolemnique ritu conſtituti contra veteres, receptaſque leges repente in ordinem redacti forent. Argumento quoque eſſe poterit quod in Diodori Faſtis Apſendi aliorum Archontum inſtar annui Conſules adſcribuntur, perinde quaſi ipſe quoque, aliorum omnium inſtar, integro anni ſpatio imperaverit: quae certe facilius intelligi, & explicari poſſunt, ſi *ſeptemdecim* potius, quam *quinque* ſolum menſibus praefuerit. Denique, ne coniecturis aliis hic immorer, ſi Apſendes octodecim menſibus Archontis munere perfunctus fuerit, facile intelligi, & explicari profecto poterit cur in Diodori ſerie unius Archontis annus excidiſſe, ſive Archontici anni lacuna irrepſiſſe videatur; neque tamen in iisdem Diodori Faſtis ullius Archontis nomen exciderit. Etenim, ſi in Faſtis illis, qui Diodori, aliorumque Scriptorum oculis obſervabantur, ſimplex Apſendis nomen unico in loco reperiebatur, facile exinde ſuſpicari poterat Diodorus Apſendem ipſum unius anni ſpatio aliorum omnium inſtar, imperaſſe: cum praeſertim nullibi Diodorus civilis anni menſem expreſſerit, quo Archontes ipſi Magiſtratum inirent; adeoque dum in digerenda temporum ſerie, Olympicos annos Archontum nominibus inſigniret, Archontes omnes ita digeſſit, perinde quaſi ipſorum ſinguli Hecatombaeone menſe una cum Olympico anno incepiſſent; cum tamen Archontes omnes Olympiade LXXXVII. antiquiores ſex menſibus Olympici anni principium praecederent, ac Gamelione menſe Magiſtratum auſpicarentur. At fieri fortaſſe potuit ut accuratiores alii Faſtorum ſcriptores varium eiuſmodi Archontici anni principium diſtinxerint; adeoque in Faſtis contexendis ſingulis Archontum nominibus Olympicum etiam annum, ſive Olympici an-

(1) Dioder Lib. XII. c. 37. vid. Dodv. Diſſert. II. ſect. 15.

anni menſem adiecerint, quo Archontum quilibet Magiſtratum iniverit. Nec alia certe de cauſſa fieri potuiſſe putaverim, ut Plutarchus, Dyoniſius, & Oxonienſis Marmoris Auctor in deſignando Apſephionis, Theagenidis, Philoclis, Euthymenis, & Lyſimachi Archontis anno verum ipſorum ritum expreſſerint, ipſorumque nomina, ac Magiſtratum non ad unum, eundemque, ut Diodorus; ſed ad duplicem potius Olympicum annum revocaverint, quorum primus ipſis Magiſtratu fungentibus deſineret, alter vero incipere deberet: cum contra Diodorus, Archontes ipſos ad ſolum annum illum Olympicum retulerit, qui ipſis Magiſtratum gerentibus incepturos erat. Ita propemodum in Conſularibus etiam Romanorum Faſtis ita ſubinde Conſulum nomina inſcribuntur, atque cum Olympicis annis committuntur, ut niſi varium Conſularis anni principium accuratiſſime diſtinguatur, res quaedam geſtae, eorumque Conſulum nominibus inſignitae modo ad unum, modo ad ſequentem alium Olympicum annum ſpectare, ſive referri poſſe videantur. Hinc optime ſubtiliterque Dodvellus, cum obſervaſſet ab anno V. C. Varroniano 363. novos Conſules Kalendis Quintilibus iniiſſe, ſubdit; *fecit autem novum hoc anni Conſularis initium, ut cum annis Olympiadum fere integris concurrerint anni V. C. qua quidem ad res geſtas referuntur. Inde factum ut annus Varronianus* 459. *qui cum* ✠ *Olymp. CXXIV. concurſurus fuerat, iam fere cum illis Olympiadis dumtaxat ſecundo concurrerit.* (1) Itaque in Archonticis etiam Eponymorum Faſtis haec ipſa ſubtilitas, atque diſtinctio adhibenda facile fuerit; ut nimirum Archontum ſitus non ad annum eundemque, ſed ad diverſos potius Olympicos annos a variis Scriptoribus revocatus intelligatur: ut cum ceteri Scriptores omnes Archontum ſingulos Metonis Enneadecaeteride antiquiores ad Olympicos ſuperiores annos retulerint, qui ipſis Magiſtratu fungentibus deſinere debebant; Diodorus tamen ipſos ad ſequentes potius Olympicos annos revocaverit, qui ipſis Archontibus erant incaepturi; ut proinde Archontis unius Lacuna ex Diodori calculo non Olympiade LXXV. ſed in LXXXVI. fine, hoc eſt Apſendis Archontis anno contigiſſe debuerit, optimeque ſuppleri illa poſſit, ſi Apſendis ipſius imperium ad octodecim fere menſes protrahatur.

(1) Diſſert. X.

tur. Id unum tamen hypotheſi, qua Apſendis Archontis annum definiendum, ipſiuſque nomen Faſtis inſcribendum eſſe putavi, opponi fortaſſe poterit, quod nullus omnino veterum Apſendis annum ſolito maiorem fuiſſe dixerit; eiuſque nomen ita Faſtis inſcripſerit perinde quaſi, aliorum omnium inſtar, unius anni ſpatium minime exceſſerit. Quinetiam Ptolemaeus ubi verum ſolſtitii aeſtivi tempus *Apſende Archonte* obſervatum fuiſſe memorat, (1) tacite profecto ſubiudicat ſolſtitium ipſum Apſende Archonte ſemel tantum contigiſſe; cum tamen illud ſemel iterumque contigere debuiſſet, ſi Apſendes ipſe a Gamelione menſe anni 3. Olymp. LXXXVI. ad Hecatombaeonem anni 1. Olymp. LXXXVII. ſeptemdecim nimirum menſibus, imperaſſet. Verum, aut ſplendide hic ego fallor, aut ex eiuſmodi veterum ſilentio, nihil propemodum inferri poteſt; niſi & ipſa quoque Dodvelli hypotheſis, atque accuratiſſima Archontici anni conſtitutio temere perturbatur. Etenim nullus omnino veterum nitide, diſerteque tradidit Archonticum annum ante Olymp. LXXXVII. Gamelione menſe; atque Olympiadis ipſius anno 1. Hecatombaeone menſe incepiſſe; & tamen optime, accurateque Dodvellus eiuſmodi diſcrimen perſpicuis veterum teſtimoniis maniſeſtiſſime demonſtravit. Nullus omnino veterum obſervavit Apſendem *ſex* ſolum menſibus imperaſſe; & tamen Dodvellus ipſe, ac Lydiatus Apſendis annum ſolito breviorem eſſe oportere dixerunt, quod ex novo Archontici anni principio tunc inſtituto Archontis huius imperium ac tempus variandum eſſe intelligerent. Itaque vel ex ſolo Scriptorum ſilentio inferri debet Archontes omnes ſemper Gamelione, vel ab Hecatombaeone menſe incepiſſe, quod non modo a Dodvelli hypoteſi, ſed a perſpicuis etiam veterum teſtimoniis abhorret; vel ſi Archontici anni principium, & Archontum ſitus non ex ſilentio ipſe, ſed ex aliis veterum teſtimoniis una collocatis inferri debet; ut Dodvellus ipſe iam viderat, Apſendis annus ſolito brevior, aut longior admitti debet; & quemadmodum certe Dodvellus addito *Ariſtidis* nomine, perturbatiſque Diodori Faſtis Apſendis annum ſolito breviorem voluit; ita plane non video cur ex clarioribus teſtimoniis aliis, quae opportune iam protuli, Apſen-

K 2 dis

(1) Almag. Lib. III.

dis annus ſolito maior, tacentibus licet Scriptoribus, aſſeri non poſſit; cum praeſertim plurima Scriptorum loca aliter intelligi, vel explicari non poſſe dixerim, quam ſi Apſendi Archontum illorum poſtremo *Septemdecim* imperii menſes tribuantur. Ad Ptolemaeum vero quod attinet, quamvis ille ſimpliciter Apſendis Archontis nomen adſcripſerit, nulla tamen exinde vel ambiguitas vel erroris occaſio eſſe poterat, cum nitide diſerteque ille dixerit aeſtivum ſolſtitium illud Apſende Archonte obſervatum eſſe, quod in Metonicae Enneadecaeteridis initium, hoc eſt Hecatombaconem anni 1. Olymp. LXXXVII. inciderat, ac ſolſtitium aliud ab Ariſtarcho anno 51. primae Calippicae Periodi obſervatum 152. annis praeceſſerat; adeoque perſpicuis eiuſmodi characteribus ambiguitatem omnem, ſi quae futura fortaſſe fuerat, Ptolemaeus ipſe ſuſtulerit. Itaque ex ſolo Scriptorum ſilentio coniectura, & hypotheſis a me conſtituta refelli certe non poterit; cumque in Diodori Faſtis, ſi cum Oxonienſi Marmore conferantur, Archontichus annus, aut Archontis nomen inter Olymp. LXXXVI. & LXXXVII. inſeri debeat, commodius id ſane, ac veriſimilius peragi non poterit, quam ſi Apſendi *Septendecim* menſes tribuantur; adeoque ipſius nomen in Faſtis anno Olymp. LXXXVI. ſimulque anno 4. eiuſdem Olympiadis inſcribatur. Quod ſi rem hic acu tetigerim, veramque diſſidii cauſſam, & terminum contra Dodvelli, aliorumque ſententiam oſtenderim, facile ut opinor, inferri iam poterit quod Diodori ſeries ceteris omnibus non uberior ſolum, ſed etiam accuratior haberi debet; & quamvis illa variis in locis a Dionyſii, Marmoriſque ſerie, in Archontum numero, ac ſitu differre videatur, facile tamen, refectis prius Laciniis, lacuniſque ſuppletis, ita cum utraque conferri ſive componi illa poterit, ut ex iis omnibus una propemodum, eademque, perennis, & conſtans Archontum ſeries exurgat; atque immerito proinde Lydiatus, ac Dodvellus celebres illos Diodori Faſtos, inſertis alicubi, eraſis alibi Archontum nominibus ſollicitaverint. Atque hactenus quidem de Scriptoribus, ac Monimentis illis, ex quibus Athenienſium Archontum nomina, ſeries, atque aetas inquiri, oſtendique debet; ut uberior exinde, concinnior, & accuratior ipſorum ſeries in contexendis Faſtis Atticis habeatur.

DIS-

DISSERTATIO X.

SYNOPSIS.

I. *Sigonii, Scaligeri, Lydiati, Meurſique in primis diligentia in contexendis Eponimorum Archontum Faſtis oſtenditur, & commendatur.* II. *Quamvis Oxonienſis, aliorumque Marmorum praeſidio Archontes aliquot, a Seldeno, Lidiato, ac Dodwello Meurſii Faſtis adiectis fuerint; plurimos tamen Archontes alios partim ex ſcriptoribus, partim ex Marmoribus, partim etiam fortaſſe ex Nummis, Eponimorum Faſtis adhuc inſeri; adiungique poſſe indicatur.* III. *Series illa, vel methodus exponitur, qua novi Archontes iſti partim perſpicuis, certiſque rationibus, partim coniectura Eponymorum Faſtis accenſentur: ſive quod ipſorum nomina in Faſtis omnibus hactenus editis deſiderantur; ſive quod ipſi a cognominibus aliis, qui in Faſtis occurrunt, diſtingui debent.* IV. *Archontes omnes, qui hactenus Meurſii Faſtis adiecti ſunt, reiectis tamen Pſeudeponymis, recenſentur.* V. Tleſias *Eponymorum Archontum Faſtis inſeritur. Variae ſcriptorum ſententiae de ipſius aetate, nomine, ac principatu proferuntur; ipſumque ab Archonte* Lyſia *diſtinguendum eſſe demonſtratur.* VI. Mnaſippus *etiam Faſtis ipſis adiungitur. Ipſius aetas exploratur. Lyſiae locus illuſtratur.* VII. & VIII. Socratidis, *ac* Apollodori *nomen Faſtis inſcribitur. Vtrumque a cognominibus Archontibus aliis diſtinguendum eſſe contra Scaligerum, ac Meurſium coniicitur, Suidaeque locus exponitur.* IX. Diphilum *Archontem ab Archonte* Philippo *diſtinguendum, adeoque Faſtis adiungendum eſſe contra Meurſium, ac Dodwellum oſtenditur. Vera ipſius aetas exponitur. Meurſii, aliorumque error, & inconſtantia notatur.* X. Dioclem *a Plutarcho memoratum prorſus immerito cum Archonte* Philocle, *qui Olymp CXIV. anno 3. Faſtis inſcribitur, a Meurſio, caeteriſque Faſtorum Scriptoribus confuſum eſſe* de-

demonſtratur. Ipſum Faſtis inſerendum eſſe concluditur. Expoſita ipſius aetate Plutarchi locus illuſtratur. XI. & XII. Cephiſodori *Archontis nomen anno 4. Olymp. CXIII. Faſtis inſeritur, atque inſignis Arriani locus contra Palmerium defenditur, ac illuſtratur.* Cephiſodorus *alter a Pauſania nominatus ab Archonte cognomine contra Meurſii ſententiam diſtinguitur, ipſiuſque aetas demonſtratur. Ambiguus Athenaei locus exponitur.* XIII. Athenion, *ſive* Ariſtion *Eponymorum Archontum Faſtis anno 1. Olymp. CLXXIII. coniectura inſeritur.* XIV. Magnus Gaius *ex Sarisberienſi profertur. An Eponymis & ipſe Archontibus inſcribi fortaſſe debeat inquiſitur, idque facili coniectura ſuaderi poſſe indicatur.* XV. Ariſtarchi Phalerei *Archontis Athenienſis nomen ex Luciano exhibetur. Ipſum ab Ariſtarcho Grammatico diſtinguendum eſſe contra Cognatum, alioſque Luciani Interpretes demonſtratur. Vtrum verus Archon Eponymus haberi ille debeat exploratur.* XVI. Hadrianum *Caeſarem non ſolum anno 4. Olymp. CCXXII. ſed etiam anno 3. Olymp. CCXXVII. iterum Archontis Eponymi munere perfunctum eſſe demonſtratur. Spartiani, ac Dionis teſtimonia explicantur, Hieronymique error oſtenditur. Olympiorum, ac Hadrianorum Feſtorum origo, verumque nomen contra Scaligerum indicatur.* XVII. Herodes Marathonius *Eponymorum Faſtis adingitur. Philoſtrati locus contra Fabricium defenditur, ac illuſtratur. Agonothetae, atque Athlotetae diſcrimen ab Heſychio, aliiſque Scriptoribus admiſſum refellitur.* XVIII. Ariſtides *alius ab antiquiore diſtinctus Plutarchi teſtimonio Faſtis adiungitur.* XIX. Pantaclis *nomen coniectura ſolum Eponymorum Faſtis inſeritur. Stephani locus tentatur, reſtituitur, ac illuſtratur. Choragorum numerus exponitur, ac veteribus Marmoribus confirmatur.* XX. Plutarchum *quoque Eponymi Archontis munere perfunctum eſſe demonſtratur. Chaeronenſium tamen potius, quam Athenienſium Faſtis inſcribendum eſſe contra Petitum, ac Potterum oſtenditur. Heſychii locus emendatur.* Boeotii *Archontis nomen hactenus ignoratum ex Ioſepho profertur; ſed ipſum Deliorum potius, quam Athenienſium, Archontem fuiſſe probatur.*

DIS-

DISSERTATIO X.

De Eponymis Athenienſium Archontibus, quorum nomina in Scriptoribus occurrunt; atque in Faſtis omnibus hactenus editis deſiderantur.

I. Quandoquidem veteres Scriptores illi, qui plenam, uberemque Archontum omnium ſeriem digeſſerant, maximo hiſtoriae detrimento temporis iniuria exciderunt, fontes omnes, ac monumenta ſingula ſuperiori loco, meliori quo poterat ordine demonſtravi, ex quibus eiuſmodi Archontum ſeries, ac nomina inquiri, ipſorumque aetas oſtendi poſſet. Quamvis enim in eximiam hanc Atticae Hiſtoriae partem, ſive in Archontum Faſtos ingentes quaedam lacunae, vel hiatus irrepſerint, ut nitida quaedam, perennis, ſibique conſtans ipſorum ſeries ſperari certe iam nequeat; plurima tamen ipſorum nomina in Graecis, Latiniſque Scriptoribus, ac monimentis aliis, veluti diſiecta magnae molis rudera ſubinde occurrunt, quae ſi rite, feliciter, accurateque componi, ſimulque compingi poſſint maximo in contexenda Graecarum rerum hiſtoria praeſidio eſſe poſſint. Itaque praeclare de literis, hiſtoria, omnique bonarum Artium genere meritos fuiſſe diximus doctiſſimos, atque immortalis gloriae viros Scaligerum, Sigonium, ac Meurſium, qui in tanta veterum Scriptorum iacturae, atque incredibili quadam rerum perplexitate nitidam, accuratamque Archontum ſeriem contexere ſunt conati; in qua, ſi non Archontum illorum ſinguli, qui Athenis imperaverant, quod ſperari certe non poterat, ii tamen omnes, quorum nomina in variis, ac innumeris fere Scriptoribus hinc inde ſparſa occurrebant, certo quodam ordine recenſerentur. Quo certe loco incredibilem prorſus Meurſii praeſertim diligentiam,

tiam, ſatis mirari, meritiſque laudibus efferre vix poſſumus: Ille nimirum eximia qua fuerat eruditionis copia, Graecaeque hiſtoriae peritia ſingula Archontum nomina ex omnibus fere Graecis, Latiniſque Scriptoribus, ex marmoreis etiam Inſcriptionibus, quae ipſius aetate lucem adſpexerant, ſolerter adeo conquiſivit, ut Lydiatus, Palmerius, Seldenus, ac Dodvellus ipſe, qui poſt Meurſii fata novam, uberioremque Archontum ſeriem adornarunt, plurimos quidem Archontes alios Meurſii aetate prorſus incognitos, ex Arundelliano Marmore, ceteriſque Graecis Marmoribus Eponymorum Faſtis adiecerint; in corrigendis etiam veterum Archontum nominibus, ipſorumque aetate accuratius definienda, laudatiſſimam operam collocaverint; at ne Archontem quidem unum ex Graecis Scriptoribus, ac Monimentis illis, quae Meurſii aetate eruditorum hominum oculis obverſabantur, exculpſerint, qui Meurſii diligentiam effugiſſet; adeoque in Archonticis Meurſii Faſtis optari poſſet.

II. Quamvis tamen Meurſius ille, qui ceteris pene ſequentibus facem praetulit, ipſorum etiam diligentiam mira, atque inſueta quadam felicitate quodammodo ſuperaverit, facile tamen ex Graecis ipſis Auctoribus, quos excribere, diurna nocturnaque manu verſare conſueverat, aliquot Eponymorum Archontum nomina exculpere, Faſtiſque iampridem editis adiungere potuiſſet; niſi maximo Literarum damno ſuprema illi dies maturius affulſiſſet. Quemadmodum enim plures, quos in Libris *de Athenienſium Archontibus* indictos praeterierat, mox in adverſaria congeſſit, eoſque Gronovii cura iam ceteris accenſitos eſſe conſpicimus, ita quoque reliquos, ac Eponymos quidem, Archontes omnes complexus eſſet, qui in variis eorumdem Scriptorum Libris memorantur. Facile id etiam Lydiatus, Palmerius, ac Dodvellus (neque enim Prideauxium ceteris comparaverim) praeſtare potuiſſent, ſi iis univerſam Archontum omnium ſeriem retexere, iterumque ſingula veterum teſtimonia conſulere libuiſſet. Cum vero clariſſimi Scriptores illi in alieni propemodum operis argumento, Meurſii veſtigiis ubique fere preſſius inſtiterint, eorum ſolum Archontum nomina, ac ſeriem contexendam, ac ſubtilius alicubi explorandam ſuſceperunt, qui in Meurſii Faſtis occurrunt, Meurſiique Faſtis Archontes

illos quod, proclive profecto fuerat, adiecere, quorum nomina ex Oxonienſi Marmore, aliiſque id genus Inſcriptionibus affulſere, quae poſt Meurſii fata a Rheineſio, Sponio, Whelero collectae, publicaque luce donotae fuerant. Atque utinam quidem hac etiam in parte diligentius illi pulcherrima eiuſmodi Antiquitatis monumenta, atque accuratius exploraſſent! Quid enim quod Archontes aliqui mihi nunc omnium primo ex iisdem ipſis Marmoreis Inſcriptionibus obſervaſſe contigit, quas Dodvellus ita conſulere, ac laudare conſueverat, ut exinde Archontum quorundam nomina exſculpſerit, quos Archontum Faſtis insereret? Sed ea nimirum eſt eiuſmodi praeſertim ſtudiorum, Scriptorumque indoles, atque conditio, ut quamcumque demum ingenii vim, ſolertiam, ac diligentiam in adornandis illis contuleris, ſemper tamen aliquid perſpicaciores etiam oculos ſubinde aufugiat, quod ſenſim deinde vel in lucem extrahi, vel accuratius exponi poſſit. Itaque e re futurum putaverim ſi doctiſſimorum hominum exemplo imitatus, qui Meurſii Faſtos, additis Archontum aliorum nominibus, uberiores, alicubi, plenioreſque reddidere, Archontes illos hic perſequar, qui non Meurſii ſolum, ſed Dodvelli quoque ſolertiam effugerunt. Tum Archontes illos accurate complectar, qui poſt editos Dodvelli Faſtos ex Graecis Marmoribus doctiſſimorum hominum opera nuperrime in lucem editis affulſerunt. Cumque merito ſuſpicari quis poſſit ipſis etiam Athenienſium Numis Archontum Eponymorum nomina inſcripta fore, ſupremo tandem loco Magiſtratus, vel Archontes illos recenſebo, quorum nominibus Athenienſium Numis inſignitos eſſe conſpicimus.

III. Atque, ut omnia meliori quo poterit, ordine demonſtrentur, initio quidem Archontes illos ſubiiciam, qui a Meurſio Faſtis deſcribi certe non poterant: quippe qui primum ex Arundelliano, ceteriſque Graecis Marmoribus affulſere, atque in accuratiſſima Dodvelli ſerie Meurſianis Archontibus acceſſere. Ita nimirum qui Meurſii Libros in *Graecarum Antiquitatum Theſauro* iterum excuſos inſpexerit, Archontes omnes, qui ad haec uſque tempora prodierunt Meurſiique Faſtis adiecti fuerunt, hic ordine ſubiectos conſpiciet. Deinde vero in hac ipſa Diſſertatione X. Archontes

 illos,

illos, ſervata temporum ſerie, complectar, quos ego omnium primus ex Graecis, Latiniſque Scriptoribus deprehendi; adeoque, Meurſii, Dodvellique Faſtis adiungi debent. Quo tamen loco libere, ingenueque praefari iuverit quod ex Archontibus etiam iſtis a me recenſitis nonnulli a Meurſio quoque ceteriſque Faſtorum Scriptoribus memorantur; ut proinde Meurſio, ceteriſque incogniti cenſeri non poſſe videantur. Verum, cum temere Archontes illos in Meurſii Faſtis cum cognominibus Archontibus aliis confuſos eſſe deprehenderim; facile, ut opinior intelligi, concedique poteſt quod ubi perſpicuis temporum characteribus, aut argumentis aliis rite ab iis ſeiuncti, diſtinctique fuerint, novorum Archontum inſtar haberi, ſuiſque in locis Eponymorum Faſtis inſcribi debent. Illud hic etiam monuiſſe iuverit quod ex eiuſmodi Archontibus nonnulli quidem perſpicuis adeo, certiſque notis inſigniuntur, ut dubitari certe non poſſit quin veris Eponymis accenſeri, ipſorumque Faſti adiungi illi debeant. Ceteri vero obſcuriores quodammodo planeque dubios characteres praeſeferunt, ut facile intelligi, vel definiri non poſſit an vero Archontis munere perfuncti illi fuerint, adeoque Eponymorum Faſtis inſcribi poſſint. Atque iſti, quidem facile a me negligi, vel ommitti poterant, ne Archontum ſeriem dubiis vel commentitiis etiam nominibus inficerem, poſtquam Meurſii, Dodvelli, aliorumque Faſtos *Pſeudeponymorum* Archontum nominibus vitiatos eſſe iam dixeram. Satius tamen duxi ipſorum quoque nomina recenſere, ſimulque argumenta ſingula, quaecumque illa fuerint, indicare, quibus coniicere, vel ſuſpicari fortaſſe liceat ipſos etiam Eponymorum Archontum munere perfunctos eſſe. Quod ſi coniecturas illas ſubinde leviores, vel falſas eſſe quis viderit, is libere, ſuoque iure Archontes illos e Faſtis eximat, clarioreſque; vel certiores Archontes alios inſcribat, qui facile ex editis, ac ineditis etiam Graecis Scriptoribus affulſerint. Quemadmodum vero Differt. X. Archontes illos exponam, quos a Scriptoribus memoratos, ceteriſque incompertos, vel indictos eſſe deprehenderim; ita quoque proxima Differt. XI. Archontes etiam illos complectar, quos ex Graecis Marmoribus, Sponii, Rheineſii, Haſſellii, ac Muratorii Opera in lucem editis obſervavi. Deni-

que

que XII. Diſſertatione de Athenienſium Numis; iiſque nominibus agendum erit, quae Numis ipſis inſcripta fuerint: ut ſi fortaſſe vel coniecturis vel clarioribus argumentis aliis oſtendi poſſit iisdem nominibus Archontes Eponymos deſignari, plurima eiusmodi Archontum nomina ex Numis eruta Faſtis inſcribi poſſint.

IV. Itaque methodo iam conſtituta ab Archontibus illis exordiar, qui Dodvello duce Meurſii Faſtis adiungi debent.

Ex Marmore Oxenienſi.

Olymp.	24.	an. 3.	Lyſias.
	33.	4.	Dropides.
	43.	4.	Ariſtocles.
	46.	3.	Critias I.
	47.	$\frac{2}{3}$	Simon.
	49.	$\frac{2}{3}$	Damaſias II.
	61.	$\frac{1}{2}$	Athenaeus, vel Alcaeus I.
	67.	$\frac{3}{4}$	Cliſthenes.
	71.	$\frac{2}{3}$	Pythocritus.
	73.	$\frac{3}{4}$	Philocrates.
	129.	1.	Diognetus

Nauſias ex Rheineſio Claſ. I. Num. 135. Sequentes etiam Archontes ex aliis Marmoribus a Dodvello excerpti fuerant, veriſque Eponymis accenſiti.

Prulades ex Grutero Pag. 464. Num. 7.

Phaedrias ex Spon. Miſcellan. Pag. 343. & Itiner. Wheeleri Pag. 54.

Zeno ex Rhein. Claſ. I. Num. 55. & inter Marm. Oxon. Num. 6

Diognetus ex Rhein. Claſ. 1. Num. 206.

Aurelius Anchurenus, &

Bentidius Sota ex Spon. Miſcell. Pag. 369.

Sed illorum ſinguli ex Eponymorum Faſtis expungi debent, ut Differt. VIII. iam demonſtravi: quemadmodum Pſeudeponymis ſolum inſcribendos eſſe iam dixi *Piſiſtratum*, *Ariſtidem*, *Themiſtoclem*, *Cteſiclem*, *Calamionem*, quos in Lydiati, Dodvellique ſerie recenſitos eſſe conſpicimus. *Thericles* vero in Valeſii Excerptis memoratus quamvis ab *Hercule*, vel *Heraclide* in Lydiati Faſtis ſecernatur ab illo tamen diſtingui certe non poterit: quemadmodum *Lyſagoras*, & Archontes alii, qui in Oxonienſi Marmore memorantur, ad eosdem prorſus Olympicos annos referri debent, in quibus Archontes alii, inflexo ſubinde vel alterato nomine, ab aliis Scriptoribus collocantur, ut fuſius ac opportunius ſuis in locis in Faſtis Atticis oſtendatur. Addi poſtremo poterit Eponimorum Faſtis inſcribendos eſſe *Critiam* II., *Athenaeum*, ſive ut Lydiato ſupplere Libuit, *Alcaeum* II. ac *Phenippum* I. quandoquidem in Oxonienſi Marmore *Critias* I. *Athenaeus* I. & *Phaenippus* II. memoratur; adeoque Diſerte ſatis exprimitur Archontes alios ipſis cognomines, Faſtis illis ſcriptos eſſe oportere, quos accuratiſſimus Marmoris Auctor exſcripſerat. Sed Archontum iſtorum aetas aegre coniici, vel divinari vix poterit, niſi fortaſſe lux aliqua ex veteribus Monimentis aliis affulgeat. Itaque tandem ad Archontes illos convertar, quos in variis Scriptoribus deprehendiſſe videor, atque in Faſtis omnibus hactenus editis aut omiſſos, aut temere cum Archontibus aliis confuſos eſſe iam dixi.

V.

Tleſias.

In definiendo Archontis huius nomine, principatu, atque aetate doctiſſimos Viros ita mirifice diffidentes eſſe conſpicio, ut alii quidem ex annuis, Eponymiſque Archontibus illum expungendum eſſe arbitrentur; alii vero cum *Lyſia*, qui in Oxonienſi Marmore memoratur, temere confundant: alii denique a Lyſia quidem diſtinctum eſſe opinentur: ſed ipſo tamen poſteriorem exiſtiment. Ac Tleſiam hunc quidem Archontis munere perfunctum eſſe, idque anno 4. Olymp. XXIII. perſpicue docet Pauſanias (1) ubi de ſecun-

(1) Meſſen. c. 5.

ſecundo Meſſeniaco bello, ſive ſecunda Meſſeniorum a Lacedaemoniis defectione diſſerens ait. ἀπέστησαν ἔτει τριακοστῷ μὲν καὶ ἐνάτῳ μετὰ Ἰθώμης ἅλωσιν, τετάρτῳ δὲ τῆς τρίτης ὀλυμπιάδος καὶ εἰκοστῆς, ἣν Ἴκαρος Ὑπερησιεὺς ἐνίκα στάδιον. Ἀθήνησι δὲ οἱ κατ' ἐνιαυτὸν ἦσαν ἤδη τότε Ἄρχοντες. καὶ Ἀθηναίοις Τλεσίας ἦρχεν: *Defecerunt Meſſenii trigeſimo nono poſt Ithomes excidium anno, qui fuit 4. Olympiadis XXIII. qua ſtadio vicit Icarus Hyperesienſis, Athenis vero Archontes annui iam inſtituti erant; ac tunc quidem Tleſias Archontis munere fungebatur.*

(1) Itaque Sigonius eiusmodi Pauſaniae teſtimonio fretus Tleſiam hunc inter annuos Archontes Eponymos enumeravit; ideoque Creontem annuorum primum in antecedentem annum retulit. Meurſius vero (2) ac Petavius, cum iuxta Dionyſii Halicarnaſſaei (3) calculum, qui Creontem decennalium Archontum primum incaepiſſe dixerat anno 1. Olymp. VII. Creontem ipſum ad annum 3. Olymp. XXIV. retuliſſet, Tleſiam hunc, qui a Pauſania anno 4. Olymp. XXIII. Archon fuiſſe dicitur, Erixiae decennalium Archontum ultimo ſuffectum putavit, ut proinde Tleſiae principatus in Erixiae decennio contineatur. Superiora vero Pauſaniae verba, quibus Archontes annuos Tleſiae aetate iam inſtitutos aſſeruit, ita Meurſius corrigenda fore putavit, ut oppoſitum potius ſenſum efficerent, ideoque reſcribendum exiſtimavit, Ἀθήνησι δὲ οὐ καὶ ἐνιαυτὸν ἦσαν ἤδη τότε Ἄρχοντες, καὶ Ἀθηναίοις Τλησίας ἦρχεν *Athenis vero nondum Archontes annui inſtituti erant; ac tunc quidem Tleſias Archontis munere fungebatur.* Ego vero iam fuſius, & opportunius alibi (4) inſignem hunc Pauſaniae textum prorſus immerito a Meurſio ſollicitatum eſſe manifeſte demonſtravi; quemadmodum perſpicuis argumentis aliis oſtendi Dodvellum quoque in corrigendo Pauſaniae textu mirifice deceptum eſſe: cum Tleſiae Archontis annus ex perſpicuo, conſtantique Pauſaniae calculo ab anno 4. Olymp. XXIII. dimoveri non poſſit; adeoque Pauſanias ipſe in definiendo Archontum annuorum principio ab Oxonienſi Marmore, ceteriſque Scriptoribus omnibus aberraverit.

Quandoquidem vero Pauſanias ipſe vel corrigi, vel cum Arundelliano Marmore componi certe non poteſt, illud unum inqui-

(1) De Tempor. Athenienſ. (2) De Arch. Athen. Lib. I. c. 10. (3) Antiq. Lib. I. (4) Diſſert. I. Num. 6. & 7.

inquirendum hic ſupereſt an *Tleſias* ille qui a Pauſania anno 4. Olymp. XXIII. imperaſſe dicitur, unus idemque Archon fuerit, qui in Arundelliano Marmore *Lyſias* vocatur, atque ex Marmoris ipſius hypotheſi ad annum 3. Olymp. XXIV. revocatur: quo certe loco Doctiſſimos viros diſſidentes; atque inconſtantes eſſe conſpicimus. Ita Palmerius unum eundemque Archontem eſſe putavit, qui *Lyſias* in Marmore, in Pauſania *Tleſias* vocatur; (1) quamvis alibi Tleſiam ipſum a Lyſia fortaſſe diſtinguendum eſſe coniecerit. (2) Lydiatus etiam, quamvis in Archontum Catalogo Lyſiam in anno 3. Olymp. XXIV. collocaverit, ipſique Tleſiam anno ſequenti ſucceſſorem inſcripſerit, (3) utrumque tamen una potius confundi poſſe putavit: *Huic Lyſiae proximus fuit Tleſias illa apud Pauſaniam niſi potius idem vero nomine Lyſias* (4) Prideauxius vero ceteris praefidentior aſſerit quod Archon ille, qui hic in Marmore *Lyſiaς*, *apud Pauſaniam Tleſias vocatur*; (5) adeoque in Canone Chronico, (6) alibique dicit (7) Archontem unum utroque nomine deſignari. Ea vero de cauſſa Archontem illum in Marmore ad annum 3. Olymp. XXIV. a Pauſania vero in annum 4. Olymp. XXIII. referri putat, quod Pauſanias ipſe in definiendo tum Aeſimedis, tum Hippomenis initio tribus interiectis annis Marmorei Chronici calculum conſequatur; adeoque *primum* Hippomenis Archontis annum cum 2. Olymp. XIII. coniungat, qui tamen ex Marmoris hypotheſi cum anno 1. Olymp. XIV. committendus eſſet, ut Creon Archontum annuorum primus in anno 1. Olymp. XXIV. collocetur.

Ego vero Lyſiam a Tleſia facile diſtinguendum eſſe putaverim, ubi praeſertim Marmoris Lacunae a Seldeno, ac Prideauxio rite feliciterque ſuppletae fuerint. Cum enim mutilae exeſaeque laciniae ipſae ſuperſint Α'φ' ὅ . . . . . ο. υ . . . . ἔτη ΗΗΗΗΔΠΙΙΙΙ. Α"ρχοντος Α'θήνησι Λυσία, (8) Prideauxius ita lacerum verſum illum ſupplevit Α"φ' ὅ Λακεδαιμονίοις Τυρταῖος συνεμάχησεν ἔτη ΗΗΗΗΔΠΙΙΙΙ. Α"ρχοντος Α'θήνησι Λυσία. *A quo Tyrtaeus Lacedaemonis commilitabat, anni* 418. *Archonte Athenis Lyſia*: quod nimirum ex Pauſaniae (9) aliorumque (10) teſtimonio Lacedaemonii Delphici Apollinis oraculo ob-

(1) Notae ad Cron. Marm. Pag. 700. (2) Exercit. Pag. 388. (3) Marm. Oxon. Pag. 82. (4) Pag. 44. (5) Pag. 196. (6) Pag. 246. (7) Pag. 253. (8) Epoch. 34. (9) Meſſen. c. 15. (10) Strab. Lib. VIII. Iuſtin. Lib. III. Suida in Τυρταῖος & Diod Lib. XV. c. 66.

obtemperantes Tyrtaeum in Meſſeniaco bello ductorem ab Athenienſibus acceperint. Itaque ex veriſimillima Prideauxii hypotheſi tunc Lyſias Athenienſis Archontis munere fungebatur, ubi Lacedaemonii Tyrtaeo duce cum Meſſeniis dimicarent. At Pauſanias ipſe nitide diſerteque tradit Meſſenios Tleſia Archonte anno 4. Olym. XXIII. a Lacedaemoniis defeciſſe; moxque cum Lacedaemoniis ipſis apud Deras ἔτει πρώτῳ μετὰ ἀπόςασιν (1) *anno poſt defectionem primo*; hoc eſt anno 1. Olymp. XXIV. dimicaſſe; tandemque Tyrtaei nuper Athenis acciti imperio ἐνιαυτῷ ὕςερον τῦ περὶ τὰς Δέρας ἀγῶνος *anno proximo poſt praelium ad Deras*, hoc eſt anno 2. eiuſdem Olympiadis iterum cum Meſſeniis illorumque ſociis conflixiſſe; ergo, ſi Tyrtaei, ſiue Lacedaemoniorum pugna, quae Lyſiae Archontis anno contigiſſe dicitur, biennio Meſſeniorum defectione, quae in Tleſiae Archontis annum inciderat, poſterior fuit, certe Lyſias ipſe cum Tleſia confundi non poterit, ſed Lyſias ille ex Pauſaniae hypotheſi non anno 4. Olymp. XXIII. ſed anno 2. Olymp. XXIV. Archontum Faſtis inſcribendus erit. Quod ſi Pauſaniae calculus, & hypotheſis, ut Prideauxius ipſe iam viderat, integro *triennii* ſpatio a Marmoris hypotheſi differre debet; quemadmodum Creon ex Marmoris quidem hypotheſi ad annum 1. ac Lyſias ad annum 3. Olymp. XXIV. ita quoque Tleſias ad annum 3. Olymp. XXIV. revocandus erit, adeoque Lyſias, quem Tleſia biennio poſteriorem eſſe iam diximus, in anno 1. Olymp. XXV. collocandus erit. Ac certe Pauſanias ipſe Iram Meſſeniorum urbem *undecimo* tandem anno poſt pugnam, quae Tyrtaeo duce commiſſa iam fuerat, a Lacedaemoniis direptam eſſe teſtatur Autoſthene Athenis Archonte anno 1. Olymp. XXVIII. ut proinde prima Tyrtaei Lacedaemoniorumque, pugna ex conſtanti Pauſaniae calculo ad annum 4. Olymp. XXIV, ſive potius 1. ſequentis Olympiadis referri debeat. Itaque vel in ſupplendis Marmoris Lacunis Prideauxius ipſe perſpicue fallitur, vel Lyſias in Marmore memoratus a Pauſaniae Tleſia maniſeſtiſſime diſtingui debet; alioquin, ſi Pauſaniae Tleſias annus idemque cum Lyſia Marmoris eſſe poſſet, Meſſeniorum defectio, ſimulque ipſorum cum Lacedaemoniis pugna ad unum

eum-

(1) In Meſſen. c. 15.

eumdemque prorſus Olympicum annum revocanda foret?

Denique, ut una omnia verbo complectar, nominum varietas, rerumque geſtarum ordo argumento eſſe poterit Lyſiam a Tleſia diſtinguendum eſſe; nulla vero certa ratio proferri, vel effingi profecto poterit, cur Lyſias ipſe cum Tleſia confundi debeat; adeoque, ſi in re perplexa coniecturis ſolum agendum eſſe conſpicimus, longe veriſimilius exiſtimo Lyſiam, ac Tleſiam duos Archontes eſſe oportere: ut Tleſias quidem non Lyſiae ſucceſſerit, quod Lydiatus exiſtimaverat; ſed ante Lyſiam ipſum Archontum Faſtis inſcribi debeat, ut ex perſpicua rerum ſerie Pauſaniae teſtimonio iam demonſtravi.

VI.

Mnaſippus.

Harpocration in voce Λέχαιον *Lechaeum* ait: Ἐν τῇ Μιξιδήμου ἀπολογίᾳ φησὶ Λυσίας ὅτι Λέχαιον ἑάλω Μνασίππου Ἄρχοντος. Ἔστι δὲ τὸ Λέχαιον ἐπίνειον Κορινθίων, κατά φησι Στράβων ἐν ὀγδόῃ Γεωγραφουμένων *Lyſias* in Mixidemi Apologia *ait Lecheum Mnaſippo Archonte exciſum fuiſſe. Eſt vero Lechaeum ipſuae Corinthiorum navale, ut ſcribit Strabo octavo Libro Geographicorum.*

Non ſolum Strabo, qui hic optime, accurateque ab Harpocratione citatur, ſed Pauſanias (1) etiam in deſcribendo Lechaei ſitu conſentit. Quinetiam celebris ille Corinthiorum portus, ac pugnae, quae in illo contigerunt, ab aliis quoque Scriptoribus memorantur. Ita Socrates apud Platonem (2) aſſerit Athenienſium plures apud Lechaeum proditione, & prope Corinthum locorum aſperitate confectos eſſe. Andocides (3) narrat Lechaeum a Lacedaemoniis eſſe occupatum; & Lechaei quoque mentio apud Iſaeum (4) Diodorum, (5) & Xenophontem (6) alicubi reperitur; qui Mnaſippum etiam quemdam Lacedaemoniorum Navarchum fuiſſe memorat, qui Corcyram adortus, in praelio interiit; idque Socratide Athenis Archonte, hoc eſt anno 3. Olymp. CI. contigiſſe ſcribit Diodorus (7). Denique Plutarchus (8) ipſe teſtatur Iphicratem apud Lechaeum Lacedaemoniorum Legionem, quae *Mora*

(1) Corinth. c. 1. (2) In Menexemo. (3) Orat. III. (4) Pag. 50. (5) Lib. XIV. c. 91. (6) Lib. V. (7) Lib. XV. c. 47. (8) De Glor. Athen.

ra ab iis appellabatur, concidiſſe. Itaque, ſi varia eiuſmodi Scriptorum teſtimonia conferantur, perſpicuum fiet Lechaeum ipſum aliquando quidem a Lacedaemoniis, aliquando vero ab Athenienſibus ſuperatum, ac Lacedaemoniis ereptum eſſe. Quandoquidem vero Lyſiae Oratio, quae hic ab Harpocratione laudatur, interiit, ac Suidas (1) ſubdubitat, an inter veras Rhetoris huius Orationes haberi illa debeat, definiri certe non poterit an Lyſias ipſe de Lechaeo a Lacedaemoniis, ſive potius ab Athenienſibus occupato loquatur; adeoque Mnaſippi Archontis annus omnino dubius, & obſcurus eſſe nunc debet.

Ac certe, ſi Lyſias hoc loci tempus illud expreſſerit, quo Lacedaemonii Lechaeum occuparunt, Mnaſippi Archontis annus poſt Olymp. C. referendus erit. Etenim Andocides citato loco nitide, diſerteque docet Lacedaemonios ter praelio victoriam adeptos eſſe: primo nimirum apud Corinthum; tum Ageſilao Duce contra Boeotos; τρίτον δ' ἐνίκα Λέχαιον ἔλαβον *tertio vero cum Lechaeum occuparunt*. Itaque cum prima illa Lacedaemoniorum victoria prope Corinthum, quae μεγάλη μάχη *magna pugna* a Xenofonte vocatur (2) Diophanto Athenis Archonte, hoc eſt anno 2. Olymp. XCVI. contigerit; atque Ageſilai contra Baeotios expeditio anno 4. Olymp. C. Diodoro (3) teſte ſuſcepta fuerit, tertia illa prope Lechaeum victoria ad ſequentes Olympiades manifeſtiſſime referri debet.

Sin vero Lyſias laudato loco non Lacedaemoniorum, ſed ſuorum potius Athenienſium victoriam indicavit, Mnaſippi principatus ad recentiora adhuc tempora ſpectaſſe debuit. Siquidem, ut Plutarchus Athenienſium victorias Iſocrate florente partas enumerant, Lechaei oppugnatio Iphicrate duce ſuſcepta fuit; poſtquam Timotheus in Euboea, & Chabrias ad Naxum palmam retulerant: ergo, quamvis Iphicrates Corinthiaco bello praeeſſe caeperit (4) anno 4. Olymp. XCVI. cum tamen Euboica, & Naxia pugna in annum 4. Olymp. C. inciderit, Iphicratis victoria, & Lechaei excidium ad ſequentem Olympiadem referendum erit. Nec alia certe, ut opinior, eſt expugnatio, quae ab Iſaeo memoratur, ubi ait Dicaeagenem, qui Iſaei ipſius aetate, adeoque cir-

(1) In Muſaeus. Vid. Meurſ. Lect. Attic. Lib. III. c. 14. (2) Lib. IV. (3) Lib. XV. c. 32. (4) Diod. Lib. XIV. c. 91. & Nepoſ. in Iphicr.

circa Olymp. C. florebat, militaſſe ὅτε Λέχαιον ἑάλω *quando Lechaeum exciſum fuit*. Hinc Mnaſippus ille, quo Archonte Lechaeum exciſum fuiſſe dicitur, Faſtis quidem ut Eponymus Archon inſcribendus erit; ſed alteri tamen ſuffectus haberi debet, cum Lyſiae, Iphicratis, ac Iſocratis aetate Archontum Faſti pleni ſint; nec integer annus ullus Mnaſippo Archonti concedi poſſit.

Fieri tamen fortaſſe potuit ut Lyſias longe antiquiorem aliam Lechaei expugnationem ſive ab Athenienſibus, ſive a Lacedaemoniis factam citato loco reſpexerit, quae ante Olympiadem LXX. contigerit; adeoque Mnaſippi nomen antiquioribus iis temporibus Eponymorum Faſtis inſcribi debeat. Ac certe quidem Athenienſes ipſi Corcyraeis opem ferentes Corinthios anno 1. Olymp. LXXXVI. navali praelio ſuperarunt; (1) ac Lechaeum ipſum ante Olymp. XCV. ab Athenienſibus obſeſſum eſſe perſpicuo Platonis teſtimonio demonſtratur, ubi milites illi, qui prope Corinthum, & Lechaeum ſublati fuerant, a Socrate memorantur, quem Olympiadis XCV. anno 1. defunctum eſſe iam diximus (2)

Ceterum quacumque demum aetate Mnaſippus ille imperaverit, dubitari certe non poterit quin varis Athenienſium Archontibus accenſeri ille debeat: cum Athenienſis orator Lyſias ipſius nomine, veluti perſpicua ſolemnique temporis nota, annum illum expreſſerit, quo Lechaei expugnatio; celebris nimirum res ac hiſtoria, contigerat.

VII.

Socratides.

VIII.

Apollodorus.

Suidas in *Philochoro* varia praeſtantiſſimi Scriptoris Opera recenſens ait ἔγραψεν Ἀτθίδος βιβλία ιβ' περιέχει δὲ τὰ; Ἀθηναίων πράξεις, καὶ βασιλεῖς, καὶ Ἄρχοντας ἕως Ἀντιόχου τοῦ τελευταίου τοῦ προσαγορευθέντος Θεοῦ . . . περὶ θυσιῶν α'. Περὶ Τετραπόλεως. Σαλαμῖνος κτίσις. Ἐπιγράμματα Ἀττικά. Περὶ τῶν Ἀθήνησιν Ἀγώνων βιβλία ιβ'. περὶ Ἀθήνησιν Ἀρξάντων ἄπὸ Σωκρατίδου καὶ μέχρι Ἀπολλοδώρου. *Scripſit*

(1) Diod. Lib. XII. c. 33. (2) Diſſert. IX. Num. 30.

pſit ſeptemdecim Atthidis Libros complectitur vero res ab Atheniensibus geſtas, Reges etiam, & Archontes uſque ad Antiochum ultimum cognomento Deum...De ſacrificiis Librum unum. De Tetrapoli Salaminae aedificationem. Inſcriptiones Atticas. De Athenienſium Agonibus Libros XVII. De Athenienſium Archontibus a Socratide ad Apollodorum.

Doctiſſimus Scaliger cum eximium hunc Suidae locum excriberet, Socratidem illum hic a Philochoro, aut Suida memoratum eſſe putavit, qui anno 3. Olymp. CI. Eponymorum Archontum Faſtis inſcribitur; adeoque in *Hiſtoriarum Collectaneis*, ſive *Olympiadum Recenſione*, quam Euſebiano Chronico ſubiecit, in Socratidis huius Archontis anno adnotavit Philochorum ab hoc Socratide ad Apollodorum uſque Archontes omnes peculiari quodam Opere deſcripſiſſe. Meurſius quoque Scaligeri, ſive ut appellat ipſe, Anonymi fidem ſequutus Socratidem hunc, a quo Philochorus Archontum ſeriem exorditur, in anno 3. Olymp. CI. collocavit; eodemque iure, ut opinor, hoc eſt ambigua nominis ſimilitudine, *Apollodorum*, in quo Philochori ſeries deſinebat, cum Apollodoro confundere profecto debuit, qui anno 3. Olymp. CVII. iterumque anno 2. Olymp. CXV. Faſtis inſcribitur.

Tantum tamen abeſt ut ex ſola nominum ſimilitudine inferri repente poſſit neque Socratidem, neque Apollodorum alium a Philochoro, aut Suida memoratum eſſe, quam qui in vulgatis hodie Faſtis occurrunt, ut oppoſitum potius maximo, optimoque iure deprehendi poſſe videatur. Quis enim fieri potuiſſe exiſtimet ut Philochorus ille, qui ſingula Athenienſium geſta, Reges, & Archontes omnes a primis uſque temporibus ad Antiochi *Dei* aetatem hoc eſt Olympiadem CXXX, qua Philochorus ipſe floruit, in ſeptemdecim Atthidis Libris uberrime complexus erat, Archontum deinde ſeriem, quam breviori quadam methodo contexit, anguſtis adeo finibus circumſcriberet, ut *ſex* ſolum, vel *quatuordecim* etiam, ſi mavis, Olympiadum Archontes recenſuerit? Ex variis certe fragmentis, quae apud Dionyſium, alioſque Scriptores ſuperſunt, ita ſeptemdecim Atthidis Libros a Philochoro contextos eſſe conſpicimus, ut expoſito Archontis nomine, qui anno quodam imperaverit, mox illa repen-

(1) De Arch. Ath. Lib. IV. c. 2.

te ſubiiciat, quae eo anno Athenis memoratu digniſſima contigerunt. Ita Dionyſius ex ſexto Atthidis Libro Philochori verba excribens ait. Καλλίμαχος Περγασῆθεν ἐπὶ τȣτȣ ... Θεοφραςος Ἁλαιεὺς. ἐπὶ τȣτȣ ... Λυσιμαχίδης Ἀχαρνεὺς. ἐπὶ τȣτȣ. (1) *Callimachus ex Pergaſe*. *Sub hoc* Archonte . . . *Theophraſtus Halaeus*. *Sub hoc* Archonte ... *Lyſimachides Acharnenſis*. *Sub hoc* Archonte. Itaque nihil Philochoro brevem illam Archontum ſeriem contexenti facilius eſſe iam poterat, quam eoſdem illos Archontes omnes recenſere, quorum nomina iampridem in Atthide Faſtis inſcripſerat; nihilque viciſſim a veri ſpecie magis abhorret, quam Philochorum ipſum mutilam, brevem, ac informem adeo Archontum ſeriem edidiſſe, quae ab anno 3. Olymp. CI. inciperet, atque in Olymp. CVII. ſive CXV. deſineret. Ac certe quidem, ſi Socratidis Archontis anno qui Olymp. CI. imperavit, aut Peloponneſiacum, aut Lamiacum, aut Corinthiacum, aut Sacrum bellum exarſiſſet, illudque Apollodori Archontis anno diremptum eſſet; ſive ſi celeberrima hiſtoria quaedam contigiſſet, quae iis temporibus, Iſocratidis nimirum, & Apollodori Archontis anno veluti terminis circumſcriberetur, fieri fortaſſe poterat, ut Philochorus, Thucydidis, Xenophontis, & Dionyſii inſtar, non integram accuratamque Archontum omnium ſeriem, ſed brevem potius, mutilamque nobis ederet. Cum vero nihil eiuſmodi effingi poſſit, qui fieri unquam potuit, ut Philochorus Archontum recenſionem ab Olymp. CI. anno 3. inciperit, ipſamque non ad ſua uſque tempora deduxerit; ſed abrupta veluti ſerie in Olymp. CVII. ſive CXV. ſubſtiterit? Itaque, niſi plurimum fallor, longe veriſimilius haberi debet Socratidem, aut Apollodorum illum, qui hic a Philochoro, vel Suida nominatur, a cognominibus aliis diſtinguendos eſſe, qui in Faſtis occurrunt; ut proinde Socratides quidem ad antiquiora tempora, hoc eſt ante Olymp. LXX. Apollodorus autem ad recentiora nimirum circa Olymp. CXXX. ſive Philochori ipſius aetatem, referri debeat; ut quemadmodum nempe Philochorus ipſe *Pythodori*, *Iſarchi*, *Hipparchi*, *Glaucippi* aliorumque Archontum in Atthidis, ut videtur, Libris meminerat, (2) qui ante centeſimam Olympiadem imperarunt; ſimulque *Anaxicritis*, (3) qui

(1) In Epiſt. ad Ammae. (2) Apud Schol. Ariſtoph. ad. Pacem (3) Apud Dionyſ. in Dinar.

qui anno 2. Olymp. CXVIII. Faſtis inſcribitur, ita quoque Archontes illos in ipſa quoque Eponymorum ſerie memoraverit. Quinetiam ſuſpicari fortaſſe quis poterit *Pythodori*, & *Anaxicratis* Archontis nomina non ex Atthide, quam nitide, diſerteque Dionyſius citare conſueverat, ſed ex Archontum potius Catalogo deſumpta fuiſſe. Quandoquidem tamen nullus hac in parte perſpicuus nobis ex veteribus Scriptoribus ſplendor affulget, nihil hic temere definire velim; ſed Scaligeri ſolum, Meurſiique coniecturae, coniecturam aliam opponere: cumque illi duos Archontes iſtos a Suida memoratos cum vulgatis Archontibus aliis repente confuderint, indicare, vel characteres illos exponere, quibus non temere, atque immerito oſtendi fortaſſe poſſit, ab iis potius diſtinguendos, adeoque veluti novos Eponymorum Faſtis inſcribendos eſſe.

IX.

Diphilus.

Diphilum hunc aliquando Archontis Eponymi munere perfunctum eſſe perſpicue docet Plutarchus in *Demetrii vita*. Poſtquam enim dixerat Athenienſibus libertatem a Demetrio, & Antigono reſtitutam eſſe, repente ſubdit: Μόνοι δὲ Αʼθηναῖοι Σωτῆρας ἀνέγραψαν θεὶς, ϗ τόν ἐπώνυμον, ϗ πάτριον Αʼρχοντα καταπαύσαντες Ἱερέα Σωτήρων ἐχειροτόνουν κατʼ ἕκαςον ἐνιαυτόν. Καὶ τοῦτον ἐπὶ τῶν ψηφισμάτων, ϗ τῶν συμβολαίων προέγραφον. *Soli Athenienſes ſervatores Deos vocarunt, abrogatoque Eponymo, patrioque Archonte, Servatorum Sacerdotem quotannis creaverunt; ipſumque decretis, & contractibus praeſcripſerunt.* Inclinante vero Demetrii fortuna ſcribit Plutarchus quod Athenienſes ab illo defecerunt, Diphilumque Archontem Eponymum, ſive ut tunc temporis vocari conſueverat, *Servatorem Sacerdotem* ex Eponymis ſuſtulerunt, patriis iterum, priſtiniſque Archontibus reſtitutis: Αʼθηναῖοι δέ ἀπέςησαν αὐτοῦ, ϗ τόντε Δίφιλον, ὃς ἦν Ἱερεὺς τῶν Σωτήρων ἀναγέγραμμένος, ἐκ τῶν Ἐπωνύμων ἀνεῖλον, Αʼρχοντας αἱρεῖσθαι πάλιν, ὥσπερ ἦν πάτριον, ψηφισάμενοι. *Athenienſes ab illo defecerunt, ac Diphilum, qui Servatorum ſacerdos inſcriptus erat, ex Eponymorum Faſtis expunxerunt: ſciveruntque ut Archontes denuo, quod de more iis erat crearen-*

rentur. Atque haec ipſa quidem poſtrema Plutarchi verba Meurſius excripſit. Lib. IV. c. 17. ut oſtenderet Diphilum Athenis Archontem fuiſſe. Sed *Diphilum* tamen iſtum a Plutarcho memoratum unum eundemque fore putavit Meurſius, quem Dionyſius Halicarnaſſeus *in Dinarcho* Philippum vocaverit; ut proinde *Philippus* iſte, vel *Diphilus* anno 4. Olympiadis CXXI. imperaverit. Dodvellus etiam, ceterique Scriptores omnes in contexenda Archontum ſerie, Meurſii, ut opinior, auctoritate decepti *Philippum* cum *Diphilo* confuderunt.

Diphilus tamen iſte a Plutarcho memoratus, ut ex perſpicua temporum ſerie deprehendi, neque cum Philippo confundi, neque ad Olympiadem CXXI. referri poteſt. Siquidem Philippus ille, qui in Archontum ſerie a Dionyſio exhibetur, eſt *decimus quintus* ab Anaxicrate, utroque nimirum extremo computato, ideoque cum Anaxicrates Archon fuerit anno 2. Olymp. CXVIII. Philippus ad annum 4. Olympiadis CXXI. referri debet. Certe Dionyſius ipſe de Dinarcho loquens aſſerit illum Athenis exilio pulſum in Chalcide vixiſſe ἀπ' Ἀναξικράτȣ ἕως Φιλίππȣ πεντεκαίδεκα ἔτη *ab Anaxicrate* Archonte *uſque ad Philippum, quindecim annorum ſpatio*: quo mirifice Archontum ſeries a Dionyſio expoſita confirmatur, ſimulque clarius oſtenditur Philippi principatum ab anno 4. Olympiadis CXXI. dimoveri non poſſe.

Diphili vero principatus longe poſterior eſſe debet, nec niſi ad Olym. CXXII. finem, ſive ſequentis potius initium referri poteſt. Plutarchus enim in Demetrii vita perſpicue docet quod Caſſandro Macedoniae Rege defuncto Philippus natu maximus paternum regnum ſuſcepit. Sed illo quoque mox defuncto Antipater, & Alexander Philippi fratres de regno dimicarunt; cumque Demetrius Alexandrum proditione ſuſtuliſſet, atque Antipatrum, ſimulque Pyrrhum, qui Alexandro opem laturus advenerat, ſuperaſſet, Macedoniae regnum occupavit. Denique Demetrius ipſe a Pyrrho, Ptolemaeo, Seleucoque faederatis Regibus ſuperatus Macedoniae regnum amiſit poſtquam ſeptem annis, ut Plutarchus ipſe teſtatur, in Macedonia regnaverat: Μακεδονίας ἑπταετίαν ὑπὸ Δημητρίȣ βεβαίως ἀρχεισης. Tunc proſtratis omnino Demetrii rebus Athenienſes ab illo defecerunt, Diphilumque ex *Eponymis*, quos *Servato-*

rum

rum, hoc eſt Antigoni, Demetriique *Sacerdotes* vocabant, ſuſtulerunt. Itaque tum Caſſander obierit anno 3. Olymp. CXX. atque Philippus filiorum maximus defuncto patre annum unum regnaverit, Demetrius ab Alexandro poſt Philippi mortem in Macedoniam vocatus Alexandrum ipſum de medio tollere, Antipatrum, Pyrrhumque ſuperare, Macedoniae denique regnum occupare non potuit ante annum 1. Olymp. CXXI. ideoque *ſeptimus* regni annus, quo Demetrius Macedoniae regno, ſimulque Diphilus Archontis munere ſpoliatus fuit, incidere debet in annum 4. Olymp. CXXII. ſive potius in ſequentem annum 1. Olymp. CXXIII. Et certe quod Demetrius ipſe Macedoniae regnum anno 1. Olympiadis CXXI. invaſerit exinde quoque nitide oſtendi poteſt quod eodem prorſus anno Demetrius in Macedoniam venit; quo Pyrrhus Epirotarum regnum ſuſcepit, ac Alexandro opem laturus Macedoniam intravit; ſed Pyrrhus Epirotarum regnum obtinuit *Q. Fabio*, *& Pub. Decio Coſſ.*, ut teſtatur Velleius; hoc eſt anno 1. Olymp. CXXI. ſive V. C. 459. ergo eodem anno Demetrius Antipatro, Pyrhoque expulſis, interfectoque Alexandro Macedoniae regnum occupavit; ut *ſeptimus* proinde regni annus ad annum 4. Olymp. CXXII. ſive 1. Olymp. CXXIII. referri debeat; adeoque Diphilus qui *ſeptimo* Demetrii regis anno Archontis munere fungebatur, nulla ratione cum Philippo confundi poteſt qui Olympiadis CXXI. anno 4. imperaverat.

Si perſpicuam hanc temporum ſeriem a Plutarcho nobis expoſitam Meurſius, Dodvellus, aliique plurimi obſervaſſent, facile Diphilum a Philippo diſtinguendum eſſe putaſſent; neque Meurſius ipſe qui Lib. I. c. 9. & Lib. IV. c. 16. ſervatorum Sacerdotes anno 1. Olymp. CXXIII. ſublatos, iterumque Archontes inſtitutos eſſe iam dixerat, id anno 4. Olymp. CXXI. contigiſſe, & Archontes omnes Olymp. CXXII. primunque ſequentis Olymp. CXXIII. ignorari pronunciaſſet; Diphilum denique cum Philippo temere confudiſſet. Quid doctiſſimo Viro fraudi fuerit, alii viderint: id unum perſpicue a me demonſtratum eſſe putaverim quod Diphilus ille a Plutarcho memoratus omnino a Philippo diſtingui atque in Archontum Faſtis ad annum 4. Oly. CXXII, ſive 1. Olymp. CXXIII. adiungi debet.

X.

Diocles.

Plutarchus in *Vita X. Rethorum* decretum exibet, quo Archonte Pytharato, hoc eſt anno 2. Olymp. CXXVII. honores, ſimulque victus in Prytanaeo decernitur Δημοχάρει Λάχητος Λευκονεῖ εὐεργέτῃ.... κ̀ ὀχυρωσαμένῳ τὴν πόλιν ἐπὶ τοῦ τετραετοῦς πολέμου, κ̀ εἰρήνην, κ̀ ἀνοχὰς, κ̀ συμμαχίαν ποιησαμένῳ πρὸς Βοιωτὰς. ἀνθ' ὧν ἐξέπεσεν ἀπὸ τῶν καταλυσάντων τὸν δῆμον, κ̀ ὡς κατῆλθεν ἐπὶ Διοκλέους Ἄρχοντος ὑπὸ τοῦ δήμου συςείλαντι τὴν διοίκησιν πρώτῳ, κ̀ φεισαμένων, τῶν ὑπαρχόντων, κ̀ πρεσβευόντων πρὸς Λυσίμαχον.. κ̀ γράψαντι πρεσβείαν πρὸς Πτολεμαῖον εἰς Αἴγυπτον.. κ̀ πρὸς Ἀντίπατρον πρεςβεύσαντι. *Democbari Lacbetis* filio *Leuconienſi de* Patria *bene meriro....* quia *munivit urbem ſub bellum quatuor annorum; pacem, inducias, ſocietatemque cum Boeotis compoſuit. Ob haec eiectus Vrbe fuit ab iis, qui Populi poteſtatem everterunt. Reverſus Archonte Diocle, Populo revocante, contraxit adminiſtrationem, ſuis facultatibus non pepercit, Lyſimachum legatus adivit... auctor fuit legationis ad Ptolemaeum mittendae in Aegyptum... & ad Antipatrum legatus ivit.*

Meurſius Lib. IV. c. 14. Dioclem hunc a Plutarcho memoratum unum eundemque Archontem eſſe pronunciat, qui *Philocles* ab aliis appellatur, atque anno 3. Olympiadis CXIV. dignitatem illam obtinuit; quemadmodum certe Philocles ille, qui Olymp CXIV. anno 3. Archon fuit, ab Ariſtophani Scholiaſte *Diocles* appellatur. Ego vero Dioclem iſtum a Plutarcho memoratum a Philocle diſtinguendum, ipſoque longe poſteriorem exiſtimo; idque perſpicue ſatis ex ipſa temporum ſerie, ac ſuperioribus etiam Plutarchi verbis oſtendi a me poſſe confido.

Ac primo quidem ex Diodoro, (1) aliiſque Scriptoribus (2) erudimur quod Athenienſes Archonte Philocle, hoc eſt anno 3. Olympiadis CXIV. ad Cranonem Metagitnione menſe ab Antipatro ſuperati ſunt; atque Antipater ipſe ſequente Boedromione Munichiae praeſidium impoſuit, omnemque Populi libertatem oppreſſit, ut Plutarchus ipſe in Demoſthenis, ac Demetrii vita fuſe commemorat. Ergo, ſi ineunte ſolum Phi-

(1) Lib. XVIII. c. 18. (2) Plutar. in Demoſth. prope fin.

Philoclis principatu bellum incaepit, Populique poteſtas oppreſſa fuit, Demochares certe *quatuor annorum bello* intereſſe, atque ab iis, qui Populi poteſtatem oppreſſerant, in exilium pelii, ſimulque Arconte Philocle a Populo revocari non potuit.

Athaeneus (1) etiam Democharem iſtum Oratorem fuiſſe dicit; atque Polibius (2) in Excerptis apud Valeſium pag. 52. aſſerit illum multa in Antipatrum dixiſſe, & diverſas a Demetrio Phalereo partes in Republica tenuiſſe, Athenienſium denique ϛρατηγὸν *Strategum* fuiſſe: quae certe argumento eſſe poterunt Democharem ipſum initio belli, atque ſequutis etiam pone temporibus, quibus Antipatri imperio, ſimulque Demetrii Phalerei auctoritate Athenienſis civitas regebatur, nondum exilio multatum fuiſſe; ſed Athenis potius multa pro Patriae, Populique libertate contra Antipatrum, atque Demetrium molitum eſſe. Sed quid coniecturis hic immorer, cum verum exilii tempus, ſimulque cauſſam ex Plutarcho deprehenderim? Ille nimirum ubi varios honores Demetrio ab Athenienſibus decretos memoraſſet, repente ſubdit (3) εἰπόντος δε τινὸς τῶν χαλῶν κἀγαθῶν ἀνδρῶν μαίνεσθαι τὸν Στρατοκλέα τοιαῦτα γράφοντα, Δημοχάρης ὁ Λακωνεὺς εἶπε: μένοιτο μεντ' ἂν, εἰ μὴ μαίνοιτο· πολλὰ γὰρ ο Στρατοκλῆς ὠφελεῖτο διὰ τὴν κολακείαν. Ὁ δὲ Δημοχάρης ἐπι τύτῳ διαβληθεὶς ἐφυγαδεύθη τοιαῦτα ἔπραττον Ἀθηναῖοι φρυρὰς ἀπηλλάχθαι; κ̀ τὴν ἐλευθερίαν ἔχειν δοκῦντες. *Cum quidam ex optimatibus inſanire dixiſſet Stratoclem, eam qui promulgaret legem, Demochares Leuconenſis, ait: Atqui inſaniat, niſi inſaniat. Habebat enim admodum quaeſtuoſam Stratocles adulationem. Demochares ob id dictum delatus cum eſſet, in exilium datus eſt: Haec agebant Athenienſes cum liberati praeſidio forent, & agere viderentur in libertate*. Ergo Demochares in exilium non ab Antipatro, ſed a Demetrio pulſus eſt; cumque ſuperior illa Athenienſium aſſentatio, ſive Pſephiſmata in Demetrii honorem edita, atque a Demochare vituperata contigerint poſtquam Demetrius pace cum Rhodiis conſtituta Athenas redierat (4), quod Arconte Phaerecle, vel anno 1. Olymp. CXIX. factum ſcribit Diodorus (5), & antequam tamen Demetrius ipſe Athenis initiaretur, quod ex Diodoro contigit Archonte Nicocle, vel anno 3. Olymp. CXIX.

(1) Lib. XIII. (2) Lib. XII. (3) In Demetrio. (4) Plutarch. ibi. (5) Lib. XX. c. 92.

CXIX. & quidem Munichione menſe, ut ſcribit Plutarchus, manifeſtiſſime inferri debet, quod Demochares ille in exilium Olymp CXIX. anno 2. vel 3. expulſus fuit; ideoque Archonte Philocle anno 3. Olymp. CXIV ab exilio, & quidem Populi imperio, revocari non potuit, cum Populi auctoritas, atque poteſtas oppreſſa foret.

Quo vero tempore Demochares ab exilio revocatus, ideoque Diocles iſte Archontis munere perfunctus fuerit, definiri vix poteſt. Cum tamen ille *Populo revocante* Athenas redierit, neque Populus ipſe priſtinam libertatem ante receperit quam excuſſo Demetrii iugo Athenienſes ab illo defecerunt, Diphilumque ex Eponymis eiecerunt, longe veriſimillimum exiſtimo quod Democharis reditus, ideoque Dioclis principatus poſt Diphilum ipſum contigerit; ut proinde Diocles ipſe Diphilo ſucceſſiſſe videatur anno 1. vel 2. Olympiadis CXXIII.

Certe Dinarchus etiam Athenis & ipſe exilio pulſus anno 2. Olymp. CXVIII. Athenas iterum venit anno 4. Olymp CXXI. ſed Theophraſti precibus, atque Demetrii Regis beneficio: *συγχωρήσαντος τοῦ Βασιλέως μετ' ἄλλων φυγάδων κᾀκεῖν κατελθεῖν*, *Rege, & ipſi quoque cum exulibus aliis reditum concedente*, ut ſcribit Dionyſius Halicarnaſſeus [1], & Plutarchus *in Dinarcho*; ergo ſi Demochares *Populo revocante* reverſus eſt, ille poſt ſublatum Demetrii Regis imperium, adeoque poſt Archontem Diphilum rediſſe debuit; ideoque Diocles, quo Archonte Demochares ab exilio revocatus eſt, anno 2. vel 3. Olymp. CXXIII. poſt Diphilum in Archontum Faſtis adiungi debet.

Legationes autem ille a Demochare iam reduce eadem illa Olympiade obitae ſunt, qua Lyſimachus, Seleucus, & Ptolemaeus contra Demetrium conſpirarunt; cum Ptolemaeus ipſe anno 1. Olymp. CXXIV. defunctus fuerit, ut proinde Dioclis principatus ultra Olympiadem CXXIII. differri nequeat.

XI. & XII.

Cephiſodorus

Cephiſodori Archontis nomen ſemel, iterumque in Faſtis occurrit; nimirum anno 3. Olymp. CIII. & 2. Olymp. CXIV.

(1) In Dinar. Num. 3.

CXIV. ſiquidem Archon ille, qui anno 3. Olymp. CV. Faſtis inſcribitur, a Scriptoribus omnibus *Cephiſodotus* appellatur.

At praeter Archontes illos, qui in Faſtis omnibus memorantur, duos inſuper *Cephiſodoros* alios a ſuperioribus omnino diſtinctos Faſtis ipſis adiungendos eſſe putaverim; quorum primus ab Arriano, alter vero a Pauſania memoratur.

Etenim, ut hinc exordiar, Arrianus Alexandri Macedonis expeditionem accuratiſſime deſcribens ait τότε δὴ ὥρμηντο ἐπὶ Ἄρχοντος Ἀθήνησι Κηφισοδώρυ, εἰκάδι τῦ Βοηδρομιῶνος μηνὸς, καθότι Ἀθηνᾶιοι ἄγυσιν, ὡς δέ Μακεδόνες τε, καὶ Ἀσιανοὶ ἦγον... τὸ ἐνδεκάτον βασιλεύοντος Ἀλεξάνδρυ (1) *oram ſolverunt, Archonte Athenis Cephiſodoro, vigeſima Boedromionis menſis die, ut Athenienſes computant; ut vero Macedones, & Aſiatici ... undecimo, ex quo Alexander regnabat, anno*. Inſignem hunc elegantiſſimi Scriptoris locum depravatum eſſe, aut certe Arrianum ipſum in exprimendo Cephiſodori Archontis anno a Scriptoribus aliis diſſidere Palmerius, aliique doctiſſimi Viri putarunt; cum Cephiſodori nomen in anno 2. Olymp. CXIV biennio nimirum poſtquam Alexander e vivis exceſſerat reperiatur. At gravis illa vel erroris, vel oſcitantiae nota accuratiſſimo Scriptori inuri vix poterit, qui in digerendis Athenienſium temporibus ubique cum aliis conſpirat, atque integros, accuratoſque Archontum Faſtos prae oculis habuiſſe conſpicitur, atque aliorum omnium inſtar Alexandrum ipſum Hegeſia Athenis Archonte, *duodecimo* Regni anno, Olymp. CXIV. anno 1. obiiſſe dixerat. Itaque, ut fuſius, ac opportunius alibi (2) diſputavi, longe veriſimilius exiſtimo in plenioribus Faſtis illis, quos Arrianus exſcripſerat, *Suffectorum* etiam Archontum nomina ſuis in locis addita riteque inſerta fuiſſe; cumque anno 4. Olymp. CXIII. praeter *Anticlem*, aut *Soſiclem*, qui in vulgatis, ſed mirifice quoque depravatis, Diodori Faſtis inſcribitur, *Cephiſodori* qui Anticli, Soſiclive ſucceſſerat, nomen deprehendiſſet, non Anticlis, ſed *Cephiſodori* nomine, veluti perſpicua, accuratiorique temporis nota, Alexandri victoriam definivit. Quae certe ſi rite, feliciterque coniecerim, ſimulque perplexum illum Arriani, & Dionyſii quoque locum explicaverim, iam Cephiſodorus etiam iſte Eponymorum Archontum Faſtis inſe-

 rendus

(1) In Iudicis. (2) Diſſert. IX. Num. 41.

rendus erit : quemadmodum prorſus Apſephionem , & Phaedonem etiam uno eodemqne anno $\frac{3}{4}$ Olymp. LXXVII. Faſtis inſcribendum eſſe iam diximus , quod Apſephion quidem a Plutarcho , & Oxonienſi Marmore , Phaedon vero a Diodoro eidem anno tribuatur .

Quod vero ad Cephiſodorum alium attinet , qui a Pauſania memoratur , eximius & elegans Auctor ille viam deſcribens , quae Eleuſinem Athenis ducit , ait πλησίον δὲ πεποίηται Κηφισοδώρου μνῆμα δήμου προστάντος καὶ Φιλίππῳ τοῦ Δημετρίου Μακεδόσι βασιλεύοντι ἐς τὰ μάλιστα ἐναντιωθέντος (1) *prope viſitur Cephiſodori , monumentum , qui , quum Populo praeeſſet , Philippo Demetrii filio Macedonum Regi vehementer reſtitit* . Cephiſodorum hic a Pauſania memoratum inter Eponymos habendum eſſe, eundemque fore putavit Meurſius (2), qui anno 3. Olymp. CIII. Faſtis inſcribitur . Sed clarior eſt certe Pauſaniae locus , & characteres illi , quibus ipſe Cephiſodori aetatem accuratiſſime definivit , quam ut ad cognomines Cephiſodoros alios , ſive ad Olymp. CIII. transferri ille poſſit. Siquidem Philippus Demetrii filius Macedonum Rex , cui plurimum Cephiſodorus iſte reſtitiſſe dicitur , bellum Athenienſibus inferre caepit anno 1. Olymp. CXLV. ſive V. C. 554. ut facile ex Pauſania ipſo , aliiſque Scriptoribus oſtendi poſſet . Ergo Cephiſodorus ille , qui a Pauſania laudatur , Olympiade CXLV. vixiſſe debuit , adeoque ab antiquioribus Cephiſodoris aliis manifeſtiſſime diſtingui debet .

Illud hic potius inquirendum ſupererit, an Cephiſodorus etiam iſte veris Eponymis inſcribi debeat ; cum a Pauſania neque *Archontis* , neque *Eponymi* nomine decoretur . Quamvis enim id mihi facile veriſimilius haberi poſſe videatur , adeoque inter Eponymos recenſendum eſſe putaverim ; nihil tamen temere definire nunc velim . Id unum adieciſſe iuverit , quod Cephiſodorum iſtum a Polybio (3) quoque memoratum eſſe conſpicio , ubi narrat *Cephiſodorum* ab Athenienſibus Romam ablegatum fuiſſe , ut iniurias Athenienſibus ipſis , ceteriſque Graecis a Philippo Macedonum Rege illatas , exponeret , illorumque opem exoraret . Itaque verum vel Archontis , vel Oratoris nomen in Polybii textu ex Pauſania reſtitui poterit ; ſimulque viciſſim Pauſaniae narratio perſpicuo Polybii teſtimonio confirmari . Ce-

(1) In Attic. c. 36. (2) Lib. IV. c. 4. (3) Lib. XVII.

Ceterum, ne fallax illa nominum ſimilitudo, quae Meurſio doctiſſimo fraudi fuerat, res Cephiſodori Archontis nomine inſignitas temere perturbet, illud hic etiam coronidis loco obſervaſſe libuit prorſus immerito Meurſium ipſum ambigere (1) an Decretum Cephiſodoro Archonte factum, quod ab Athenaeo (2) memoratur ad Cephiſodorum illum referri debeat, qui Olymp. CIII. ſive CXIV. imperavit. Etenim, ſi Phocus ille, qui legem rogaſſe dicitur non alius fuerit, quam celeberrimi Phocionis filius, quem luxu diffluentem Athaeneus ipſe paullo ſuperius deſcripſerat, ut longe veriſimillimum eſſe puto, dubitari certe non poterit, quin Decretum ipſum ad Olymp. CXIV. referri debeat. Siquidem Phocion anno 2. Olymp. CXV. *octogenarius* e vivis exceſſit; adeoque anno 3. Olymp. CIII. Phocus ipſius filius ea aetate eſſe non poterat, quae ferendis legibus veteri conſtantique Athenienſium ritu requirebatur. Ergo Cephiſodorus ille, qui ab Athenaeo memoratur, facile ab antiquiori cognomine diſtingui debet, atque ad Olymp. CXIV. referri.

XIII.

Athenion, ſive *Ariſtion*.

Anno, quo Romanorum exercitus, Sylla Duce, Athenas longa, gravique obſidione preſſas occupavit, Urbi praeerat Athenion, cuius ingenium, mores, fortunamque deſcribit Athenaeus (3). A Pauſania (4) tamen, ac Plutarcho (5) *Ariſtion* appellatur. Ac Plutarchus quidem Ariſtionem, vel Athenionem hunc Athenienſium Στρατηγὸν *Strategum* nominat; Athaeneus vero Στρατηγὸν ἐπὶ τῶν ὅπλων *militum Praefectum*: a Dione (6) denique ὁ τὰς Ἀθήνας φρουρῶν *Athenas praeſidiario milite cuſtodiens* vocatur: ac nullibi, quod noverim, diſerte *Eponymi*, aut *Archontis* nomine decoratur.

Fortaſſe tamen Archontis, & quidem Eponymi dignitatem, nomenque obtinuit. Etenim Athaeneus artes omnes deſcribens, quibus Athenion ipſe delinitis Athenienſium animis omnia nutu, arbitroque ſuo moderabatur, aſſerit illum veterem legittimamque Reipublicae, ac Magiſtratuum formam,

(1) De Arch. Athen. Lib. IV. c. 4. (2) Lib. VI. (3) Lib. IV. c. 14. (4) In Attic. c. 14. (5) In Sylla. (6) In Excerpt. apud Valeſ. Pag. 648.

mam, quae Romanorum vi perturbata, ſive ſublata iam fuerat, inſtauraſſe. Ita nimirum Athenaeus ipſe Athenionem in confertiſſimo Populi caetu loquentem inducit: *μὴ ἀνέχεσθαι τῆς ἀναρχίας, ἣν ἡ Ῥωμαίων Σύγκλητος ἐπισχεθῆναι πεποίηκεν, ἕως αὐτῇ δοκιμάσῃ περὶ τοῦ πῶς ὑμᾶς πολιτεύεσθαι δεῖ* *ne Anarchiam feratis, quam Romanorum Senatus valere voluit, quoad ipſi Urbis veſtrae regendae ratio probatur*. Itaque dubitari non poterit quin Novemvirorum dignitas a Romanis ſublata, atque ab Athenione reſtituta fuerit; cum certe *Anarchiae* nomine Eponymi praeſertim Archontis defectus ab Athenienſibus appellari conſueverit, ut opportunius alibi oſtendi (1). Cumque Athenion ipſe principem, ſupremumque fere tunc in Repubblica poteſtatem obtineret, nulli veriſimilius, quam Athenioni, Archontis Eponymi dignitas tum Populi ſuffragiis attributa cenſeri poterit. Ad haec Athaeneus ipſe diſerte docet quod Athenion *συγκατέστησεν ἑαυτῷ τοὺς ἄλλους Ἄρχοντας, ὧν ἠβούλετο* *Magiſtratus, vel Archontes alios quos voluit, ſibi adiunxit*. Id vero non alia ratione clarius intelligi, & explicari profecto poterit, quam ſi Athenion ipſe Eponymus Archon civium ſuffragio conſtitutus octo Archontes alios elegerit, qui *Συνάρχοντες in Magiſtratu Collegae* merito nuncupantur.

Ita apud Lyſiam dicitur *τὸν Βασιλέα, καὶ τοὺς Συνάρχοντας τὰ ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος ἄρξειν ἱερὰ θῦσαι* (2) *Regem cum ſuis Collegis pro futuro Magiſtratu victimas offerre*; quemadmodum Plutarchus (3) Strategos, aut Duces Niciae Collegas *συνάρχοντας Magiſtratus Socios* appellat; ac Stephanus (4) Paredros etiam, quos ab Eponymo, Rege, & Polemarcho eligi conſueviſſe iam dixi (5), *συνάρχοντας in Magiſtratu Socios* vocavit: quod nimirum eodem fere Magiſtratus munere fungi viderentur, quo princeps Magiſtratus ille fruebatur, a quo electi, vel cooptati fuerant.

Quod ſi Athenion, vel Ariſtion ille vere Athenienſis Archon, & Eponymus haberi debeat, ipſius nomen, anno 1. Olymp. CLXXIII. Faſtis inſcribendum erit; quo Sylla Athenas *prima* Anteſterionis menſis die, quae tunc in Martii

(1) Differt. IX. Num. 24. (2) Orat. 25. (3) In Nicia. (4) In πάρεδρος.
(5) Differt. I. Num. 28.

tii Calendas inciderat, expugnavit; ut graviſſimo Plutarchi teſtimonio [1] opportunius alibi demonſtravi [2].

XIV.

Magnus Gaius.

Ioannes Sarisbenienſis in *Policratico*, ſive *de Nugis Curialium*, Libro VI. c. 12. ait *Craſſus, cum in conſulatu obtineret Aſiam Provinciam, & circumſidere, atque oppugnare Leucas pararet, opuſque eſſet ſumma, atque procera trabe, qua arietem faceret, quo muri oppidanorum quaterentur, ſcripſit ad Magnum Gaium Maiorem Athenienſium, ſociorum, amicorumque Populi Romani, ut ex malis duobus, quos apud eos viderat, uter maior eſſet, ei mittere procuraret*. Quid elegans, ac eruditus Auctor ille *Maioris* nomine intellexerit definiri plane vix poterit. Ac certe quidem, ſi integer ipſius contextus, atque hiſtoriola obſervetur, *Maioris* nomine aut *Belli Ducem*, aut *Polemarchum*, aut *Strategum*, aut *Navarchum* exprimere voluiſſe putaveris; ut ab illo nimirum, qui navali, bellicíſque rebus praeſideret, procera trabes, aut malus inquiri potuerit. At ipſa tamen *Maioris* vox ſenſum illum reſpuere videtur; cum nulla prorſus affinitas, atque coniunctio eſſe poſſit, ut Polemarchus ipſe, bellique Dux comoda, propriaque voce *Athenienſium Maior* dicatur.

Itaque longe veriſimilius exiſtimo *Maioris* nomine Archontem, & quidem Eponymum, deſignari; cumque in Graeco Scriptore, quem Sarisberienſis excripſerat, Magnus Gaius Athenienſium Ἄρχων, *Archon* vocaretur, Sarisberienſis ipſe, vel latinus alius Interpres, ut graecam hanc vocem, cuius vim ignoravit, exprimeret, ipſam *Maioris* nomine minus certe feliciter, accurateque; ſed aliqua tamen affinitate explicavit. Ita propemodum graviſſimos, ac politiores etiam Scriptores alios in exprimenda Archontis voce diſſidentes eſſe conſpicimus [3]. Quamvis enim Cicero, & Trebellius [4], & Spartanus [5] ipſum *Archontis* nomen uſurpaverint, Eponymus tamen Athenienſium Archon a Plinio [6] quidem, & Se-

(1) In Sylla. (2) Diſſert. II. Num. 30. Vide Dodv. Diſſert. II. ſect. 8. (3) Vide Diſſert. VIII. Num. 29. (4) In Gallien. (5) In Hadriano. (6) Lib. XXXIII. c. 7. & III. c. 5.

Seneca [1] *Magiſtratus*; a Paulo Diacono [2] *Praetor*; a D. Hieronymo [3] *Princeps* vocatur; ut nihil proinde facilius, aut veriſimilius effingi poſſit, quam Sarisborienſem, aut Latinum alium Interpretem eidem *Archontis* voci laxiorem hanc aliam ſignificationem affinxiſſe, ut latine *Maior*, aut *Princeps* diceretur.

Ceterum, ſi rem hic acu tetigerim, *Magnique Gaii* nomen Eponymorum Archontum Faſtis inſcribi debeat; ipſius imperium, aut principatus in annum 2. Olymp. CLXXVII. incidit; cum eodem anno, nimirum 684. V. C. M. Licinius Craſſus una cum Pompeio Conſulatum geſſerit, eiſque rebus in Aſia praefuerit, ut Sarisbarienſis hic obiter, fuſeque Plutarchus *in Craſſi Vita* teſtatur.

XV.

Areſtarchus Phalereus.

Fallor? an ex ludicra quoque lepidiſſimi Scriptoris hyſtoria verum Archontis Eponymi nomen exculpi, Atticiſque Faſtis adiungi poteſt? Lucianus in Iudicio Vocalium fingit a *Sigmate* actionem contra *Tau* ſolemni iudiciorum ritu intentatam eſſe, quod ab illo voces plurimae ſibi ſurreptae forent; cumque prius illae cum *Sigmate* ſcribi, & efferri ſolerent, ut μέλισσα; mox, *Sigmate* repudiato, illas *Tau* invaſerit, ac diceretur μέλιττα. Eiuſmodi vero Actionem inſtitutam aſſerit Lucianus Ἐπὶ Ἄρχοντος Ἀριςάρχυ Φαληρέως, πυανεψιῶνος ἑβδόμῃ ἱςαμένυ *Archonte Ariſtarcho Phalereo*, *Pyanepſionis* menſis *ſeptima* die.

Gilbertus Cognatus, qui feſtivos illos Luciani Libros latinè reddidit, atque una cum Sambuco illuſtravit, hic Ariſtarchum illum Grammaticorum principem deſignari, quod certe proclive fuerat, exiſtimavit. Ait enim *Actio intenditur imperante Ariſtarcho Phalereo Grammatico, qui tantum ſibi in Homeri Poemate permiſit, ut verſus, quos vellet, veluti ſuppoſititios partus, ab Homeri familia ſubmoveret. Unde etiam hodie Ariſtarchos vocamus alienorum Scriptorum Cenſores.*

At Ariſtarchus ille neque *Phalereus*, neque Athenienſis haberi, vocarique poterat, cum natione quidem Samothrax,

(1) Epiſt. 18. (2) In Hiſt. Miſſ. Lib. IV. (3) In Chron. Euſeb. ad annum 1263.

thrax, adoptione vero Alexandrinus eſſet; omnemque vitam circa Olympiadem CLVI. celebris Alexandriae tranſegiſſet, atque in Cypro demum obierit. Ergo Ariſtarchus ille, qui *Phalereus* a Luciano fuiſſe dicitur, cum illo confundi non poterit qui Grammaticorum princeps haberi conſueverat; cum praeſertim Lucianus ipſe celebrem Ariſtarchum illum Grammaticum mox memoret, ubi ſubdit in Atticas voces aliquot loco *Sigmatis*, ipſum *Tau* irrepſiſſe ἀπαγορεύοντος Ἀριςάρχȣ *interdicente* vel *reclamante Ariſtarcho*, quod certe non de Ariſtarcho illo intelligi debet; quo Archonte Athenis actio inſtituta fingitur, ſed de Ariſtarcho potius illo, qui literarum, voſcumque leges tradiderat. Quemadmodum ergo Lyſimachus ille Comicus, qui mox a Luciano memoratnr, inter veteres Poetas a Voſſio recenſetur, atque iis fortaſſe temporibus Traiani nimirum, Hadrianique Caeſarum aetate (1), cum Luciano floruit, ita quoque ſuſpicari quis poterit Luciani ipſius aetate, aut etiam anno, quo ludicram hiſtorolam illam confinxit, Ariſtarchum Phalereum Archontis Eponymi dignitatem Athenis obtinuiſſe, ut in Archontis nomine, aliiſque id genus characteribus hiſtoriola vera hiſtoriae, reique geſtae indicia praeſeferret. Nihil hic tamen aut temere definire, aut certe coniicere fortaſſe liceat; adeoque cuncta tenuiſſimae ſuſpicionis loco haberi velim, niſi ſplendor aliquis ex monumentis aliis accedat.

XVI.

Titus Aelius Hadrianus Auguſtus.

Hadrianum Caeſarem nondum Imperatoris, Auguſtique nomine decoratum ſupremo Athenienſium Magiſtratu, Eponymi nimirum Archontis munere, perfunctum eſſe perſpicuo Phlegontis teſtimonio erudimur. Id vero *Traiano Sextum*, & *Tito Sextio Africano* Conſulibus, hoc eſt anno 4. Olymp. CCXXII. V. C. 865. & a Chriſto nato 112. contigiſſe Phlegon ipſe demonſtrat, cuius inſignem locum ex Libro *de Mirabilibus* c. 25. opportunius alibi (2) expoſui, iterumque ſubiicio: Ἐν Ῥώμῃ διχέφαλόν τις ἀπεκύησεν ἔμβριον . . . . Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀδριανοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος γενομένου, ὑπατευόντων ἐν Ῥώμῃ Αὐτοκρά-

(1) In Lucian. Suidas. (2) Diſſert. I. Num. 37.

τορος Τραιανοῦ τὸ ἕκτον, καὶ Τίτου Σεξτίου Ἀφρικανοῦ. *Romae bicipitem foetum* mulier *quaedam peperit . . . . Archonte Athenis Hadriano, qui* poſtea *fuit Imperator; Conſulatum Romae gerentibus Traiano Imperatore Sextum, & Tito Sextio Africano.* Itaque Hadriani Caeſaris, tanquam Eponymi Archontis, nomen optime accurateque a Scaligero tum ad Euſebii Chronicon (1), tum in *Collectaneis Hiſtoriarum*, ſive *Olympiadum Recenſione* anno 4. Olymp. CCXXII. Faſtis inſcribitur. At dubitari certe non poterit quin Meurſius quoque, qui ſuperiora Phlegontis verba diligenter excripſerat, ſimulque Scaligeri, ſive ut appellat ipſe *Anonymi* veſtigiis inſtiterat, Hadriani principatum ad annum illum revocaverit; quamvis in edito ipſius Libro (2), typographico certe mendo, Olympiadis CCXXIII. nomen occurrat; idemque prorſus error in editiones alias irrepſerit dum eximium Meurſii opus in *Graecarum Antiquitatum Theſauro* iterum excuderetur. Quinetiam Interpres ille, qui graeca Phlagontis verba latine reddidit, ipſorum vim, ſenſumque omnium minime eſt aſſequutus, cum vertendum putaverit *Archonte Athenis Adriano Imperatore:* perinde quaſi, dum Hadrianus eiuſmodi Archontis munere fungebatur, Imperator eſſe potuerit; quod a ſuperiori tamen Phlegontis teſtimonio, nitidaque temporum ſerie plurimum diſſidet: cum Hadrianus ipſe *decima* tandem Sextilis menſis die anno 1. Olymp. CCXXIV. V. C. 870. & a Chr. nato 117. Traiano ſucceſſerit.

Iterum tamen Hadriani Caeſaris, ſimulque iam Imperatoris, & Auguſti nomen Eponymorum Athenienſium Faſtis anno 3. vel 4. Olymp. CCXXVII. inſcribi debet, ſi eximia Dionis, ac Spartiani teſtimonia ſubtilius explorentur, ſimulque cum ceteris Scriptoribus conferantur; quamvis illa Salmaſius (3) Meurſius, ceterique Faſtorum Scriptores ad primum illum Hadriani principatum, ſive ad Olymp. CCXXII. annum 4. revocanda fore putaverint.

Etenim Spartianus, cum res antea ab Hadriano Caeſare praeclare, magnificeque geſtas enumeraſſet, ad illa digreſſus, quae ſupremam Auguſti, vel Imperatoris dignitatem adeptus egit, repente ſubdit: *In Etruria Praeturam Imperator egit. Per Latina Oppida Dictator, & Aedilis, & Duumvir*

vir

(1) Pag. 197. (2) De Arch. Ath. Lib. IV. c. 19. (3) In Spartan. pag. 123. & 175.

vir fuit: Apud Neapolim Demarchus. In Patria ſua, Italica nimirum Hiſpaniae Urbe, *Quinquennalis*; *& item Hadriae* Piſcentium Urbe, ex qua Maiores ipſius prodierant, *Quinquennalis, quaſi in alia Patria, & Athenis Archon fuit. In omnibus pene Urbibus & aliquid aedificavit, & Ludos edidit. Athenis mille ferarum Venationem in ſtadio exibuit*. Itaque, cum Spartianus hic nitide, diſerteque dignitates illas recenſeat, quas Hadrianus *Imperator* egit; ſimulque Ludos, atque Aedes, quas certe iam *Imperator* edidit, atque conſtruxit, ſi ceteras inter Athenienſes etiam Archontis dignitatem enumerat, dubitari certe vix poterit, quin eiuſmodi quoque munus iam Imperator obiverit: quemadmodum ſane in veteri Lapide, ut eſt a Scaligero obſervatum, legitur quod *optimus Imperator Hadrianus etiam* in Colonia, vel Municipio quodam *Duumviratus honorem ſuſcepit*. Cui quidem Marmori Marmor hic aliud addidiſſe iuverit, quod apud Cl. Muratorium inveni (1), ut exinde ſuperior Spartiani narratio mirifice confirmetur, atque illuſtretur.

Aſculi.

. . . .

. . . . IO. HADRIANO. AVG. QVINQ. HADR
PATR. MVNICIPI. ASCVL.
L. IVLIVS. L. F. FLOR. I. DIC. ET. SIRIC. P. F.
PAVIN. IIVIR. AEDIL. STAT. . . . .
. . . . ESTR. . . . .

Longe tamen illuſtrius id ex Dionis teſtimonio deduci poterit. Siquidem ille varia Hadriani itinera, reſque Athenis magnifice, ſplendideque geſtas enumerans ait: Α'φικόμενος δὲ ἐς τήν Ελλάδα, ἐπώπτευε τὰ Μυςήρια. διὰ δὲ τῆς Ι'ȣδαίας μετὰ ταῦτα ἐις Αἴγυπτον πάρίων κὴ ἐνίγησε τῷ Πομπηΐῳ κὴ τὸ μνῆμα ἀυτȣ̃ διεφθαρμένον ἀνῳκοδόμησεν. ἐν δε τῆ Αἰγύπτῳ κὴ τὴν Α'ντινόȣ ὠνομασμένην ἀνῳκοδόμησε πόλιν . . . τό, τέ Ολύμπιον τὸ ἐν Α'θήναις,

 ἐν

(1) Pag. 1101.

ἐν ᾧ ϗ αὐτὸς ἵδρυται, ἐξεποίησε, ϗ δράκοντα ἐς αὐτὸ ἀπὸ Ἰνδίας κομισθέντα ἀνέθηκε. τά τε Διονύσια τὴν μεγίςην παρ᾽ αὐτοῖς ἀρχὴν ἄρξας, ἐν τῇ ἐσθῆτι τῇ ἐπιχωρίῳ λαμπρῶς ἐπετέλεσε. τόν τε σηκὸν τὸν ἑαυτȣ̃, τὸ Πανελλήνιον ὠνομασμένον, οἰκοδομήσασθαι τοῖς Ἕλλησιν ἐπέτρεψε, ϗ ἀγῶνα ἐπ᾽ αὐτῷ κατεςήσατο, χρήματά τε πολλὰ ϗ σῖτον ἐτήσιον, τήντε Κεφαλληνίαν ὅλην τοῖς Ἀθηναίοις ἐχαρίσατο. ἐνομοθέτησε δὲ ἄλλατε πολλὰ, ϗ ἵνα μηδεὶς βȣλευτὴς μήτ᾽ αὐτὸς, μήτε δὲ ἑτέρȣ τέλος τι μισθῶται. Εἰς Ῥώμην ἐλθὼν... ἀρξάμενος νοσεῖν.... *Poſtquam venit in Graeciam, ſpectavit Myſteria; cumque per Iudaeam in Egyptum veniſſet parentavit Pompeio, ſepulcrumque eius pene collapſum reſtituit. In Aegypto quoque civitatem inſtauravit Antinoi nomine.... Templum Iovis Olympii, in quo ipſius quoque* Hadriani *Statua poſita fuit, Athenis aedificavit, iuſſitque in eo Draconem ex India allatum collocari: ac Dionyſia, maximo apud eos fungens Magiſtratu, patriaque veſte indutus magnifice celebravit. Templum ſuum, quod Panellenium vocant, Graecis ut aedificarent permiſit; propter quod inſtituit certamina; magnamque pecuniam, & frumentum annuum, omnemque Cephaleniam Athenienſibus dedit. Multas leges ſanxit, ſed praeſertim ut ne Senatore per ſe, neve per alium vectigalia conduceret. Poſtquam Romam venit.. aegrotare caepit.* . . . .

Dionem, aut Xiphilinum hoc loci mirifice deceptum eſſe putavit Scaliger; ideoque non τὰ Διονύσια μεγίςην παρ᾽ αὐτοῖς ἀρχὴν ἄρξας ἐπετέλεσε *Dionyſia Feſta maximum apud ipſos Magiſtratum gerens celebravit*; ſed τὰ Διονύσια μεγίςην παρ᾽ αὐτοῖς ἑορτὴν μυηθεὶς, *Dionyſia maximum apud ipſos Feſtum edoctus* reſcribendum aſſerit. At doctiſſimi Viri coniecturam illam optime, accurateque confutavit Meurſius [1], oſtendens eximia Dionis verba de Archontis Eponymi dignitate intelligenda fore, quem veteri, conſtantique more Dionyſia Feſta curaſſe iam dixerat. Atque ita certe ſuperiorem Dionis locum explicandum eſſe Caſaubonus ipſe iam viderat in *Notis ad Spartianum* inquiens, *Hadrianus, quando per Liberalia ludos edidit, Archon erat cum maxime; Quin videtur ea fine Archon fieri voluiſſe, ut pro dignitatis illius iure Liberalibus praeſidere poſſet..... de maieſtate ſua remiſit multum, cum diſſimulato Imperatore Archontis, & Agonothetae locum implevit* [2]. *Ita-*

(1) De Arch. Athen. Lib. IV. c. 19. (2) Pag. 56.

Itaque cum perſpicuis eiuſmodi Spartiani, Dioniſque verbis appareat Archontis Eponymi dignitatem ab Hadriano iam Imperatore, Auguſtoque ſuſceptam, adeoque ipſius nomen iterum Eponymorum Faſtis inſcribendum eſſe; illud unum oſtendendum mihi ſupererit, quod haec altera Archontis dignitas, ad Olympiadem CCXXVII referri debet. Id vero facile, niſi mea me fallit opinio, ex ipſa rerum ſerie, variiſque temporum characteribus inferri poteſt, qui a Dione exprimuntur, ſi cum ceteris illi Scriptoribus accuratiſſime conferantur. Si quidem Dio ita res ab Hadriano Imperatore geſtas enumerat, ut Eleuſine Myſteriis initiatum fuiſſe ipſum dixerit antequam in Aegyptum contenderet; Dionyſiique Feſtis Archontis munere praeſediſſe poſtquam Aegyptum inviſerat, atque inſtaurato Pompeii tumulo Antinoi Urbem aedificaverat. At Hadrianus ipſe in Aegyptum anno Chr. 131. ſive 132. conceſſit, ut ex ipſius Epiſtola ad Severianum Conſulem anno 132. ſcripta Scaliger (1) oſtendit; ergo Myſteria, quibus Hadrianus initiatus fuit, ac Dionyſia illa, quibus mox Hadrianus ipſe Archontis Eponymi munere fungens praeſedit, ad annum Chriſti 132., ſive 3., aut 4. Olympiadis CCXXVII. referri debent.

Ac certe Euſebius in Chronico ad annum 3. Olymp. CCXXVII. *Pontiano*, *Ruffinoque* Coſſ. adnotavit Α'δριανὸς παραχειμάζων ἐν Αθήναις τὰ Ε'λευσίνια ἐποπτεύει, quod Hieronymus ad annum Chriſti 132. minus accurate reddidit: *Athenis hyemem exigens Eleuſinam inviſit*; quemadmodum Hieronymus ipſe Antinoi mortem, Urbiſque cognominis aedificationem in annum Chr. 130. prorſus immerito coniecerat; graviorique mendo Chronicon Alexandrinum, ipſique inhaerens Pagius (2) utrumque ad exeuntem annum Chr. 122. retulit: ſicuti Hadriani adventus in Aegyptum in Excerptis Chron. Caſaub. ad annum 1. Olymp. CCXXV. *Severo*, & *Iulio* Coſſ. revocatur; cum tamen *Severus*, ac *Fulvius* ille non anno 1. eius Olympiadis, ſed anno 3. Olymp. CCXXIV. hoc eſt anno Chr. 120. Conſules fuerint. Ac mirari certe non poſſumus ſi in definienda Antinoi morte Hieronymus aberraverit, cum & Archontis Eponymi dignitatem ab Hadriano aliquando

(1) In Chron. Euſeb. Pag. 191. Vide Caſaubon. ad Spartian. Pag. 55. (2) Diſſert. Hypat. Pag. 209.

do ſuſceptam praeterierit; Alexandriam a Romanis pridem everſam Hadriani Caeſaris ope excitatam effinxerit; *Patris Patriae* nomen Hadriano datum alieno prorſus in loco memoraverit; atque, ut errores alios omittam, graecum Euſebii textum in deſcribendis rebus ab Hadriano geſtis ſubinde perturbaverit. Dixerat Euſebius Hadrianum anno 2. Olympiadis CCXXV. *Aviola*, *Panſaq* Coſſ. Atnenienſibus petentibus leges dediſſe, ſequentique anno *Petino*, & *Aproniano* Coſſ. Athenis hyemaſſe, primo Myſteria inviſiſſe, Cephiſoque flumini exundanti pontem inieciſſe. Α᾽δριανὸς ἐχείμασεν ἐις Α᾽θήνας μυηθεὶς τὰ Μυσήρια καὶ γεφυρώσας Ε᾽λευσῖνα κατακλυσθεῖσαν ὑπὸ Κηφισῦ ποταμῦ. *Hadrianus Athenis hyemavit, Myſteriis initiatus, & Cephiſo fluvio, qui Eleuſinam inundaverat, pontem impoſuit*. At Hieronymus cum leges ab Hadriano editas optime *Aviola*, *Panſaque* Coſſ. conſignaſſet, ſequentique anno pontem Cephiſo impoſitum memoraſſet, Hadrianum biennio poſt, ideſt anno 1. Olymp. CCXXVI. Myſteriis initiatum eſſe dicit: perinde quaſi duobus continuis annis Hadrianus hyemem Athenis exegerit. Ita propemodum, cum Euſebius, atque ex illo Hieronymus anno 3 Olymp. CCXXVII. ſive Chr. 132. dixiſſet Hadrianum Athenis hyemem exegiſſe, Eleuſiniiſque Myſteriis initiatum fuiſſe; Hieronymus Hadrianum ſequenti etiam anno 133. Athenis immorantem exhibet ſcribens *Hadrianus cum inſignes, & plurimas Aedes Athenis feciſſet, Agonem edidit*: ac ſi duobus annis illis Athenas inviſerit Hadrianus: cum tamen de Aedibus ab Hadriano excitatis nihil Euſebius adiecerit; ac Scriptores alii Myſteria celebrata, Aedium dedicationem, Agonemque editum ſimul coniunxerint. Haec, aliaque id genus plura argumento eſſe poterunt Euſebii narrationem longe accurationem habendam eſſe; ideoque, quamvis Spartianus, ac Dio Hadrianum ſemel tantum Myſteriis initiatum fuiſſe dixerint, duae tamen *initiationes* diſtingui debent: ut primus quidem Hadriani adventus Athenas, ſimulque prima Myſteriorum *viſio* Petino, Apronianoque Coſſ. hoc eſt anno Chr. 124. Olymp. CCXXV. ann. 3. contigerit; poſtquam Athenienſibus ſuperiori anno leges, ſed abſens tamen, ut videtur, conceſſerat; Alter vero adventus, ac altera initiatio, ſive, ut cum Seneca loquar, Myſteriorum *reviſio* Pontiano, Ruffinoque Coſſ.

fa-

facta in annum Chr. 132. ſive 3. Olymp. CCXXVII. inciderit, quo Hadriani nomen iterum Faſtis inſerendum eſſe iam dixi. Neque ab eiuſmodi Euſebii, Dioniſque calculo, atque Sententia Spartianus ipſe plurimum diſſidet. Ita nimirum accuratiſſimus Scriptor ille Hadriani itinera, poſtquam Tarracone hyemaverat, deſcribit = *Poſt hoc per Aſiam, & Inſulas ad Achaiam navigavit, & Eleuſinia Sacra exemplo Herculis, Philippique ſuſcepit: multa in Athenienſes contulit, & pro Agonotheta reſedit. Poſt in Siciliam navigavit..... inde Romam venit, atque ex ea in Africum tranſiit.... Cum poſt Africam Romam rediiſſet, ſtatim ad Orientem profectus per Athenas iter fecit, atque opera, quae apud Athenienſes caeperat, dedicavit, ut Iovis Olympii Aedem, & aram ſibi. Peragrata Arabia Peluſium venit, & Pompeio tumulum magnificentius extruxit, Antinoum ſuum perdidit.* Itinerum varietas, temporumque Series hic poſtulat, ut Eleuſinia Sacra, quae Hadrianus ſuſcepiſſe dicitur ad Olymp. CCXXV. referantur; Olympii vero Iovis dedicatio proxime ad Olymp. CCXXVII. annum 3. revocetur, quo Hadrianus Aegyptum inviſiſſe jam diximus. Quod ſi Spartianus Olympiëum dedicatum eſſe commemorat antequam Hadrianus Aegyptum inviſeret, Dio vero id poſt Aegyptiacam profectionem deſcribere videatur, facile Scriptores illi componi poterunt, cum Dio obſcurius ibi loquatur, adeoque ex Dionis hypotheſi Olympiëi dedicatio ad illa propemodum tempora referri poſſit, quibus Hadrianus Athenis erat, Sacriſque Myſteriis iterum initiabatur.

Itaque in hac hypotheſi, quae mihi omnium veriſimillima videri ſolet, Hadrianus uno eodemque anno Myſteria reviſit, Olympicum dedicavit, Dionyſia celebravit, Archontis Eponymi munus obivit, antequam per Iudaeam in Aegyptum contenderet, hoc eſt anno 3. ſive fortaſſe ſi mavis anno 4. Olymp. CCXXVII. adeoque ipſius nomen hoc anno iterum Athenienſium Archontum Faſtis inſcribendum erit. Certe Scaliger *in Collectaneis*, ipſique inhaerens Meurſius (1) optimè, accurateque Olympiëi dedicationem Olymp. CCXXVII. anno 3. ſive Chriſti 132. collocavit, quamvis Hieronymus Myſteria quidem ab Hadriano ſuſcepta anno Chr. 132. adſcripſerit, ſequentique anno Agonem ab Hadriano edi-

(1) Athenae Attic. Lib. I. c. 10.

editum, Aedes extructas, adeoque Olympiēi quoque, ut videtur, dedicationem conſignaverit.

Quo ſane loco, ut id obiter moneam, clariſſimum, atque immortalem virum Scaligerum aberraſſe conſpicimus, ubi Agonem hunc, non alium fuiſſe credidit, quam *Hadriania* Feſta, quae tunc Athenis in Hadriani ipſius honorem inſtituta fuerint, moxque *Olympia Panathanaea Panellenia Hadriania* vocata fuerint. Etenim ad illa Hieronymi verba *Agonem edidit*, Scaliger ipſe adnotavit: *Quae* Ἀδριάνεια *dicuntur. Saxum Venetiis, quod ex Creta delatum.*

Κοσμητεύοντος Πλυτάρχυ Ἀχαρνέως
Στῆσεν Ἀχείριςος ςήλην μεγακυδέσιν ἀςοῖς
Πατρὶς τὔνομ᾽ ἔχων δημόθεν Εὐπορίδης *.
Ἐκπρεπέως ἀέθλοισιν ἐπασκησας ϗ Ἐφήβοις
Καὶ ςεφάνυ κῦδος μῦνος ἐνεγκάμενος.
Ἀγωνοθετησας Ἀδριανείων.

Coſmeta Plutarcho Acharnenſi
Poſuit hunc cippum Acheriſtus praeclaris civibus
Patris ſui nomen habens, Populo Eupyrides
Cum egregie in Agone cum Ephebis certaſſet,
Coronaeque decus ſolus retuliſſet.
Agonothetae munere functus in Hadrianiis Feſtis.

Sed Agon ille, quem Hadrianus Auguſtus edidiſſe dicitur, non alius, ut opinor, is fuerit, quam Liberalium, aut Panathenaeorum certamen, cui Agonotheta quidam praeeſſe conſueverat, ut ſequenti Numero opportunius oſtendetur. Perſpicuum id quidem, variiſque ex Marmoribus comprobatum, quod *Hadrianeia* Feſta, ſeu Ludi ab Athenienſibus in amantiſſimi Caeſaris, a quo innumeris pene beneficiis obſtricti fuerant, honorem inſtituti fuere, ſinguliſque, ut arbitror, annis celebrati. Sed eiuſmodi Feſta ab Agone, quem Hadrianus ipſe ediderat, multoque magis ab Olympiis, Panelleniis, ac Panathenaeis Feſtis accuratiſſime diſtingui debent. Itaque Scaligeri coniectura admitti certe non poterit, qui cum ſuperius Marmor exſcripſiſſet, ſubdit *in alias Inſcri-*

* l. Εὐπυρίδης.

ſcriptione Feſta ipſa videntur vocata Παναθήναια, Ολύμπια, Πανελλήνια Αδριάνεια *Panathenaea*, *Olympia*, *Panellenia*, *Hadriania*: Marmor illud, ut opinor, hic innuens, quod apud Gruterum Pag. 314. num. 10. reperitur, in quo *M. Aurelius Aſclepiades* viciſſe dicitur Παναθήναια, Ολύμπια, Πανελλήνια, Αδριάνια δὶς *Panathenaea*, *Olympia*, *Panellenia*, *Hadriania bis*: perinde quaſi unus idemque Agon variis eiuſmodi nominibus appellaretur. At Scaligerum, alioſque plures, qui ipſius veſtigiis hic inſtitere, ambigua nominum congerie deceptos eſſe putaverim. Siquidem, ut argumenta cetera, quae Salmaſius (1) expoſuit, ommittam, Ludos illos invicem diſtinctos fuiſſe, variiſque temporibus celebratos oſtendit Inſcriptio (2) Megaris poſita, in qua Athleta quidam viciſſe fertur.

Ολυμπια	Πανελληνια
εν Πιση	εν Αθηναις
. . . . . .	Ελευσινια
Παναθηναια	εν Αθηναις
εν Αθηναις	. . . . . .
Ολυμπια εν	Ευσεβεια εν
Αθηναις	Ποτιολοις
Olympia	*Panellenia*
in Piſa	*Athenis*
. . . .	*Eleuſinia*
Panathenaea	*Athenis*
Athenis	*Euſebeia*
Olympia	*Puteolis*
Athenis	

Itaque cum *Pialia*, vel *Euſebeia* Puteolis ab Antonino Hadriani ſucceſſore inſtituta fuerint (3), adeoque Marmor illud poſt Hadriani mortem ſculptum ſit, ſi in ipſo *Panellenia* a *Panathenaeis*, & *Olympiis* Feſtis diſtinguuntur, atque *Hadriania* minime memorantur, manifeſtiſſime inferri debet Ludos illos etiam in alio Marmore non modo inter ſeſe, ſed ab *Hadrianiis* quoque diſtinguendos eſſe, ut accuratius etiam oſtendam ubi de Athenienſium Feſtis agendum erit.

 Illud

(1) Ad Spartian. Pag. 176. (2) Spon. Itin. Tom. III. Pag. 202. Muraton. Pag. 648.
(3) Caſaub. in Spartian. Pag. 94.

Illud hic etiam addidiſſe iuverit, quod Smyrnae *Hadriania Olympia* Feſta peragebantut, [1], ut in eodem ipſo Gruteri Marmore conſpicitur, ubi mox ἐν Σμύρνῃ Ὀλύμπια, ϗ Ἀδριάνεια Ὀλύμπια: *Smyrne, Olympia, & Hadriania Olympia*, recenſentur, quae Hadriania Olympia in Hadriani ipſius honorem inſtituta videntur, poſtquam *Olympii* Iovis Aede iam dedicata, ipſi quoque Hadriano *Olympii* Nomen delatum fuerat. Hinc in Statuis, & Marmoribus omnibus, quae a variis Civitatibus in ipſa Athenarum Vrbe Hadriano poſita fuerunt, ut teſtatur Pauſanias [2], & quorum plurima Sponius [3], excripſit, aliaque a Sponio ommiſſa nuperrime Cl. Muratorius [4] edidit, *Olympii* nomen ipſi conceditur, quod in Numis etiam factum eſſe conſpicimus. Neque tamen exinde factum conceſſerim ut *Olympia* Feſta in Hadriani ipſius honorem Athenis inſtituta fuerint, aut ex eiuſmodi *Olympii* nomine appellationem acceperint, cùm & Olympii Templi aedificatio, & Olympiorum Feſtorum inſtitutio pluribus certe ſeculis Hadriani Caeſaris aetatem praeceſſerit, ut a Pauſania [5], & Scholiaſte Pindari [6] erudimur.

XVII.

Herodes Attici Marathonius.

Philoſtratus in *Vitis Sophiſt.* Lib. II. Num. 1. ubi de maximis Herodis Attici Marathonii opibus, munificentia, atque honoribus diſſeruiſſet, §. V. ſubdit: Καὶ μὴν ἐλειτύργησεν Ἀθηναίοις τήντε ἐπώνυμον, ϗ τὴν τῶν πανελληνίον. ςεφανωθεὶς δὲ ϗ τῶν Παναθηναίων ϗ ὑμᾶς, εἶπεν, ὦ Ἀθηναῖοι, ϗ τῶν Ἑλλήνων τὰς ἥζοντας, ϗ τῶν ἀθλητῶν τὰς ἀγωνιυμένυς ὑποδέζομαι ςαδίῳ λευκᾶ λίθα ϗ ἐιπὼν ταῦτα τὸ ςάδιον τὸ ὑπὲρ τὸν Ἰλισσὸν ἔισω τεττάρων ἐτῶν ἐπετέλεσεν: Vbi Cl. Fabricius ἑορτῆς *feſti* vocem ſub intelligendam eſſe putavit; ut nempe hic exprimatur Herodem *Panelleniis*, ſimulque *Panathenaeis* Faſtis praeſediſſe, quod illa ab Athenis ipſis nomen acciperent adeoque ἐπώνυμος ἑορτὴ *cognomine feſtum* dicerentur. Itaque, quamvis in editis omnibus legatur ςεφανωθεὶς δὲ ϗ τῶν Παναθηναίων, voculam ϗ ſuperfluam, adeoque expungendam eſſe contendit; atque univerſum

Phi-

(1) Vid. Murat. Pag. 622. (2) In Attic. (3) Itinar. Pag. 40. (4) Pag. 234. (5) Attic. Vide Meurſ. Ath. Attic. Lib. II. (6) Olymp. Ode VII.

Philoſtrati locum ita latine reddidit. *Nempe Sacris apud Athenienſes tum cognominibus, tum Panellenii praefuit. Cumque praeſidendi in Panathenaeis dignitatem obtinuiſſet* = Et vos, *dixit*, Athenienſes, & Graecos quotquot venient, hoſpites, & Athletas certaturos ſtadio ex albo lapide ſtructo excipiam. *Haec pollicitus Stadium, quod Iliſſo flumini imminet, intra quatuor annos perfecit*. At, niſi plurimum fallor, in Philoſtrati loco non ἑορτῆς *feſti*; ſed potius ἀρχῆς *Magiſtratus* ſeu λειτουργίας *Miniſterii* vox intelligi, ſupplerique debet; ut nempe exprimatur Herodem non Panathenaeis feſtis praeſediſſe; ſed Archontis Eponymi dignitatem obtinuiſſe. Certe, ſi vetus illa, ſimulque conſtans librorum omnium lectio admittatur ςεφανωθεὶς δὲ καὶ τῶν παναθηναίων: *cumque etiam praeſidendi in Phanathenaeis dignitatem obtinuiſſet*, maniſeſtiſſime inferri debet priora Philoſtrati verba ad Penathenaea feſta referri non poſſe; quod haec ipſa ab *Eponymi*, ſive *cognominis* dignitate accurate ſeiunxerit; ut optime Fabricius ipſe iam viderat, qui hypotheſi ſerviens particulam *καὶ etiam* veluti inutilem in Philoſtrati textu delevit. Clarius id etiam intelligi, deprehendique poterit, ſi ſuperior ille Philoſtrati locus cum locis aliis accuratiſſime conferatur, in quibus ἐπωνύμου λειτουργίας *cognominis miniſterii*, nomine non Panathenaeorum praefecturam, ſed *Archontis Eponymi* dignitatem intellexit. Ita de Appollonio loquens ait: Διαπρεπὴς δὲ καὶ τα πολιτικὰ γενόμενος, ἔν τε πρεσβείαις ὑπὲρ τῶν μεγίςον ἐπρέσβευσεν, ἔντε λειτουργίαις, ἃς τεγίςας Α᾽θηναῖοι νομίζουσι, τὴν δ᾽ ἐπώνυμον, καὶ τὴν τῶν ὅπλων (1) Archontis Eponymi dignitatem hic a Philoſtrato deſignari facile, ut opinor, intelliget quicumque obſervaverit Apollonii dexteritatem in politicis, muneribus obeundis publiciſque rebus gerendis ita commendari, ut *cognominis* illa dignitas cum legationibus, atque armorum Praefectura conferatur, ſimulque maxima apud Athenienſes fuiſſe dicatur, quod optimo quidem, maximoque iure de Archontis Eponymi munere, non vero de Panathenaeorum Praefectura intelligi, dicique poterit: cum praeſertim ſinguli ex ſingulis Tribubus Panathenaeorum Praefecti ſeligerentur; adeoque Apollonii Herodiſque temporibus tresdecim Cives ejuſmodi dignitate, ſeu munere fungerentur. Id optime profe-

(1) Num. 20.

ſto viderat Meurſius, qui Libro IV. c. 20. Appollonium hunc Eponymorum Archontum Faſtis inſcripſit; & quamvis illum incertae aetatis fuiſſe dixerit; hoc eſt ipſius aetatem minime exploraverit, perſpicuum eſt tamen illum Severi Caeſaris aetate floruiſſe, atque apud ipſum Legati munere perfunctum eſſe circa anno 4. Olymp. CCXLIV. Itaque ſuperior Philoſtrati locus ita reddi debet *cumque in civilibus rebus clarus haberetur, & in Legationibus quas de maximis rebus obivit, & in muneribus, quae maxima ab Athenienſibus exiſtimantur, Eponymi ſcilicet dignitatem, ac Praeturam*, ſive armorum Praefecturam. Quo certe loco mirari ſubit cur Fabricius ipſe de Eponymo Athenienſium feſto, ſive de Panathenaeis hic etiam agi putaverit; ideoque ἐπώνυμον λειτουργίαν reddiderit *Panathenaea*; quemadmodum hic etiam particulam καί veluti inutilem expugnandam eſſe decrevit. Etenim, ut argumenta ſuperius expoſita omittam ex plurimis Veterum Scriptorum teſtimoniis, quae diligenter adeo Meurſius collegit, nullum afferri poterit, in quo Panathenaea ἐπώνυμος ἑορτὴ *cognomine feſtum* appelletur: quod nimirum, ut opinor, non a Feſtis illis Athenae, ſed ab Athenis potius atque Athenienſibus feſta ipſa nomen acceperint, ideoque Athenae potius Feſtorum, quam Feſta Athenarum ἐπώνυμα vocari potuerint. Accedit etiam quod, licet Panathenaeorum, aliorumque Feſtorum praefectura ἀρχὴ *magiſtratus* diceretur, ut non modo Pollux mox laudandus, ſed etiam Lib. II. Num. 17. Philoſtratus ipſe de Rufo loquens ait τῆς τῶν Πανελληνίων ἐυκλεῶς ἦρξε *Athenis in Panelleniis magnifice praeſedit*; nunquam tamen Panathenaeorum praefectura ἐπώνυμος ἀρχὴ *cognominis magiſtratus* vocatur; ſed ab illa potius accurate diſtinguitur: ut in veteri Inſcriptione conſpicimus, quam Diſſ. XI. proferemus. Siquidem in illa filii honorant P. Herennium Dexippum ἄρξαντα τὴν ἐπώνυμον ἀρχὴν, ϰ̀ ἀγωνοθετήσαντα τῶν μεγάλων παναθηναίων *qui Archontis Eponymi, & Agonotethae in Panathenaeis magnis dignitatem obtinuit*. Sic in veteribus monimentis illis, quae ſequenti numero proferentur ii, qui Panathenaicis, aliiſque Ludis ac Feſtis praeſederint, *Agonothetae* vocantur; quemadmodum Plutarchus aſſerit Periclem dum in Panathenaeis Feſtis Ἀθλοθέτην *Athlotetam* fuiſſe, muſicumque certamen

eque

equeſtri, gymnico certaminibus, quae iampridem obtinuerant; addidiſſe; ac Pollux aſſerit, quod Ἀθλοθέται δέκα εἰσιν, εἷς κατὰ φυλὴν δοκιμασθέντες δὲ ἄρχουσι τέσσαρα ἔτη ἐπὶ τῷ διαθεῖναι τὰ Παναθήναια (1) Athlothetae (non ut perperam in vulgatis, ac Gronovio redditur Arbitri) *decem ſunt*, *unus ex Tribu qualibet*, *probati vero quatuor annis hoc Magiſtratu funguntur*, *ut Panathenaea diſponant*: quae perſpicua Pollucis verba cum Marmoribus, Plutarchi, & Philoſtrati loco mirifice conſpirant; ſimulque Fabri (2) Sententiam confirmant, qui *Agonothetas*, ac *Atlothetas* eoſdem prorſus fuiſſe exiſtimat, quamvis Heſychius, & Amonius etiam Agonothetas muſicis; Athlothetas vero gymnicis Ludis praefuiſſe tradiderint.

Itaque, ut ad Apollonium, ſimulque Herodem revertar, cum Panathenaea nunquam ἐπώνομος ἑορτὴ *Cognomine Feſtum*, ac Panathenaeorum praefectura nunquam ἐπώνομος λειτουργία, vel ἐπώνομος ἀρχὴ *Cognomine munus* vocatur; ſed Ludis illis praeſidens *Athlotheta*, *Agonotheta*, ſive ſi mavis *Panathenaeorum Archon* vocetur, dubitari certe non poterit quin ἐπώνυμος λειτουργία *Cognomine munus*, *ac dignitas*, quam Apollonius, atque Herodes Athenis obtinuerunt, Archontis Eponymi dignitatem ſignificet; adeoque non Apollonius ſolum, ut Meurſius ipſe iam viderat; ſed Herodes etiam veluti Eponymus Archontum Faſtis inſcribi debeat. Quandoquidem vero Herodes ipſe anno 3. Olymp. CCXXIV. *viceſimum quintum* aetatis annis egiſſe dicitur, facile ſupremam dignitatem illam circa Olympiadem CCXXX. Athenis obtinuit, adeoque iis fere temporibus Archontum Faſtis adiungi poterit. Certe, ſi circa 76. aetatis annum interiit, ut Suidas teſtatur, ultra annum 2. Olymp. CCXXXVII. vitam producere, vel Archontis munere fungi non potuit.

XVIII.

Ariſtides.

Demetrius Phalareus in *Apologia Socratis*, ut oſtenderet Viros etiam doctrina, morumque Sanctitate inſignes a divitiis, Socratis inſtar, minime abhorruiſſe, Platonis, atque Ariſtidis exemplis utitur, quorum uterque plurimas opes,

(1) Lib. VIII. c. 9. Seg. 93. (2) Agoniſt. Lib. I. c. 18.

pes, praedium, ac patrimonium poſſederit (1). Ariſtidem vero divitem fuiſſe exinde quoque demonſtrare ille nititur, quod paullo ante mortem, & poſt Plataicam pugnam Archontis Eponymi dignitatem obtinuerit: quo certe munere fungi non poterant, quibus amplior cenſus non eſſet, atque ex Solonis inſtituto *Pentacoſiomedimnis* inſcripti non forent; iis nimirum, qui ſingulis annis quingentas partim ex aridis partim ex liquidis terrae fructibus menſuras non haberent (2).

A Demetrii Faſtis, atque ſententia plurimum diſſidet Plutarchus; quippe qui dixerit Ariſtidem ſemper in ſumma egeſtate, reique domeſticae inopia vixiſſe; ipſumque Archontis Eponymi dignitate non ſuffragiis veterique ritu, ſed viva potius Athenienſium voce decoratum eſſe contendat. In definiendo quoque Archontis Ariſtidis anno Plutarchus ipſe a Demetrio ita diſſidet, ut non poſt Plataicam, ſed Marathoniam pugnam Ariſtidis imperium contigiſſe velit. Siquidem, inquit ille; poſt Xanthippum, quo Archonte Marathonia pugna contigerat anno 3. Olymp. LXXII. Ariſtidis nomen repente in Faſtis occurrit; at in Faſtis illis poſt Plataicam pugnam *οὐδ' ὁμώνυμον Ἀριστείδην ἐν πάνυ πολλοῖς λαβεῖν ἐστι* (3) *ne cognominem quidem in permultis reperire licet Ariſtidem*.

Eiuſmodi Plutarchi teſtimonio non modo verus Ariſtidis Archontis annus egregie demonſtratur, ut opportunius alibi (4) oſtendi; ſed perſpicue quoque, ut opinor, innuitur Ariſtidem alium in Faſtis illis inſcriptum fuiſſe, quos Plutarchus exſcribere, atque laudare conſueverat. Etenim, ſi in Faſtis illis poſt Plataicam pugnam nullus omnino Ariſtides inſcriptus eſſet, certe Plutarchus ipſe nitide aperteque dixiſſet Ariſtidis nomen nullibi in Faſtis occurrere; ſicque Demetrii ſententiam, quam refellendam ſuſceperat, accuratius evertiſſet. Itaque, cum ſolum dixerit poſt Plataicam pugnam, atque Ariſtidis aetatem Ariſtidem alium cognominem *in permultis* reperiri non poſſe, id argumento eſſe poterit Ariſtidis alterius nomen in Faſtis inſcriptum fuiſſe; qui tamen a celeberrimo, atque antiquiore diſtinguendus eſſet, quippe qui ſequioribus ſolum temporibus, atque poſt *permultos* Archontes alios imperaverit.

XIX.

(1) Apud Plutarch. in Ariſtide. (2) Plutarch. in Solone. (3) In Ariſtide. (4) Diſſert. VIII. Num. 10. & IX. Num. 32.

XIX.

Pantacles.

Stephanus Byzantinus in Ἀτήνη, ut oſtenderet quod huius Atticae Pagi *popularis* Ἀθηνεύς *Ateneus* vocatur ſequentis Inſcriptionis laciniam exhibet . . . Πατροκλῆς Ἀτηνεὺς ἐχορήγει, καὶ Πανταχλῆς; ſive, ut in Peruſino MSS. legitur, Προκλῆς Ἀτηνεύς *Patrocles*, aut Procles *Ateneus Choragum egit*, & *Pantacles*.

Si mutilus iſte Stephani locus ſincerus haberi, mendoque carere debeat, nihil eſt certe quod Archontis Eponymi nomen exculpere exinde libeat, cuius nec vola nec veſtigium illum ſupereſſet. At, niſi plurimum fallor, in brevem illam, multilamque Inſcriptionis Atticae partem mendum irrepſit; ſive quod Hermolaus Stephani Epitomator Auctoris textum minus accurate nobis expreſſerit; ſive quod imperiti librarii vitio Stephani, vel Hermolai verba mirifice variata fuerint. Itaque in ſuperiori Stephani loco omnino ſcriptum olim, ac reſcribendum exiſtimo Πατροκλῆς Ἀτηνεὺς ἐχορήγει, ἦρχε Πανταχλῆς . . . *Patrocles Ateneus Choragum egit*, *Archon erat Pantacles*: ut nempe exprimatur in ſolemnibus Ludis, aut certaminibus Antiochidem Tribum, ad quam *Atene* Populus ſpectaverat, viciſſe dum Patrocles Ateneus Choragi munere fungebatur anno, quo Pantacles Eponymus Athenis Archon erat.

Suſpicionem hanc mihi iampridem iniecerat ſolemnis illa formula; qua eiuſmodi Inſcriptiones, ſive victoriae monumenta concipi, vel excitari conſueverant; ut in iis nimirum unius ſemper Choragi, Tribus, quae vicerat, Auletae, Poetae, Archontiſque nomen exprimeretur; nullibi vero duplicis Choragi nomen occurreret. Harum Inſcriptionum exempla plurima apud Scriptores occurrunt, ut apud Sponium Itiner. Tom. II. pag. 21. atque in Pop. Atticae Artic. 2. 15. 35. 163. quemadmodum Plutarchus in Themiſtoclis Vita antiquius exemplum aliud conſervavit Θεμιςοκλῆς ὁ Φρεάῤῥιος ἐχορήγει. Φρύνιχος ἐδίδασκεν. Ἀδείμαντος ἦρχεν. *Themiſtocles Phrearius Choragus erat*, *Phrynicus* Fabulam *docuit*, *Adimantus Archon erat*.

Ita

Ita propemodum plurima Veterum teſtimonia, quae de Choragi muneribus accurate differens collegit Sigonius (1), unicum in Tribu qualibet Choragum fuiſſe memorant, nec teſtimonium, aut monimentum aliud offendi poterit, in quo plures eiuſmodi Choragi memorentur. Certius id tamen, longeque illuſtrius in eximio Vlpiani loco deprehendiſſe videor. Cum enim Demoſthenes *adverſus Leptinem* Choragi unius, vel duarum Tribuum meminiſſet, Scholiaſtes ille adnotavit ἐν τοῖς Θαργηλίοις δυοῖν φυλαῖν εἷς μόνος καθίστατο χορηγός. τοῖς δὲ μεγάλοις Διονυσίοις Ἀνθεστηριῶνος μηνός, πλείονος αὐτῷ γιγνομένης τῆς δαπάνης, εἷς χορηγὸς ἑκάστης φυλῆς καθίστατο *in Thargeliis unus tantummodo pro duabus Tribubus Choragus eligebatur; at in Dionyſiis magnis Antheſterione menſe* celebratis, *cum maior impenſa requireretur, unus pro Tribu qualibet Choragus eligebatur*. Itaque dubitari non poterit quin unicus in Tribu qualibet Choragus eligi conſueverit, cuius proinde nomen in victoriae monumento, ſive Inſcriptione memoraretur; adeoque manifeſtiſſime inferri debet quod in Stephani textum vox illa καὶ & temere prorſus irrepſit, ac Pantacles ille, non *Choragi* munus ſed dignitatem aliam obtinuit.

Quandoquidem vero in Inſcriptionibus illis non Choragi ſolum, atque Archontis Eponymi, ſed etiam Tribus, Auletae, ac Poetae nomen recenſeri conſueverat, incertum plane, obſcurumque fore conſpicitur quodnam ex variis muneribus illis Pantacles ipſe obiverit. Suſpicor tamen, longeque veriſimilius exiſtimo, quod Archontis ſolum munere perfunctus fuerit; adeoque pro καὶ non ἤυλεν, *modos fecit* aut ἐδίδασκεν *Fabulam docuit*; ſed ἦρχεν *Archon erat* reſcribi debeat. Id ipſa verborum affinitas, ac ſimilitudo innuere, vel poſtulare propemodum videtur: cum longe facilius ex ἦρχεν, quam ex verbis aliis, ab imperito exſcriptore vox καὶ conflari potuerit. Nec quempiam certe movere poterit, quod in Inſcriptionibus aliis inter Choragi, & Archontis nomen aliquando Tribus, vel Auletae, vel Poetae nomina inſerantur. Quamvis enim hic nominum ordo in pleriſque obſervetur, in duabus tamen Inſcriptionibus illis, quae Pytharati Archontis anno poſitae ſunt, repente poſt Choragi nomen, Archontis, tum Agonothetae, mox Tribus, deinde Auletae, de-

(1) De Republ. Athen. Lib. IV.

denique Poetae nomen occurrit. Ὁ δῆμος ἐχορήγει Πυθάρατος ἦρχεν. Ἀγωνοθέτης Θράσυλλος Θρασύλλου Δεκελεὺς. Ἱπποθωοντὶς Παίδων ἐνίκα Θέων Θηβαῖος ηὔλεν. Πρόνομος Θηβαῖος ἐδίδασκεν. *Populus Choragi munus obivit, Pytharatus Archon erat, Agonotheta Thraſyllus Thraſylli Decelenſis, Hippothoontis Tribus Puerorum Agone vicit. Theon Thebanus modos fecit, Pronomus Thebanus docuit*; quemadmodum prorſus in Inſcriptione noſtra poſt *Patrocli* Choragi nomen *Pantaclis* Archontis Eponymi nomen haberetur.

At in re ſub obſcura, levibuſque coniecturis iſtis innixa nihil temere definire velim; ſed ſuſpicionem ſolum, ac argumenta proponere, quibus Pantaclis nomen Eponymis Archontibus, reſtituto Stephani textu, inſerendum eſſe conieceram.

XX.

Plutarchus, & Boeotus.

Plutarchum alicubi Archontis munere perfunctum eſſe Plutarchus ipſe commemorat in Sympoſ. Lib. VI. Quaeſt. 8. & clarius etiam Lib. II. Quaeſt. 10. ſe non Archontem modo, ſed *Eponymum* quoque fuiſſe dicit: ὅτε τὴν ἐπωνύμων ἀρχὴν ἦρχον οἶκοι τὰ πλεῖστα τῶν δείπνων δαῖτες ἦσαν: *Cum Archontis Eponymi munere fungerer, domi in ſacrificiis pleraeque caenae agitabantur*: ubi reſcribendum exiſtimo ἐπώνυμον ἀρχὴν, ut in variis Inſcriptionibus, ac monimentis aliis conſpicitur.

Potterus in Archaeol. Graeca Lib. I. c. 12. ut oſtenderet Archontis Eponymi dignitatem, quae indigenis ſolum Athenienſibus olim patebat, adſcriptis etiam Civibus deinde conceſſam eſſe, ſuperiora Plutarchi verba, quemadmodum antea Petitus, arripuit; aſſeritque Plutarchum *Athenienſi Civitate donatum, & in Tribum Leontidem relatum Archonta creatum fuiſſe. Sympoſ. Lib. I. Probl.* 10. *& Libro X. Probl. ultimo*. Ac certe ſe in Leontidem Tribum adſcitum fuiſſe Plutarchus ipſe teſtatur Libro I. Problemate, ſive Quaeſt. 10. Archontis vero munere perfunctum eſſe non Libro X. ut in Pottero citatur, ſed Libro II. Quaeſt. 10. diſerte ſcribit.

Hadrianus vero Iunius, & Cruſerius etiam ſuperiora Plutarchi verba ſic interpretantur, ut ille non Athenis, ſed

in patria ſolum, ſive Chaerone, dignitatem illam obtinuiſſe videatur. Siquidem Iunius ita graecum Plutarchi locum latine reddidit *Cum domi conſulatus munere fungerer*; Cruſerius vero *Cum ſummo Magiſtratu in Patria fungerer*: quod nimirum illorum uterque Plutarchi verba ſic interpungenda putavit ut *οἴκοι domi* ad priorem periodi partem, aut ad illa verba, quae praeceſſerant, referretur: quod tamen ab ipſo contextu, nativoque dicendi genere abhorret, ut optime a Xylandro obſervatum videtur, quippequi graeca Plutarchi verba ſic latine reddiderit: *Quo tempore eum Magiſtratum geſſi, qui, quod anno dat appellationem, Eponymus dicitur*.

Itaque non ex ambiguo Plutarchi loco, ſed clarioribus argumentis aliis oſtendendum fuerat an ille in Patria, vel Thebis, vel Athenis ſupremo Archontis munere defunctus fuerit. Atque initio quidem cum Pottero, ac Petito ſuſpicabar id Athenis ſolum contigiſſe, ubi Archontes plures, atque inter illos *Eponymus* eligebatur; idque maxima Viri dignitas, atque praeſtantia ſuadere videbatur, ut quemadmodum Athenienſis Civitatis iure donatus, Leontidi Tribui adſcriptus, Conſularis quoque dignitatis particeps a Traiano Caeſare factus (1), Athenis denique plurimum verſatus, atque mirifice probatus fuerat, ita quoque vel ſorte, vel Populi ſuffragio, vel Caeſaris auctoritate ſupremam illam Archontis dignitatem aliquando obtinuerit.

Sed, quamvis haec omnia maximam veri ſpeciem praeſeferant, obſcurum adhuc, & incertum eſſe putaverim an inter Eponymos Athenienſium Archontes Plutarchus haberi, illorumque Faſtis adiungi debeat. Etenim apud Baeotos ipſos Archontes eligi conſueverunt, ut innuere videtur Polybius (2), a quo memorantur *οἱ τῶν Βοιώτων ἄρξαντες*, *Boeotorum Archontes*, vel ut reſcribendum exiſtimavit Valeſius, Ἄρχοντες; & clarius etiam conſpicitur in Inſcriptione quadam apud Sponium (3), in qua diſerte legitur ... Ἄρχοντοι Βοιώτοις *Boeotorum Archonte* quamvis in altera non *Archontis*, ſed *Boeotarchae* mentio fieri videatur ... ταρχου Βοιωτοις *Boeotorum Boeotarcha* (4): quae tamen Boetarchae dignitas apud Boeotas omnium ſuprema fuiſſe dicitur τῶν βαρυτάτων ἀρχῶν, οἷος Στρατηγίας Ἀθήνησι, καὶ Πρυτανείας ἐν Ῥόδῳ, καὶ Βοιωταρχίας παρ' ἡμῖν (5), *graviorum Magiſtratuum*,

(1) Suid. in Plutarch. (2) Libro XX. in Excerpt. apud Valeſ. pag. 3. (3) Itiner. Tom. II. pag. 8. (4) Ibi pag. 12. (5) Plutarch. Praec. gerend. Reip.

tuum, *ut Strategi Athenis*, & *Prytanis in Rhodo*, & *Boeotarchae apud nos*: ut ipſa proinde Boeotarchae dignitas ab Archontis dignitate diſtinguenda videatur. Ergo, ſi apud Boeotos etiam, quos inter Plutarchus ipſe cenſebatur, Archontes eligi conſueverant, quis aperte non videat, quod ibi fortaſſe potius, quam Athenis, Plutarchus dignitatem illam obtinuit? Longe tamen illuſtrius id ex altero Plutarchi teſtimonio inferri poſſe putaverim, in quo nitide diſerteque docet Chaeronenſium Archontes una ſimul epulari conſueviſſe, ἑσπέρας δὲ τῶν Ἀρχόντων, ὥσπερ ἔθος ἐςὶ, κοινῇ δειπνούντων (1). *Veſperi autem Archontibus una de more caenantibus*: quod optime, ut opinor, cum ſuperiori Plutarchi loco conſpirat. Addi poſtremo poterit quod Plutarchus ipſe teſtatur ſeſe, dum Archontis Eponymi munere fungeretur, ſolemnem illum *Bulimi* eiiciendi ritum peregiſſe, quem Libro VI. quaeſt. 8. fuſe deſcribit. At ritus ille non Athenis, ſed in Boeotia ſolum, obtinuiſſe videtur; cum a nullo certe Scriptore inter alios Athenienſium ritus memoretur; quamvis ipſam *Bulimi* vocem non modo Plutarchus, ſed Suidas etiam, & Hyſichius explicaverint Βούλιμος μέγας λιμός: *Bulimus*, *ingens fames*: quod nimirum haec ſyllaba vocibus aliis praefixa rerum ipſarum magnitudinem exprimat. Hinc facile depravatum Heſychii locum reſtitui, corrigique poſſe putaverim. Ait ille Βούπαις, νέος μέγας, ἀφῆλιξ, μέγας παῖς, ἢ ἰχθῦς: nimirum Βούπαις *idem eſt ac iuvenis magnus*, *adultus*, *magnus puer*, *vel piſcis*. At nullus, ut opinor, locus adoleſcenti, pueroque magno cum piſcibus hic eſſe poteſt. Itaque reſcribendum arbitror μέγας παῖς, ἢ ἰσχυρὸς *puer magnus*, *vel fortis*: ut nempe puer ille hoc nomine deſignetur, qui corporis proceritate, vel robore excellat.

Ceterum, ut ad Plutarchum revertar, quamvis illum Chaeronenſium potius, quam Athenienſium, Faſtis inſcribendum eſſe iam dixerim, ipſius tamen nomen hic opportune memorandum eſſe putavi ſive quod clarius aliquando teſtimoniis aliis Petiti, ac Potteri Sententia confirmari fortaſſe poſſit; ſive quod Meurſius ipſe, & Dodvellus in contexendis Athenienſium Faſtis Archontes etiam illos expreſſerint, quos incertum eſſe putaverant an Athenienſium potius, quam De-

(1) In Cimone in Proem.

liorum, vel Smyrnaeorum, Archontibus accenſendi forent.

Quid vero ſi poſtremo tandem loco alterius etiam Archontis nomen interſeram, qui quamvis ut ego quidem exiſtimo, Athenienſium Faſtis inſcribi nequeat, a Dodvello tamen, Meurſioque Faſtis ipſis inſcribendus erat? Ioſephus Libro XIV. c. 10. Antiquit. Iudaic. ubi Decreta plurima a variis Civitatibus in Iudaeorum gratiam edita complectitur, ſequens etiam Deliorum Decretum exhibet Num 14. Ψήφισμα Δηλίων. Ἐπὶ Ἄρχοντος Βοιώτου, μηνὸς Θαργηλιῶνος εἰκοστῇ, χρηματισμὸς Στρατηγῶν. *Pſephiſma Deliorum ſub Archonte Boeoto, menſis Thargelionis vigeſima die, reſponſum Praetorum.*

Si Archontes illi, qui in Deliis Marmoribus, ac Monimentis occurrunt, Eponymi Athenienſium Archontes habendi forent, ut Meurſius, Dodvellus, aliique plurimi exiſtimarunt, dubitari certe non poſſet quin *Boeotus* etiam ipſe Eponymis Athenienſium Archontibus adiungendus eſſet. Ac mirari ſane quis poterit cur Meurſius ipſe, qui *Ariſtechmum*, *Zenonem* Archontes in Deliis Marmoribus memoratos Athenienſium Faſtis inſcripſit, Boeotum hunc praeterierit, aut fortaſſe potius ignoraverit, qui eodem & ipſe iure ceteris Athenienſium Eponymis accenſendus eſſet.

Quandoquidem vero rationibus, & exemplis etiam oſtendi [1] quod Smyrna, Paros, ac Delos iis etiam temporibus, quibus Athenienſium imperio obnoxiae fuerant, proprios Archontes habuere, quorum nomina decretis, publiciſque Monimentis inſciberent, longe veroſimilius exiſtimo Boeotum ipſum non Athenienſium, ſed Deliorum Faſtis inſerendum eſſe. Sin vero cui libeat, aut clarioribus argumentis aliis oſtendiſſe liceat Athenienſium potius Archontum nomina in Deliorum Monumentis inſcripta fore, is novum, ceteriſque Faſtorum Scriptoribus ignoratum Archontis nomen habere iam poterit, quod Faſtis ipſis adiciat; quemadmodum ipſorum plures a me recenſitos, inventos, ac inſertos eſſe conſpiciet.

DIS-

(1) Diſſert. VIII. Num. 32.

DISSERTATIO XI.

SYNOPSIS.

I. P*Raeclara Sponii, aliorumque ſtudia, labores, ac diligentia in colligendis, excribendiſque Marmoribus commendatur, ex quibus nova quoque Archontum Athenienſium, nomina hactenus incognita exculpi, atque Eponymorum Faſtis adiungi poſſunt.* II. *Series, ac ordo proponitur, quo Marmora eiuſmodi Archontum nominibus inſignita tres veluti in Claſſes diſtributa proferentur, variiſque adnotationibus explicabuntur; ut ipſorum praeſidio varia Atticae Hiſtoriae, vel Antiquitatis capita illuſtrentur.* III. *De prima Marmorum Claſſe, vel honorariis Inſcriptionibus diſſeritur, ſolemnis quarundam titulus, Bonaeque Fortunae nomen iis praefixum exponitur, ac Latinis etiam Marmoribus illuſtratur. Meurſii error ſemel iterumque indicatur.* IV. *De ſecunda Marmorum Claſſe, quibus Epheborum nomina inſcribuntur, agitur Puerorum ab Ephebis, & Paedotribarum a Gymnaſiarchis diſcrimen partim ex Scriptoribus, partim ex Marmoribus ipſis exponitur; ipſorumque munera demonſtrantur.* V. *Epheborum aetas, inſtitutio, iuſiurandum, arma, & munera indicantur. Duplex militiae genus apud Athenienſes exponitur. Vtriuſque tempus explicatur; ac Vlpiani, Volfiique error oſtenditur.* VI. *Diſſidentes Scriptorum Sententiae de vero aetatis anno, quo Pueri Athenis Epheborum albo inſcribi conſueverant, exponuntur; ipſarumque ſingulae Demoſthenis teſtimonio confutantur. Natalis Demoſthenis annus, ac menſis etiam hactenus incognitus exploratur. Dionyſii Halicarnaſſei calculus, atque Sententia refellitur.* VII. *Varia Epheborum certamina indicantur Oxonienſe Marmor contra Seldeni; ac Prideauxii hypotheſim reſtituitur, ac explicatur. Marmor aliud exponitur, ſimulque Petiti error demonſtratur.* VIII. *Coſmetarum, Anticoſmetarum, Hypocoſmetarum, Sophroniſtarum, ac Hypoſophroniſtarum numerus, diſcrimen, ac munera declarantur*

tur. Etymologi locus notatur. Verus Epheborum Athenienſium numerus exploratur, & Cl. Attali Archontis annus oſtenditur. IX. *In tertia Marmorum Claſſe Paraſitorum nomina obſervantur. Ipſorum dignitas, convivandi locus, varietas, ac numerus demonſtratur. Inſignis Athenaei locus exponitur, coniectura reſtituitur, ac illuſtratur.* X. *Hierophantae, Daduchi, Praeconum, Tibicium, aliorumque Paraſitorum, vel Miniſtrorum munera recenſentur; ac Latinis etiam Marmoribus illuſtrantur. Meurſii coniectura de perpetuo Daduchi munere refellitur. Verum* τῦ ἐπὶ Βωμῷ *nomen, ac dignitas, reſtitutis Marmoribus, explicatur. Phoſphoriorum Sacerdos, ſimulque* ὁ ἐπὶ κιάδος, *munera hactenus incognita, ex Marmoribus proferuntur.* XI. *Varia Scribarum genera, ipſorumque munera ex Scriptoribus, ac Marmoribus oſtenduntur. Vlpiani, aliorumque Sententia de Scribarum conditione refellitur; novumque Scribarum genus Marmoris praeſidio ceteris hactenus cognitis accenſetur.* XII. Zenonis *Eponymi Archontis nomen Faſtis adiungitur. Ipſius aetas, aut annus oſtenditur; Sponiique error in excribendo, explicandoque Marmore demonſtratur.* XIII. M. Vlpius Eubiotus *Faſtis ipſis inſeritur. Eius aetas inquiritur; Marmoriſque verba ſupplentur, ac illuſtrantur.* XIV. Themiſtoclis *Archontis Eponymi nomen ex Marmore eruitur. Ipſius annus oſtenditur; ac Marmor ipſum exponitur, ac illuſtratur.* XV. Nicias *Eponymis Archontibus aliis accenſetur. Chiſulli Sententia de ipſius aetate confirmatur.* XVI. . . . . . Protus *Eponymorum Faſtis inſcribitur. In evanido Archontis huius nomine Marmor ſuppletur, eiuſque annus indicatur.* XVII. Tiberius Iulius Macer *Athenienſium potius, quam Mileſiorum Faſtis tribuitur, eiuſque aetas definitur.* XVIII. P. Herennius Dexippus *Archon ex Marmore exhibetur; ſimulque Marmor ipſum ſuppletur, & explicatur.* XIX. Tiberii Claudi Soſpidis *nomen Archontum Faſtis adiungitur.* XX. . . . . . . carpus *etiam, ſuppleto, explicatoque Marmore, Faſtis ipſis inſeritur. Panelienia Feſta, vel Ludi obiter declarantur.* XXI. Caius Iulius Caſius *Athenienſis Archon elegantiſſimi Marmoris ope Eponymorum Faſtis adiungitur; ſimulque plura in ipſo Marmore obſervantur.* XXII. Lucius *etiam Eponymis Archontibus alterius Marmoris praeſidio accenſetur; Marmor ipſum ſuppletur alicubi, ac emendatur; atque eius aetas oſtenditur.* XXIII. Philotimi *Archontis nomen*

ex

ex alio Marmore profertur. Maemacterionis menſis ſitus in Atticorum menſium ſerie notatur. XXIV. . . . . . . Palleneus, *mutilum nempe, extritumque Archontis nomen indicatur, ipſiuſque aetas inquiritur.* XXV. Rhoemetalcis Regis *nomine Athenienſium Archontum Faſti decorantur. Ipſius aetas, integrumque nomen oſtenditur. Sponii, vel quadratarii error indicatur.* XXVI. Cl. Heraclides *Marmoris ope Faſtis adiungitur; ac Marmor ipſum ſuppletur alicubi, & emendatur.* XXVII. Metrodorus *Archon Eponymis aliis additur. Ipſius aetas ex Marmore definitur.* XXVIII. Te . . . nius Ponticus, *ſimulque* Theopompus *Eponymorum Faſtis accenſetur; variiſque in locis nomina Marmori inſcripta ſupplentur, ac illuſtrantur.* XXIX. M. Valerius Mamertinus *alterius Marmoris praeſidio Faſtis inſeritur. Cyriaci, vel quadratarii error in Marmore demonſtratur.* XXX. M. Munatius Maximianus Vopiſcus *Athenienſis Archon exhibetur; Marmoriſque ope varia Scriptorum teſtimonia confirmantur.* XXXI. Demoſtrati *Archontis nomine Eponymorum Faſti augentur. Ipſius aetas ex Marmore oſtenditur; ac Marmor ipſum alicubi ſuppletur, & emendatur.* XXXII. M. Aurelii Lichophori Prosdecti, *ſimulque* Thraſonis *nomina ex marmoribus proferuntur. Ambigitur tamen an ille veris Archontibus, vel Eponymorum Faſtis adiungi poſſit; hic vero Pariorum potius, quam Athenienſium Archontum Faſtis inſcribitur.*

DIS-

DISSERTATIO XI.

De Eponymis Athenienſium Archontibus quorum nomina ex Marmoribus nunc primum eruta Faſtis omnibus adiungi debent.

I. ETſi maxima, atque immortali gloria clariſſimos Viros illos dignos exiſtimem, qui in corrigendis illuſtrandiſque veterum Scriptorum monimentis accuratam operam collocarunt; longe tamen maiorem laudem iis tribuendam eſſe putaverim, qui nobiliori quodam eruditionis amplificandae amore incenſi non finitimas ſolum, ſed exteras etiam, barbaraſque Gentes adierunt, ut eximia Antiquitatis monumenta apud illas inviſerent; eademque diſiecta fere, brevique interitura ſcriptis ſuis edita conſervarent. Illi nimirum tranquilla, pacataque mente domeſticos inter parietes in evolvendis Veterum ſcriptis otia plerumque fallunt; atque in excutiendis, & corrigendis iſtis humaniſſima voluptate perfundi ſolent: hi vero maxima ſubinde rei domeſticae iactura, ſalutis incommodo, ipſius interdum vitae periculo ingenuis Literarum cultoribus prodeſſe volunt. Accedit etiam, quod quidquid fere ſplendoris monimentis, ac ſcriptis illis, quae omnium oculis obverſantur, ſuperiori ſeculo acceſſit, noſtra quoque, ſeu ceteris pone ſequentibus aetatibus a doctiſſimis Viris aliis ſperari facile potuiſſet. At niſi pervicacibus iſtorum ſtudiis, ac laboribus monumenta vetera conquiſita, exſcripta, atque immortalitati conſecrata iam forent, ineluctabili quodam rerum humanarum fato temporis iniuria periiſſent; adeoque pulcherrima eruditionis copia perpetuo careremus, quae ex monimentis ipſis veluti ex uberrimo fonte profluxerat. Itaque praeclare de Literis, exterarum Gentium Hiſtoria, omnique Eruditionis genere meritos eſſe conſpicimus Iucundum, Apianum, Cyriacum Anconitanum, atque, ut innumeros Scriptores alios ommittam, Sponium, qui Wheelero comite, tot

tot eruditae Antiquitatis Monumenta in variis Orientis partibus, praeſertim vero in Attica regione diligentiſſime conquiſivit; quorum praeſidio Atticae Populi, Senatus feſta, aliaque id genus plurima feliciter illuſtrantur, ut variis ſubinde in locis opportune demonſtravi. Quantum vero ſplendoris, ac praeſidii in illuſtrandis etiam, ſupplendis, augendiſque Athenienſium Archontum Faſtis ex Sponio ipſo, Muratorio, aliiſque pluribus, qui Graeca Marmora protulerunt, oriatur ex hac ipſa Diſſertatione manifeſtiſſime deprehendi poterit. Siquidem ex iis Marmoribus, quae diligentiſſimi Scriptores illi in lucem extulerunt, plurima Archontum nomina, quae a Veteribus omnibus ommiſſa fuerant, adeoque in Faſtis omnibus hactenus editis deſiderantur, adiungi poſſunt. Hinc mirari plane non poſſumus ſi Meurſius ille, qui poſt Sigonium noſtrum omnium primus Athenienſium Archontum Faſtos adornavit; ac Lydiatus ipſe, & Prideauxius, qui plures Archontes alios opportunius alibi (1) a me recenſitos ex Arundelliano Marmore collegerunt, novos Archontes iſtos praeterierint; cum ipſorum aetate, vel ſuperiori ſeculo eiuſmodi Marmora nondum edita vel exſcripta fuiſſent. Neque illud etiam mirari quis poſſit quod Dodvellus ipſe, qui poſt edita Cyriaci, Sponiique Marmora accuratiorem, uberioremque Archontum ſeriem anno 1702. contexuit, alioſque plures ex Rheineſii, Sponiique ipſius Marmoribus adiecit, Archontes tamen iſtos omiſerit; cum in aureo quidem, atque immortali, ſed alterius tamen argumenti Opere ſeriem illam adiecerit; atque ipſorum quidam non perſpicue, diſerteque, ſed obſcurius aliquando in his Marmoribus indicentur, ut exinde vel coniecturis, vel acriori ſtudio exculpendi videantur.

II. Quandoquidem ergo varios eiuſmodi Athenienſium Archontes ceteris hactenus ignoratos mihi nunc omnium primo deprehendiſſe contigit, illorum ſingulos ita nunc ordine complectar, ut ipſorum aetas, ſi fieri id quidem poſſit, oſtendatur, ſimulque Marmora ipſorum nominibus exornata variis adnotationibus illuſtrentur, ideoque non Faſtis ſolum novus ille Archontum numerus, ſed variis etiam Atticae Scriptoribus, ac Monimentis aliis ſplendor accedat. Vt vero ſingula clariori quo poterit ordine demonſtrentur Marmora ipſa tres

(1) Diſſert. X. Num. 4.

veluti in Claſſes diſtinxiſſe libuit; ut initio quidem IX. Marmora, vel Inſcriptiones illas exponam, quae in Caeſaris, vel civis alicuius honorem Athenis poſitae, vel dedicatae videantur. Proximo deinde loco VII. Inſcriptiones alias, aut Marmora ſubiiciam, quae vel ab Ephebis poſita fortaſſe fuerint; vel in quibus certe Epheborum mentio, ſeu nomina reperiantur. Denique IV. Marmora, vel Inſcriptiones illas complectar, in quibus *Prytanes*, & Ἀίσιτοι *Paraſiti* recenſentur. Atque optime hic quidem novi, ingenueque profiteor, quod illuſtrandis ſolum, augendiſque Archontum Faſtis ſola plerumque Archontum ipſorum nomina ex Marmoribus exſcripſiſſe poteram; quemadmodum fere Meurſius ipſe aliquot Archontum nomina ex Gruterianis Marmoribus indicavit. Satius tamen duxi integra hic potius Marmora ipſa proferre, latinaque inſuper interpretatione donare: non modo quod illa variis in Scriptoribus diſperſa forent; verum etiam quod plurima in ipſis implexa, minuſque feliciter ab aliis expoſita, latineque reddita viderentur. Id facile, ut opinor, intelliget, qui varias adnotationes illas inſpexerit, quae ſuis in locis opportune afferentur, ipſaſque cum editis aliorum interpretationibus accurate contulerit. Cum vero plura non uni ſolum, ſed variis etiam eiuſdem Claſſis Marmoribus illuſtrandis explicanda fore intellexerim, ne eadem ſemel iterumque excribere, vel adnotare ſubinde cogerer, e re futurum putavi, ſi haec omnia ſeorſim breviſſime exponerem; adeoque in ipſo Diſſertationis limine quidquid ad *Titulos*, vel *bonorarias Inſcriptiones*; quidquid ad *Ephebos*; quidquid denique ad *Paraſitos*, ad varias nimirum Marmorum Claſſes a me conſtitutas, ſpectaverit, legentium oculis hic ordine ſubiiceretur.

III. Itaque, ut a prima Marmorum Claſſe exordiar, in quibus aut Caeſarum, aut Athenienſium quandoque Civium inſcripta nomina reperiuntur, quibus eadem Marmora, honoris cauſſa, excitata fuerint, nihil eſt certe cur veterem, atque a primis uſque temporibus uſurpatum morem pluribus hic perſequar, quo aut Caeſaribus, aut viris praeclare de Patria meritis non ſtatuas ſolum, ſed etiam publica id genus alia Monumenta, Senatus, Populique decreto, excitari conſueverant. Innumera propemodum eiuſmodi moris exem-

pla,

pla, vel argumenta ſubinde occurrunt; idque perſpicue ſatis eadem illa Marmora oſtendunt, quae mox proferentur, quorum nonnulla quidem Caeſaribus; alia vero Novemviris, vel Eponymis Archontibus; alia denique Civibus egregie de Patria meritis inſcribuntur. Illud unum hic potius indicaſſe iuverit quod in eiuſmodi Marmorum fronte plerumque ſcriptum conſpicitur Ἀγαθῇ Τύχῃ *Bonae Fortunae*, ſive *cum Bona Fortuna;* quamvis in plurimis etiam Marmoribus alis (1) eadem prorſus inſcriptio, vel titulus offendatur. Etenim ſolemnis illa bene ominandi formula publicis Athenienſium decretis prefigi conſueverat, ut teſtatur Plutarchus (2); quemadmodum ſane in Pſephiſmate de honorando Demetrio Rege, quod Plutarchus (3) ipſe recenſet, initio dicitur Ἀγαθῇ Τύχῃ δεδόχθη τῷ δήμῳ.. *Quod fauſtum ſit. Placuit Populo*... in induciis inter Lacedaemonios, ac Athenienſes initis praeſcribitur Τύχῃ ἀγαθῇ τῇ τῶν Ἀθηναίων (4) *cum bona Fortuna Athenienſium*, ſive *Quod Athenienſibus bene vertat*. atque in Marmore Delphis poſito Dorica Dialecto ſcriptum conſpicitur Ἀγαθᾷ Τύχᾳ (5) *cum Bona Fortuna*. Mirari vero non ſubeat ſi in publicis decretis illis haec ominandi forma frequenter adeo ab Athenienſibus uſurpata fuerit; cum Athenienſes ipſi Ἀγαθὴν Τύχην *Bonam Fortunam* veluti praeſens quoddam, ac tutelare Vrbis Numen coluerint; Aelianoque (6) teſte τῆς Ἀγαθῆς Τύχης *Bonae Fortunae* ſtatuam prope Prytaneum dedicaverint. Quo certe loco Cl. Meurſium (7) falli putaverim, qui, cum ſuperius Aeliani teſtimonium excripſiſſet, repente ſubdit eius ſtatuae, quae Bonae Fortunae excitata fuerat, Demoſthenem meminiſſe cum ait: ἐγὼ τὴν πόλιν τὴν ὑμετέραν ἐυτυχεςάτην πασῶν πόλεων ὑπολαμβάνω... καὶ ταῦτα οἶδα καὶ (τοὺς Θεοὺς) λέγοντας ἐν ταῖς μαντείαις, καὶ προσεπισφραγιζομένους την Ἀγαθὴν Τύχην ἐν τῇ πόλει εἶναι τῇ παρ' ὑμῖν (8) *Ego urbem veſtram omnium urbium feliciſſimam exiſtimo... & haec ſcio teſtari vobis* deos *in oraculis; confirmantes inſuper eſſe vobis in urbe veſtra Bonam Fortunam*. Etenim, niſi plurimum fallor, nihil hic certe de Fortunae ſtatua Athenis poſita intelligi, vel exculpi poterit: perinde quaſi Athenienſes ipſi arcanis deorum oraculis doceri debuerint, quod in ipſorum urbe *Bonae*

 For-

(1) Marm. Oxon Num. 2. 57. 153. & Append. Num. 7. 8. 9. 10 19. (2) De Repugn. Stoicor. (3) In Demetr. (4) Tucyd. Lib. IV. c. 118. (5) Murator. Pag. 134. & 176. (6) Var Hiſtor. Lib. IX. c. 39. (7) Athen. Attic. Lib. I. c. 8. (8) Epiſt. 4.

Fortunae ſtatua pubblice conſecrata reperiretur; cum in illuſtri urbis ipſius loco poſita haec omnium oculis obverſaretur. Sed iamdiu eſt quod doctiſſimi viri maximam, atque incredibilem Meurſii ſolertiam in obſervandis, congerendiſque Atticae monimentis commendarunt, ſed acrius tamen alicubi, ſeveriuſque iudicium in excernendis illis optarunt. Sic, ut exemplum aliud hic proferam, Meurſius ipſe Elephantis imaginem inter publica Athenienſis Vrbis ornamenta, vel monimenta recenſet (1) quod Themiſtius alicubi (2) dixerit ἡ ἄσθησις κατ᾽ αὐτὸ μὲν ὁρᾷ τὸν ἐν Ἀθήναις γεγραμμένον ἐλέφαντα. κατὰ συμβεβηκὸς δὲ τὸν εν Ἰνδίᾳ *ſenſus quidem perſe videt elephantem, qui Athenis pictus eſt; per accidens vero* elephantem *illum, qui in India reperitur*: perinde quaſi perſpicua Themiſtii verba de pubblica quadam Elephantis imagine; non vero commodiori, veriorique ſenſu de privata potius intelligi debeant, quae alicubi fortaſſe Athenis extaret. Verum, ut ad formulam illam, *Bonaeque Fortunae* nomen revertar, ipſam in Graecis iſtis Marmoribus Latine efferendis ita ſubinde reddidi, ut aliquando *Cum Bona Fortuna*; alibi *Quod fauſtum ſit*; alicubi *Bonum Factum*, vel *Bono Eventui* dixerim. Etenim ſingulas eiuſmodi phraſes in latinis Marmoribus uſurpatas eſſe conſpexi. Ita nimirum in ipſorum aliquibus (3) *Bon. Eventui*, vel *Bono Evento* vel *Eventui Aug.* (4) vel denique *Bonum Eventum* (5) legitur; in aliis vero *Quod Bonum fauſtum, felixque ſit* (6) reperitur: quemadmodum a Latinis Scriptoribus *Bonum factum*, ſive *Bona fortuna ſit* uſurpatum eſſe Prideauxius (7) variis exemplis elegantiſſime demonſtravit. Ita propemodum, cum in Marmore Num. XXII. proferendo Καισάρος Νεικη legatur, Cl. Gorio inhaerens latine reddidi *Caeſaris Victoriae*: quod nimirum ſaepiſſime in latinis Marmoribus (8) *Victoriae Auguſti* nobis occurrat. Atque iſta quidem breviſſime de prima Inſcriptionum, vel Marmorum noſtrorum Claſſe dicta ſufficiant.

IV. Nunc ad alterius generis Marmora, vel Inſcriptiones alias digrediar, in quibus *Epheborum* nomina, ipſorumque *Coſmetae*, *Paedotribae*, & *Gymnaſiarchae* recenſentur. Quo quidem loco plurima de Ephebis ipſis, illorumque nume-

(1) Athen. Attic. Lib. III. c. 9. (2) De Memor. & Reminiſc. (3) Grut. Pag. 101. num. 8. (4) Murat. Pag. 92. & Gudi. Pag. 56. num. 4. (5) Murat. Pag. 1102. (6) Tomaſin. de Donari c. 9. (7) Ad Marmor. Oxon. Pag. 27. (8) Murat. Pag. 91.

mero, aetate, muneribus praefari poſſem, quae apud veteres Scriptores omnes occurrunt. Quandoquidem vero Pitus [1], Prideauxius [2], atque omnium uberrime, accuratiſſimeque Sigonius in aureo, praeſtantiſſimoque Opere *de Republica Athenienſium* [3] argumentum illud expoſuit; ſuprema hic ſolum veluti rerum capita complectar, atque illa potiſſimum clariori, breviorique, quo poterit ordine ſeligam, ex quibus marmoribus ipſis opportune ſplendor accedat; ac viciſſim Marmorum praeſidio veterum Scriptorum teſtimonia confirmentur aut interdum etiam corrigantur.

Itaque, ut hinc exordiar quilibet Athenienſium civis tertia *Apaturiorum* die, quae Pyanepſione menſe agebantur, primo, ut ait Etymologus, ſive tertio, ut Proclus aſſerit, aetatis anno inter φράτοϱας *Cognatos*, mox inter δημότας *Populares* iis ritibus inſcribebatur, quos alibi [4] expoſui. Vbi vero adoleverat, inter Παῖδας, hoc eſt *Pueros* cenſebatur; Pueri vero, ſeu Παῖδες iſti, ſi humiliori genere nati forent, atque anguſta domi re premerentur, mechanicis artibus addicebantur; honeſtiores vero Solonis lege [5], non Literas modo, Philoſophiam, & Muſicam; ſed equeſtrem etiam, & gymnaſticam artem docebantur; ſimulque in venandi, natandique ſtudio exercebantur. Ac dubitari certe non poterit, quin publicis eiuſmodi Puerorum exercitationibus Praefectus aliquis pubblica autoritate, ſive is ab Areopagitico Senatu, ſive ab univerſo Populo, ſive potius a tribu qualibet eligeretur, qui Puerorum omnium, aut Contribulium ſaltem modeſtiae, ordini, decorique conſuleret, ut omnia rite, ſuiſque temporibus peragerentur. Nullibi tamen Praefectus ille, quod noverim, diſerte memoratur, aut a veteribus ſcriptoribus accurate deſcribitur. Paedotribae quidem mentio apud Scriptores ipſos, atque in Marmoribus etiam occurrit; Sed ambiguum plane, obſcurumque ſupereſt, an dignitas illa ad *Pueros* ſolum, vel *Ephebos* etiam referatur; cum praeſertim unum, idemque munus modo Paedotribis, modo Gymnaſiarchis apud varios Scriptores tribuatur. Ita Vlpianus [6] aſſerit oleum a Gymnaſiarchis iis, qui in palaeſtra exercebantur, miniſtrari conſueviſſe; idque de Ephebis intelligendum eſſe ſubindicant Marmora mox proferenda [7], ex qui-

(1) Ad Leges Attic. (2) Ad Marm. Exo. Pag. 85. (3) Lib. IV. (4) Diſſert. V. Num. 6. (5) Plutarch. in Solone. & Plato in Axiocho Vidi Meurſ. Fort. Athen. c. 4. (6) Ad Orat. adver. Leptin. (7) Num. 7.

ex quibus Ephebos palaeſtra certaſſe erudimur. At Aphrodiſaeus teſtatur Athletas ante luctam oleo *παρὰ τῶν παιδοτριβῶν* *apud Paedotribas* perungi conſueviſſe. Itaque Prideauxius (1) Paedotribam unum, eundemque fuiſſe exiſtimat, qui *Gymnaſiarchae* quandoque nomine decoretur: perinde quaſi unum, idemque munus vario ſubinde nomine diſtingueretur. Cum tamen in Marmoribus ipſis, quae Num. 21. 23. proferam, Gymnaſiarchae nitide, diſerteque a Paedotribis ſecernantur, atque ita quidem, ut Gymnaſiarchae dignitas unius menſis ſpatio finiretur, Paedotriba vero *διὰ βίυ*, *quoad viveret* eiuſmodi munere (2), fungeretur longe veriſimilius exiſtimo Paedotribae, Gymnaſiarchaeque munera ita diſtincta fuiſſe, ut Paedotriba quidem Pueris, Gymnaſiarcha vero fortaſſe utriſque, ſed Ephebis praecipue praeſideret. Id facile ex Platonis, vel alterius Scriptoris teſtimonio, qui *Axiochum* Dialogum edidit, deprehendi poteſt; in quo non *Paedotribae* ſolum, *Gymnaſiarchae*, & *Sophoroniſtae*, ſed alia quoque plura ad Puerorum, Epheborumque cultum ſpectantia memorantur ὁπόταν δὲ παῖς εἰς τὴν ἑπταετίαν ἀφίκηται, πόλλὺς πόνυς διαντλήσαν, ϗ Γυμναςαὶ, ϗ Παιδοτρίβαι τυραννῦντες . . . ἐπειδὰν δὲ εἰς τὺς Ἐφήβυς ἐγγραφῇ, ϗ φόβος χείρων ἔιη, τὸ Λύκειον, ϗ Ἀκαδημία, ϗ Γυμνασιαρχία . . . ϗ πᾶς ὁ τῦ μειρακίσκυ χρονος ἐςὶν ὑπὸ Σωφρονιςὰς, ϗ τὴν ἐπὶ τὺς νέυς ἅιρεσιν τῆς ἐξ Ἀρειοπάγυ βυλῆς. *Poſtquam vero Puer ad ſeptimum aetatis annum pervenerit, exantblatis multis laboribus, Gymnaſtae, ac Paedotribae tyrannico imperio imponuntur . . . poſtquam autem inter Ephebos inſcriptus eſt, tum vero gravior metus ingruit, Lyceum, Academia, Gymnaſiarchia . . ita omne adoleſcientiae tempus ſub Sophroniſtis traducitur, qui ab Areopagitico ſenatu electi iuventuti ad temperantiam, morumque boneſtatem conformandae invigilant*. Itaque hic *Gymnaſiarchia*, ſive potius, ut legendum exiſtimo, *Gymnaſiarcha* ad Ephebos ſolum referri conſpicitur, atque Paedotriba ad Pueros: quamvis in monimentis aliis Paedotribae cum Gymnaſiarchis, ſimulque Pueri cum Ephebis recenſeri, ac veluti confundi videantur. In duobus certe Marmoribus non Ephebi ſolum, ſed etiam Παῖδευται *Pueri* recenſentur (3). Quod ſi in Marmoribus aliis ſolum Paedotribae nomen occurrit, neque etiam *Pueri* memoran-

(1) Pag. 88. (2) Vide infer. Num. 7. (3) Infra Num. 21.

morantur, id facile tamen intelligi, vel explicari poterit; ſive quod in Monimentis illis etiam Puerorum Praefectus inſcriberetur; ſive quod Paedotribae munus aliqua in parte ad Ephebos etiam ſpectaret. Illud unum hic optime cum Petito veluti certum conſtitui poterit, quod Epheborum Gymnaſia, a Puerorum Gymnaſiis ita diſtinguebantur, ut in illa quidem viris ingredi liceret, in haec vero adultis aditus prohiberetur; ac Gymnaſiarcha quidem Puerorum modeſtiae, atque exercitationibus praeſideret.

V. Ceterum, ne minutioribus his immorer, ubi iam Pueri ſub Gymnaſiarcha, ſive Paedotriba quoque ſi mavis, pueritiam exegerant, decimumque, & octavum aetatis annum exceſſerant, Ε'φηβοι *Ephebi* dicebantur, atque in Ε'φηβάρχῳ, ut Arrianus (1) appellat; ſive, ut Harpocration (2), Pollux (3), Suidas (4), atque Ariſtoteles vocavit, τῶν Ε'φήβων Ληξιαρχικῷ *Epheborum albo* inſcribebantur, ſolemnique ritu in Aglauri Templo iurabant (5) ſe rite, fortiterque pro Patria dimicaturos, ut ex ipſa Iuris iurandi formula apparet, quam Pollux nobis conſervavit. Interim vero, duobus nimirum annis, quibus Epheborum munere fungebantur, non Gymnaſticis ſolum exercitationibus publice in Gymaſio vacare conſueverant; ſed haſta quoque, & ſcuto in Populi concione accepto urbana praeſidia obire, univerſam Atticae regionem luſtrare, & excubias in illa agere cogebantur; unde περίπολοι *circuitores* appellabatur (6). At ubi vigeſimum aetatis annum compleverant, militum albo inſcribebantur; atque, ſi bellum ingrueret, ad externa quoque bella cum militibus aliis prodire, & in acie dimicare tenebantur; quamvis in tutiori ipſius parte locari, ſeorſimque a militibus aliis diſponi conſueverint. Hinc illa militiae ſpecies ἡ ἐν τοῖς μερέσι *militia in partibus*, quam unus Aeſchines (7) memoravit, ubi ſe καὶ τὴν ἐν τοῖς μερέσι καλυμένεν μάχην, *pugnam, quae in partibus dicitur*, pugnaſſe gloriatur. Quem obſcuriſſimum ſane Aeſchinis locum hoc Suidae teſtimonio Palmerius (8) illuſtravit; ἔθος ἦν τούς ἐφήβους μετὰ τὸν γενέϛαι περιπόλους τῆς χώρας ϛρατεῦεϛαι μὲν, εἰ συμβαίη πόλεμος, μὴ μήντοι μετὰ τῶν ἄλλων, ἀλλ' ἰδίᾳ ἐν μέρεσι τοῖς ἀκινδύνοις τῆς μάχης διὸ τὴν ϛρατείαν καλεῖϛαι τὴν ἐν τοῖς

(1) In Epiſt. Lib. III. (2) In Ληξιαρχ. (3) Lib. VIII. c. 9. (4) In. Ληξιαρχ. (5) Demoſth. de Falſa Legatio & Lycurg. Orat. adv Leocrat. (6) Harpocr. in περίπολος (7) Orat de Falſa Leg. (8) Exercit. Pag. 653.

τοῖς μέρεσι, (1) *mos erat Ephebos, poſtquam circuitores Regionis fuiſſent, in milites legi ſolere, ſi bellum ingrueret; non quidem cum aliis, ſed ſeparatim in tutioribus partibus totius aciei: ideo eam militiam vocari in partibus*. Itaque hoc uno diſcrimine, nimirum ex tutiori, commodiorique loco, quo Ephebi in acie diſponi conſueverant, a militibus aliis ipſi diſtinguebantur; at hoc ipſum levioris quodamodo militiae tempus in legitimo annorum numero cenſebatur, quo Athenienſium quilibet veteri, conſtantique lege militare cogebatur. Quamvis enim Aeſchines ipſe dixerit τὴν ἐν τοῖς Ἐπονύμοις, καὶ τοῖς μερέσιν ἐξῆλθον, *militiae illi, quae in partibus, atque in Eponymis* appellatur, *interfui*, perinde quaſi prioris militiae tempus ab alterius militiae tempore diſtinguatur, perſpicuis tamen Veterum teſtimoniis erudimur utrumque militiae genus, aut tempus in integro 42. annorum tempore contineri, qui totidem Eponymorum Archontum nominibus ita deſignari conſueverat, ut initio ducto ab Eponymi Archontis anno, quo pueri inter Ephebos admiſſi fuerant, ad quadrageſimi ſecundi mox inſequentis Archontis annum, hoc eſt ad ſexageſimum uſque aetatis annum, militare tenebantur; unde *in Eponymis*, vel *Eponymiana* militia dicebatur. Id optime, accurateque ex Ariſtotelis Opere *de Ateníenſium Republica* expoſuit Harpocration; εἰσὶ γὰρ ἐπωνύμοι δέκα ἐκ τῶν φυλῶν, δύο καὶ τετταράκοντα οἱ τῶν ἡλικιῶν. οἱ δὲ ἔφηβοι ἐγγραφόμενοι πρότερον μὲν εἰς λελευκωμένα γραμματεῖα ἐνεγράφοντο, καὶ ἐπεγράφοντο αὐτοῖς ὅ τε Ἄρχων, ἐφ᾽ οὗ ἐπεγράφησαν, καὶ ὁ ἐπώνυμος ὁ τῷ προτέρῳ ἔτει ἐπιδεδημεκώς. νῦν δὲ εἰς τὴν βουλὴν ἀναγράφονται, καὶ μετ ὀλίγα. χρῶνται δὲ τοῖς ἐπωνύμοις, καὶ πρὸς τὰς στρατείας, καὶ ὅτάν ἡλικίαν ἐκπέμπητωσι, προγράφουσι ἀπὸ τινὸς Ἄρχοντος Ἐπωνύμου μέχρι τίνος δεῖ στρατεύεσθαι. *Eponymi decem quidem ſunt, qui Tribuum dicuntur; quadraginta duo vero, qui aetatum. Ephebi enim primum quidem in dealbatis tabellis inſcribebantur, & adſcribebatur Archon, ſub quo inſcripti fuerant, & Eponymus, qui primo anno erat in Vrbe; nunc vero in Senatu inſcribuntur. Et paulo poſt; Vtuntur autem Eponymis ad expeditiones militares; & quando aetates foras mittunt, inſcribunt a quonam Archonte Eponymo, & uſque ad quem, debent militare*. Idipſum clarius alibi, longeque brevius expreſſit; ἐπώνυμοι διττοί εἰσιν. οἱ

μὲν

(1) Suidas in Τὸ θρεια.

μὲν δέκατὸν ἀριθμὸν, ἀφ' ὧν αἱ Φυλαῖ. ἕτεροι δὲ δύο καὶ τεσσαράκοντα, ἀφ' ὧν αἱ ἡλικίαι προσαγορεύονται τῶν πολιτῶν καθ' ἕκαστον ἔτος, ἀπὸ ὀκτωκαίδεκα ετῶν μέχρίς ἑξήκοντα. Eponymi duplicis generis ſunt: alii quidem numero decem, ex quibus Athenienſium *Tribus; alii vero quadraginta duo, ex quibus aetates civium quotannis denominantur, ab octavo decimo ad ſexageſimum aetatis annum*. Vlpianus tamen, ipſique inhaerens Mauſſacus (1) eiuſmodi militiae tempus nonniſi 40. annorum fuiſſe prodidit. Ait enim, *νόμος κελεύει παρὰ Ἀθηναίοις μέχρι τεσσαράκοντα ἐτῶν στρατεύεσθαι, ἀρξαμένους ἀπὸ ὀκτωκαίδεκα, καὶ μέχρι μέντοι τῶν εἴκοσι Παῖδας ὄντας τέως περιπολεῖν τὰ περὶ τὴν πόλιν Φρούρια. εἰς ὑπερορίους δὲ πολέμους ἀπὸ ἐτῶν εἴκοσιν* (2) *: apud Athenienſes lex iubet ipſos ad annum uſque quadrageſimum militare, incipiendo ab anno decimoctavo; & quidem ad vigeſimum uſque, dum Pueri ſunt, praeſidia Vrbi circumpoſita obire; ad externa vero bella poſt vigeſimum annum exire*. At Vlpianus ipſe vel fallitur, vel militiae tempus non accurato, ſed rotundo, ut potius fieri amat, numero expreſſit, vel in ipſius textu pro *τεσσαρακοντα quadraginta δυο κ̀ τεσσαράκοντα duo, & quadraginta* reſcribi debet, ut Scholiaſtes ille cum Harpocratione, ſive potius cum Philochoro, & Ariſtotele conſpiret. Quamvis autem legitimum militiae tempus ad ſexageſimum uſque aetatis annum extenderetur; ſi gravius tamen aliquando bellum ingrueret, ii quoque, qui aetatem illam exceſſerant, militare cogebantur; unde Demoſthenes aſſerit, imminente Philippi Macedonis bello Athenienſes decreviſſe, ut triremes inſtruerentur *κ̀ τὰς μέχρι πέντε κ̀ τεσσαράκοντα ἐτῶν αὐτὰς ἐμβαίνειν τὰς τριήρεις* (3), *atque illi, qui infra quadrageſimum quintum militiae*, hoc eſt ſexageſimum tertium aetatis *annum eſſent, triremes conſcenderent*. Quo certe loco inſignis Vir, atque de Graecis, Latiniſque literis egregie meritus Volfius fallitur, qui non *militiae*, ſed *aetatis* annos hic exprimi exiſtimavit, adeoque ſuperiora Demoſthenis verba latine reddidit, *qui infra annum aetatis eſſent quintum, & quadrageſimum*.

VI Quandoquidem vero conſtans militiae tempus, aut militaris aetas ab anno illo numerari conſueverat, quo Cives in *Ephebοrum* albo inſcribebantur, illud hic etiam paullo mihi accuratius explorandum eſſe putaverim, quo vere aeta-

(1) In Harpocr. Pag. 242. (2) Ad Olynth. III. (3) Olynth. III. Pag. II.

aetatis anno inter Ephebos admitti ſolerent; in quo veteres recentioreſque diſſidentes eſſe conſpicio[1]. Siquidem Didymus apud Harpocrationem[2] aſſerit, Athenienſes *ſexto decimo* aetatis anno Ephebos, ſuique iuris cenſeri conſueviſſe; idque ex Hyperidis teſtimonio confirmari poſſe videtur. Harpocration tamen hoc ipſo loco, ceteriſque ſuperius laudatis, aſſerit Athenienſium Pueros *octavo decimo* aetatis anno inter Ephebos inſcriptos eſſe; nullibi tamen exponens, an annum illum attigiſſe ſolum, vel exceſſiſſe debuerint. Sigonius vero Harpocrationis, aliorumque verba de octavo decimo aetatis anno, non completo quidem, ſed inchoato ſolum intelligenda fore putavit, quamvis id nullo veterum teſtimonio, vel exemplo confirmaverit. Itaque perſpicuo Demoſthenis teſtimonio, exemploque oſtendiſſe iuverit non ſexto decimo, ut putaverat Didymus, non ineunte ſolum, ut volebat Sigonius, ſed abſoluto potius octavo decimo aetatis anno Pueros in Epheborum album referri ſuique iuris cenſeri conſueviſſe; non modo ut perplexitas illa dimiratur, oppoſitaeque Scriptorum ſententiae, ac doctiſſimi Sigonii coniectura refellatur; verum etiam, ut inſignis Dionyſii error demonſtretur.

Accuratiſſimus Orator ille cum Tutores ſuos male geſtae tutelae reos ageret, teſtatur[3], ſe a moriente patre *ſeptennem* una cum *quinquenni* ſorore ſub Tutoribus relictum fuiſſe; tum variis in locis nitide, conſtanterque docet, Tutores ipſos *decennii* ſpatio pupillorum opes diripuiſſe; ſeque, cum primum virilem togam ſuſceperat, ſive δοκιμασθεὶς, hoc eſt, ut Harpocration[4] exponit, εἰς ἄνδρας ἐγγραφεὶς *inter viros inſcriptus* fuerat, Tutores ipſos in iudicium vocaſſe. Ergo, cum Pueri viris inſeri, ſuique iuris eſſe non poſſent, niſi Ephéborum Lexiarchico inſcriberentur, εἰς ὃ ἐνεγράφοντο οἱ τελεσθέντες τῶν Παίδων, οἷς ἐξῆν τὰ πατρῶα οἰκονομεῖν[5] *in quo inſcribebantur ii, qui ex Pueris exeuntes patrias opes adminiſtrare poterant*, dubitari certo non poterit quin Demoſthenes Ephebis inſcriptus eſſet ubi Tutores in ius vocavit. At Orator ipſe perſpicuos temporis characteres, exponens, aſſerit ſororem ſuam *Polyzelo Archonte, Scirrophorione menſe nupſiſſe*; ſeque *ſtatim poſt nuptias virilem togam ſumpſiſſe*; atque *ſub Cephiſodo-*

(1) Vid. Fabri Agoniſt. Lib. I. c. 16. (2) In Ἐπιδιετές (3) Orat. I. in Aphob. (4) In δοκιμασθείς. (5) Suidas in Λεξιαρχ.

ſodoro, qui Polyzelo ſucceſſerat, *ſumpta iam virili toga*, *Tutores accuſaſſe* (1): ergo Demoſthenes, vel ineunte anno 3. Olym. CIII. quo Cephiſodori nomen Faſtis inſcribitur, vel exeunte potius anno 2. quo Polyzelus Archon erat, inter Ephebos admiſſus fuit. Itaque, cum Demoſthenes Dexithei Archontis anno, hoc eſt 4. Olymp. XCVIII. natus fuerit; atque Callimacho Archonte, anno 4. Olymp. CVII. *trigeſimum ſeptimum* aetatis annum attigerit, ut teſtatur Plutarchus (2), perſpicuum fiet Demoſthenem, ipſum ineunte anno 3. ſive exeunte quoque, ſi mavis, anno 2. Olymp. CIII. dum Ephebis inſcriberetur, iam *octavum decimum* aetatis annum exceſſiſſe. Optime quidem novi, atque opportunius alibi (3) demonſtravi Dionyſium Halicarnaſaeum in definiendo natali Demoſthenis anno integro *Olympiadis*, vel *quadriennii* ſpatio a Plutarchi calculo diſſidere: quippe qui dixerit Oratorem hunc anno 4. Olymp IC. in lucem prodiiſſe; ſimulque Timocratis Archontis anno 1. Olymp. CIV. *decimum ſeptimum*; Calliſtrati vero, hoc eſt anno 2. Olymp. CVI. *viceſimum ſeptimum* aetatis annum egiſſe. Quamvis tamen Dionyſius ipſe ſibi mirifice conſentiat, eiuſque teſtimonium una cum ſuperiori Plutarchi loco Meurſius (4) exhibeat, perinde quaſi Scriptores illi mutuo conſpirent, Dionyſii opinio manifeſtiſſime refelli debet. Siquidem, ſi Orator ipſe anno 4. Olymp. IC. natus eſſet, Polyzeli Archontis anno nonniſi *quartum decimum* aetatis annorum egiſſet; adeoque tunc inter Ephebos admitti, paternamque ſubſtantiam adminiſtrare coepiſſet: quod non a perſpicuo ſolum Harpocrationis teſtimonio; ſed ab ipſa quoque Didymi ſententia abhorret. Intelligi quoque, vel explicari certe non poterit, Oratorem ipſum anno 4. Olymp. IC. in lucem prodiiſſe, ſi a moriente patre *ſeptennis* relictus fuit, tandemque Polyzeli Archontis anno virilem togam ſumpſit, poſtquam *decem* annos ſub Tutoribus exegerat: quae tamen omnia perſpicuo, conſtantique Demoſthenis ipſius teſtimonio demonſtravi. Itaque, repudiata Dionyſii hypotheſi, Plutarchi ſententia defendi, atque Demoſthenis ortus ad exeuntem Scirrophorionem anni 4. Olymp. IIC. referri debet; ut nimirum Scirrophorione menſe anni 2. Olymp. CIII. *octavum de-*

S 2 *ci-*

(1) Orat. adv. Onator. (2) Vita X. Rhet. (3) Diſſert. IX. num. 18. (4) De Arch. Ath. Lib. III. c. 18. & 19. Lib. IV. c. 8.

cimum aetatis annum abſolveret. Quod ſi Demoſthenes ipſe teſtatur, ſe, vivente quidem patre, *ſeptennium*; *decennium* vero defuncto patre ſub Tutoribus egiſſe, perinde quaſi *ſeptendecim* ſolum annos exegerit, ubi Epheborum Lexiarchico inſcribebatur, obſervari facile poterit, tum *ſeptem*, tum *decem* etiam annos illos ita completos, vel integros eſſe potuiſſe, ut ex utriſque una coniunctis integra *octodecim* annorum ſumma conficeretur; quod ex variis certe Demoſthenis verbis invicem collatis facile oſtendi poſſet. Sed haec ipſa, quae protuli, ſatis, ut opinor, argumento eſſe poterunt, Athenienſium cives non *ſextodecimo*, ut putabat Didymus; non ineunte ſolum *octavodecimo*, ut Sigonio videbatur; ſed exacto potius *octavodecimo* aetatis anno Ephebis inſeri conſueviſſe; adeoque Athenienſium Cives ad *viceſimum* uſque abſolutum Ephebi munere perfunctos, exacto demum *ſexageſimo* aetatis anno militiae legibus ſolutos eſſe.

VII. Interim vero dum biennii ſpatio Ephebi munere fungebantur, non in Gymnaſio ſolum, ſed in publicis etiam, ſacriſque Ludis, atque Agonibus exercebantur; quod licet a nullo Veterum memoretur, ex variis tamen Marmoribus perſpicue demonſtratur, quorum aliqua ſubieciſſe iuverit, ut opportune illuſtrentur. Sic in Oxonienſi Marmore XV. Epheborum victoria Eleuſine parta memoratur.(1)

Κοσμητεύοντος Στα Σεραπίωνος Χολλείδου
καὶ Κοσμητεύοντος Κασι Ἀπολλωνίου Στειριέως
Σωφρονιστὴς Ἀθηναῖος Σπένδοντος Ἐλευσίνιος
τοῖς Ἐφήβοις τὸν Ἡρακλέα ἀπὸ τῆς ἐν Ἐλευσῖνι νείκης
Παιδοτριβοῦντος Ἀβασκάντου
τοῦ Εὐμόλπου Κηφισιέως ἔτος κγ.

Coſmetae Magiſtratum gerente ſta Serapione Collidae filio
Et Coſmetae Magiſtratum gerente Caſi Apollonio Stirienſi
Sophroniſta Athenaeus Spendontis filius *Eleuſinius*
Ephebis Herculem ob victoriam in Eleuſine.
Paedotriba Abaſcanto filio
Eumolpi Cephiſienſi anno 23.

Quo

(1) Pag. 83. 84.

Quo certe loco mirari quis poterit, cur doctiſſimus Seldenus, ubi pulcherrimam Inſcriptionem hanc protuliſſet, illa vocum compendia Στᾶ, Κασι praeterierit, nihilque de vocum illarum ſignificatione adnotaverit; Prideauxius uero Seldeno praefidentior, ſed infelicior tamen, exiſtimaverit eſſe *voces, quae diverſas horum* Κοσμητῶν *provincias diſtinguant; cum*, inquit ille, *quid aliud ea hic denotent, non poſſim omnino coniectare* (1). Si tamen eiuſmodi Inſcriptio cum ceteris conferatur, perſpicuum fiet, quod illa vocum compendia non aliud, quam vera Coſmetarum nomina deſignant, ut proinde cum Montfauconio Στατίȣ, & Κασίȣ (2), vel Στασέου, vel Σταφύλου legendum ſit; quemadmodum certe apud Sponium in altera Inſcriptione legitur ἐπὶ ιερέως Στασέȣ τῦ Φιλοκλέȣς Κολωνῆθεν (3); & in alia quoque Cτα. Φίλων (4) memoratur. Itaque non *Stā Serapione Collidae filio*; ſed *Staſea Serapionis* filio *Chollide* reddi debet; hoc eſt ex Atticae Populo, *Chollide*, quem Prideauxius ignoravit, ceteriſque numeratis, hic indictum praeteriit. Illud hic etiam in Prideauxio reprehendi debet, quod duplicem hic Coſmetam, alterum nempe *Puerorum*, alium *Epheborum* effinxerit; cum, Sponio duce, non κὴ κοσμητευοντος, ſed ἀντικοσμητευοντος, ut in Marmoribus aliis, hic legi debeat.

Lampadiferi quoque certaminis, quod in Panathenaeis, ac Vulcani, Prometheique feſtis agi conſueverat (5), victoriaeque in illo ab Ephebis partae mentio occurrit in marmore, quod a Grutero Pag. 317. num. 3. exhibetur..

Athenis in Gymnaſio.

Ἀγαθῇ Τύχῃ
Ἐπὶ Κλ. Ἀττάλου Ἄρ
χοντος Κοσμητὴς
Ἐφήβων Ἱερεὺς Θεȣ̃
κὴ Θεᾶς Εἰρηναῖ
ος ὁ Παιανιεὺς
Ἐφήβευεν αυτον (6)
ὑὸς Διονύσιος
Εἰρηναίȣ Παιανι

εὺς.

(1) Marm. Oxon. Pag. 86. (2) Vid. Murat. Pag. 645. (3) Itin. Tom. 3. Pag. 88. (4) Ad Pop. Attic. Artic. 146. (5) Harpocr. in Λάμπας. (6) L. αὐτοῦ ὑὸς Mosih

εὺς . Ε᾽γυμνασιάρ
χησεν τὸν (1) ἐνιαυ-
τὸν τους Ε᾽φήβως
Φλ. Στρατόλαος
Φυλάσιος ἐγένον
Το Ε῎φηβοι διακό
σιοι ϗ δύο
Λαμπάδα νεικήσας σὺν Ε᾽φήβοις τῆ δ᾽ ἀνέθηκε
Συντυχίδης Πάνθων Ε᾽υτυχίδυ Α᾽θμονεύς

Fauſtum ſit
ſub Cl. Attalo Ar-
chonte Coſmeta
*Ephebor**um* fuit , & *Sacerdos Dei*
& Deae Irenae-
us Paeanienſis.
Ephebus erat ipſius
filius Donyſius
Irenaei Paeanien-
ſis. Gymnaſiarchae
munere eius anni
Ephebis praefuit
Fl. Stratolaus
Phylaſius. Fue-
runt Ephebi ducen-
ti & duo
Lampadis certamine vincens cum Ephebis poſuit
Syntychides Panthon Eutychidis filius Athmonenſis.

Haec ipſa quoque Incriptio inter Oxonienſia Marmora a Prideauxio exhibetur. Atque illud quidem optime is, ut opinor, expreſſit, quod pro σὺν Ε᾽φήβοις τῆ δ, legit Συνεφήβοις ςῆλα, *iis, qui ſimul Ephebi erant, cippum* poſuit: illud vero minus feliciter, quod Ο᾽τιγίδης Πανθώνω Τυχίδυ *Otigides* filius *Panthoni* filii *Tychidae* habet. Quid vero quod Gruterus ipſe, qui laudato loco Marmor illud exhibuit *e Metelli Mſ. Grutenſtenii*, illud idem Pag. 79. num. 6. edidit cum hac epigraphe *Veneтiis; ſed olim ex Graecia advectum*: ex *Ant. Morillo*, qui *vidit, & ex cripſit*

(1) l. τῦ ἐνιαυτῦ Moril.

exſcripſit: perindequaſi duo diſtincta Marmora cenſenda forent? Atque in eiuſmodi quidem Morilli exemplo varietas aliqua reperitur, quam ſuperius in margine exhibui, duoque verſus omittuntur. Perſpicuum eſt tamen unum prorſus idemque Marmor hoc eſſe, quod *Athenis* olim *in Gymnaſio* poſitum, deinde *Venetias ex Graecia advectum* ab utroque exſcriptum fuerit. Itaque præclare fallitur Petitus, qui cum ad Leges Atticas dixiſſet, *Gymnaſiarchae Ephehorum, & Coſmetae mentio in veteri Lapide Venetias olim ex Graecia advecto*, ac Marmor ipſum ex Gruteri Pag. 79. ſubiiciſſet, repente ſubdit *Alter Lapis Athenis in Gymnaſio*, iterumque Lapidem ipſum ex Gruteri Pag. 317. ac omniſſis quidem verſibus exhibet; ac ſi duo diſtinctique Lapides habendi illi forent.

Denique in *Hadrianiis* etiam Feſtis, quae ſequioribus temporibus in Hadriani Auguſti honorem inſtituta fuerant, Ephebos ipſos certare conſueviſſe, ex alio Marmore erudimur, quod ſuperiori Diſſertatione Num. 16. opportunius attuli, ac illuſtravi.

VIII. Cum vero in Marmoribus illis, quibus Ephebo-rum nomina inſcripta fore conſpicimus, non Gymnaſiarchae ſolum, ac Paedotribae, ſed *Coſmetae* quoque, *Hypocoſmetae*, *Anticoſmetae*, *Sophroniſtae* memorentur; illud hic obiter indicaſſe iuverit, quid eiuſmodi nominibus exprimatur, quaeve eiuſmodi munera cenſeri debeant, ne mox in explicandis illis immoremur. Ac initio quidem, quod ad *Coſmetas* attinet, ii Epheborum ordinem, cultum, atque modeſtiam curaſſe videntur, ut ex ipſa voce, Herotianique teſtimonio erudimur: *Κόσμȣ, τάξεως. Ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις. ϗ γὰρ κοσμίȣς λέγομεν τȣς εὐτάκτȣς. ϗ Κοσμητὰς τȣς τῶν Ἐφήβων εὐταξίας προνȣ̃ντας*, (1) *Κόσμȣ, ordinis. Eſt autem Attica* haec *vox. Etenim κοσμίȣς rite diſpoſitos appellamus, atque Coſmetas eos, qui Epheborum ordinem curant*. Quo vero facilius Coſmeta id muneris obire poſſet, Praefectus alius eligebatur, qui ipſius vices ageret, adeoque *Hypocoſmeta*, vel *Anticoſmeta* in Marmoribus appellatur. Atque unicum quidem Coſmetam, Hypocoſmetas vero plures eligi conſueviſſe demonſtrat Marmor, quod Num. 21. proferetur, in quo duo Hypocoſmetae memorantur; quamvis in altero quod Num. 23. exhibebitur, Coſmetae,

(1) Lexic. Hippocr.

tae, uniuſque ſolum Anticoſmetae nomen occurrat. Neque vero facile hic ego dixerim, an ad eiuſmodi Coſmetae munus referri debeat, quod in alio Marmore mox ſubiiciendo (1) reperitur: Ε'υταξίας Αμφίων Σωσιβίου Ε'ροιάδης, Ε'υταξίας Δημήτριος Δημητρίου Κηφασιεὺς Praefectus *ordinis Amphion Soſibii Eroiades*; itemque *Praefectus Ordinis Demetrius Demetrii Cephiſienſis*: quemadmodum in alio Marmore (2), incertum tamen an Atheniensi, legitur ἐπὶ διατάξεως Ε'στίλιος, *ſuper ordinem Eſtilius*, vel *Eſtiaeus*.

Quemadmodum vero Coſmetae Epheborum ordinem, atque modeſtiam in Gymnaſio curare conſueverant; ita componendis etiam, caſtigandiſque ipſorum moribus *Sophroniſtae*, atque *Hypoſophroniſtae* eligebantur. Ac Sophroniſtas quidem ex Tribu qualibet electos eſſe teſtatur Etymologus, Σωφρονισταὶ. Α'ρχοντές τινες. χειροτονηταὶ δέκα τὸν ἀριθμὸν ἑκάστης φυλῆς. ἐπιμελοῦντο δὲ τῶν Ε'φήβων σωφροσύνης. *Sophroniſtae. Magiſtratus quidam electi, numero decem, ex qualibet Tribu. Curam vero gerebant modeſtiae Epheborum*. Itaque in hac hypotheſi, aucto Tribuum numero, *duodecim*, moxque *tresdecim* etiam Sophroniſtae admittendi forent. In eximio tamen Marmore, quod ex Sponio mox proferetur (3), ſex ſolum *Sophroniſtae*, neque ex diverſis Tribubus, ac duo, ut videtur, *Hypoſophroniſtae* memorantur; quamvis in illo Hadrianidis, hoc eſt decimae tertiae Tribus nomen occurrat: quemadmodum Marmori ſuperius expoſito unius ſolum Coſmetae, Anticoſmetae, Paedotribae, ac Sophroniſtae nomen inſcribitur; ſive quod illius ſolum Tribus, quae vicerat, Sopronifta memoretur; ſive quod in Sophroniſtarum numero varietas aliqua ſubinde irrepſerit. Ita propemodum, quamvis ex variis Marmoribus oſtendatur, Gymnaſiarchas ſingulis omnino menſibus mutari conſueviſſe, ut ipſorum quilibet unius menſis ſpatio praeſideret; elegantiſſima tamen Inſcriptio Num. 21. exponenda, in Scirrophorione menſe duplicem nobis Gymnaſiarcham exhibet; ſive quod unus alteri ſuffectus fuerit; ſive quod illo menſe non unus, ſed Gymnaſiarchae duo eligi conſueverint; ſicuti viciſſim in alio Marmore ſuperius expoſito dicitur: ἐγυμνασιάρχησεν τοῦ ἐνιαυτοῦ ſive τὸν ἐνιαυτὸν τοὺς Ε'φήβους Φλ. Στρατόλαος Φυλάσιος: *Gymnaſiarchae munere eius anni*, ſive

eo anno

(1) Num. 29. (2) Append. Marm. Oxon. Num. 12. (3) Num. 22.

eo anno *Ephebis praefuit Fl. Stratolaus Phylaſius:* perinde quaſi Flavius ille integro anni ſpatio ſolus Gymnaſiarchae munus obiverit. Quid vero quod longe maxima, ac mira pene varietas in Epheborum numero reperitur, ſi eadem ipſa Marmora conſulantur? Certe in Riccardiano Marmore (1), cui non alia quam Epheborum nomina inſcripta fore, ipſe omnium primus oſtendi, nonniſi 30. ipſorum nomina ſuperſunt; totidemque fere temporis iniuria intercidiſſe videntur. In alio Marmore (2), in quo tresdecim Tribus omnes, ipſorumque Ephebi recenſentur, 68. ſolum nomina reperiuntur. Marmor aliud mox proferendum (3), 16. Epheborum nomina complectitur, longeque minor ipſorum numerus in Marmoribus aliis conſpicitur. In Marmore tamen ſuperius expoſito diſerte dicitur, quod *Cl. Attali* Archontis anno ἐγένοντο Ἔφηβοι διακόσιοι καὶ δύο: *fuerunt Ephebi duo ac ducenti*. Nec minor certe Epheborum numerus admitti poteſt, eorum nempe civium, qui florentibus Athenis decimum nonum, viceſimumque aetatis annum agerent: cum Demetrius Phalereus Olympiade CXVIII. inſtituto cenſu, præter *quadringenta* ſervorum, ac *decem* inquilinorum millia *viginti* quoque Civium Athenienſium millia in Attica numeraverit (4). Quamvis autem *Cl. Attali* Archontis annus perſpicue, certoque definiri non poſſit, adeoque cenſus a Demetrio inſtitutus cum alio cenſu, ut ita dixerim, ſub Cl. Attalo inſtituto conferri nequeat; ſuſpicor tamen, longeque veriſimillimum exiſtimo, eiuſmodi Archontis annum, adeoque Epheborum, Civiumque Athenienſium numerum, ad Olymp. CCXIL. referri poſſe; cum *Cl. Attalus* quidam a Dione (5) memoretur, qui Thraciae Praeſes, tum Cypri Praefectus fuit, atque ſub Elagabali Caeſaris imperio, hoc eſt anno Chr. 218. occiſus eſt: ut nihil proinde veriſimilius effingi poſſit, quam unum eundemque virum, qui Thraciæ Præſes fuerat, ſupremam quoque Archontis Eponymi dignitatem Athenis obtinuiſſe.

IX. Poſtremo tandem loco Marmora, vel Inſcriptiones illae exponendae ſuperſunt, in quibus Ἀείσιτοι recenſentur, ii nimirum, quibus publice victus Athenis praebebatur; ſive quod aliquem tunc temporis Magiſtratum gererent; ſive quod ali-

(1) Vid. Diſſert. IV. Num. 9. (2) Ibi Num. 7. (3) Num. 22. (4). Athenae. Lib. VI. c. 20. Vid. Meurs. Fort. Athen. c. 4. (5) Lib. 79. c. 3.

aliquo publico munere fungerentur; denique quod aut ipſi, aut ipſorum maiores plaeclare de Patria meriti forent; unde optime, diſerteque dixit Heſychius Α'είσιτος. ὁ ἐφ' ἑκάςης ἡμέρας ἐν τῷ Πρυτανείῳ δειπνῶν. *Aiſitus. is, qui in Prytaneo quotide convivatur*. Ac civibus quidem egregie de Patria meritis, & ipſorum quandoque poſteris, cibum in Prytaneo ſumptu publico praeberi conſueviſſe, innumeris fere Veterum teſtimoniis oſtendi poſſet, & exemplis etiam confirmari, quorum aliquot Plutarchus in *X. Rhetorum vita* nobis expoſuit, aliaque plura Meurſius accurate complectitur (1). Novemviros autem, & Archontes, vel Magiſtratus omnes eodem ipſo dignitatis, publicique muneris iure in Prytaneo epulari conſueviſſe demonſtrat Thucydidis Scholiaſtes aſſerens quod Πρυτανεῖον ἐςιν οἶκος μέγας, ἔνθα αἱ σιτήσεις ἐδίδοντο τοῖς πολιτευομένοις (2): *Prytaneum eſt ampla domus, ubi cibi dabantur iis, qui publica urbis negotia adminiſtrabant*. Eiuſmodi vero locum Quingentorum Senatui proximum, *Tholique* nomine nuncupatum fuiſſe, teſtatur Pauſanias (3): quemadmodum Harpocration ait, Θόλος. τόπος, ἔνθα ἐδείπνουν οἱ Πρυτάνεις (4): *Tholus, locus ubi Prytanes convivantur*: longeque clarius Pollux: ἡ θόλος, ἐν ᾗ συνεδείπνουν ἑκάςης ἡμέρας πεντήκοντα τῆς τῶν Πεντακοσίων βουλῆς, ἡ πρυτανεύουσα φυλή (5). *Tholus in quo quinquaginta ex Quingentorum Senatu quotidie convivabantur, Tribus* nimirum, *quae Prytaniae munere* tunc *fungebatur*. Quinetiam univerſus quoque Senatus illic epulum accepiſſe videtur, ut teſtatur Heſychius: οἱ Πρυτάνεις, καὶ ἡ βουλὴ συνειςιῶντο (6): *Prytanes ac Senatus* in Tholo *convivabantur*. Itaque Pritanes etiam Α'εισίτοις, *ſeu* Παρασίτοις *Paraſitis* accenſebantur; nec alio certe ſenſu in Marmoribus Num. 28. 29 proferendis diſerte legitur, quod οἱ Πρυτάνεις τῆς Πανδιονίδος φυλῆς ἑαυτοὺς, καὶ Αἰσίτους ἀνέγραψαν *Pritanes Pandionidis Tribus ſeipſos, ac Paraſitos inſcripſerunt*. Eiuſmodi vero Paraſitorum nomina Marmoribus, aut Monimentis aliis inſcribi conſueviſſe, perſpicuo Athenaei teſtimonio erudimur; quod ea quoque de cauſſa ſubieciſſe iuverit, ut ab errore, qui irrepſerat, ſi fieri id quidem poteſt, emaculetur. Eruditiſſimus Scriptor ille, ut oſtenderet *Paraſiti* nomen ſequioribus quidem temporibus indecorum; ſed olim tamen honeſtum, nobile,

(1) Athenae Attic. Lib. 1. c. 8. (2) Lib. c. 15. (3) In Attic. c. 5. (4) In Θόλος (5) Lib. VIII. c. 15. ſect. 155. (6) In Θόλος. Vid. Meurſi. in Ceram. c. 7.

le, ſacrumque fuiſſe, ait: Ἐν δὲ παλληνίδι τοῖς ἀναθήμασι ἐπιγέγρανται τάδε: Ἄρχοντες, ϗ Παράσιτοι ἀνέθησαν οἱ ἐπὶ Πυθοδώρυ Ἄρχοπτος στεφανωθέντες χρυσῷ στεφάνῳ. Ἐπὶ δὲ φυλῆς ἱερᾶς παράσιτοι ἐπὶ Λυκοστράτυ Γαργήττιος Περικλῆς Περικλέιτυ Πιτθεὺς, Χαρῖνος Δημοχάρυς Γαργήττιος (1). *In Pallenide donariis haec inſcripta ſunt: Archontes, & Paraſiti aurea corona ſub Pythodoro Archonte coronati dedicarunt: Sub Lycoſtrato e ſacra Tribu Paraſiti* fuere *Pericles Gargettius, Pittheus Pericliti filius, Charinus Demochari Gargettius*. Caſaubonus hic optime interpungendum, & legendum aſſerit Λυκοστράτυ Γαργεττίυ, Περικλῆς Περικλεῖτυ Πιτθεὺς ... *ſub Lycoſtrato Gargettio, Pericles Pericliti filius Pittheus*: ſubditque *non intelligo quod ſcriptum ſic eſt* ἐπὶ δὴ ἱερᾶς φυλῆς.. *Ego nullam Athenis ſacram Tribum novi; imo vero nulla fuit, non dicam* ἱερά, *ſed neque* ἱερατική, *qualis apud Judaeos Leviticati*. Itaque reſcribendum exiſtimat ἐπὶ ἱερατευύσης, vel ἱερευύσης: ut nempe exprimatur, Tribu quadam, cuius hic nomen exciderit, ſacris operante, cives mox recenſendos Paraſitos fuiſſe. Suſpicatur etam ἐπὶ Φύλης ἱερέιας, *ſub Phyle Sacerdote, ſive* ἐπὶ δ' Ἐριφύλης ἱερείας, *ſub Eriphyle Sacerdote* legi poſſe: quod nempe Phyle, vel Eriphyle tunc Sacerdotii munere fungeretur. At, quamvis eiuſmodi Φιλης *Phyles* nomen in Marmoribus offendatur, & ſacra quaedam a feminis Sacerdotio decoratis peragi Athenis conſueverint, adeoque in Sponii Marmore (2), legatur ἐπὶ Ἱερείας Κλ. Θιμοθέας *Sacerdote Cl. Timothea;* nullibi tamen, ſi Marmor illud exceperis, quod opportunius alibi (3) expoſui, Sacerdotis nomen, veluti perſpicua temporis nota, monimentis inſcribitur: ubi praeſertim Archontis Eponymi nomine, veluti ſolemni, clarioríque charactere, inſignita illa fuerint. Hinc nullus, ut opinor locus feminae Sacerdotis nomini hic eſſe poteſt. Sed nullus hic etiam ἱερατευίσῃ Tribui locus effingi poterit: cum ſacra non ab ulla Tribu, ſed a ἱεροποίοις *ſacrificis* peragerentur, qui cum ex variis ſubinde Tribubus eligerentur, neque Contribulibus, neque univerſae Tribui ἱερατευύσης *ſacrificae* nomen comparabant: & quamvis etiam id nominis obtinerent, eiuſmodi Tribus nomen publicis monimentis illis inſcriptum eſſe non poterat. Itaque ſuſpicor facili potius, levique mutatione reſcribi poſſe ἐπὶ δὲ πύλης ἱερᾶς: *in ſacra Porta*: ut

T 2

(1) Lib. VI. c. 6. (2) Pop. Attic. Artic. 32. (3) Differt. I. num. 36.

ta : ut nempe exprimatur in Pallenide quidem Porticu, ut interpretatur Caſaubonus, Pythodori Archontis anno Paraſitorum nomina donariis inſcripta fuiſſe; in Sacra vero Porta, quæ Plutarcho [1] teſte, Piræeo proxima fuerat, cumque Eleuſinam *Via Sacra* duceret, ἱερὰ πύλη *Sacra Porta* dicebatur [2], Lycoſtrati, ſive ut putavit Meurſius, [3] Lyſiſtrati Archontis anno Paraſitos illos inſcriptos eſſe, qui ab Athenæo recenſentur: perinde quaſi vel Portam ipam exſtruxerint; vel donaria, ſive ornamenta quaedam adiecerint [4].

X. Quum vero Prytanes omnes una convivari conſueverint, mirari certe nunc ſubit, cur in pleriſque Marmoribus non integer ille *quinquaginta* Prytanum, ſed longe minor ipſorum numerus habeatur. Ita in Sponii Marmore [5], in quo Pandionidis Tribus *Prytanes* ordine recenſentur, *triginta* ſolum ipſorum nomina occurrunt; quemadmodum in eximio, prolixiorique Marmore, quod Num. 28. proferetur, vix *quadraginta* Prytanum nomina memorantur: ſiquidem plurimi, qui mox in Marmore recenſentur, non ad Prytanes ipſos referri; ſed Officiales potius, aut Miniſtri cenſeri debent, quibus, Prytanum inſtar, publice victus in Tholo praeberetur; adeoque tanquam Ἄισιτοι *Aiſiti* cum Prytanibus ipſis in Paraſitorum numero publicis eiuſmodi monimentis inſcriberentur. Vt vero Marmoribus ipſis uberior lux aliqua accedat, eorumque Miniſtrorum varietas ſubtilius exploretur, e re futurum putaverim, ſi ipſorum ſingulos in varias veluti claſſes diſtribuam, illorumque munera breviſſime exponam: quo fieri fortaſſe poterit, ut veterum Scriptorum teſtimonia confirmentur; quorundam error corrigatur; denique munera, ac officia quaedam hactenus incognita demonſtrentur.

Ac initio qnidem varios *Sacrorum Miniſtros* memoraſſe iuverit, qui in his Marmoribus recenſentur. Eiuſmodi nimirum ſunt.

Ἱεροφάντης	*Hierophanta*
Δαδοῦχος	*Daducbus ; Facifer*
Κήρυξ	*Praeco*
Ἱεροκήρυξ	*Sacer Praeco*
Ἱεραύλης	*Sacer Tibicen*
Ἱερεὺς Φωσφ...	*Sacerdos Phoſph...*
Ἐπὶ βωμῷ	*Miniſter ad aram*

Hie-

(1) In Sylla (2) Vid. Meurſ. Ath. Attic. Lib. III. c. 12. (3) De Arch. Ath. Lib. IV. c. 3. (4) Vid. Thomaſ. de donar. c. 6. (5) Pop. Attic. Artic. 1.

Hierophantae munera, ac dignitatem uberrime, accurateque demonſtravit Meurſius [1]. Illud unum hic indicaſſe iuverit, Hierophantam in Eleuſiniis Sacris, ſive Myſteriis non *Myſtas* ſolum, hoc eſt, qui primo initiabantur, atque ad ſolum ſacrarii veſtibulum admittebantur; ſed *Epoptas* etiam, eos nimirum, qui myſteria reviſebant, atque ad interiora uſque adyta ſacris, arcaniſque ritibus penetrabant, introduxiſſe, eoſque gravibus, horrendiſque vocibus docuiſſe. Neque in Graecis modo, ſed in Latinis quoque Marmoribus *Hierophantae*, aut *Hierofantae* nomen occurrit [2]: quemadmodum etiam mulier *Hierophantria*, ac *Hierofantria* memoratur [3]; ſed ubique tamen *Hecatae* deae tribuuntur: quod nimirum, quamvis Eleuſinia ſacra nunquam Athenis Romam translata fuerint, ut contra Aur. Victoris teſtimonium demonſtravit Salmaſius [4]; ſacra tamen quaedam Eleuſiniis affinia Romae inſtituta, iiſdemque fere ritibus, ac Miniſtrorum ordine celebrata videantur. Ceterum in Marmore mox [5] ſubiiciendo Ἱεροφάντης Πομ. *Hierophanta Pom*... legitur, ſimplex nimirum, mutilumque nomen occurrit; in alio [6] Ἰουλ. Ἱεροφάντης: *Iulius Hierophanta* legitur; in alio denique Marmore Ἱεροφάντης *Hierophanta*, omiſſo nomine, recenſetur [7].

Daduchus, *Facifer* nimirum, aut *Taedifer* Hierophantae Myſteriis initianti, myrto & ipſe coronatus aderat, ſacramque facem praeferebat. Ac Hierophanta quidem caſtam, coelibemque vitam ducere cogebatur, Daducho tamen uxorem habere concedebatur, ut obſervavit Meurſius: quod facile Eleuſinio Marmore confirmari poſſe conſpicio, in quo Κτησικλεια Ἀπολλωνιυ Αχαρνεως Οργιαςης τον εαυτης ανδρα Σοφοκλην Ξενοκλευς Αχαρνεα Δαδυχησαντα Δημητρι κ̧ Κορη δις ανεθηκεν [8]: *Cteſiclea Apollonii Acharnenſis* filia *Orgiaſtis virum ſuum Sophoclem Xenoclis Acharnenſem bis Daduchi munere Cereri filiaeque perfunctum conſecravit*. At ex hoc ipſo Marmore Meurſii ſententia refelli facile poterit, ubi Daduchos, Hierophantarum inſtar, perpetuo, quandiu nimirum viverent, eo munere defunctos eſſe putavit. Sophocles enim ille, qui in Marmore nominatur, Daduchi munus *bis* obiviſſe dicitur: quod certe a conſtantis, perpetuaeque dignitatis indole perſpicue

(1) Eleuſin. c. 13. (2) Gud. Pag. 23. n. 5. Pag. 31. n. 3 Gruter. Pag. 27. num. 4. 28. num. 2. 192. num. 3. 1102. n. 2. (3) Pag. 309. num. 2. & 3. (4) Ad Spartian. (5) Num. 28. (6) Num. 30. (7) Num. 31. (8) Spon. Top. Attic. Att. 24.

ſpicue abhorret. Nec quidpiam certe ex illuſtri Pauſaniae loco, quem Meurſius hic protulit, exſculpi poteſt. Siquidem ille Aceſtii fortunatiſſimae feminae patrem, avum, proavumque memorans, ait: *τούτους δὲ Δαδούχους παντας υπῆρξε γενέσθαι παρὰ τὸν βίον τὸν αὐτῆς. πρῶτον μὲν τὸν ἀδελφὸν Σοφοκλέα εἶδε Δᾳδουχοῦντα, ἐπὶ δέ τούτῳ τὸν ἄνδρα Θεμιστοκλέα τελευτήσαντος δὲ καὶ τούτου, Θεόφραστον τὸν παῖδα* (1). *hos autem omnes, dum illa viveret, Daduchos fuiſſe contigit*. Deinde vero *primum quidem Sophoclem fratrem Daduchum vidit, poſt illum* autem *Themiſtoclem virum, ipſoque mortuo, Theophraſtum filium*. Itaque ambiguum plane, obſcurumque ſupereſt, an illorum ſinguli perpetuum Daduchi munus obiverint; & quamvis etiam id illis contigerit, de ceteris tamen Daduchis omnibus hoc intelligi, vel inferri ſane non poterit. Nihil eſt autem, cur in ſupplendo Daduchi nomine hic immorer, quod in Marmore (2) occurrit. Cum enim Δαδοῦχος Παι... *Daduchus Pae...* exeſo nimirum, mutiloque nomine legatur, facile vel Παιων, vel quidpiam ſimile intelligi, ſupplerique poterit; in alio vero Marmore Αἴλ. Δαδοῦχος *Aelius Daduchus* nominatur (3).

Proxime poſt Hierophantae, Daduchique nomen ſequitur *Hieroceryx*, & *Ceryx Senatus*, *ac Populi*. Siquidem varios diſtinctoſque *Cerycum*, aut *Praeconum* ordines Athenis fuiſſe ex Scriptoribus (4, ſimulque Marmoribus erudimur; quemadmadmodum certe in alio Marmore (5) Κήρυξ τῆς ἐξ Ἀρεοπάγου βουλῆς: *Praeco Areopagitici Senatus*, & Κήρυξ Ἄρχοντι *Praeco Archontis* occurrit; itemque in alio (6), praeter Hierocerycem, Κῆρυξ Ἰουλ. Νε.... μου Οὐοπίσκου *Praeco Iulius Ne.... mi Vopiſci* memoratur; in alio denique Κήρυξ βουλῆς, καὶ δήμου Ερ... (7) Νεικαγόρου *Praeco Senatus, ac Populi* Heros filius *Nicagorae* recenſetur. Quamvis autem Ceryces, aut Praecones omnes ſacro propemodum munere decorati viderentur, *Hieroceryces* tamen aliqui, vel *ſacri Praecones* appellantur (8); eoque nomine Ceryces illos deſignari putaverim, qui Myſteriis, vel Eleuſiniis ſacris intererant, ſimulque cum Hierophanta, & Daducho Myſteriis illis operabantur. Hinc in Romanis quoque Marmoribus non Hierophantae ſolum, ſed etiam *Hieroceryces* Solis obſervantur (9): quod nimirum, ut

(1) Att. c. 37. (2) Num. 28. (3) Vid. infra Num. 30. (4) Polluc. VIII c. 11. ſect. 138. Vid. Caſaub. ad Athe. VI. c. 6. (5) Nu. 12. (6) Nu. 13. (7) Nu. 28. (8) Nu. 28. & 31. (9) Gruter. Pag. 27. n. 4. & Inſcr. Donian. Claſ. 1. Num. 24. & Gudi. Pag. 23. n. 5. & Pag. 31. n. 3.

ut antea dixi, ſacra quaedam Romae inſtituta Eleuſiniis affinia viderentur.

Denique inter alios ſacrorum Praeſides, aut Miniſtros, qui Eleuſiniis ſacris intererant, ὁ ἐπὶ βωμῷ *Arae Praefectus* vel *ad Aram Miniſtrans* a Philoſtrato (1), atque Euſebio (2) recenſetur. Id vero facile Marmoris exemplo confirmatur, quod Num. 30. proferetur. Siquidem in illo diſerte legitur ΜΕΜ.. ΕΠΙΒΩΜΟΙ *Mem. Arae Praefectus*; Cumque Euſebius ὁ ἐπὶ βωμῷ; Philoſtratus vero ὁ ἐπὶ βωμῷ Σῶσπις *Arae Praefectus Soſpis* nitide diſerteque dixerit; manifeſtiſſime inferri poterit, quod Miniſter ille non Ἐπιβωμος *Epibomus*, ſed Ἐπὶ βωμῷ vocari debet; adeoque in Sponii Marmore ΕΠΙΒΩΜΩΙ ſcribendum fuerat; eodemque prorſus modo in alio Marmore (3) legendum erit, ubi Miniſter ille ſimpliciter ΕΠΙΒΟΜΟΙ, ſuppreſſo nomine recenſetur.

Hieraulis quidem, aut *Sacri Tibicinis* mentio ſemel iterumque in Marmoribus noſtris occurrit, cum in primo (4) Ἱεραύλης Ἀφροδίσιος *Hieraules Aphrodiſius*; in altero Ἱεραύλης.... ονος *Hieraules .... nus* habeatur. At incertum plane, an & ipſi quoque ad Eleuſinia, vel ad alia potius Athenienſium Feſta ſpectaverint: quemadmodum prorſus in Latinis etiam Marmoribus Sacri Tibicines ſubinde occurrunt. Quinetiam in hoc ipſo Marmore (5) Sacerdotes, ac Miniſtros alios inſcriptos eſſe conſpicio. Etenim verſu 25. diſerte legitur Ἱερεύς Φωσφ... κ̀ Ἐπισκιάδος Ἑρμείας Ἀζηνιεύς; nulluſque dubito, quin Hermias ille Azenienſis *Phoſphoriorum*, vel *Phoſphori Sacerdos*, aut *Sacerdos Phoſphorus* haberi debeat. Phoſphori nimirum Feſta, ſive *Phoſphoria* Athenis celebrari conſueviſſe teſtatur Heſychius; Plutarchus vero non *Phoſphoria* ſolum, ſed *Phoſphoros* etiam veluti Feſtorum Praeſides, aut ſacrorum Miniſtros memoravit: πῶς δὲ Φωσφόρια, Βάκχεια ἄξωμεν, μὴ ἀπολιπόντες μηδὲ Βακχεῖς, κ̀ Φωσφόρους (6): *quomodo autem Phoſphoria, & Bacchica celebrabimus, niſi Bacchantes, ac Phoſphoros relinquamus?* Itaque in Sponii Marmore Φωσφορίων, *Phoſphoriorum*, ſive Φωσφόρου *Phoſphori*; ſive denique Φωσφόρος *Phoſphorus* legendum erit. Quod ſi conjecturis iſtis conjecturas alias addere hic liceat, ſuſpicor, hic *Phoſphori* nomine Antinoum deſignari, cui

(1) Vitae Soph. Lib. II. (2) Praep. Evang. Lib. III. (3) Num. 31. (4) Num. 28. & 31. (5) Num. 31. (6) Adv. Colot.

cui divinos honores ab Hadriano, atque in Hadriani ipſius gratiam a variis Vrbibus decretos eſſe erudimur. Certe Antinous ipſe ſubinde *Phoſphorus* appellatur; atque in Marmore, quod eruditus *Romanarum Antiquitatum* Enarrator exhibet (1), diſerte legitur *Deo. Amabili. Bono. Deo. Puero. Phoſphoro.* quod de Antinoo intelligendum eſſe Cl. Scriptor ille demonſtrat. Itaque nihil propemodum veriſimilius effingi poteſt, quam Athenienſes in amantiſſimi Caeſaris gratiam Antinoo divinos honores, ac Sacerdotes etiam decreviſſe; adeoque in Marmore, quod Hadriano non ſuperſtite ſolum; ſed, ut opinor, Athenis etiam degente, poſitum fuit, *Phoſphori* Sacerdotem, una cum aliis Sacrorum Miniſtris memorari.

Quid vero muneris ſequenti voce ΕΠΙΣΚΙΑΔΟΣ (2) deſignatur? Si quidpiam in tanto veterum Scriptorum ſilentio coniicere, Atticamque vocem nuſquam alibi uſurpatam exponere liceat, Prytanaei Praefectum aliquem ab illa deſignatum eſſe putaverim. *Sciadis* enim nomine Prytaneum ipſum, aut Tholum, in quo convivabantur, ac ſacrificabant Prytanes, vocatum eſſe conſpicio, ut Ammonii, Suidaeque teſtimonio demonſtravit Meurſius (3). Itaque facile qui *Sciadi*, vel Sacris in *Sciade* faciendis praeerat, ὁ ἐπὶ Σκιάδος appellatus: adeoque in alio Sponii Marmore (4) integrum ΕΠΙΣΚΙΑΔΟΣ nomen ſupplendum erit. Addi poſtremo etiam poterit, quod hunc ipſum *Prytanei*, aut *Sciadis*, aut *Tholi* Praefectum, vel Curatorem in alio quoque Sponii Marmore (5) deprehendiſſe videor, in quo nominatur Θεοφιλος Διοδωρȣ Αλαιευς Επιμελητης γενομενος Πρυτανευ.. *Theophilus Diodori* filius *Halaeus Curator Prytane*... quod alterutro fortaſſe nomine Curator ille deſignaretur; ut variis ſubinde nominibus Magiſtratus, aut Miniſtros alios appellatos eſſe conſpicimus.

XI. Atque hactenus quidem Sacrorum Miniſtros in Marmoribus iſtis memoratos expoſui. Ceteros modo breviſſime complectar, qui publica, ſed profana ſolum, aut politica munera obibant; cuiuſmodi certe fuerunt, qui περί το βῆμα *ad Tribunal* ſive *ſuggeſtum adſtans*, & Γραμματεὺς *Scriba* nominatur. Varios Scribarum Athenienſium ordines, ipſorumque munera veterum Scriptorum teſtimoniis accuratiſſime demon-

(1) Praef. Pag. 40. (2) Num. 31. (3) Ceramic. c. 7. (4) Num. 28. (5) Pop Attic. Attic. 9.

demonſtravit Sigonius (1); illorumque ſingula Marmoribus iſtis illuſtrari, vel confirmari facile poterunt; in quibus accuratior alicubi, longeque ſubtilior Scribarum varietas, quam in Scriptoribus, obſervatur. Ita nimirum alicubi (2) Γραμματεὺς βουλῆς *Scriba Senatus*; alibi (3) Γραμματεὺς τῶν βουλευτῶν *Scriba Senatorum*; alibi (4) Γραμματεὺς βουλῆς, καὶ δήμου *Scriba Senatus, & Populi* nominatur: quod nimirum praeter Prytaniae Scribam (5), qui ſingulis nempe Prytaniis electus erat, Scriba quidam in Populi Concione ſeligeretur, qui Senatui, Populoque recitaret: duo vero in Senatu eligebantur; quorum alter leges, alter Pſephiſmata, publicaſque literas cuſtodiret. Additur etiam Προγραμματεὺς (6) *Pro-Scriba*, idemque prorſus nomen in alio quoque Marmore (7) ſupplendum eſſe putaverim, in quo lacinia ſupereſt .... ματεὺς ... βουλῆς cum nitide ſuperius Γραμματεὺς βουλῆς, moxque in poſtremo verſu Ὑπογραμματεύς habeatur. Denique, praeter Ὑπογραμματέα *Sub-Scribam*, etiam Ἀντιγραφεὺς *Contra-Scriptor* in Marmore nominatur; ille nimirum, qui Prytania qualibet publicorum redditŭum rationes Populo ſubducebat (8); ipſaſque cum calculis a Senatus Scriba ſubductis conferebat. Qui plura de Scribis ipſis deſideret, uberrimos Sigonii fontes adire poterit. Illud unum hic addidiſſe iuverit, quod Scribarum munus, Vlpiano (9) teſte, non liberis, vel Athenienſium civibus, ſed ſervis ſolum, belloque captis concedebatur. At in Marmore, quod Num. 30. proferetur, *Senatorum Scriba Strato Olympii Melitenſis*, adeoque Athenienſis civis, occurrit: quemadmodum Aeſchinem, certe Athenienſis civitatis iure decoratum, Scribae munus obiviſſe teſtatur Demoſthenes (10): quod facile exemplis etiam aliis oſtendi poſſet. Itaque id optime, vereque Vlpianus, quod οἱ τοῦ δημοσίου Γραμματεῖς *publici Scribae* in Tholo convivabantur; illud etiam optime Demoſthenes, quod humilioris ſolum, tenuioriſque fortunae viri eo munere fungebantur: id vero prorſus, ut opinor, Vlpianus, aliique plurimi, immerito, quod id muneris ſervis ſolum, captiviſque concederetur. Quandiu vero Scribarum ſinguli in officio forent, definiri vix poteſt. In Marmore quidem, quod Num. 23. ſubiicietur, *Strato Cytheronis* filius *Acharnenſis* διὰ

(1) De Rep. Athe. Lib. IV. c. 3. (2) Num. 28. (3) Num. 30. (4) Num. 31. (5) Lyſias adv. Nicomach. (6) Num. 31. (7) Num. 28. (8) Aeſchin. adv. Cteſiph. & Vlpia. in Androtion. (9) In Orat. de Falſa Legat. (10) De Falſa Legat.

βίου Scriba perpetuus appellatur ; ſed illud , ut arbitror, Scribae genus non ad Senatum , aut Populum , ſed ad Gymnaſium potius referri debet ; adeoque ceteris Scribarum generibus adiungendum erit.

XII.

Xenon , ſive Zeno , *Mennei* filius *Phlyeus* .

Montfauconius in Palaeogr. Libr. II. c. 4. Pag. 148. atque ex illo Cl. Muratorius in Novo Inſcriptionum Theſauro Pag 300. Num. 2. pulcherrimam Inſcriptionem hanc exhibet, quae prius Athenis , mox Conſtantinopoli , nunc Lutetiae reperitur.

ΑΡΧΩΝ
ΚΑΙ ΙΕΡΕΥΣ ΔΡΟΥΣΟΥ ΥΠΑΤΟΥ
ΞΕΝΩΝ ΜΕΝΝΕΟΥ ΦΛΥΕΥΣ
ΒΑΣΙΛΕΥΣ* *deeſt in Sponio
ΗΡΑΚΛΙΤΟΣ ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ ΣΦΗΤΤΙΟΣ
ΠΟΛΕΜΑΡΧΟΣ
ΑΛΚΕΤΗΣ ΑΛΚΕΤΟΥ ΠΕΡΙΘΟΙΔΗΣ
ΘΕΣΜΟΘΕΤΑΙ
ΛΕΥΚΙΟΣ ΣΕΠΠΙΟΣ ΚΗΦΕΙΣΙΕΥΣ
ΦΙΛΩΤΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΕΓ ΜΥΡΙΝΟΥΤΤΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΙΝΕΟΥ ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΕΥΣ
ΣΕΞΣΤΟΣ ΛΕΥΚΙΟΥ ΔΙΡΑΔΙΩΤΗΣ
ΑΘΗΝΟΔΩΡΟΣ ΕΥΓΙΤΟΝΟΣ (ΦΡΕΑΡΡΙΟΣ) †
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ (ΘΡΙΑΣΙΟΣ) †
ΚΗΡΥΞ ΤΗΣ ΕΞ ΑΡΕΙΟΠΑΓΟΥ ΒΟΥΛΗΣ
ΛΕΩΝΙΔΗΣ ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΜΕΛΙΤΕΥΣ
ΚΗΡΥΞ ΑΡΧΟΝΤΙ
ΔΙΟΔΩΡΟΣ ΕΡΜΕΙΟΥ
ΑΥΛΗΤΗΣ
ΙΣΙΦΙΛΟΣ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ ΑΘΜΟΝΕΥΣ
ΛΙΤΟΥΡΓΟΣ * * deeſt in Sponio
ΕΣΤΙΑΙΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΜΙΛΗΣΙΟΣ

Archon

† Montfauconius duas voces has in Marmore nunc extritas ex Sponio ſupplevit.

Archon	
& Sacerdos Druſi Conſulis	
Zeno Menneae filius *Phlyeus*	Ptol. vel Cecrop.
Rex	
Heraclitus Ariſtoclis Sphettius	Acaman.
Polemarchus	
Alcetes Alcetae Perithoedes	Oencid.
Theſmothetae	
Leucius Seppius Cephiſienſis	Erechth.
Philotas Theodori ex Myrrhinunte	Pandion.
Demetrius Cineae Cydathenaeus	Pandion.
Sextus Leucii Diradiotes	Leontid.
Athenodorus Eugitonis Phrearrius	Leontid.
Alexander Alexandri Thriaſius	Oenid.
Praeco Areopagitici Senatus	
Leonides Leonidis Meliteñſis	Cecr. vel Aeg.
Praeco Archontis	
Diodorus Hermiae	
Tibicen	
Iſiphilus Aſclepiadis Athmoneus	Cecrop.
Miniſter	
Heſtiaeus Dionyſii Mileſius	Ignotae

Haec eadem elegantiſſima Inſcriptio a Sponio quoque profertur ad Pop. Atticae Artic. 34. ſed mutila tamen, variiſque in locis mirifice perturbata. Ita nimirum incipit

Conſtantinopoli apud Galliae Legatum
Athenis illuc *delata*

Αρχοντος
και ιερεως Δρουσου υπατου
Ζενων Μεννεου Φλυευς
Ηρακλιτος Αριςοκλεους
Σφηττιος Πολεμαρχος
. . . . ετηςα Αλκετου Περιθοι-
δης Θεσμοθετου
Λευκιος Σεπτιος &c.

Itaque, ut leviores errores alios omittam, in Sponii exemplo duae voces illae Βασιλευς *Rex*, & Λειτουργος *Miniſter* exciderunt; vox alia Θεσμοθεται *Theſmothetae* depravata eſt; quodque gravius eſt, Archontis Eponymi dignitas non *Zenoni*, ſed *Druſo* Caeſari, ſimulque Conſuli tribuitur: quo plane fieret, ut non amplius *novem*; ſed *decem* potius Archontes in eximio hoc Marmore recenſerentur: quod a veteri, conſtantique Athenienſium more longiſſime abhorret. Hinc dubitari certe non poterit, quin Muratorii, vel Montfauconii exemplum nitidius, longeque accuratius haberi debeat; adeoque verum Archontis Eponymi nomen, quod Marmoris huius praeſidio Faſtis adiungi debet, non *Druſus*, ut perperam exiſtimavit Sponius, ſed *Zeno Menneae* filius *Phlyeus* cenſendum ſit.

Quandoquidem vero Druſus Tiberii Caeſaris filius ſemel iterumque Conſularibus Faſtis inſcribitur, anno nimirum V. C. 768. & 774. hoc eſt, anno Chr. 15. & 21. ſive 2. Olymp. CXCVIII. & 4. Olymp. CIC. & Eponymus Archon ille Zeno *Druſi Conſulis Sacerdos* hic appellatur, ſi alterutro ex annis illis, quibus Druſus Conſulatum geſſit, Archontis dignitatem obtinuit Zeno, ipſius imperium ad alterutrum ex annis illis manifeſtiſſime referri debet. Sin vero Sacerdotis dignitatem, quam Druſo Conſule Zeno ſuſceperat, in poſterum conſervavit, ut annis etiam pone ſequentibus *Druſi Conſulis Sacerdos* appellari potuerit, ambiguum plane, obſcurumque iam foret, quo potius anno Zeno ille imperaverit; idque unum certiſſime conſtabit, ipſius principatum poſt primum Druſi Conſulatum, ſive Olymp. CXCVIII. incidiſſe. Neque enim facile intelligendum, latineque reddendum conceſſerim *Druſo Conſule*: perinde quaſi *Druſi Conſulis* anno, hoc eſt, ut opinatur Cl. Muratorius, anno Chr. 15. Zeno *Archontis*, ſimulque Athenienſis *Sacerdotis* munus obiverit. Itaque longe veriſimilius exiſtimo, Sacerdotium aliquod in Druſi Caeſaris honorem Athenis inſtitutum eſſe, idque muneris a Zenone ſuſceptum fuiſſe. Certe in Inſcriptionibus aliis occurrit Ἀρχιερεὺς Ἀντωνίας Σεβάστης (1) *Sacerdos Maximus Antoniae Auguſtae*; atque Herodes ille Marathonius, quem Eponymorum Archontum Faſtis, Zenonis huius inſtar, adiungendum

eſſe

(1) Murat. Pag. 551. num. 1. Vide Diſſert. VI. num. 2.

eſſe demonſtravi, Α'ρχιερεὺς τῶν Σεβάςων (1) *Pontifex Maximus Auguſtorum* vocatur: ut optimo proinde, maximoque iure, defendi poſſit, etiam Druſo Caeſari honores illos, ac Sacerdotes inſtitutos; quamvis id a nullo vel Graeco, vel Romano Scriptore, quod noverim, memoretur. Illud unum in aureo, atque immortali Spanhemii Opere obſervavi, quod Germanici, Druſique Numus a Morellio, ipſoque Spanhemio (2) exhibetur, in cuius antica areae parte legitur Δρουσος Γερμανικος Καισαρες Νεοι Θεοι Φιλαδελφοι *Druſus, & Germanicus Caeſares, Novi*, vel iuniores *Dii, ſe mutuo amantes*: quod argumento eſſe poterit, utrumque Caeſarem in Aſia, ubi Numus ille cuſus fuit, adeoque in Vrbibus etiam aliis, divinos honores, ac Sacerdotes adeptum eſſe.

Denique in eximio hoc marmore obſervari facile poterit, quod in illo integrum, ut ita dixerim, Archontum Collegium exhibetur; hoc eſt Novemvirorum ſinguli, ipſorumque nomina, dignitas, ac Populus hic ordine recenſentur: cuius quidem rei exemplum aliud fruſtra in Scriptoribus, vel Marmoribus aliis inquiras.

XIII.

M. Vlpius Eubiotus;

Apud Muratorium in novo Inſcriptionum Theſauro Pag. 566. Num. 2. ſequens Inſcriptio reperitur

Athenis in quadam Arca triumphali e Schedis meis

ΤΥΧΗ ΑΓΑΘΗ
ΤΟΝ ΛΑΜΠΡΟΤΑΤΟΝ ΥΠΑΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΠΩΝΥΜΟΝ ΑΡΧΟΝΤΑ
Μ. ΟΥΛΠ. ΕΥΒΙΟΤΟΝ ΛΕΥΡΟΝ ΓΑΓΗ . . . ΠΑΣΗΣ
ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑΦΙΛΟ-
ΤΕΙΜΙΑΣ ΕΝ ΤΕ ΧΡΗΜΑΣΙ ΣΙΤΩΝΙΧΟΙΣ ΟΙΣ ΑΘΡΟΩΣ ΕΔΩΚΕΝ
ΜΥΡΙΑΣΙ ΠΕΝΤΕ ΚΑΙ ΕΙΚΟΣΙ ΚΑΙ ΤΡΟΦΑΙΣ ΑΙΣ
ΕΝ ΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΣΠΑΝΕΙ ΠΑΡΕΣΧΕ ΔΟΓΜΑΤΙ
ΤΩΝ ΚΡΑΤΙΣΤΩΝ ΑΡΕΟΠΑΓΕΙΤΩΝ ΙΕΡΕΥΣ
ΠΑΤΡΩΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΠΟΠΛΙΟΣ ΑΙΛ. ΖΗΝΩΝ
ΒΕΡΕΝΙΚΙΔΗΣ ΤΟΝ ΚΟΙΝΟΝ ΕΥΕΡΓΕΤΗΝ ΚΑΙ
ΕΑΥΤΟΥ ΠΡΟΣΤΑΤΗΝ

Quod

(1) Spon. Pop. Attic. Pag. 220. (2) De Praeſt. Numiſ. Diſſer. XI. Pag. 321. & 340.

Quod fauſtum ſit
Splendidiſſimum Conſularem Virum, *& Eponymum Archontem*,
M. Vlpium Eubiotum . . . . omnis
virtutis ergo, & erga Patriam ſtu-
dii tum in frumentariis copiis, quas abundanter praebuit
myriadibus vigintiquinque; tum in cibis, quos
in magna penuria ſuppeditavit: ex decreto
praeſtantiſſimorum Areopagitarum, Sacerdos
Patrii Apollinis Publius Ael. Zeno
Berenicida comunem benefactorem, &
ſuum Patronum honorat.

Cum M. Vlpius Eubiotus iſte Eponymus Archon, ſimulque *Conſularis* dicatur, facile adducor, ut illum non alium fuiſſe exiſtimem a *M. Vlpio Crinito*, qui in Conſularibus Faſtis conſpicitur anno V. C. 1012. Chr. 259. ſive 2. Olympiad. CCLIX. Quamvis enim Pagius ipſe depravatos Codices, Faſtoſque ſequutus *M. Vlpium* veluti Conſulem *Ordinarium* ad annum Chr. 238. Faſtis inſcripſerit (1); alibi tamen accuratiſſime oſtendit (2), ipſum veluti *Suffectum* ad annum Chr. 259. referendum eſſe. Itaque *M. Vlpius Eubiotus*, ſi cum *M. Vlpio Crinito* confundi poſſit, proxime poſt annum illum Athenis Archontis munere perfunctus erit.

Porro quid illa vocum compendia Λευρον γαγη... ſignificent, facile coniici, at definiri certe non poterit. Cum tamen Eponymus Archon ille patria fuerit Athenienſis, fortaſſe ex Λευκοπυρα *Leucopyra* Atticae Populo eſſe potuit, qui ſub Antiochide Tribu cenſebatur, ideoque Λευκοπυραιον. *Leucopyraeum* legendum erit: quod nimirum M. Vlpius Eubiotus Athenienſis civitatis iure donatus in Leucopyrae Populo inſcriptus eſſet. Hinc etiam facile intelligi poterit, quod M. Vlpius hic Προςάτης *Patronus* Romano potius, quam veteri Athenienſi more vocetur. Siquidem, ut Harpocration ait, προςάτης inquilinis ſolum, iis nimirum, qui Athenienſium civitate minime donati fuerant, concedebatur; at in Marmore Publius Aelius Zeno *Berenicida*, adeoque Athenienſis civis, M. Vlpium veluti *Patronum* honorat. Quandoquidem vero P. Aelius *Patrii Apollinis* Sacerdos vocatur, quid-

(1) Diſſer. Hypat. (2) Critic. ad Baron. Vide Faſtos Relandi.

quidquid ad *Patrium Apollinem* ſpectare poterit, ex Cl. Meurſio [1] decerpi poterit. Illud hic obiter addidiſſe iuverit quod *Eubiotus* quidam, qui Plutarchi aetate floruit, ab ipſo memoratur [2]; adeoque, licet *Eubioti* nomen fruſtra in Marmoribus inquiratur, alicubi tamen in Scriptoribus obſervatur; atque, ubi M. Vlpius Eubiotus cum M. Vlpio Crinito Conſule confundi debeat, *Eubioti* nomen ceteris M. Vlpii Criniti nominibus in Conſularibus etiam Faſtis addendum erit. Quid vero ſi non modo hoc alterum M. Vlpii nomen, ſed ipſius etiam patrem, Romanamque Tribum hic proferam, vitiataſque, & exeſas Marmoris voces reſtituam? ΛΕΥΚΙΟΣ *Leucius* nomen in pluribus Marmoribus aliis occurrit, ut Num. XII. & XXII. obſervavi. Romanas etiam Tribus in Graecis Marmoribus reperiri, eodemque prorſus modo, ac in Latinis, efferri pluribus exemplis oſtendi poſſet; ut interdum patris, ac Tribus nomen initiali ſolum litera, ſive ſigla exprimatur. Itaque pro ΛΕΥΡΟΝ ΓΑΓΗ... legendum arbitror ΛΕΥκιου ΤΟΝ ΓΑΛΗΡΙΑ: ut nempe exprimatur M. Vlpium *Lúcii*, ſive *Leucii*, *filium*, & ex *Galeria* Romana Tribu fuiſſe: quemadmodum prorſus in alio Marmore ubi legitur Π. ΛΙΚΙΝΙΟϹ Π. Υ. ΑΙΜ. ΠΡΕΙΣΚΟϹ Muratorius optime, feliciterque reddidit *Publius Licinius Publii filius Aemilia Priſcus*. [3]

XIV.

.... fort. Themiſtocles *Beſaenſis*.

Inſcriptionem hanc Athenis exſcripſit Sponius, variiſque in locis ſuppletam edidit ad Pop. Atticae Artic. 124.

Η ΒΟΥΛΗ Η ΕΞ ΑΡΕΙΟπαγου και η βουλη
ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ και ο δημος Τιβεριον
ΚΛΑΥΔΙΟΝ ΚΑΙΣΑΡΑ σεβαςον
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΥΠατον
ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΑΡΧΙΕρεα μεγιστον δημαρχι-
ΚΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ.. επιμεληтευτος
ΔΙΟΚΛΕΟΥΣ στρατηγησαντος
ΕΠΙ ΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΕΑ ΔΙΣ..
... ΑΙΡΗΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΙΣ ΜΕΓ.... ςρατηγησαντος
ΕΠΙ ΤΟΥΣ ΟΠΛΙΤΑΣ
... ΣΑΙΕΩΣ ΕΠΩΝΥΜ...

Sen

(1) Athen. Attic. Lib. II. c. 12. (2) Repugn. Stoic. (3) Pag. 137. Num. 1.

*Senatus Areo*pagiticus, & Senatus
Sexcentorum, & Populus Athenienſis Tiberium
Claudium Caeſarem Auguſtum,
Imperatorem, *Con*ſulem
Secundo, *Pontificem* Maximum Tribuni-
ciae Poteſtatis...honorant. curante
Diocle Praefecto
Pireaei *bis*
.... *Martis*, *ac Diis mag.* Praefecto
Armigerorum
....*ſaeo Eponymo*

Nullus hic dubito quin Archontis Eponymi, cuius nomen exciderit, in poſtremis eiuſmodi verbis mentio fieret. Siquidem, ut Eponymus Archon exprimatur, ſaepiſſime apud veteres Scriptores, & in Inſcriptionibus aliis eadem phraſis uſurpata conſpicitur; ut inferius oſtendam Num. XXVIII. ubi de Archonte *Te*...*nio Pontico*, ac *Theopompo* agendum erit. Lacinia autem illa....σαιεως ita ſuppleri fortaſſe poterit, ut legatur Βησαιεως *Beſaenſis*; ſicuti in altera Inſcriptione apud Sponium ipſum habetur Θεμιστοκλεους Βησαιεως *Themiſtoclis Beſaenſis*, ſive *Themiſtocle Beſaenſi*. Neque ſolum laciniam illam ſuppleri, ſed integrum quoque Archontis nomen reſtitui poſſe putaverim, ut Archon ille, qui in ſuperiori Inſcriptione Eponymus fuiſſe dicitur, Tiberio Claudio Coſ. II. anno nimirum Vrbis Conditae 771. ſive 2. Olympiadis CIC. non alius profecto fuerit, quam Themiſtocles ille Beſaenſis, qui in altera Inſcriptione memoratur, quam ex Sponio excerptam ſubiicio (1)

ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΚΛΑΥΔΙΟΣ	*Tiberius Claudius*
ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΤΙΒΕΡΙΟΥ	*Theophilus Tiberii*
ΚΛΑΥΔΙΟΥ	*Claudii f.*
ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ ΒΗΣΑΙΕΩΣ	*Themiſtocle Beſaenſi* Archonte

Itaque haec altera, atque breviſſima Inſcriptio perſpicue nobis oſtendit quod Themiſtocles iſte Beſaenſis Tiberii Caeſaris aetate vixit: ut facile proinde in prima quoque Inſcriptione, quae Tiberii ipſius temporibus poſita fuerat, tanquam Eponymus Athenis Archon memorari potuerit. Haec eadem ſecunda Inſcriptio non modo inter Graecas Inſcriptiones alias a Gronovio (2), ſed in novo quoque Inſcri-

(1) Pop. Attic. Attic. 39. (2) Theſ. Antiq. Graec. Tom. IV. Pag. 702. edit. Ven.

Inſcriptionum Theſauro a Muratorio [1] exhibetur. Suſpicor tamen aliquid in doctiſſimo viro in illa vertenda, atque illuſtranda optari poſſe. Siquidem illa Θεμιϛοκλεους Βησσαιεως latine reddidit *Themiſtoclis Beſſaeei filius*; ac ſi *Beſſaeus* non Pagum, ſed Patrem potius Themiſtoclis ſignificaret. Deinde vero ſubdit: *Stephano teſte Beſſa Locrorum civitas fuit. Per unicum S. eius nomen ab Herodiano ſcriptum Stephanus ipſe fatetur, cui adſtipulatur hic lapis*. Sed Cl. Viri pace lapis iſte neque de Beſſa Locrorum civitate, neque de Beſſaeeo Themiſtoclis Patre; Sed de Beſſa ſolum Atticae Populo intelligi debet, qui ad Antiochidem Tribum ſpectabat.

XV.

Nicias Serapionis filius *Athmoneus*

In pulcherrimi Templi facie, quod Minervae *Archegetidi*, in Auguſti Caeſaris honorem Athenienſes excitarunt, ſequens Inſcriptio a Sponio, & Wheelero reperta fuit, quam Chiſullus etiam prioribus octo vocibus ſupplevit, atque inter *Aſiaticas Antiquitates* exhibuit Pag. 201.

Εἰς τιμὴν καὶ σωτηρίαν . . . . τῆς τε Ρωμαίων
Πόλεως ΚΑΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΥΙΟΥ ΣΕΒΑ
ΣΤΟΥ ΑΘΗΝΑΙ ΑΡΧΗΓΕΤΙΔΙ ΣΡΑΤΗΓΟΥΝΤΟΣ ΕΠΙ ΤΟΥΣ
ΟΠΛΙΤΑΣ ΕΥΚΛΕΟΥΣ ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΥ ΤΟΥ ΚΑΙ ΔΙΑΔΕΞΑΜΕΝΟΥ
ΤΗΝ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΝ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΡΩΔΟΥ ΙΟΥ ΚΑΙ
ΠΡΕΣΒΕΥΣΑΝΤΟΣ ΕΠΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΝΙΚΙΟΥ ΤΟΥ ΣΑΡΑ
ΠΙΩΝΟΣ ΑΘΜΟΝΕΟΣ

Pro honore, & incolumitate tum Romanorum
Vrbis, *tum Imperatoris Caeſaris Divi* Iulii *filii Auguſti Minervae Archegetidi* dicatum. *Praetore Armigerorum Eucle Marathonio, qui & ſucepit* Templi
curam pro patre ſuo Herode, &
legationem obivit ſub Archonte Nicia Sera-
pionis filio *Athmoneo*

(1) Pag. 1032. Num. 3.

Cum Inſcriptio poſita Athenis fuerit, poſtquam Octavianus Caeſar *Auguſti* nomen ſuſceperat, ut obſervavit Chiſullus, poſt Actiacam nimirum victoriam, quae contigit anno V C. DCCXXV. ſive 4. Olympiadis CLXXXVII. Archontis Niciae principatus circa eadem tempora conſtitui debet.

Illud autem hic obiter obſervaſſe iuverit, *Archegetidis* Minervae Statuam ab Ariſtophanis Scholiaſte memorari, cum ait τῆς δε Α᾿ρχηγετίδος Α᾿θηνᾶς τὸ ἄγαλμα γλαῦκα ἔιχεν ἐν τῇ χειρί. *Archegetidis Minervae Statua noctuam in manu tenet;* quamvis Ariſtophanes ab illo explicatus *Archegetidis* Minervae nomen omiſerit; noctuamque non Minervae manui, ſed capiti impoſitam dixerit:

Α᾿ιετὸν ἕςηκ᾿ ὄρνιν ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς,
βασιλεὺς ὤν,
Η῾δ᾿ ἃ θυγάθηρ γλαῦκα (1)

Iupiter *aquilam avem gerit in capite,*
ut qui Rex ſit;
Eiuſque filia Minerva *noctuam*.

Itaque, quamvis Chiſullus *Archegetidis* vocem latine *Ductricem* reddiderit, quod nempe Pallas ipſa Auguſto ad victoriam praciverit: fortaſſe tamen *Archegetidis* nomen antiquioribus etiam temporibus ipſi Palladi conceſſum fuit: quod illa nimirum Athenienſis Vrbis *Patrona*, *Cuſtos*, *Praeſes* diceretur: quemadmodum in alio Marmore Auguſti ipſius aetate poſito Α᾿θῆνα Πόλιας *Minerva Vrbis Praeſes* nominatur; atque in Pſephiſmate Sigaeorum, quod Chiſullus ipſe illuſtravit [2]. Apollo Α᾿ρχηγήτης *Auctor* Antiochi Regis vocatur: quod nempe Rex ille ad Apollinem, veluti *auctorem*, genus referret. Quod ſi *Archegetidis* Minervae nomen, Templum, ac Statua Auguſtum ipſum ex Chiſulli hypotheſi auctorem habuerit, *Archegetidis* Minervae Statua, eiuſque Deſcriptio ſuperius poſita ceteris Athenarum ornamentis adiungi debet, quae diligenter adeo, curioſeque Meurſius collegit.

XVI.

(1) Aveſ. ver. 515. (2) Antiqu Aſiat. Pag. 110.

XVI.

. . . . *Protus*.

Haſſelius in Appendice Præfationis ad Inſcriptiones Gudianas inter Marmora, vel Inſcriptiones alias a Dukero collectas hanc quoque Num. 24. exponit.

In via ad arcem Magneſiae apud fontem.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΚΑΙΣΑΡΑ ΣΕΠΤΙΜΙΟΝ ΣΕΒΗΡΟΝ
ΠΕΡΤΙΝΑΚΑ
ΣΕΒΑΣΤΟΝ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ Ο ΔΗΜΟΣ • ΑΘΗ
Ναιων . . . . . ΥΣΜΙΟΥ
ΟΠΤΑΤΟΝ . . . . ΤΟΣ
ΤΟΥ ΠΡΟΤΟΥ ΑΡΧΟΝΤΟΣ

Imperatorem Caeſarem Septimium Severum
Pertinacem
Auguſtum Germanicum Populus Athenienſis . . . . . .
Optatum . . . .
. . . . . . *Proti Archontis*.

Quamvis Inſcriptio Magneſiae poſita fuerit, cum tamen in ipſa *Athenienſis* Populus nitide diſerteque memoretur, adeoque haec ab illo in Pertinacis honorem poſita videatur, non immerito fortaſſe *Archon* ille, qui in ipſo Marmore memoratur, Athenienſis. Archon, & quidem Eponymus cenſeri poterit: cum praeſertim incertum plane, obſcurumque ſit, an apud Magnetas ipſos *Archontes* eligi conſueverint; atque in ipſorum Numis *Scribarum* nomina inſcripta conſpiciantur; quemadmodum certe Magnetes alii *ad Sypilum* dicti *Strategorum* nominibus Numos inſignire conſueverant. Quinetiam Magnetes ipſi, illorumque Civitas inter alias Lacedaemoniorum Colonias a Meurſio recenſetur (1); adeoque ſupremus, ac Eponymus ipſorum Magiſtratus Marmoribus inſcribendus, non *Archontis*, ſed *Ephori* nomine vocari debuiſſet.

 Quod

(1) Miſcella. Lacon. c. 9.

Quod ſi Athenienſium Faſtis Archon ille inſcribi debeat, viderint alii, quodnam verum, integrumque ipſius nomen eſſe potuerit; cum exeſa, ac depravata fortaſſe Marmoris verba tenuem adeo, dubiamque lucem ſuppeditent. Fortaſſe *Protus*, vel *Proti* filius is fuit: quomadmodum certe in Marmoribus aliis (1) Ἀγαθήμερος Πρώτου *Agathemerus Proti*, & Γενέθλιος Πρώτου *Genethlius Proti* (2) *memoratur*.

Ceterum, licet Pertinax anno Chr. 193. imperium ſuſceperit, in Graecia tamen *quinto* ſolum imperii anno victor fuit: adeoque tunc facile Marmora, & honores ipſi a Graecis Urbibus decerni ceperunt; ut alia certe Inſcriptio ſuperiori ſimillima eidem Caeſari a Perinthiis poſita exhibetur a Sponio (3). Itaque facile ſuperior Inſcriptio, & Archon etiam in illa memoratus, quicumque demum is fuerit, ad annum Chriſti 198. ſive 1. Olymp. CCXLIV. referri poterit.

XVII.

Tiberius Iulius Macer

Cl. Muratorius in Inſcriptionum Theſauro Pag. 1059. num. 2. Inſcriptionem hanc exhibet

Athenis in Columna. E Schedis meis, & Cyriaci Anconitani

ΤΟΝ ΜΕΓΙΣΤΟΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ
ΤΡΑΙΑΝΟΝ ΑΔΡΙΑΝΟΝ
ΟΛΥΜΠΙΟΝ
Η ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΤΗΣ ΙΩΝΙΑΣ
ΜΙΛΗΣΙΩΝ ΠΟΛΙΣ
ΤΟΝ ΚΤΙΣΤΗΝ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΤΗΝ
ΕΠΙΜΕΛΗΘΕΝΤΩΝ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ
ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΤΙ. ΙΟΥΛΙΟΝ ΜΑΚΕΡΑ ΓΕΝΟΜΕΝΩΝ
ΑΡΧΟΝΤΩΝ
ΑΝΔΡΙΑΝΤΟΠΟΙΟΣ ΑΥΛΟΣ ΠΑΝΤΟΥΛΕΙΟΣ ΓΑΙΟΣ
ΕΦΕΣΙΟΣ Ο ΚΑΙ ΜΕΙΛΗΣΙΟΣ ΕΠΟΙΕΙ

Maxi

(1) Spon. Pop. Attic. Artic. 104. (2) Artic. 42. (3) Itiner. Tom. III. Pag. 97.

Maximum Imperatorem
Traianum Hadrianum
Olympium
Metropolis Ioniae
Mileſiorum Civitas
Conditorem, & Benefactorem ſuum
Statua honorat.
Curantibus erectionem
iis, qui cum Tiberio Iulio Macro fuere
Archontes.
Statuae Artifex Aulus Pantuleius. Caius
Ephesius, ſimulque Mileſius columnam fecit.

Eadem prorſus Inſcriptio inter editas Cyriaci ipſius Inſcriptiones alias occurrit Pag. 13. Num. 93. ſed cum hac epigraphe: *Athenis ad Aedem Antonii in magna Columna marmorea*. Itaque, cum Columna, Columnaeque, ut videtur, adiecta Statua Athenis excitata fuerit, Archon ille, qui in Inſcriptione memoratur, facile Athenienſis Archon, & quidem Eponymus cenſeri debet; quamvis Mileſii, quorum ſumptibus Monimentum illud excitatum fuit, Archontes eligere conſueverint [1]. Archontes autem γενομενοι περι Τι. Ιουλιον Μακερα, videntur eſſe octo Archontes illi, qui una cum Tiberio Iulio Macro Archonte Eponymo eodem anno imperaverint; ut proinde Tiberius Iulius Macer illorum Princeps, ac Eponymus intelligatur, ut Clariſſimo certe Muratorio videtur, qui graeca Inſcriptionis verba latine ſic reddidit, *iis, qui cum Tiberio Iulio Macro fuerunt Archontes*: etenim *Tiberium* non *Titum* legendum eſſe putaverim; ſicuti in alia Inſcriptione mox proferenda legitur *Tiberius Cl. Soſpides*; quemadmodum prorſus altera quoque Inſcriptio apud Sponium habet *Tiberium Claudium Atticum Herodem Marathonium* [2]. Ac certe, quod obſcurior illa, nec uſpiam alibi in Athenienſibus, ſive Mileſiis etiam, ſi mavis, Monimentis uſurpata formula Archontum principem, vel Eponymum deſignet, facile exemplis aliis oſtendi poſſet. Ita in Gruteriano Marmore [3], ut exprimatur Ephororum princeps, aut Ephorus

(1) Harduin. de Numis Colon. Pag. 310. Haym. Theſau. Britan. Tom. II. Pag. 279.
(2) Ad Pop. Attic. Pag. 220. (3) Pag. 216. Vid. Chishul Antiq. Aſia. Pag. 129.

rus anni Eponymus; dicitur Ἐπὶ Ἐφόρων τῶν σὺν Φοιβοτέλει . . . Ἐπὶ Ἐφόρων τῶν σὺν Ἱμέρτῳ *ſub Ephoris cum Phoebotele Collegis . . . ſub Ephoris cum Himerto Collegis*. Itaque Archontes οἱ περὶ τον Τι. Ἰουλιον Μακέρα γενόμενοι erunt Archontes illi, qui cum Ti. Iulio Macro, velut Eponymo, imperarunt. Quod vero Tiberius Iulius Macer Athenienſium potius, quam Mileſiorum, Faſtis inſcribendus eſſe videatur, argumento eſſe poterit, quod, quamvis a Mileſiis quoque *Archontes* eligi conſueviſſe dicatur, incertum, tamen obſcurumque ſit, an unicus, vel plures eligi conſueverint. Certe Vaillantius, qui in Mileſiorum Numis *Archontum* nomina inſcripta cenſuit, quemadmodum etiam in aliis Athenienſium Coloniis Archontes inſtitutos eſſe putavit, *duos* ſolum *fuiſſe* credidit, *qui per annum in Magiſtratu manebant*, ut *primus ab altero per vocem A, quam alter reticebat, diſtingueretur* (1). Itaque in hac hypotheſi *Archontes* alii Titi Iulii Macri Collegae admitti, adeoque Macer ipſe Mileſiorum Archon cenſeri non poſſet; nec veriſimilius ad alios, quam Athenienſium, Faſtos referretur.

Quandoquidem vero in Marmore Hadrianus Caeſar *Olympius* vocatur, idque nominis in alio Marmore (2), quod a Perinthiis eidem Caeſari anno Imperii *decimo* poſitum fuerat, omiſſum conſpicitur; facile Marmor iſtud proxime poſt annum illum excitatum eſſe putaverim, quo Hadrianus ipſe *Olympieum* Athenis dedicavit, ſibique non modo Statuam in Olympieo, ſed *Olympii* quoque nomen obtinuit. Tunc enim ſingulae Athenienſium Coloniae beneficentiſſimi Caeſaris amore excitatae, aereas illi Statuas ad Olympii Iovis Templi columnas excitarunt, ut teſtatur Pauſanias: χαλκαῖ δὲ ἑστᾶσι πρὸ τῶν κιόνων, ἃς Ἀθηναῖοι καλοῦσιν ἀποίκους, πόλεις . . . ἀπὸ γὰρ πόλεως ἑκάστης εἰκὼν Ἀδριανοῦ βασιλέως ἀνάκειται (3) *ad Templi vero columnas Vrbium, quas Colonias Athenienſes appellant, ex aere erecta ſunt ſimulacra . . . . ſingulae enim Vrbes in eo Hadriano Statuam poſuere*. Itaque ſuperior Inſcriptio *in Columna* poſita ad Statuam illam ſpectaverit, quae tunc a Mileſiis dedicata fuerat; quemadmodum a Spanhemio (4) Numi, atque Inſcriptiones aliae partim a Sponio, partim a Muratorio proferuntur, in quibus Hadrianus *Olympii* nomine

(1) De Numis Colon. Pag. 210. (2) Spon. Itin. Tom. III. Pag. 95. (3) In Attic. c. 18. (4) Differt. XII. Pag. 498.

decoratur; adeoque a variis Vrbibus tunc Athenis dedicatae videntur, ut Sponius exiſtimat, cum Hadrianus ipſe magnifico, ſolemnique ritu Olympii Iovis Aedem Athenis dedicavit. Id vero anno 2. vel 3. Olymp CCXXVII., ſive V.C. 885. & a Chr. nato 132. contigiſſe, perſpicuo Euſebii, Dionis, aliorumque teſtimonio demonſtravi: (1) ut proinde aereas illi Statuas anno proximo conſecratas eſſe merito exiſtimem. Certe in alio Marmore, quod Athenis Sponius (2) exſcripſit, nitide diſerteque legitur, Titulum, aut Statuam a Dieſtis excitatam eſſe *Hadriano. Aug. Trib. Pot. XVI. Coſ III. P. P. Olympio*. Ergo cum *decimus ſextus* Tribuniciae Poteſtatis, vel Imperii annus Hadriani decima Sextilis menſis die incoeperit anno Chr. 132. manifeſtiſſime inferri poterit, quod hoc ipſo anno exeunte, vel ineunte potius anno proximo 133. Statuae a Mileſiis, ceteriſque Vrbibus excitatae fuerint: quo plane fieret Tiberium Iulium Macrum proxime poſt Hadrianum ipſum Archontis Eponymi munere perfunctum eſſe; adeoque Athenienſium Faſtis, ſiquidem Athenienſis Archon haberi ille debeat, inſcribendum eſſe anno 4. Olimpiadis CCXXVII.

XVIII.

P. Herennius Dexippus Ptolemaei filius *Hermeius*.

Inſcriptio Athenis poſita prope Fontem, atque a Sponio relata in Pop. Attic. Artic. 49.

ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΠΕΡΟΤΗΜΑ ΤΗΣ
ΕΞ ΑΡΕΙΟΠΑΓΟΥ ΒΟΥΛΗΣ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ τῶν Χ, καὶ
ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙ
ΩΝ ΤΟΝ ΑΡΞΑΝΤΑ ΤΗΝ ΤΟΥ
ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΕΝ ΘΕΣΜΟΘΕΤΑΙΣ
ΑΡΧΗΝ ΚΑΙ ΑΡΞΑΝΤΑ ΤΗΝ
ΕΠΩΝΥΜΟΝ ΑΡΧΗΝ ΚΑΙΠΑ
ΝΗΓΥΡΙΑΡΧΗΣΑΝΤΑ ΚΑΙ ΑΓΩ
ΝΟΘΕΤΗΣΑΝΤΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑ
ΛΩΝ ΠΑΝΑΘΕΝΑΙΩΝ ΟΙΚΟ
ΘΕΝ ΙΕΡΕΑ ΠΑΝΑΓΗ. Π. ΕΡΕΝ.

ΔΕ-

(1) Differt. X. Num. 16. (2) Itiner. Tom. III. pag. 41.

ΔΕΞΙΠΠΟΝ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ ΕΡ
ΜΕΙΟΝ ΤΟΝ ΡΗΤΟΡΑ ΚΑΙ
ΣΥΝΓΡΑΦΕΑ ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΑ
ΟΙ ΠΑΙΔΕΣ

Ex conſulto
Areopagitici Senatus,
& Senatus Sexcentorum, *&*
Populi Athenien-
ſis Patrem ſuum *Regis*
ac Theſmothetae, *& Archontis*
Eponymi magiſtratu,
In Sacro *Conventu Praeſidis*, *& Ago-*
nothetae in ma-
gnis Panathenaeis
haereditario iure dignitate perfunctum
Sacerdotem Sanctiſſimum P. Heren.
Dexippum Ptolemaei filium *Her-*
meium Rhetorem, *&*
Hiſtoricum, *virtutis ergo*,
Filii honorant.

In tertio Inſcriptionis verſu legendum exiſtimo τῶν Χ, κάι, *Sexcentorum*, ut in Inſcriptionibus aliis conſpicitur (1). Cum vero P. Herennius ille & Βασιλεὺς, & Θεσμοθέτης, & Ἐπώνυμος, *Rex*, *Theſmotheta*, *& Eponymus* fuiſſe dicatur, manifeſtiſſime inferri debet, quod ſequioribus iis temporibus unus, idemque Civis ſemel, iterumque inter Novemviros eligebatur; cum antiquioribus tamen Novemviri peracto annuo Magiſtratu in Areopagum cooptari ſolerent; ideoque, ut opinor, iterum Archontes eſſe non poſſent (2).

Obſervandum eſt etiam quod βασιλεὺς ἐν Θεσμοθέταις, *Rex inter Theſmothetas* fuiſſe dicitur, quamvis inter Novemviros *Rex* a *Theſmothetis* diſtinctus eſſet.

Nihil eſt autem, cur in *Herennii Dexippi* aetate definienda nunc immorer, cum Meurſius (3), Voſſius (4), ac Fabricius (5) perſpicuis veterum teſtimoniis oſtenderint, ipſum a Gallieni tem-

(1) Vid. Diſſ. VI. Num. 2. (2) Vid. Differt. I. Num. 30. & 31. (3) Biblioth. Attic. (4) Hiſtor. Graec. Lib. II. c. 16. (5) Biblioth. Graec. Lib. IV. c. 26. num. 7.

temporibus ad Aureliani, Probique Caeſarum aetatem floruiſſe; adeoque ſi natu grandior Archontis Eponymi dignitatem obtinuit, facile ipſius nomen Archontum Faſtis circa annum Chr. 270. ſive Olympiadem CCLX. inſcribendum erit.

XIX.

Tiberius Claudius Soſpides

Sponius Inſcriptionem iſtam Eleuſine repertam exhibet in Atticae Pop. Artic. 43.

ΑΡΞΑΝΤΟΣ ΤΗΝ ΕΠΩνυμον ἀρχὴν
ΤΙΒ. ΚΛ. ΣΩΣΠΙΔΟΣ ΔΑΔΟΥΧΟΥ.
ΤΙΒ. ΚΛ. ΛΥΣΙΛΛΟΥ ΔΑΔΟΥΧΟΥ
ΣΥΝΚΛΗΤΙΚΩΝ ΑΝΕΘ. . . .
ΕΝΝΕΑ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟ. . . .
ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΔΙΠΛΩ ΤΩ. . . .
ΛΟΓΙΣΤΗΝ ΚΑΤΑΠΕ. . . .
ΕΠΙΔΑΥΡΙΟΙΣ ΚΑΙΡΩ. . . .
ΚΟΡΩΝΕΥΣΙ ΘΗΒΑ. . . .
ΤΗΣ ΔΕ ΑΛΛΗΣ ΑΡΕΤΗΣ

Archonte Eponymo
Tiberio Claudio Soſpide Facifero
Tiberii Claudii Lyſilli itidem *Faciferi* filio
. . . .
. . . .

Nihil eſt certe, cur in laceris, exeſiſque Marmoris huius vocibus aut ſupplendis, aut explicandis immorer. Id unum obſervaſſe iuverit, quod Soſpides ille, *Daduchi*, atque Archontis *Eponymi* dignitatem obtinuit: quemadmodum fere Apollonius Sophiſta, qui Archontis Eponymi munere perfunctus erat, natu jam grandior *Hierophantae* munus obtinuit (1).

XX.

. . . . *carpus*

Haec altera quoque Inſcriptio Eleuſine reperta fuit, atque ab eodem Sponio exſcripta in Atticae Pop. Art. 43.

(1) Philoſtr. Vit. Soph. Lib. II. c. 20.

ΟΙ ΠΑΝΕΛΛΗΝΕΣ
ΑΡΙΣΤΑ . . . .
. . . .
ΚΑΡΠΟΥ ΑΠ ΑΡΧΗΣ

Panellenii
Ariſta . . . .
. . . .
Carpi Ap. Magiſtratu.

Facile, ut opinor, eiuſmodi Inſcriptio ab iis poſita fuit, qui Πανελλήνια *Panellenia* Athenienſium Ludos celebrarunt, aut in illis victoriam adepti ſunt, ut argumento eſſe poſſunt plurimae id genus Inſcriptiones aliae, quae apud Sponium occurrunt; cumque inter alios Atticae Populos etiam *Apollonia* in Attalide Tribu recenſeatur, facile *Carpus* ille, vel *Polycarpus*, vel *Polycarpi*, vel *Eucarpi* filius *Apollonies* fuerit; ut in tertio proinde verſu iam obliterato legendum ſit ἐπὶ τῆς . . *ſub*: niſi fortaſſe Ἀπολλωνίου *Apollonii* legendum eſſe putaveris.

Ceterum quocumque tandem modo breviſſima haec Inſcriptio ſuppleri debeat, ἀρχὴ *Magiſtratus* tamen ille, qui in ipſa memoratur, nonniſi ad Eponymum Archontem referri poteſt, ut longe clarius in alia Inſcriptione conſpicitur, quam inferius Num. XXI. ſubiiciam.

Denique *Panellenia* Feſta, ſive Certamina Athenis celebrari conſueviſſe, perſpicue nobis oſtendit Inſcriptio, in qua inter Ludos, & Agones alios Πανελλήνια ἐν Ἀθήναις (1) *Panellenia Athenis* recenſentur. Eiuſmodi vero Ludos tunc Athenis inſtitutos, aut magnificentius celebratos eſſe putaverim, cum *Panellenii* Iovis Templum Athenis Hadriani Caeſaris auſpiciis, communique Graecarum Vrbium ſumptu dedicatum fuit, ut Pauſaniae, aliorumque Veterum teſtimonio opportunius alibi demonſtravi (2).

XXI.

(1) Spon. Pop. Attic. Pag. 221. Vide Diſſert. X. Numer. 16. (2) Diſſert. X. Numer. 16.

XXI.

Caius Iulius Caſius Stirienſis.

Pulcherrima, & eximia Inſcriptio apud Sponium in Populis Atticae Artic. 4.

ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΝ ΔΕ ΠΟΘΕΙΝΟΣ ΕΝ ΕΥΦΗΒΟΙΣΙ ΠΑΛΑΙΣΤΡΑ
ΤΕΥΞΑΣ ΚΟΣΜΗΤΟΥ ΘΗΚΑ ΤΟ ΝΥΜΦΟΔΟΤΟΥ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΑΙΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΑ
ΣΙΟΥ ΣΤΕΙΡΙΕΩΣ ΑΡΧΗΣ

ΚΟΣΜΗΤΗΣ ΕΦΗΒΩΝ

ΩΛΟΣ ΠΟΝΤΙΟΣ ΝΥΜΦΟΔΟ
ΤΟΣ ΑΞΗΝΙΕΥΣ

ΚΑΙ ΥΠΟΚΟΣΜΗΤΑΙ ΩΛΟΣ
ΠΟΝΤΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΑΞΗ
ΝΙΕΥΣ ΚΑΙ ΧΑΡΙΤΩΝ ΙΑΤΡΟ
ΚΛΕΟΥΣ ΜΕΛΙΤΕΥΣ
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΑΙ ΚΑΘΩΣ ΕΓΥΜ
ΝΑΣΙΑΡΧΗΣΑΝ
ΒΟΗΔΡΟΜΙΩΝΑ ΝΥΜΦΙΔΟ
ΤΟΣ ΑΞΗΝΙΕΥΣ
ΠΥΑΝΟΨΙΩΝΑ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
ΝΥΜΦΟΔΟΤΟΥ ΑΞΗΝΙΕΥΣ
ΜΑΙΜΑΚΤΗΡΙΩΝΑ ΣΥΜΦΕ
ΡΩΝ ΑΞΗΝΙΕΥΣ
ΠΟΣΕΙΔΕΩΝΑ Α. ΑΝΤΙΟΧΟΣ
ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ ΜΕΛΙΤΕΥΣ
ΠΟΣΕΙΔΕΩΝΑ Β. ΚΛ. ΝΙΚΩΝ
ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ

ΓΑΜΗΛΙΩΝΑ ΕΠΙΚΤΗΤΟΣ
ΞΟΣΙΜΟΥ ΛΑΜΠΤΡΕΥΣ

ΑΝΘΕΣΤΗΡΙΩΝΑ ΜΑΚΡΕΙΝΟΣ
ΞΟΣΙΜΟΥ ΛΑΜΠΤΡΕΥΣ

ΜΟΥΝΥΧΙΩΝΑ ΤΙΤΟΣ
ΦΛΑΥ. ΑΛΥΠΟΣ ΜΑΡΑΘΩ
ΝΙΟΣ

ΘΑΡΓΗΛΙΩΝΑ ΤΙΤΟΣ ΦΛΑΥ
...ΙΑΝ...ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ

ΣΚΙΡΟΦΟΡΙΩΝΑ ΑΝΘΟΣ ΚΑΙ
ΠΑΓΚΑΡΗΣ ΟΙ ΑΝΘΟΥ
ΛΑΜΠΤΡΕΙΣ

ΕΚΑΤΟΜΒΑΙΩΝΑ ΩΛΟΣ ΠΟΝ
ΤΙΟΣ ΝΥΝΦΟΔΟΤΟΣ ΑΞΗ
ΝΙΕΥΣ

*μεταγει*ΤΝΙΩΝΑ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ
ΗΡΩΝ ΣΟΣ..Γ..Ν..

Π*οθ*ΕΙΝΟΣ ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ ΕΡΙ
ΚΑΙΕΥΣ....ΡΜΗ...

ΑΡΧΕΛΑΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ ΑΓΑΘΩΝ ΜΕΛΙ
ΤΕΥΣ

ΣΙΜ....ΤΛΑΔΟΥ ΜΑΡΑΘΩ
ΝΙΟΣ ΣΕΜΝΟΣ ΥΓΙΝΟΥ
ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ

ΠΑΠΠΟΣ ΞΟΣΤΗΡΟΣ ΓΑΡ
ΓΗΤΤΙΟΣ ΠΟΜΠΩΝΙΟΣ
ΞΟΣΤΗΡΟΣ ΓΑΡΓΗΤ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΕΥΦΡΟΣΥΝΟΥ
ΛΕΥΚ ΤΙΤΟΣ ΞΟΣΙΜΟΥ
ΠΑΙΟΝΙ.

ΕΠΑΦΡΙΩΝ ΙΣΕΥΘΟΥ ΓΑΡ
ΓΗΤΤΙΟΣ

ΕΛΕΥΣΙΝΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΠΕΙΡΑΙΕΣ.

ΠΟΜΠΩΝΙΟΣ ΣΩΤΗΡΟΣ
ΓΑΡΓΗ.

ΦΙΛΟΤΙΚΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ ΑΛΙ
ΜΟΥΣΙΟΣ

ΠΑΙΔΟΤΡΗΒΗΣ ΑΡΙΣΤΩΝ Α
ΦΡΟΔΙΣΙΟΥ ΡΑΜΝΟΥΣΙΟΣ

ΠΑΙ-

ΠΑΙΔΕΥΤΑΙ

ΛΙΚΙΝΝΙΟΣ ΠΟΛΥΑΙΝΟΣ ΚΟΛ.
ΗΓΕΜΩΝ ΕΠΙΚΤΗΤΟΣ ΠΡΟΣΑ.
ΓΡ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΜΕΛΙΤΕΥΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ ΠΟΘΕΙΝΟΥ ΕΡΙ.
ΟΠΛΟΜΑΧΟΣ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ
ΠΛΟΥΓΙΑΝΟΣ ΑΓΑΘΗΜΕ
ΡΟΥΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΑΦΡΟΔΙ
ΣΙΟΥ ΕΞ Ο.. ΠΑΙΩΝ ΔΙΟ
ΜΕΔΟΥΣ ΠΑΛΛΗ.... ΣΕΞΣ
ΤΙΟΣ ΝΙΚΑΝΩΡ ΣΦΗΤΤΙΟΣ
ΠΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ ΦΙΛΟΣΤΡΑ
ΤΟΥ Α.... ΑΒΑΣΚΑΝΤΟΣ ΕΥ
ΜΟΛΠΟΥ ΚΗ.... ΕΡΜΙΟΣ ΤΡΥ
ΦΩΝΟΣ ΜΑΡΑΘΩ.... ΚΕΣΤΡΟ
ΦΥΛΑΞ ΠΥΘΙΚΟΣ ΕΥΔΟ...ΘΥ
ΡΩΡΟΣ ΑΙΣΧΙΝΗΣ Ο ΚΑΙ ΨΙΑ...

Imaginem hanc Pothinus inter Ephebos palaeſtra
victoria n adeptus *cum paraſſet poſuit Coſmeta Nymphodoto*
Sub Caii Iulii Ca-
ſſi Stirienſis Archontis Eponymi *magiſtratu*
Coſmeta Epheborum
Olus Pontius Nymphodo-
tus Azenienſis
Ac Hypocoſmetae Olus
Pontius Demetrius Aze-
nienſis, & Charito Iatro-
clis Melitenſis
Gymnaſiarchae iuxta ſeriem, quc
eo munere ſunt perfuncti
Boedromione menſe *Nymphodo-*
tus Azenienſis
Pyanepſione Demetrius
Nymphodoti Azenienſis
Maemacterione Symphe-
ron Azenienſis

Po-

Poſideone I. Antiochus
Menandri Melitenſis
Poſideone II. Cl. Nicon
Marathonius
Gamelione Epictetus
Zoſimi Lamprenſis
Antheſterione Macrinus
Zoſimi Lamprenſis
Munychione Titus
Flavius Alypus Maratho-
nius
Thargelione Titus Flav-
. . . ian . . . Marathonius
Scirophorione Anthus, &
Pancares filii *Anthi*
Lamprenſes
Hecatombaeone Olus Pon-
tius Nymphodotus Aze-
nienſis
Metagitnione Ptolemaeus
*Hero Sos*igenis
Pothinus Heraclidis Eri-
caeus . . . rme . . .
Archelaus Apollonii
Piraeenſis. Agatho Meli-
tenſis
Sim . . . . yladis Maratho-
nius Semnus Hygini
Marathonius
Pappus Zoſteris Gar-
gettius. Pomponius
Zoſteris Gargettius.
Dionyſius Euphroſyni
*Leuco*pyraeus. *Titus Zoſimi*
Paeonides.
Epaphrion Iſeuthis Gar-
gettius
Eleuſinius Demetrii

Pi-

Piraeenſis
Pomponius Soteris
Gargettius
Philoticus Attici Hali
muſius
Paedotriba Ariſto A-
phrodiſii Rhamnuſius
In uno ex lateribus eiusdem Marmoris
Pueri
*Licinnius Poliaenus Colly*teus
Hegemon Epictetus Proſa-
gr. Dionyſius Melitenſis
*Heraclides Pothini Eri*caeus
Hoplomachus Aſclepiades.
Plutianus Agatheme-
ri Dionyſius Aphrodi
ſii ex Oeo *Paeon Dio*
*medis Pall*enenſis *Sex-*
ſtius Nicanor Sphettius
Piſtocrates Philoſtra-
ti A.... Abaſcantus Eu-
molpi Ce..... Hermias Try-
phonis Marathonius Ceſtro-
phylax Pythicus Eudo... Ia-
nitor Aeſchines, qui & Pſia..:

Verbis illis, ſolemnique formula ἐπὶ τῆς ἀρχῆς *ſub Archonte*, vel *Magiſtratu* Archontem, & quidem Eponymum ſignificari, dubitari certe non poterit; cum praeſertim *Coſmetae*, *Hypocoſmetae*, & *Gymnaſiarchae* inferius memorentur, qui ſingulis menſibus eiusdem anni praefuerunt; ut proinde ἀρχη *dignitas*, aut *magiſtratus* ille nonniſi ad Archontem Eponymum referri poſſit.

Aetas autem Archontis huius incerta eſſe debet, niſi quod ille ſub Caeſaribus imperaſſe videtur, cum in eiuſmodi Inſcriptione plurima ſubinde Romanorum nomina occurrant, iisdemque temporibus poſita videatur, ac altera ſequens Inſcriptio, ut Num. XXII. inferius oſtendam. Deinde vero, cum Poſideon I. a Poſideone II. diſtinguatur, an-

annus ille, quo *Caius Iulius Caſius*, vel *Caſii* filius Archon fuit, embolimaeus eſſe debuit; ideoque facile iuxta Canones a Dodvello traditos in Diſſert. I. de Cyclis ſect. 35. definiri poterit annus, quo Athenis ille imperaverit.

Obſervari quoque maxime velim, quod in pulcherrima hac Inſcriptione menſes omnes, initio tamen ducto a Boedromione, recenſentur: ac Maemacterion poſt Pyanepſionem collocatur, quod in altera quoque Inſcriptione factum conſpicitur, ut Diſſert. II. Num. 30. iam obſervavi. Illud etiam hic obiter addidiſſe iuverit, quod Ποθεινος *Pothinus* puer memoratur in alia quoque Inſcriptione, quae exhibetur a Gudio num. 1121. pag. 264. Sic apud Sponium ipſum habetur Inſcriptio (1), in qua legitur Γαιου Κασιου Σημαχιδου *Caius Caſius Semachides*; ut Oxonienſe Marmor (2) ſuperius allatum praeteream, in quo Κασι Απολλωνιυ *Caſius Apollonii* filius memoratur. Quaecumque vero ad Coſmetas, Gymnaſiarchas, ac Miniſtros alios in eximio hoc Marmore nominatos attinent, opportunius alibi expoſui (3). Id unum addidiſſe nunc libet, quod *treſdecim* Cives illi, qui poſt Gymnaſiarchas ante Paedotribam hic ordine recenſentur, non alii fortaſſe fuerint, quam *Sophroniſtae*, qui Etymologo teſte ex Tribu qualibet eligebantur; quamvis ipſorum ſingulos in Marmoribus aliis minime numeratos eſſe iam dixerim. Quinetiam in hoc ipſo Marmore tresdecim Cives illi ſic recenſentur, ut quinque ex Aegeide Tribu, bini ex Leontide, Aeantide, ac Hippothoontide, unus denique tum ex Cecropide, tum ex Antiochide proferatur; quemadmodum prorſus in alio Marmore Sophroniſtae plures ex una eademque Tribu memorantur: quod argumento fortaſſe eſſe poterit, veterem illum Sophroniſtarum ex ſingulis Tribubus eligendorum morem ſequioribus mox temporibus, ſive Caeſarum aetate, in deſuetudinem abiiſſe. Ii vero, qui mox Παιδευται vocantur, atque in extrema Marmoris parte recenſentur, certe Athenienſes Cives haberi debent, quippequi proprio Atticae *Populo* decorentur; quibus Aeſchines etiam veluti Gymnaſii *Ianitor* Θυρωρος inſcribitur.

Quandoquidem vero inter Παιδευτας *Pueros* alios Αβασκαντος Ευμολπου Κηφ .... *Abaſcantus Eumolpi* filius *Cephiſienſis* occurrit; atque in Oxonienſi Marmore ſuperius expoſito Αβασ-

(1) Pop. Attic. 141. (2) Num. 7. (3) Diſſert. XI. Num. 8.

Αβασκαντος Ευμολπυ Κηφεισιευς *Abaſcantus Eumolpi Cephiſienſis* veluti *Paedotriba* memoratur, ſi unus, idemque Civis, ut videtur, in utroque Marmore deſignatur, facile Marmorum aetas, & Archontis annus ex ſequenti, clariorique Marmore deprehendetur, hoc eſt omnia Caeſarum aetate poſita fuiſſe oſtendetur.

XXII.

Lucius Bulaei Equitum Magiſtri Filius

Inter Donianas Inſcriptiones a Cl. Gorio editas, ac illuſtratas ſequens Inſcriptio reperitur Claſ. IV. Num. 67. Pag. 154. quam etiam Cl. Muratorius in novo Inſcriptionum Theſauro nuper edidit Tomo II. Pag. 629. Num. 1.

ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΝΕΙΚΗΣ
ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ

ΕΠΙ ΛΕΥΚΙΟΥ ΤΟΥ ΒΟΥΛΑΙΟΥ ΙΠΠΑΡΧΟΥ
ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΚΟΣΜΗΤΕΥΟΝΤΟΣ ΕΥΚΡΑΤΟΥ
ΤΟΥ ΕΡΜΙΟΥ ΦΥΛΑΣΙ ΠΑΙΔΟΤΡΙΒΟΥΝΤΟΣ
ΑΡΕΤΩΝΟΣ ΤΟΥ ΑΦΡΟΔΕΙΣΙΟΥ ΡΑΜΝΟΥΣΙΟΣ
ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΕΠΙΓΟΝΟΣ ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ . . . .
. . . . . ΤΟΥΣ ΣΥΝΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΡΙ
ΚΛΕΙΝΟΥΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΥΣ ΓΡΑΦΑΣ ΑΝΕΘΗΚΕΝ
ΕΥΟΔΟΣ ΑΦΡΟΔΕΙΣΙΟΥ ΝΕΙΚΗΤΗΣ ΑΡΙΣΤΟ
ΚΛΕΟΥΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΓΛΥΚΩΝΟΣ ΑΤΤΙ
ΚΙΩΝ ΕΡΑΣΤΟΥ . . . .
ΕΛΕΥΣΙΝΙΟΥ ΖΩΣΙΜΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ. ΑΥ
ΤΙΚΙΩΝ ΔΗΜΥΛΑΣ ΗΡΑΣ. ΖΩΣΙΜΑΣ
ΕΙΡΕΝΑΙΣ. ΠΑΡΑΜΟΝΟΣ. ΝΥΝΦΑΣ ΣΜΑ
ΡΑΓΔΟΣ ΕΠΙΚΤΗΤΑΣ. ΦΙΛΟΚΡΑΤΕΣ ΚΑΙ
ΦΙΛΟΙ ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ ΔΑΜΑΣΙΟΥ ΕΥΚΡΑΤΗΣ
ΠΡΙΜΟΣ ΕΥΚΡΑΤΟΥ ΛΕΥΚΙΟΣ ΔΙΟΝΙΣΙΟΥ
ΔΗΜΥΛΑΣ ΦΙΛΟΤΕΙΜΟΣ ΑΣΚΛΗΠΑΣ. ΝΕΙΚΟΣ
ΤΡΑΤΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΣΕΙΛΩΝΟΣ ΕΠΙΚΤΗΤΟΣ
ΕΥΚΑΡΠΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ ΜΥΡΙΩΝΙΔΗΣ
ΕΥΡΑΣ ΕΞΠΕΔΙΤΟΣ. ΚΕΣΤΟΦΥΛΑΞ
ΠΥΘΙΚΟΣ ΜΟΣΧΟΣ ΕΠΙΓΟΝΟΣ . . . . .
. . . .

Caeſaris Victoriae
Bono Eventui

Leucio Bulaei Equitum Magiſtri Filio
Archonte. Coſmeta Eucrate
Hermiae Phylaſio. Paedotriba
Aretone Aphrodiſii. Rhamnuſio
perpetuum. Epigonus Philemonis ...
.... Ephebos ſocios, & coe-
pulonos, & amicos inſcribens dedicavit.
Erodus Aphrodiſii. Niceta Ariſto-
clis. Alexander Glyconis. Atti-
cion Eraſti . . . .
Eleuſinii Zoſimus. Dionyſius. At-
ticion. Demylas. Heras. Zoſimas
Irenais. Paramonos; Nymphas. Sma-
ragdus. Epictetas. Philocrates. &
Amici Chryſippus Damaſiae. Eucrates.
Primus Eucratis. Leucius Dionyſii.
Demylas. Philotimus. Aſclepas. Nico-
ſtratus. Apollonius Silonis. Epictetus
Eucarpi. Thraſybulus. Myrionides.
Euras. Expeditus. Ceſtophylax.
Pythicus Moſchus. Epigonus .....

Eximiam Inſcriptionem iſtam proxime poſt ſuperiorem collocandam eſſe putavi, quod illarum utraque iisdem prorſus temporibus Athenis poſita videatur. Certe hic habetur Παιδοτριβοντος Αρετωνος του Αφροδισιου Ραμνουσιου δια βιου *Paedotriba perpetuum Aretone Aprodiſii f. Rhamnuſio*. & in ſuperiori quoque nominatur Παιδοτριβης Αριϛων Αφροδισιου Ραμνουσιος. *Paedotriba Ariſto Aphrodiſii* filius *Rhamnuſius*. In illa inter Παιδευτας *Pueros* Κεϛοφυλαξ, & Πυθικος *Ceſtophilax*, & *Pythicus* recenſentur; eademque prorſus nomina hic inter Ephebos, aut Syntriclinos, aut Amicos occurrunt. Itaque, ſi unus idemque Civis, ut Paedotriba, iidemque iuvenes in utroque Marmore nominentur, dubitari certe non poterit, quin utrumque Marmor iisdem fere temporibus inſculptum fuerit; cumque poſterior haec Inſcriptio ſub *Caeſaribus* poſita fuerit,

rit, prior etiam illa ad Caeſarum aetatem referri debet; cumque viciſſim in illa tresdecim, ut videtur, Sophroniſtae, adeoque tresdecim etiam Tribus quodammodo memorentur, illa poſt Hadriani Caeſaris aetatem excitata videtur; ut haec ipſa quoque poſt initum ab Hadriano imperium Athenis poſita non immerito exiſtimetur.

Quandoquidem vero plurima vel Scriptoris, vel quadratarii vitia in Marmore ſubinde occurrunt, quae ſenſum ipſum alicubi perturbent, vel obſcuriorem certe, nimiſque implexum efficiant, ipſorum pleraque hic obiter obſervaſſe iuverit, ut eximio Marmori ſplendor aliquis accedat; ſimulque oſtendatur, cur ita voces aliquas latine reddendas eſſe putaverim.

Itaque in 1. verſu pro Νεικες legendum arbitror Νεικης; ut ſolemnis illa Graecorum, Latinorumque Marmorum formula conſervetur. In 3. verſu, ſimulque 18. pro Λευκιȣ, & Λευκεος *Leucio* & *Leucius* facile Λουκιȣ & Λουκιος *Lucio*, & *Lucius* reſcribi poſſet, niſi in Gruterianis etiam Marmoribus haberetur Λευκιος Κορνηλιος (1) *Leucius Cornelius*; & Λευκιος Ποπιλιος (2) *Leucius Popilius*: quemadmodum etiam in Marmore, quod ſuperiori Numero exhibui, bis Λευκιος *Leucius* obſervatur. Quamvis autem Ιππαρχȣ proprium Viri nomen, vel Bulaei agnomen eſſe potuerit, adeoque commode *Hipparchi* reddi potuiſſet; malui tamen interpretari *Equitum Magiſtri*, quod ſaepiſſime in Marmoribus patris nomini ipſius etiam dignitas, aut munus adiiciatur, ut XIX. Numero conſpicitur. In 4. verſu Ευκρατȣς. in 5. Ερμειȣ, ac Φυλασιȣ. in 6. Ραμνȣσιȣ ſcribendum fuerat.

In 13. facile Ελευσινιος Ζωσιμου reſcribi poſſet; cum Ελευσινιος, ut proprium Viri nomen in Marmoribus aliis occurrat. (3) Sed nihil in Ελευσινιȣ mutandum eſſe putavi, cum facile Eleuſinius ille, veluti pater, ad Ephebum illum referri poſſit, cuius nomen in ſuperiori verſu prorſus evanuit; adeoque ſolum pro Ζωσιμων reſcribendum arbitror Ζωσιμος, quod Epheborum nominibus non ubique certe, ſed aliquando ſolum, patrum nomina adiecta videantur. In 14. & 19. nihil in Δημυλας nomine corrigendum exiſtimo, quamvis id nominis inſolitum, minuſque rectum videatur. Διμυλος *Dimylus*

(1) Pag. 503. (2) Pag. 227. (3) Num. XXIII. & XXIV.

quidem, veluti Athenienſis Archontis nomen, apud Laertium (1) occurrit: quis tamen locum illum mirifice depravatum, atque pulcherrima Scaligeri, Palmeriique coniectura (2) ſanandum eſſe non viderit? Itaque ſuus hic Marmori Δημυλας *Demyla* relinquatur; quemadmodum prorſus Ηρας *Heras*: cum praeſertim in Sponiano Marmore ſuperius expoſito (3) Αυρ. Ηρας habeatur; atque inter Olympionicas ad Olymp. CCXXXIV. Ηρας a Scaligero recenſeatur. Ζωσιμας vero, Νυνφας, Επικτητας, Ευρας aliaque id genus inſolita nomina Graecorum potius, quam quadratarii vitio tribuenda putaverim: quemadmodum certe, ut exemplis aliis abſtineam, apud Gruterum (4) Ερενιος Διονυσας reperitur. In 15. verſu pro Ειρηναις proclive profecto fuerat Ειρηναιος reſcribere. Nolim tamen hic etiam Marmor ſollicitare, cum plurima faeminarum nomina ad viros etiam translata in Gruterianis, aliiſque Indicibus ſubinde occurrant; atque in Sponiano Marmore (5) inter Ephebos Αθηναις *Athenais* memoretur. Poſtremo, ne minutioribus aliis hic immorer, Ευοδος *Evhodus* retinendum eſſe putavi; quod nomen ipſum in tribus Marmoribus aliis offendatur, quae coronidis loco ſubiecisſe nunc iuverit, ut mirifice depravata, ſi fieri id quidem poterit, emendentur, ac illuſtrentur. Cl. Muratorius Pag. 132. num. 4. Inſcriptionem hanc exhibet.

Athenis. E Schedis Cyriaci.

ΕΠΣΟΔΟΣ ΣΗΚΩΜΑ ΕΝ ΠΟΡΟΥ ΕΥΟΔΟΥ ΕΚ ΠΤΕΛΕ
ΑΞΙΩΝ. ΛΟΥΣΗ ΕΥΟΔΟΥ ΓΙΝΗ.

cumque ingenioſe ſuſpicaretur ille, *pondus hoc a Sacerdotibus Iſidis aut conſtitutum, aut adhibitum* fuiſſe, latine reddidit *Iſidis aequipondium in via Eubodi ex Pteleenſibus. Luſa Eubodi uxor*. fecit. Eiusdem prorſus, ut exiſtimo, Inſcriptionis exemplar aliud apud Muratorium ipſum occurrit Pag. 1074. num. 13.

Athe-

(1) Lib. II. ſeg. 11. (2) Palmer. Exercit. Pag. 451. (3) Num. 8. (4) Pag. 680. num. 7. (5) Pop. Attic. Artic. 144.

Athenis . E Schedis meis.

ΕΙΣΙΔΟΣ ΣΗΚΩΜΗ
ΕΝ ΠΟΡΟΥ ΕΥΟΔΟΥ
ΕΚ ΠΤΕΛΕΑΣΙΩΝ
ΛΟΥΣΕΥΟΔΟΥ ΓΥΝΗ

ubi Cl. Vir obſervavit fortaſſe σηκωμα legendum eſſe; eumque ingenue, modeſteque intelligeret vix commodum ſenſum ullum ex verbis illis exſculpi poſſe, *haec*, inquit, *titubans ita verto*: *Iſidis Secoma. In maritima ora pervia ex Pteleaſis. Luſevodi uxor.* Si tamen doctiſſimi, ſimulque mihi, quod maximo honori vertendum arbitror, amiciſſimi Viri coniecturis coniecturas alias addere hic liceat, ſuſpicor, Ευοδος ut proprium Viri nomen habendum eſſe, prorſus ut in noſtri Lucii Archontis Marmore conſpicitur. Suſpicor etiam non εν πορου, ſed Ενπορου, ſive potius Εμπορου legendum eſſe: ut nempe exprimatur, *Euhodum* illum *Mercatorem* fuiſſe; quod optime intelligi, ac haerere poſſet, ſi Iſidis *Aequipondium* in Marmore memoraretur. Suſpicor tamen & *Iſidis*, & *Aequipondii* nomen hic temere irrepſiſſe; quamvis in editis etiam Cyriaci Inſcriptionibus Marmor ipſum eodem prorſus modo exhibeatur (1), quem Muratorius Pag. 1074. *e Schedis ſuis* expreſſit; niſi quod in Cyriaci Libro ſubditur *in Lapide deeſſe iconem*, quae pridem Marmori inſculpta fuerat. Sed haec aliis divinanda, vel explicanda fortaſſe fuerint, ſi implexis eiuſmodi vocibus lux aliqua aliunde affulgeat. Mihi certe, ne hic quidpiam diſſimulem, vehemens olim ſuſpicio ſuborta fuerat, quod ſingulae voces illae, quae in Cyriaci Marmore reperiuntur, vitiatae ſint; atque ex confuſis, perturbatiſque Marmoris alterius vocibus ortae fuerint, quod Athenis delatum Conſtantinopoli Sponius exſcripſit (2), longeque accuratius, meliorique vocum ordine Muratorius exhibuit Pag. 1070. Num. 3.

Pariſiis. In Muſeo Acad. Regiae Inſcriptionum

Μ. ΠΟΜΠΗΙΟϹ	ΙϹΙΔΩΡΑ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥϹ
ΕΥΟΔΟϹ	ΕΚ ΦΥΛΑϹΙΩΝ

M. Pom-

(1) Num. 116. Pag. 16. (2) Pop. Attic. Artic. 68.

M. Pompeius Eubodus	*Iſidora Praxitelis* filia *Phylaſia*

Num ex Πομπηιος hic σηκωμη; Ισιδος ex Ισιδωρα; Λουσευοδου ex... λους Ευοδος; num denique Πτελεασιων ex Φυλασιων ludicra quidem, ac immani, ſed non inſolita tamen exſcriptorum oſcitantia, in evanidis praeſertim, extritis, perperamque diſpoſitis Marmoris vocibus, erupit? Id acutiores alii diligentius inquirant. Certe quidem, quod huius eſt loci, ſive Marmor iſtud cum ſuperiori confundi; ſive potius ab illo diſtingui debeat, dubitari certe non poterit, quin hic etiam Ευοδος *Eubodus* viri Athenienſis nomen habeatur; adeoque nihil in Goriano, ſive Doniano Marmore mutandum ſit.

XXIII.

Philotimus Arceſidemi filius *Eleuſius*

Sequens elegantiſſima Inſcriptio apud Sponium in Pop. Attic. Art. 104. reperitur.

Ο ΚΟΣΜΗΤΗΣ ΤΩΝ ΕΦΗΒΩΝ
ΜΑΡΚΟΣ ΙΟΥΛΙΟΣ ΞΗΝΩΝ
ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΝΤΙ
ΚΟΣΜΗΤΗΣ ΟΦΙΛΛΙΟΣ ΑΡΙΣ
ΤΩΝ ΚΟΛΛΥΤΕΥΣ ΤΟΥΣ ΤΕ
ΣΥΝΑΡΧΟΝΤΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ
ΕΦΗΒΕΥΣΑΝΤΑΣ ΕΠΙ ΑΡΧΟΝ
ΤΟΣ ΦΙΛΟΤΕΙΜΟΥ ΤΟΥ ΑΡ
ΚΕΣΙΔΗΜΟΥ ΕΛΕΥΣΙΟΥ ΑΝΕ
ΓΡΑΨΑΝ ΠΑΙΔΟΤΡΙΒΟΥΝΤΟΣ
ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ ΤΟΥ
ΦΙΛΕΡΩΤΟΣ ΣΦΗΤΤΙΟΥ ΕΤΟΣ
Ι ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΟΝΤΟΣ ΔΙΑ
ΒΙΟΥ ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ ΤΟΥ ΚΙ
ΘΑΙΡΩΝΟΣ ΑΧΑΡΝΕΩΣ

ΣΩΦΡΟΝΙΣΤΑΙ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΥΜΜΑΧΟΥ

ΜΑΡ.

MAP.

ΠΑΙ. ΕΠΙΓΟΝΟΣ ΧΟΛΑΡ.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΑΠΟΛΛΩ
ΝΙΟΥ ΠΕΙ.

ΣΥΜΦΕΡΩΝΙΕΞ ΟΙΟΥ

ΑΓΑΘΗΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΥ
ΠΑΛΛΗ.

ΕΛΕΥΣΕΙΝΙΟΣ ΜΗΝΟΔΩΡΟΥ
ΔΕΙΡ.

ΥΠΟΣΩΦΡΟΝΙΣΤΑΙ

ΣΕΡΑΠΙΩΝ ΙΣΟΦΙΛΟΥ ΓΑΡ
ΓΗΤΙ

. . . .

. . . .

ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΑΙ

ΒΟΗΔΡΟΜΙΩΝΑ ΙΟΥΛΙΟΣ ΕΥ
ΦΡΑΝΩΡ ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ ΣΤΡΑ
ΤΗΓΟΣ

ΠΥΑΝΟΨΙΩΝΑ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
ΜΑΡΚΟΥ ΒΗΣΑΙΕ.

ΜΑΙΜΑΚΤΗΡΙΩΝΑ ΣΥΜΜΑ
ΧΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΜΑΡΑΘΩ
ΝΙΟΣ

ΠΟΣΕΙΔΕΩΝΑ ΑΡΤΕΜΩΝ
ΜΗΝΟΔΩΡΟΥ

. . . . ΤΙΟΣ

Hic diffractum eſt Marmor

ΠΤΟΛΕΜΑΙΔΟΣ

ΔΙΟΔΩΡΟΣ ΣΥΜΜΑΧΟΥ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΥΜΜΑΧΟΥ

ΝΙΚΟΜΑΧΟΣ ΑΦΡΟΔΕΙΣΙΟΥ

ΣΩΤΗΡ ΚΑΛΛΙΤΥΧΟΥ

ΕΙΡΕΝΑΙΟΣ ΚΑΛΛΙΤΥΧΟΥ

ΑΣ-

ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ ΚΑΛΛΙΤΥΧΟΥ

ΑΚΑΜΑΝΤΙΔΟΣ

ΣΩΤΑΣ
ΕΥΤΥΧΙΑΝΟΣ ΣΩΤΟΥ
ΠΑΙ. ΕΠΙΤΟΝΟΣ
ΠΑΙ. ΑΣΙΑΤΙΚΟΣ
ΦΙΛΙΣΤΟΣ ΕΠΑΓΑΘΟΥ
ΙΛΑΡΟΣ ΕΠΑΓΑΘΟΥ
ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ

ΑΔΡΙΑΝΙΔΟΣ

. . . .

ΕΡΜΕΙΑΣ ΕΙΣΙΔΩΡΟΥ
ΑΙΓΥΡΟΣ ΑΝΘΟΥ
. . . . . ΑΝΘΟΥ
. . . .
. . . .
. . . .

ΕΠΕΝΓΡΑΦΟΙ

ΙΟΥ. ΤΡΟΦΙΜΟΣ
ΦΙΛΗΤΟΣ
ΖΟΣΙΜΟΣ
ΜΑΞΙΜΟΣ
ΧΡΥΣΟΣ ΕΙΣΙΔΟΤΟΥ
ΝΕΩΝ ΤΡΟΦΙΜΟΥ
ΑΓΑΘΗΜΕΡΟΣ
ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΣ ΖΩΣΙΜΟΥ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΑΦΡΟΔΕΙΣΙΟΥ
ΣΩΣΙΜΟΣ Ο ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΟΔΩ.
ΚΛ. ΜΑΡΩΝ
ΣΤΕΦΑΝΟΣ
ΕΥΚΑΡΠΟΣ
ΦΛ. ΠΡΕΙΜΟΣ
ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΕΙΣΙΔΟΤΟΥ
ΜΥΡΙΣΜΟΣ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ

ΑΘΗ-

ΑΘΗΝΩΝ
ΣΩΤΑΣ
ΑΓΑΘΟΠΟΥΣ ΓΟΡΓΙΟΥ
. . . ΗΝΟΔΩΡΟΣ ΕΥΦΡΟΣΥΝΟΥ
. . . .
. . . .

Coſmeta Ephaeborum
Marcus Iulius Zeno
Marathonius, & Anti-
coſmeta Ophilius Ari-
ſto Collyteus tum Collegas
in Magiſtratu, tum eos, qui
Ephebi fuere ſub Ar-
chonte Philotimo filio *Ar-*
ceſidemi Eleuſio, inſcri-
pſerunt. Paedotribae
perpetui munus obeunte Epicteto
Philerotis filio *Sphettio anno*
1. Scriba perpetuo
Stratone filio *Ci-*
thaeronis Acharnenſi.

Sophroniſtae

Ariſtobulus Symmachi Marathonius
Pae. Epigoni Cholargeus
Ariſtobulus Apollonii Piraeeus
Symphero ex Oeo
Agathemerus Proti Palleneus
Eleuſinius Menodori Diradiotes

Hypoſophroniſtae

Serapion Iſophili Gargettius
. . . .

Gymnaſiarchae

Boedromione menſe *Iulius Euphranor*
Marathonius Strategus
Pyanepſione Demetrius Marci Beſſaeus

*Maemaſterione Symmachus Ariſtobu-
li Marathonius*
Poſideone Artemon Menodori . . . . tius
. . . .

Gymnaſiarchae reliqui in Marmore hic fracto deſiderantur. Duae tamen columnae, ſive nominum ſeries ad latus inſcriptae ſuperſunt.

Ptolemaidis Tribus.

Diodorus Symmachi
Demetrius Symmachi
Nicomachus Aphrodiſii
Soter Callitychi
Irenaeus Callytichi
Aſclepiades Callitychi

Acamantidis

Sotas
Euthychianus Sotae
Pae. . . . Epigonus
Pae. . . Aſiaticus
Philiſtus Epagathi
Hilarus Epagathi
Ariſtobulus

Hadrianidis

Hermias Iſidori
Ligyrus Anthi
. . . . . *Anthi*
. . . .

Adlecti, ſive *Adſcriptitii*
Iul. Trophimus . . . .
Philetus
Zoſimus
Maximus
Chryſus Iſodoti
Neon Trophimi

Aga-

Agathemerus
Artemidorus Zoſimi
Dionyſius Aphrodiſii
Soſimus, qui & Baſileodo . . .
Cl. Maro
Stephanus
Eucarpus
Fl. Primus
Athenaeus Iſodoti
Myriſmus Aſclepiadis
Athenion
Sotas
Agathopus Gorgiae
Athenodorus Euphroſyni
. . . .

Si pulcherrima haec Inſcriptio variis in locis mutila, & exeſa non foret, integrum Menſium, ac Tribuum Athenienſium ordinem in illa conſpiceremus. At evanido, diffractoque Marmore, *Boedromion* ſolum omnium primus occurrit, tum *Pyanepſion*, inde *Maemacterion*, atque *Poſideon* memorantur: prorſus, ut in alio Marmore, quod ſuperius Num. XXI. exhibuimus.

Ex Tribubus autem ipſis *Ptolemais*, *Acamantis*, & *Hadrianis* occurrunt; ideoque circa Hadriani Caeſaris aetatem Inſcriptio poſita, & *Philotimus* ille, quem perperam alibi Sponius ipſe *Philodemum* appellat (1), Archon fuit.

XXIV.

. . . . *Palleneus*

Apud Sponium in Itinerario Tomo III. Pag. 45. reperitur Inſcriptio, quam Sponius ipſe Athenis exſcripſit, moxque Wheelerus Sponii comes in Angliam deferendum curavit.

(1) Ad Pop. Attic. Artic. 42.

. . . .
. . . . . ΟΥ ΠΑΛΛΗΝΕΩΣ ΑΝΕΓΡΑ
ΨΕΝ τους υΠΑΥΤΩ ΕΦΗΒΕΥ
ΣΑΝΤΑΣ . . . . ΣΟΣ ΠΑΛΛΗΝΕΥΣ
ΕΡΕΧΘΕΙΔΟΣ
. . . ΝΟΣ Ο ΚΑΙ ΕΛΕΙΣΕΙΝΙΟΣ
ΚΗΦ

. . . . Archonte
. . . . . . *o Palleneo*, *inſcripſit eos*, *qui ſub ipſo* Coſmeta *Ephebi fuerunt*, ... *ſus Palleneus*.
Erechtheidis Tribus
. . . . *nus*, *qui & Eleuſineus Cephiſienſis* . . . .

Pulcherrimam Inſcriptionem iſtam, quam Sponius *XIII. Tribuum Marmor* appellat, Diſſertatione IV. Num. 7. opportunius exhibui; quod in illa XIII. Athenienſes Tribus omnes perſpicua, perpetuaque ſerie numerentur; illarumque ſingulis *Ephebi*, ipſorumque *Populi* ſubiiciantur, ut eximii proinde Marmoris huius praeſidio vera Populorum Tribus, ſimulque vera Tribuum Athenienſium ſeries, & ordo confirmetur. Quod ſi Marmor ipſum cum ceteris conferatur, dubitari certe non poterit, quin in ipſius fronte Eponymi Archontis nomen inſcriptum fuerit; ut optime Sponius ipſe iam viderat; quod tamen temporis iniuria prorſus evanuit, ut ſolus proinde Archontis Populus exprimatur. In 3. autem verſu reſcribendum, ſive ſupplendum putavi ὑπ' ἀυτῷ *ſub ipſo*, ſive potius τὀς ὑπ' ἀυτῷ *eos*, *qui ſub ipſo*: ſicuti in ſequenti verſu legi fortaſſe poterit Βασσος Παλληνευς *Baſſus Palleneus*: quemadmodum in alio Marmore, quod ſequenti Numero mox proferetur, occurrit Αυλος Βασσυ Παλληνευς *Aulus Baſſi Palleneus*, & Βασσος Γαργηττιος *Baſſus Gargettius*. Denique cum in Marmore *Hadrianidis* Tribus memoretur, perſpicuum fiet, Marmor ipſum circa Hadriani Caeſaris aetatem Athenis excitatum eſſe, poſtquam Tribus illa in Hadriani ipſius honorem inſtituta, ceteriſque veteribus adiuncta fuerat; adeoque Archon ille, qui in ipſa obſcurius indicatur, circa eadem tempora, ſive Olympiadem CCXXVII. Eponymorum Faſtis inſcribendus erit.

Quan-

Quandoquidem vero in extrema huius ; ac ſuperioris etiam Marmoris parte poſt Ephebos Επεγγραφοι *Adſcriptitii* recenſentur, illorumque ſeries in Diſſertatione IV. ommiſſa a me fuerat, quod illa nimirum ad Tribuum Athenienſium ordinem rite demonſtrandum conferre minime videretur, hanc opportunius hic afferam: ſimulque coniecturis oſtendere enitar, quid *Adſcriptitiorum* nomine intelligi fortaſſe debeat, ut elegans haec Inſcriptio, ſimulque Marmor etiam aliud (1) illuſtretur, in quo *Adſcriptitios* iſtos recenſitos eſſe conſpicimus. Itaque in hoc Marmore poſt Tribuum, Populorum, ac Epheborum ſeriem repente ſubiicitur.

ΕΠΕΝΓΡΑΦΟΙ
ΑΙΛΙΩΝ ΑΦΡΟΔΕΙΣΙΟΥ
ΣΥΝΦΟΡΟΣ
ΣΧΟΛΟΣ ΣΩΣΙΠΑΤΡΟΥ
ΜΑΝΙΟΣ ΠΕΙΕΡΙΩΝ
ΕΡΜΕΙΑΣ
ΝΕΙΚΗΤΗΣ
. . ΤΙΚΟΣ ΜΗΤΡΟΔΟΡΟΥ
ΕΠΙΚΤΗΤΟΣ
ΤΥΧΙΑΝΟΣ ΠΕΡΣΕΥΣ
ΛΟΞΕΡΑΠΙΣ ΖΟΣΙΜΟΥ
ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΙΔΗΣ
ΛΑΙΟΣ ΝΗΡΕΩΣ
ΕΠΙΧΑΡΗΣ ΙΣΙΔΩΡΟΣ
ΖΩΣΙΜΟΣ ΧΡΥΣΙΩΝΟΣ
ΝΕΙΚΗΦΟΡΟΣ ΖΩΣΙΜΟΥ
. . . ΕΛΩΣ
ΟΛΥΜΠΟΣ ΑΓΑΘΗΜΕΡΟΥ
ΕΥΤΥΧΟΣ ΟΝΗΣΙΜΟΥ
ΠΑΜΦΙΛΟΣ
ΕΦΗΒΟΣ
ΑΥΡ. ΣΟΤΗΡΙΧΟΣ
ΠΡΑΞΙΤΕΛΗΣ
ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ
ΑΡΕΣΚΩΝ
ΜΗΝΟΦΙΛΟΣ ΣΩΥΥ

ΖΩΣΙ.

(1) Spon. Pop. Att. Artic. 104. Vide Num. 23.

ΖΩΣΙΜΟΣ ΑΥΓΑΙΟΥ
ΙΠΠΕΥΣ ΕΙΣΛ
ΠΑΡΑΜΟΝΟΣ
ΕΥΤΥΧΟΣ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΣ
ΞΩΣΙΜΟΣ ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΥ
ΑΤΤΙΚΟΣ ΙΚΕΛΟΥ
ΑΝΤΙΠΑΣ ΝΕΙΚΩΝΟΣ
ΣΤΡΑΤΟΚΛΗΣ ΠΡΕΙΜΟΥ
ΔΑΦΝΟΣ
ΑΓΑΘΟΠΟΥΣ ΕΥΦΗΜΟΥ
ΕΠΑΦΡΟΔΕΙΤΟΣ ΕΥΦΗΜΟΥ
ΑΥΡ. ΗΡΑΣ
ΕΥΗΜΕΡΟΣ ΑΠΟΛΕΙΝΑΡΙΟΥ
ΝΕΙΚΗΦΟΡΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
ΘΥΡΩΡΟΣ ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΔΗ
ΜΗΤΡΙΟΣ
ΛΕΝΤΙΑΡΙΟΣ ΜΕΛΙΣΣΟΣ ΔΙΟ
ΦΑΝΤΟΥ

Adſcriptitii
Aelion Aphrodiſii
Symphorus
Scholus Soſipatri
Manius Pierion
Hermias
Niceta
. . ticus Metrodori
Epictetus
Tychianus Perſeus
Loxerapis Zoſimi
Ariſtoclides
Laeus Nerei
Epichares Iſidori
Zoſimus Chryſionis
Nicephorus Zoſimi
. . . elus
Olympius Agathemeri
Eutychus Oneſimi
Pamphilus

Ephe.

Ephebus
Aur. Sotericus
Praxiteles
Domitianus Marcelli
Areſcon
Menophilus Sotae
Zoſimus Augaei
Hippeus Iſa
Paramonus
Eutychus Aſclepiadis
Zoſimus Antonini
Atticus Hiceli
Antipa Niconis
Stratocles Primi
Daphnus
Agathophus Euphemi
Epaphroditus Euphemi
Aur. Heras
Evhemerus Apollinaris
Nicephorus Dionyſii
Ianitor Cornelius Demetrius
Lentiarius Meliſſus Diophanti.

Quid in praeſtantiſſimo hoc Marmore τῶν Ἐπεγγραφῶν *Adlectorum*, vel *Adſcriptitiorum* nomine intelligi hic debeat, definiri vix poſſe putaverim. Tantum enim abeſt, ut ex veteribus Scriptoribus aliqua fortaſſe lux hac in parte nobis affulgeat, ut ne ipſum quidem nomen in iis offendatur, atque illud in duplici ſolum Sponiano Marmore reperiatur. Itaque coniecturis hic ſolum locus ſupererit, quae clarioribus fortaſſe coniecturis aliis refelli, vel confirmari ſubinde poſſint. Ac Sponius quidem hic *Adſcriptitios* non aliud eſſe putavit quam Miniſtros, qui incognito quodam munere in Gymnaſio fungerentur; quod ille nimirum, ut arbitror, hic *Ianitorem*, ſimulque *Lentiarium* memoratos eſſe conſpiceret; Lentiariique nomine cives illos hic indicari putaret, qui *perizomata* conficerent, cum Heſychius Λέντιον περίζωμα ἱερατικόν, *cincturam ſacerdotalem*, *ſacrumve perizoma* fuiſſe dixerit. At levior eſt certe Cl. Viri coniectura, quam ut facile admit-

admitti, probarique poſſit. Etenim, ut argumenta cetera ommittam, ipſum *Adſcriptitii*, vel *Adlecti* nomen ſatis, ut opinor, oſtendit in hac ipſa nominum ſerie non *Miniſtros*, ſed *Ephebos* alios deſignari; ut quemadmodum nempe ſuperiori ſerie Cives illi recenſiti fuerant, qui ſimpliciter *Ephebi* dicebantur; ita prorſus in alia, quae repente ſubiicitur, alterius, ut ita dixerim, generis *Ephebi* memorentur, qui in Epheborum Album *Adlecti*, vel *Adſcriptitii* vocarentur; quemadmodum prorſus in Latinis Marmoribus *Adlecti* nomen iis ſaepiſſime tributum eſſe conſpicimus, qui in Ordinem aliquem adſciti, cooptati, ceteriſque iam inſcriptis, eoque munere iam decoratis adiuncti fuerant. Itaque, cum Epheborum tempus integro biennii ſpatio circumſcriptum eſſe iam dixerim, initio ſuſpicabar *Adlectos*, vel *Adſcriptitios* Ephebos hic appellari, qui tunc primum inter Ephebos adlecti, vel inſcripti fuerant; cumque veteres alii Ephebi, qui primum in eo munere iam annum exegerant, ita recenſerentur, ut ipſorum quilibet in propria Tribu, addito Atticae Populo, ad quem ſpectaverant, collocarentur; Ephebi novi, recenſque in album relati in extrema Marmoris parte promiſcue, nulloque Tribuum, aut Populorum diſcrimine, veluti nuper in Ordinem illum *Adlecti*, vel *Adſcriptitii* ſubiicerentur. Cum tamen in Marmoribus aliis, ac Scriptoribus omnibus Cives illi, qui in Epheborum album relati fuerant, eodem prorſus Ephebi iure fruerentur, eodemque prorſus *Ephebi* nomine deſignari conſueverint; vereri certe quis poterit, ne ſubtilior iſta novorum, veterumque Epheborum diſtinctio liberius hic inſtituta, ſive propoſita videatur. Accedit etiam quod ſi Ἐπέγγραφοι ſive *Adſcriptitii* nihil aliud hic eſſe poſſent, quam Cives alii, qui in Epheborum ordinem recens *adlecti* fuerant, ipſi quoque ſuis in Tribubus, addito Populi nomine, aliorum inſtar, inſcripti forent; at in eiuſmodi Adlectorum ſerie ſola plerumque ipſorum nomina recenſentur, nullibi vero ipſorum Tribus, aut Populus, quamvis in Marmore locus ſuperſit, exprimitur: quod argumento certe eſſe poterit *Adlectos* illos in Atticae Populis inſcriptos, adeoque Athenienſis civitatis iure donatos, veroſque proinde Ephebos eſſe non poſſe. Itaque ſuſpicor, longeque veriſimilius exiſtimo, *Adlectorum* nomine Ephebos illos hic deſignari, qui non ex liberis,

vel Athenienſium civibus, ſed ex inquilinis ipſis in Ephoborum ordinem adiecti forent; quibus nimirum aut pretio, aut alia de cauſſa id honoris conceſſum fuerit, ut cum Ephebis aliis Athenienſium civibus in Gymnaſio exercerentur. Ac certe quidem, quod Ephebi eſſe debeant, neque tamen Ephebi cives haberi illi poſſint, ſuperius oſtendi. Itaque id unum ſupererit, ut ex Μετοίκοις *Inquilinis* in Epheborum ordinem aſſumpti, vel adlecti illi fuerint. Nec mirari ſane quis poſſit, quod inquilinis etiam quibusdam in Gymnaſium aditus, idemque fere cum civibus honor concederetur; cum inquilinis ipſis, qui aut opibus, aut eximio in Cives ſtudio excellere viderentur, eadem prorſus *ἰσοτέλεια tributi ſolvendi paritas* cum civibus aliis, atque ab inquilinatu immunitas concedi conſueverit. Hinc Harpocration ait Ἰσοτέλης. ἰσοτέλεια . . . τιμή τις διδομένη τοῖς ἀξίοις φανεῖσι τῶν Μετοίκων, καθ' ἣν καὶ ἡ τῦ μετοικίυ ἄφεσις ἀυτοῖς ἐγίγνετο. *Par cum Civibus tributum ſolvens. In tributo ſolvendo aequalitas . . . . inquilinis, qui eo honore digni viſi fuiſſent, honor dabatur, per quem fiebat ipſis inquilinatus remiſſio*, hoc eſt tributum illud remittebatur, quod pro inquilinatu ſolvere tenebantur. Itaque, ſicuti in tributis praeſtandis inquilini quidam eodem prorſus ac ipſi cives iure, & honore fruebantur, ita non plurimum a vero fortaſſe diſſidet, quod praerogativis etiam aliis ornari potuerint; adeoque ipſorum filii veluti in Epheborum ordinem beneficio adlecti una cum Ephebis aliis in Gymnaſio exerceri, aliaque id genus civium Epheborum munera obire poſſent. Addi etiam poterit, quod ipſa quoque Demoſthenis (1), ac Dinarchi (2) aetate non inquilini ſolum, ſed infimae quoque conditionis homines Athenienſis civitatis iure pretio donari conſueverant; ut proinde Caeſar Auguſtus civitatis iura, ac honores pecunia concedi prohibuerit (3). Ergo ſequioribus fortaſſe poſt Auguſtum ipſum temporibus, quibus ſeverior illa, atque auguſta Athenienſis Reipublicae dignitas gravius adhuc exciderat, non integrum quidem, plenumque civitatis ius, ſed levior tamen honor alius, ac dignitas inquilinis ipſis conceſſa fuerit, ut cum Ephebis civibus certare, gymnaſticis exercitationibus intereſſe, in ipſum

(1) Orat. adverſ. Neaer. (2) Orat. adverſ. Demoſthen. (3) Dio Lib. 54. Vid. Meursi. Fort. Athenar. c. 4. & 5.

ipſum denique Epheborum ordinem aſſumi, vel cooptari poſſent. At in re ſubobſcura, nullique Veterum teſtimonio innixa nihil hic temere definire velim, ſed coniecturas ſolum proponere, ut perſpicaciores alii veram *Adſcriptitiorum* Epheborum originem, ac munera diligentius inquirant.

XXV.

Rhoemetalces Rex

Inſcriptionem hanc Sponius exſcripſit in Pop. Atticae Art. 144.

ΟΙ ΕΦΗΒΕΥΣΑΝΤΕΣ ΕΝ ΡΩΕ..
ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΡΟΙΜΗΤΑΛΚΑ....
ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΕΝΙΑΥΤΩΙ .ΠΑΙ
ΔΟΥΡΙΒΟΥΝΤΩΝ ΙΡΕΝΑΙΟΥ..
ΜΗΩΝ ΥΠΟΠΑΙΔΟΤΡΙΒΟΥΝ
ΤΟΣ
ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΤΟΥ ΜΥ
ΡΩΝΟΣ
ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΕΩΣ
ΑΥΛΟΣ ΒΑΣΣΟΥ ΠΑΛΛΗ
ΝΕΥΣ
ΛΕΟΝΤΙΣΚΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
ΣΟΥΝΙΕΥΣ
ΒΑΣΣΟΣ ΓΑ*ργητ*ΤΙΟΣ
ΛΗΝΑΙΟΣ ΕΞ ΟΙΟΥ
ΑΘΗΝΑΙΣ
ΦΙΛΗΜΩΝ ΤΕΜΥΡΙΝΟΥΝΤΙΟΣ
ΧΑΒΡΕΑΣ ΤΙΜΟΚΡΑΤΟΣ ΠΕΙ
ΡΑΙΕΥΣ
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΤΙΜΟΚΡΑΤΟΣ
ΕΥΜΗΔΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΝΑΥΚΥΔΗΣ ΙΣΙΔΟΤΟΥ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΣ ΦΙΛΗΜΟΝ*ος*.

Ii, qui Ephebi fuerunt in
Regis Rhoemetalcis

Archon-

Archontis anno. Paedotriba Irenaeo....
meon. Sub-Paedotriba
Demoſthene Myronis filio *Cydathenaeo*
Aulus Baſſus Palleneus
Leontiſcus Dionyſii filius
Sunienſis
Baſſus Gargettius
Lenaeus ex Oeo
Athenais
Philemonque Myrrhinuſius
Chabrias Timocratis Piraeeus
Ariſtoteles Timocratis
Eumedes Demetrii
Naucydes Iſidoti
Aphrodiſius Philemonis.

Rhoemetalcem Thraciae Regem Auguſti Caeſaris aetate vixiſſe; ipſumque ab Antonii partibus, in quibus initio fuerat, ad Auguſtum ipſum deſciviſſe Plutarchus in *Romuli vita*; atque *in Apophthegmatis* teſtatur. Vaillantius [1] Auguſti Caeſaris Numum exhibet, in cuius adverſa parte legitur ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΡΟΙΜΗΤΑΛΚΟΥ. Fabrettus [2] vero omnium primus oſtendit, *Auguſtam Seniori Rhoemetalci Thracum regi amico, & ſocio civitatem, & cum ea nomen, praenomenque communicaſſe*, ut erudititiſſimus Gorius [3] obſervavit, ac ſequenti Inſcriptione mirifice confirmavit.

Iulia. Tyndaris
C. Iuli. Regis
Rhoemetalcis. L.
fecit. ſibi. &. ſuis. &
libertis. libertabus
poſteriſque. eorum
in. fr. p. XII. in. agro. p. XII.

 At

(1) Pag. 6. (2) Inſcrip. Antiq. c. 6. Pag. 439. 440. (3) Tom. I. Pag. 211. num. 52.

At Rhoemetalcem ipſum Archontis etiam Eponymi dignitatem Athenis obtinuiſſe, ex hac Inſcriptione erudimur.

In primo autem verſu, ubi vel Sponii, vel fortaſſe potius quadratarii vitio legitur ΕΝ ΡΩΕ ..... legendum putaverim ΕΝ ΤΩ ΕΠΙ. Id innuere mihi videntur Inſcriptiones aliae, in quibus eadem phraſis uſurpata conſpicitur. Sic apud Rheineſium Claſ. I. num. 135. Ἐν τῷ ἐπὶ Ναυσίου Ἄρχοντος ἐνιαυτῷ *In Nauſiae Archontis anno*. Apud Gruterum Ἐν τῷ ἐπὶ Διονυσίου Ἄρχοντος ἐνιαυτῷ *In Dionyſii Archontis anno*. Denique in Oxon. Marm. 132. Pag. 270. Ἐν τῷ ἐπὶ Ζήνωνος Ἄρχοντος ἐνιαυτῷ *In Zenonis Archontis anno*.

In 4. verſu pro παιδοτριβουντων reſcribi velim παιδοτριβουντος; atque initio 5. fortaſſe legendum μεων, ſuperioriſque verſus lacuna ita ſupplenda, ut integrum ἐκ Κεραμέων nomen habeatur; adeoque exprimatur Irenaeum illum, qui Paedotribae munus obibat; *ex Ceramenſibus*, ſive *Ceramo* Atticae Populo fuiſſe.

In 18. pro Τιμοκρατος malim Τιμοκρατους; eodemque prorſus modo in 20. verſu.

XXVI.

Cl. Heraclides Melitenſis

Sponius Inſcriptionem iſtam Athenis olim poſitam, atque a Wheelero mox in Angliam translatam exhibet in Itinerario ad Pop. Attic. Artic. 106.

ΕΠΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΚΛ ΗΡΑΚΛΕΙ
ΔΟΥ ΜΕΛΙΤΕΩΣ ΚΟΣΜΗΤΕΥ
ΟΝΤΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ ΤΟΥ......
ΤΟΣ ΓΑΡΓΗΤΤΙΟΣ
ΚΑΙ ΣΥΣΤΑΤΑΙ ΑΥΤΟΙΣ ΑΝΕ
ΓΡΑΨΑΝ
Τ. ΑΙΛΙΟΣ ΛΕΥΚΟΣ ΠΑΛΛΗ.
ΦΙΛΟΙΤΙΟΣ ΓΑΜΟΥ ΜΕΛΙΤ.
ΟΝΗΣΙΜΟΣ ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ
ΣΩΣΙΜΟΣ ΙΣΙΓΕΝΟΥΣ ΠΗλεξ
ΤΕΛΕΣΦΟΡΟΣ ΜΕΝΕΚΡ.....

Sub

Sub Archonte Cl. Heracli-
de Melitenſi . Coſme-
ta Attico filio ....
tus Gargettius ,
& Sodales ipſorum in-
ſcripſerunt .
T. Aelius Leucus Pallenens
Philoetius Gami Melitenſis
Oneſimus Menecratis
Zoſimus Iſigenis Pelex
Teleſphorus Menecratis .

XXVII.

Metrodorus

Haec alia quoque Inſcriptio Athenis olim poſita , ac deinde in Angliam a Wheelero translata a Sponio exhibetur in Populis Atticae Artic. 101.

ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΚΛΑΥΔΙΟΥ ΚΑΙΣ.
ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ ΕΠΙ ΜΗΤΡΟ
ΔΩΡΟΥ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΚΟΣ
ΜΗτευοντος
ΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΥ ΦΛΥΕΩΣ Η
ΓΕΜΟΝΟΣ ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ
ΑΦΙΔΝΑΙΟΥ ΠΑΙΔΟΤΡΙΒΟΥΝ
ΤΟΣ ΕΥΦΡΟΣΥΝΟΥ ΦΑΛΗ
ΡΕΩΣ ΟΠΑ. . .
ΤΟΥ ΑΝΤΙΓΟΝΟΥ ΠΑΛΛΗ
ΝΕΩΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΑΖΗ
ΝΙΕΥΣ ΦΙΛΟυς
ΚΑΙ ΣΥΝΕΦΗΒΟΥΣ

ΑΙΟΛΙΩΝΑ	ΗΡΑΚΛΙΩΝ
ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ	ΗΡΑΚΛ. . .
ΦΛΥΕΑ	ΜΑΡΑΘ. .
ΘΕΟΓΕΝΗΝ	ΧΑΡΟΠΕΙΝΟ. .
ΚΗΦΙΣΙΕΑ	ΤΡΥΦΩΝΑ
	ΕΥΔΗΜΩΝ
	ΛΗΝΑΙΟΣ

ΔΙΟΝΥ-

ΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΝ	ΣΚΑΜΑΝ
ΔΡΟΝ ΣΥΜΦΕ	....
ΣΩΤΑΝ	ΑΠΟΛΛΟΔΩ
ΑΡΙΣΤΩΝΑ	ΡΟΝ ΑΘΗΝαιου
ΑΙΣΙΔΩΡΑΝ	ΣΥΜΜΑΧΟΝ
ΖΩΙΛΟΝ	Θ....
ΜΕΝΑΝΔΡΟΝ	ΣΤΕΦΑΝου
ΑΝΤΙΓΟΝΟΝ	ΔΙΟΝΥσιου

Tiberii Claudii Caeſaris
Bonae Fortunae. Sub Metrodoro Archonte. Coſmeta
Dionyſodoro Phlyeo. Duce Philoſtrato
Aphidnaeo. Paedotriba Euphroſyno Phalereo. Sub-Paedotriba
Antigono Pallenenſi. Alexander Azenienſis Amicos,
Et Ephebos Socios
inſcripſit.

Aeolionem	*Heraclium*
Antipatri	*Heraclidis*
Phlyeum	*Marathonium*
Theogenem	*Charopinum*
Cephiſienſem	*Tryphonem*
	Eudemum
	Lenaeum

Dionyſodorum Scamandrum Symphe

Sotam	*Apollodo-*
Ariſtonem	*rum Athenaei*
Iſidorum	*Symmachum*
Zoilum	*Th.*
Menandrum	*Stephanum*
Antigonum	*Dionyſii.*

Me-

Metrodori huius Archontis nomen Tiberii Caeſaris aetate Faſtis inſcribendum eſſe iam conſtat; iis nimirum temporibus, quibus Themiſtoclem quoque Faſtis ipſis adiungendum eſſe iam diximus. Praeter Coſmetam, ac Paedotribam, Ηγεμονος *Ducis* etiam nomen, ac dignitas in hoc Marmore, in ceteris omnibus omiſſa, nobis occurrit.

In 9. verſu, ac 10. pro ΟΠΑ . . . . . ΤΟΥ libentius legerem ΥΠΟΠΑΙΔΟΤΡΙΒΟΥΝΤΟΣ *Sub-Paedotriba*; ut quemadmodum nempe in ſuperiori verſu *Paedotribae* nomen, eiuſque Populus exprimitur; ita quoque ſimplex *Sub-Paedotribae* nomen, ac Populus hic indicetur. In 12. verſu ſupplendum putaverim Φιλους *Amicos*; quemadmodum prorſus in alio Marmore (1) Φιλους *Amicos* recenſitos eſſe conſpicio. In 14. Ηρακλειν. in 17. Χαρατινου. In 19. Ευδημον. In 20. reſcribendum arbitror Ληναιον, ſive Ληναιου: cum Ληναιος virile nomen in alio quoque Marmore reperiatur (2). Itaque levior eſt certe Sponii coniectura, qui ex hoc ipſo Marmore *Lenaei* Populi nomen aſſeri, ac illuſtrari poſſe putavit. Quemadmodum enim pleraque Civium nomina, omiſſo *Populo*, hic recenſentur, ita quoque facile Ληναιος *Lenaeus* non ut *Populi*, ſed ut Viri, nomen inſcribitur.

XXVIII.

Te . . . . nius Ponticus Beſſaeus

&

Theopompus Thalami f. Paeanienſis

Athenis in Templo Theſei ſequens Inſcriptio poſita, atque a Sponio exſcripta fuit in Populis Atticae Art. 146.

ΑΓΑΘΗΙ

ΤΥΧΗΙ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΜΕΤΑ ΤΕ. . . . ΙΟΝ
ΠΟΝΤΙΚΟΝ ΑΡΧΟΝΤΑ ΕΝΙ
ΑΥΤΟΥ Η ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ ΟΙ

ΠΡΥ.

(1) Num. 22. (2) Num. 25. verſ. 15.

ΠΡΥΤΑΝΕΙΣ ΤΗΣ ΠΑΝΔΕΙΟ
ΝΙΔΟΣ ΦΥΛΗΣ ΤΕΙΜΗΣΑΝ
ΤΕΣ ΑΥΤΟΥΣ ΑΙΣΕΙΤΟΥΣΑ
ΝΕΓΡΑΨΑΝ ΕΠΩΝΥΜΟΣΘΕΟ
ΠΟΜΠΟΣ ΘΑΛΑΜΟΥ ΠΑΙΑ

ΠΑΙΑΝΙΕΙΣ
ΦΛ. ΑΡΡΙΑΝΟΣ
ΦΛ. ΠΥΡΦΟΡΟΣ
ΦΛ. ΦΙΛΟΤΕΙ
ΜΟΣ
ΑΙΛ. ΚΑΛΛΙΑΣ
CΤΑ. ΦΙΛΩΝ
ΚΛ ΘΕΥΔΙΑ
ΝΟΣ
ΚΑ. ΑΠΟΛΛΩ.
ΝΙΟΣ
ΑΝΤΙΔΟΧΟΣ
ΔΕΙΟΣ ΠΥΤΟΥ
ΙΩΝΙΚΟΣ ΑΒΡ
ΩΝΟΣ
...ΙΜΟΣ ΑΘΗ
ΝΑΙΟΥ
ΕΠΑΦΡΟΔΕΙ
ΤΟΣ ΑΘΗΝΑΙ
ΘΕΩΝ ΔΙΟΝΥ
ΣΙΟΥ
ΦΟΙΒΟΣ ΚΤΗ
ΣΙΟΥ
ΕΥΠΟΡΟΣ ΕΡ
ΜΟΝΑΚΤΟΣ
ΣΑΡΠΗΔΩΝ
ΑΝΤΙΟΧΟΥ
ΑΦΡΟΔΕΠΙΟΣ
ΠΟΛΥΜΝΗ
ΚΟΡΥΜΒΟΣ
ΤΡΥΦΩΝ ΕΠΑ
ΦΡΟΔΕΙΤΟΥ
ΘΕΟΦΙΛΟΣ
ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΕΙΣ

ΣΤΕΙΡΙΕΙΣ
ΓΕΛΛ. ΤΕΙΜΟ
ΘΕΟΣ
ΦΛ. ΝΕΙΚΟΜΑ
ΧΟΣ
ΘΕΟΔΩΡΟΣ
ΠΡΕ
ΘΕΟΔΩΡΟΣ
ΝΡ.
ΠΡΑΣΙΕΙΣ
ΗΡΩΔΗΣ ΛΕΩ
ΝΙ
ΑΓΓΕΛΗΘΕΝ
ΕΙΣΙΔΟΤΟΣ
ΦΗΛΙ.
ΜΟΥΣΑΙΟΣ
ΔΙΟΝ.
ΜΥΡΡΙΝΟΥ
ΣΙΟΙ
ΑΡΤΕΜΩΝ ΕΥ
ΧΑ.
ΤΑΧΙΔΙΟΣ
ΦΑΡΝΑ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ
ΕΟΥΛΗΣ
ΔΙΟΝΥΣΟΔΩ
ΡΟΣ
ΙΟΥ. ΙΕΡΟΦΑ
ΝΤΗΣ
ΠΟΜ ΔΑΔΟΥ
ΧΟΣ

ΦΛ. ΑΜΒΑΚ
ΧΙΟΣ ΕΤΠΟ
ΡΟΣ

ΙΠΟΚΛΕΙΔΗΣ
ΜΗΤΡΟΔ.
ΗΛΙΟΔΩΡΟΣ
ΑΡΤΕΜΩΝΟΣ
ΑΡΤΕΜΩΝ

ΠΑΙ..ΕΡΟ...Ξ...
ΜΕ....ΜΩΝ
....ΗΡΤΞ ΕΟ...
ΚΑΙ ΔΗΜΟΤ
ΕΡ....ΝΕΙΚΑΓΟ
ΡΟΤ
...... ΜΑΤΕΤΣ
... ΒΟΤΛΗΣ
ΜΗΝΟΔΟ ....
ΙΟΤΛ. ΖΗΝΟ
ΒΙΟΣ

ΠΡΕΙΜΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΤ
ΑΝΤΙΓΟΝΟΣ ΝΟΤΜΗΝΙΟΤ
ΑΦΡΟΔΕΙΣΙΟΣ ΕΙΣΙΔΟΤΟΤ
ΖΩΣΙΜΟΣ ΕΙΣΙΔΟΤΟΤ
ΠΕΙΝΑΡΙΟΣ ΦΙΛΗΜΟΝ.
ΑΝΤΙΓΡΑΦΕΤΣ ΠΑ..ΧΟΣ.
ΠΕΡΙ ΤΟ ΒΗΜΑ ΚΟΡΜΕΝΕΣΘΕ
ΙΕΡΑΤΛΗΣ...ΟΝΟΣ ΕΠΙΣΚΙ ...
ΤΠΟΓΡΑΜΜΑΤΕΤΣ ΜΤΡΩ...

Bonae Fortunae

Proximo *poſt Te .... ium Ponticum Archontem anno . IX. Prytania . Prytanes Pandionidis Tribus honorantes ſeipſos , & Paraſitos inſcripſerunt . Eponymus* Archon erat *Theopompus Thalami Paea*nienſis

Paeanienſes
Fl. Arrianus
Fl. Pyrphorus
Fl. Philotimus
Ael. Callias
Sta. Philo
Cl. Theudianus
Cl. Apollo-

Stirienſes
Gell. Timotheus
Fl. Nicomachus
Theodorus ſenior
Theodorus iunior
Praſiei

nius	
Antidochus	*Herodes Leonidis*
Dius Pyti	*Angelei*
Ionicus Abronis	
. . . *imus Athenaei*	*Iſidotus Felicis*
Epaphroditus Athenaei	*Muſaeus Dion* . . .
Theon Dionyſii	*Myrrhinuſii*
Phoebus Cteſiae	*Artemon Eucha* . . .
Euporus Hermonactis	*Tachidius Pharna*
Sarpedon Antiochi	*Scriba Senatus*
Aphrodiſius Polymne	*Dionyſodorus*
Corymbus	*Iulii Hierophanta*
Trybon Epaphroditi	*Pom. Taedifer*
Theophilus Cydathenaei	*Pae. . . Sacer Praeco Me . . . mon*
Fl. Ambacchius Euporus	*Praeco Senatus & Populi*
Hiroclides Metrodori	*Her. . . Nicagorae*
Heliodorus Artemonis	*Scriba Senatus*
Artemon	*Menodorus*
	Iul. Zenobius

Primus Alexandri
Antigonus Numenii
Aphrodiſius Iſiduti
Zoſimus Iſidoti
Pinarius Philemonis

Con-

Contra-Scriba Pa.... chus
Aſſiſtens ad Tribunal Cormeneſthe.:
Sacer Tibicen .... onus Epiſci ..
Sub-Scriba Myron.

Archontis huius Eponymi nomen, quod maxima ex parte hic exceſum conſpicitur, ex altera Inſcriptionis parte, quae in eodem ipſo Marmore reperitur, ſupplevi; cum ibi Sponio teſte legatur.. υιον Ποντικον Βησ.... Eiuſmodi vero Inſcriptionum, in quibus duorum Archontum nomina exprimuntur, quorum unus proxime poſt alium imperaverit, exempla varia apud Gruterum, & Meurſium (1) occurrunt.

Pleraque ex nominibus, aut dignitatibus, quae in eximio hoc Marmore memorantur, opportunius alibi expoſui, ubi de *Paraſitis*, ipſorumque numero, ac varietate diſſerui. (2) Exinde vero facile deprehendi etiam poterit quod hic in 8. Marmoris verſu ἀυτὰς, καὶ Α'ισίτας *ſeipſos, ac Paraſitos* ſcribendum fuerat; non modo quod haec ipſa phraſis, ſolemniſque formula in Marmoribus aliis mox proferendis uſurpetur; verum etiam quod in hoc ipſo Marmore poſt *Prytanes* etiam *Paraſiti* recenſeantur. In 17. verſu Πρεσβύτερος *Senior*; atque in 19. Νεώτερος *Iunior* legendum eſſe demonſtrant exempla plurima, quibus aperte erudimur in Graecis etiam Marmoribus, Latinorum inſtar, voces illas apponi conſueviſſe ut duo cognomines cives interſeſe diſtinguerentur. Ita apud Sponium Α'υρήλιος Ε'υέλπιςος Μαραθώνιος πρεσβύτερος (3) *Aurelius Evelpiſtus Marathonius ſenior* occurrit; atque in alio Marmore apud Sponium ipſum (4) legitur Π. Ουηδιου Αβασκαντου Νεωτερου Ουηδιος Αβασκαντος Νεωτερος; latiniſque literis mox ſcriptum, vel explicatum conſpicitur *P. Vedius Abaſcantus Iunior.* In 38 pro Αφροδεπιος legendum Αφροδεισιος, prorſus ut in 57. verſu reperitur.

Denique Πομ... *Pompeii*, ſive *Pomponii* nomen non ad *Daduchum*, qui ſequitur; ſed ad *Hierophantam* potius, qui praeceſſerat, revocavi, ut dignitatum, ſimulque nominum ſeries apte cohaereret; hoc eſt ubique *dignitatis* nomen *Civis* iſtius nomen praecederet, qui dignitatem illam obtinuit.

(1) De Arch. Ath. Lib. IV. c. 10. (2) Num. 10. & 11. (3) Pop. Attic. Art. 104.
(4) Itiner. Tom, III. Pag. 133.

XXIX.

M. Valerius Mamertinus Marathonius

Inter Inſcriptiones a Cyriaco Anconitano collectas, Romaeque editas anno 1637. ſequens Inſcriptio reperitur Pag. 13. Num. 96.

In agro Athenarum
ad marmoream Aedem Martis.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
ΕΠΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ Μ. ΒΑΛΕΡΙΟΥ ΜΑΜΕΡΤΙΝΟΥ ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΥ
ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ ΙΓ. ΟΙ ΠΡΥΤΑΝΕΙΣ ΤΗΣ ΠΑΝΔΕΙΟΝΙΔΟΣ
ΦΥΛΗΣ ΤΙΜΗ. ΠΑΝΤΕΣ ΕΑΥΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΙΣΙΜΟΥΣ
ΑΝΑΓΡΑΨΑΝ. ΜΝΥΜΟΣ ΦΛΕΥΘΥΚΟΜΑΣ ΠΑΙΑΝΙΕΙΣ
ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΕΙΣ ΣΑΚΤΟΣ ΒΑΚΧΙΟΣ ΔΑΣΟΥ Μ. ΘΑΛΗΣ
ΠΡ. ΔΑΣΟΥ Μ. ΘΑΛΗΣ. ΝΕ. ΔΑΣΟΥ. Μ. ΝΙΚΟΚΡΑΤΗΣ ΗΛΙΟ-
ΔΩΡΟΣ
* *
ΑΡΤΕΜΩΝΟΣ. ΑΡΤΕΜΩΝ ΑΡΤΕΜΩΝΟΣ ΚΕΛΑΔΟΣ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΡΥΦΩΝ ΚΕΛΑΔΟΥ ΔΗΜΕΤΡΙΟΣ ΚΕΛΑΔΟΥ
ΦΛ. ΔΙΟΤΙΜΟΣ ΚΛ. ΖΗΘΩΣ ΖΩΠΥΡΟΣ
ΕΙΣΙΔΟΤΟΥ. ΕΙΣΙΔΟΤΟΣ. ΣΤΕΙΡΙΕΙΣ

ΤΑΜΙΑΣ	ΕΥΤΑΞΙΑΣ	ΕΥΤΑΞΙΑΣ
ΕΠΕΡΑΣΤΟΣ	ΑΜΦΙΩΝ	ΔΗΜΕΤΡΙΟΣ
ΜΕΝΑΝ	ΣΟΣΙΒΙΟΥ	ΔΗΜΕΤΡΙΟΣ
ΔΡΟΥ	ΕΡΩΙΑΔΗΣ	ΚΗΦΕΙΣΙΕΥΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ. ΕΔΟΙΟΥ.

Quod fauſtum ſit
Sub Archonte M. Valerio Mamertino Marathonio
Prytania XIII. Prytanes Pandionidis
Tribus honorantes ſeipſos, ac Paraſitos
inſcripſerunt. Mnymus Phleutycomas Paeanienſes.
Cydathenaei Sactus Bacchius Daſi filius *M. Thales*
ſenior *Daſi f. M. Thales* iunior *Daſi f. M. Nicocrates. Helio-*
dorus
Artemonis, Artemon Artemonis. Celadus

Dio-

* Deſunt in Murat.

Dionyſii , Tryphon Celadi , Demetrius Celadi ,
Fl. Diotimus , Cl. Zethus Zopyrus
Iſidoti , Iſidotus . Stirienſes

Quaeſtor	*Diſciplinae*	Praef. *Diſciplinae*
Eperaſtus	*Amphion*	*Demetrius*
Menan-	*Soſibii*	*Demetrii*
dri	*Eroiades*	*Cephiſienſis*
Alexander	*Alexandri*	*ex Oeo*

Haec eadem Inſcriptio apud Cl. Muratorium occurrit Pag. 571. Num. 1. cum hac epigraphe

Athenis
In agro ad marmoream Martis Aedem
E Schedis meis , & Cyriaci Anconitani .

At in Schedis illis , quas Muratorius exſcripſit , non modo voces aliquae in verſu 8. exciderunt , quae in edito , melioriqueCyriaci exemplari reperiuntur ; verum etiam quatuor integri poſtremi verſus omnino deſiderantur . Quandoquidem vero tum in Cyriaci , tum in Muratorii exemplo legitur ΦΥΛΗΣ ΤΗΜΗΠΑΝΤΕΣ ΑΥΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΙΣΙΜΟΥΣ hoc quadratarii , vel exſcriptoris vitium in cauſſa fuit , ut doctiſſimus vir voces illas latine redderet *ad honorem Tribus omnes ſeipſos , & Aeſimos ſcripſerunt* . Etenim, ut accurate in ſubiectis adnotationibus obſervavit, Αισυμων *nomine (decens graece id ſonat) fortaſſis Officiales deſignantur* . Ex pluribus tamen Inſcriptionibus aliis , atque praeſertim ex illa , quam ſuperiori loco iam protuli, perſpicuum fiet non ΤΗΜΗΠΑΝΤΕΣ , & ΑΙΣΥΜΟΥΣ , ſed hic etiam ΤΕΙΜΗΣΑΝΤΕΣ vel ΤΙΜΗΣΑΝΤΕΣ , & ΑΙΣΙΤΟΥΣ legendum eſſe , adeoque latine reddendum *honorantes ſeipſos , & Paraſitos* , ut in ſuperiori interpretatione conſpicitur .

Illud hic etiam obſervari maxime velim quod in ſuperiori quidem Marmore Pandionis Tribus in Prytaniarum ordine *nona* ; in hoc autem *tertia decima* fuiſſe dicitur : quod mirifice hypotheſim illam confirmat , quam argumentis aliis Diſſert. IV. Num. 16. contra Dodvellum expoſui .

In 7 verſu ubi ΠΡ. ſimulque ΝΕ. ſcriptum conſpicitur , Πρεσβύτερος , ac Νεώτερος *ſenior* , ac *iunior* intelligi , ſuppleri-

plerique debet; ut in ſuperiori quoque Marmore verſu 17. & 19. legendum eſſe iam docui. Quandoquidem vero in Cyriaci exemplo, quod Cl. Muratorius exhibuit, eiuſmodi vocum compendia ita efformantur, ut ſecunda litera P ſupra Π; itemque E ſupra N collocetur, id argumento eſſe poterit in aliis etiam vocum compendiis, nexibuſque, qui ſubinde occurrunt, integras voces ita efferendas, ſive legendas eſſe, ut ab inferiori ſubiectaque litera initium ducatur. Itaque, cum in Hadriani Caeſaris lege, quam Sponius ex-

E O E

ſcripſit (1), initio legatur: K N Θ ΑΔΡΙΑΝΟΥ non Εκ Νομοθετιας Αδριανȣ *ex Conſtitutione Hadriani* legendum erit, ut Sponius ipſe putaverat; ſed longe veriſimilius, ut opinor, Κελευσμα Νομιμον Θεου Αδριανου *Sanctio inſtar legis Divi Hadriani*.

In 14. verſu pro Δημετριος reſcribendum erit Δημητριου; atque in 16. ſive poſtremo non Εδοιου, ſed Εξ Οιου legendum.

Denique, ne minutioribus aliis hic immorer, cum inter *Cydathenaeos* verſu 7. & 8. *Heliodorus Artemonis* filius, & *Artemon* veluti *Prytanes* memorentur; eademque prorſus nomina in ſuperiori etiam Marmore veluti *Prytanum* inter *Cydathenaeos* habeantur, ſuſpicari certe, nec immerito fortaſſe, quis poterit utrumque Marmor iiſdem fere temporibus inſculptum eſſe; adeoque tres Archontes illos, qui in his Marmoribus memorantur, iiſdem fere temporibus imperaſſe. Itaque cum in hoc Marmore XIII. *Prytania*, adeoque XIII. Tribus perſpicue memoretur, perſpicuum fiet *M. Valerium Mamertinum* poſt Hadriani Caeſaris imperium Archontis munere perfunctum fuiſſe; adeoque iiſdem fere temporibus duos etiam Archontes alios Eponymorum Faſtis inſcribendos eſſe.

XXX.

M. Munatius Maximianus Vopiſcus.

Inſcriptio apud Sponium in Pop. Atticae Artic. 42.

... ΑΘΗΙ ΤΥΧΗΙ
.. Σ... Μ. ΜΟΥΝΑΤΙΟΥ ΜΑΞΙ

ΜΙΑ-

(1) Itiner. Tom. III. Pag. 24.

ΜΙΑΝΟΥ ΟΥΟΠΙΣΚΟΥ
... ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ ΟΙ ΠΡΥΤΑ
ΝΕΙΣ ΤΗΣ ΚΕΚΡΟπίδος Φυλῆς
ΤΙΜΗΣΑΝΤΕΣ ΑΥΤΟΥΣ ΚΑΙ
ΤΟΥΣ ΑΙΣΙΤΟΥΣ ΑΝΕΓΡΑ
ΨΑΝ

ΑΛΑΙΕΙΣ	ΑΙΣΙΤΟΙ
ΑΝΝΙΟΣ ΠΙΣ	ΙΟΥΛ. ΙΕΡΟ
ΤΟΚΡΑΤΗΣ	ΦΑΝΤΗΣ
ΙΕΡΕΥΣ ΔΗΜΗ	ΑΙΛ. ΔΑΔΟΥ
ΤΡΙΟΣ	ΧΟΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ	ΕΡΕΝΝΙΟΣ ΙΕ
ΣΚΡΙΤΟ...ΚΟΣ.	ΡΟΚΗΡΥΞ
ΝΙΚΩΝ .... ΔΩ	ΜΕΜ. ΕΠΙΒΩ
ΡΟΥ	ΜΟΙ

ΑΙΞΩΝΕΙΣ

ΣΤΕΦΗΦΟΡΟΥ
ΑΓΝΟΣ ΣΤΕΦΗΦΟΡΟΥ
ΟΝΗΣΙΜΟΣ ΣΤΕΦΗ

ΦΟΡΟΥ

ΕΡΜΕΙΑΣ
ΕΡΜΕΙΑΣ
ΕΡΜΟΓΕΝΗΣ ΕΡΜΕΙΟΥ

ΠΙΘΕΙΣ

ΗΛΙΟΔΩΡ.. ΗΜΟ
ΔΩΡΟΥ
ΕΠΙ ΚΛ. . . . .
ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΒΟΥ
ΛΕΥΤΩΝ ΣΤΡΑ
ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΜΕΛΙΤΕΥΣ.

Quod fauſtum ſit.
Archonte M. Munatio Maxi-
miano Vopiſco
... Prytania . Pryta-

nes

nes Cecropidis Tribus
honorantes ſeipſos, &
Paraſitos inſcripſerunt.

Halaei	*Paraſiti*
Annius Pi-	*Iul. Hiero-*
ſtocrates	*phanta*
Sacerdos Deme-	*Ae- Taedi-*
trius	*fer*
Demetrius	*Perennius Sacer*
Scrito.... cus	*Praeco*
Nicon.... do-	*Mem. aſſiſtens*
ri	*Altari.*

Aexonenſes
Stephephorus
Agnus Stephephori
Oneſimus Stephe-
phori
Hermias
Hermias
Hermogenes Hermiae
Pythei
Heliodorus... emo-
dori
Epicl....
Euchariſtus
Scriba Se-
natorum Stra-
to Olympii Melitenſis

Nullus hic dubito quin Inſcriptionis huius initio ſupplendum ſit Ἄρχοντος *Archonte*, ſive ἐπὶ Ἄρχοντος *Sub Archonte*. Ἁλαὶ *Halae* vero, quae hic ſub Cecropide Tribu collocantur, ſunt Ἁλαὶ Αἰξωνίδες *Halae Aexonenſes*; nam Ἁλαὶ Ἀραφηνίδες *Halae Araphenides* ad Aegeidem Tribum ſpectabant. Et certe mox Αἰξωνεῖς *Aexonenſes*, & Πυθεῖς *Pythei* etiam inter Cecropidis Tribus Populos hic memorantur; in quo Marmor ipſum cum Scriptoribus omnibus mire conſentit.

In

In recenſendis autem *Paraſitorum*, ſive Miniſtrorum nominibus ita Marmori iſtud ab alio Marmore, quod ſuperius (1), exhibui, differre conſpicitur, ut in illo quidem prius *dignitatum*, tum *civium* nomina memorentur; in hoc vero prius Athenienſis *civis* nomen, mox *dignitas* exponatur. In 19. verſu pro Στεφηφορου legendum arbitror Στεφηφορος; niſi fortaſſe nomen aliud praeceſſerit, quod diligentiſſimi Sponii oculos effugerit.

XXXI.

Demoſtratus Marathonius

Haec ipſa quoque Inſcriptio Athenis a Sponio inventa in Atticae Populis exhibetur Artic. 42.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ

... ΔΗΜΟΣΤΡΑ	*Notae Sponii*
ΤΟΥ ΜΑ....	i. e.
.... ΟΙ ΠΑΙΑΝΙ	ἀδριανίδοσ
ΕΙΣ ΤΗΣ ΑΔ..	i. e. τειμήσαντες
....ΑΝΤΕΣ ΕΑΥ	
ΤΟΥΣ...	... ΑΙΕΣ
...ΑΥΤΟΚΡΑ	ΙΕΡΟΦΑΝΤΗΣ
ΤΩΡ...	ΙΕΡΟΚΗΡΥΞ
...ΟΣ ΑΔΡΙΑ.	ΕΠΙΒΩΜΟΙ
ΝΟΣ.......	ΚΗΡΥΞ ΙΟΥΛ.
....	.ΝΕ.. ..
ΕΛΕΟΥΣιοι	ΜΟΥ ΟΥΟΠΙ
ΕΥΠΑΙΔΕΙΟΣ	ΣΚΟΥ
	ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ
ΟΑΘΕΝ	βουΛΗΣ ΚΑΙ
..ΟΣ ΕΡΜΕΙΟΥ	ΔΗΜΟΥ
ΦΙΛΕΡΩΣ ΚΑΛ	ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
ΛΙΣΤΟΥ	ΠΕΡΙ ΤΟ ΒΗΜΑ
ΓΕΝΕΘΛΙΟΣ	ΟΝΗΣΙΜΟΣ
ΠΡΩΤΟΥ	ΕΥΤΥΧΙΔΟΥ
ΣΥΜΦΕΡΩΝ	ΑΝΤΙΓΡΑΦΕΥΣ

(1) Num. 28.

ΑΛ ....

...ΜΙΑΝΟΣ

ΠΛ... ΗΩΝ...

ΩΤΟΥ

ΦΙΛΩΝ ΕΛΕΥ

ΣΙΝΙΟΥ

ΑΓΝΕΑΝΔΡΟΣ

ΕΛΕΥΣΙΕΥ

Κ.. Δ.. Ν

ΦΙΛΟΚΛΗΣ

. . . .

. . . .

. . . .

ΕΥΠΟΡΙΣΤΟΣ

ΙΕΡΑΥΛΗΣ

ΑΦΡΟΔΕΙΣΙΟΣ

ΙΕΡΕΥΣ ΦΩΣΦ..

ΚΑΙ ΕΠΙΣΚΙΑ

ΔΟΣ

ΕΡΜΕΙΑΣ

ΑΞΗΝΙΕΥΣ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΤΕΥΣ

ΜΥΡΩΝ

Quod fauſtum felixque ſit.

Archonte *Demoſtrato Mara*thonio
... Prytania *Prytanes Hadr*ianidis Tribus
honorantes ſeipſos, &
Paraſitos inſcripſerunt .
. . . . . *Imperator* Titus
Aelius Hadrianus . . . .
. . . .
Eleuſii
Eupaedius
Ex Oa
. . . *us Hermiae*
Philerus Caliſti
Genethlius
Proti
Sympheron
Al. . . . .
. . . *mianus*

Paraſiti
Hierophanta
Sacer Praeco
Aſſiſtens Altari
Praeco Iul.
Ne. . .
mi Vopiſci
Scriba
Senatus, *&*
Populi
Alexander
Adſtans Tribunali
Oneſimus
Eutychidis
Contra-ſcriptor
Euporiſtus
Sacer Tibicen

Pl.

Pl. . . . eon. . .	*Aphrodiſius*
oti	*Sacerdos Phoſphori*
Philo Eleuſi	*& Epiſcia-*
nii	*des*
Agneander	*Hermias*
Eleuſi . . .	*Azenienſis*
C. . d. . . n.	*Sub-Scriba*
Philocles	*Myron*

In lacerae, mutilaeque huius Inſcriptionis initio legendum, ſive ſupplendum exiſtimo Ἐπὶ Δημοςράτου *Sub Demoſtrato*, vel Ἄρχοντος Δημοςράτου Μαραθωνίου οἱ Πρυτάνεις τῆς Ἁδριανίδος φυλῆς τιμησάντες ἑαυτοὺς καὶ τοὺς Ἀεισίτους ἀνέγραψαν. Αὐτοκράτωρ Τ. Αἴλιος Ἁδριανὸς &c. *Archonte Demoſtrato Marathonio Prytanes Hadrianidis Tribus honorantes ſeipſos & Paraſitos inſcripſerunt. Imperator T. Aelius Hadrianus &c.* Ceteros autem errores illos, aut lacunas hic nihil moror, quae in eiuſmodi Inſcriptione frequentes occurrunt, cum facile ex Inſcriptionibus aliis corrigi, ſive ſuppleri poſſint.

Ita in 7. verſu pro ΑΙΕΣ legendum arbitror ΑΕΙΣΙΤΟΙ *Aiſiti*, vel Paraſiti, quod ita prorſus in alio Marmore (1) ſcriptum conſpiciatur. In 30. pro Ελευσιευ libentius legerem Ελευσινιου; adeoque *Agneandrum*, Philonis inſtar, *Eleuſinii* filium fuiſſe dicerem. Denique de *Phoſphori*, ſive *Phoſphoriorum* Sacerdote, atque *Epiſciade* opportunius alibi diſſerui (2) quid facile obſcuris eiuſmodi vocibus exprimatur.

XXXII.

M. Aurelius Lithophorus Proſdectus & *Thraſo Thraſigenis*

Vltimo tandem loco duas etiam Inſcriptiones alias, aut Marmora ſubieciſſe iuverit; quamvis ambiguum plane, obſcu-

(1) Num. 30. (2) Num. 10.

ſcurumque exiſtimem an Eponymus Athenienſis Archon in ipſarum alterutra memoretur ; adeoque *M. Aurelius* , & *Thraſo* Athenienſium Archontum Faſtis inſcribi debeat. Itaque , ut a prima exordiar, Sponius in Pop. Attic. Art. 74. hoc Marmor exhibuit , quod a Cl. quoque Muratorio Pag. 549. ſive Claſſe VIII. num. 2. profertur.

ΔΗΜΗΤΡΙ ΚΑΙ ΚΟΡΗΙ
Η ΙΕΡΑ ΓΕΡΟΥΣΙΑ Μ. ΑΥ
ΡΗΛΙΟΝ ΛΙΘΟΦΟΡΟΝ ΠΡΟ
ΣΔΕΚΤΟΝ ΠΙΣΤΟΚΡΑ
ΤΟΥΣ * ΚΕΦΑΛΗΘΕΝ ΠΡΕΣ * Mur. ΠΙΣΤΟΚΡΑΤΟΥ
ΒΕΥΣΑΝΤΑ ΠΡΟΙΚΑ ΤΙΜΗ
ΘΕΝΤΑ ΔΕ ΥΠΟ. ΘΕΟΥ
ΚΟΜΜΟΔΟΥ ΤΗ ΡΩΜΑ
ΙΩΝ ΠΟΛΕΙΤΕΙΑ ΑΡΞΑΝ
ΤΑ ΤΟΥ ΚΗΡΥΚΩΝ ΓΕ
ΝΟΥΣ ΑΡΞΑΝΤΑ ΤΗΣ ΙΕ
ΡΑΣ ΓΕΡΟΥΣΙΑΣ ΕΥΣΕΒΕ
ΙΑΣ ΕΝΕΚΑ
ΑΤΤΙΚΟΣ ΕΥΔΟΞΟΥ ΣΦΗΤ
ΤΙΟΣ ΕΠΟΙΗΣΕ * * Mur. ΕΠΟΙΗΣΕΝ

Cereri, & *Puellae* Proſerpinae.
Sacer Senatus M. Aurelium Lithophorum Proſdectum filium *Piſtocratis Cephalenſem , qui Legationem ſine mercede obivit , atque honoratus eſt a Divo Commodo Romanorum Civitate ;*
Praeconis, atque *in ſacro Senatu Senatoris munere perfunctus fuit ,*
Pietatis ergo honorat ſtatua.
Atticus Eudoxi filius *Sphettius fecit.*

Eximio huic Marmori illuſtrando obſervari poterit quod in alia Inſcriptione (1) Athenis Hadriani Caeſaris aetate po-
ſita

(1) Spon. Itin. Tom. III. Pag. 50. Vid. Differt. IV. Num. 6.

ſita nominatur . . . . μας Προσδέκτυ Κεφ. . . . *ma Proſdecti* filius *Cephalenſis*: quemadmodum apud Rheineſium Claſſ. III. num. 86. *M. Aurelius Nicephorus Proſdectus* Ephorus Bytiles in Meſſenia memoratur. Illud etiam inter alia *M. Aurelii* noſtri decora, ac merita recenſetur quod Patriae nomine Legationem *ſine mercede* obiverit: quod nimirum Legatis aliis drachmae duae in ſingulos dies ſolvi ſolerent, ut perſpicuo Ariſtophanis(1), aliorumque teſtimonio facile oſtendi poſſet. Cum a Divo Commodo Romanae civitatis iure donatus dicatur, perſpicue apparet M. Aurelium iſtum ſub Commodo, eiuſque ſucceſſore Pertinace, hoc eſt circa annum Chr. 190. ſive Olympiadem CCXLII. floruiſſe. Quandoquidem vero mox M. Aurelius ipſe fuiſſe dicitur ἄρξας τῦ Κηρύκων γένυς, ἄρξας τῆς ἱερας γερυσίας, non facile profecto ego dixerim quid obſcurioribus, inſuetiſque eiuſmodi vocibus exprimatur. Sponius quidem verbis illis intelligi, vel declarari putavit quod M. Aurelius *Praeconum munus*, *ſacrumque Senatum inſtituit*; ſed antiquior eſt certe vel Praeconum, vel Senatus origo, ut ipſius inſtitutio ad M. Aurelii, vel Commodi Caeſaris tempora referri illa poſſit. Longe veriſimilius, & accuratius eadem Marmoris verba explicavit, latineque reddidit Muratorius: *primas egit tum in Cerycum genere, tum in Sacro Senatu*; cum praeſertim varios Athenis Cerycum, vel Praeconum ordines fuiſſe opportunius alibi demonſtraverim (2). Neque tamen hinc fieri, vel inferri poſſe crediderim ut M. Aurelius ille, qui ἄρξας τῆς ἱερᾶς γερυσίας *principem in Sacro Senatu locum obtinens* in Marmore appellatur, Eponymus Athenienſis Archon haberi, ac Eponymorum proinde Faſtis inſcribi poſſit. Etenim, ſive *Areopagiticus*, ſive *Sexcentorum* Senatus in Marmore indicetur (uterque nimirum *Sacri* nomine in Marmoribus decoratur) Eponymus Athenienſis Archon neque in Areopagitico, neque in Sexcentorum Senatu *Principi* eſſe, vel appellari conſueverat; ut ex Athenienſis Reipublicae forma perſpicue colligitur, quam Diſſert. VI. fuſius expoſui. Itaque, niſi plurimum fallor, quamvis magnificis verbis illis ſuprema quaedam dignitas, vel magiſtratus aliquis deſignari videatur; quem M. Aurelius ille ſuſceperit, nihil tamen aliud expreſſum, vel intelligendum eſſe puta-

(1) Acharn. init. (2) Num. 10.

putaverim, niſi quod ille *Praeconis*, & *Senatoris* munere perfunctus fuit. Siquidem nitide, diſerteque teſtatur Suidas(1) quod Attici κοινότερον καὶ τὰς μικρὰς ἐπιστασίας, καὶ λειτουργίας Ἀρχὰς ἔλεγον. καὶ τὸ βουλεῦσαι Ἄρξαι. φυλὴ γὰρ ἐπιστασία. *communiter parvas etiam praefecturas, & miniſteria publica Magiſtratus vocabant. &* βουλεῦσαι, ideſt *conſultare*, vel Senatoris munere fungi, vocabatur ἄρξαι, ideſt *Magiſtratum gerere. Erat enim* hoc quoque *tenuis praefectura*. Ergo nec Eponymus Athenienſis Archon, neque Sacri Senatus Princeps, neque Senatus auctor, ac inſtitutor ex Marmore exſculpi poterit; ſed, detractis verborum phaleris, Athenienſis ſolum civis ſupererit; qui ſolo *Praeconis*, ac *Senatoris*, hoc eſt *Prytanis* munere perfunctus fuerit, quod omnibus omnino civibus conceſſum eſſe iam diximus. Ne tamen liberius conjecturam hanc meam proponere hic videar, Marmor ipſum exhibui; ut, ſi fortaſſe perſpicaciores alii clariores alios Eponymi Archontis characteres in illo deprehenderint; *M. Aurelium* iſtum Eponymorum Faſtis inſcribant.

Nunc ad Archontem alium digrediar, qui in alio Marmore apud Gruterum Pag. 1159. Num. 11. memoratur.

In Inſula Paro

Η.ΒΟΥΛΗ.ΚΑΙ.Ο.ΔΗΜΟΣ.ΕΤΙΜΗΣΕΝ.ΘΡΑΣΩΝΑ.ΘΡΑΣΙΓΕΝΟΥ
ΧΡΥΣΩΙ.ΣΤΕΦΑΝΩΙ.ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΙ.ΜΑΡΜΑΡΙΝΗΙ.ΚΑΙ.ΠΡΟΕΔΡΙΑΙ
ΕΝ.ΤΟΙΣ.ΑΓΩΣΙΝ.ΚΑΙ.ΣΙΤΗΣΙΝ.ΕΝ.ΠΡΥΤΑΝΕΙΩΙ.ΑΡΞΑΝΤΑ
ΤΗΝ ΤΟΥ.ΑΡΧΟΝΤΟΣ.ΑΡΧΗΝ.ΚΑΛΩΣ.ΚΑΙ.ΔΙΚΑΙΩΣ.ΚΑΙ
ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΣ.ΤΗΙ.ΠΑΤΡΙΔΙ.ΑΡΕΤΗΣ.ΕΝΕΚΕΝ.ΚΑΙ
ΕΥΝΟΙΑΣ.ΗΣ ΕΧΩΝ.ΔΙΑΤΕΛΕΙ.ΠΡΟΣ.ΤΗΝ.ΠΟΛΙΝ.ΚΑΙ ΕΠΙ.
ΤΗΙ.ΠΡΟΣ.ΤΟΥΣ.ΘΕΟΥΣ.ΕΥΣΕΒΕΙΑΙ.

Senatus, ac Populus honoravit Thraſonem Thraſigenis f.
aurea corona, & ſtatua marmorea, primaque ſede
in Certaminibus, & victu in Prytaneo; qui functus eſt
Archontis Magiſtratu decore, & iuſte, &
cum Patriae utilitate: virtutis ergo, ac
benevolentiae, quam conſtanter habet erga Civitatem, &
propter ipſius *in deos pietatem.*

Ar-

(1) In Ἄρχειν.

Archontem illum, qui ἄρξας τὴν τοῦ Ἄρχοντος ἀρχὴν *Archontis* munere, vel *Magiſtratu functus* dicitur, omnium principem, adeoque Eponymum, fuiſſe perſpicuum eſt; adeoque Thraſo ille Eponymorum Archontum Faſtis inſcribi debet. Cumque Paros Inſula, Deli, aliarumque plurimarum inſtar, Athenienſium imperio ſubiecta foret, ſuſpicari certe quis poterit ipſis Athenienſium Archontibus publica Pariorum decreta inſigniri conſueviſſe; quemadmodum ſane Archontes illos, qui Deliorum Marmoribus inſcribuntur, Athenienſes eſſe putavit Meurſius, adeoque ipſorum ſingulos Athenienſium Eponymorum Faſtis inſcripſit. Quandoquidem tamen opportunius alibi (1) demonſtravi quod, quamvis Delos, ac Paros Athenienſibus parerent, ſuos Archontes eligere, ipſorumque nomina decretis praeſcribere conſueverant; idque praeſertim de Pariis ipſis Oxonienſis Marmoris præſidio, atque exemplo oſtendi, longe veriſimilius exiſtimo quod Thraſo non Athenienſis, ſed Parius Archon habendus ſit; ideoque non Athenienſium, ſed Pariorum Faſtis adiungi ille debeat. Eius tamen nomen, ipſumque Marmor hic protuli, ut ſi fortaſſe clarioribus argumentis aliis oſtendi poſſit Pariorum decretis non alia, quam Athenienſium Eponymorum, nomina iis temporibus inſcribi conſueviſſe, Thraſonis nomen Eponymorum Athenienſium Faſtis inſeratur.

DIS.

(1) Diſſert. VIII. Num. 32.

DISSERTATIO XII.

SYNOPSIS.

I. *Illuſtrandis Athenienſium ritibus, feſtis, hiſtoriae, monimentis longe uberiorem, clarioremque lucem ex ipſorum Marmoribus, quam Numis, haberi poſſe obſervatur.* II. *Athenienſium Numos a ceteris etiam aliarum Vrbium Numis ſuperari demonſtratur; in quibus Vrbium ipſarum origo, foedera, ſocietates, epochae, victoriae, Caeſarum aut illuſtrium civium imagines reperiuntur; quae nullis Athenienſium Numis ineſſe probatur.* III. *Supremam Vrbium aliarum dignitatem, vel Magiſtratum Eponymum in ipſarum Numis exprimi conſueviſſe oſtenditur; idque de Athenienſium Numis aſſeri, vel definiri non poſſe indicatur.* IV. *Varios Athenienſium Numos ex auro, argento, atque aere cudi conſueviſſe probatur. Quo primum tempore aerei Numi ab Ariſtophane memorati cuſi fuerint oſtenditur. Mutilus Ariſtophanici Scholiaſtae locus exponitur; Spanhemiique error, & inconſtantia notatur.* V. *Tempus ipſum, quo aerei Numi tunc Athenis uſurpati, & aboliti fuerint, accuratius demonſtratur. Aereos tamen Numos antiquius etiam ſignatos Athenis fuiſſe oſtenditur; ac Dionyſii Chalci Rhetoris aetas inquiritur, ac definitur.* VI. *Variae Numorum Athenienſium ſpecies ordine recenſentur, ac ſingulorum valor exponitur, ſimulque cum veteris, recentioriſque monetae Romanae pretio, ac valore comparatur.* VII. *Symbola, quae variis Athenienſium Numis impreſſa ſubinde fuerint, exponuntur. Pollux ab erroris, & inconſtantiae nota contra Hemſterhuiſium defenditur, ac illuſtratur. Scholiaſtae Ariſtophanici error de Laurioticis fodinis oſtenditur.* VIII. *Noctuae effigiem omnibus Athenienſium Numis impreſſam eſſe, ſimulque varietatem aliquam in Noctuae ſitu reperiri indicatur. Noctuam ipſam ab Vrbibus etiam, quae Athenienſium Coloniae fuerant, uſurpatam eſſe variis exemplis oſtenditur.*

ditur. Calactinorum Numus profertur, ipſumque Euboicae potius, quam Siculae, Calacte tribuendum eſſe contra Begerum aſſeritur. Sponii error notatur; ac Heſychius emendatur, & illuſtratur. IX. *Noctuam ipſam in aliarum quoque Vrbium Numis, quae Athenienſium Coloniae non erant, impreſſam eſſe variis exemplis oſtenditur. Eximium quendam Numum non ab Argivis, ſed ab Athenienſibus, cuſum fuiſſe contra Haymum ſuadetur; ac literae ipſi inſcriptae coniectura explicantur. Plutarchi error indicatur, aut ipſius textus reſtituitur; ac illuſtratur.* X. *Amphoram quoque ſingulis Athenienſium Numis inſculptam eſſe obſervatur. Varius eiuſdem ſitus exponitur; veriorque huius ſymboli cauſſa; & origo demonſtratur.* XI. *Symbola, ſive figurae in adverſa Numorum area impreſſae recenſentur; ac veriſimilior ipſarum ſignificatio proponitur.* XII. *Athenarum, ſive potius Athenienſium nomen Numis omnibus inſcriptum obſervatur. Nonnii, aliorumque error oſtenditur. Antiquior characterum Athenienſium forma indicatur, ac illuſtratur.* XIII. *Quid literis Amphorae inſcriptis expreſſum fortaſſe fuerit, inquiritur. Veriſimilior opinio proponitur, ac illuſtratur: atque numericus literarum Atticarum valor ex Ariſtophanis Scholiaſte demonſtratur.* XIV. *Literae ſubtus Amphoram Numis impreſſae recenſentur. Verior ipſarum ſignificatio eligitur, & confirmatur. Obſcuriores literae Numis quibuſdam inſcriptae explicantur, ac emendantur.* XV. *Athenienſium Civium nomina Numis ipſis inſculpta obſervantur. Opinionum varietas in explicandis illis exponitur; & Haymi ſententia de Ariſtotelis, & Apellicontis nomine Numis inſcripto refellitur.* XVI. *Inſignis Athenienſium Numus contra Haymi ſententiam explicatur: ipſius aetas, ſymbola, & nomina declarantur.* XVII. *Rationes, & exempla quoque afferuntur, quibus altera opinio defendi poſſit, quae non Archontum Eponymorum nomina, ſed Magiſtratus alios, praeſertim vero Monetae Praefectos, Numis inſcriptos eſſe contendit.* XVIII. *Altera tamen opinio veluti clarior ac veriſimilior proponitur, quod nimirum in Numis ipſis Archontum Eponymorum nomina impreſſa ſint.* XIX. *Id ex veteri conſtantique Graecarum Vrbium more probatur, quae Archontas, vel ſupremos alios Magiſtratus ſuos Numis inſcribere conſueverunt: quod variis exemplis oſtenditur; atque illarum praeſertim Vrbium, quae ab Athenienſibus originem, aut leges acceperant, adeoque illo-*

illorum Coloniae cenſebantur. XX. *Chion Athenienſium Coloniam fuiſſe, ſimulque Archontum Eponymorum nomina Numis inſcribere conſueviſſe Veterum teſtimoniis, & Numis ipſis oſtenditur. Id facile Athenienſium ipſorum more, & exemplo factum innuitur.* XXI. *In nonnullis etiam Athenienſium ipſorum Numis Archontis titulum expreſſum eſſe demonſtratur. Vrſini, & Harduini error in definienda Numorum illorum aetate oſtenditur. Cognomines Archontes aliqui, qui in Numis, ſimulque Faſtis occurrerent, recenſentur.* XXII. *Cur non unicum Archontis Eponymi nomen, ſed duo interdum, plerumque tria Civium nomina Athenienſium Numis impreſſa fuerint, coniecturis, aliarumque Vrbium exemplis explicatur.* XXIII. *Primum nomen Athenienſium Numis inſculptum non alterius fortaſſe, quam Archontis Eponymi, cenſendum eſſe variis Numorum exemplis innuitur; iiſdemque Numis invicem collatis vera nominum ſeries, & ordo demonſtratur.* XXIV. *Quamvis Eponymi Archontis nomen ſingulis Numis inſcriptum eſſe dicatur, facile tamen Archontis titulum in iis ommitti potuiſſe probatur; idque in pluribus etiam Graecarum Vrbium Numis factum oſtenditur.* XXV. *Archontum Eponymorum nomina Numis impreſſa cum Faſtis conferri, aut in Faſtis ipſis inquiri non poſſe obſervatur. Integra Nummorum ſeries, quibus Archontum nomina inſcripta fuerint, ex variis Scriptoribus exhibetur; ſimulque XII. Numi hactenus inediti ex Stoſchiano, & Corazziano Muſeo proferuntur.*

DIS-

DISSERTATIO XII.

De Atheniensium Numis, et Archontum nominibus, quae ipsis inscripta conspiciuntur.

I. Si gravis, ac celeberrima quaeſtio de maiori Numiſmatum, Marmorumve praeſtantia, quae ſuperiori ſeculo inter doctiſſimos, atque immortales Viros Spanhemium, & Gudium exarſerat; ac noſtris etiam temporibus fervere conſpicitur, ſolis Atheniensium Marmoribus, ac Numis dirimenda foret, dubitari certe vix poſſet quin Marmoribus ipſis princeps locus tribuendus, adeoque Gudio, ceteriſque, qui ipſius veſtigiis inſtitere, victoriae palma concedenda fuerit. Etenim, ſi plurimas Inſcriptiones illas ſpectaveris, quas in variis Atticae regionis partibus Cyriacus, Sponius, aliique plurimi exſcripſere, uberrimus exinde ſplendor in explicandis Atheniensium ritibus, Feſtis, Numinibus, Ludis, Magiſtratibus, rebuſque domi, foriſque praeclare geſtis exoritur; ut nihil de Atticae Populis, ac Tribubus, ipſorumque ſerie, vel numero hic dicam, quem ex Marmoribus ipſis eleganter adeo; accurateque conſtitui poſſe opportunius alibi demonſtravi (1). Itaque, ut uno omnia verbo complectar, nihil propemodum ex veteribus Atticae Scriptoribus de rebus eiuſmodi proferri poterit, quod alicuius etiam Marmoris praeſidio facile confirmari, vel illuſtrari non poſſit; quemadmodum certe plurima ad Athenienſis Urbis hiſtoriam, regimen, ac magiſtratus ſpectantia ſuperioribus Diſſertationibus, prout rerum, ac loci opportunitas tulerat, ex Marmoribus ipſis oſtendi. Sin vero Athenienſium Numos, qui plurimi ſane ſuperſunt, inſpexeris, tenuis adeo, dubiuſque ſplendor ipſorum hiſtoriae, ritibuſque explicandis hinc affulgere conſpici-

(1) Diſſert. IV. & V.

ſpicitur, atque obſcuros adeo characteres illi praeſeferunt, ut ipſorum cognitio aliis ex fontibus, vel monimentis aliis expectanda propemodum videatur; nec immerito plurimi exiſtiment Athenienſium Numos a ceterarum Vrbium Numis hac in parte mirifice ſuperari.

II. Etenim, ut exemplis etiam id clarius fiat, nulla propemodum vel Graeca, vel Latina civitas offendi poterit, quae peculiares quosdam ritus, Ludos, victorias, aut Feſta, praeſertim vero foedera, vel ὁμόνοιαν *ſocietatem* cum Vrbibus aliis initam Numis ſuis non expreſſerit. In Athenienſium vero Numis nihil eiuſmodi expreſſum, vel memoratum eſſe conſpicitur; ſi fortaſſe Numum illum inferius (1) proferendum excipias, in quo *Marathonia*, vel *Salaminia* pugna, licet obſcurius, indicatur. Siquidem Numos alios, quibus Athenienſium cum Smyrnaeis ſocietas expreſſa fuit, non ad Athenienſes ipſos, ut Vaillantius coniecerat, ſed ad Smyrnaeos potius referendos eſſe iam diximus (2). Innumeri aliarum Gentium Numi Caeſarum effigiem inſculptam exhibent; adeoque non modo Caeſarum ipſorum nomina, victorias, adventus, aliaque id genus plurima exponunt; ſed perſpicuos etiam temporis characteres praeſeferunt, quo cuſi illi fuerint; ſimulque terminum, aut aeram, qua Vrbes illae annos ſuos numerare conſueverant, ut immortalis Noriſius de Syro-Macedonum Numis oſtendit. Athenienſes vero, ſive quod veteri religione quadam prohiberentur; ſive quod ſemper αὐτονόμοι videri, propriiſque legibus, ac antiquis ritibus uti vellent, nuſpiam auguſta Caeſarum imagine Numos ſuos exornarunt; ut unicus proinde ipſorum Numus occurrat (3), in quo *Veſpaſiani* Caeſaris imago conſpicitur: quod ille nimirum, ut arbitror, Athenienſibus ipſis libertatem ademſerit, ipſoſque non ſuis, ſed Romanorum legibus uti iuſſerit (4). Cumque priſtina libertas illa mox a Domitiano Caeſare reſtituta foret (5), veterem repente morem inſtaurarunt, ut in antica Numorum area non Caeſarum effigiem, ſed galeatum, ut antea, Palladis caput exprimerent; adeoque in tanta Numorum varietate unius *Hadria-*

(1) Numus 53. (2) Diſſert. I. Numer. 39. (3) Vaillant. Numi Graec. Imperat. Pag. 20. & 325. (4) Sueton. in Veſpaſ. & Pauſan. Achaic. c. 17. (5) Plini. Epiſt. 24. Lib. VIII. Plutar. de Solertia Anim. Vide Vaillant. Pag. 222.

ni, amantiſſimi ſcilicet, ac beneficentiſſimi Caeſaris, vultus in Athenienſium Numis obſervatur [1]; quamvis Numus ille non ab Athenienſi quidem Republica, ſed a ſolo potius, ut videtur, *Scambonidarum* Populo percuſſus fuerit, cum in illo legatur Κοινὸν Σκαμβονιδῶν *Commune Scambonidarum*. Denique, ne exemplis aliis hic immorer, in aliarum Vrbium Numis illuſtrium virorum vultus, aut nomina, qui in iis aut bellicae virtutis gloria, aut poeticae, vel alterius artis laude floruerant, ſubinde occurrunt. Quamvis tamen Athenienſium civitas praeſtantiſſimorum eiuſmodi virorum numero, & gloria nulli unquam alteri vel Graecae, vel Latinae Vrbi conceſſerit, nunquam ipſorum effigie Numos inſignivit. Etenim clariſſimos viros illos [2], qui Themiſtoclis vultum, vel Ariſtotelis, & Apellicontis nomina ſe in Numis ipſis deprehendiſſe coniecerant, perſpicue falli putaverim, ut inferius oſtendetur [3]. Itaque ſola Cecropis bifrontis imago ſupererit, quae in antiquioribus Athenienſium Numis obſervari poſſit [4]; ſicuti in Numis aliis Iovis facies inſculpta fuit, ut Pollucis teſtimonio, ſimulque Numiſmatum aliquot, adhuc ſuperſtitum, exemplo erudimur. In ceteris autem omnibus ubique galeatum Palladis caput in principe, vel antica ipſorum area conſpicitur. Quod ſi fortaſſe vel Theſei, vel Martis [5], vel Cereris [6], vel Neptuni [7], imago in Numis aliis occurrit, id in adverſa ſolum ipſorum area obſervatur; cum anterior, nobiliorque pars Palladis effigie conſtantiſſime decoretur. Haec, aliaque id genus plura, quae facile adiungi poſſent, ſatis, opinor, argumento eſſe poterunt Athenienſium Numos aliarum urbium Numis concedere; ſimulque Athenienſia Marmora plurimum Numis ipſis praeſtare; cum in explicandis Athenienſium ritibus, feſtis, victoriis, rebuſque praeclare geſtis ex Marmoribus quidem plurima, ex Numis vero exigua, ac nulla propemodum lux accedere, vel oriri poſſe videatur.

III. Nihil eſt tamen, in quo Athenienſium Numos non ab Atticis ſolum Marmoribus, ſed ab aliarum quoque Gentium Numis ſuperari merito exiſtimentur, quam ſi Magi-

ſtra-

(1) Goltz. (2) Vid. Haym. Tomo I. pag. 216. & 193. (3) Numero 15. & 16. (4) Haym. Tom. I. pag. 156. 161. (5) Hiſt. Acad. Inſcript. Tomo I. (6) Vide infer. ad Num. 35. (7) Haym. Tomo II. pag. 82.

ſtratus ille, vel ſuprema Vrbium dignitas, quae plerumque Numis inſcribi conſueverat, obſervetur. Etenim vix ulla aut Graeca, aut Latina Civitas afferri unquam poterit, quae Magiſtratus ſuos, ipſorumve nomina Numis inſcribere non conſueverit; ipſiſque veluti characteribus imperii formam, aut annum exprimere, quo Numus ille prodierat. Ita Vaillantius (1), Harduinus (2), Spanhemius (3), aliique plurimi, qui varios Populorum Numos accuratiſſime deſcripſerunt, in ipſorum aliis Ἄρχοντος *Archontis*, in aliis Στρατηγοῦ *Strategi*, in aliis Πρυτανέως *Prytanis*, in aliis Ἀρχιερέως *Sacerdotis Maximi*, in aliis Ἐπιστάτου *Praeſidis*, in aliis Ἡγέμονος *Ducis*, *Praefecti*; in aliis Γραμματέως *Scribae*, in aliis Ἐπιμελήτου *Curatoris*, in aliis Πολιάρχου *Vrbis Praefecti* inſcripta nomina obſervarunt; ut ſi proinde Gentium illarum Faſti ſupereſſent, exinde quoque facile inferri, oſtendique poſſet quo tempore Numus ille cuſus eſſet. Qui vero plurimos Athenienſium Numos inſpexerit, varia quidem in ipſis, ac tria plerumque, Civium nomina inſcripta conſpiciet; ſed dubiis tamen, & obſcuris adeo characteribus, vel indiciis expreſſa, ut aegre coniici, vel divinari vix poſſit, quid eiuſmodi nominibus exprimatur. Itaque mirari plane non poſſumus ſi doctiſſimis etiam Viris, qui Numos illos illuſtrandos ſuſceperant, aqua hic haerere videatur; cumque in varias illi, ac diſſidentes opiniones abierint, ipſorum tamen quilibet ingenue fateatur ambiguum ſibi prorſus, & obſcurum eſſe an in Athenienſium Numis Eponymorum Archontum nomina inſcripta ſint, an potius Archontes alii, vel Magiſtratus exprimantur, qui auro, & argento flando, feriendoque praeſederint. Atque haec ipſa certe opinionum varietas, Athenienſium Numorum perplexitas, praeſertim vero graviſſima doctiſſimorum hominum autoritas, & opinio, qui Numis ipſis Archontes Eponymos inſcriptos eſſe putarunt, unice in cauſſa fuit, ut in contexenda Eponymorum ſerie, vel *Faſtis Atticis* adornandis de Athenienſium quoque Numis mihi diſſerendum eſſe putaverim. Etenim, ſi perſpicuis fortaſſe, certiſque characteribus oſtendi poſſet Archontum ipſorum nomina Athenienſium Numis inſcribi conſueviſſe, iam facile Archontum iſtorum ſe-

(1) Numi Imper. Pag. 310. &c. (2) Numi Popul. Illuſtrati. (3) Diſſert. IX Pagin. 698.

ſeries exinde uberior, plenïorque fieret; & quemadmodum Diſſertatione X. Archontes illos exhibui, qui in Graecis, Latiniſque Scriptoribus mihi omnium primo ſunt obſervati; ſuperiorique Diſſertatione plures Archontes alios expoſui, qui mihi ex Graecis Marmoribus affulſere, ita quoque in hac ipſa Diſſertatione plurimos Archontes alios complecterer, qui aliorum inſtar Eponymorum Faſtis inſeri, vel adiungi deberent. Antequam tamen accuratius, paulloque ſubtilius inquiram an eiuſmodi nomina Athenienſium Numis inſcripta Archontes Eponymos exprimere, vel deſignare fortaſſe poſſint, in ipſo veluti limine quaedam de Numorum ipſorum origine, materia, varietate, ſymbolis opportune diſſerenda putavi; ut exinde ceteris mox explicandis praeſidium, ac ſplendor accedat.

IV. Atque, ut ab ipſa Numorum Athenienſium materia exordiar, illos ex quolibet metalli genere, aureos nimirum, argenteos, aereoſque cudi conſueviſſe non modo pluribus Veterum teſtimoniis, ſed ex ipſorum quoque Numorum plurimis erudimur, qui adhuc ſuperſunt, atque in Cimeliarchiis conſpiciuntur. Certe Spanhemius (1), ut Scriptores alios mox recenſendos ommittam, varios Athenienſium Numos exhibet, *drachmam* nimirum, *tetrobolum*, *triobolum* *diobolum*, *obolum*, ac *ſemiobolum*, quorum quilibet argenteus eſt; quemadmodum teſtatur (2) ſe aureos etiam, atque argenteos Athenienſium Numos ante Ariſtophanis aetatem cuſos conſpexiſſe, qui, quamvis ab Ariſtophane pulcherrimi, optimeque cuſi dicantur, rudes tamen, atque inconcinni merito videantur, neque cum plurimis Siculorum, aut Magnae Graeciae Numis elegantia, vel pulcritudine ſint conferendi. Quod vero ad Scriptores attinet, ſingula Athenienſium Numorum genera ex metallo quolibet conflata Pollux enumerat (3). Sed clarius haec tamen, longeque uberius ex Ariſtophane deprehendi poterunt, qui aureos quidem, argenteoſque Numos prioribus temporibus Athenis uſurpatos eſſe, moxque aereos etiam, ſed inelegantes admodum, peſſimaeque notae cudi coepiſſe conqueritur *in Ranis*.

Πολ-

(1) Ad Ariſtoph. Aves verſ. 861. (2) Ad Ranas verſ. 732. (3) Libr. IX. c. 6. ſegm. 60. & ſeq.

Πολλάκις γ' ἡμῖν ἔδοξεν ἡ πόλις πεπονθέναι
Ταυτὸν ἔστε τῶν πολιτῶν τὰς καλάς τε, κἀγαθὰς
Εἴς τε τ' ἀρχαῖον νόμισμα, κ̀ τὸ καινὸν χρυσίον.
Οὔτε γὰρ τύτοισιν ὖσιν ὐ κεκιβδηλευμένοις,
Ἀλλὰ καλλίςοις ἁπάντων, ὡς δοκεῖ, νομισμάτων,
Καὶ μόνοις ὀρθῶς κοπεῖσι, κ̀ κεκωδωνισμένοις
Χρώμεθ' ὐδὲν, ἀλλὰ τύτοις τοῖς πονηροῖς χαλκίοις
Χθέςτε κ̀ πρώην κοπεῖσι τῷ κακίςῳ κόμματι

Saepe nobis viſa eſt Civitas affecta eſſe
Eodem modo erga Civium aequos, ac bonos,
Quo erga Numum veterem, novumque aureum Numum.
Neque enim his, qui ſcoria mixti non ſunt,
Sed omnium pulcherrimi, ut videtur, Numi,
Solique probe cuſi, ac tinnientes,
Vllo pacto utimur; ſed his improbis aereis
Heri, nuperque cuſis, nota peſſima.

Itaque, cum *Ranae* anno 3. Olymp. XCIII. in ſcenam prodierint, ut accuratiſſime demonſtravit Palmerius, maniſeſtiſſime inferri debet quod paullo ante praeter argenteos Numos, quos Hippiae Piſiſtrati filii temporibus, hoc eſt circa Olympiadem LX. Athenis cudi conſueviſſe teſtatur Ariſtoteles (1), aurei quoque Numi percuſſi fuerant; moxque nuperrime deterioribus etiam aereis Athenienſes ipſi Peloponneſiaco fortaſſe bello, aliiſque calamitatibus impulſi uti caeperunt, ut Gronovius (2) obſervavit: quemadmodum circa Olymp. CIV. a Timotheo dum Olynthios obſideret, aereos Numos cuſos eſſe conſpicio (3). Hinc optime ad illas Comici voces *καινὸν χρυσίον novum aureum* Scholiaſtes adnotavit: τῷ προτέρῳ ἔτει ἐπὶ Ἀντιγένυς. Ἀλλα νικῆ, φησὶ, χρυσῦν νόμισμα κοπῆναι κ̀ Φιλόχορος ὁμοίως, τὸ ἐκ τῶν χρυσῶν Νικῶν. Quem ſane difficilem obſcurumque Scholiaſtae locum, in quo verba quaedam exciderunt, ut notavit Kuſterus, ita facile reddi, vel explicari poſſe putaverim: *primo* ante annum hunc, quo Ariſtophanes Ranas edidit, *anno ſub Antigene* Archonte... *ait aureum Numum cuſum fuiſſe. Philochorus etiam* aureum Numum *ex aureis Victoriolis* cuſum eſſe teſtatur. Etenim, quod ad

(1) Oecon. Lib. II. c. 20. (2) De Pecun. Veteri Lib. II. c. 8. (3) Ariſt. Oecon. Lib. II.

ad Antigenem Archontem attinet, is anno 2. Olymp. XCIII. Eponymorum Faſtis inſcribitur; adeoque annus ille, qui hic πρότερος *primus* vocatur, proxime ſuperior intelligi debet. Quod vero ad χρυσᾶς Νίκας *aureas Victoriolas* ſpectat, ex quibus aureus Numus ille conflatus dicitur, non aliud ipſas eſſe coniecerim, quam votiva quaedam anathemata, ſeu Victoriae ſimulacra, quae ab Athenienſibus, victoria parta, in Palladis Aede ſuſpendi, aut in ipſis Deorum manibus collocari conſueverant, atque a Cicerone (1) *Victoriolae* appellantur, ubi illas ex Graecorum Templis a Dionyſio ſublatas eſſe memorat, ut eſt a Valeſio obſervatum (2), qui plura de Victoriis illis accuratiſſime diſputavit. Suſpicor etiam illas Minervae ipſius imagines eſſe poſſe, cum Pallas ipſa Νίκης *Victoriae* nomine appellari conſueverit (3); ut quemadmodum nempe in Acropoli Ἀθηνᾶς Νίκης *Minervae Victoriae*, ſive *Victricis* ſtatua cum alis aureis dicata fuerat (4), ita quoque ſtatuae aliae ex auro confectae, conſecrataeque illi fuerint, ex quibus deinde Numus aureus conflatus ſit. Quandoquidem vero mox Athenienſes τοῖς πονήροις χαλκίοις *peſſimis aereis* uſos fuiſſe dicit Ariſtophanes, Scholiaſtes ipſe adnotavit ἐπὶ γὰρ Καλλίου χαλκοῦν νόμισμα ἐκόπη *etenim ſub Callia Archonte Numus aereus cuſus fuit*; hoc eſt eodem ipſo anno 3. Olymp. XCIII. quo Callias Archon fuit, atque Ariſtophanes Ranas edidit; ut optime proinde dixerit Numos illos χθὲς, καὶ πρώην *heri, ac nuper* uſurpari coepiſſe. Itaque doctiſſimi Spanhemii calculus admitti certe non poterit; qui, quamvis καινὸν χρυσίον *novum aureum Numum* Antigenis Archontis anno percuſſum conceſſerit, adeoque Kuſteri coniecturam, qua καινὸν χαλκίον *novum aereum* reſcribendum putaverat, accurate reiecerit (5); alibi tamen (6), cum Calliae Archontis nomen etiam anno 1. Olymp. LXXXI. in Faſtis offendiſſet, aereos tunc primum Numos Athenis uſurpatos eſſe defendit. Meurſius (7) vero, cum ex Suida obſervaſſet aereum Numum ſub Archonte Callia cudi caepiſſe, idemque Calliae nomen etiam Olympiadis XCII. anno 1. in Faſtis occurrere deprehendiſſet, incertum eſſe putavit cuinam po-

(1) De Natu. Deor. Lib. III. c. 34. (2) In Notis ad Ammian. (3) Harpocr. in Νίκη & Suidas. (4) Vlpian. ad Orat. in Timocr. Vid. Meurſ. Lect. Attic Libr. I. c. 20. (5) Ad Ranas ver. 732. (6) Diſſert. II. Pag. 89. (7) De Arch. Athen. Lib. II. c. 19.

potius ex tribus Archontibus, aut annis illis aerei Numi origo adſcribi debeat. Sed clarior eſt certe Ariſtophanis, eiuſque Scholiaſtae locus, quam ut aerei Numi ab Ariſto-phane memorati origo ad Olympiadem aliam, quam XCIII., referri poſſit.

V. Ac ne ſcrupulus adhuc ullus haerere poſſit, perſpicuum alium Ariſtophanis eiuſdem locum addidiſſe iuverit, ubi tempus illud exprimitur, quo aerei Numi uſurpari, ſimulque mox aboleri coeperunt. Itaque Comicus in *Eccleſiazuſis* Pheidolum quendam inducit interrogantem

. . . . . . τὺς χαλχὺς δ' ἐκείνυς ἐνίκα
Ε'ψηφισάμεσθα ὐκ οἶσθα;

. . . . . . aereos autem Numos illos quando
ſententia confirmavimus non ſcis?

alter vero reſpondet decretum illud ſibi male ceſſiſſe: quod, cum aereos eiuſmodi Numos plurimos comparaſſet, farinamque empturus in foro verſaretur

Α'νέκραγ' ὁ Κήρυξ μὴ δέχεσθαι μηδένα
Χαλχὖν τὸ λοιπόν. ἀργύρῳ γάρ χρώμεθα

Clamavit Praeco ne quis recipiat
Aereum Numum *in poſterum. argento enim utimur.*

Ergo anno 4. Olymp. XCVI. quo *Eccleſiazuſae* ſunt actae, aereus ille Numus abolitus fuerat; cumque idem ille Civis, qui aereos Numos iacturae ſibi fuiſſe conqueritur, aereos ipſos cudendos eſſe decreverit, manifeſte colligitur aereorum iſtorum originem ad Olymp. LXXXI. referri non poſſe. Neque tamen exinde fieri, vel inferri poſſe putaverim quod aerei Numi Olympiade ſolum XCIII. Athenis cudi, vel uſurpari coeperint, quamvis ſuperior Ariſtophanis, eiuſque Scholiaſtae locus id innuere videatur. Siquidem ante Olympiadem illam aereos ipſos Athenis uſurpatos eſſe conſpicio. Certe Athenaeus (1) aſſerit aereos Numos Dionyſii cuiuſdam Rhetoris, Poetaeque conſilio inſtitutos fuiſſe, qui propterea χαλχὖς *Aereus* eſt appellatus. At Dionyſius ille anno 4. Olymp.

(1) Libr. XV. c. 3. Vid. & Libr. II. c. 11.

Olymp. LXXXIV. eius coloniae dux fuit, quae Athenis in Italiam migravit, Thurioſque, vel Sybarim condidit, ut teſtatur Plutarchus [1], ergo ipſius de cudendis aereis conſilium ad Olympiadem XCIII. referri non poterit; cumque Plutarchus ipſe memoret Hieronem quendam Niciae familiarem ſeſe Dionyſii Chalci filium credi voluiſſe, tacite profecto ſubindicat Dionyſium ipſum tunc temporis, quo Nicias nondum ad Rempublicam acceſſerat, hoc eſt circa Olympiadem LXXXVII. obiiſſe; adeoque aereos Numos, qui ipſius hortatu cuſi fuerant, ad antiquiora tempora referri debent.

VI. Quandoquidem vero varias Athenis Numorum ſpecies extitiſſe diximus, haec ipſa Numorum varietas exponenda nobis occurrit, ut exinde cetera facilius veluti e fonte dimanent. Atque, ut ab argenteis exordiar, qui frequentius cudi, vel adhiberi conſueverant, ſeptem illorum ſpecies enumerat Pollux, quae ad drachmam ipſam veluti partes, aut multiplices referri facile poſſunt; nimirum *tetradrachmam*, *didrachmam*, *tetrobolum*, *triobolum*, *diobolum*, *obolum*, ac *ſemiobolum*. Drachma ipſa *ſex* argenteis obolis conſtabat [2], obolusque quilibet, ut Cleopatra, & Pollux aſſerit, *octo*; vel, ut Suidas, *ſex*, vel, ut Plinius, *decem* aereis componebatur: ex quo facile aliorum valor iuxta varias hypotheſes intelligi, conſtituique poterit. Ad haec ex *centum* drachmis argenteis Atticis Attica *mina* componebatur [3]; atque ex *ſexaginta* eiuſmodi minis argenti *talentum* conſtabat; ut proinde talentum ipſum ſex drachmarum millia, atque trigintaſex millia obolorum complecteretur. Quod vero ad aureos Numos attinet, ipſi vel ſimpliciter χρυσεῖς *aurei*, vel ςατῆρες *ſtateres*, vel δαρεικοί *darici* dicebantur [4]; atque ipſorum quilibet *viginti* drachmis argenteis aequalis erat; adeoque talentum argenteum *tercentis* aureis Numis conſtabat. Cumque aureus ipſe, Heſychio teſte, aureis drachmis *duabus* componeretur, drachma quaelibet aurea *decem* argenteis drachmis aequalis erat: ut optime proinde dixerit Pollux [5] quod aurum *decuplo* argentum pretio, ac valore ſuperabat;

 quam-

(1) In Nicia. Vide Ariſtot. Rhetor. Lib. III. c. 2. (2) Pollux ſeg. 60. & Plin. Lib. XXI. c. ult. & Plutar. in Lyſand. (3) Poll. ſeg. 59. (4) Harpocr. in Δαρεικος. (5) Segm. 76.

quamvis id non ubique vel conſtanter obtinuerit. Quemadmodum vero ex minis, drachmiſque argenteis argenteum, ita quoque ex drachmis aureis aureum talentum efficiebatur; ipſumque *tribus* aureis [1], hoc eſt *ſex* aureis drachmis, ſive *ſexaginta* argenteis drachmis conſtabat; adeoque talentum auri *centeſima* ſolum argentei talenti pars erat, quod frequentius exprimi vel uſurpari conſueverat: ut cum in Atticis Scriptoribus ſimplex *talenti* nomen occurrat, id non de *aureo*, ſed *argenteo* ſolum intelligi debeat; quemadmodum Etymologi, aliorumque teſtimonio erudimur *argenti* nomine Numos omnes, quicumque demum illi fuerint, deſignari. Quod ſi Athenienſis monetae valor cum Romanae pretio conferatur, aſſerit Plinius quod *drachma Attica denarii argentei pondus habet* [2], adeoque, cum denarius ille *nonageſima ſexta* Romanae librae pars foret, in qualibet argenti libra nonaginta ſex Atticae drachmae continebantur; quamvis centum in illa communiter ſupputari, adeoque denarius drachmae prorſus pondere, & pretio aequalis cenſeri ſoleret. Denique, cum argenteus ipſe Romanorum denarius cum moneta, qua nunc utimur, comparatus Romano iulio prorſus aequalis a doctiſſimis Viris [3] oſtendatur, inito calculo facile deprehendi poterit quod Attica drachma eidem Romano iulio prorſus aequalis erat; adeoque Talentum Atticum argenteum 6000 iuliis, ſive 600. Philippeis Numis conſtabat.

VII. Atque eiuſmodi quidem Athenienſium Numorum varietas non ex pondere ſolum inferri poterit, quod Spanhemius, Haymus, aliique plurimi demonſtrarunt; ſed ex variis quoque ſymbolis, aut imaginibus, quibus inſigniti illi fuerant. Ita Pollux obſervat τό μὲν διώβολον ἐντετυπωμένην ἔχον γλαῦκα. κ̀ ἐκ θατέρȣ πρόσωπον Διό: . το δέ τετρώβολον τὸ μὲν πρόσωπον ὁμοίως, δύο δὲ τὰς γλαῦκας [4] *ac Diobolus quidem Noctuam inſculptam habet; ex alia vero parte Iovis faciem. tetrobolus vero Iovis ſimiliter faciem, ſed Noctuas duas*. Quo quidem loco Pollucem falli, ſibique non conſtare Hemſterhuiſius exiſtimat, ubi Numis illis *Iovis*, non *Palladis* effigiem inſculptam fuiſſe dicit; laudatoque Pollucis [5] ipſius, atque

(1) Poll. ſegm. 53. & Gronov. de Pecun. vete. Lib. III. c. 7. (2) Libr. XXI. c. ult. (3) Bud. de Aſſe Gronov. de Pecun. veter. Beverin. Syntag. de Pond. (4) Segm. 63. (5) Segm. 75.

atque Ariſtophanici Scholiaſtae (1) loco, quo perſpicue erudimur in tetradrachmis Palladis vultum inſcribi conſueviſſe, idem quoque de diobolo, ac tetrobolo cenſendum eſſe contendit. Facile tamen Pollucem ipſum ab inconſtantiae, vel erroris nota liberari poſſe putaverim. Quamvis enim in tetradrachmis non Iovis, ſed Palladis vultum inſculptum eſſe mox dixerit, non inde tamen inferri poteſt quod in diobolis etiam, ac tetrobolis eadem illa Palladis effigies ſemper inſculpi conſueverit; nec aliquando potius in Numis aliis, quos facile Pollux inſpexerat, Iovis facies expreſſa foret. Certe in regia Galliarum Gaza inter alios Athenienſium Numos, qui ab Oudineto ſunt obſervati, Numus conſpicitur (2), in cuius antica parte Iovis effigies; in adverſa vero Pallas oleae ramum dextra, Noctuamque ſiniſtra manu tenens exprimitur: quod argumento eſſe poterit non in poſtica ſolum, ut inferius oſtendam, ſed in antica quoque Numorum parte varietatem aliquam ſubinde uſurpatam eſſe; ut proinde Pollucis locus temere ſollicitari, vel Pollux ipſe erroris argui non debeat. Perſpicuum eſt tamen frequentius in Numis omnibus Palladis effigiem exprimi conſueviſſe; ut ex Numis illis aperte colligitur, quos Spanhemius exhibuit (3). Siquidem in iis Palladis vultus ubique inſculptus conſpicitur; niſi quod in anteriori *oboli* parte Cecropis bifrontis facies occurrit; in adverſa vero *tetroboli* area Noctuae duae ſeiunctae; in *diobolo* Noctuae duae, ſed in caput unum ſuperne coaleſcentes conſpiciuntur; in drachma denique, triobolo, obolo, ſemiobolo, atque etiam aereo unica Noctua reperitur (4). Quinetiam in aureo quoque Numo Noctuae ipſius imaginem expreſſam fuiſſe teſtatur Ariſtophanis Scholiaſtes *ἐντετύπωτο δὲ τῷ Ἀττικῷ χρυσῷ νομίσματι ἡ* Γλαὺξ (5) *aureo Numo Attico inſculpebatur Noctua*: quamvis Scholiaſtes iſte eodem ipſo in loco aberraverit ubi in Laurio Atticae monte aurea metalla fuiſſe dicit. Etenim Thucydides (6), Plutarchus (7), aliique plurimi (8), qui de Laurioticis fodinis illis accurate diſſerunt, nunquam aurum, ſed argentum ſolum exinde ab Athenienſibus effoſſum aſſerunt; nec de aureis proinde,

(1) Ad Nubes ver. 861. (2) Hiſt. Acad Inſcr. Tom I. (3) Ad Ariſtoph. Aves ver. 1106. (4) Spanh Diſſ. IV. Pag 177 (5) Ad Equit. ver. 1091. (6) Libr. II. c. 55. & VI. c. 91. (7) In Nicia. (8) Vid. Meurſ. Fort. Athen. c. 7.

inde, ſed argenteis ſolum Numis intelligi debeat Ariſtophanes[1] cum ait Γλαῦκες ὑμεῖς ἄποτ' ἐπιλείψουσι Λαυριωτικαὶ *Noctuae*, hoc eſt Numi Noctuis inſigniti, *vos nunquam deſtituent Lauriοticae*; quemadmodum ſane de argenteis ſolum Numis haec intelligenda fore Scholiaſtes ipſe iam viderat cum ait ἡ γὰρ Γλαὺξ ὄρνεον ἐστιν Ἀθηνᾶς, ὅπερ πάνυ τιμῶντες Ἀθηναῖοι διὰ τὴν Θεὸν ἐν τοῖς τετραδράχμοις ἐνεχάραξαν νομίσμασιν. *Noctua enim Minervae ſacra avis eſt, quam* proinde *Athenienſes maxime honorantes propter Deam* ipſam, *tetradrachmis Numis inſculpſere*. Vnde factum ut id Numi genus non *tetradrachma* ſolum, ſed etiam *Noctua* vocaretur; quod nimirum conſtanter Palladis vultu, Noctuaeque imagine inſignitum eſſet; quemadmodum prius didrachma bovis effigiem, idque Theſeo, ut Plutarchus[2] exiſtimat, auctore, inſculptam habuit[3]: ἐκλήθη δὲ τὸ νόμισμα τὸ τετράδραχμον τότε ἡ Γλαὺξ, ἦν γὰρ γλαὺξ ἐπίσημον καὶ πρόσωπον Ἀθηνᾶς, τῶν προτέρων διδράχμων ὄντων, ἐπισημόντε βοῦν ἐχόντων.[4] *Tetradrachma vero aliquando Noctuae nomine vocabatur; Noctua enim, ac Palladis vultus* ipſius *nota erat; cum prius Didrachmae forent, boviſque notam inſculptam haberent*; quemadmodum etiam Didymus antiquiorem Athenienſium Numum bovis imagine inſignitum eſſe teſtatur.

VIII. Exinde vero iam facile intelligi, oſtendique poteſt cur conſtanter adeo in Athenienſium Numis Noctuae effigies impreſſa fuerit; ut ſi paucos illos excipias, quibus vittatum bovis caput inſculptum conſpicitur, in ceteris omnibus Noctua, non uno quidem eodemque, ſed variis prorſus modis expreſſa deprehendatur. Quamvis enim plerumque in media adverſae areae parte Noctua tranſverſae Amphorae veluti impoſita, vel inſiſtens videatur; aliquando tamen in area ipſa oleae arbor in medio, hinc Amphora erecta, inde Noctua reperitur[5]; aliquando Noctua non Amphorae, ſed epiſtylio inſidet[6]; aliquando quadratae baſi inſiſtit[7]; aliquando in navis prora[8]; aliquando ſuper oleae arborem; aliquando denique in ipſa Palladis manu conſpicitur: perinde quaſi Athenienſes ipſi Noctuae imagine, veluti

per-

(1) Aves ver. 1106. (2) In Theſeo. (3) Pollux ſeg. 60. (4) Schol. Ariſtoph. ad Aves 1106. (5) Haym. Tom. I. pag. 163. (6) Ibi pag. 210. (7) In Muſeo Arigon. (8) Hiſt. Acad. Inſcr. Tomo I.

perſpicuo charactere, Numos ſuos, aliarum Gentium inſtar, inſignire voluerint; ut quemadmodum nempe Corinthii *Pegaſum* (1), Cyrenenſes *ſilphium* apud illos praeſtantiſſimum, *Homerum* Chii, Mytilenaei *Sapphonem*, Rhegini *Leporem*, Cephalenii *Equum*, Lacedaemonii denique dimidiatum *Lupum* Numis inſcripſere (2), ita quoque Athenienſes Noctuam veluti tutelaris Numinis ſymbolum, Vrbiſque teſſeram uſurpaverint. Neque ipſa ſolum Athenienſium Civitas Noctuae imaginem in Numis omnibus characteris inſtar adhibuit; ſed in illarum quoque Vrbium Numis, quae Athenienſibus ſubditae, vel ipſorum Coloniae fuerant, eadem illa Noctuae facies impreſſa conſpicitur: perinde quaſi Vrbes illae ſuam ex Athenienſi Populo originem publico hoc monumento teſtari voluerint. Sic *Megara*, & *Camarina* Siciliae urbes, atque Athenienſium coloniae Noctuam Numis ſuis inſculptam habent (3). In Lebediorum Numis galeatum Palladis caput, ſimulque in adverſa parte Noctua reperitur cum hac epigraphe Λεβεδιων. Αθηναιος. *Lebediorum*. *Athenienſis*, vel *Athenaeus*. *qua poſtrema voce*, inquit Spanhemius, *vel Vrbis Praetor*, *vel Athenienſis illius origo deſignatur* (4). At veriſimilius hic certe non Vrbis originem, ſed ſolum potius Archontis, vel Praetoris nomen expreſſum eſſe putaverim; quod nempe cuſi Numi tempore *Athenaeus* Lebediorum Vrbi praeſideret. Ita Begerus (5) Numum exhibet, in cuius anteriori parte galeatum Palladis caput, in poſteriori Noctua Amphorae diotae inſiſtens conſpicitur cum literis hinc inde circa Noctuam inſculptis ΚΑΛΑΚΤΙΝ; riteque obſervat *caput Palladis*, *imo & Noctua Amphorae inſiſtens non ad Calactem Oppidum Siciliae*, *ſed ad Athenas videtur referenda*. Quamvis autem Calactem, Diodoro teſte, a Ducetio conditam eſſe fateatur Begerus; ad Calactem tamen, non Athenas eiuſmodi Numum referendum eſſe arbitratur; ſive quod incolae, qui Ducetio duce Calen migrarunt, non Samum, ex qua proxime advenerant, ſed Athenas potius, antiquiorem nempe ſui originem, expreſſerint; ſive quod incolae, colonique alii poſt Ducetium Athenis Calen conceſſerint; ſive denique quod maxima Siculae Cales, atque Atticae regionis, quae

(1) Poll. ſeg. 84. (2) Pollux. ſeg. 84. (3) Spanhem. Diſſer. IX. Pag. 570. (4) Ibi Pag. 573. (5) Theſaur. Brandeburg. Tomo III. pag. 39.

quae & ipſa quoque Ἀκτή, vel Καλὴ Ἀκτή vocabatur, ſimilitudo in cauſſa fuerit, ut Calactini eodem, quo Athenienſes, Noctuae ſymbolo in Numis uti voluerint. Sed, quamvis haec ille ſubtiliter, ingenioſeque coniecerit, Numum tamen ipſum ad Calacten potius illam referendum eſſe putaverim, quae in Euboea reperiebatur. Etenim Calen Acten non in Creta ſolum, ac Sicilia, ſed in Euboea quoque extitiſſe Herodotus (1), Stephanus (2), aliique memorant; ac, licet illa inter varias Athenienſium Colonias a Meurſio (3) minime enumeretur, veriſimilius eſt tamen ipſam Eretriae, Hiſticae, aliarumque Euboicarum Vrbium inſtar, ab Athenienſibus conditam, vel habitatam eſſe; quod de Calacte Sicula oſtendi certe non poterit. Etenim Ducetius, Diodoro teſte (4), non Samo, ut Begerus coniecerat, ſed Corintho ſolum homines novarum ſedium cupidos Calacten advexit; Vrbemque illam anno 1. Olymp. LXXXV. condidit, cum ſuperiori anno Pericles Athenienſium claſſe Samios violenter ſubegiſſet; ut à vero proinde maxime abhorreat quod Samii, ſi qui Calacten cum Ducetio migrarunt, Athenienſium teſſeram Numis ſuis inſcribere voluerint. Quod ſi in ipſa quoque Atticae regione Calacte quaedam cum Sponio (5) admitti poſſet, atque Καλη Ἀκτη *Calacte*, quae ab Athenaeo (6) memoratur, de Cale Atticae Populo intelligi poſſet, Numum ipſum ad Calacten hanc Atticam libentius revocarem; ut quemadmodum nempe Numos aliquos a Megarenſibus (7) Atticae, a Scambonidis (8), a Marathoniis (9), ab Anaphlyſtiis (10) cuſos eſſe conſpicimus, ut mox oſtendetur, ita quoque ſuperior Begeri Numus a Calactinis Atticis percuſſus fuerit. At doctiſſimo Caſaubono (11) obſervatum eſſe iam video Calacten illam, ex qua Caecilius Rhetor Athenaeo memoratus prodierat, non Καλὴν *Calem* Atticae Populum, ſed Calacten Siciliae Vrbem fuiſſe; ut proinde Sponius hac in parte aberraverit, atque ipſe quoque Sponii veſtigiis inſiſtens immerito dixerim (12) Athenaei verba de *Cale* Atticae Populo *fortaſſe* intelligi poſſe. Etenim Atticae Populus non Ἀκτη

Καλή

(1) Lib. VI. c. 23. Ptol. III. c. 15. (2) In Καλη. (3) Fortun. Athen. c. 6. (4) Lib. XII. c. 8. & 29. (5) Popul. Attic. Attic. 70. (6) Libr. VII. c. 21. (7) Harduin. Numi Illuſtr. (8) Goltz. in Hadrian. (9) Haym. Tom. I. Pag. 193. (10) Ioubert Scien. des Medail. Pag. 177. (11) Ad Athenae. loc. cit. (12) Differt. V. in Καλη.

Καλή *Acte Cale*, ſed Καλή *Cale* vocabatur [1]; ſicuti viciſſim Ακτή *Acte* non peculiarem Vrbem, aut Populum, ſed univerſam illam Atticae partem ſignificat [2], quae litori proxima erat, ut proinde Ακτίτυ *Actitis* nomine *Atticus* intelligatur: quod univerſa fere Atticae regio litori proxima, vel litoralis eſſet. Itaque ſuſpicor Heſychii locum emendandum eſſe, in quo de *Actite* lapide diſſerens ait Ακτίτης λίθος ἀπὸ τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Ακτῆς. Σοφοκλῆς Ακρισίῳ. *Actites lapis ab Acte* illa, *quae eſt in Peloponneſo: Sophocles in Acriſio*. Siquidem, quamvis Peloponneſiacam Acten a Thucydide [3] memoratam Stephanus eſſe dicat, ipſamque inter alias plures enumeret, Stephanus tamen ipſe eundem illum Tragici locum innuens nitide, diſerteque teſtatur Actitem lapidem ab Attica ſolum Acte nomen obtinuiſſe Ακτή. ὅτως ἡ Αττική ἐκαλεῖτο . . . . ἐξ ὃ τὸ Ακτίτυ πέτρα ἐν τῇ Τραγῳδίᾳ ἀντὶ τῆς Αττικῆς. *Acte. ſic Attica vocabatur . . . . ex quo Actites lapis in Tragoedia pro Atticus*.

IX. Illud hic tamen obſervari merito poterit quod quamvis in Athenienſium Numis conſtanter Noctuae effigies inſculpi conſueverit, atque in Vrbium illarum, quae Athenienſium Coloniae fuerant, Numis eadem illa Noctuae facies saepiſſime occurrat; exinde tamen veluti perſpicuo certoque charactere deduci non poterit quod Vrbs illa, quae Numis ſuis Noctuam inſcripſiſſe conſpicitur, ad Athenienſes ipſos ſpectaverit, aut illorum Colonia cenſeri debeat. Etenim, ut exempla plurima omittam, quae facile proferri poſſent, in *Theatinorum* Numis galeatum Palladis caput, ſimulque in adverſa area Noctua reperitur [4]; non quod Theate ipſa Athenienſium Colonia foret; ſed quod ibi Pallas eximio honore coleretur, ac univerſa regio olivetis abundaret, ut optime exiſtimavit Begerus. Ita prorſus in Synnadeorum Numis Noctua amphorae inſiſtens reperitur [5] cum epigraphe Συνναδέων *Synnadeorum*; neque tamen Synnadei Athenienſium Colonia eſſe poſſunt. Viciſſim *Thurii* ab Athenienſibus incolas, atque originem acceperunt; neque tamen in ipſorum Numis aut Noctua, aut Palladis vultus conſpicitur.

(1) Stephanus in Αγγελή. (2) Harpocr. in Ακτή Strabo Libr. I. pag. 59. & IX. Pag. 139. (3) Lib. IV. c. 109. (4) Beger. Tom. I. pag. 316. (5) Haym. Tom. II. Pag. 147.

tur. Prienenſes etiam Athenienſium Colonia fuerant, ipſorumque Numus Palladis vultu, Noctuaeque imagine inſignis occurrit (1); at Numus tamen alius reperitur, in quo neque Pallas, neque Noctua expreſſa conſpicitur. Denique Numus alter ab Haymo profertur (2), in cuius antica area mulieris facies, in poſtica vero Noctua expanſis alis cum literis hoc ordine P. A. diſpoſitis obſervatur; ipſumque Numum ab Argivis cuſum eſſe concedit Haymus; ut nimirum Iunonem apud ipſos cultam in principe Numi area, in poſteriori Vrbis nomen exprimerent. At, niſi plurimum fallor, literarum ordo vix patitur, ut exinde *Argûs* nomen exculpi poſſit. Accedit etiam quod Argivorum Numis, qui plures ſuperſunt, *Apollo Lycaeus*, vel anterior *Lupi* pars ubique impreſſa conſpicitur: quemadmodum Sophoclis Scholiaſtes aſſerit Argivos ipſos in Apollinis *Λυκοκτόνου* *Lupicidae* honorem Lupi imagine Numos ſuos veluti charactere exornaſſe *ὅθεν καὶ νομίσματι τῶν Ἀργείων ἐγχαράττεσθαι φασὶ λύκους, ὡς τὰς γλαῦκας Ἀθήνησι* (3) *unde Argivorum Numo Lupos inſculptos fuiſſe dicitur, ut Athenienſium Noctuas*. ut immerito proinde dixerit Pollux (4) Argivorum Numis *murem* inſculpi conſueviſſe. Itaque Numus ille, qui non *Apolline*, non *lupo*, non *mure*, ſi id quoque libeat, ſed *Noctua* ſolum inſignis conſpicitur, non ad Argivos ipſos, opinor, ſed ad Athenienſes potius ſpectaverit; qui non Iunonis, ſed Palladis vultum in ipſo, aliorum inſtar, expreſſerint. Quis vero facile dixerit quid tribus literis in ipſo expreſſis indicetur? Fortaſſe non integri nominis pars, ſed temporis characteres, aut numerales notae illae fuerint. Fortaſſe tribus illis veluti initialibus literis integra Magiſtratuum, vel Praefectorum nomina in Numis aliis inſcripta, deſignantur. Fortaſſe denique victoriam aliquam ex Argivis partam, ſi Argûs nomen perturbato literarum ordine ſit exſculpendum, exprimere voluerint; cum Noctua volitans, vel expanſis alis inſiſtens victoriam portendere, vel indicare videatur (5). At in re ſubobſcura nihil hic temere definire velim; cum praeſertim vel in Argivorum, vel in Athenienſium, vel in aliarum quoque Vr-

(1) Harduin. Numi Illuſtr. (2) Tomo I. Pag. 231. (3) Ad Electr. ver. 6. (4) Seg. 83. (5) Vid. Plutar. in Themiſt.

Vrbium Numis, aut ipſorum notis aliqua ſubinde varietas irrepſiſſe potuerit; ut nimirum characteres illos, aut notas, quae Athenienſium peculiares fuerant, ſuis aliquando Numis impreſſerint. Niſi tamen perſpicuis fortaſſe, certiſque rationibus oſtendatur Numos Noctuae imagine inſignes ad Vrbium Graecarum aliquam ſpectaſſe, libentius illos ad Athenienſium Vrbem revocaverim: ubi praeſertim Numi pondus, magnitudo, & characteres alii conſpirent. Itaque Plutarchum graviſſimum alioquin virum facile deceptum eſſe putaverim, dum Lyſandri aetate, ſive Olymp. XCIV. anno I., quo Lyſander ipſe Athenas occupavit, non Athenienſium modo, ſed aliarum quoque Gentium Numos Noctuae imagine, in Athenienſium gratiam, plerumque inſignitos eſſe coniecit. Etenim cum Gylippo numorum ſacculos Athenis Spartam deferendos a Lyſandro traditos eſſe memoraſſet [1], ipſorumque plures a Gylippo furto ſurreptos, idque ſervi indicio deprehenſum eſſe, qui dixerat ὑπὸ τῷ κεραμικῷ κοιτάζεσθαι πολλὰς τὰς γλαῦκας *ſub tegulis Noctuas plures cubare*, repente ſubdit ἦν γὰρ, ὡς ἔοικε, τὸ χάραγμα τοῦ πλείστου τότε νομίσματος διὰ τοὺς Ἀθηναίους γλαῦκες *nam eo tempore plerumque Numiſma ſignabatur Noctua propter Athenienſes*. At ibi perſpicue non de exterarum Vrbium, ſed de Athenienſium potius Numis, qui Lyſandro ſupererant, agitur, quibus Noctuae inſcribi, quique *Noctuae* nomine deſignari conſueverant; ut immerito proinde Plutarchus ad alios, quam Athenienſium, Numos id referendum eſſe coniecerit. Itaque levior, ac falſa Plutarchi coniectura cenſeri debet; ſive, quod veriſimilius exiſtimo, in ipſius textu παρὰ τοὺς Ἀθηναίους γλαῦκες reſcribi debet; ut nempe exprimatur, tunc temporis pleriſque Numis *apud Athenienſes* Noctuam inſcribi conſueviſſe: quod nimirum antea *Bovis* etiam imago in iis impreſſa foret.

X. Quemadmodum vero Athenienſium Numos Noctuae imagine, veluti perſpicuo, conſtantique charactere, diſtingui poſſe iam diximus, quod illa conſtanter in ipſorum ſingulis obſervetur; ita quoque Amphora in Numis ipſis conſpicitur, atque ita quidem ut in paucis, fortaſſe antiquioribus, erecta ſit [2]; in pleriſque tamen tranſverſim poſita, No-

 ctuae.

(1) In Lyſand. (2) Haym. Tom. I. Pag. 156. 168. 177.

ctuaeque pedibus ſubiecta videatur. Vnde vero conſtans ille Athenienſium Numorum ritus incoeperit, quidve Athenienſes ipſi Amphorae imagine Numis impreſſa deſignare voluerint, definiri vix poteſt; cum Veteres hac in parte nihil tradiderint; Recentiores vero in varias ſubinde, ac diſſidentes etiam hypotheſes abierint. Ita nonnulli, ſed immerito prorſus, exiſtimant Amphoram illam hic deſignari, quae aquae plena litigantibus ab Archonte Eponymo concedebatur, ut opportunius alibi expoſui (1). Haymus (2) hic Amphoram illam indicari poſſe putavit, quae oleo plena Panathenaeorum victoribus concedebatur (3); cumque in antica cuiuſdam Athenienſis Numi facie Cybelem, ſimulque Bacchum expreſſum eſſe conſpiceret, Amphoram, quae in adverſa Numi parte conſpicitur, ad Bacchum ipſum referendam eſſe coniecit (4). Communior eſt tamen, longeque veriſimilior opinio quod Amphora Athenienſium Numis ea de cauſa inſculpta fuerit *quod Athenis*, ut Nonnius (5) ait, *praeſtantiſſima fictilia conficerentur, & primi quaſi illorum inventores fuerint* Athenienſes; ut optime Haymus ipſe (6), Begerus, aliique plurimi exiſtimarunt. Ac certe quod non fictilia ſolum, ſed ipſorum quoque conficiendorum ars, figularis nimirum rota, ab Athenienſibus inventa fuerit teſtatur Diodorus (7) ubi de Daedalo diſſerens ait τῆς ἀδελφῆς τῦ Δαιδάλυ γενόμενος ὑὸς Τάλως ἐπαιδέυετο παρὰ Δαιδάλῳ, παῖς ὢν τὴν ἡλικίαν. ἐυφυέςερος δ' ὢν τῦ διδασκάλυ, τόν τε κεραμευτικὸν τροχὸν ἕυρε. *Talos ex ſorore* Daedali *nepos, adhuc puer apud Daedalum inſtituebatur. Is ingenio Magiſtrum ſuperans, rotam figularem invenit.* Alii tamen figularis artis inventae gloriam non Thalo, ſed Coraebo potius Athenienſi tribuendam eſſe putarunt, ut Plinius (8), ac Suidas (9); eamque laudem Athenienſibus ipſis concedendam eſſe ex Critiae verſibus oſtendi poteſt, quos Athenaeus (10) conſervavit

Τὸν δὲ τροχὸν γαίηςτε, καμίνυτ' ἔκγονον ἕυρε
Κλανότατον κέραμον χρήσιμον οἰκονόμον
Η' τὸ καλὸν Μαραθῶνι καταςήσασα τρόπαιον

Rotam

(1) Diſſert. I. Numer. 24. (2) Tomo I. Pag. 167. (3) Vid. Diſſert. I. Numer. 25. (4) Tomo I. Pag. 177. (5) Ad Numiſm. Goltzii. (6) Tomo I. Pag. 162. (7) Lib. IV. c. 78. (8) Lib. VII. c. 56. (9) In Κοραιβος. (10) Lib. I. c. 22.

Rotam vero, terraeque, ac fornacis opus invenit
figlinum vas utile in domibus
Vrbs, quae praeclarum Marathone ſtatuit tropaeum

ubi doctiſſimus Caſaubonus legendum eſſe contendit τὸν δὲ τροχȣ̃ *rotae*; ut nimirum exprimatur Athenis non *rotam* ipſam, ſed ſolum figlinum vas inventum eſſe, quod elegantiſſime a Critia *rotae*, *terrae*, *ac fornacis opus* vocatur. Ceterum ſive figularem artem, ſive potius rotam etiam ipſam Athenienſes invenerint; compertum eſt tamen ipſos huius inventi gloria, fictilibuſque vaſibus, quae praeſertim in Anaphlyſto, & Coliade parabantur [1], efferri conſueviſſe, ut optime ſuſpicari quis poſſit ea quoque de cauſſa Amphoram Numis omnibus ab iis inſculptam eſſe: quemadmodum prorſus exinde etiam factum putaverim, ut in Numis aliis in ſiniſtra adverſae areae parte *rota* conſpiciatur [2]. Itaque mirari fortaſſe cum Oudineto [3] non liceat cur Athenienſes ipſi, qui alia plurima, ac illuſtriora quidem invenerant, fictilia ſolum, atque Amphoram Nummis inſcripſerint. Etenim, ut argumenta cetera ommittam, Gentium aliarum Nummi exemplo eſſe poſſunt, quibus non ſplendidiora ſubinde, ſed vulgaria potius ipſarum ornamenta inſcribi conſueverant; ut facile proinde Athenienſes ipſi non fruges, aut ignem ab iis inventum; ſed Amphoram potius pulcherrime ab iis elaboratam, aut inventam Numis ſuis expreſſerint, ut eiuſmodi inventi memoriam exteris omnibus, poſteriſque commendarent.

XI. Proxime poſt Amphoram ipſam Numis omnibus impreſſam explicandae nobis occurrerent imagines illae, vel ſymbola, quae in pleriſque Numis in adverſa ipſorum area ad dexteram, vel ſiniſtram Noctuae partem conſpiciuntur, ut *aquila*, *ſerpens*, *uvae racemus*, aliaque id genus plura, quae ſingillatim inferius exponentur ubi Numorum ſeries contexetur. Qua quidem in re plurima profecto differi, congerique poſſent; cum imaginum illarum ſingulae ad illuſtre quoddam Athenienſium facinus, aut aliquem ipſorum ritum referri facile poſſint. Sic, ut exemplis aliquot id oſtendatur,

(1) Plutar. de Audit. Athen. Lib. XI. c. 9. Suidas in Κωλιάδης. (2) Beger. Tom. III. Pag. 51. (3) Hiſt. Acad. Inſcript. Tom. I.

tur, ubi *gallus palmam tenens* conſpicitur [1], celebris gallorum pugna, quae Athenis celebrari conſueverat, expreſſa eſſe poteſt. *Apis* Numis aliis inſcripta [2], facile mellificium in Hymetto Atticae monte celebre deſignat. Ita *palma* Noctuae pedibus ſubiecta [3] Marathoniam, vel Salaminiam, vel aliam Athenienſium victoriam ſignificat. Ideo *cicadae* Numis aliis impreſſae conſpiciuntur [4], quod Athenienſes ipſi ſe *cicadarum* inſtar indigenas, autochthonas, ſponteque genitos exiſtimarent, ipſaſque capillis implexas geſtarent [5]. Ita quoque, ſi libeat, imagines ipſae, vel ſymbola ad res ſacras, aut varia Athenienſium Feſta, vel Numina referri poterunt; ut *aquila cum fulminibus* [6] ad Iovem; *cervus*, & *luna* [7] ad Dianam; *uvae racemus* [8] ad Bacchum; *ſerpens* [9] ad Palladem, vel Aeſculapium; *genuflexi viri* [10] ad Clementiam, vel Miſericordiam, cuius ara Athenis extiterat [11], revocari facile poterunt. Quandoquidem tamen haec omnia coniecturis ſolum innixa, nullique Veterum teſtimonio ſuffulta eſſe poſſunt, libenter illa praetereo: idque unum cum Cl. Viris [12] obſervari, ſtatuique poſſe putaverim, quod haec ipſa ſymbola Numis inſcripta nihil aliud cenſeri fortaſſe debeant, quam notae, vel characteres aliqui ſolo Praefectorum, ſive ſi mavis, Archontum arbitrio Numis adiecti, ut ab aliis Athenienſium Numis ipſorum praeſidio diſtingui poſſent.

XII. Atque hactenus quidem imagines omnes, vultus, ac ſymbola, quae variis Athenienſium Numis inſcripta fuerint, niſi pro rei dignitate, quantum certe vel rei perplexitas, vel operis noſtri conſilium patiebatur, Cl. Viris facem praeferentibus, complexi ſumus. Itaque nativus rerum ordo iam poſtulat ut characteres etiam illos, aut literas, ſi fieri id quidem poterit, exponamus, quae in pleriſque Numis, atque in adverſa ſolum ipſorum area conſpiciuntur. Siquidem, ſi Veſpaſiani, atque Hadriani Numos exceperis, quibus Caeſarum ipſorum nomen, vultumque inſculptum eſſe iam diximus, Numumque alium a Marathonio Populo cuſum, in cuius antica parte galeatum Palladis caput cum epi-

(1) Haym. Tom. I. Pag. 213. Vide inf. Numum 17. (2) Ibi Pag. 181. (3) Ibi Pag. 193. (4) Ibi Pag. 215. In Numo 2. 3. 58. (5) Vid. Diſſert. I. Num. 1. (6) In Numo 37. 38. (7) In Numo 40. 43. (8) In Numo 10. 11. (9) Nonnius ad Numiſ. Goltzii Vide Numum 1. 5. (10) In Numo 24. (11) Pauſan. Attic. c. 17. (12) Cuper. de Elephan. Lib. I. c. 9.

epigraphe ΜΑΡΑΘΩΝ *Maratho* reperitur (1), in antica Nummorum omnium parte galeatum Palladis caput ſine literis obſervatur. Ceterum characteres illi, voces, aut literae vel in ſuprema adverſae areae parte prope Noctuae caput; vel in infima ſubtus tranſverſam Amphoram; vel in Amphorae eiuſdem ſinu, ſeu medio; vel denique in dextra ſiniſtraque areae parte hinc inde circa Noctuam conſpiciuntur. Atque, ut ab iis exordiar, quae circa Noctuae caput, ſupremamque areae partem occurrunt, in pleriſque ΑΘΕ ſive ΑΘΗ, interdum ΑΘ inſcriptum conſpicitur: quod facile, conſtantiſſimeque ΑΘΕΝΑΙΩΝ *Athenienſium* intelligi, ſuppleríque debet; ut nempe exprimatur Numum illum *Athenienſium* eſſe: quod in omnibus fere Gentium aliarum Numis factum eſſe conſpicimus. Itaque, ut Harduino (2), aliiſque pluribus (3) obſervatum, praeclare fallitur Nonnius, qui cum in Numo quodam legiſſet ΑΘΕΝΑ ΙΩΝ, Numum ipſum *ad Ionem Xuthi filium alludere* exiſtimavit, *qui Athenis olim imperavit, & terram Atticam Ioniam vocavit* (4); nec multo ſane felicior Interpres ille, qui in Numo a nobis alibi proferendo (5) legendum aſſerit Ἀθηναίων δῆμος *Athenienſium Populus*: perinde quaſi *Athenienſis Populi* nomen Numis inſcribi conſueverit; neque potius in iſto *Demoſthenis* Archontis vel Praefecti nomen nitide, diſerteque habeatur. Illud hic etiam obſervari merito poterit quod, quamvis Olymp. XCIV. anno 2. Euclide Athenis Archonte vocales longae Η & Ω Athenas invectae, atque uſurpatae fuerint, nuſpiam tamen litera, ſeu vocalis Η in ipſo Ἀθηναίων nomine Numis impreſſa reperitur, quamvis ipſorum plerique poſt Olympiadem illam cuſi fuerint, adeoque in nominibus aliis, quibus Athenienſium Numos inſignitos eſſe conſpicimus, utraque vocalis illa frequentiſſime occurrat. Id vero facile, ut opinatur Spanhemius (6), ex ſeveriori quadam Athenienſium religione profluxit; qui licet in monimentis aliis *Grammaticam poſt Euclidem*, ut Plutarchi (7) verbis utar, novumque ſcribendi genus uſurpaverint; in exprimendo tamen Vrbis nomine veterem potius literarum formam conſervarunt; ut vix Numi ... ſu-

(1) Hard. Num. Illuſtr. (2) Numi Popul. illuſtr. (3) Ioubert Scien. des Med. Pag 399. (4) Ad Num. Goltz. (5) In Numo 11. (6) Diſſert. II. Pag. 115. & 85. (7) In Ariſtide.

ſuperſint, quibus non AΘE, ſed AΘH impreſſum ſit; ſi tamen accurate Goltzius (1) illos expreſſerit, cui prorſus atque Occoni *temere fidem non eſſe mancipandam ubi Graecos Numos adtigere* obſervavit Spanhemius (2). Sed haec, aliaque id genus plura, quae ad Vrbis Athenienſis nomen attinent, clariora ſunt certe quam ut fuſius exponi debeant.

XIII. Longe difficilius eſt ſane in tanto veterum Scriptorum ſilentio coniicere quid iis characteribus exprimatur, quos in Amphorae ſinu impreſſos eſſe conſpicimus. Siquidem in Numis illis, quos inferius exponam, *ſeptem* ſequentes literae inſcriptae ſunt, ut illarum quidem nonnullae ſemel unicoque in Numo obſerventur; aliae vero ſemel iterumque; unica denique ter, variiſque Numis inſcripta deprehendatur, ut in ſubiecta ſerie conſpicitur

3			2	1	1	1	2		1
A	.	.	Δ	E	Z	H	Θ	.	K

Certe, ſi literarum varietas vario Numorum ponderi, aut Amphorae magnitudini reſponderet, tenuis exinde ſuſpicio oriri poſſet quod ipſorum varietas non aliam, quam ponderis huius, valoris, aut Amphorae varietatem expreſſerit. Cum vero eadem prorſus Amphorae diotae magnitudo, idemque pondus, aut valor in iis etiam Numis obſervetur, qui variis tamen eiuſmodi literis inſigniuntur, nihil exinde conſtitui, vel inferri poſſe putaverim. Ita propemodum, ſi characteres illos Amphorae inſculptos cum literis Amphorae ſubiectis, vel cum nominibus, quae Numis inſcripta fuerint, comparaveris, nulla prorſus affinitas, atque connexio deprehendi poterit. Siquidem character Θ Amphorae inſculptus aliquando cum ΣΩ, & ME Amphorae ſubiectis coniungitur. Saepius tamen utrumque ex iſtis ſine Θ reperitur, quamvis cum alio charactere Amphorae impreſſo minime coniungatur. Ita character A cum KT & AΠ obſervatur; character Δ cum ΣΦ & EP coniungitur; ſed alicubi tamen ΣΦ ſine Δ reperitur, quamvis nulli unquam alteri coniungatur. Itaque perplexitas iſta argumento certe eſſe poterit quod neque Numi valor, neque Amphorae varietas, neque ullus Atticae Populus iis characteribus exprimatur. In tanta vero

rerum

(1) Tab. XIV. Vid. Oudin. Hiſtor. Acad. Inſcr. Tom. I. (2) Diſſert. XI. pag

rerum obſcuritate nihil, ut arbitror, veriſimilius afferri poteſt, quam varia ſolum loca literis eiuſmodi deſignari, in quibus Numi cudi conſueverant, hoc eſt Officinas illas, quae auro, argentoque feriendo deſtinatae fuerant, quae ἀργυροκοπεῖα vel σημαντήρια vocari conſueverunt, ut Harpocration, & Suidas teſtatur Ἀργυροκοπεῖα ὅπυ κόπτεται τὸ νόμισμα, ὃ νῦν σημαντήριόν τινες καλῦσιν hoc eſt Ἀργυροκοπεῖον locus *ubi cuditur pecunia, quem* σημαντήριον *nunc quidam appellant*. Itaque praeclare feliciterque Harduinus (1) coniecerat characteribus illis Α, Β, Γ etc. qui in graecis Caeſarum Numis ſubinde occurrunt, varias Monetariorum *Officinas*, quae in eadem Vrbe fuerant, deſignari: quemadmodum prorſus in latino Valentiniani Caeſaris Numo ſcriptum conſpicitur *Officina III. Conſtantinopolitana*. Itaque facile Athenis etiam, in libera nimirum civitate, quae argenteis fodinis, ac metallicis officinis aliis abundabat, varia Numorum genera non uno eodemque in loco, ſed in variis potius, diverſiſque Officinis fortaſſe cudi vel ſignari conſueverint; atque haec ipſa locorum, vel Officinarum varietas characteribus illis expreſſa fuerit, quos Amphorae inſcriptos eſſe iam diximus. Nec erat ſane cur Haymus ipſe, qui Harduini veſtigiis prius inſtiterat, ipſas quoque Amphorarum Officinas deſignatas hic eſſe coniiceret (2). Siquidem, ut argumenta cetera nihil moorer, nobiliores Amphorae Athenis in *Anaphlyſto* Populo, atque *Coliade* parari couſueverant (3); neque tamen eiuſmodi locorum nomina Amphoris ipſis inſcripta oſtendi facile poterunt. Quod ſi characteribus illis Officinarum varietas, ut antea diximus, exprimatur, ipſarumque numerus ex iis ſolum Numis conſtitui debeat, qui ad haec uſque tempora pervenerunt, decem, ut videtur, Officinae eiuſmodi Athenis admitti poterunt. Quamvis enim litera K ſequioribus temporibus *vicenarium* numerum exprimeret; perſpicuo tamen Philochori teſtimonio, quod Ariſtophanis Scholiaſtes exhibet, erudimur illa *denarium* potius numerum indicari. Etenim ubi Philochorus in Glaucippi Archontis anno, hoc eſt 3. Olymp. XCII. de Dicaſteriis agit, in quibus decem Iudices ex Tribubus electi ius dicebant, ait Ἀθηναῖοι ἀπὸ τῶν Φυλῶν ἐποίεν τὺς δικαςὰς κατὰ τὰ γράμματα. ἴιον ἡ πρωτη

(1) Vid. Ioubert. Scien. des Medail. (2) Tome I. Pag. 212. (3) Vide ſupra Num. 10.

τὸ Α ἔσχε σημεῖον, ἡ δευτέρα τὸ Β, καὶ αἱ ἄλλαι ὁμοίως ἕως τοῦ Κ. δέκα γὰρ οὐσῶν φυλῶν δέκα ἐγράφοντο δικασταί (1) *Athenienſes enim ex Tribubus eligebant Iudices ſecundum literas. Nēmpe prima* Tribus *habuit, ſignum A, ſecunda B. & aliae ſimiliter uſque ad K. Cum enim decem eſſent Tribus, decem quoque Iudices adſcribebantur*. Itaque in hac hypotheſi, ſi ex Nummis ſolum hactenus cognitis iudicium ferre liceat, decem Nummorum Officinae Athenis olim extiterint, ſi character ille K, qui in Nummis modo conſpicitur, antiquioribus etiam inſcribi conſueverit: nec facile divinare quis poterit an aucto deinde Tribuum numero Officinae quoque plures pauctoreſve tunc fuerint; cum praeſertim in pleriſque Nummis nullus omnino character in Amphora reperiatur: ſive quod extritus, evaniduſque Goltzii, Haymi, aliorumque diligentiam effugerit; ſive quod interdum ille negligi, vel ommitti conſueverit.

XIV. Quemadmodum vero in Amphorae tranſverſae medio in Nummorum plurimis unicus ubique character, aut litera reperitur, ita quoque infra Amphoram ipſam, aut in infima adverſae areae parte duo characteres alii, ſeu literae conſpiciuntur: atque ita quidem ut in variis etiam, diſtinctiſque Nummis, qui variis nimirum ſymbolis, atque nominibus inſigniuntur, eaedem prorſus literae ſaepius obſerventur, ut in ſubiecta ipſorum ſerie conſpicitur

AΠ. Num. 43.
EP. Num. 44.
EΦ. Num. 30.
HPA. Num. 36.
KT. Num. 25.
ΛI. Num. 45.
7. ME. Num. 11. 13. 14. 16. 17. 23. 27.
ΠE. Num. 60.
ΠP. Num. 24.
ΠΣ. Num. 32.
ΣA. Num. 47.
4. ΣΦ. Num. 21. 38. 39. 42.
6. ΣΩ. Num. 2. 3. 4. 7. 8. 50.
ΦA. Num. 34.
ΦΔ. Num. 41.
ΦI. Num. 1.
ΩI. Num. 37.

Qui

(1) Ad Plutum Act. IV. Scen. 4. verſ. 973.

Qui varios eiuſmodi characteres inſpexerit, atque accurate interſe comparaverit, facile, ut opinor, intelliget nihil fortaſſe veriſimilius ab iis, quam varios Atticae Populos, indicari, in quibus ipſi Numi percuſſi fortaſſe fuerint; aut quorum curae Monetariae Officinae tunc temporis commiſſae forent. Etenim ſiglarum, vel characterum quilibet ad aliquem ex notis Atticae Populis, veluti prima ipſorum ſyllaba revocari facile poterit. Sic ΑΠ *Apollonienſes* fortaſſe ſignificat; ΛΙ *Limnas*; ΣΑ *Salaminem*; ΠΡ *Praſienſes*, *Probalinthum*, *Proſpaltam*; ΦΑ *Phalerum*; ΦΙ *Philaidas*; ΣΦ *Sphettum*, aut *Sphendalen*; ΜΕ *Melitam*, aut *Melanenſes*; ΚΥ *Cytherum*, *Cycalam*, *Cyrtiadas*, *Cynoſargem*, *Cydantidas*, aut *Cydathenaeos*; ΕΡ *Ericiam*, *Hermum*, *Eretriam*, *Erchiam*, *Erechtheiam*, *Eroiades*. Obſcurius eſt autem quid characteribus ΠΣ exprimatur, cum ſenſus ullus exinde facile exſculpi nequeat. Sed facile vel ſcalptoris, vel pictoris vitio ΠΣ pro ΠΕ, quod alio in Numo conſpicitur, ſcriptum fortaſſe fuit; adeoque *Pergaſe*, *Pentele*, *Perrhidae*, *Perithoedae*, *Piraeeum* hic intelligi debet; eodemque modo pro ΦΔ in Numis aliis ΦΑ legendum erit, ut Numus etiam iſte ad *Phalerum*, alterius inſtar, referatur. Ita propemodum in Numo, in quo ΕΦ impreſſum conſpicitur, facile ΣΦ legendum erit; ut proinde Numus ille ad *Sphettum* referatur. Sic in alio Numo pro ΗΡΑ facile ΠΡΑ reſcribi poterit; niſi fortaſſe *Heraclea* quaedam Attica, vel Populus alius nobis incognitus exprimatur. Ybi vero ΩΓ Numis inſcriptum conſpicitur, num ΟΙΟΝ *Oeum* intelligi, ſupplerique debet? num ΩΡΟΠΟΣ *Oropus* tunc temporis Atticae Populis adiectus erat? num ΩΡΥΧΙΟΝ *Orychium*, quod Atticae regionis τόπον *locum* Stephanus appellat, ceteris Atticae Populis accenſebatur? Denique ubi ΣΩ non ſemel, ſed ſexies in Numis ipſis conſpicitur, num aliquis Atticae Populus, quem modo ignorare cogimur, fortaſſe exprimitur? aut ΣΩΣΤΗΡ *Zoſter* notiſſimus Atticae Populus indicatur? Maxima certe inter literas illas Ζ & Σ affinitas intercedit, ut in pluribus proinde vocibus, Marmoribus, ac Numis etiam una alterius loco uſurpari conſueverit; adeoque, Vaillantio ipſo teſte (1), alicubi ΣΕΥΣ pro ΖΕΥΣ ſubinde conſpiciatur; quod facile exemplis aliis oſtendi poſſet.

(1) Differt. II. Vide Nicolaum de Siglis c. 23.

ſet (1). Haec aliaque id genus, quae divinando fere ſubiecimus, accurate probari, refellive poterunt ubi characteres illi Numis impreſſi ſubtilius explorentur, aliorumque Numorum praeſidio uberiorem aliquando lucem iis affundi contigerit. Illud unum hic obiter inferri, vel obſervari maxime velim quod eiuſmodi Populi, ſi quidem Atticae Populi cenſendi illi fuerint, ad cives illos, Archontes, aut Praefectos, qui Numis inſcripti ſunt, referri minime poſſunt. Etenim, ut exemplis aliis abſtineam, in Numis, quos inferius Num. 36. 37. & 38 proferam, duo poſtrema nomina prorſus eadem ſunt, atque in 37. & 38. idem quoque ſymbolum obſervatur; & tamen in 37. character ΩΙ, in 36. ΗΡΑ, in 38. ΣΦ reperitur. Atque, ut illuſtrius exemplum aliud exhibeam, in Numis 43. & 44. eadem prorſus nomina, idemque ſymbolum ineſſe conſpicitur; & tamen in unius Amphora Α, ſubtus Amphoram ΑΠ; in alterius Amphora Δ, ac ſubtus Amphoram ΕΡ ſcriptum conſpicimus: quod argumento certe eſſe poterit haec Populorum nomina, ſeu characteres illos, quicumque demum ii fuerint, ad cives illos minime referri poſſe, qui Numis inſcribuntur. Cum tamen in Numis 36. 37. & 38. in primo ſolum nomine varietas obſervetur, ſimulque varium Populi nomen inſcribi videatur; atque viciſſim in 2. & 3. quemadmodum prorſus in 7. 8. & 9. primum nomen ſit idem, ſimulque character etiam aut Populi nomen idem eſſe videatur; facile ſuſpicari quis poterit characteres illos aut nomina ſubtus Amphoram inſculpta non ad cives omnes Numis inſcriptos, ſed ad primum dumtaxat, veluti ipſorum principem, referendos eſſe.

XV. Supremo tandem loco characteres alii, vel nomina explicanda nobis occurrunt, quae in omnibus fere Athenienſium Numis in adverſa ipſorum area circa Noctuam hinc inde diſpoſita reperiuntur; ut aliquando quidem unicum, ſubinde duo, plerumque tamen tria; aliquando mutila, vel imperfecta; plerumque etiam integra, & abſoluta videantur. Quandoquidem vero de iis nominibus, Numorumque characteribus nihil omnino veteres Atticae Scriptores prodidere, tanta hac in parte perplexitas, atque obſcuritas haberi profecto debuit, ut illa vix apte dirimi vel ſuperari nunc poſſit: cum

(1) Vid. Lucian. Iudic. Vocal. Seguin. Selecta Numiſm. in fine.

cum praeſertim doctiſſimi quoque Viri, qui Athenienſium Numos explicandos ſuſceperunt, ita diſſideant, ut alii quidem illuſtrium Virorum, qui Athenis floruerant, alii Eponymorum Archontum, qui Athenienſium Faſtis inſcribi conſueverant; alii denique Magiſtratuum, aut Praefectorum, qui cudendis Numis ipſis praeſederant, nomina iis impreſſa fore putaverint. Quid Cl. Viros in diſſidentes adeo ſententias impulerit accurate primum exponam, ſimulque rationes omnes, & argumenta complectar, quibus ipſarum quaelibet inniti poſſe videtur; ut eruditus ac diligens Antiquitatum harum cultor intelligat quaenam hypotheſis ceteris excellere fortaſſe debeat. Atque, ut a prima exordiar, cum Haymus (1) in Numo quodam ſcriptum obſervaſſet ΑΠΕΛΛΙΚΩΝ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΣ *Apellico*, *Ariſtoteles*, hic Ariſtotelis Peripateticorum principis nomen, ſimulque Apellicontis Teii, qui Ariſtotelis eiuſdem Opera miſere diſcerpta, ac depravata, collegerat, ſuppletiſque temere lacunis mendis etiam innumeris inquinaverat, haberi putavit; Numumque ipſum Athenis Hadriani Caeſaris aetate cuſum coniecit, cum Athenienſes, Strabone teſte (2), amantiſſimi Caeſaris beneficio Ariſtotelis Opera Romam prius, direptis a Sylla Athenis, tranſlata recuperarunt. Itaque, licet Haymus variis in locis conieciſſet iis nominibus Monetae Praefectos deſignari (3); alibique modeſte dixiſſet affirmari non poſſe, an illa Monetarium potius, quam Archontes Eponymos, aut illuſtres Athenienſium Viros deſignent; perſpicuo tamen, ut exiſtimat, hoc Ariſtotelis (4), & Apellicontis exemplo contendit non Archontes Eponymos, non Magiſtratus alios, ſed celeberrimos ſolum Viros iis nominibus expreſſos eſſe; adeoque nomina ceteris Athenienſium Numis impreſſa hac una lege, vel methodo explicanda fore (5). Tantum tamen abeſt ut hypotheſis illa, quae Cl. Viro magis arriſerat, ceteris accuratior, atque felicior haberi debeat, ut paullo potius liberius inventa, ac falſa propemodum cenſeri merito poſſit. Id facile, ut opinor, intelliget quicumque nomina Athenienſium Numis inſcripta cum Atticae Hiſtoricis comparaverit. Quamvis enim alicubi *Platonis*, *Demoſthenis*, *Menedemi*, *Dio-*

(1) Tomo I pag. 216 Vide infra Numum 45. (2) Lib. XIII. pag. 609. Athen. Lib. V. c. 14. (3) Tomo I. pag. 150. (4) Tomo I. pag. 212. (5) Tomo I. pag. 216.

Diogenis, *Theophraſti*, *Antiochi*, *Lacidae*, *Polemonis*, *Iſagorae*, paucorumque id genus Virorum nomina ſubinde in Numis occurrant, quae ad cognomines Philoſophos, aut excellentes Athenienſium cives referri fortaſſe poſſint; pleraque tamen alia obſcura adeo, atque incognita ſunt, ut illuſtrem aliquem Athenienſem Virum exſculpere exinde vix liceat. Accedit etiam quod ſi Athenienſium civibus ſtudiorum gloria, bellicaeque virtutis laude praeſtantibus honor ille deferri conſueviſſet, ut ipſorum nomine Numi decorarentur, fieri certe vix poſſet quin *Platonis*, *Epicuri*, *Socratis*, *Demetrii Phalerei*, aliorumque praeſtantiſſimorum hominum nomine Numi quidam inſigniti non fuerint; adeoque Laertius, alique plurimi, qui ſtatuas, titulos, aliaque id genus monimenta iis conſecrata accuratiſſime deſcripſerunt, hoc etiam honoris genus facile memoraſſent. Certe Laertius ipſe teſtatur 360. ſtatuas Athenis Demetrio Phalereo excitatas fuiſſe (1); Beroſo ſtatuam inaurata lingua poſitam refert Plinius (2); Cicero (3) Epicuri imaginem in poculis, atque annellis inſculpi conſueviſſe prodidit; nullus tamen Sapientis alicuius, aut excellentis Viri imaginem Athenienſium Numis inſcriptam eſſe teſtatur; quamvis plurimi Homero a Chiis (4), Polemoni a Smyrnaeis (5), Pythagorae a Samiis (6); Sapphoni a Mitylenaeis (7) id honoris conceſſum eſſe memoraverint. Quod ſi praeclaris Athenienſium civibus honor ille haberi non potuit ut ipſorum nomina Numis imprimerentur, quis *Ariſtotelis*, & *Apellicontis* nomine percuſſum Numum exiſtimet, cum neuter Athenis ortus, vel Athenienſis civitatis iure donatus eſſet? Denique, ne argumentis aliis hic immorer, ipſa nominum ſeries, aut ordo vix patitur, ut Stagiritae Ariſtotelis, Teiique Apellicontis nomina cenſeri illa poſſint. Quis enim fieri potuiſſe putaverit, ut Apelliconis, rudis nimirum, ac imperiti Grammatici nomen ante celeberrimum, ac illuſtre divini Philoſophi nomen exprimeretur: ubi praeſertim Numus ipſe in Ariſtotelis honorem cuſus dicatur, quod eius Opera iterum Athenas delata forent, ut Haymus exiſtimaverat? Ceterum, ne id quidem facile Cl. Viro conceſſerim; cum neque Strabo, quem ille vadem, autoremque pro-

(1) Lib. V. ſeg. 75. (2) Lib VII cap. 37. (3) De Fin. V. c. 1. (4) Poll. Lib. IX. c. 6. ſegm. 84. (5) Philoſtr. Vit. Soph. (6) Vaill. Pag. 307. (7) Pollux loco cit.

protulit; neque ullus omnino ex Scriptoribus aliis, qui variam Ariſtotelicorum Operum fortunam accuratiſſime deſcripſerunt, haec iterum Hadriani Caeſaris aetate Athenas delata memoret; adeoque nulla cauſſa eſſe poſſit cur Numus ille tunc temporis cum *Ariſtotelis*, & *Apellicontis* nomine cuderetur; atque Athenienſes ipſi, qui neque Hadriani, neque alterius Caeſaris nomina Numis ſuis inſcribere voluerunt, Ariſtotelis, eiuſque Interpretis, aut conſarcinatoris nomen impreſſerint.

XVI. Quod ſi in Ariſtotelis, aliorumque illuſtrium Virorum nominibus ex variis Athenienſium Numis ingenioſe exſculpendis immerito laboravit Haymus, non multo ſane felicior, atque accuratior haberi fortaſſe ille poterit ubi Themiſtoclis vultum, ſimulque victoriae ab illo partae ſymbola in alio Numo ſe deprehendiſſe putavit. Cum enim in anteriori ipſius area *galeatum Viri caput*; in adverſa vero Noctua expanſis aliis ſuſpenſa, palmaeque ramum pedibus ferens videatur; in ſuprema areae parte ΑΘΗΝΑ; in infima ſubtus tranſverſum palmae ramum ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ, denique ad Noctuae dexteram Μ; ad ſiniſtram Α legatur, Numum ipſum Themiſtoclis aetate cuſum putavit Haymus (1): ut Themiſtoclis quidem ipſius effigies in antica area impreſſum cenſeri debeat; expanſis vero Noctuae alis, ſimulque palmae ramo Salaminia pugna exprimatur, quae Themiſtocle duce anno 1. Olymp. LXXV. parta fuit. Doctiſſimi tamen Viri pace neque Numus ille ad Themiſtoclis aetatem referri, neque Themiſtoclis eiuſdem vultus in illo expreſſus putari facile poterit. Etenim, ut hinc exordiar, character ille, ſeu litera Η, quae ſemel iterumque in ipſo conſpicitur, manifeſte nobis oſtendit Numum ipſum poſt annum 2. Olymp. XCIV. quo literam illam Athenis uſurpari caepiſſe iam diximus (2), ſignatum fuiſſe; ut immerito proinde ad antiquiora tempora referatur, quibus in Graecis Marmoribus, quae ſuperſunt, character ac vocalis illa nuſpiam occurit; ſed aliquando ſolum veluti aſperi ſpiritus, vel adſpirationis nota vocalibus aliis appingitur (3). Cur vero Themiſtoclem potius, quam Miltiadem, Periclem, aut alium Athenienſium Imperatorem expreſſum hic eſſe putemus? Num fortaſſe quia Noctua expanſis alis in illo conſpicitur, atque olim Themi-

ſtocli

(1) Tomo I. pag. 193. (2) Vid. Meurſ. Arch. Ath. III. c. 17. (3) Diſſert. IV. Num. 4.

ſtocli dimicaturo Noctua ſupra proram volitans victoriam, Plutarcho teſte (1), portenderit? Sed levior haec certe, paulloque liberior coniectura: cum eadem ipſa Noctuae volitantis imagine victoriam quamlibet Athenienſes deſignare potuerint; quemadmodum prorſus in Numis aliis Noctuam expanſis alis volitantem expreſſam eſſe iam diximus, quos tamen nemo ad Themiſtoclem, vel Salaminiam potius, quam pugnam aliam, revocaverit. Ceterum, ſive Salaminia, ſive Marathonia, ſive quaecumque alia Athenienſium victoria hoc Numo deſignata videatur, Themiſtoclis tamen, alteriuſque ducis effigies in illo expreſſa cenſeri ſane non poterit. Siquidem Aeſchines nitide, diſerteque teſtatur praeclaris eiuſmodi ducibus immortalem quidem nominis celebritatem, atque illuſtre decus contigiſſe; nullibi vero conceſſum ut ipſorum nomina publicis monimentis inſcriberentur: ne fortaſſe praeclara id genus facinora non Populi, ſed Ducum ipſorum virtuti tributa viderentur: *μὴ ἐπιγράφειν τὰ ὀνόματα τὰ ἑαυτῶν, ἵνα μὴ τῶν Στρατηγῶν, ἀλλὰ τοῦ δήμου δοκῇ εἶναι τὸ ἐπίγραμμα . . . . ἔστιν τὸ τῶν Στρατηγῶν ὄνομα; οὐδαμοῦ, ἀλλὰ τὸ τοῦ δήμου. ea tamen lege ne ſua nomina inſcriberent: ut non Imperatorum, ſed Populi inſcriptio videretur . . . . Eſt ne hic uſpiam Ducum nomen literis expreſſum? Nuſpiam, ſed Populi* (2). Itaque, ſi ne ipſius quidem Miltiadis nomen publicis monimentis illis inſcribi paſſi ſunt Athenienſes, quis fieri potuiſſe exiſtimet ut Themiſtoclis vultum, atque ipſo quidem adhuc ſuperſtite, Numis imprimerent? Quod ſi ſequioribus ſolum temporibus, quibus ſeverior illa Athenienſium diſciplina elanguerat, Numus ipſe ſignatus dicatur, Themiſtoclis tamen effigies, aut Salaminia pugna in illo expreſſa videri non poterit, niſi perſpicuis characteribus id oſtendatur. Tantum autem abeſt ut argumentis ullis id confirmetur, ut alterius potius victoriae ſymbola, alteriuſque Herois imaginem in illo expreſſam exiſtimem. Etenim, niſi mea me fallit opinio, Numus ille a Marathone Populo, vel Marathoniis cuſus fuit; Marathonia pugna in illo deſignata, Marathonis denique Herois imago in principe ipſius area impreſſa cenſeri debet. Ac certe quidem Marathoniae pugnae, vel Marathonis Populi nomen in ipſo reperiri ſatis, ut opinor, oſtendunt characteres illi, ſeu li-

terae

(1) In Themiſtocle. (2) Orat. adverſ. Cteſiph.

terae M A, quae circa volitantem Noctuam conſpiciuntur: cum praeſertim Numus alius ab Harduino proferatur [1], in cuius antica parte *galeatum Palladis caput* cum voce ΜΑΡΑΘΩΝ *Maratho*; in adverſa Mercurius cum epigraphe ΔΗΜΟΣ *Populus* exprimitur: quod nimirum Numus ille vel Marathone, vel Marathonii Populi cura, ſumptibus, aut auſpicio ſignatus eſſet. Quod vero Marathonis potius Herois, quam Themiſtoclis vultus in illo reperiatur indicio eſſe poteſt quod Numus ipſe non ad univerſum Athenienſium Populum, ſed fortaſſe potius ad Marathonios ſolum ſpectaverit; qui proinde principem Heroem illum, quem veluti nominis, atque originis auctorem venerari conſueverant, exprimere voluerint; quemadmodum fere in antiquioribus Athenienſium Numis *Cecrops*, in Tarentinorum *Taras*, impreſſus conſpicitur. Denique, quod ad ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ vocem attinet, haec ad Palladem ipſam referri facile poterit, atque ita cum ſuperiori ΑΘΗΝΑ coniungi ut Ἀθηνας Νικηφορυ *Palladis Victricis* legatur; niſi fortaſſe Νικηφορος legendum, adeoque *Pallas victrix* reddendum ſit. Solemnis tamen illa, ac ubique conſtans inſcriptio, quae in ceteris Numis omnibus obſervatur, hic, ut opinor, expoſtulat ut non Ἀθηνα *Pallas*, ſed Ἀθηναιων *Athenienſium* legatur; adeoque Νικηφορυ non Palladis epitheton, ſed Viri fortaſſe nomen habendum erit, ut nempe exprimatur *Nicephoro* Athenis *Archonte*, vel Aerarii *Praefecto*, vel Marathonii Populi *Demarcho* Numum illum cuſum fuiſſe. Sed haec ſubtilius aliis exploranda relinquimus. Id unum certe conſtitui nunc poſſe putaverim quod prorſus immerito illuſtrium Virorum nomina in Athenienſium Numis inquiruntur; adeoque Haymi ſententia manifeſtiſſime refelli debet.

XVII. Altera vero opinio [2], quae non Eponymos Athenienſium Archontes, ſed Magiſtratus alios, praeſertim vero Monetae, vel Aerarii Praefectos, ipſorum Numis inſcriptos eſſe arbitratur, tantum abeſt ut facile, manifeſteque refelli poſſit, ut perſpicuos potius veritatis characteres praeſeferat, ceteriſque palmam praeripere videatur. Atque illud in primis afferri poſſe conſpicitur quod in Athenienſium Numis non unicum nomen, ſed interdum duo; plerumque tamen tria reperiuntur: quod fieri certe, vel explicari vix poterit

(1) Numi Popul. illuſtr. (2) Haym. Tom. I. Pag. 212.

ſi cives illi Numis inſcripti Archontes Eponymi cenſendi forent. Siquidem Eponymus Athenienſis Archon unicus erat; ideoque ſimplex, unicumque nomen in Numis etiam occurreret. Quod ſi fortaſſe quis dixerit non Eponymum ſolum, ſed alterius etiam ex Novemviris aut Archontibus nomen inſcribi potuiſſe, cur unus ſolum Archon aut duo, ceteris omiſſis, inſcripti fuerint? num Polemarchum potius, aut Regem, num ex ſex Theſmothetis aliquos Archonti Eponymo coniunctos eſſe putabimus? Haec, aliaque id genus plura facile quidem coniicere, vel divinare quis poſſit; ſed nulla tamen ratione fulciri, ſeu probari illa poterunt. Itaque Cives illi, qui Numis inſcripti ſunt, non ex Novemviris electi fuerunt; nihilque fere veriſimilius effingi ſupponique poterit, quam Praefectos illos, qui Aerario, vel Monetae praefuerant, Numos omnes ſuis nominibus, veluti characteribus, inſignire conſueviſſe: cum praeſertim eiuſmodi Praefectorum nomina aliarum Gentium Numis inſcripta frequentiſſime nobis occurrant. Ita Vaillantius plures exhibet, in quibus *Aediles* auro argentoque feriendo praepoſiti nominantur (1); in aliis unicum *II. Viri* nomen (2); in Corinthiorum Numis *IIII. Viri*, ipſorumque nomina conſpiciuntur; quamvis in Auguſti Numo a Corinthiis ipſis percuſſo unius ſolum *II. Viri* nomen habeatur. Denique in plurimis vetus ſolemniſque formula reperitur A. A. A. F. F. Itaque facile apud Athenienſes etiam Aerario, Monetaeque cives aliqui praefecti fuerint, qui ſua proinde nomina Numis ipſis inſcriberent; cumque aliquando Praefectus unicus, aliquando plures eligi vel eſſe poſſent, in ipſo quoque nominum numero varietas admitti debuit, ut aliquando unicum, duo ſubinde, plerumque tria reperiantur. Hinc optime, accurateque Begerus de ipſis Athenienſium Numis diſſerens ait: *An* Ἀρχόντων Archontum, *an aliorum Magiſtratuum nomina continent? Cum Monetae inſcripta ſint, credibile eſt Praefectorum Monetalium eſſe. Sed ex Hiſtoricis lux nulla affulget* (3): quemadmodum alibi de Dyrrachiorum Numis agens, quibus unicum nomen inſcriptum conſpicitur, quamvis apud illos Tribuni plures, ac Praetores annui ſolum eligerentur, ait *de Monetae Praefectis res tutiſſima videtur, non alio argumento, quam quod Monetis impreſſa ſummam de iis poteſta-*

(1) Pag. 38. 102. & 176. (2) Pag. 45. (3) Tomo I. Pag. 471.

teſtatem arguant (1). Ita Cuperus, cum Numum *elephantis* ſymbolo inſignem, tribuſque nominibus *Antiochi*, *Charaeci*, *Scymni* ornatum vidiſſet, tres cives illos Monetae Praefectos, *non ſecus ac alios in aliis* (2), inſcriptos eſſe putavit, qui elephantis imaginem, veluti ſymbolum, uſurpaverint. *Atque ita*, inquit, *conſpiciuntur in Athenienſium Numis camelus, cicada, uva, aquila, caput leonis, & reliqua, nullam aliam ob cauſſam, quam quia Praefecti Monetae inſignia illa ſibi ſumpſerint*. Modeſtior tamen, paulloque ceteris remiſſior Nonnius, qui de nominibus ipſis ait: *Quid autem ſibi volunt inſcriptiones?* οὐδὲν ὁρίζω. *An nomina ſunt Archontum? an rei monetariae Triumvirorum? non auſim aſſerere* (3); quemadmodum prorſus alibi in Dyrrachiorum Numis vel Tribuni, vel Poletae, vel Monetae Praefecti nomina inſcripta fore putavit (4). Denique Oudinetus, qui plurimos Athenienſium Numos in regia Galliarum Gaza contrectavit, incertum eſſe teſtatur an Archontes Eponymi, an Magiſtratus alii, praeſertim vero Monetarum Praefecti, Numis ipſis inſcripti fuerint: *Dubitari*, inquit, *non poteſt quin haec* nomina Numis impreſſa *totidem Athenienſium Magiſtratuum nomina ſint; ſed illud ipſum ambigitur an Magiſtratuum iſti ſint Archontes, qui Athenis eligi ſolebant; aut Officiales alii, qui monetis cudendis praefecti fuerant. Nominum, agnominumque comparatio, & examen dirimendae difficultati conferre poterunt, de qua nemo hactenus pronunciare auſus eſt* (5).

XVIII. Sed, quamvis haec omnia ſubtiliter, maximaque, ut ingenue fatear, veri ſpecie a Cl. Viris illis obſervata iam fuerint, libentius hic tamen in extremam opinionem aliam abriperer, quae Eponymorum Athenienſium nomina Numis inſcripta fore contendit; ſive quod tacita quaedam augendorum, ſimulque illuſtrandorum Faſtorum cupiditas, quae mihi iam pridem inſederat, in cauſa fuerit, ut Archontes hic potius, quam Magiſtratus alii mihi nunc animo obverſentur; ſive quod haec hypotheſis ceteris omnibus accuratior haberi fortaſſe debeat. Itaque, cum Haymus, Begerus, aliique plurimi Archontes quidem Eponymos, ut antea vidimus, Numis inſcribi potuiſſe dixerint, ſed nihil tamen

1) Tomo I. Pag. 462. (2) De Elephant. Libr. I. c. 9. (3) Ad Numos Goltz. pag. 81.
4) Pag. 4. (5) Hiſt. Acad. Inſcript. Tom. I.

men adiecerint, quo ſententia illa confirmari poſſe videatur, e re futurum putaverim, ſi rationes omnes, & argumenta complectar, quibus opinionem hanc oſtendi probarique poſſe conieceram; ſimulque rationes omnes, & argumenta refellere enitar, quibus illa premi, vel infirmari poſſe conſpitur. Quod ſi mea me ſpes, ac opinio fortaſſe fefellerit, id unum tamen neque iniucundum, neque inutile futurum confido, ſi rationes omnes oculis accurate ſubiectae fuerint, ut facile inter ſeſe conferri illae poſſint, adeoque repente coniici quaenam hypotheſis alteri palmam praeripere, ceteriſque praeferri fortaſſe debeat.

XIX. Atque, ut exinde exordiar, Eponymos Athenienſium Archontes ipſorum Numis inſcriptos eſſe non obſcure, ut arbitror, inferri poterit ex veteri, conſtanti, ac perenni aliarum Graecarum Vrbium more; quo ipſarum ſingulae principes Magiſtratus Numis ſuis inſcribere conſueverunt. Id facile, opinor, intelliget quicumque in Populorum, aut Vrbium ſeriem oculos coniecerit, quorum Numos Harduinus illuſtravit. Siquidem plurimi *Stategi*, alii *Hegemonis*, alii *Scribae*, alii *Prytanis* nomen inſcriptum habent; aliique plurimi, ac 30. fere, Archontis nomen, ſimulque dignitatis notam, aut characterem ipſum praefixum habent; ut aliquando quidem ΑΡΧΟΝΤ (1) aliquando ſolum ΑΡΧ. plerumque ΑΡ. praeſeferant: qui tamen characteres omnes Α'ρχοντα *Archontem* ſignificant; quemadmodum plurimi ΑΡΧΙ hoc eſt Α'ρχιερέως *Sacerdotis maximi* nomen exhibent; atque ita quidem, ut Cl. Spanhemius obſervavit, quod ΑΡ. vel ΑΡΧ. *Archontem*, atque ΑΡΧΙ. *Sacerdotem Maximum* ſignificat: *quod attendi ab iis meretur, qui veteres Numos conſulant, aut attrectant* (2); quamvis Spanhemius ipſe alibi adiecerit *interdum, ſed rarius, literis initialibus* ΑΡΧ Α'ρχιερέα, ut in Epheſiorum Numis, *deſignari* (3). Interdum etiam integrum Α'ρχων nitide diſerteque ſcriptum conſpicitur, ut in Numis *Temenothurenſium* (4), *Sardianorum* (5), aliiſque, quos Vaillantius enumerat; ut nullus proinde ambigendi locus ſuperſit quin Vrbium ſingulae principum Magiſtratuum nomina Numis impreſſerint; ac Vrbes illae, quae *Archontes*, velut Epony-

(1) Vaill. Pag. 13. (2) Differt. IX. Pag. 694. (3) In Addendis. Vide Ioubert Scienc. des Med. Pag. 105. (4) Spanh. ibi. (5) Ioubert ibi.

ponymos ſummoſque Magiſtratus, habere conſueverant, Archontes ipſos inſcripſerint. Itaque, cum Athenis maxima, ac ſuprema dignitas Archontis Eponymi cenſeretur, eiuſque nomen veluti temporis character Marmoribus, ac Monumentis aliis inſcriberetur, dubitari ſane vix poterit, quin Archontes ipſos Numis etiam, aliarum omnium Gentium inſtar, Athenienſes impreſſerint; idque honoris minutioribus viris, ac Magiſtratibus aliis numquam conceſſerint. Certe Vaillantius, qui Gentes omnes, aut Vrbes accuratiſſime enumeravit, in quorum Numis Archontis nomen conſpicitur, ſaepius, diſerteque teſtatur Vrbes illas Athenienſium Colonias fuiſſe, adeoque Archontis, interdum etiam, poſt Domitiani præſertim Caeſaris tempora, *Strategi* nomen Numis inſculpſiſſe (1): alibique iam dixerat *Archon in plurimis Vrbium, quas hic deſcribimus, Numis ſummus eſt Magiſtratus, ut in aliis* Στρατηγὸς *ſeu Praetor, ſub cuius poteſtate, & nomine moneta ſignabatur. Hae Athenienſium erant Coloniae, vel ex illis, quae Colonias alias deduxerant, vel quae Athenienſium leges ſequebantur; ſicut in Bithynia Vrbes ab Hadriano inſtauratae, vel conditae Archontas habuere. Duo fuiſſe videntur, qui per annum in Magiſtratu manebant. Primus ab altero per vocem* A, *quam alter reticebat, diſtinguitur; uterque continuari poterat, ut iidem nos docent Numi, in quibus* τὸ B, τὸ Γ *iterum, tertium, ut apud Gruterum,* καὶ τὸ B πρῶτον Ἄρχοντα (2).

XX. Quandoquidem vero Vaillantius ipſe, praeter *Miletum*, *Prienem*, aliaſque Athenienſes Colonias, Graecarum Vrbium plures veluti Athenienſium Colonias hic indicavit, quae fortaſſe in Coloniarum numero haberi vix poſſunt; aliaeque plures, ut *Epheſus*, quamvis Athenienſium Coloniae forent, non Archontis tamen, aut Stategi, ſed *Sacerdotis*, vel *Scribae* nomen inſcribere conſueverunt, illuſtre exemplum unum hic proferam, ex quo facile non immerito deducatur Athenis etiam Eponymi potius Archontis, quam alterius Magiſtratus nomina Numis inſcribi conſueviſſe. Chium Inſulam Athenienſium Coloniam fuiſſe Scriptores omnes teſtantur (3); quin etiam Plutarchus aſſerit Iſocratis opera Chios Remp. ſuam ad Athenienſis Reipublicae faciem conformaſſe, ut iiſdem inſtitutis, legibus, ac ritibus uterentur. In Chiorum

au-

(1) Pag. 318. (2) Pag. 310. Vid. etiam Pag. 81. 87. 113. (3) Vid. Meurſ. Fort. Athen. c. 6.

autem Numis praeter Sphingem, Amphoramque diotam, qua celebre fortaſſe ipſorum vinum exprimitur (1), Archontis etiam Eponymi nomen inſcriptum eſſe conſpicimus. Tres Chiorum Numos Harduinus (2) exhibet, in quorum primo legitur Επι Αρχ. Πρασινου δις, *ſub Praſino Archonte iterum*; in ſecundo Επι Αρχ. Αυρ. Χρυσογονου Επαφροδιτου *ſub Archonte Aurelio Chryſogono Epaphrodita*; in tertio Επι Αρχ. Κοθυαπρειμου *ſub Archonte Cothya Primo*, vel *Primi* filio: ſive, ut Begerus legendum eſſe contendit (3), Κουλ. Πρειμου *Culattio Primo*: quamvis in alio Chiorum ipſorum Numo Ηριδανος *Heridanus* legatur (4), ac Begerus ipſe ſubdubitans dixerit *Nomen proprium eſſe Magiſtratus fortaſſe alicuius pronus ſum ut credam*. At in explicando Heridani, vel Magiſtratus nomine non erat certe cur Begerus hic haeſitaret. Siquidem, ut ſuperiores Haymi Numos praeteream, in alio Chiorum Numo (5) Δωροθεος Χιος *Dorotheus Chius*; in alio (6) Ασπας Χιος *Aſpa Chius*; in alio (7) Θερσες Χιος *Therſes Chius*; in alio (8) denique nitide diſerteque legitur ΧΙΩΝ ΕΠΙ ΑΡΧΗΣ ΑΠΡ. ΙΜΟΥ *Chiorum ſub Archonte Ap. Primo*, vel *Primi* filio. Itaque, ſi Chius, quae in Athenienſium Coloniis certiſſime cenſebatur, quaeque Athenienſium ritibus utebatur, *Archontis* nomen Numis ſuis inſcribere conſuevit, quis aperte non videat id de ipſa quoque Athenienſium Vrbe non immerito deduci poſſe; ut nimirum ritus ille, vel conſuetudo ab Athenienſibus ipſis in Chios profluxerit?

XXI. Sed quid coniecturis aliis hic immoror, cum in ipſis etiam Athenienſium Numis *Archontis* nomen, ac titulus aliquando nobis occurrat? Certe in Numo quodam inſculptum legitur (9) Επι Θεωνος Αρχοντος. Αναφλυστιων. *Sub Theone Archonte*. Numus *Anaphlyſtiorum*. Itaque, cum Anaphlyſtus Atticae Populus foret, Numus, & Archon ille ad Athenienſem Vrbem manifeſtiſſime referri debet; cumque ſimplex *Archontis* nomen in publicis monimentis omnibus Eponymo ſolum Archonti exprimendo conſtantiſſime adhiberetur, Eponymus Athenienſis Archon hic expreſſus habebitur. Ita propemodum Eponymus ipſorum Archon habendus erit

Ate-

(1) Nonnius ad Numos Goltz. Pag. 250. (2) Num. Popul. illuſt. (3) Tomo III. Pag. 46 (4) Beger. Tomo I. Pag. 421. (5) Goltz. Tab. XVI. Numer. 2. (6) Ibi Numer. 4. (7) Ibi Num. 5. (8) Ibi Num. 1. (9) Ioubert Scienc. des Med. Pag. 177.

Atelianus ille, qui in Athenienſium Numo in Veſpaſiani Caeſaris honorem cuſo reperitur (1). Επι Ατελιανου. Αθηναιων. *Sub Ateliano. Athenienſium.* Quamvis enim Veſpaſianus libertatem Athenienſibus eripuerit, ipſoſque Romanorum legibus uti iuſſerit (2); nihil eſt tamen cur veterem Magiſtratus Eponymi dignitatem, aut nomen ab illo ſublatum, ac abolitum eſſe ſuſpicemur: cum plurimae praeſertim Civitates aliae, quae Romanorum imperio ſubiectae Romanis etiam legibus utebantur, ſupremos tamen, ac Eponymos Magiſtratus ſuos Numis adhuc inſcribere conſueverint. Ita prorſus Eponymi Archontis nomen cum Harduino (3) cenſeri facile poterit quod in Megarenſium Numo apud Harduinum ipſum, & Goltzium conſpicitur cum hac epigraphe Μεγαρεων επ Ισαγορου *Megarenſium ſub Iſagora*; itemque in alio apud Harduinum Μεγαρεων. Γοργιφανης *Megarenſium. Gorgiphanes*; longeque ut opinor, illuſtrius Eponymis Athenienſium Archontibus accenſeri poterit Pytharatus ille, cujus nomen ΠΥΘΑΡΑΤΟϹ *Pytharatus* in argenteo Athenienſium Numo reperiri teſtatur Vrſinus (3). Quo tamen loco Vrſinum ipſum praeclare falli putaverim, ubi hunc Numum Pytharati illius aetate cuſum exiſtimat, qui anno 2. Olymp. CXXVII. Eponymorum Faſtis inſcribitur. Siquidem character C, qui in illo impreſſus conſpicitur, ſequioribus ſolum temporibus uſurpari coepit. Ita propemodum Harduinus ipſe perſpicue fallitur dum ex alio Numo Iſagorae illius nomen exſculpſit, qui anno 1. Olymp. LXVIII. imperavit. *Nomen*, inquit, *Archontis adiicitur*. Επ. Ισαγορου. *Is nempe fuit, ut remur, Tiſandri filius Athenienſium Tyrannus, de quo Herodotus Lib. V. num.* 66. Quemadmodum enim opportunius alibi eſt obſervatum (5), litera vel character Ω longe poſt Iſagorae illius aetatem inventus, atque Athenis uſurpatus fuit. Itaque *Pytharatus*, atque *Iſagoras* alius manifeſtiſſime admitti debet; neque facile profecto ego dixerim an *Theodotus* etiam, *Metrodorus*, *Micion*, *Diotimus*, aliique, qui in Numis occurrunt, ad cognomines Archontes alios, qui Faſtis inſcripti conſpiciuntur, revocari, aut ab iis diſtingui debeant. Quandoquidem vero unicum *Pytharati*, *Gorgiphanis*, *Ateliani*, *Iſagorae*, *Theoniſque* nomen Numis il-

(1) Vaillant Pag. 20. & 325. (2) Vide ſupra Num. ... (3) Vide infra Numum 54. & 55. (4) Numo 53. (5) Diſſert. XII. Num. 12.

illis impreſſum non aliud facilius, quam Eponymum Archontem, exprimit, nihil propemodum aut veriſimilius, aut accuratius effingi poteſt, quam in ceteris etiam Numis eodem ipſo vetere, conſtantique more Archontes Eponymos inſcriptos eſſe.

XXII. At, inquiet cum Begero quiſpiam, unicus Athenis Eponymus Archon erat; Numiſque tamen non unicum, ſed interdum duo, plerumque tria Civium nomina ſine ullo diſcrimine impreſſa conſpiciuntur. Itaque ex illis quis Archon Eponymus habendus erit? cur Eponymus in illis Archon, non vero potius Cives, aut Magiſtratus alii cenſendi ſint, qui cudendae Monetae praeſederint? Haec aliaque id genus plura, quae mox ſubiicientur, eximiam adeo veri ſpeciem praeſeferunt, ut accurate dirimi, ſive refelli vix poſſint; adeoque me prorſus ancipitem varias ſubinde in partes abripiant; nihilque certi proferri poſſe, ſed coniecturis ſolum indulgendum eſſe exiſtimem. Quamvis tamen in ſingulis fere Athenienſium Numis non unicum, ſed plura potius nomina occurrant, Eponymi ſemper Archontis nomen ubique, ac principe quidem loco, expreſſum eſſe putaverim; ſimulque poſtremis nominibus aliis, ſi adiecta illa fuerint, Cives alios, quicumque demum illi ſint, deſignatos arbitror. Fieri nimirum fortaſſe potuit, ut non Eponymus ſolum Archon, ſed alter etiam ex Novemviris Numis ipſis inſcriberetur. Ita Byzantinorum Numi Archontis Eponymi, ſive ſupremi, nomine decorantur; atque ita quidem ut Caeſarum quandoque nomina inſcripta gerant, qui apud illos Archontis munere ſunt perfuncti. Certe Harduinus ubi Numum protuliſſet cum epigraphe Βυζαντιων επι Τραιανου *Byzantinorum ſub Traiano*; aliumque, in quo legitur Επι Τραιανυ Και. το Γ *ſub Traiano Caeſare tertium* Archonte, ſubdit: *videtur omnino Traianus Byzantiorum, ut Athenienſium Hadrianus, & Gallienus*, Α"ρχων *hoc loco appellari; nam & in quibuſdam Numis additur* Αρχ. *ut in alio legitur* Βυζαντιων επι Αρχ. Μ. Αυ. Αντονειvυ *Byzantinorum, ſub Archonte M. Aurelio Antonino*: hic nimirum Caracallae Numus inſcribitur, idemque Byzantiorum Archon vocatur: & tamen in aliis Byzantiorum Numis non unicus, ſed duo Archontes nominantur (1); ut in Sardianorum (2) quoque,

(1) Vaill. Pag. 81. Vide Vandale Diſſ. 11. (2) Vaill. pag. 87.

que, ac Philadelphienſum (1), aliorumque Numis conſpicitur; quamvis Eponymus apud illos unicus haberetur, atque in Sardianorum Numo ſub Caracalla cuſo legatur Ἄρχων τὸ B. *Archon ſecundum*. Itaque cur non etiam Athenienſes ipſi Eponymum, ſimulque alium ex Novemviris, Numis inſcripſerint; cum praeſertim Vaillantius in Vrbium illarum Numis, quae Athenienſium Coloniae fuerant, ipſorumque legibus utebantur, duos ſubinde Archontes inſcriptos eſſe iam dixerit? Si quidpiam hic tamen coniecturis aſſequor, nomina, quae Archontis Eponymi nomini ſubiecta fuerint, Quaeſtorum potius, aut Praefectorum fuiſſe putaverim. Certe in Epheſiorum Numis aliquando *Scriba* ſolum, aliquando ſolum *Sacerdos maximus*, aliquando denique *Sacerdos*, ſimulque *Scriba* memoratus (2) conſpicitur: quod argumento eſſe poterit Scribam, non tunc ſolum cum Sacerdos in Magiſtratu deceſſerat, Numis inſcribi conſueviſſe, ut opinatur Vaillantius (3); ſed interdum etiam Sacerdotis, ſimulque Scribae nomina coniuncta fuiſſe. Quid itaque prohibet quin Athenis etiam Eponymi Archontis nomini unius, vel duorum Quaeſtorum, ſive ſi mavis Praefectorum nomina adiungerentur?

XXIII. Ac perſpicuum quidem, ut arbitror, eius moris indicium ex tribus Numis illis inferri poterit, qui num. 36. 37. 38. proferentur. Siquidem in ipſorum ſingulis tria nomina ſic impreſſa conſpiciuntur, ut in primo quidem Μοσχιων, Επιγενης, Σωσανδρος *Moſchion*, *Epigenes*, *Soſander*; in ſecundo Καλλικρατες, Επιγενης, Σωσανδρος *Callicrates*, *Epigenes*, *Soſander*; in tertio denique Μητροδωρος, Επιγενης, Σωσανδρος *Metrodorus*, *Epigenes*, *Soſander* reperiatur. Quis facile expediat cur duo poſtrema nomina eadem prorſus in tribus Numis illis occurrant, primumque in ipſorum ſingulis diverſum ſit, ſi ad Magiſtratus alios, vel Monetae Prefectos ii referantur? Sin vero primo nomine Archontem Eponymum deſignari dixerimus, optime, feliciterque reponi profecto poterit Numos illos diverſis Populi characteribus HPA, ΩI, ΣΦ inſignitos diverſos, diverſiſque annis, iisdem tamen Civibus adhuc Praefectorum munere fungentibus, cuſos eſſe; ſolumque proinde Archontis Eponymi nomen variatum eſſe, quod illi diverſis annis, adeoque diverſorum Archontum tempore prodierint.

(1) Ibi pag. 113. (2) Harduin. (3) Pag. 313.

erant. Ita propemodum quis facile dixerit cur in Numo num. 43. proferendo Νεϛωρ, Μνασεας *Neſtor*, *Mnaſeas*; in alio proximo, perturbata viciſſim nominum ſerie, Μνασεας, Νεϛωρ *Mnaſeas*, *Neſtor* legatur, ſi Praefectorum nomina inſcripta ibi fuerint? At, ſi Neſtor ille, qui Mnaſeae Archontis anno Praefectus, adeoque ſecundo loco memoratus fuerat, mox Eponymus Athenienſis Archon evaſerit, iam facile intelligetur cur Neſtor ipſe, veluti Eponymus Archon, ante Mnaſeam Praefectum inſcribi vel nominari debuerit.

XXIV. Nec illud ſane hic reponere, vel mirari quis poſſit, quod ſolum Archontis nomen ſine *Archontis* titulo memoretur. Vt enim praeteream in Numis aliis particulam ἐπὶ *ſub*, in alio ἐπὶ Α῎ρχοντος *ſub Archonte* occurrere, adeoque obſcuriores Numos ex clarioribus explicandos eſſe, plurima ex Numis aliarum Vrbium exempla proferri poſſent, quibus ſolum Archontis, vel Magiſtratus nomen, diſſimulato dignitatis nomine, memoratur. Ita cum Begerus in Eretrienſium Numis Δαμασιας, Φανιας, Επιτελης, *Damaſias*, *Phanias*, *Epiteles* obſervaſſet, ait *ſimplicius nomina haec Magiſtratuum credideris* (1). Sic in Chalcidenſium Numo legitur Χαλκι. Μενεδη. *Chalcidenſium*. *Menedemus*; in alio Niſyriorum Νισυριον, Ιμεραιος (2) *Niſyriorum*. *Himeraeus*; in alio Pergamenorum Μηνοδωρος (3) *Menodorus*, optimeque in ipſorum ſingulis non alia, quam Archontis, ſupremique Magiſtratus, quicumque demum is fuerit, intelligenda eſſe nomina docet Haymus. Ita Vaillantius etiam accuratiſſime obſervavit quod *plurimi ſunt Vrbium Numi*, qui *Magiſtratus appellationem in eis non inſcribunt*, *ut ſatis populo notam* (4), idque in Sardianorum Numis oſtendit; qui, quamvis Archontes eligere, Numiſque inſcribere conſueverint, *Archontis* tamen, hoc eſt dignitatis, nomen interdum omittunt. Itaque facile Athenienſes ipſi, quamvis Archontes Eponymos, ſimulque Magiſtratus alios Numis imprimere conſueverint; ſola tamen ipſorum nomina, diſſimulato dignitatis, munerisque titulo, ipſorumque diſcrimine, inſculpſiſſe poterant; quod veterem nempe, & conſtantem illorum conſuetudinem iis temporibus ſatis perſpectam eſſe intelligerent, poſteriſque etiam aetatibus futuram eſſe

(1) Tom. I. pag. 431. (2) Haym. Tom. I. pag. 229. (3) Tom. II. pag. 159. & 162. (4) Pag. 313. Vide & Pag. 324.

eſſe conſiderent. Ac certe, ſi primum nomen, quod in Numis ipſis conſpicitur, *Archontis* titulo nitide, diſerteque non decoratur, ne quidem *Quaeſtoris*, aut *Praefecti* dignitas, nomenque in illis reperitur; adeoque ne quidem *Praefectorum*, vel *Quaeſtorum* nomina cenſeri illa poſſent. Ergo ex omiſſo dignitatis honoriſque titulo inferri certe non poterit quod Archontis Eponymi nomen iis inſculptum immerito cenſeatur.

XXV. Nec multo ſane felicius argumentum aliud, quod ex eiuſmodi Numis inferri poſſe videtur ſi illos cum editis Eponymorum Faſtis comparaveris; cumque nulla propemodum nomina, quae Numis impreſſa fuerint, in Faſtis illis offendas, haec Eponymorum nomina minime cenſenda fore conieceris. Etenim, ut omittam Archontes aliquos, ipſorumve nomina in Numis occurrere, quae in Faſtis etiam habeantur, perſpicuum eſt certe Eponymorum Faſtos mutilos adeo & hiulcos ad haec uſque tempora perveniſſe, ut pleraque ipſorum nomina prorſus exciderint; adeoque hac in parte ex Faſtorum ſilentio nihil propemodum inferri poſſe videatur. Certe, ſi plenos uberesque Archontum Faſtos conſulere nobis liceret, aut ſi perſpicuis certiſque characteribus oſtendi poſſet Athenienſium Numos, qui ſuperſunt, iis temporibus ſignatos eſſe, quibus Archontum Faſti pleni ſunt, exinde facile controverſia dirimeretur. Cum vero poſt Olymp. CXXX. Archontum Faſti fere nos deſerant, ac Numorum ſuperſtitum plerique poſt Olympiadem illam cuſi videantur, quis nomina Numis inſcripta in Faſtis ipſis inquirat; atque, ubi pleraque Faſtis inſcripta non viderit, inferri repente poſſe coniiciat iis Eponymos Athenienſium Archontes minime deſignari? Doctiſſimis ſane Viris eſt obſervatum Athenienſium Numos, quibus eiuſmodi Civium nomina impreſſa fuerint, antiquioribus Numis aliis tum pondere tum pretio concedere; cumque inaequalitas, aut varietas illa in Macedonum, aliorumque Graecorum Numos invecta fuerit poſtquam Alexander Perſas ſubegerat, atque ad Perſicae fere Monetae rationem vetus quoque Graecae Monetae pondus, ac valor exactus erat, dubitari plane non poterit quin Numorum ſinguli hiſce nominibus inſigniti poſt Olymp. CXII. percuſſi fuerint; iis nimirum temporibus, quibus Archontum

Faſtos hiantes eſſe iam diximus. Ita propemodum, ſi unum idemque *Lyſandri*, *Menedemi*, *Theodoti*, *Antiochi*, aliorumque nomen duobus vel tribus Numis inſcriptum conſpicitur, inferri certe non poterit quod illud Eponymi annuique Archontis nomen eſſe non poſſit, niſi prius oſtendatur Numos ipſos variis, diſtinctiſque annis prodiiſſe. Tantum tamen abeſt ut ad varios illi diſtinctoſque annos referri debere videantur; ut ipſa potius nominum ſimilitudo, characteres, aliaque id genus indicia non obſcure praeſeferant ipſos variis quidem in locis, vario quoque ſubinde Praefecto, ſed uno tamen eodemque anno, cuſos fuiſſe. Itaque, ut omnia verbo complectar, indicia, coniecturae, vel argumenta plurima afferri poſſunt, quibus Eponymorum Archontum nomina Athenienſium Numis inſcripta fore neque immerito, neque infeliciter oſtendatur; nullum vero argumentum afferri poterit, quo hypotheſis illa vel infirmari, vel refelli poſſe videatur: adeoque, ſi in tanta rerum obſcuritate veterumque Scriptorum ſilentio alterutra hypotheſis eligenda fuerit, prior illa palmam praeripere, ceteriſque veriſimilior & accuratior haberi fortaſſe poterit, donec aliqua ex parte doctorum hominum ſtudiis uberior aliquando lux nobis affulgeat. Quemadmodum ergo Diſſertatione X. Eponymos Archontes illos expoſui, qui, quamvis a Latinis, vel Graecis Scriptoribus memorentur, in omnibus tamen Faſtis hactenus editis deſiderantur; ac XI. Diſſertatione Archontes alios exhibui, qui ex Graecis Marmoribus affulſere, adeoque Faſtis ipſis adiungi debent: ita quoque nunc illos hic ordine complectar, qui ex ipſis Athenienſium Numis exſculpi poſſent; ut, ſi fortaſſe vere Eponymi cenſendi illi fuerint, Archontum Faſti nova hac acceſſione longe pleniores uberioreſque habeantur.

I.

Goltzius Tab. XIV. num. 2. Athenienſium Numum exhibet. In ſiniſtra areae parte *Serpens* conſpicitur. Infra Amphoram ΦΙ.

ΑΘΕ :ΞΕΝΟΚΛΗΣ. ΑΡΜΟΞΕΝΟΣ

Athenienſium . Xenocles . Harmoxenus

Fortaſſe tamen ΑΡΜΟ.... & ΞΕΝΟΣ... tamquam duo diſtincta nomina legi debent; cum praeſertim ΑΡΜΟ in tertii fine, & ΞΕΝΟΣ in quarti poſtremique verſus initio reperiatur.

II.

Goltzius Num. 3. In dextra areae parte *Cicada*. Subtus Amphoram ΣΩ.

ΑΘΕ . ΛΥΣΑΝΔ . ΓΛΑΥΚΟΣ . ΝΙΚΑΝΩΡ

Athe . Lyſander . Glaucus . Nicanor.

III.

Goltzius Num. 4. Alius ſimilis cum *Cicada*, & infra Amphoram ΣΩ.

ΑΘΕ . ΛΥΣΑΝΔ . ΓΛΑΥΜΟΣ . ΙΕΡΩΝ

Athe . Lyſander . Glaucus . Hiero .

IV.

Florentiae in Muſeo nobiliſſimi Baronis D. Philippi de Stoſch Numus argenteus tetradrachma. In area *Muſca*. Infra Amphoram ΣΩ.

ΑΘΕ . ΛΥΣΑΝ . ΓΛΑΥΚΟΣ . ΦΙΛΟΚΡΑ

Athe . Lyſander . Glaucus . Philocrates .

V.

Goltzius Num. 6. In dextra areae parte *Serpens* baculo circumfuſus.

ΑΘΕ . ΜΕΝΕΔΗ . ΕΠΙΚΡΑΔΗ . ΑΛΕΞ

Athe . Menedemus . Epicrades . Alexander .

VI. Rhei-

VI.

Rheineſius Epiſt. 36. exhibet Athenienſem Numum, cui inſcribitur.

ΑΘΕ . ΜΕΝΕΔ . ΕΠΤΑΛΕ

Athe . Menedemus Epi .... Alexander

Nullus hic dubito quin poſtrema huius Numi nomina ex ſuperiori diſtingui, ſupplerique debeant. Certe ΕΠΤ in ſecundo, & ΑΛΕ in tertio ſequentique verſu reperitur. Itaque falſa Rheineſii coniectura, qui ad Numum hunc adnotavit: *Scriptura, an Menedemum* Α'ρχοντα ἐπὶ Α'λεξάνδρῳ Archontem ſub Alexandro *inſinuat?* Quamvis enim Menedemus Archon hic foret, non tamen inſolita abſurdaque phraſi *Archon ſub Alexandro* diceretur; ſuperiorisque Numi praeſidio iam conſtat ΕΠΙΚΡΑΔΗΣ *Epicrades* ſupplendum eſſe.

VII.

Goltz. Num. 5. Infra Amphoram ΣΩ.

ΑΘΕ. ΘΕΟΔΟΤΟΣ . ΠΛΑΤΩΝ . ΚΛΕΟΦΑΝΗΣ

Athe . Theodotus . Plato . Cleophanes.

VIII.

Begerus Tom. I. pag. 470. In Amphora Θ. ſubtus Amphoram ΣΩ.

ΑΘ . ΘΕΟΔΟΤΟΣ . ΠΟΠΑΙ . ΚΛΕΟΦΑΝΗΣ

Ath. Theodotus . Popae ... Cleophanes.

Fortaſſe vel ſcalptoris, vel pictoris vitio ſecundum nomen depravatum fuit. Cum tamen in ſequenti etiam Numo non *Plato*, ſed *Demoſthenes*, ſecundo loco nobis occurrat, facile in hoc quoque non *Plato*, ſuperioris inſtar, ſed incognitum potius aliud Nomen admitti debet.

IX.

Goltz. Num. 7.

ΑΘΕ . ΘΕΟΔΟΤΟΣ . ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ . ΚΛΕΟΦΑΝΗΣ

Athe . Theodotus . Demoſthenes . Cleophanes.

X. Gol-

X.

Goltz. Num. 17. In ſiniſtra areae parte *pendens uvae racemus*.

ΑΘΕ . ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΣ . ΚΑΛΛΙΦ . ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ

Athe . Metrodorus . Calliph .... Demoſthenes .

XI.

Haymus Tom. I. pag. 212. Tetradrachma. In Amphora Θ. Subtus Amphoram ΜΕ. In ſiniſtra areae parte *pendens uvae racemus*.

ΑΘΕ . ΜΕΤΡΟΔΩΡΟΣ . ΚΑΛΛΙΣ . ΔΗΜΟΣΘΕ.

Athe . Metrodorus . Calliſthenes . Demoſthenes .

Maxima ſymboli nominumque ſimilitudo argumento eſſe poterit eadem prorſus nomina in hoc ſuperiorique Numo inſcripta fuiſſe; ut alteruter proinde Numus ex alio corrigi ſupplerique debeat; ut nimirum in utroque *Calliſthenes*, aut *Calliphanes* habeatur. Eiuſmodi tamen ſecundi nominis inter eadem extrema varietas facile exemplis aliis oſtendi poteſt.

XII.

Goltz. Num. 8.

ΑΘΕ . ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΣ . ΔΙΟΓΕΝΗΣ . ΦΙ.

Athe. Aphrodiſius . Diogenes . Phi .

XIII.

Goltz. Num. 9. Infra Amphoram ΜΕ. In dextra areae parte *Vir cum galea*, & *haſta*.

ΑΘΕ . ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ . ΕΣΤΙΑΟΣ

Athe . Diogenis . Heſtiaeus .

Fortaſſe vel ΔΙΟΓΕΝΗΣ ſcribendum fuerat, vel nomina temere tranſpoſita ſunt.

XIV. In

XIV.

In Muſeo D. Baronis Philippi de Stoſch Numus argenteus tetradrachmus. In area *Minerva ſtans cum haſta*. Subtus Amphoram ΜΕ.

ΑΘΕ. ΔΙΟΓΕ. ΠΟΣΕ. ΕΣΤΙΑΙΟΣ

Athe. Diogenes. Poſe. Heſtiaeus.

XV.

In eodem Muſeo Stoſchiano Numus argenteus tetradrachmus. In area *Mulier ambabus manibus facem tenens*.

ΑΘΕ. ΧΑΡΙΝΑΥΤΗΣ. ΕΠ. ΑΡΙΣΤΕΑ

Athe. Charinautes. Ep.... Ariſteas.

XVI.

Goltz. Num. 10. Infra Amphoram ΜΕ.

ΑΘΕ. ΧΑΡΙΝΑΥΤΗΣ. ΝΙΚΑ. ΛΡΠΠΑ.

Athe. Charinautes. Nica ... Agrippa.

Etenim fortaſſe legendum ΧΑΡΙΝΑΥΤΗΣ. ΝΙΚΑ. ΑΓΡΙΠΠΑ. ut exinde integra nomina, vel ſenſus aliquis habeatur. Certe ΧΑΡΙΝΑΥΤΗΣ in ſuperiori Numo conſpicitur; atque in hoc etiam, ſuperioris inſtar, pro ΛΡΠΠΑ fortaſſe ΑΡΙΣΤΕΑ legendum erit.

XVII.

Haym. pag. 213. In ſiniſtra areae parte *Gallus cum palma*. Subtus Amphoram ΜΕ. *Tetradrachma*.

ΑΘΕ. ΧΑΡΙ. ΗΡΑ

Athe. Chari. Hera...

XVIII.

Haym. Tom. I. pag. 210. *drachmam* hanc exhibet. In dextra areae parte *Clava*.

ΑΘΕ.

ΑΘΕ . ΑΡΙ ΗΡΑ
ΣΤΟ
ΦΙΛΩ

Haymus legit ΗΡΑ. ΑΡΙΣΤΟΦΙΛΩ. Perſpicuus tamen nominum ordo requirit ut potiùs legatur

ΑΡΙ.... ΗΡΑΣΤΟ .... ΦΙΛΩ ....

Ari .... Heraſtus .... Philo ....

Fortaſſe quoque non ΑΡΙ ſed ſuperioris inſtar ΧΑΡΙ. ΗΡΑ.. legi poſſet, niſi in ſequenti etiam Numo non ΧΑΡΙ, ſed ΑΡΙ reperiretur.

XIX.

In Muſeo Stoſchiano argentea Drachma reperitur. In eadem areae parte *Clava*.

ΑΘΕ. ΑΡΙ. ΗΡΑΣΤΟ. ΠΟ ... Τ

Athe. Ari ... Heraſtus ... Po ....

Symbolum idem, eademque priora nomina argumento eſſe poſſent unicum utrobique Numum exhiberi; niſi in tertio nomine perſpicua varietas offenderetur.

XX.

Goltz. Num. 11. In ſiniſtra areae parte *tres Viri ſtantes*.

ΑΘΕ. ΕΥΡΥΚΛΕΙ. ΑΡΙΔΙΜΟ. ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΣ

Athe. Euryclides · Aridimus. Heraclides

Notandum quod Syllaba ΔΟΣ ſubtus Amphoram reperitur, ſcalptoriſque vitio pro ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ irrepſit.

XXI.

Begerus Tom. I. pag. 470. In ſiniſtra areae parte *Viri duo ſtantes*. Subtus Amphoram ΣΦ.

ΑΘΕ. ΜΙΚΙΟΝ. ΕΥΡΥΚΛΕ. ΓΟΡΓΙΠ..

Athe. Micio. Euryclides. Gorgippus

XXII.

Goltz. Num. 22. In ſiniſtra areae parte *Quadriga*. In Amphora H.

ΑΘΕ . ΜΙΚΙ . ΘΕΟΦΡ.

Athe . Micio . Theophraſtus

XXIII.

In Muſeo Stoſchiano Numus argenteus *tetradrachma*. In area duo Pueri : alter *Clypeum*, alter *Haſtam* tenet. Subtus Amphoram ΜΕ.

ΑΘΕ . ΜΙΚΙΩΝ . ΕΥΡΙΚΛΕ . ΑΡΕΣΤΟΣ.

Athe . Micio . Euricle . . . Areſtus

XXIV.

Goltz. Num. 12. In ſiniſtra areae parte *Viri duo genuflexi*. Subtus Amphoram ΠΡ.

ΑΘΕ . ΙΚΕΣΙΟΣ . ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ

Athe . Hiceſius . Aſclepiades

XXV.

Goltz. Num. 13. In ſiniſtra areae parte *Vir ſtans, ac baculum in dextra tenens*. In amphora Α. Subtus Amphoram ΚΥ.

ΑΘΕ . ΑΡΧΙΤΙΜΟΣ . ΔΗΜΗΤΡ

Athe . Architimus . Demetrius

Fortaſſe primum nomen in duo diſcerpi debet, ut ΑΡΧΙ . . . & ΤΙΜΟΣ . . . legatur : cum certe prior pars in primo, altera in ſecundo verſu reperiatur.

XXVI.

XXVI.

Goltz. Num. 14.

ΑΘΕ . ΑΝΤΙΟΧ . ΚΑΡ . ΒΡ

Athe . Antiochus . Car . Br .

Sequentium Numorum praeſidio legendum hic arbitror ΑΝΤΙΟΧΟΣ . ΚΑΡΑΙΧΟΣ . ΣΚΥΜΝΟΣ *Antiochus* , *Caraechus* , *Scymnus* . Facile nimirum ex ΣΚ ſive ſcalptoris, ſive exſcriptoris errore fieri potuit ΒΡ.

XXVII

Goltz. Num. 15. In ſiniſtra areae parte *Elephas*. Subtus Amphoram ΜΕ .

ΑΘΕ. ΑΝΤΙΟΧΟΣ . ΚΑΡΑΙΧΟΣ . ΣΚΥΜΝΟΣ.

Athe . Antiochus . Caraechus . Scymnus

Idem Numus profertur etiam a Cupero *de Elephantis Lib.* 1. *c.* 9. ex Lazio. Sed perperam ipſe legit ΑΘΗ . Siquidem etiam in Numo ipſo , qui in Muſeo Stoſchiano reperitur , legitur ΑΘΕ ; quamvis in iſto ΚΑΡΑΧΟΣ ΣΚΥΗΝΟΣ ſcriptum videatur.

XXVIII.

Lazius in Graecia antiqua Lib. II. c. 2.

ΑΘΗ . ΑΝΤΙΟΧΟΣ . Ο ΚΑΡΑΙΧΟΣ . ΣΚΙΜΝΟΣ

Athe . Antiochus . Caraechus . Scymnus

Hic literae alio prorſus ordine diſpoſitae ſunt quam in ſuperiori Goltzii Numo , ut proinde diſtinctus ab illo cenſeri debeat . Suſpicor etiam in hoc ipſo Numo non ΣΚΙΜΝΟΣ , ſed ΣΚΥΜΝΟΣ legendum eſſe , ut in Stoſchiano quoque legitur.. Siquidem *Scymnus* etiam ſcriptor a Stephano ſaepius nominatur; quem patria quidem *Chium* fuiſſe conſtat , quamvis ipſius aetas incognita ſit. Sic etiam Euſtathius pag. 228. citat Dionyſii Halicarnaſſei Opus ad *Scymnum* ; quod hic obiter indicaſſe libuit , cum in accuratiſſima Dionyſianorum Operum

ſerie ab Hudſono, & Fabricio adornata librum illum praetermiſſum, vel ignoratum eſſe conſpexerim. Illud hic etiam obſervaſſe iuverit quod in explicandis huius Numi nominibus Lazius ipſe praeclare fallitur. Ait enim: *Antiochi inſcriptio oſtendit ab Archontibus duobus hoc ſignatum argentum fuiſſe, qui de Familiabus duabus inſignibus Antiochi, & Ptolemaei oriundi fuere.* Nimirum Scriptor ille *Alcmaeonidas, Acamantidas, Leontidas, Antiochidas* quaſdam Familias comminiſcitur, quae Athenis illuſtres fuerint, ipſarumque nomina in Athenienſium Numis videre ſe putat.

XXIX.

Hemſterhuiſius in Notis ad Pollucem Lib. IX. c. 6. pag. 1032. Athenienſem hunc Numum exhibet

ΑΘΕ. ΚΑΡΑΙΧ. ΕΠΓΩΚΛΕ. ΠΙ

Athe. Caraechus. Epgocle ... Pi ...

XXX.

In Muſeo Stoſchiano Argenteus Numus tetradrachmus. In area *Tridens*. Subtus Amphoram ΕΦ.

ΑΘΕ. ΚΑΡΑΙΧ. ΕΡΓΟΚΛΕ. ΔΙΟ

Athe. Caraech. Ergocle.... Dio....

Quamvis hic Numus a ſuperiori diſtingui fortaſſe debeat, facile tamen exinde vera poſtremorum nominum lectio haberi poterit, quae ex ſuperiori certe exſculpi vix poteſt.

XXXI.

Goltz. Num. 16. In ſiniſtra areae parte *dimidiatus Leo protenſis pedibus.*

ΑΘΕ. ΔΩΡΟΘΕ. ΝΙΚΟΔΩ. ΔΙΟ

Athe. Dorotheus. Nicodorus. Dio ....

XXXII.

XXXII.

Haym. pag. 215. In Amphora Z. Subtus Amphoram ΠΣ.

ΑΘΕ. ΔΙΟΤΙΜΟΣ. ΝΙΚΩ. ΜΑΓΑΣ

Athe. Diotimus. Nico . . . Magas

Si duos Numos iſtos invicem comparaveris facile in primo Διοτιμος, atque in ſecundo Νικοδωρος legi poteſt; niſi fortaſſe potius Νικων legendum videatur.

XXXIII.

Goltz. Num. 18.

ΑΘΕ. ΧΡΥΣΟΦΙΛΟΣ. ΓΛΥΚΩΝ. ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ

Athe. Chryſophilus. Glicon. Soſtratus

XXXIV.

Goltz. Num. 19. In ſiniſtra areae parte *Camelus*. Subtus Amphoram ΦΑ.

ΑΘΕ. ΘΑΛΑΣΣΙΟΣ. ΧΡΥΣΟΓΕΝΗΣ. ΠΟΛΙ

Athe. Thalaſſius. Chryſogenes. Poli. . . .

XXXV.

Haym. Tom. I. pag. 215. In ſiniſtra areae parte *Ceres cum ſpicis, & haſta*. In Amphora E.

ΑΘΕ. ΔΗΜΑΣ. ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΙΔΗΣ

Athe. Demas. Callicratides

XXXVI.

Goltz. Num. 20. In dextra areae parte *Avis*. Subtus Amphoram ΗΡΑ.

ΑΘΕ.

ΑΘΕ . ΜΟΣΧΙ . ΕΠΙΓΕΝ. ΣΩΣΑΝΔΡΟΣ

Athe . Moſchion . Epigenes . Soſander

XXXVII.

Apud Begerum pag. 470. In dextra areae parte *Aquila fulmina in pedibus ferens.* Subtus Amphoram ΩΙ.

ΑΘΕ . ΚΑΛΛΙΚΡ . ΕΠ . ΓΕΝΗ . ΣΩΣΑΝΔΡΟΣ

Athe . Callicrates . Epigenes . Soſander

XXXVIII.

Haym. pag. 214. In dextra areae parte *Aquila cum fulmine in pedibus.* Subtus Amphoram ΣΦ.

ΑΘΕ . ΜΗΤΡΟΔΙ . ΕΠΙΓΕΝΗ . ΣΩΣΑΝΔΡΟΣ

Athe . Metrodorus . Epigenes . Soſander

XXXIX.

Goltz. Num. 21. In dextra areae parte *Anchora.* Subtus Amphoram ΣΦ.

ΑΘΕ . ΤΙΜΑΡΧΟ . ΝΙΚΑΓΟΡΑΣ . ΑΡΧΗΣ

Athe . Timarchus . Nicagoras . Archeſtratus

XL.

Goltz. Num. 23. In dextra areae parte *Luna falcata.*

ΑΘΕ . ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ . ΛΑΚΙΔΑΣ . ΕΦΟΡΟΣ

Athe . Philonides . Laryda . Ephorus

XLI.

Goltz. Num. 24. Subtus Amphoram ΕΧΙΛΕ; literiſque illis in ſequenti verſu ſubiectae duae aliae ΦΔ.

ΑΘ.

ΑΘ. ΣΥ . . . . ΙΡ ΠΡΙ ΛΙΦΩΝ

Ath. Sy . . . . ir . . pri . . liphon

Numi huius inſcriptionem, quae ceteris omnibus obſcurior, ac depravatior eſſe conſpicitur, perſpicacioribus aliis divinandam relinquo donec Numus ipſe clarioribus characteribus aliis expreſſus inveniatur.

XLII.

Haym. pag. 213. In Amphora Δ. Subtus Amphoram ΣΦ.

ΑΘΕ . ΠΟΛΕΜΩΝ . ΑΛΚΕΤΗΣ . ΔΙΟΝΥΣΟΔ . .

Athe. Polemo . . Alceta . . Dionyſodorus

XLIII.

Haym. pag. 214. In ſiniſtra areae parte *Cervus*. In Amphora A. Subtus Amphoram ΑΠ.

ΑΘΕ . ΝΕΣΤΩΡ . ΜΝΑΣΕΑΣ

Athe. Neſtor . Mnaſeas

XLIV.

Haym. Tomo II. pag. 78. alius ſimilis; ſed in Amphora Δ. Subtus Amphoram ΕΡ; & ſine figuris in area.

ΑΘΕ . ΜΝΑΣΑΣ . ΝΕΣΤΩΡ

Athe. Mnaſeas . Neſtor

XLV.

Haym. Tomo I. pag. 216. In Amphora K. Subtus Amphoram ipſam ΑΙ.

ΑΘΕ . ΑΠΕΛΛΙΚΩΝ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ

Athe. Apellicon . Ariſtoteles

In

XLVI.

In Muſeo Stoſchiano. In adverſa areae parte *Mercurii Caduceus*. Tetradrachma.

ΑΘΕ . ΠΟΛΥΧΑΡΜ . ΝΙΚΟΓ . ΔΗΜΟΣΘΕ

Athe . *Polycharmus* . *Nico* . . . *Demoſthenes*

XLVII.

In eodem Muſeo Tetradachma. In adverſa areae parte *Iovis fulmen*. Subtus Amphoram Σ . Λ.

ΑΘΕ . ΘΕ . . ΦΡΑ . ΣΩΤΑ ΗΡΑΚ

Athe . *Theophraſtus* . *Sot.* . . *Heracl* . .

XLVIII.

In eodem Muſeo Tetradrachma. In poſtica areae parte *Mars nudus ſtans*, haſtamque dextra tenens.

ΑΘΕ . ΕΥΜΗΛΟ . ΘΕΟΞΕΝΙΔΗΣ

Athe. *Eumelus* . *Theoxenides*

XLIX.

In Muſeo Theupolo in Serie IX. exhibetur Numus Athenienſis. In ſiniſtra poſticae areae parte, vel circa Noctuam *Mulier*. In antica vero *galeatum Palladis caput* cum epigraphe

ΑΘΕ . ΕΥΚΑΡΣΙΔΗΣ .ΚΑΚΟΜΕΝΝΥΡΩ - ΕΟ

Athe . *Eucarſides* . *Cacomennyr*. . . . *Eo*. . . .

L.

Ibidem Numus alius. In ſiniſtra areae poſterioris parte *Pileus cum Aſtro*. Infra Amphoram ΣΩ. In anteriori galeatum eiuſdem Palladis caput cum literis:

ΑΘΕ.

ΑΘΕ. ΔΗΜΗΙΕΡΩ

Athe. Demeier ...

Niſi fortaſſe veriſimilius ΔΗΜΗ, & ΙΕΡΩ legendum ſit, adeoque duo nomina diſtingui debeant.

LI.

Vaillantius inter Numiſmata Imperatorum, ac Caeſarum exhibet pag. 20. Athenienſium Numum, in cuius antica parte Veſpaſiani Auguſti nomen, ac imago; in poſtica vero *caput Palladis* cum epigraphe:

ΕΠΙ. ΑΤΕΛΙΑΝΟΥ. ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Sub Ateliano. Athenienſium

LII.

Vrſinus in Ciceronis Librum *de Fato* c. 9. ubi Cicero refert Epicurum Archonte *Pytharato* obiiſſe, notat in Athenienſium argenteo Numiſmate ſcriptum eſſe ΠΥΘΑΡΑΤΟC *Pytharatus*; nec aliud, quam Archontis nomen, illud eſſe arbitratur.

LIII.

Haym. Tom. I. pag. 193. exhibet Athenienſium Numum. In antica parte *Vir galeatus*; in adverſa *Noctua* expanſis alis palmae ramum pedibus ſuſtinens. In ſuprema areae parte ΑΘΗΝΑ. *Athenienſium:* in medio hinc inde circa Noctuam ΜΑ: in infima vero parte ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ *Nicephori;* niſi fortaſſe potius ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ *Nicephorus* hic legi debeat. Cetera ad hunc Numum ſpectantia ſuperius opportunius expoſui.

LIV.

Goltz. Tab. XIII. Megarenſium Numum exhibet, in quo *Apollinis* imago cum cithara, & tripode.

ΜΕΓΑΡΕΩΝ. ΕΠ ΙΣΑΓΟΡΟΥ

Megarenſium. Sub Iſagora

Alius Megarenſium Numus apud Vaillantium occurrit. In antica parte *Caracallae* effigies: in poſtica *Apollo* muliebri habitu ſtans, dextra ramum, lyram ſiniſtra gerens.

ΜΕΓΑΡΕΩΝ

Megarenſium

Denique Goltzius Tab. XIII Megarenſium Numum ita exhibet. In antica ipſius area *Apollo* ſtans, ac nudus, ſiniſtra lyram tenens, atque ad ipſius dexteram tripus conſpicitur cum epigraphe

ΜΕΓΑΡΑΙΩΝ *Megarenſium*

in poſtica vero *Gryps* dextrum pedem ſuper erectam rotam teneas cum epigraphe imaginibus illis ſubiecta

ΕΠΙΣΑΓΟΡΟΥ *Sub Iſagora*

Itaque facile Numus ab Harduino, ſimulque Goltzio deſcriptus unus idemque cenſeri poterit.

LV.

Harduinus inter Numos alios Populorum a ſe illuſtratos Megarenſium Numum exhibuit. In antica parte *Ceres cum taeda*.

ΜΕΓΑΡΕΩΝ. ΓΟΡΓΙΦΑΝΗΣ

Megarenſium. Gorgiphanes

Vnus idemque Numus iſte a Goltzio quoque Tab. XIII. num. 8. exhibetur; atque ita quidem ut *Gorgiphanis* nomen in principe area pone Cereris caput reperiatur, ΜΕΓΑΡΑΙΩΝ *Megarenſium* vero in adverſa.

LVI.

LVI.

Goltz. Num. 27. & Begerus Tom. I. pag. 470. In

Amphora reperitur A.
In dexſtra areae parte In ſiniſtra

De Siglis illis, quae in hoc, aliiſque ſequentibus Numis conſpiciuntur opportune ſuperius diſſerui.

LVII.

Haymus Tom. I. pag. 214. In ſuprema areae parte ΑΘΕ. In dextra parte

Eiuſmodi Sigla, vel Monogramma etiam in Numis, ac veteribus Monumentis aliis occurrit; (1) non ut *Chriſti* Nomen, quod facile ſuſpicari quis poſſet, ſed ut *Chryſippum*, *Chryſanthum*, aut aliud id genus nomen exprimat: cum praeſertim Monogramma illud exprimendo Chriſti Nomini nonniſi 334. Chriſti anno uſurpari coeperit, ut Harduinus exiſtimat (2), de alterius Numi ſinceritate ſubdubitans, quo Baronius Siglam illam in Chriſtianorum Numis anno 325. primum uſurpatam eſſe putaverat.

LVIII.

Haymus ibidem pag. 215. In dextra areae parte *Cicada*. In ſuprema ΑΘΕ.
Ad Noctuae dexteram ad ſiniſtram

LIX.

Cortonae in Muſeo Equ tis Galeotti Corazzi Numus Athe-

(1) Nicolai de Siglis. c. 23. (2) Ad Num. Conſtantin.

Athenienſis. ΑΘΕ.
In ſiniſtra areae parte

LX.

In Muſeo D. Baronis de Stoſch Tetradrachma In adverſae areae parte *Aquila*. Subtus Amphoram ΠΕ. Supra Noctuam ΑΘΕ. Circa Noctua ipſam

LXI.

Id eodem Muſeo Stoſchiano Tetradrachma. In poſterioris areae parte *duo Serpentes*. Supra Noctuam ΑΘΕ. Hinc inde circa Noctuam

Poſtquam ſuperiores Numos omnes maiori qua poteram diligentia ex variis Scriptoribus una congeſſeram, ipſorumque ſeries a me contexta maxima ex parte typis commiſſa iam fuerat, uberrimam Numiſmatum Collectionem a Geſnero nuper adornatam conſulere, adeoque cum Numis iampridem a me recenſitis conferre licuit. Huius etiam Operis copiam perhumaniter mihi fecit Nobiliſſimus Baro Philippus de Stoſch, cuius eximiae prorſus doctrinae atque humanitati plurimum debere me intelligo, ingenueque profiteor. In eiusmodi vero pulcherrima Athenienſium Numorum ſerie, quam Geſnerus exhibuit, plures quidem deſiderari, ſive doctiſſimi Viri diligentiam effugiſſe deprehendi, quos ego in variis Scriptoribus obſervavi. At plures viciſſim Geſnerus ipſe deſcribit, qui mihi pridem incogniti fuerant, ſive quod inediti illi forent, ſive quod mihi Parutam, paucoſque id genus Scriptores alios a Geſnero laudatos, ac inferius ordine recenſendos conſulere non licuiſſet. Itaque Numos omnes praetermiſſos ex Geſne-

Geſneri ſerie nunc proferam; ſicuti viciſſim Geſneri ſeries Numis etiam a me recenſitis augeri, ac illuſtrari facile poterit. Nihil eſt autem cur de variis literis, aut characteribus illis, qui vel Amphorae inſcripti, vel Amphorae ſubiecti in *novem* Numis iſtis occurrunt, differere hic velim. Quidquid enim de characteribus, qui in ſuperioribus Athenienſium Numis conſpiciuntur, opportune iam dixeram, de his etiam intelligi, vel uſurpari facile poſſunt. Nonnulla ſolum in ipſorum aliquibus obſervaſſe nunc iuverit, ut obſcuriora nomina, vel characteres explicentur; atque alicubi quoque Geſneri, aliorumque hypotheſis excutiatur.

LXII.

Geſnerus Tab. IV. Num. 23. argenteum Athenienſium Numum exhibet *ex M. Haverc. Parut. Sic.* 132. 58. In ſiniſtra adverſae areae parte *tridens* conſpicitur.

ΑΘΕ. ΑΤΡΗΛΙΟΤ. ΕΤ

Athe. Aurelio. Eu.

LXIII.

Numus etiam alius ibidem Num. 29. profertur. In ſiniſtra areae parte *pilei duo*, *ſtellaeque pileis ſuperpoſitae* reperiuntur. Infra Amphoram MH.

ΑΘΕ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ. ΑΓΑΘΙΠΠΟΣ. ΟΛΥ

Athe. Demetrius. Agathippus. Oly...

LXIV.

Geſnerus ipſe Num. 30. *ex Eiſſchmidio de Ponderibus V. R.* pag. 144. argenteum Athenienſium Numum exhibet. Circa Noctuam hae literae conſpiciuntur:

ΑΘΕ. ΘΕΜΙΣΤ
ΕΟ
ΟΝ
ΟΣ

ΟΣ
Ο

Subtus Amphoram ΤΙΣ

LXV.

Hic etiam Numus apud Geſnerum Num. 31. occurrit ex *M. Slicheri. Parut. Sicil.* 132. 57. In ſiniſtra adverſae areae parte *Vir ſtans ſiniſtra manu protenſa*. Subtus Amphoram ΣΩ.

ΑΘΕ. ΕΥΜΙΛΟΣ. ΚΑΛΙΦΩΝ. ΗΡΑ

Athe. Eumilus. Calipho. Hera. . . .

LXVI.

Ex Muſeo Bibliohtecae Tigurinae Numus iſte ex aere fuſus a Geſnero profertur Tab. IV. Num. 35. Siniſtram adverſae areae partem occupat *Vir ſtans*.

ΑΘΕ. ΗΡΑΚΛΙΔΗΣ ΕΥΚ.
ΛΗΙ
ΜΙΙ

Num ex tribus lineolis verſibuſque ΕΥΚΛΗΣ ΜΗ... *Eucles*, *Me*... aut ΕΥΚ... *Euc*... & ΔΗΜΗ.. *Deme*... refingi debet?

LXVII.

Argenteum Athenienſium Numum *ex Muſeo ſuo* Geſnerus ipſe Num. 40. producit. In ſiniſtra poſticae areae parte *Apis* conſpicitur. In Amphora Σ. In ſuprema areae parte ΑΘΕ. Hinc inde circa Noctuam ſequentes literae

ΚΩΙ	
ΕΥΑΝ	ΑΘΣ
ΑΡΟΣ	
ΣΚΑ	*Apis*
ΠΙ	

Qua ratione mutili, evanidique primi nominis characteres intelligi fortaſſe poſſint, alii divinent. Facile poſt *Evandrum*

ΑΣ-

ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ *Aſclepiades* ſupplendum erit; ſicuti character Amphorae inſcriptus non Σ, ſed Ε, ſive Ζ cenſeri fortaſſe poterit. Etenim in tribus eiuſmodi characteribus promiſcue uſurpandis, aut exprimendis non a ſcalptoribus ſolum, ſed a Scriptoribus etiam ſaepiſſime peccatum eſſe conſpicimus. Ita Noriſius (1) in Numo, in quo Harduinus Σ legerat, ſeptenarii numeri notam, ſive Ζ, legendum eſſe demonſtrat. Ita in argenteo Athenienſium Numo, quem ſuperius Num. 47. exhibui, characterem Σ in Amphorae ſinu pictor expreſſerat; cum tamen Cl. Stoſchius nuper a me conſultus characterem illum non Σ, ſed Ε ſolum eſſe deprehenderit. Itaque tantum abeſt ut exemplis iſtis hypotheſis illa refelli poſſit, quae eiuſmodi characteribus Amphorae impreſſis Officinas deſignatas eſſe contendit, ut exinde potius illa mirifice confirmetur, cum Graeci characteres ipſi non in Graecis modo, ſed in Latinis etiam Numis occurrant, ut monetariae Officinae numerus exprimatur. Ita in Numis quibusdam legitur SISC. P. Z. *Siſciae* percuſſa Moneta Officina *VII.* In aliis CON. E. *Conſtantinopoli* Officina *V.* quod facile pluribus exemplis aliis oſtendi poſſet, quae contra Vaillantium Harduinus (2) accuratiſſime expoſuit. Quandoquidem vero perſpicuis exemplis illis apparet Siſciam Pannoniae Vrbem *ſeptem* ſaltem Officinas habuiſſe, in quibus Monetae cuderentur; quemadmodum ex Numis aliis oſtendit Harduinus *decem* Siſciae, *octo* Carthagine, Conſtantinopoli *decem*, *decem* etiam Antiochie Officinas eiuſmodi extitiſſe, mirari certe non poſſumus ſi Athenis etiam, floreutiſſima nimirum, opulentiſſima, Graeciaeque principe Civitate, *decem*, aut plures etiam, Monetae cudendae Officinae quondam extiterint, quarum varietas, ſeries, aut numerus characteribus Amphorae impreſſis exprimeretur.

LXVIII.

Tab. V. Num 14. Geſnerus *ex M. Slicberi & Paruta Sicil.* 132. 60. argenteum Numum profert. In ſiniſtra poſticae areae parte *Delphinus*, *ſimulque tridens erectus* conſpicitur. In Amphora Α. Subtus Amphoram ΠΕΡ.

A

(1) De Anno & Epoch. Syro-Maced. Diſs. III. c. 7. (2) In Antirrhetico Pag. 15.

Α	ΘΕ	*Athe.*
ΞΕ	ΝΟ	*Xeno. . .*
Ω		*O. . . .*
Ω		*O. . . .*

Nullus hic dubito quin in ſyllaba Amphorae ſubiecta ſcalptoris, vel pictoris vitio error irrepſerit; adeoque hic etiam ΠΕΡ reſtitui, legique debeat; niſi fortaſſe latinus character graecis permixtus hic fuerit; quod alibi certe factum conſpicitur.

LXIX.

Ex Muſeo Exc. D. de Pfau. Geſnerus Tab. V. Num. 22. Numum exhibuit. Siniſtram adverſae areae partem occupant *tres Viri ſtantes*. Subtus Amphoram legitur ΣΩ. Hinc inde circa Noctuam

Α	ΘΕ
ΣVΝ	ΘΛΕ
ΑV	ΛΙΑ
ΦΙΛ	
ΘΝ	

LXX.

Denique Geſnerus ipſe Tab. V. Num. 22. *ex Theſauro Galliarum Regis* argenteum Athenienſium Numum producit, qui in Hiſtoria Academiae Inſcriptionum explicatur Tomo VII. Pag. 397. In adverſa area *Vir ſtans*, *haſtamque dextra vibrans* conſpicitur. In ſininiſtra parte ad Viri pedes *Noctua*, in dextera Monogramma

In ſiniſtra areae parte ΑΘΗΝΑΣ, in dextera ΙΑΙΑΔΟΣ, in infima ſubtus Viri pedes ΑΠΗΝΑΝΤΟΣ.

DIS.

Diſſimilem ſuperiori Numo vix dixerim argenteum Numum alium, qui in Muſeo Friderici Comitis de Thoms Lugduni Batavorum reperitur, cuius ectypum a Cl. Stoſchio nuper accepi. Siquidem in adverſa area *vir ſtans haſtamque vibrans* conſpicitur; in ſiniſtra vero areae parte ad Viri ſtantis pedes arboris, fortaſſe oleae, ramuſculus erigitur; in dextra idem fere, quod in ſuperiori, Monogramma, ſed ſupinum tamen, reperitur. Denique in ſiniſtra areae parte legitur ΑΘΗΝΑΣ, in dextra ΙΛΙΑΔΟΣ, ac ſubtus Viri pedes

ΑΓΑΘΟ
ΤΟΥ ΜΗΝΑ

quod facile Αγαθοπȣ Μηνανδρȣ Sub *Agathopo Menandri*, ſive Αγαθοπος Μηνανδρος *Agathopus*, *Menander* ſuppleri, legique poſſe putaverim. Si Regiae Academiae Monimenta, quae Geſnerus hic laudat, conſulere licuiſſet, aliqua fortaſſe de ſymbolis, atque nominibus Numo inſcriptis hic addere potuiſſem. Itaque id unum ex Scriptoribus aliis obſervo quod *Iliadis Minervae* nomen, & cultus apud Sigeos habebatur, atque in antiquiſſimo ipſorum Pſephiſmate (1) memoratur. Heracleenſes etiam Italiae Populi, ac Lacedaemoniorum coloni Minervam Iliadem venerabantur; idque de pluribus etiam Gentibus aliis Strabo (2) teſtatur. Denique Athenis ipſis Iliadis Minervae cultum floruiſſe, ipſique *Iliia* Feſta peragi conſueviſſe teſtatur Heſychius, cuius locum hic proferam quod ipſum a Schrevelio temere ſollicitatum eſſe putaverim. Scribit Heſychius: Ι'λιεια ἑορτὴ ἐν Α'θήναις ἐν Ι'λίῳ Α'θηνᾶς Ι'λιαδος ϗ πόμπη, ϗ Α'γών: *Iliia Feſtum Athenis in Ilio Minervae Iliadis pompa*, *&* *Certamen*. Vbi Schrevelius reſcribendum aſſerit Ι'λίεια ἑορτὴ ἦν Α'θηνᾶς ἐν Ι'λίῳ Ι'λιάδος *Poſtremum illud* Α'θηνᾶς, inquit, *male a ſupino librario geminatum corrumpendo loco fuit*. Itaque, Schrevelio, iudice Iliia Feſta Heſyhio memorata non Athenis, ſed in Ilio ſolum, peragebanctur; ibique ſolum Minerva *Iliadis* nomine decorata videtur. At *Iliadis* Minervae nomen, & cultum ab Ilienſibus ad exteras etiam Gentes manaſſe iam vidimus; atque Athenienſium Numorum praeſidio perſpicue erudimur *Iliadis* nomen ab Athenienſibus quoque ipſi conceſſum fuiſſe; ideoque, cum

(1) Chish. Antiq. Aſiat. Pag. 55. (2) Libr. VI. Pag. 264.

Athenienſes ipſi Palladem, veluti Vrbis praeſidem patriumque Numen, eximio prorſus honore proſequerentur, longe veriſimilius haberi poterit *Iliea* Feſta non in Ilio ſolum, ſed Athenis etiam, celebrari conſueviſſe; ut illa proinde Heſychius una coniunxerit: hoc uno tamen diſcrimine quod Athenis ſolo *Feſti* nomine vocarentur; in Ilio vero non *Feſtum* modo, ſed *pompam* etiam, atque *Certamen* complecterentur. Hinc nihil in Heſychii textu corrigi, mutarique debet; cum praeſertim *Iliea* Feſta in aliis etiam Graecis Vrbibus agerentur, ut ex Euſebio didiceram, qui Neronem Caeſarem viciſſe dicit Ἰσθμίοις, ϗ Ἰλίοις, ϗ Ἀκτίοις *Iſthmiis*, & *Iliis*, & *Actiis* Ludis.

Atque hactenus quidem de Minervae *Iliadis* nomine, quod Numis iſtis impreſſum conſpicitur. Quid vero vox alia ΑΠΗΝΑΝΤΟΣ ſignificet, alii divinent; an ſcilicet Palladis nomen aliud, an Archontis potius nomen deduci inde poſſit; quemadmodum certe *Agathopi* vel Archontis, vel Monetarii nomen in altero intelligi, legique poſſe iam monui, atque etiam in Numis aliis ΑΘΗΝΑΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ *Palladis Victricis* nomen inſcriptum eſſe iam vidimus: quamvis illud ad Archontem etiam referri poſſe coniecerim.

Quandoquidem vero integram hanc Athenienſium Numorum ſeriem non alio certe conſilio contexendam ſuſcepi, niſi ut Archontum Eponymorum nomina (ſi quidem Archontes Eponymi Numis ipſis inſcripti fuerint) ut ſuperiori loco obſervavi, ex illis exſculpi, ceterisque Archontum nominibus adiungi poſſent, abſoluta iam Numorum ſerie ſingula civium illorum nomina ſubieciſſe nunc libet, qui principem locum in Numis obtinent; ut, ſi fortaſſe certioribus argumentis aliis oſtendi contigerit Athenienſium Numis Archontes Eponymos inſcribi conſueviſſe, ipſorum Faſti ingenti hac acceſſione augeri poſſint.

Xenocles	Diogenes
Lyſander	Charinautes
Menedemus	Ari.....
Theodotus	Euryclides
Metrodorus	Micio
Aphrodiſius	Hiceſius

Dio- Archi-

Architimus
Antiochus
Caraechus
Dorotheus
Diotimus
Chryſophilus
Thalaſſius
Demas
Moſchion
Callicrates
Metrodorus
Timarchus
Philonides
Sy....ir
Polemo
Neſtor
Mnaſeas
Apellicon
Polycharmus

Theophraſtus
Eumelus
Eucarſides
Demeierus
Atelianus
Pytharatus
Nicephorus
Iſagoras
Gorgiphanes
Aurelius
Demetrius
Themiſt.....
Eumilus
Heraclides
Evander
Xeno....
Syn......
Apenant...
Agathopus

Theo-

Non inutile fortaſſe etiam fuerit characteres omnes, aut Siglas hic una complecti, quae *ſubtus Amphoram*, vel in ipſo Amphorae ſinu, reperiuntur; ſimulque etiam varios Atticae Populos, ad quos Siglas illas referri poſſe coniecimus.

Subtus Amphoram

ΣΑ Σαλαμις
ΦΙ Φιλαιδαι
6. ΣΩ Σουνιον. Ζωςηρ
7. ΜΕ Μελιτη. Μελανεις
ΦΑ Φαληρον
ΠΡ Πρασιαι. Προσπαλτα. Προβαλιντος
ΩΙ Ωροπος. Οιον
5. ΣΦ Σφηττος. Σφενδαλη
ΑΠ Απολλωνιεις

ΚΥ { Κυκαλα, Κυθηρον, Κυνοσαργης, Κυρτιαδαι, Κυδαντιδαι, Κυδαθηναιοι

ΕΡ { Ερικεια, Ερετρια, Ερχια, Ερεχθεια, Ερμος, Εροιαδαι

ΠΕ Περγασῃ. Πεντελη. Πειραιος. Περιθοιδαι. Περριδαι

ΛΙ Λιμναι. ſive

ΑΙ Αιθαλιδαι. Αιγιλια. Αιξωνη

ΦΔ. fort. ΦΑ

ΠΣ. fort. ΠΕ

ΗΡΑ fort. ΠΡΑ

In Amphora

3. Α
2. Δ cum literis { ΣΦ / ΕΡ } Amphorae ſubiectis
Ε
Ζ
Η
2. Θ cum literis { ΣΩ / ΜΕ } Amphorae ſubiectis
Κ

Haec ſunt, quae de variis Athenienſium Numorum ſymbolis, characteribus, ſiglis, praeſertim vero nominibus, quae iis inſcripta conſpiciuntur, differenda, vel eruditae Antiquitatis cultoribus exponenda mihi putavi. Si quidpiam hic ego feliciter, accurateque coniecerim, quod celeberrimae controverſiae dirimendae conferre poſſit, alii viderint. Id unum certe mihi cordi fuit ut maiori qua poterat, accuratione ac diligentia ea omnia complecterer, ex quibus Eponymorum Archontum Faſtis acceſſio, vel Atticae Hiſtoriae ſplendor oriri poſſe videretur.

DISSERTATIO XIII.

SYNOPSIS.

I. MAxima apud Athenienſes Feſtorum varietas, numerus, eiuſque cauſſa, & origo indicatur. Ex ipſorum nomine, ac tempore plurimum in re Chronologica praeſidium oriri poſſe demonſtratur. II Scriptores illi tum veteres, tum recentiores etiam recenſentur, qui de Athenienſium Feſtis, Ludis, ac Feriis diſputarunt. III Methodus, atque ordo proponitur, quo publica Athenienſium Feſta in hac Diſſertatione recenſentur, ac illuſtrantur. IV. Plurima ex Athenienſium Feſtis non publica, ſed privata ſolum, atque incerta fuiſſe obſervatur. Varii Meurſii, aliorumque errores notantur. V. Verum Olympiorum, Pythiorum, Nemeorum, atque Iſthmiorum tempus alibi demonſtratum hic indicatur. VI. Agraulia Feſta proferuntur, eorumque tempus inquiritur. VII. Adonia. Eorum tempus hactenus ignotum ex Plutarcho demonſtratur. Inſignis Diodori, & Andocidis locus contra Petavium exponitur. Plutarchus notatur. Gravis Meurſii error oſtenditur. VIII. Aiacia. IX. Aeora. X. Gallorum gallinaceorum Certamen indicatur, eiuſque tempus definitur XI. Haloa Feſta deſcribuntur, ipſorumque tempus inquiritur. Haec pluribus diebus duraſſe ex Demoſthene confirmatur; eiuſque locus tentatur, ac reſtituitur. Haloa duplicia fuiſſe coniecturis aſſeritur. XII. Amarynthia. XIII. Ammon. XIV. Anacea. Heſychii, & Pollucis locus contra Meurſii mentem exponitur. XV. Androgeonia. Ipſorum inſtitutio, ac tempus indicatur. XVI. Antheſteria. XVII. Apaturia Inſignis Meurſii, & Gronovii error oſtenditur, atque Ariſtophanis locus illuſtratur. XVIII. Arrephoria. XIX Aſclepiea ceteris Athenienſium Feſtis adiunguntur, ipſorumque dies oſtenditur. XX. Aſcholia. Venuſtas laudatur. Horum Feſtorum tem-

tem-

tempus conieſtura proponitur. XXI. Aphrodiſia *a Xenophonte memorata non Athenis, ſed Thebis, celebrata fuiſſe contra Meurſium demonſtratur.* XXII Bacchica *cum Dionyſiis facile confundi poſſe obſervatur.* XXIII. Balletis. XXIV. Bendidia *Feſta deſcribuntur, ipſorumque Athenis origo vel inſtitutio contra Meurſium inquiritur, ac demonſtratur. Alter Meurſii error oſtenditur. Plutarchi locus emendatur.* XXV. Boedromia. *Eximius Harpocrationis, & Demoſthenis locus contra Mauſſacum exponitur. Vlpiani error indicatur.* XXVI. Boreaſmi. *Heſychii locus contra Meurſii mentem exponitur, tentatur, ac illuſtratur.* XXVII. Buphonia. *Etymologus, & Meurſius notantur.* XXVIII. Brauronia. *Meurſii, & Faſoldi error oſtenditur. Pentaeterica Brauronia non Dianae, ſed Baccho potius, ſacra fuiſſe demonſtratur.* XXIX. Telluris Feſtum. XXX Gephyriſmi. XXXI. Delphinia *ceteris Athenienſium Feſtis adiunguntur, ipſorumque dies oſtenditur. Laertii locus contra Meurſium exponitur.* XXXII. Delia *non* pentaeterica *ſolum, ſed etiam* annua *fuiſſe demonſtratur. Ipſorum tempus ex Socratis morte rite definita conſtituitur.* XXXIII. Demetria. *Cleomedis, ac Theophraſti locus contra Meurſii ſententiam exponitur. Theophraſti locus tentatur, ac reſtituitur. Demetria alia indicantur, eorumque tempus innuitur.* XXXIV. Diaſia. *In definiendo ipſorum tempore Meurſii error oſtenditur.* XXXV. Diipolia. *Haec a Diaſiis diſtinguenda fore contra Fungerum indicatur.* XXXVI. Diomia *Feſta in Herculis fortaſſe honorem celebrata fuiſſe coniicitur.* XXXVII Dionyſia. *Verum ipſorum tempus, ac varietas indicatur. Heſychii locus contra Palmerii mentem exponitur. Vrbana Dionyſia non* trieterica, *ſed* annua *fuiſſe contra Prideauxium oſtenditur.* XXXVIII. Septima menſis dies. XIL. Hecaleſia *Feſta a Meurſio ommiſſa recenſentur.* XL. Hecateſia. XLI. Eleutheria. *Haec duplicia fuiſſe, ut alia quidem* quinquennalia, *alia annua forent, contra Meurſium demonſtratur. Plutarchi locus exponitur.* XLII. Emplocia XLIII. Epiclidia. XLIV. Mercurialia. XLV. Eumenidia. *Ipſorum ritus Demoſthenis teſtimonio confirmantur.* XLVI. Iunonia *Feſta a Meurſio ommiſſa recenſentur.* XLVII. Herculana. *Ipſorum tempus ac varietas demonſtratur.* XLVIII. Vulcanalia. IL. Thargelia. L. Theoenia. LI. Theoxenia. *Caſauboni ſententia notatur.* LII. Theſmophoria. *Gruteri*

Mar-

Marmor contra Meurſii, *&* *Faſoldi opinionem exponitur*, *ac illuſtratur*. *Theſmophorıorum Thebanorum tempus contra Dodvelli ſententiam demonſtratur*. LIII. Theſeia. *Ipſorum tempus contra Potterum oſtenditur*. *Alterius etiam Feſti Theſeo celebrati tempus contra Meurſium indicatur*. LIV. Iliia. LV. Io-Baccheia. LVI. Callynteria. *Ipſorum tempus*, *ac inſtitutio Dodvello duce conſtituitur*. LVII. Ceramicia. LVIII. Connidia. LIX. Cotyttia. LX. Saturnalia. *Eorum tempus hactenus ignotum ex Demoſthene demonſtratur*. LXI. Gubernatoria. LXII. Lampadophoria. LXIII. Lenaea. LXIV. Maemacteria. LXV. Metagitnia. LXVI. Metoecia. *Thucydidaei Scholiaſtis error in definiendo ipſorum tempore indicatur*. LXVII. Munychia. *Meurſii*, *ac Pinedi coniectura de Munychionis menſis nomine refellitur*. LXVIII. Muſia. *Ceteris Athenienſium Feſtis haec adiunguntur*. LXIX. Nemeſia. *Horum Feſtorum ritus perſpicuo Demoſthenis teſtimonio confirmatur*. LXX Victoria Marathonia, *eiuſque Feſti dies indicatur*. LXXI. Victoria Naxia, *aliaeque Athenienſium Victoriae feſto die quotannis celebratae recenſentur*, *ipſarumque dies oſtenditur*. LXXII. Victoria Palladis, *eiuſque Feſtis dies*, *&* *origo exponitur*. LXXIII. Neomenia. LXXIV. Olympia *Athenis etiam peragi conſueviſſe oſtenditur*. *Meurſii error de corona Olympiorum victoribus conceſſa indicatur*. LXXV. Oſchophoria *a Sciris diſtinguenda eſſe contra Meurſium demonſtratur*. *Athenaei locus tentatur*, *&* *explicatur*. LXXVI. Paeonia. *Quamvis hac Apollini dicata fuiſſe dicantur*, *aliis tamen Diis adſcribi poſſe coniecturis innuitur*. LXXVII. Panathenaea. *Minorum Panathenaeorum menſis contra Meurſii ſententiam ex Petito oſtenditur*; *ipſorumque dies coniectura conſtituitur*. *Maiorum dies contra Meurſii*, *ac Dodvelli mentem demonſtratur*. *Inſignis alter Meurſii*, *ac Dodvelli error indicatur*; *&* *eximius Thucydidis locus exponitur* LXXVIII. Pandemum. LXXIX. Pandia. LXXX Pandroſia. LXXXI. Panis Feſtum *ceteris Feſtorum Athenienſium Scriptoribus ignoratum ex Herodoto demonſtratur*. LXXXII. Paralia. LXXXIII. Pithoegia. LXXXIV Plynteria *non Minervae ſolum*, *ſed etiam Agraulo*, *dicari potuiſſe coniecturis innuitur*; *ideoque Heſychii locus ab errore vindicatur*. *Dodvelli coniectura de pluribus Plynteriorum diebus refellitur*. LXXXV. Neptunalia *Scriptoribus aliis*

indi-

indicta recenſentur. Certamen etiam ipſi Neptuno facile celebratum eſſe indicatur. LXXXVI. Proeroſia. LXXXVII. Promethia. LXXXVIII. Proſchaereteria *Feſta non privata, ſed publica, atque Proſerpinae dicata fuiſſe contra Meurſium oſtenditur; & Harpocrationis locus explicatur.* LXXXIX. Procharisteria. XC. Pyanepſia. XCI. Siſachthia XCII. Scira, *vel* Scirophoria. *Ariſtophanici Scholiaſtae locus exponitur, idemque cum Harpocratione conciliatur, ac Meurſii error indicatur.* XCIII Stenia. XCIV. Salutaria *Athenis etiam celebrata fuiſſe oſtenditur.* XCV. Toxaridia. XCVI. Triremium Certamen *alio, quam Panathenaeorum, tempore celebrari conſueviſſe contra Meurſium ſuadetur* XCVII. Hydrophoria. *Eius Feſti dies hactenus ignotus ex Plutarcho indicatur.* XCVIII. Phellus. IC. Phoſphoria *Athenis etiam celebrata fuiſſe oſtenditur.* C. Chalcia. CI. Chariſteria. CII. Charmoſyna. CIII. Chitonia. CIV. Chloia. *Mutilus Heſychii locus contra Palmerii, & Sopingii coniecturam reſtituitur, ac emendatur.* CV. Choes, & Chytri. CVI Horaea. CVII. Eleuſinia *Feſta, ſive* Myſteria, *ipſorum varietas, tempus, ritus, dierum numerus exponuntur. Calendarium Atticum editis uberius & accuratius contexitur.*

DIS.

DISSERTATIO XIII.

De Pvblicis Atheniensivm Festis ac ipsorvm tempore.

I. QVi ſingulas Deorum aras, ac templa, quae vel in ipſa Athenarum Vrbe, vel in variis Atticae regionis Populis excitata fuerant, ſimulque plurimos, ſacroſque ritus, quibus Dii, atque Heroes ſtato, legitimoque tempore colebantur; praeſertim vero Ludos, feſtoſque dies, qui maximo, atque incredibili ſplendore celebrari conſueverant, a Pauſania, ceteriſque Graecis Scriptoribus memoratos accurate perſpexerit, is facile, ut opinor, intelliget quam merito, vereque dixerit Pauſanias ipſe [1] Athenienſes in Diis colendis diligentia, religionis ardore, Deorumque, atque Heroum numero nulli propemodum ex Graeciae Populis conceſſiſſe. Certe, ut ſolum de variis illis Athenienſium Feſtis hic diſſeram, graviſſimus auctor Xenophon Athenienſes ipſos cum ceteris Graeciae Populis conferens nitide, diſerteque teſtatur quod ἄγυσι μὴν ἑορτὰς διπλασίυς ἢ οἱ ἄλλοι [2] *duplo plures, quam alii, Feſtivitates celebrant*; ut optime proinde dixerit Maximus Tyrius: πάντα μεϛὰ ἑορτῆς τὰ Α'ττικὰ, πάντα θυμηδίας [3] *omnia Attica plena feſtivitatis, omnia hilaritatis* fuiſſe; ac, ne cetera id genus teſtimonia plurima, quae facile afferri poſſent, hic perſequar, Apoſtolus ipſe Athenienſes alloquens ait: ἄνδρες Α'θηναῖοι, κατὰ πάντα ὡς δεισιδαιμονεϛέρυς ὑμᾶς θεωρῶ [4] *Viri Athenienſes, per omnia quaſi ſuperſtitioſiores vos video*: quaſi nimirum in Deorum cultu, Feſtorum numero, atque ſplendore ipſi Gentes alias longiſſime ſuperarent. Vnde vero immanis illa Deorum, Heroum, adeoque etiam Feſtorum

(1) Attic. c. 17. (2) De Rep. Ath. (3) Serm. 81. (4) Act. c. 17. ver. 22.

varietas, profluxerit facile oſtendi poſſet, niſi ab operis huius ratione diſſideret. Quemadmodum enim opportunius in ipſo Faſtorum Atticorum limine obſervavi, ita mihi de variis Athenienſium Feſtis diſſerendum eſſe putavi, ut non ipſorum originem, ritus, aliaque id genus plurima complecterer; ſed ipſorum potius tempus, verumque diem, quo peragi vel redire conſueverant, ſi fieri id quidem poterat, demonſtrarem. Cum enim plurimi ex Graecis, atque praeſertim Atticis, Scriptoribus Feſtorum Athenienſium nomina rerum geſtarum hiſtoriae, veluti perſpicuos certoſque temporis characteres, adiecerint, plurimum certe ſplendoris, atque praeſidii in deſignandis rerum temporibus, adeoque Faſtis Atticis rite contexendis, haberi poſſe videbatur ſi verus Feſtorum dies accurate primum conſtitui, nitideque oſtendi poſſet. Incredibile eſt etiam quantum ex eiuſmodi Feſtorum nominibus, ritibus, atque praeſertim ex veteri, conſtantique Civium illorum nomine, qui Ludis illis praeſidere, vel ſacris operari conſueverant, in Atticis Scriptoribus, ac Monimentis aliis illuſtrandis oriri debeat; ut variis in locis opportune obſervavi.

II. Atque utinam quidem eximii Scriptores illi ad haec uſque tempora perveniſſent, qui peculiaribus Libris de eiuſmodi Feſtorum Athenienſium temporibus diſputarunt! Certe Lyſimachides quidam ita de ſingulis Athenienſium Feſtis diſſeruiſſe videtur, ut Menſe quolibet Feſta ſingula recenſuerit, quae ſtata ſacraque eius Menſis die agerentur, ut ex variis Harpocrationis (1) locis aperte colligitur. Ita Philochorus & ipſe Athenienſis non modo *περὶ Θυσίων de Sacrificiis* Librum edidit, quo ſingula Athenienſium Sacra complexus videtur; verum etiam *ſeptemdecim* Libros alios *περὶ τῶν Α'θήνησιν Α'γώνων de Athenienſium Certaminibus* conſcripſit: quemadmodum ediſſe fertur *Ε'πιτομὴν τῆς Διονυσίȣ πραγματείας περὶ Ι'ερῶν Epitomen Operis Dionyſii de Sacris*; ut in vitiato Suidae textu legendum monuit Kuſterus. Denique, ut plurimos Scriptores alios ommittam, quorum nomina, ac teſtimonia a Meurſio, ceteriſque Feſtorum enarratoribus exhibentur, Plutarchus etiam ſeſe de ſingulis Athenienſium Feſtis, ac diebus ſcripſiſſe teſtatur. At praeclara haec Atticae Hiſtoriae, vel Antiquitatis monimenta partim temporis diuturnitas, partim

(1) In Σκιρον.

tim etiam Scriptorum illorum, qui proximis aetatibus floruere, incuria nobis invidit. Itaque Feſtorum nomina, ipſorumque ritus, origo, varietas ex innumeris pene Graecorum Scriptorum fontibus haurienda fuerat, ut ipſorum ſeries contexi, eiuſque praeſidio plurima Scriptorum loca reſtitui, corrigi, vel illuſtrari ſubinde poſſent; & ſacris etiam interdum divinisque Literis explicandis ſplendor aliquis affulgeret. Ceteris in hoc uberrimo argumenti genere facem praetulit Gyraldus, qui pauca quaedam Feſtorum Athenienſium nomina in Kalendario Attico memoravit; ſed plurima quoque in praeſtantiſſimo Opere de *Diis* accuratiſſime diſputavit. Quamvis enim Petrus Jacobus Montifalchius *de Sacris Celebritatibus* anno 1525. Libellum ediderit, eximiamque proinde laudem meritus ſit, cum immenſa Gyraldi eruditione conferri certe non poterit. Omnium tamen induſtriam longiſſime ſuperavit Petrus Caſtellanus, qui de Graecorum omnium Feſtis uberrime diſſeruit. Proxime poſt editum Caſtellani Opus clariſſimum Graecae eruditionis, Hiſtoriaeque lumen Meurſius *Graeciam Feriatam* edidit, in qua ſingula Graecorum Feſta in Libros IV. diſtributa ita complectitur, ut plurima Caſtellano indicta opportune adiecerit, alia emendaverit, alia novis Scriptorum teſtimoniis confirmaverit; ubique perennem, immenſamque Graecarum rerum cognitionem oſtenderit. Ex uberrimis iſtis Meurſii, & Caſtellani fontibus novam Feſtorum Graecorum ſeriem alio ordine diſpoſitam Faſoldus anno 1672., & Ionſthonus adornarunt: quarum utraque in VII. Graecarum Antiquitatum Tomo una cum Meurſii, & Caſtellani Libris a Gronovio inſerta fuit; quemadmodum etiam brevior ille Feſtorum Catalogus, quem in *Archaeologia Graeca* Potterus edidit, in ampliſſima illa Gronovii collectione reperitur.

III. Quamvis autem eiuſmodi argumentum optime, uberrime, atque accurate a clariſſimis Viris illis expoſitum fuerit; operae tamen pretium me facturum putavi ſi ex ſingulis ipſorum Libris ea ſeligerem, quae ad Operis huiuſce mei conſilium conferre poterant; atque viciſſim eximiis ipſorum ſtudiis ſplendor aliquis, ſi fieri id quidem liceat, accederet. Etenim primum non univerſa Graecorum omnium Feſta, quemadmodum ceteri Scriptores omnes, ſed Athenienſium ſolum, collegi; quamvis ipſorum plura a variis etiam Grae-

ciae Populis agerentur; ut ſuis in locis opportune obſervabitur. Ceteris Athenienſium Feſtis, quae a Caſtellano, aliiſque recenſita iam fuerant, nonnulla adieci, quae mihi nunc omnium primo ex Graecis Scriptoribus affulſere. Aliorum tempus, ac diem, qui vel ignotus, vel perperam ab aliis conſtitutus fuerat, partim coniecturis, partim etiam perſpicuis, certiſque characteribus demonſtravi. Plurima Scriptorum loca, quae ab aliis temere ſollicitata, vel parum feliciter explicata fuerant, reſtituere, vindicare, ac illuſtrare ſum conatus; quemadmodum alia, quae mutila, ſeu vitiata merito videbantur, ſupplere, vel emendare ſtudui. Ex Athenienſium Feſtorum numero ea omnia diligenter expunxi, quae a Scriptoribus aliis, ac Meurſio praeſertim, inter Athenienſium Feſta prorſus immerito recenſeri iam videram. Sic, ut exemplum unum hic proferam, clariſſimus Scriptor ille *Dryopia* Feſta ab Athenienſibus in Dryopi Apollinis filii honorem celebrata fuiſſe laudato Pauſaniae [1] teſtimonio contendit; cum tamen Pauſanias ipſe nitide diſerteque teſtetur Feſta illa ab Ἀσιναίοις *Aſinaeis*, Aſines nempe civibus, de quibus accurate ibi diſſerit, agitari. Denique, ne ceteris hic immorer, quae facile humanus aequuſque Lector intelliget, qui mea cum ceteris comparaverit, *publica* Athenienſium Feſta ita a *privatis* ſeiungenda putavi, ut privata illa prorſus omittens publica ſolum recenſuerim; quamvis interdum privata Feſta, perinde ac publica, uno, eodemque nomine appellari conſueverint, ut pluribus exemplis oſtendi poſſet.

IV. Ac certe plura Athenienſium Feſta *privata* ſolum fuiſſe, hoc eſt privatim a civibus, incertis loco & tempore, agitari conſueviſſe tum ex ipſis Feſtorum nominibus, tum ex perſpicuis etiam eorum Scriptorum teſtimoniis inferri poterit, quae mira, atque incredibili prorſus diligentia Meurſius ipſe congeſſerat. Eiuſmodi certe fuerant

Ἀμφιδρόμια *Amphidromia*, in quibus infantes quinto poſt partum die circum domeſticum larem, ſive focum geſtabantur, ſicuti decimo nomen ipſis imponebatur.

Γαμήλια *Gamelia*, quae ipſo nuptiarum die, ſicuti Προτελεία *Protelia* pridie nuptiarum, celebrabantur.

Γενέθλια *Genethlia*, quae in ipſo infantis ortu agebantur; ſi-

(1) Meſſen. c. 34.

ſicuti Γενέσια *Geneſia* natali die quotannis inſtaurabantur.

Εισητήρια *Iſeteria*, quae ab Archontibus magiſtratum ini-turis agebantur.

Εξιτήρια *Exiteria* a ducibus ubi milites ad bellum e-ducerent.

Επιδήμια *Epidemia* poſt reditum.

Επινίκια *Epinicia* victoria, ſive in bello, ſive in Ludis parta.

Εφηβεῖα *Ephebia* dum pueri exacto *decimoctavo* aetatis anno Epheborum albo inſcribebantur.

Κανηφόρια *Canephoria* ubi virgines nuptui traditae quid-quid elegantius acu perfecerant in caniſtris ferentes Dianae offerebant.

Νεκύσια *Necyſia*, quae, *Nemeſiorum* inſtar, in mortuorum memoriam agebantur: quemadmodum Θανατύσια *Thanatuſia* quoque mortuis ipſis dicata fuiſſe Meurſius exiſtimavit; quam-vis eiuſmodi Feſta nunquam Athenis vere celebrata, ſed a Luciano ſolum conficta fuerint, ut Vandalius obſervavit. At nihil eſt certe cur in privatis iſtis Athenienſium Feſtis hic ordine recenſendis immorer; quippequae non ſtata, legitima-que Menſis alicuius die, ſed incertis potius temporibus, age-rentur; adeoque ex ipſorum tempore nihil in re Chronologi-ca praeſidii haberi unquam poſſit, quod ex conſtanti publi-corum Feſtorum tempore facile ſperari poſſe iam diximus. Ita quoque plurima Athenienſium *Sacra* omittenda putavi, quae, quamvis aliquo, & cognomine fortaſſe, feſto die, ſta-to, legitimoque tempore, ac ritu celebrata videantur, per-ſpicuam hanc tamen Feſti notam minime praeſeferunt; aut certe a Scriptoribus non *Feſti*, ſed ſolum *Sacri* nomine deco-rantur. Ac plurima quidem eiuſmodi *Sacrorum* nomina fa-cile ex Graecis Scriptoribus recenſeri poſſent. Vnicum Polemonis locum hic proferam, ut inſignis illa Athenienſium religio, atque in Diis rite colendis diligentia ſuperius expoſita confirmetur: Α'-θηναῖοί τε γὰρ ἐν τοῖς τύτοις ἐπιμελεῖς ὄντες, κὴ τὰ πρὸς τῦς Θεὺς ὅσιοι Νη-φάλια μὲν ἱερὰ θύυσι Μνημοσύνῃ, Μύσαις, Ἠοῖ, Ἡλίῳ, Σελήνῃ, Νύμφαις, Α'φροδίτῃ ὐρανίᾳ [1] *Athenienſes harum rerum obſervandarum ſtu-dioſi, & in Sacrificiis Deorum faciendis diligentes, ac pii, Ne-phalia Sacra faciunt Mnemoſyne, Muſis, Aurorae, Soli, Lu-nae, Nymphis, Veneri caeleſti*. Quemadmodum vero Mnemo-ſyne,

(1) In Timae.

ſyne, Muſis, ceteriſque Numinibus illis Sacra quaedam ab Athenienſibus agebantur; ita dubitari vix poterit quin eadem ipſo religionis ſtudio ceteris etiam Diis, atque Heroibus omnibus exhiberentur, quos fuſe, accurateque Pauſanias, atque ex Pauſania ipſo ceteriſque Scriptoribus inexhauſtus ille Graecae eruditionis theſaurus Meurſius [1] deſcripſit. Cumque eiuſmodi Deorum, atque Heroum cultus non privata ſolum Civium religione, ſed publicis etiam, legitimiſque ritibus inſtitutus, publicis etiam templis, atque aris confirmatus videatur, nihil certe veriſimilius haberi poterit, quam Sacris illis rite religioſeque peragendis ſtatum aliquem, ſacrumque diem ab Athenienſibus dicatum fuiſſe, qui proinde ceteris Athenienſibus Feſtis adiungi poſſe cenſeatur. Hinc totidem fere ſacri, feſtique dies facile recenſendi viderentur quot Deorum, atque Heroum nomina nobis occurrunt, qui vel ab univerſo Athenienſi Populo, vel certe in peculiaribus Atticae regionis partibus, hoc eſt in variis Atticae Populis, honorari conſueverant. De *Sacris* tamen iſtis, quaecumque illa fuerint, quocumque demum tempore, ac ritu peragerentur, mihi differendum eſſe non cenſui; cum publica ſolum Athenienſium Feſta recenſere decreverim, ipſorumque tempus inquirere, atque, ubi ex veteribus monimentis affulſerit, indicare.

V. Antequam tamen accuratam hanc Athenienſium Feſtorum ſeriem methodo iam conſtituta contexendam aggrediar, aliqua de celeberrimis etiam quatuor Graeciae Ludis in ipſo limine proponenda putavi, ut expoſitis annis veroque tempore, quo ipſorum quilibet redire, vel inſtaurari conſueverat, definiendo quoque Feſtorum aliorum tempori, pluriſque Atticae, Graecaeque Hiſtoriae capitibus illuſtrandis ſplendor aliquis oriatur. Quo quidem loco ſingula in IV. Agoniſticis Diſſertationibus a me pertractata, fuſeque expoſita retexere, iterumque exponere nec iuvat nec decet, ut in Praefatione iam monui; ideoque ſuprema ſolum veluti capita complectens verum *Olympiadum*, *Pythiadum*, *Nemeadum*, atque *Iſthmiadum* tempus opportunius alibi a me conſtitutum hic indicabo.

Ολύμ-

(1) Athen. Attic. Lib. II. & III.

Ὀλύμπια

Olympia

Itaque, ut ab Olympiis ipſis, ceteris nobilioribus, exordiar, Olympici Ludi ineunte primo cuiuſque Olympiadis anno ita redire, vel inſtaurari ſolebant, ut ipſorum celebritas *undecimo* menſis *primi* Elidenſis, ſimulque *Hecatombaeonis* Attici, die inciperet, ac *ſextodecimo* iudicium de Victoribus fieret; ideoque maxima ac celeberrima Panegyris abſolveretur. Qua vero ratione, quibuſque legibus Olympici anni cum civilibus Athenienſium, Romanorum, aliarumque Gentium annis, atque Eponymis ipſarum magiſtratibus committi, ſive conferri debeant, in Agoniſtica Diſſertatione I. Num. 15. additis etiam exemplis expoſui.

Πύθια

Pythia

Pythicos Ludos exeunte fere *ſecundo* Olympiadis anno celebratos eſſe Petavius, Dodvellus, aliique plurimi exiſtimarunt: idque perſpicuo Thucydidis teſtimonio demonſtratum eſſe putarunt; quamvis Scaliger Pauſaniam, Euſebiumque ſequutus *tertiis* ſolum Olympiadum annis illos conceſſerit. Ego vero in Agoniſtica Diſſert. II. ita de vero Pythiadum tempore diſputavi, ut aut ſplendide profecto ego fallar, aut nullus omnino dubitandi locus ſuperſit quin Pythiades omnes non *ſecundis*, ſed *tertiis* ſolum, Olympiadum annis celebrari conſueverint; cum pluribus Pythiadum exemplis, atque ipſo quoque Thucydidis teſtimonio id oſtenderim, quod Petavio, Dodvello, ceteriſque Chronologis omnibus impoſuerat. Denique Pythiadas in *primum*, vel *ſeptimum* Byſii Delphorum menſis, hoceſt Munychionis Attici, diem incidiſſe, Dodvello duce obſervavi; Pythicoſque Ludos nunquam *trietericos*, ſed *pentaeterricos* ſemper fuiſſe contra Dodvellum ipſum oſtendi

VI.

Α'γραύλια

Agraulia

Feſta in Agrauli, quae Cecropis filia fuerat, honorem Athenis celebrata [1] Cyprii quoque *Aphrodiſio* menſe eidem Agraulo ſacra facere, hominemque immolare conſueverant [2]. Itaque, ſi uno eodemque anni tempore tum a Cypriis, tum ab Athenienſibus eiuſmodi ſacra, vel Feſta peragi fortaſſe quis dixerit, cum *Aphrodiſius* Cypriorum menſis exeunti Boedromioni Attico reſpondeat, ut ſequenti Diſſertatione oſtendetur, Agraulia quoque Athenis eo menſe celebrata forent. Ceterum non Feſta ſolum, ſed etiam τελέτας, ϰ̀ μυϛήρια *initiationes*, & *myſteria* Athenis peragi conſueviſſe ſcribit Athenagoras; idque facile in Agrauli Templo, quod ſupra Dioſcurorum Templum fuiſſe refert Pauſanias [3].

VII.

Α'δώνια

Adonia

Quamvis Adonia Feſta, in Adonidis nimirum, ſimulque Veneris [4] honorem Athenis inſtituta, fuſe, accurateque deſcripſerit Meurſius, nihil tamen de anni tempore, quo peragi ſolerent, expoſuit. Itaque tempus ipſum ex variis Scriptorum teſtimoniis, ſi fieri id quidem poterit, exſculpere, vel definire enitar; ut ambiguis praeſertim Diodori, Plutarchi, aliorumque Scriptorum locis ſplendor opportune affundatur. Accuratus, ac diligens ſcriptor Plutarchus, ubi infelicem illam expeditionem memorat, quae in Siciliam Alcibiade auctore ab Athenienſibus ſuſcepta fuit, aſſerit quod decernente bellum Populo, omnibuſque ad navigandum paratis ἐ χρηϛὰ παρῆν ὐδὲ τὰ τῆς ἑορτῆς. Α'δωνίων γὰρ εἰς τὰς ἡμέρας ἐκεί-

(1) Pauſan. Attic. c. 2. & Athenagor. in Legat. (2) Porphyr. de Abſtin. Lib. II. & Cyril. contra Iulian. Lib. IV. (3) Attic. c. 18. (4) Schol. Ariſtoph. ad Pacem Pag. 448.

νας καθηκόντων ἔιδωλα πολλαχῦ νεκροῖς ἐκκομιζομένοις ὅμοια πρόκειντο ταῖς γυναιξί [1]: *non fauſta erant vel ipſa Feſti* auſpicia; *nam, cum in eos dies inciderent Adonia, imagines ubique mortuis, qui efferuntur, ſimiles feminis proponebantur*; idemque prorſus in Niciae quoque Vita teſtatur. Mox, ubi varios Athenienſium caſus, atque victorias in Italia partas deſcripſiſſet, aſſerit illos aeſtate cum Siculis infeliciter dimicaſſe; Niciamque in Naxo hyemaſſe [2]. Ergo Adonia Feſta vere celebrata fuiſſe videntur, Munychione ſcilicet, aut Thargelione menſe; iis nimirum temporibus, quibus *poſt Dionyſia* Elaphebolione menſe celebrata *mare aperiri*, commodiuſque claſſibus iter praebere dicebatur [3]. Qua vero menſis die celebrari conſueverint, non facile profecto ego dixerim. Suſpicor tamen plenilunio potius, quam ineunte, vel exeunte menſe celebrata fuiſſe. Etenim Plutarchus aſſerit Athenienſibus praeter Adonia Feſta tunc oſtentum etiam aliud obiectum fuiſſe, ut ab expeditione Sicula deterrerentur; pleroſque nimirum Hermas, aut Mercurii ſtatuas una nocte truncatas fuiſſe: ut proinde haec Hermarum mutilatio in eosdem prorſus dies incidiſſe videatur, quibus Adonia Feſta ipſa contigerant. At Hermas novilunii, vel neomeniae tempore truncatos eſſe ſcribit Diodorus [4]; aſſerens Alcibiadem, alioſque plures veluti ſceleris admiſſi reos ab inquilino delatos eſſe, qui ſeſe intempeſta nocte ad lunae radios illos vidiſſe fatebatur. Quem Diodori locum Scaliger [5] arripuit ut oſtenderet civiles Athenienſium menſes non *lunares*, ſed *ſolares* potius fuiſſe: ut nempe plenilunium in civilis menſis initium, ſive neomeniam incidere ſubinde poſſet. Scaligeri tamen hypotheſim optime, accurateque ex ipſo Diodori loco refutavit Petavius [6]; cum Diodorus ipſe mox referat inquilinum manifeſti mendacii a Iudicibus convictum fuiſſe quod neomeniae tempore lunam fulſiſſe, ſeque eiuſmodi lucis praeſidio Alcibiadem, alioſque reos agnoviſſe dixiſſet. Haec ipſa quoque nitide, diſerteque Plutarchus memorat [7], Hermarumque mutilationem novilunii tempore contigiſſe teſtatur. Itaque, ſi Diodoro, vel Plutarcho fides habenda ſit, ac Adonia Feſta, ſi-

(1) In Alcibiade (2) In Nicia (3) Theophr. Char. c. 4. (4) Lib. XIII. c. 2. (5) De Emend. Temp. Libr. I. & in Can. Iſagog. Lib. III. c. 7. (6) Doctr. Temp. Libr. I. c. 8. (7) In Alcibia.

ſimulque Hermarum truncatio, iisdem temporibus peracta fuerint, Adonia feſta menſis initio celebrata fuiſſe viderentur. At gravis mihi ſuſpicio ſuborta iam fuerat quod Diodorus, ac Plutarchus ipſe in definiendo ſceleris eiuſmodi tempore aberraverint. Certe Andocides, qui eadem ipſa aetate vixerat, ſimulque cum Alcibiade veluti ſceleris auctor in iudicium vocatus fuit, ſatis aperte, niſi fallor, oſtendit id plenilunii tempore contigiſſe. Etenim, ut obiectum ſibi crimen dilueret, argumenta ſingula exponit, quibus a Iudicibus, vel adverſariis premebatur; ingenueque teſtatur Alcibiadis, Andocidis, aliorumque nomen a Dioclidis ſervo delatum eſſe, qui ſe *plenilunii tempore*, dum Athenis in Lauraeum montem pergeret, tercentos fere viros Hermas obtruncantes vidiſſe dixerat. Vt vero vel teſtis, vel argumenti vim diluat Andocides, id unum aſſerit tercentos illos temere prorſus ab inquilino nominatos eſſe; nullibi vero reponit tunc novilunii, non plenilunii, tempus fuiſſe, adeoque teſtem ſibi non conſtare: quod facile profecto dicturus erat, ſi mendacium ipſum, atque inconſtantia a Iudicibus etiam iampridem cognita, atque obſervata fuiſſet; ut cum Diodoro contendit Plutarchus. Itaque Andocidis hac in parte ſilentium, vel tacita quoque conſenſio manifeſte nobis oſtendit Hermarum mutilationem vere *plenilunii* tempore contigiſſe; adeoque ſervus non ideo mendax habendus erit quod plenilunii tempore viros illos deprehendiſſe ſe dixerit, ſed quod neomeniae tempore id contigiſſe crediderit. Quod vero Plutarchus id novilunio potius, quam plenilunio, contigiſſe memoret, facile admitti poſſet, niſi Andocidis auctoritas longe Plutarchi, Diodorique teſtimonio gravior habenda foret. Atque iſta quidem de tempore, quo Adonia Feſta Athenis celebrata fuerint. Quod ſi perſpicuis fortaſſe characteribus oſtendi poſſet Adonia Feſta variis in locis, in quibus inſtituta illa fuerant, eodem prorſus anni tempore peragi conſueviſſe, ſubtilius adhuc, atque accuratius ipſorum dies definiri poſſet. Etenim Macrobius, cum *Adonidis* nomine apud Phoenices, atque *Attys* apud Phrygas ſolem deſignari dixiſſet, aſſerit in Attys, atque Adonidis memoriam duplex Feſtum ita celebratum eſſe, ut aliud quidem luctu, aliud vero laetitia perageretur: *ritu eorum καταβάσει finita, ſimulationeque luctus peracta, celebra-*

tur laetitiae exordium ad VIII. Kal. Aprilis; *quem diem* Hilaria *appellant*, *quo primum tempore ſol diem longiorem nocte protendit* (1): eademque prorſus in Adoniis Feſtis luctus, laetitiaeque varietas a Meurſio Procopii, & Cyrilli verbis exponitur. Itaque, ſi laetitia repente poſt lugubre, moeſtumque Feſtum agebatur, Adonia feſta ineunte vere, ſive Antheſterionis menſis exitu peracta forent; ſin vero inter utrumque Feſtum ſemeſtre temporis ſpatium admittebatur, alterutrum ex illis ad VIII. Kal. Octobris, ſive Boedromionem exeuntem, referri oporteret. At variis propemodum ritibus, varioque tempore Adonia Feſta apud varias Gentes celebrata fuiſſe putaverim: ut immerito proinde Meurſius univerſa Scriptorum loca, quibus Adonia deſcribuntur, una congeſſerit; perinde quaſi ipſorum ſingula ad Athenienſium Adonia referri poſſent. Certe ex ſuperiori Plutarchi loco deducitur Adonia Feſta apud Athenienſes verno tempore non laetitia, ut apud alios, ſed luctu ſolum celebrata fuiſſe; alioquin, ſi laetitia quoque peracta forent, fauſtum exinde auſpicium expeditionis Siculae auctores arripere potuiſſent. Divinis quoque Literis erudimur quod a Iudeis etiam eiuſmodi, vel ſimilia Feſta quarto menſe, hoc eſt exeunte Iunio, vel Scirrhophorione, agebantur; quo die Ezechiel ſe vidiſſe dicit *mulieres plangentes Adonidem* (2): quem quidem Prophetae locum exponens. Hieronymus ait: *quem nos Adonidem interpretati ſumus*, *& Hebraeus*, *& Syrus ſermo* Thamuz *vocat*; *unde quia iuxta gentilem fabulam in menſe Iunio* Adonis *amaſius Veneris*, *& pulcherrimus iuvenis occiſus*, *& deinceps revixiſſe narratur*, *eundem Iunium menſem eadem appellant nomine*, *& anniverſariam ei celebrant ſolemnitatem*. Itaque excuſari certe non poterit Meurſii error, qui, cum in Cypriorum menſium laterculo Ἰούνιον *Iunium* vidiſſet, aſſerit illum antiquitus Ἀδωνίδα *Adonium* a Cypriis vocatum eſſe; idque poſtremis, quae recitat, Hieronymi verbis oſtendi poſſe arbitratur (3). At doctiſſimi Viri pace perſpicuus, ac integer Hieronymi contextus manifeſtiſſime oſtendit ibi de Hebraeis, ac Syris quoque, ſi libeat, minime vero de Cypriis agi. Ad haec Hieronymus Iunium menſem non *Adonidis*, ſed *Thamuz* nomine vocatum eſſe demonſtrat; idque non antiquitus, & ante Auguſti tempora, quibus nova Cypriorum men-

(1) Saturn. Lib. I. c. 21. (2) Cap. 8. ver. 14. (3) Cyprus Lib. II. c. 24.

menſium nomina irrepſere, ſed ſua potius aetate contigiſſe, teſtatur. Ad haec Cypriorum menſis non Ἰούνιος *Iunius*, ſed Ἰοῦλος *Iulus* vocabatur; neque ab omnibus omnino Cypriis, ſed a Paphiis ſolum adhibebatur; ac Ἰοῦλος ille non Iunio, ſed Iulio potius reſpondebat. Denique, ne argumentis aliis hic immorer, Thamuz eſt quartus Chaldaeorum menſis, ut Grotius, aliique plurimi demonſtrarunt, qui Romano Iunio reſpondet; adeoque Feſta in Thamuz, quicumque ille fuerit, honorem a Chaldaeis celebrata cum Adoniis Feſtis aut a Cypriis, aut ab Athenienſibus Adonidi conſecratis, ac quartus Chaldaeorum menſis cum Paphiorum *Iulo* confundi certe non poterit.

VIII.

Αἰάντεια

Aeacia

Athenis Aiaci lectus, atque integra militis, aut ducis armatura parabatur ex Schol. Pind. ad Nem. II. Itaque, ſicuti a Salaminiis Aiacis Feſtum agebatur [1], ita quoque ab Athenienſibus etiam, qui Tribuum unam *Aiacis* nomine decoraverant, celebratum videtur.

IX.

Αἰώρα. Εὐώρα. Ἀλῆτις. Εὔδειπνος

Aeora. Eora. Erratica. Bonicoenium

In Erigones honorem Athenis celebrari ſolebant ex Etymol. Heſych. Euſtath. Iliad. III. Athen. XIV. c. 3. Hygin. Aſtron. II.

X.

Ἀλεκτρύονων Ἀγών

Gallorum gallinaceorum Pugna

Quotannis Agon ille Athenis ex Themiſtoclis inſtituto committi conſueverat; quod Themiſtocles ipſe gallorum exemplo, quos invicem pugnantes conſpexerat, milites ad Salami-

mi-

(1) Heſych.

miniam pugnam acrius incitaverit, ut Aelianus fuſe memorat Libro II. c. 28. Itaque facile circa viceſimam Boedromionis diem, qua Athenienſes ipſi, Themiſtocle duce, victoriam Salamine reportarunt [1], eiuſmodi Certamen Athenis celebratum videtur: quod in quibusdam etiam Athenienſium Numis expreſſum eſſe iam diximus.

XI.

Ἁλῶα

Haloa

Ruſticum Cereri ſacrum Feſtum hoc eſſe ſcribit Etymologus, & Suidas etiam oſtendit, qui ſic appellatum eſſe teſtatur quod Feſti tempore agricolae *περὶ τὰς ἅλως circa areas* verſarentur. Eadem quoque vocis origo ab Harpocratione ex Philochoro profertur; ſimulque tempus indicatur, quo Haloa celebrari conſueverant, nimirum *Poſideon* menſis. Verum, cum areae nomine, ut eſt a Suida obſervatum, eae potiſſimum areae deſignentur, in quibus tritici grana e ſpicarum calycibus excutiuntur, adeoque ruſtici circa areas ipſas Hecatombaeone potius, quam Poſideone menſe, verſari conſueverint; ſuſpicari fortaſſe quis poſſit Hecatombaeone potius aeſtivo, quam Poſideone hyemali menſe, ruſticos in areis occupatos frugiferae Cereri operatos eſſe, ac Haloa Feſta celebraſſe. Quo vero ritu Haloa Feſta peragi conſueverint, divinari vix poteſt. Id unum ambiguo quodam Alciphronis teſtimonio [2] collegit Meurſius; quod pluribus diebus agerentur. Clarius id tamen ex illuſtri Demoſthenis loco oſtendi poſſe putaverim, ſimulque demonſtrari quod in iis ſacrificia non a viris, ſed a feminis Cereris ſacerdotio fungentibus, offerebantur. Aſſerit Orator Archiam Hierophantam varias ob cauſſas ab Athenienſibus damnatum eſſe, *ϗ ὅτι Σινώπη τῇ ἑταίρᾳ Ἁλώοις ἐπὶ τῆς ἐσχάρας τῆς ἐν τῇ αὐλῇ Ἐλευσῖνι προσαγούσῃ ἱερὸν θύσειεν. νομίμου ὄντος ἐν ταύτῃ ἡμέρᾳ ἱερεῖα μὴ θύειν οὔδε ἐκείνου οὔσης τῆς θυσίας, ἀλλὰ τῆς ἱερείας* (3) ſic enim locum illum antea mirifice depravatum legendum eſſe ex Caſaubono iam viderat Mauſſacus: qui Caſauboni tamen nomen diſſimulavit, latinamque ſolum Dalechainpii, ac Voſſii interpretationem velica-

(1) Plutar. in Camillo (2) Epiſt. Lib. II. 33. (3) In Neaeram Pag. 533.

licavit, ipſumque *mire deceptum eſſe* exclamavit. At iniquior hic certe in Volſium Mauſſacus: cum Volſius ipſe ingenue adnotaverit ſibi *divinandum hic fuiſſe ob codicem corruptum, ac mutilum*; neque tamen *abſurdum* illum, *ac ratione carentem* ſenſum expreſſerit, quem illi temere Mauſſacus affingit. Itaque iuxta Athenaei textum, qui ſuperiorem Demoſthenis locum exſcripſerat (1), ita reddi poteſt: *& quia Sinope meretrici in Halois* Feſtis *victimam adducenti Eleuſine in foco, qui eſt in aula ſacrificavit; cum lege vetitum foret ea die ſacrificare, & ſacrificandi ius non ad illum, ſed ad ſacrificulam mulierem ſpectaret*. Ergo, ſi in Halois Feſtis aliqua die ſacris operari vetabatur, perſpicue apparet aliis Feſtorum diebus id licuiſſe, ideoque Haloa Feſta plures dies duraſſe. Perſpicuum eſt etiam in Feſtis illis *θυσίας ſacrificia* non ad viros, ſed ad mulieres ipſas ſpectaſſe; ut ne Hierophanta quidem eo munere tunc fungi poſſet, qui ceteris Eleuſiniae Cereris ſacris operabatur, neque Archias ille, quem Demoſthenes aſſerit ex Eumolpidarum genere fuiſſe, illorum nempe, qui Vlpiano teſte (2) Eleuſine ſacris operari conſueverant: quae Demoſthenis, Vlpianique obſervatio argumento eſſe poterit non *ἐν τῇ ἀυλῇ Ἐλευσῖνι Eleuſine in aula*, ut in vulgatis Athenaei codicibus, ſed *ἐν τῇ ἀυτῇ Ἐλευσῖνι in Eleuſine ipſa* legendum eſſe, ut Aldus expreſſerat: perinde quaſi Demoſthenes ipſe oſtendere voluerit Archiae errorem longe, quam Neaerae ſcelus, leviorem fuiſſe; cum ille vetita quidem die, ſed Hierophantae tamen munus obtinens, non vetito in loco, ſed in Eleuſine ipſa, ubi nimirum avito iure ſacra peragere poterat, meretricis amore ſacrificaverit. Ceterum Haloa Feſta Eleuſine praeſertim peragi conſueviſſe teſtatur etiam Euſtathius, qui illa non Cereri ſolum, ſed etiam Baccho ſacra fuiſſe ſubindicat: *ἰστέον δὲ ὅτι ἐπί συγκομιδῇ τῶν καρπῶν, ἐφ᾽ ᾗ καὶ τὰ Θαλύσια ἐθύετο, ἑορτὴ ἤγετο Δήμητρος, καὶ Διονύσου κατὰ Παυσανίαν, Ἀλῶα καλουμένη διὰ τὸ ταῖς ἀπαρχαῖς καὶ μάλιστα ἐν Ἀθήναις ἀπὸ τῆς ἅλω τότε καταχρᾶσθαι φέροντας ἐις Ἐλευσῖνα*. (3) *ſciendum eſt quod poſt comportationem frugum, ſub quam Thalyſia quoque ſacrificabantur, Feſtum agebatur Cereris, & Bacchi, ſecundum Pauſaniam, Haloa nuncupatum: quod tunc Athenis praeſertim primitiae ex area Eleuſinam delatae abſumerentur*. Itaque,

(1) Libr. XIII. c. 7. (2) In Orati. adver. Androt. Pag. 27. (3) In Iliad. I.

que, ſi ſub ipſam frugum comportationem Haloa agebantur, Hecatombaeoni potius, quam Poſideoni, adſcribi illa debent; niſi fortaſſe ſemel, iterumque diverſis anni temporibus pro varia frugum natura peracta illa fuerint; ut proinde non Cereri ſolum, ſed etiam Baccho dicari potuerint.

XII.

Ἀμαρύνθια, vel Ἀμαρύσια

Amarynthia, vel *Amaryſia*

Haec in Amaryntho, ut videtur, Euboeae Vrbe inſtituta (1) Athenis etiam in *Amaryſiae* Dianae honorem, quae praecipue in Athmonenſi Populo colebatur, ſunt celebrata (2).

XIII.

Ἀμμών.

Ammon

Feſtum Athenis, Heſychio teſte; incertum tamen cui Deo, Deaeve, celebratum. Suſpicor tamen ipſi Iovi dicatum fuiſſe, qui Heſychio eodem teſte Ἀμμοῦς *Ammus* ab Ariſtotele dictus fuit, quemadmodum Pindari Scholiaſtes ait. Quin etiam fortaſſe cum *Ammalo* confundi facile poterit, quod Feſtum Iovi ſacrum fuiſſe dicit Heſychius, quamvis Vrbem, aut locum, ubi ſolemne foret, omiſerit.

XIV.

Ἀνάκεια

Anacea

In Caſtoris, ac Pollucis, qui Ἄνακες *Anaces*, aut *Dioſcuri* dicebantur, honorem inſtituta fore plerique Interpretes (3) exiſtimarunt, qui Dioſcuros alios a Polluce, & Caſtore diſtin-

(1) Schol. Pind. Olymp. XIII. verſ. 159. (2) Heſych. & Pauſan. Attic. c. 31.
(3) Athen. VI. c. 6. Polluc. Lib. I. c. 1. Segm. 37.

ſtinguendos eſſe non viderant. Mauſſacus [1] id omnium primus eleganti Ciceronis [2] teſtimonio demonſtravit; adeoque *Anaces*, ſive *Anactes*, ſive *Dioſcuros* Athenis honoratos tres a Caſtore, & Polluce diſtinctos, ipſorumque Templum Ἀνακεῖον *Anaceum* vocatum eſſe probavit. Itaque in Polluce, ſimulque Heſychii loco, quem Meurſius exhibet, non *Caſtor*, & *Pollux*, ſed *Dioſcuri*, vel *Anaces* reddi debet; ac *Dioſcuria* Feſta Lacedaemone in Caſtoris, & Pollucis honorem celebrata cum Athenienſium Anaceis confundi certe non poterunt.

XV.

Ἀνδρογεώνια, vel ἐπ' Εὐρυγύῃ Ἀγών

Androgeonia; ſive *Certamen ob Eurygyan*

Heſychius [3] aſſerit Androgeum Minois filium *Eurygyan* etiam vocatum fuiſſe; ipſique Athenis in Ceramico funebre certamen inſtitutum eſſe. Certaminis, Feſtique origo Caſtellano, Meurſio, ceteriſque omnibus indicta facile, ut opinor, ex Diodoro [4] conſtitui poterit. Memorat ille Androgeum regnante Athenis Aegeo in ſolemni Panathenaeorum Feſto victoriam adeptum eſſe; moxque, cum Thebas ad Feſtum aliud contenderet, Aegei iuſſu prope Oenoem Atticae Populum occiſum eſſe; Athenienſes admiſſi ſceleris poenas dediſſe, quas ibi fuſe Diodorus, Plutarchus [5], aliique plurimi [6] deſcribunt. Itaque, ſi funebre Certamen illud, quod in occiſi Androgei honorem ab Athenienſibus inſtitutum fuit, iis temporibus, quibus ille interierat, celebratum dicatur, facile *Androgeonia* Feſta exeunte Hecatombaeone menſe, quo Panathenaea Feſta celebrata iam fuerant, peragi conſueviſſe videntur; cumque in Oxonienſi Marmore dicatur [7] anno Marmoris 1031. hoc eſt 519. ante Olympiadas, Apollinis oraculo Athenienſibus imperatum ut Minoi poenas darent, facile Feſtorum illorum origo ad aetatem illam revocari fortaſſe poterit.

(1) Ad Harpocr. Pag. 46. (2) Nat. Deor. Lib III. c. 21. (3) In Ἐπ' Ευρυγ. (4) Lib. IV. c. 62, 63. (5) In Theſeo. (6) Vid. Marm. Oxon. Pag. 189. (7) Epch. 20.

XVI.

Ἀνθεστήρια

Antheſteria

De Feſtis iſtis Dionyſio, vel Baccho ſacris uberrime, accurateque Caſtellanus, & Meurſius. Id unum obiter obſervaſſe iuverit quod Antheſterione menſe; qui exinde nomen obtinuit, per tres continuos dies agebantur: ut *undecima* quidem Πιθοιγία *Pithoegia*; *duodecima* Χόες *Choes*; *tertiadecima* Χύτροι *Chytri* diceretur (1); quamvis Ariſtophanis Scholiaſtes Choas, & Chytros una, eademque die peragi conſueviſſe teſtetur.

XVII.

Ἀπατέρια

Apaturia

Haec ipſa quoque poſt Caſtellanum Meurſius erudite, ac uberrime explicavit. Antheſteriorum inſtar tribus & ipſa diebus conſtabant; quorum primus Δορπία *Dorpia*; ſecundus Ἀνάῤῥυσις *Anarrhyſis*; tertius Κυρεῶτις *Cureotis* dicebatur: quod Tribules omnes in *primo* ad veſperam una convivarentur; in *ſecundo* Iovi Tribuli, Minervaeque ſacrificarent; in *tertio* naturales pueros, ac puellas a parentibus oblatas inter Tribules adſcriberent. Eiuſmodi vero Feſta quotannis Pyanepſione menſe celebrari conſueviſſe Harpocration, Heſychius, Theophraſtus (2), Etymologus, & Ariſtophanis Scholiaſtes (3) aſſerit, quorum teſtimonia Meurſius exſcripſit. Itaque ſolum menſis dies, quo Apaturia peracta fuerint, explorandus ſupererit, quem Meurſius, ceterique Feſtorum Scriptores ignorarunt. Corrigendus autem hic obiter inſignis Meurſii error, qui, cum Procli teſtimonio oſtendiſſet Athenienſium pueros *tertio*, vel *quarto* aetatis anno in Apaturiis inter *Phratores*, ſive Contribules adſcriptos eſſe, ſubdit: *apud Ariſtophanem exagitat Archidemum Chorus, qui id necdum anno ſeptimo feciſſet*:

Βέ-

(1) Schol. Ariſtoph. Acharn. Act. IV. Scen. 3. Vid. Harpocr. in Χόες. (2) Charact. c. 4. (3) Acharn. Act. I. Scena 4.

Βύλεσθε δῆτα κοινῇ
Σκώψωμεν Α'ρχέδημον
Ο''ς ἑπτέτης ὢν ὐκ ἔφυσε φράτορας (1):

nam ex hoc Athenienſium more explicandus iſte Comici locus, neque hic quicquam Scholiaſtes intellexit. At certe fallitur; Archidemus enim ille non ſeptennis, ſed adultus erat, ut Ariſtophanes ipſe mox ſubdit:

Νυνὶ δὲ δημαγώγει (2)
Nunc Rempublicam adminiſtrat:

quemadmodum Xenophon aſſerit quod anno 3. Olymp. XCIII. quo Ranae prodiere, Αρχέδημος τότε προεστεκὼς ἐν Αθηναῖς, ϗ τῆς Δεκελείας ἐπιμελύμενος (3) *Archidemus, qui tunc Athenis praeminebat, & Deceliae curam habebat.* Itaque non ex illo Athenienſium more, ſed ex ipſo potius Scholiaſte Comici locus intelligi, & explicari debet; latineque reddi

Vultis igitur una
Taxemus Archidemum,
Qui ſeptennis nondum Tribules edidit;

non ut ineptiſſime in Gronovii textu conſpicitur:

Qui ſeptennis non genuit Curiales;

perinde quaſi Archidemus ille ſeptennis eſſe, ſeptimoque aetatis anno Curiales, aut liberos gignere potuerit.

XVIII.

Α'ῤῥηφόρια, Ε'ρσεφόρια

Arrhephoria, vel *Herſephoria*

Feſtum Minervae (4), ſive, ut alii referunt, Herſae Cecropis filiae ſacrum a quatuor virginibus, quae *ſeptimum* quidem aetatis annnum attigiſſent, *undecimum* vero non exceſſiſſent, celebratum (5). Hinc illae Α'ῤῥεφόροι *Arrephorae* dicebantur; ipſarumque binae Minervae Peplum ultima Pyanepſionis menſis die texere incipiebant (6). At Feſtum ipſum Scirrhophorione menſe celebrabatur, ut Etymologus teſtatur.

(1) Ran. Act. I. Scena 7. (2) Ibi verſ. ſequ. (3) Rerum Graec. Lib. I. (4) Etymol. Suid. (5) Etymol. Harpocr. Suid. (6) Suid. Χαλκεῖα.

XIX.

Ἀσκληπίεια

Aſclepiea

Ceteris Athenienſium Feſtis, quae fuſe, accurateque Meurſius, Caſtellanus, Faſoldus, aliique plurimi congeſſere, Aſclepiea quoque, vel Aeſculapio ſacra, adiungenda fore ipſe omnium primus obſervavi. Ipſa nimirum a pluribus Populis, atque praeſertim ab Epidauriis, inſtituto Rhapſoedorum, atque Athletarum Certamine, celebrata fuiſſe Meurſius veterum Scriptorum, Marmorumque praeſidio demonſtravit; nihilque tamen de Aſclepieis Athenienſium Feſtis eſt ſuſpicatus; quamvis illa perſpicuo Aeſchinis teſtimonio deſcripta deprehenderim. Etenim Orator ille teſtatur iuſſiſſe Demoſthenem ἐκκλησίαν ποιεῖν τοὺς Πρυτάνεις τῇ ὀγδόῃ ἱσταμένου τοῦ Ἐλαφηβολιῶνος μηνὸς, ὅτε ἦν τῷ Ἀσκληπιῷ ἡ θυσία (1) *ut Prytanes concionem indicerent octava Elaphebolionis menſis die, quo tempore Aeſculapio Sacra fiebant*. Itaque iam nullus ambigendi locus ſupererit quin Athenis etiam Aſclepiea ita peragerentur, ut in ipſis Aeſculapio ſacra fierent, Senatus, & Concio feriari deberet: idque octava Elaphebolionis menſis die, ut nitide, diſerteque Aeſchines ipſe teſtatur. At Epidauri Aſclepiea ipſa pentaeterica nono die poſt Iſthmicos Ludos celebrari conſueverant, ut Pindari Scholiaſtes ait (2); adeoque, cum Iſthmia aeſtiva 12. Hecatombaeonis menſis die peragi ſolerent, Aſclepiorum dies apud Epidaurios in viceſimam primam Hecatombaeonis menſis incidiſſet; ſin vero de Iſthmiis aliis intelligi debeat, quae non hieme, ut putavit Dodvellus, ſed labente vere celebrabantur, ut peculiari Diſſertatione iam monui, pentaeterica Aſclepii, vel Aeſculapii Feſta ab Epidauriis peracta exeunti veri concedi poterunt.

XX. Ἀσχώ-

(1) De Falſa Legat. Pag. 283. Vid. Diſſert. III. Num. 14. & 24. (2) Nemeac. III. verſ. 146.

XX.

Ἀσχώλια

Aſcholia

De Feſtis, aut Ludis illis, in quibus ex pluribus, qui in utrem unctum, vinoque plenum uno pede inſilirent, is, qui inſiliendo ſimul inſiſteret, utrem ipſum veluti praemium accipiebat (1), Meurſius, aliique diſſerunt; nuperrimeque egregia Diſſertatione Rodolphinus Venutus, quae ceteras inter ab Etruſcae Academiae Sociis editas octavo loco occurrit. Eiusmodi vero Ludos *κατα τὰς Ἀττικὰς κώμας in Atticae pagis* celebratos eſſe teſtatur Phornutus (2); nec plurimum fortaſſe ego fallar ſi non alio, quam Dionyſiorum illorum, tempore peragi conſueviſſe dixerim, quae *κατ' ἀγρὒς in agris* Poſideone menſe agebantur (3), ut inferius oſtendetur; quamvis ad Θεοίνια *Theoenia* quoque revocari facile poſſint, quae in Bacchi ipſius honorem *κατὰ δήμὒς in Populis* Harpocratione teſte celebrabantur.

XXI.

Ἀφροδίσια

Aphrodiſia

Non Corinthi ſolum, & in variis Cypri Vrbibus, ſed Athenis etiam Aphrodiſia Feſta Veneri celebrata fuiſſe perſpicuis Athenaei (4) verbis, quae Meurſius exhibet, oſtendi poteſt. Siquidem Xenophontis teſtimonium, quod Meurſius ipſe repente ſubiicit, ad Aphrodiſia non ab Athenienſibus, ſed a Thebanis celebrata referri debet. Cum enim Xenophon Cadmaeam Thebarum arcem aeſtate, dum Theſmophoria, vel Cerealia Feſta a Thebanis mulieribus agerentur, a Phoebida Lacedaemoniorum duce occupatam eſſe dixiſſet, ſubdit Lacedaemonios illos Phyllidae cuiuſdam fraude ſuperatos eſſe, qui *τὁτε ἐπεμελεῖτο τοῖς Πολεμάρχοις, ὡς Ἀφροδίσια ἄγεσιν ἐπ' ἐξό-*

(1) Heſych. Schol. Ariſtoph. Pluto Act. V. Scena I. & Suidas. (2) De Natura Deor. c. 30. (3) Theophr. Char. c. 4. (4) Lib. III. c. 21. & XIV. c. 22.

ἐξιδῷ τῆς ἀρχῆς [1] *cum cetera curaſſet Polemarchis Aphrodiſia* Feſta *in exitu Magiſtratus agentibus*, Polemarchos ipſos hac raude circumventos aſſumpta coniuratorum manu interemit. Denique exercitum a Lacedaemoniis contra Thebanos Cleombroto duce, μάλα χειμῶνος ὄντος [2] *quum maxime hiems rigeret*, emiſſum memorat. Itaque dubitari non poterit quin Aphrodiſia a Xenophonte memorata ad Thebanos ipſos ſpectaverint: cumque legitimus menſis ille, quo Polemarchi annuum imperium ſuſcipere conſueverant, hibernum ſolſtitium proxime ſequeretur, ut obſervavit Plutarchus [3]; atque Cadmaea arx, interemptis Lacedaemoniis, hieme recepta fuerit, ut obſcurius Xenophon, diſerteque Plutarchus ipſe teſtatur; perſpicuum fiet Aphrodiſia Feſta a Thebanis exeunte Poſideone menſe Attico, qui Boeotico Damatrio reſpondebat, celebrari conſueviſſe. An vero Athenis etiam eodem illo tempore peragi conſueverint, definiri certe vix poteſt; cum eadem prorſus Feſta variis omnino, diſtinctiſque anni temporibus apud varias Gentes celebrata fuiſſe deprehenderim: ut ex hoc ipſo Xenophontis loco de *Theſmophoriis* alibi oſtendam. Interim tamen addidiſſe iuverit quod Athenaeus Πανδήμου Ἀφροδίτης *Popularis*, publicaeque *Veneris* Feſtum *quarta* menſis die Athenis celebratum aſſerit [4].

XXII.

Βάκχεια

Bacchica, *Bacchanalia*

Meurſius, ceterique Feſtorum Scriptores eiuſmodi Feſta, veluti a Dionyſiis, aliiſque Baccho ſacris diſtincta, enumerant. At Heſychius a Meurſio laudatus id unum aſſerit illa *Dionyſii Feſtum* ἑορτὴν Διονύσου fuiſſe; quemadmodum prorſus Plutarchus ipſe, qui a Meurſio profertur, Φωσφόρια, & Βάκχεια *Phoſphori*, & *Bacchi ſacra* celebrari conſueviſſe teſtatur. Itaque, ſicuti *Phoſphoria* Plutarchi aetate a Promethei, Vulcani, ac Panathenaeis Feſtis minime diſtinguebantur, ita quoque *Bacchica* facile ad Dionyſia, quae mox occurrent, revocari fortaſſe poterunt.

XXIII. Βαλ-

(1) Lib. V. pag. 240. (2) Pag. 244. (3) In Pelopida. (4) Lib. XIV. c. 22.

XXIII.

Βαλλητὺς

Balletis

Quamvis Heſychius haec Athenis propter Demophontem Celei filium celebrari dixerit, Athenaeus [1] tamen haec Eleuſine peragi conſueviſſe teſtatur.

XXIV.

Βενδίδεια

Bendidia

Feſtum a Thracibus in Dianae honorem [2], moxque ab Athenienſibus etiam, Heſychio, & Strabone teſte [3], celebratum; idque Socratis aetate inſtitutum [4]. Magnifica primum, ſolemniſque pompa in eo exhibita, tum ad veſperam lampadum, ſimulque equeſtre Certamen celebratum, in quo nimirum viri equis inſidentes, accenſaſque lampades manu ferentes curſu certabant. Eiuſmodi vero Certamen, ac Feſtum in Piraceo peragi conſueviſſe teſtatur Simplicius [5], & Plato; idque *viceſima*, ſive potius *undeviceſima* Thargelionis menſis die contigiſſe tradit Proclus [6]. Itaque praeclare fallitur Meurſius, qui lampadum, & equeſtre Certamen hic a Platone memoratum, non ad Bendidia, ſed ad Panathenaea *minora* ſpectaſſe credidit [7], atque ipſa poſtridie Bendidiorum celebrata putavit: cum tamen Panathenaea Feſta, ſive *maiora*, ſive *minora* illa fuerint, Hecatombaeone menſe celebrari, lampadumque Certamen in Bendidiis etiam agitari conſueverit; ut opportunius alibi, Petito duce, demonſtrabitur, ubi de Panathenaeis ipſis agendum erit. Interim vero graviorem alium Meurſii ipſius errorem, ſimulque tempus oſtendam, quo Bendidia Feſta Athenis inſtituta fuerint: quod non Meurſio ſolum, ſed ceteris etiam Feſtorum Scriptoribus ignoratum eſſe

con-

(1) Lib. IX. c. 17. (2) Heſych. in Βένδις. (3) Lib. IX. Pag. 471. (4) De Republ. Libr. I. (5) Simpl. in V. Phyſ. (6) In Timeum Com. I. (7) Panathen. c. 8. & Graec. Fer. in Bendidiis, & Lampas.

conſpicio. Id *Platonis aetate* contigiſſe ſcribit Meurſius. At ex perſpicuo Platonis teſtimonio, quod Meurſius exſcripſerat, id facile refelli poteſt, ubi cum ceteris Scriptoribus conferatur. Aſſerit Plato Socratem, dum Bendidiorum viſendorum cauſſa in Piraeeum deſcenderet, Cephalum Lyſiae Oratoris patrem valde quidem ſenem, ſed adhuc ſuperſtitem, conveniſſe. Exinde vero manifeſtiſſime deduci debet quod Bendidia Feſta ante Olymp. LXXXIV. Athenis inſtituta fuerant. Siquidem Plutarchus, ubi dixiſſet Lyſiam Archonte Philocle, hoc eſt anno 2. Oly. LXXX. natum eſſe, ſubdit: ἐπεὶ δὲ τὴν εἰς Σύβαριν ἀποικίαν ἔςελλεν ἡ πόλις, ᾤχετο σὺν τῷ πρεσβυτάτῳ ἀδελφῷ Πολεμάρχῳ (ἦσαν γὰρ αὐτῷ ϗ ἄλλοι δύο, Εὔδιδος, ϗ Βράχιλλος) τοῦ πατρὸς ἤδη τετελευτηκότος, ὡς κοινωνήσων τοῦ κλήρου, ἔτη γεγονὼς πεντεκαιδεκα ἐπὶ Πραξιτέλους Ἄρχοντος. (1) *Cum autem civitas coloniam ad Sybarin mitteret, eo profectus eſt una cum fratre maiore natu, qui nominabatur Polemarchus, (habuit etiam alios duos fratres Eudidum, & Brachillum) mortuo iam patre, ut in partem ſortis veniret. Actum hoc anno aetatis quinto ſupra decimum Archonte Praxitele*. Ergo, ſi Praxitelis Archontis anno, dum Lyſias decimum quintum aetatis annum ageret, hoc eſt anno 1. Olymp. LXXXIV. Cephalus Lyſiae pater e vivis exceſſerat, Bendidia Feſta ipſo adhuc ſuperſtite celebrata ante Olymp. LXXXIV. referri debent: cumque Socrates in Cephali domo non Polemarchum modo natu maximum, ſed Euthydemum quoque, ac Lyſiam ipſum repeiſſe ſe dixerit, dubitari certe non poterit quin Socratis in Piraeeum deſcenſus, adeoque Bendidia Feſta poſt Olymp. LXXX. contigerint; ut ipſorum proinde inſtitutio ad Olympiadem LXXXII. ſive LXXXIII. revocari facile debeat, ut viginti nimirum annis Platonis ortum praeceſſerint; cum praeſertim Lyſias ipſe cum Polemarcho fratre anno ſolum 1. Olymp. XCII. Callia Archonte Athenas redierit; (2) iterumque exinde anno 1. Olymp. XCIV. Polemarcho fratre e vivis ſublato ſeptem annorum ſpatio exſulaverit. Quandoquidem vero Lyſias ipſe teſtatur quod Cephalus pater Athenas Periclis hortatu conceſſit, ibique ἔτη τριάκοντα ᾤκησε *triginta annis commoratus eſt* (3), perſpicue apparet Cephalum ipſum circa Olympiadem LXXVII. quadrageſimo circiter aetatis anno Athe-

(1) Vita X. Rhet. in. Lyſia. (2) Plutar. loc. cit. & Dionyſ. in Lyſia. (3) Orat. XI

Athenas appuliſſe. Denique, cum in Platone Cephali filius, Lyſiaeque frater Εὐθύδημος *Euthydemus* vocetur, depravatum ipſius nomen in ſuperiori Plutarchi textu reſtitui debet; adeoque pro Εὔδιδος *Eudidus* reſcribi Εὐθύδημος *Euthydemus*.

XXV.

Βοηδρόμια

Boedromia.

Boedromione menſe in *Boedromii*, ut mox indicabitur, Apollinis honorem celebrata. Atque Etymologus quidem, & Suidas vocis originem exponentes aſſerunt auxilium, & curſum his indicari, quo Xuthus Athenienſibus contra Eumolpum dimicantibus opem tulit; quamvis Etymologus ipſe mox referat inſtituta Boedromia quod Ion Athenienſibus contra Eleuſinios pugnantibus opem tulerit: quemadmodum Harpocration ſuppetias illas non a Xutho, ſed a Ione Xuthi filio, Erechtheo Athenis regnante, latas memoravit; *non enim*, inquit Mauſſacus [1], *Xuthus ipſe, ſed filius eius Ion Athenienſibus auxilium tulit, quod a nobis eruditiſſime probatum eſt in c.* 6. *Lib. V. Lectionum noſtrarum, in quo plura de Vlpiani loco a nobis allata ſunt; explicata etiam Plutarchi in Theſeo, Etymologi, & Suidae verba, quae fraudi fuere magnis Viris*. At modeſtiſſimi Viri pace ipſi quoque Harpocrationis verba fraudi fuere, quibus auxilium illud a Ione Erechthei regis aetate oblatum aſſerit. Siquidem, ut accuratiſſime ex Pauſania demonſtravit Valeſius [2], Xutus ipſe Ionis pater Cecropi coaevus, adeoque Erechtheo poſterior fuit. Ergo vel Ion alius Xuthi pater admitti, vel Harpocrationis error agnoſci debet, quem Mauſſacus ipſe non viderat. Quid vero ſi in explicando quoque Demoſthenis, & Harpocrationis loco Mauſſacus ipſe Vlpiani veſtigiis inſiſtens aberraverit? Ait Harpocration quod *Boedromia* feſta a Demoſthene in *Philippicis* memorantur. Mauſſacus obſervat nullibi in Philippicis illis, quae ſuperſunt, eiuſmodi nomen reperiri; adeoque ſuſpicatur *Harpocrationem uſum eſſe quibusdam codicibus, in quibus exaratum inveniebatur* Βοηδρόμια *Boedromia, quo loci nunc legi-*

(1) Ad Harpocr. Pag. 138. (2) Not. ad Harpocr.

tur βοΐδια *bucculas* : eiuſque coniecturae vadem exhibet Vlpianum , qui ad Olynth. III. verba illa ἢ βοΐδια πέμψωσιν *ἤτοι* *bucculas iſti mittant* adnotavit γράφεται καὶ βοηδρόμια. καὶ γὰρ φασιν ὅτε ἔπεμψε τὴν λείαν ὁ Χάρης βοηδρόμια ἦν. τὸ δὲ βοΐδια ὑποκοριτικόν ἐστι ἐν συναιρέσει, Ἀττικῷ ἔθει *ſcribitur etiam Boedromia. etenim ait: quando Chares praedam miſit Boedromia* Feſta *agebantur. Boedia vero diminutivum* nomen *eſt per ſynaereſim, Attico more*. At clarior eſt certe Demoſthenis locus, quam ut in illo pro βοΐδια temere βοηδρόμια reſcribi liceat. Siquidem, cum Demoſthenes Athenienſibus exprobraſſet quod ſumma poteſtas olim non a ducibus, ac Magiſtratibus, ſed a Populo exercebatur; moxque depravatis ipſorum animis, quidquid a ducibus temere gerebatur, probari conſueverat, ait ἀγαπῶντες ἐὰν μεταδιδῶσι θεωρικῶν ὑμῖν, ἢ βοΐδια πέμψωσιν ἤτοι *contenti eſtis theatrali pecunia, quam iſti vobis impertiunt, aut bucculis, ſi quas forte illi miſerint*. Itaque neque Charetis praeda, neque Boedromia Feſta, neque diminutivum ipſorum nomen effingi poteſt ; ſed βοΐδια vox in Demoſthene retineri; Vlpianique codex, in quo βοηδρόμια nomen irrepſerat, omnino depravatus cenſeri debet. Vix tamen adducor ut Harpocrationem quoque depravato codice deceptum eſſe concedam, ut Boedromiorum nomen ex ſuperiori ſolum Demoſthenis loco citaverit, quem facile vel depravatum eſſe conſpexiſſet. Itaque ſuſpicor Harpocrationem eiuſmodi nomen ex alia potius *Philippica*, quae prorſus exciderit, exſculpſiſſe. Certe Demoſthenis Oratio *de Haloneſo*, quae circumfertur, non a Demoſthene, ſed Hegeſippo conſcripta fuit, ut ex Libanio, Photio, Suida, Etymologo demonſtravit Faber (1); adeoque in ſincera, quam Demoſthenes ipſe de Haloneſo, vel contra Philippum ediderat, fortaſſe Boedromia Feſta memorabantur. Quod ſi *Philippicae* Orationis nomine Olynthiaca quoque donanda ſit, ut Schottus, ac Fabricius optime exiſtimarunt, *Boedromiorum* vocem non ex ſuperiori, ſed ex alio potius eiuſdem Olynthiacae III. loco ab Harpocratione deſumptam eſſe putaverim. Etenim Demoſthenes ibi memorat Athenienſes Boedromione menſe ſuppetias non Charete, ſed Charidemo duce Olynthiis miſiſſe ... Ἑκατομβαιὼν, Μεταγειτνιὼν, Βοηδρομιών. τούτου τοῦ μηνὸς, μόλις μετὰ τὰ Μυστήρια, δέκα

ναῦς

(1) Vid. Fabr. Bibl. Graec. Lib. II. c. 26. num. 8.

ναῦς ἀπεςείλατε ἔχοντα Χαρίδημον κενας (1) . . *Hecatombaeon*, *Metagitnion*, *Boedromion*, *eo menſe*, *vix poſt Myſteria*, *Charidemum decem naves habentem vacuas ablegaſtis* . Ergo, cum Boedromia Feſta, ſimulque Boedromion menſis ab una eademque voce, vel hiſtoria nomen acceperint, facile Harpocration *Boedromiorum* etymon, vel originem explicaturus locum illum Demoſthenis indicaſſe videtur, in quo non *Boedromia* quidem ipſa, ſed *Boedromion* tamen menſis exprimitur. Ceterum, quocumque demum ex fonte Vlpiani, vel Harpocrationis etiam, ſi mavis, error prodierit, gravior eſt certe, longeque veriſimilior Plutarchi, quam Harpocrationis, Etymologi, Suidaeque, auctoritas, qui Boedromia Feſta Theſei aetate inſtituta putavit, poſtquam Amazones ſuperaverat: ait enim η μὲν ὖν μάχη Βοηδρομιῶνος ἐγενετο μηνος. ἐφ' ῇ τά Βοηδρόμια μέχρι νυν Α'θηναιοι θυσσιν (2). *pugnatum eſt menſe Boedromione: cuius pugnae cauſa in hunc uſque diem Athenienſes ſacrificia Boedromia peragunt*. Eadem quoque a Callimachi Scholiaſte (3) memorata conſpicio, qui quamvis neque Theſeum, neque Eumolpum exprimat, Apollinem tamen ab Athenienſibus *Boedromium* vocatum ait; quod ipſis in hoſtes victoriam promiſerit ſi μετὰ βοῆς *cum clamore* in hoſtes ipſos irruerent

XXVI.

Βορεασμοί

Boreaſmi

Vnicus eſt Heſychii locus, in quo eiuſmodi Athenienſium Feſta memorentur: Βορεασμοί. Α'θήνησιν οἱ ἄγοντες τῷ Βορέᾳ ἑορτάς, ϗ θοίνας, ινα ἄνοτοι πνέωσιν, ἐκαλῦντο δὲ Βορεασμοί. Locum hunc mirifice depravatum eſſe putavit Meurſius (4), adeoque reſcribendum aſſerit Α'θήνησιν αἱ ἤγοντο ἑορταὶ, ϗ θοίναι, ἵνα οἱ Νοτοι πνέωσιν, ἐκαλῦντο Βορεασμοί. *Athenis, quae agebantur Boreae Feſta, & repotia, ut Noti ſpirarent, vocabantur Boreaſmi*. Sed, ut praeteream coniecturam illam, quae univerſa fere Heſychii verba perturbet, vix facile admitti poſſe, quis unquam fieri potuiſſe exiſtimet ut Boreae vota, ac Feſta peragerentur non ut Boreas

 ipſe

(1) Pag. 11. (2) Plutar. in Theſeo. (3) Ad Hymn. in Apoll. ver. 69. (4) Lect. Attic. Lib. II. c. 1. & Graec. Fer.

ipſe ſpirare inciperet, ſed ut Notus exoriretur? Certe vota, ac repotia, quae excitando, vel demerendo Noto peragerentur, non Boreae, ſed ipſi Noto ſacra cenſeri debebant. Itaque ſuſpicor potius cum Caſaubono [1] ἄνοσοι *ſalubres* legendum eſſe; &, quamvis ille primam Heſychii vocem minime reiecerit, libentius legerem Βορεασταὶ. *Boreaſtae*. *Borea celebrantes*. Sic enim certe perſpicuo, facilique ſenſu integer ille Heſychii locus redderetur: *Boreaſtae*. *Borea celebrantes*; *qui Athenis Boreae Feſta*, *ac repotia celebrant*, *ut ſalubris ſpiret*. Haec *autem* Feſta *Boreaſmi dicebantur*.

XXVII.

Βουφόνια

Buphonia

Cum Diiopoliis ab Aeliano [2], ceteriſque confundi ſolent; quod una cum Diopoliis ipſis occiſo bove celebrarentur eo ritu, qui fuſe a Porphyrio [3] deſcribitur. Itaque corrigendus eſt Etymologus, &, qui Etymologum hac in parte ſequitur, Meurſius, ubi Feſtum ipſum *a boum*, *qui in eo maſtabantur*, *multitudine* vocatum aſſerit. Quamvis enim Etymologus dicat quod in Buphoniis πολλοὶ ἔθυοντο βόες *multi maſtabantur boves*; Porphyrius tamen, Aelianus, Pauſanias [4], Suidas [5], aliique a Meurſio laudati unicum ſolum bovem in iis mactari conſueviſſe teſtantur. Ceterum Buphonia Feſta Σκιῤῥοφοριῶνος μηνὸς τετάρτῃ ἐπὶ δέκα *quartadecima Scirrhophorionis menſis* die peragi conſueviſſe ſcribit Etymologus; quamvis in Suida legatur ἥν φασιν ἄγεσθαι μετὰ τὰ Μυστήρια *quam feſtivitatem ferunt peragi poſt Myſteria*: ubi Meurſius reſcripſit ᾗ φασιν ἄγεσθαι τὰ Μυστήρια, *qua ferunt agi Myſteria*: quemadmodum certe in Agrauliis etiam τέλετας, καὶ μυστήρια *initiationes*, *ac myſteria* peragi conſueviſſe iam diximus.

XXVIII. Βραυ-

(1) Ad Athen. Lib. IV. c. 5. (2) Var. Hiſt. Lib. VIII. c. 3. (3) De Abſtin. Lib. II. (4) Attic. (5) In Buphon.

XXVIII.

Βραυρώνια

Brauronia

In Braurone Atticae Populo in Brauroniae Dianae honorem celebrabantur a virginibus, quae neque infra *quintum*, neque ſupra *decimum* aetatis annum forent, ut nitide, diserteque Suidas teſtatur. Minus vero feliciter, accurateque notavit Meurſius, & Faſoldus quod virgines illae *eo tempore* ἀρκτεύειν *dicebantur;* ἄρκτοι *indigetabantur*; *tempus ipſum, quod ita exigebant*, ἄρκτεια *nuncupatum* erat; denique δεκατεύειν *dicebantur*. Siquidem Harpocration ait ἀρκτεῦσαι nihil aliud eſſe quam τὸ καθιερωθῆναι τὰς παρθένυς τῇ Ἀρτέμιδι τῇ Μυνιχίᾳ, ἢ τῇ Βραυρωνίᾳ *conſecrari virgines Dianae Munichiae*, *vel Brauroniae;* ac virgines illas ita conſecratas ἄρκτυς vocari dicit, ipſamque conſecrationem ἀρκτείαν vocatam eſſe ſcribit Heſychius. At conſecratio illa non ad Brauronia Feſta, ſed ad ſacra potius referri debet, quae a virginibus, antequam nuberent, ſive Munichiae, ſive Brauroniae Dianae peragebantur, ut facile ex Suida deduci poterit. Quinetiam Heſychius ipſe cum aſſerit περὶ τὸν δεκαετῆ χρόνον *circa decimum aetatis annum;* atque Harpocration ait illas δεκαετίδας *decennes* conſecrari, de Brauroniis certe Feſtis intelligi non poſſunt, quae longe ante decimum aetatis annum peragere conſueverunt. Denique, ne coniecturas alias hic perſequar, cum Suidas aſſerat quod ἐψηφίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι μὴ πρότερον συνοικίζεσθαι ἀνδρὶ παρθένον εἰ μὴ ἀρκτεύσειε τῇ θεῷ *Athenienſes decreverunt*, *ne quae Virgo nuberet*, *niſi prius Dianae ſacra feciſſet*, aegre intelligi, defendique poterit univerſas Atticae regionis virgines ad Brauronia Feſta confluxiſſe, ut in iis Dianae ſacra peragerent, ipſique tunc ſolum, ex legis praeſcripto, conſecrarentur: cum praeſertim Dianae ipſi non *Braurone* ſolum, ſed *Chitone* quoque, in *Limnis*, *Munichia*, & *Halis Araphenidis* honores, atque Feſta fortaſſe exhiberi conſueverint, ut a Callimacho erudimur (1). Eiuſmodi vero Feſta Dianae Brauroniae conſecrata, ſimulque a virginibus celebrata *pentaeterica* fuiſſe Meurſius, Iungermannus, Khunius, alii-

(1) Hymn. in Dianam ver. 172. 259.

aliique plurimi exiſtimarunt; idque Pollucis teſtimonio confirmarunt, qui inter pentaetarica Feſta a *decem* Athenienſium Hieropoiis, ſive Sacrificis peracta Brauronia quoque Feſta recenſuit [1]. Sed clariſſimos Viros illos deceptos eſſe iam monuit Hemſterhuiſius, qui perſpicuis Veterum [2] teſtimoniis oſtendit *Brauronia* quaedam in Bacchi honorem non a virginibus, ſed ebriis viris, ac meretricibus etiam peragi coſueviſſe, atque haec ipſa non annua, ſed pentaetarica fuiſſe credidit [3]; quod Meurſius ipſe laudato eorundem veterum, ſimulque Pollucis teſtimonio iam dixerat [4]; quamvis immemor, ſibique non conſtans mox oppoſitum exiſtimaverit [5]. At, quoniam nec Meurſius, nec Hemſterhuiſius ipſe, nec ullus omnino Veterum diſerte docuit an *pentaeterica* Feſta Dianae potius, quam Baccho dicata fuerint, obſervari maxime velim quod in Brauroniis Dianae ſacris mulieres ipſae *ſacerdotio* fungebantur, unde Dinarchus τῆς ἱερέιας τῆς Ἀρτέμιδος τῆς Βραυρωνιας [6] foeminae *ſacerdotis Dianae Brauroniae* meminit; in pentaetericis vero a Polluce memoratis ſacra a Decem-Viris Sacrificis peragebantur. Ergo pentaeterica Feſta Polluci memorata non Dianae, ſed Baccho potius conſecrata cenſeri debent; adeoque Brauronia alia Dianae ſacra non pentaeterica, ſed annua ſolum fuiſſe videntur.

XXIX.

Γῆς ἑορτή

Telluris Feſtum

Telluris templum in ipſa Athenarum arce fuiſſe ſcribit Thucydides [7]; atque Certamen, ſive Agonem quendam in Telluris ipſius honorem edi conſueviſſe teſtatur Pindarus [8].

XXX. Fe-

(1) Lib. VIII. c. 9. ſeg. 107. (2) Suid. Schol. Ariſtoph. ad Pacem. (3) Ad Polluc. Libr. IX. c. 6. ſegm. 74. (4) De Pop. Attic. in Brauron. (5) In Graec. Feri. (6) Orat. adv. Ariſtogit. (7) Lib. II. (8) Pyth. IX. ver. 177.

XXX.

Γεφυρισμοὶ

Gephyriſmi

Eiuſmodi Feſtum, quamvis ab Aeliano ſeorſim, veluti a ceteris Athenienſium Feſtis diſtinctum, memoretur [1], ad Eleuſinia tamen Feſta referri debet, ut oſtendit Meurſius [2]. Itaque in ſextam Myſteriorum, hoc eſt viceſimam Boedromionis menſis diem incidebat Gephyriſmorum dies, in quo nimirum ii, qui Eleuſinam aſcendebant, a maleferiatis civibus, qui Cephiſi ponti inſidebant, iocis, ſalibus, acerbiſque ſcommatis impetebantur.

XXXI.

Δελφίνια

Delphinia

Delphinium Apollinem ab Athenienſibus honoratum eſſe ex Plutarcho obſervavit Meurſius; ſimulque Delphinia Feſta in Apollinis ipſius honorem ab Aeginetis celebrata fore demonſtravit. Sed Athenis etiam vel Sacra, vel Feſta quaedam in Delphinio, ſive Apollinis Delphinii templo celebrari conſueviſſe non obſervavit; quamvis id nitide, diſerteque Plutarchus ipſe teſtetur [3]. Aſſerit enim Theſeum in Cretam navigaturum in Delphinio templo ſacrae Oleae ramum alba lana involutum pro ſociorum ſalute Apollini obtuliſſe: tum ſubdit εὐξάμενος δὲ κατέβαινεν ἕκτῃ μηνὸς ἐπὶ θάλατσαν ἱσαμένε Μυνυχιῶνος, ἧ καὶ νῦν ἔτι τὰς κόρας πέμπυσιν ἱλασομένας εἰς Δελφίνιον *voto concepto deſcendit ad mare ſexta die Munychionis: quo die etiam nunc puellas mittunt ſupplicatum in Delphinium.* Itaque ceteris Athenienſium Feſtis, aut Sacris *Delphinia* quoque adiungi facile debent. Illud etiam hic obiter obſervaſſe iuverit, quod immerito prorſus, atque inconſulto ſcribit Meurſius Apollinis Delphinii templum Athenis excitatum a Diogene Laertio memorari,

(1) Hiſt. Anim. Lib. IV. c. 43. (2) Eleuſin. c. 27. (3) In Theſeo. Pauſ. Attic. c. 28. & Pollux Lib. VIII. c. 10. ſect. 116.

rari, cum ait Θαλῆς Μιλήσιος Ἀπόλλωνι Δελφινίῳ Ἑλλήνων ἀριστεῖων, δὶς λάβων [1] Thales Mileſius *Apollini Delphinio Graecorum praemium, quod bis acceperat*, dedicavit. Vt enim optime iam, accurateque demonſtravit Menagius, non Δελφινίῳ *Delphinio*, ſed Δυνδιμαίῳ *Dindimaeo* reſcribi ibi debet: & quamvis etiam *Delphinii* vox retinenda foret, ut Menagius ipſe Pelliſſonii coniecturis indulgens ſubdubitat; Delphinius tamen Apollo non Athenis, ut putavit Meurſius, ſed Mileti honoratus, eiuſque templum non Athenis, ſed Mileti excitatum in laudato Laertii textu intelligi profecto debet.

XXXII.

Δήλια

Delia

Haec Apollini Delio ſacra fuiſſe, ſinguliſque quinqenniis peragi conſueviſſe ex Polluce [2], ac Thucydide [3] demonſtravit Meurſius. Sed clariſſimus Scriptor ille alterius etiam generis *Delia*, quae quotannis agi ſolebant, ignoravit. Perſpicuis tamen Plutarchi [4], Platonis [5], aliorumque teſtimoniis erudimur quod ſingulis etiam annis ab Athenienſibus *Theoris*, vel ſacra navis, qua Theſeus Athenas e Delo redierat, ita Delum mittebatur, ut puppis ſolemni pompa ab Apollinis Sacerdote coronaretur; peractiſque in Delo ſacris iterum Athenas rediret. Interim vero, dum navis, ac pompa illa Athenis Delum, iterumque Delo Athenas contenderet, neminem Athenis occidi licebat [6]; unde Plato obſervavit Socratem iam morti damnatum integros *triginta* dies poſt Iudicum ſententiam in carcere detentum fuiſſe; quod illo nimirum pridie, quam navis coronata foret, damnato navis reditus expectari debuerit, ut moreretur. Exinde vero manifeſtiſſime inferri poterit quod Delia Feſta quotannis etiam ab Athenienſibus agebantur; ſimulque tempus oſtendi, quo celebrari conſueverint. Etenim Socrates, ubi in iudicio contenderet, aſſeruit ſe ἑβδομήκοντα, καὶ πλέω [7] *annos ſeptuaginta, eoque amplius* vixiſſe; ergo, cum

anno

(1) Lib. I. ſeg. 29. (2) Lib. VIII. c. 9. ſect. 107. (3) Lib. III. c. 104. (4) In Theſeo. (5) In Phaedone. (6) Xenoph. Memorab. Lib. IV. (7) Plato in Apol. Socr.

anno 3. Olymp. LXXVII. *ſexta* Thargelionis menſis die natus eſſet, [1] ut *ſeptuageſimum* annum abſolvere potuerit, ipſius iudicium poſt *ſextam* Thargelionis diem anno 1. Olymp. XCV. agi debuit; cumque certiſſime Socrates Lachetis Archontis anno, hoc eſt 1. Olymp. XCV. e vivis exceſſerit, antequam nimirum Scirrhophorion ultimus anni menſis exiret, ſi menſem integrum poſt ſententiam, ſacraeque navis expeditionem in carcere exegit, Theoridis expeditio, ac Deliaca pompa poſt *ſextam*, & ante *trigeſimam* Thargelionis diem contigiſſe debuit; adeoque Delia Feſta exeunti Thargelioni adſcribenda merito exiſtimaverim. Clarius id etiam ex Laertio deduci poterit, qui Athenienſem Vrbem *ſexta* Thargelionis die luſtrari conſueviſſe teſtatur [2]. Itaque, cum Plato dixerit pompam in Delum, luſtrata iam Vrbe, ſi commode venti ſpirarent, mitti ſolere, Delia Feſta, vel expeditio circa *decimam* Thargelionis menſis diem contigiſſe debuit. Quod vero ad *pentaetericam* pompam aliam attinet, vel quinquennalia Feſta, quae luſtrata Delo inſtituta fuiſſe narrat Thucydides, illa, ſi eodem ipſo tempore conſtanter acta fuerint, quo primum inſtituta fuerant, *tertio* quolibet Olympiadum anno hieme, ſeu vere potius celebrata videntur. Etenim Thucydides aſſerit hieme anni 3. Olymp. LXXXVIII. Delon luſtratam fuiſſe; tumque primum Delia Feſta *quinquennalia* inſtituta: ut optime proinde quinquennalia ad *tertios* Olympiadum annos, ſimulque ad vernum aliquem menſem referri poſſe videantur [3]. Id unum certe conſtitui, vel inferri poterit quod Delia Feſta a Platone memorata cum *quinquennalibus* Deliis iſtis a Thucydide deſcriptis confundi non poſſunt; adeoque non modo pentaeterica cum Meurſio, ſed annua quoque Delia Feſta admitti debent.

XXXIII.

Δημήτρια

Demetria, vel *Cerealia*

Eiuſmodi Feſta in Cereris honorem inſtituta ab Heſychio [4], & Cleomede [5] memorantur, atque a Polluce una cum

(1) Vid. Diſſer. IX. Num. 30. & 31. (2) Lib. II. ſeg. 44. (3) Vid. Plutar. in Nicia.
(4) In Μόροττον. (5) Lib. II.

Eleuſiniis, ac *Theſmophoriis* recenſentur [1], ut ab illis proinde diſtinguenda, ſimulque, ipſorum inſtar, Athenis celebrata merito videantur. Id optime, ut opinor, Meurſius ipſe coniecerat ubi Δεμήτρια ſeorſim ab aliis expoſuit. At, ubi perſpicuo Pollucis teſtimonio Cleomedis etiam teſtimonium adiecit, profecto fallitur; cum Cleomedes ipſe Demetriorum, vel Cerealium nomine non alia, quam Theſmophoria, Feſta intellexerit. Aſſerit enim ex verbis illis, quibus Epicurus utitur, haec quidem abſona, ac lutulenta fore, τὰ δὲ ὅμοια τοῖς λεγομένοις ἐν τοῖς Δημητρίοις ὑπὸ τῶν θεσμοφοριαζϋσων γυναικῶν *baec vero iis ſimilia, quae in Cerealibus* Feſtis *a mulieribus Theſmophoria celebrantibus adhibentur*. Itaque ex poſtremis Cleomedis vocibus ὑπὸ τῶν θεσμοφοριαζϋσων γυναικῶν, quas Meurſius omiſerat, perſpicue apparet Cleomedem ipſum Cerealia Feſta cum Theſmophoriis confudiſſe; adeoque prorſus immerito ipſius teſtimonium ad Demetria, vel Cerealia ſola transferri. Quid vero ſi & ipſe quoque Theophraſti locus, quem Meurſius hic protulit, a Demetriis iſtis abhorreat, longeque diverſa ratione, quam Meurſius coniecerat, in Theophraſti textu reſcribi debeat? Narrat Theophraſtus oraculo praenunciatum eſſe quod, ubi oleaſter Megaris in foro conſitus exciſus eſſet, Civitas ipſa occupanda, ac diripienda fuerat: ὥσπερ ἐγένετο Δημήτριος. Meurſius reſcribendum hic aſſerit Δημητρίοις; ut nempe exprimatur Megarenſis Vrbis excidium in Demetriis Feſtis contigiſſe. Sed clarius, ut opinor, iudicium, aut characterem alium temporis uſurpaſſet Theophraſtus; aliorumque Scriptorum inſtar, veterique more, quem Theophraſtus ipſe alibi obſervavit, vel Archontis nomen, vel Megarenſis excidii auctorem expreſſiſſet. Itaque, cum a Demetrio Poliorceta anno 3. Olymp. CXXII. ipſius nempe Theophraſti aetate Megarenſis civitas obſeſſa, ac direpta fuerit, paullo ante Pythia, quae Demetrius Athenis ideo celebravit quod Delphi ab Aetolis occuparentur [2], facile in mutilo, depravatoque Theophraſti textu pro Δημήτριος non Δημητρίοις, ſed ὑπὸ Δημητρίϋ, ſive ἐπὶ Δημητρίϋ reſcribi poterit. Si cui tamen in ſuperiori Theophraſti loco Δημητρίοις *Demetriis* retinendum eſſe videatur, id per me licet. Cum tamen Theophraſti aetate alterius etiam generis *Demetria* in Deme-

trii

(1) Lib. I. c. 1. ſeg. 37. (2) Plutar. in Demetr.

trii ipſius honorem ab Athenienſibus inſtituta ſint, ſolemnique pompa celebrari conſueverint, ut Meurſius ipſe mox memorat, non video plane cur Theophraſti locus ad Cerealia potius, quam Demetria Feſta non Cereri, ſed regi Demetrio ſacra revocari repente debeat; cum praeſertim Demetria iſta ſplendidiora forent, quippequae, Plutarcho teſte, *annuos Ludos*, *& pompam*, *& ſacrificium* complecterentur. Eiuſmodi vero Demetrii Feſta *trigeſima* Munychionis menſis die peragi conſueviſſe ſcribit Meurſius quod Plutarchus ipſe dixerit τῶν τε μηνῶν τὸν Μουνυχιῶνα, Δημητριῶνα, ϗ τῶν ἡμερῶν τὴν ἔνην ϗ νέαν Δημητριάδα προσηγόρευον. ϗ τῶν ἑορτῶν τὰ Διονύσια μετωνόμασαν Δημήτρια *ex menſibus Munychionem*, *Demetrionem*, *ex diebus trigeſimam*, *Demetriadem appellarunt*; *atque ex Feſtis Dionyſia*, *mutato nomine*, *Demetria nuncuparunt*. Tantum tamen abeſt ut exinde Demetriorum dies exſculpi poſſit, ut oppoſitum potius inferatur. Etenim, ſi Dionyſia Feſta, mutato ſolum nomine, Demetria ſunt appellata, eodem ipſo die, quo Dionyſia peragi conſueverant, celebrata videntur Demetria; adeoque, cum Dionyſia non trigeſima Munychionis die, ſed Antheſterione ſolum, Elaphebolione, ac Poſideone menſe agitari conſueverint, ad menſes illos Demetria quoque Feſta, quandiu Athenis durarunt, referri debent. Suſpicor tamen Dionyſia illa, quae mutato nomine *Demetria* ſunt appellata, non alia fuiſſe quam quae *urbana* dicebantur, atque Elaphebolione menſe peragi conſueverant. Iſta nimirum Dionyſiis aliis, quae ruri Poſideone agebantur, celebriora fuerant; adeoque facilius iſta Demetrio, quem impudenti quadam aſſentatione Athenienſes honorarunt, conſecrata videntur. Accedit etiam quod Plutarchus perſpicue aſſerit *ingenti gelu, quod praeter anni tempus obortum fuit* Dionyſiorum pompam, quae in Demetrii honorem agebatur, interruptam fuiſſe [1], quod certe Elaphebolioni potius, quam Poſideoni menſi conveniet; cum Poſideon ipſe Decembri noſtro reſpondens, hiemalis eſſet; adeoque gelu tunc obortum *praeter anni tempus* ingruiſſe cenſeri non potuerit.

(1) In Demetr.

XXXIV.

Διάσια.

Iovialia.

Iovi Μειλιχίῳ, ſive *placido* Athenis celebrababantur; ut Ariſtophanis Scholiaſtes (1), ſimulque Thucydides (2) docent, qui varios quoque ritus exponunt, quibus illa peragebantur. Ipſa vero *decimanona* Munychionis menſis die agi conſueviſſe putavit Meurſius; quod Plutarchus (3) aſſerat hac ipſa die τῷ Διῒ τὴν πομπὴν *Iovi pompam* ab equitibus ductam eſſe. At Scholiaſtes ille nitide, diſerteque dixerat Diaſia Feſta μηνὸς Ανθεστηριῶνος φθίνοντος *ſub menſis Antheſterionis exitum* celebrata fuiſſe; adeoque Feſta a Plutarcho memorata a Diaſiis accuratiſſime diſtingui debent, ut Potterus ipſe iam viderat.

XXXV.

Διϊπόλια

Diipolia.

Diipolia quoque, vel Vrbani Iovis Feſta a Diaſiis ipſis diſtingui debent, quippequae Athenis ipſis in arce celebrarentur (4) *quartadecima* Scirrhophorionis die, ut ſuperius oſtenſum fuit ubi de Buphoniis ageretur; quae a Diipoliis ipſis minime diſtinguebantur. Itaque, ſive tempus, ſive locum ſpectaveris, Diipolia a Diaſiis ſecerni debent; quamvis illa Fungerus una confundi poſſe putaverit (5).

XXXVI.

Διόμεια

Diomia

Euſtathius (6) haec a Diomo Iove, Etymologus (7) autem a Diomo heroe nominata fuiſſe dicit, ut notavit Meurſius. Suſpi-

(1) Ad. Nubes Act. I. Scen. 4. (2) Lib. I. c. 126. (3) In Phocione. (4) Etymol. (5) Ad Heſych. (6) Iliad. Δ. (7) In Δίομος.

Suſpicor tamen illa in Herculis potius honorem celebrata fuiſſe, aut certe in Diomeiis ipſis Herculi ſacra peragi conſueviſſe. Etenim, cum Ariſtophanes dixiſſet

. . . . ἐφρόντιζα
Ὁπόθ' Ἡράκλεια, τἀν Διομείοις, γίνεται[1]
. . . . *cogitabam*
Quando Herculana Sacra in Diomiis fierent.

Scholiaſtes adnotavit Diomiam Atticae Populum eſſe a Diomo Herculis amaſio nominatum, ibique Herculis templum fuiſſe, περὶ ὧ φησι Δηλῶν ὅτι Δίομος Ἡρακλῆς ἐγίνετο; *de quo Delo ait quod Diomus Hercules erat*. Itaque *Diomi*, vel *Diomii* nomine Hercules ipſe vocabatur; & Diomia Feſta vel Herculi ſacra fuerant, vel certe Herculis etiam Feſta complectebantur. Hinc optime Interpretes Ἡράκλεια τἀν Διομείοις reddiderunt *Herculana Feſta in Diomia* Populo celebrata; ut ea nimirum, quae in Diomeia, hoc eſt in Cynoſarge, agebantur, ab Herculanis Feſtis aliis diſtinguerent, quae Marathone, vel Melite celebrabantur. Itaque, quamvis a Diomo Herculis amaſio, ſive a Diomeia Atticae Populo nomen acciperent, ut notavit Etymologus; exinde tamen inferri non poteſt quod ipſa Diomo, vel Iovi *ſacra* forent, ut putavit Meurſius.

XXXVII.

Διονύσια

Dionyſia, vel *Bacchanalia*

De celeberrimis Feſtis illis Meurſius peculiari Libro diſſerere meditabatur; ſed acerbiori fato literis praereptus votis defuit, aut Liber ille prorſus interiit. Vberrime tamen, atque accurate argumentum ipſum pertractarunt Caſtellanus[2], Palmerius[3], Prideauxius[4], aliique plurimi, ex quibus univerſa fere Dionyſiorum varietas, ſimulque tempus haberi poterit, quo ipſorum ſingula Athenis peragi conſueverint. Quandoquidem vero clariſſimi Scriptores illi ſubinde diſſident ubi Feſta quaedam temere confundunt, aut ſubtilius inqui-

(1) Ran. Act. II. Sc. VI. (2) Heortolog. (3) Exercit. pag. 617. (4) Marm. Oxon. pag. 35.

inquirunt quae nam *maiora*, ſive ſimpliciter *Dionyſia*, vocari debeant, a ſubtilioribus controverſiis illis deflectam; ſimulque ſuprema rerum capita complectar, ut, quae certiora fortaſſe fuerint, exponam. Itaque, ut a clarioribus exordiar, Dionyſia quaedam *ἐν ἄςει Vrbana*; alia *κατ' ἀγρὺς ruſtica*; alia Λήναια *Lenaea* dicebantur; quibus *Antheſteria* quoque ſuperius expoſita adiungi debent. Ac urbana quidem ante *decimam octavam*, ſed poſt *octavam* tamen Elaphebolionis menſis diem celebrata fore perſpicuo Aeſchinis teſtimonio demonſtratur, quod opportunius alibi expoſui [1]: quemadmodum Dodvellus [2] Dionyſia illa ad *duodecimam* eiusdem menſis diem revocanda fore coniecerat. De Feſtis illis Ariſtophanis Scholiaſtes intelligendus ubi ait *ὁ τῶν Διονυσίων ἀγὼν ἐτελεῖτο δὶς τῦ ἔτυς. τὸ μὴν πρῶτον ἔαρος ἐν ἄςει . . κ) δεύτερον ἐν ἀγροῖς, ὁ ἐπὶ Ληναίῳ λεγόμενος . . χειμὼν γὰρ λοιπὸν ἦν* [3] *Dionyſiorum certamen bis in anno peragebatur, primùm quidem vere in Vrbe . . ſecundum vero in agris, quod dicebatur ad Lenaeum . . . etenim hiems ingruebat*. Ruſtica vero, ſive *κατ' ἀγρὺς*, Poſideone menſe celebrata fuiſſe nitide, diſerteque docet Theophraſtus [4]: idque ſuperior etiam Scholiaſtae locus oſtendit, quo *ingruente hieme* peragi conſueviſſe illa dicit; quemadmodum alibi [5] *ἐν τῷ μετοπώρῳ in autumno* celebrata ſcripſerat. A Dionyſiis iſtis accuratiſſime diſtingui debent non Antheſteria ſolum, quae *undecima*, duabuſque pone ſequentibus Antheſterionis diebus celebrata fuiſſe iam diximus; ſed Lenaea quoque, quae ab Atticis Scriptoribus frequentiſſime memorantur. Quamvis enim Scholiaſtes Ariſtophanis, & Stephanus [6] Lenaea Feſta cum Dionyſiis illis confuderit, quae in agris agebantur; adeoque Meurſium, Palmerium, alioſque plures in errorem induxerit, perſpicuum eſt tamen Lenaea ipſa neque in agris, neque Poſideone menſe celebrata fuiſſe: ut optime proinde a ruſticis Dionyſiis illis diſtingui debeant. Ac certe quod Lenaea non Poſideone menſe, ſed Antheſterine celebrari conſueverint invictiſſime demonſtravit Prideauxius, qui Lenaeonem veterem illum Athenienſium menſem, qui a Feſtis illis, Heſychio teſte, nomen acceperat, non Poſideoni, ſed Antheſterioni reſpondiſſe docuit, ut ſequenti Diſſertatione opportunius exponam.

(1) Differt. III. Num. 14. (2) Diſſ. VI. ſect. 18 (3) Ad Acharn. Act. II. Scen. 3. & Scen. 2. (4) Charact. c. 4. (5) Ad Acharn. Act. II. Scena 2. (6) In Λήναιος.

nam. Itaque Palmerius hic fallitur aſſerens quod Lenaeon, & Poſideon *erat unus*, *& idem menſis*; fruſtraque in Heſychii textu ubi depravate nunc legitur: τὰ μὲν κατ' ἀγρὺς μηνος Ποσειδεῶνος, τὰ δὲ κλαῖα μηνὸς Ληναιῶνος τὰ δὲ ἐν ἄςει Ἐλαφηβολιῶνος [1] *Dionyſia in agris quidem Poſideone menſe. . . . vero Lenaeone, in Vrbe autem Elaphebolione* agebantur, reſcribi voluit τὰ δὲ ἀρχαῖα μηνὸς Ἀνθεςηριῶνος *antiqua vero menſe Antheſterione*; quod ibi nimirum non de Lenaeis, quae Palmerius ipſe cum ruſticis confuderat, ſed de antiquioribus Dionyſiis aliis agi putaret. At ſive Lenaea, ſive antiquiora Feſta hic Heſychius expreſſerit, Lenaeonis tamen nomen retineri debet, cum Lenaeon ex Heſychii hypotheſi cum Poſideone, adeoque Lenaea cum ruſticis Dionyſiis confundi certe non poſſint. Quod vero Lenaea ipſa non in agris, ſed in Vrbe ſolum agitari conſueverint Heſychius ipſe a Meurſio laudatus expreſſit Ἐπὶ Ληναίῳ ἀγών. Ἔςιν ἐν τῷ ἄςει Λήναιον, περίβολον ἔχον μέγα, κ) ἐν αὐτῷ Ληναίυ Διονύσυ ἱερὸν, ἐν ᾧ ἐπετελῦντο οἱ ἀγῶνες Ἀθηναίων πρὶν τὸ θέατρον οἰκοδομηθῆναι [2]. *In Lenaeo certamen. Eſt Lenaeum in Vrbe, ambitum magnum habens, atque in eo Lenaei Bacchi templum, in quo Athenienſium certamina agebantur antequam theatrum exſtrueretur*. Itaque Lenaea Feſta, & agones ſive antiquitus in Limnis, Lenaeique Bacchi templo, ſive mox in theatro peragerentur, ſemper tamen in Vrbe, non in agris, celebrata fuerunt; adeoque a Dionyſiis ruralibus diſtingui debent: quamvis & a Dionyſiis aliis perſpicue diſtinguerentur, quae in Vrbe celebrata ἐν ἄςει dicebantur; unde Ariſtophanis Comoediae modo ἐν ἄςει, *in Vrbe*, modo ἐν Ληναίοις *in Lenaeis* prodiiſſe dicuntur. Sic, ut teſtimoniis aliis a Prideauxio allatis illuſtrius aliud adiiciam, a Demoſthene nitide diſtincteque recenſetur ἡ πομπὴ τῷ Διονύσῳ ἐν Πειραιεῖ, κ) οἱ κωμῳδοὶ, κ) οἱ τραγῳδοί. κ) ἐπὶ Ληναίῳ πομπὴ, κ) οἱ τραγῳδοὶ κ) οἱ κωμῳδοί. τοῖς ἐν ἄςει Διονυσίοις ἡ πομπὴ.. κ) οἱ κωμῳδοὶ, κ) τραγῳδοί *pompa Baccho ſacra in Pireaeo, & Comoedi, & Tragoedi; & in Lenaeo pompa; & Comoedi, & Tragoedi; & in urbanis Dionyſiis pompa, & Comoedi, & Tragoedi*; quo perſpicue erudimur Comoedorum, Tragoedorumque certamen non in Lenaeis ſolum, ac Vrbicis Dionyſiis, ſed in Piraicis etiam inſtitui conſueviſſe; quod nullus tamen ex Feſtorum Scriptoribus obſervavit. Haec ipſa vero Dionyſia, quae in

Li-

(1) In Ἐπὶ Ληναίῳ. (2) In Ἐπὶ Ληναίῳ.

Limnis, in Lenaei Bacchi templo, Lenaea denique dicebantur, contra Palmerii hypotheſim eadem ipſa fuiſſe putaverim, quae ἀρχαιότερα *antiquiora* a Thucydide nominantur; ut immerito proinde Palmerius antiquiorem illam Dionyſiorum celebritatem Ariſtophanis, ac Thucydidis aetate viluiſſe coniecerit; nullumque Agonem in *antiquioribus* Dionyſiis illis celebratum eſſe contenderit. Quod ſi Lenaea Feſta a ruralibus Dionyſiis diſtingui, eademque prorſus cum antiquioribus Dionyſiis in Limnis celebratis cenſeri debeant, dubitari certe non poterit quin Antheſterione menſe quotannis ea peragi conſueverint, cum Lenaeon Antheſterioni reſpondeat; Dionyſia antiquiora Thucydides τῇ δωδεκάτῃ ἐν μηνὶ Ἀνθεςεριῶνι (1) *duodecima die Antheſterione menſe* celebrata fuiſſe dixerit; atque Demoſthenes antiquiſſimum Bacchi Templum in Limnis poſitum ſemel quotannis τῇ δωδεκάτῃ τοῦ Ἀνθεςηριῶνος μηνός *duodecima Antheſterionis menſis die* aperiri conſueviſſe teſtetur (2). Hinc *antiquiora*, vel *Lenaea* Dionyſia in ipſos Antheſteriorum dies incidebant; niſi fortaſſe potius ita Antheſteriis adnexa illa fuerint, ut poſtquam *duodecima* Antheſterionis die Bacchi templum reſeratum fuerat, ſequentique die *Chytrae* ultimus Antheſteriorum dies actus erat, Lenaea ipſa ſucceſſerint. Certe Laertius Lenaea a Chytris ipſis diſtinguenda fore demonſtrat ubi Tragicorum Dramatum certamina Διονυσίοις, Ληναίοις, Παναθηναίοις, Χύτροις (3) *Dionyſiis*, *Lenaeis*, *Panathenaeis*, *Chytris* committi conſueviſſe teſtatur; atque Athenaeus etiam Λήναια, καὶ Χύτρους (4) *Lenaea*, & *Chytros* veluti diſtincta recenſet. Ceterum, an *maiorum* Dionyſiorum nomine Antheſteria ipſa, ut Vlpianus (5), ipſique adhaerens Caſaubonus (6), & Pridauxius (7) exiſtimavit; aut urbana potius Dionyſia, ut Palmerio (8), & Pottero videbatur, intelligi debeant, alii viderint. Mihi certe Palmerii ſententia ceteris accuratior videri ſolet; quod in urbanis illis non modo civium, ſed exterorum quoque frequentia maior eſſet, qui ex Vrbibus aliis advenerant ut Athenas tributa afferrent (9). Itaque praeclare fallitur, ſibique non conſtat Scholiaſtes ille, qui, cum antea dixiſſet quod Dionyſiorum agon τὸ μὲν πρῶτον ἔαρος

(1) Lib. II. c. 15. (2) Orat. in Neaer. pag. 528. (3) Lib. III. ſegm. 56. (4) Lib. IV. c. 1. (5) Ad Orat. Demoſth. in Leptin. (6) Ad Theophr. Charact. c. 4. (7) Mar. Ox. pag. 36. (8) Exerc. pag. 617. (9) Schol. Ariſtoph. ad Achar. Act. II. Scen. 2. &c.

ἔαρος ἐν Ἄϛει *primum quidem vere in Vrbe* celebrari, Dionyſiorumque urbanorum tempore tributa afferri ſolebant; alicubi tamen aſſerit [1] urbana Dionyſia *trieterica* fuiſſe: quod certe miror Prideauxio [2] impoſuiſſe, ut urbana ipſa non *annua*, ſed *trieterica* exiſtimaret. Siquidem Dionyſia illa, quae *pentaeterica* dicebantur, non in Vrbe, ſed Braurone ſolum Atticae Populo agebantur [3]: quemadmodum *Nyctelia* quoque, *Theoinia*, & *Omophagia* Feſta in Bacchi honorem, apud Athenienſes peragi conſueverant; quae tamen ſingula a Dionyſiis ipſis ſuperius memoratis accurate ſecerni debent. At urbana illa non *trieterica* certe, ſed *annua* ſolum admitti debent; ut perſpicuo quoque Plutarchi teſtimonio confirmari poterit, quod nemini tamen obſervatum, vel laudatum eſſe conſpicio. Aſſerit enim ille quod *Xenocrates ſemper in Academia moratus eſt, unica dempta die, qua quotannis in Aſtu ivit Dionyſiis* [4], ut Tragicorum certamen ſpectaret.

XXXVIII.

Ἑβδόμη

Septima menſis dies

Septimam cuiuslibet menſis diem non Athenienſes [5] ſolum, ſed Delphenſes etiam Apollini ſacram eſſe putarunt; quod is *ſeptima* Thargelionis menſis die in lucem prodiiſſet. Cumque Plutarchus [6] aſſerat quod Byſio Delphorum menſe oracula reddebantur, ac Delphenſes ipſi ἑβδόμην ταύτην νομίζουσι τοῦ θεοῦ γενέθλιον *ſeptimam illam* menſis diem *Deo* Apollini *natalem exiſtimant*, optime, accurateque Scaliger [7] exiſtimavit Byſium ipſum Thargelioni Attico reſpondiſſe. At Munychioni potius ipſum reſpondere putat Dodvellus [8] quod Byſius Plutarcho teſte *initio veris* contingeret; neque Thargelionis ſolum, ſed Munychionis etiam, aliorumque menſium *ſeptima* Apollini ſacra, ac natalis optime cenſeretur. Ceterum ritus illos, quibus ab Athenienſibus, ac praeſertim Ephebis *ſeptima* men-

(1) Ad Pacem (2) Ad Marm. Oxon. Pag. 36. 37. (3) Vide ſupra in *Brauron*. (4) De Exilio. (5) Plut. Symp. Libr. VIII. quaeſt. 1. & Procl. in Timaeum. (6) Quaeſt. Graec. qu. 9. (7) Emend. Temp. (8) Diſſer. V. Sect. 2.

ſ:s dies celebrari conſueverat, ex Proclo [1], Gellio [2], aliiſque Scriptoribus oſtendit Meurſius.

XXXIX.

Ἑκαλήσια

Hecaleſia

Haec ab Hecale Atticae Populo in Iovis honorem, quem Hecaleium appellari conſueviſſe teſtatur Stephanus [3], agebantur. Plutarchus [4] tamen Feſta ipſa in Hecales memoriam a Theſeo inſtituta dicit quod illa Theſeum adverſus Marathonium taurum proficiſcentem benigne excepiſſet. Itaque mirari ſubit cur Meurſius ipſe, qui *in Theſeo* [5] haec omnia uberrime, accurateque deſcripſerat, in recenſendis tamen Athenienſium Feſtis *Hecaleſia* praeterierit; niſi fortaſſe, ſed prorſus immerito, exiſtimaverit haec a Theſeo ſolum, non vero poſteris etiam temporibus ab Athenienſibus celebrata fuiſſe. Certe Etymologus, Plutarchus, Petronius, & alii a Meurſio laudati *Hecaleſia* Feſta non a Theſeo ſolum, ſed ab Atticae quoque Populis Hecale proximis agitari conſueviſſe teſtantur.

XL.

Ἑκατήσια

Hecateſia

Quamvis eiuſmodi Feſta Meurſius praeterierit, ceteris tamen adiungi illa debent: cum a Straticenſibus [7], atque Athenienſibus [6] etiam celebrari conſueverint, ut oſtendit Faſoldus. Quod ad Athenienſes attinet, novilunio quolibet apud illos Hecati coena in trivio parabatur [8]; ac in triviis etiam ipſius ſtatuae collocari ſolebant, ut ab Ariſtophanis Scholiaſte erudimur.

XLI. Ἐλευ-

(1) Loco cit. (2) Libr. XV. c. 2. (3) In Ἑκάλη. (4) In Theſeo. (5) Cap. 10. (6) Strab. XIV. (7) Ariſtoph. Schol. in Veſpas. (8) Ariſtoph. Pluto Act. 2. Scen. 5. & Suidas.

XLI.

Ἐλευθέρια

Elautheria

Eleutheria Feſta in *Eleutherii*, ſive *Liberatoris* Iovis honorem a Plataeenſibus agitata fuiſſe perſpicuis Veterum teſtimoniis demonſtravit Meurſius. At ubi *quinquennalia* primum haec Ariſtidis decreto fuiſſe; moxque a Plataeenſibus quotannis illa celebrari conſueviſſe putavit, *annua* Feſta, quae a Plataeenſibus ſolum peragi ſolebant, cum *quinquennalibus* Feſtis aliis confudit, quae a Graecis omnibus aqud Plataeas agebantur; perinde quaſi Eleutheria annua pentaetericis Eleutheriis illis ſucceſſerint. Pentaeterica tamen, ſimulque annua Feſta celebrata fuiſſe ex teſtimoniis illis, quae Meurſius hic protulit, oſtendi poſſe putaverim. Siquidem Pauſanias [1] nitide; diſerteque teſtatur ſuis etiam temporibus Eleutheria Feſta *quinquennalia* fuiſſe; ac Plutarchus [2] ipſe, qui dixerat Eleutheria Feſta, ex Ariſtidis decreto, ſingulis quinquenniis indicta fuiſſe, nuſpiam ex quinquennalibus annua evaſiſſe illa memorat. Vbi vero Feſta alia reſcribit, quae quotannis *ſextadecima* Maemacterionis menſis die a Plataeenſibus agitari conſueverant, non Eleutheria ipſa, ut immerito exiſtimavit Meurſius, ſed parentalia potius, ac inferias expoſuit, quae Graecis in Plataeenſi pugna pro libertate Graeciae defunctis ſolvebantur. Itaque *quinquennalia* Graecorum Eleutheria ab *annuis* Plataeenſium Eleutheriis accuratiſſime diſtingui debent; cum praeſertim ritus in Eleutheriis iſtis obſervati, atque a Plutarcho deſcripti, a ritibus illis diſſideant, quibus communia, vel pentaeterica Graecorum Eleutheria peragi conſueviſſe teſtatur Pauſanias. At neque ritibus ſolum, ſed etiam tempore haec Feſta diſtinguebantur. Siquidem Plataeenſium Parentalia *ſextadecima* Maemacterionis die agebantur; quinquennalia vero Eleutherii Iovis Feſta *quarta* Boedromionis menſis die peragi conſueviſſe teſtatur Plutarchus; eadem illa nimirum, qua Graeci Plataica pugna victoriam adepti fuerant, & qua ſe Ludos, ac *Eleutheria* Feſta celebra-

(1) Boeotic. c. 2. (2) In Ariſtide.

turos promiſerant, ſi victoria potirentur; ut ex Diodoro obſervavi. Itaque, cum Plataica pugna in annum 2. Olymp. LXXV. inciderit,[1] haec Eleutheria *ſecundo* quolibet Olympiadum anno redire, vel celebrari debebant. Eleutheriis iſtis, quorum tempus a Meurſio, ceteriſque Feſtorum Scriptoribus diſſimulatum expoſui, Feſtum aliud ab Athenienſibus eidem *Eleutherio*, vel *Servatori* Iovi celebratum adiungendum eſſe putaverim; quamvis hoc a Meurſio, ceteriſque minime memoretur. Etenim Plutarchus[2] ipſe teſtatur quod Athenienſes, ut Demoſthenem ab exilio revocarent, ſimulque tamen mulctam illi inflictam exigerent, cum ſolerent ἐν τῇ θυσίᾳ τῦ Διὸς τῦ Σωτῆρος *in Sacris Iovis Servatoris* argentum iis pendere, qui aram inſtruerent, ac ornarent; Demoſtheni tunc Sacra illa 50. talentis peragenda commiſerunt. Itaque, cum Demoſthenes Hecatombaeone menſe anno 1. Olymp. CXIV. ab exilio redierit, antequam nempe Metagitnione menſe pugna ad Cranonem contingeret, Feſtorumque praeſides integro ante ſolemnem diem menſe eligi conſueverint, Servatoris Iovis Sacra, quae ſolemniter adeo diſponi debebant, facile ad quartam ipſam Boedromionis diem ſpectaverint, ac ipſa quoque, Plataeenſium inſtar, Eleutherio Iovi dicata cenſeri poterunt; cum unus idemque Iuppiter, Heſychio[3] teſte, *Eleutherius* ab aliis, ab aliis *Soter*, ſive *Servator*, diceretur: τῦτον ἔνιοι κ̀ Σωτῆρά φασι. Quemadmodum certe Plutarchus[4] ait Arimneſto Plataeenſium duci victoriam a *Servatore* Iove promiſſam fuiſſe. Ceterum, ſive *Soteria*, ſive *Eleutheria* potius haec Feſta vocari debeant, perſpicuum eſt certe reliquis Athenienſium Feſtis adiungenda illa fore; iisdemque prope temporibus celebrari conſueviſſe, quibus Eleutheria alia apud Plataeenſes agebantur. Plutarchus, ut id obiter moneam, in alia Demoſthenis Vita teſtatur ſplendidam aram illam Servatori Iovi in Piraeeo adornatam eſſe, mulctamque Demoſteni irrogatam non 50. ſed 30. talentorum fuiſſe[5]; unde facile ſuperior eiusdem Plutarchi locus aut corrigi, aut illuſtrari fortaſſe poterit.

XLII. Ἐμ-

(1) Diod. Lib. XI. c. 26. & ſeq. (2) In Demoſth. (3) In Ἐλευθεριος, & Σωτηρ.
(4) In Ariſtide (5) Vita X. Rhet. in Demoſth.

XLII.

Ἐμπλόκια

Emplocia

Huius Feſti nomen apud Heſychium unum occurrit : Ἐμπλόκια ἑορτὴ παρὰ Ἀθηναίοις, ὡς τὸ σὺν ταῖς θριξὶ πλεκόμενον γυναιξίν *Emplocia. Feſtum apud Athenienſes : quaſi aliquid crinibus implicitum feminis.*

XLIII.

Ἐπικλείδια

Epiclidia

Iſtud etiam uni Heſychio memoratum Ἐπικλείδια ἑορτὴ Δήμητρος Ἀθήνησι. *Epiclidia. Feſtum Cereris Athenis* celebratum.

Ἐπισκίρα

Epiſcira

Vide in Σκίρα *Scira*.

XLIV.

Ἕρμαια

Mercurialia

Ab Ephebis illis, qui in Gymnaſio, ſive palaeſtra exercebantur, eiuſmodi Feſta Mercurio ſacra Athenis agi conſueverunt, ut Aeſchines contra Timarchum teſtatur. Quo vero tempore, quibuſve ritibus id fieret, incognitum eſt.

XLV. Εὐμε-

XLV.

Εὐμενίδαι

Eumenidia

Eumenidas, ſive σεμνὰς Θεὰς *graves, venerandaſque Deas* ab Athenienſies honoratas eſſe ex veteribus Atticae Scriptoribus plurimi teſtantur. Pompam vero, vel Sacra Eumenidibus ipſis inſtituta fuiſſe; eaque non a ſervis, ſed a liberis ſolum, qui probatae, inculpataeque vitae cenſerentur, peragi conſueviſſe perſpicuo ſolum Philonis teſtimonio demonſtravit Meurſius. Sed illuſtrius certe, longeque gravius teſtimonium ex ipſo Demoſthene proferri poſſe conſpicio: ubi ſe fuiſſe teſtatur ταῖς σεμναῖς Θεαῖς ἱεροποιὸν αἱρεθέντα ἐξ Ἀθηναίων ἁπάντων τρίτον αὐτὸν, καὶ καταξάρμενον τῶν ἱερῶν [1] *venerandis Deabus ſacerdotem ex Athenienſibus omnibus electum cum duobus collegis, victimaſque ferientem*. Quem certe inſignem Demoſthenis locum temere ſollicitavit Mauſſacus[2], ſimulque maxima verborum iactantia Vlpiano, Budaeo, Sigonio, omnique fere Eruditorom catervae dicam, ac minas etiam intendit. Sed audaciam hanc modeſtiſſimus, doctiſſimuſque Palmerius [3] compreſſit, perſpicue oſtendens Eumenidibus non *decem*, nt temere volebat Mauſſacus, ſed *tres* ſolum Sacerdotes eligi conſueviſſe, qui ſolemnia ſacra illa peragerent.

XLVI.

Ἥραια

Iunonia

Maxima, ſolemnique pompa, ludis, certamine haec ab Argivis, Argivorumque colonis Aegineris, aliiſque etiam Vrbibus celebrata fuiſſe optime, accurateque demonſtravit Meurſius. In recenſendis tamen Vrbibus illis, quae Iunonia Sacra celebrare conſueverant, Athenas omiſit, quamvis illa ab Athe-

(1) Orat. in Midl. pag. 401. (2) Not. ad Harpocr. pag. 360. (3) Exercit. Pag. 630.

thenienſibus etiam peragi conſueviſſe perſpicuo Plutarchi [1] teſtimonio oſtendatur, quod Meurſius ipſe in explicandis *Agrioniis* Feſtis exhibuit: *κ̧ οὔτε ἐν Ἥρας Ἀθήνησι, οὔτε Θήβησιν ἐν Ἀφροδίτης ἴδοι τὶς ἂν κιττὸν Ἀγριωνίοις δὲ κ̧ Νυκτελίοις ſed neque Athenis in Iunonis, neque Thebis in Veneris* Feſto *videre quis hederam, ſed in Agrioniis, & Nyctеliis*.

XLVII.

Ἡράκλεια

Herculana

A Diomeiis [2], ſimulque Melitenſibus [3] Atticae Populis Herculana ſacra celebrari conſueviſſe Meurſius, aliique Feſtorum Scriptores obſervarunt; idque quinto quoque anno peractum eſſe perſpicuo Pollucis [4] teſtimonio demonſtrarunt. Quo vero anni tempore celebrata illa fuerint, quove Olympiadum anno *pentaeterica* illa Feſta contigerint, ignorarunt. Sed eximius ille Demoſthenis locus, quem opportunius alibi expoſui [5], manifeſte nobis oſtendit quod Herculana ſacra circa Scirrhophorionis menſis finem agebantur. Etenim Orator aſſerit audita Phocenſium clade, civibuſque terrore perculſis *τετράδι φθίνοντος Σκιῤῥοφοριῶνος viceſima ſeptima Scirrhophorionis* menſis die ab Athenienſibus decretum eſſe *τὰ Ἡράκλεια ἐν ἄστει θύειν Herculana Sacra* non in agris, ſed *in Vrbe fieri*. Ergo, ſi Orator hic illa Feſta memoraverit, quae ſimpliciter *Herculana*, adeoque ceteris ſplendidiora, ac *pentaeterica* dicebantur, dubitari certe non poterit quin exeunte Scirrhophorione menſe celebrata illa fuerint; cumque Phocenſium clades, ut accurate iam demonſtravi, in annum 2. Olymp. CVIII. inciderit, Herculana Feſta annis *ſecundis* Olympiadum adſcribi debent. Sin vero Demoſthenes non *pentaeterica* quidem, ſed alia prorſus, atque *annua* ſolum, Herculis Feſta memoraſſe dicatur, ignotum plane ſupererit quo tempore, quove loci pentaeterica celebrari conſueverint. Perſpicuum tamen exinde fiet Herculana quaedam, quaecumque illa fuerint,

(1) Quaeſt. Roman. Num. 112. (2) Ariſtoph. Ran. Act. II. Sc. 6. (3) Heſych. (4) Lib. VIII. c. 9. num. 107. (5) Diſſert. III. Num. 15.

rint, in agris exeunte Scirrhophorione menſe peragi conſueviſſe. Quamvis autem Meurſius non alia Herculis Feſta agnoverit, quam quae a Melitenſibus, ac Diomeiis agebantur; adeoque *pentaeterica* Feſta Polluci memorata ad alterutrum ex Feſtis illis revocaverit; video tamen etiam Marathone, & longe quidem ſplendidiori pompa, maiorique cultu, Herculi ſacra celebrata fuiſſe. Siquidem Harpocration ſuperiorem illum Demoſthenis locum exponens ait: *πόλλων ὄντων τῶν κατὰ τὴν Ἀττικὴν Ἡρακλειῶν, νῦν ἂν ὁ Δημοσθένης μνημονεύοι ἤτοι τῶν ἐν Μαραθῶνι, ἢ τῶν ἐν Κυνοσάργει. ταῦτα γὰρ μάλιςα διὰ τημῆς εἶχον Ἀθηναῖοι*[1], ſive potius, ut habet Suidas, qui integrum locum iſtum ex Harpocratione, ut videtur, exſcripſerat, *ἦγον Ἀθηναῖοι Cum multa fuerint Herculis Feſta* (non Templa, ut Portus interpretratur) *in Attica, Demoſthenes nunc illa memorat, quae Marathone, vel in Cynoſarge celebrabantur. Haec enim maxime in honorem ab Athenienſibus habebantur*. Itaque ex Harpocrationis hypotheſi Herculana Feſta Scirrhophorione menſe celebrata vel in Diomeia, vel Marathone agebantur: quamvis enim Harpocration ipſe Cynoſargem etiam adiecerit, perſpicuum eſt tamen Cynoſargem Diomeiae proximum, eodemque Diomeiae nomine appellatum fuiſſe[2]; ut proinde Feſta illa, quae ab Ariſtophane *Ἡράκλεια τἀν Διομείοις*[3] *Herculana in Diomiis* appellantur, non alia profecto eſſe poſſint, quam quae Harpocration in Cynoſarge peragi memoravit. Atque haec ipſa Cynoſargis celebritas argumento eſſe poterit *pentaeterica* Feſta in Cynoſarge potius, quam Melite, vel Marathone celebrari conſueviſſe; ſuperiorique loco Demoſthenem de Feſtis illis intelligendum, quae in Cynoſarge ipſo celeberrimo Athenienſium Gymnaſio agebantur.

XLVIII.

Ἡφαίςια

Vulcanalia

Illa quotannis in Ceramico, addito Lampadum Certamine, peragebantur, ut Harpocration[4], & Ariſtophanis Scho-

(1) In Ἡράκλεια. (2) Steph. in Cynoſarge. (3) Vide ſupra in *Diomiis*. (4) In Λάμπας.

Scholiaſtes (1) oſtendit; quorum teſtimonia, ſimulque ritus omnes elegantiſſime Meurſius expoſuit.

IL.

Θαργήλια

Thargelia

Apollini Delio, ſimulque Dianae ſacra ſolemni pompa, ac Certamine Athenis ſexta, ſeptimaque Thargelionis menſis die celebrabantur: quod Diana quidem *ſexta*, Apollo vero *ſeptima* eius menſis die in lucem prodiiſſet (2); quamvis vna eademque *ſeptima* dies utrique natalis ab aliis diceretur (3).

L.

Θεοίνια

Theoenia

Vide in Ἀσχόλια *Aſcholia*.

LI.

Θεοξένια

Theoxenia

Haec a Pellenenſibus in Achaia Mercurio, & Apollini celebrata fuiſſe Meurſius ipſe iam viderat. Ab Athenienſibus autem, ac innumeris Vrbibus aliis in exterorum Deorum honorem peragi conſueviſſe adiecit Potterus. Heſychius tamen, quem Potterus hic vadem exhibet, quamvis de innumeris Vrbibus illis nihil loquatur, Athenas ipſas, licet obſcurius, expreſſit. Ait enim: Θεοὶ ξενικοὶ παρὰ Ἀθηναίοις τιμῶνται.. *Dii peregrini apud Athenienſes honorantur;* moxque, interiectis pluribus aliis, ſubdit Θεοξένια κοινὴ ἑορτὴ πᾶσι τοῖς Θεοῖς: ubi Fungerus optime addendum obſervat ξενικοῖς: *Theoxenia Feſtum commune Diis omnibus peregrinis*. Itaque ex utroque Heſychii loco

(1) Ad Ranas. (2) Laert. Libr. III. ſeg. 2, & II, ſeg. 44. (3) Apul. de Platon.

ſatis aperte colligitur Theoxenia Feſta ab Athenienſibus in peregrinorum Deorum honorem inſtituta fuiſſe; quamvis doctiſſimus Caſaubonus (1) vulgatam illam, ac mutilam Heſychii lectionem ſequutus Theoxenia Feſta ab Athenienſibus non ulli *privatim*, ſed omnibus *communiter* Diis celebrata fuiſſe putaverit; quod de multis etiam Graeciae Civitatibus Caſtellanus aſſeruit. Illud hic tamen optime, accurateque ab ipſo Caſaubono obſervatum quod Theoxenia Feſta Athenaeo memorata apud Delphos Apollini ſacra peragebantur; idque facile *Theoxenio* menſe contigiſſe putaverim, quem ceteris Delphenſium menſibus accenſendum eſſe ipſe omnium primus Diſſert. XIV. oſtendam; ſimulque cum Athenienſibus committere enitar. Interim vero addidiſſe iuverit quod haec ipſa quoque Theoxenia Thebis agebantur, ut ex illuſtri Plutarchi (2) loco deprehendi, ubi clariſſimus Scriptor ille teſtatur Pindari poſteris eximiam ſacrorum portionem in Theoxeniis illis concedi conſueviſſe. Illud hic etiam obſervari poterit, quod *Theoxenia* quaedam Agrigenti quoque celebrabantur, quae a Pindaro Olympiaca III. memorantur. Quandoquidem vero Scholiaſtes hic obſervavit quod Theroni Agrigentinorum tyranno Theoxenia celebranti victoria ab ipſius equis Olympiae parta nunciata fuit, Theoxenia illa circa *viceſimam* Hecatombaeonis Attici diem celebrata cenſeri facile poterunt; cum *ſextadecima* eius menſis die de victoribus in Olympia decerneretur, ut in Diſſertationibus Agoniſticis demonſtravi. Theoxenia vero Pallene non aeſtate, ſed hieme celebrari conſueviſſe ex Pindari Scholiaſte obſervavi (3).

LII.

Θεσμοφόρια

Theſmophoria

In *legiferae* Cereris honorem inſtituta, ſolemnique ritu ab Athenienſibus feminis celebrata, ut uberrime, accurateque demonſtravit Meurſius. Ac Pyanepſione quidem menſe illa peragi conſueviſſe perſpicuis, certiſque Veterum teſtimoniis

(1) Ad Athen. Lib. IX. c. 3. (2) De ſera Numinis vind. (3) Ad Olymp. III.

niis erudimur; ut exinde quoque dierum numerum, quibus eadem celebrabantur, ſatis aperte collegerit Meurſius. Etenim, cum Ariſtophanes dixerit (1) *tertiam* Theſmophoriorum diem ipſorum *mediam* fuiſſe, dubitari non poterit quin Theſmophoria *quinque* dies complecterentur: cumque Plutarchus (2) aſſerat Demoſthenem *ſextadecima* Pyanepſionis die defunctum eſſe, qua mulieres Theſmophoria agentes ieiunant, atque Athenaeus (3) teſtetur ieiunium illud in *mediam*, adeoque *tertiam*, Feſtorum diem incidiſſe, manifeſtiſſime inferri debet Theſmophoria Feſta *decimaquarta* Pyanepſionis die incepiſſe. Eleuſinam tamen, ubi Theſmophoria agebantur, mulieres *undecima* menſis die aſcendebant, iiſque ritibus ad peragenda ſacra diſponebantur, quae fuſe Meurſius exponit. Atque optime haec quidem Meurſius; ſed ubi mox feminis Theſmophoria celebrantibus ſacerdotem aliquem *Stephanephori* nomine decoratum adſtitiſſe ſcribit, qui a *Myſtarum Synodo* eligeretur, perſpicue fallitur. Quandoquidem vero Meurſius, & Faſoldus ipſe id ex veteri quodam Marmore deduci poſſe putavit, Marmor ipſum ſubiiciam; non modo ut Meurſii coniectura refellatur, ſed etiam ut Marmor illud, ſi fieri id quidem poterit, aliqua ratione illuſtretur. Ita Gruterus Pag. 309. Marmor ipſum exhibuit *e Schedis Velſeri*

Venetiis apud Contarenos
in lapide togatam ſuſtinente ſtatuam

Η. Συνοδος. των. Μυστων. της. μεγαλης
Θεας. θεσμοφορου. Δημητρος. Μητροδωρον
Ερμογενους. του Μητροδωρου. Ματρωον
συμμαρτυρας. τον. Στεφανηφορον

At Gruterus ipſe Pag. 1097. num. 3. ex *Ioh. Corovii ad Puteanum Schedis* Inſcriptionem hanc exhibet

E Graecia Venetias translatus lapis

Η. Συνοδος των Μυστων. της. μεγαλης. Θεας προπολεως. θεσμοφορου Δημητρος. Μετροδωρον. Ερμογε

 νους.

(1) Theſmophor. ver. 86. (2) In Demoſth. (3) Libr. VII. c. 16.

νους. του. Μητροδωρου. Ματρεαν. συμαρτυραν . . . .
. . . . του Στεφανηφορον

Maxima varietas, qua poſtremae Marmoris voces in exemplis iſtis efferuntur, perſpicue, ut opinor, oſtendit alterutrum, vel utrumque potius, ita vitiatum eſſe, ut commodus exinde ſenſus exſculpi non poſſit. Atque in Gruteri quidem Opere Marmor ipſum ita latine redditur:

Conventus Sacerdotum magnae
Deae legiferae Cereris Metrodorum
Hermogenis fil. *Metrodori* nep.
Matris Deum Sacerdotem
pronuncians coronam-geſtantem

Proclive eſt etiam vel συμμαρτυρεῦσα, vel συμμαρτύρησε, vel συμμαρτυρεῖ reſtituere (1); ſed aliqua ſemper ambiguitas, atque perplexitas eſt futura; nec expediri facile poterit cur unus idemque Civis *Matris Deum* Sacerdos, ac Myſtarum Cereris *Stephanophorus* dicatur. Certe, ſi Metrodorus ille & Athenienſis, & a Myſtarum Synodo electus cenſeri debeat, illum non *Matris Deum*, ſed *Cereris* potius Sacerdotem fuiſſe ego dixerim; cum Μητρός *Matris* nomine Ceres ipſa, Heſychio teſte (2), vocaretur; eiuſque Antiſtitae antiquitus quidem Μέλισσαι, deinde vero Μητρόπολοι dicerentur. At Marmor illud, ſi quid coniecturis hic aſſequor, neque ad Athenienſem Civem, neque ad Theſmophoria Eleuſine celebrata referri fortaſſe poterit. Suſpicionem hanc mihi iampridem iniecerat quod Metrodori quidem pater, atque avus, ſed nullus Atticae *Populus* hic exprimatur, cum tamen in Atticis eiuſmodi Marmoribus ſemper Atticae Populus memoretur. Ad haec *Stephanophori* nomen, ac dignitas alio prorſus ſenſu apud Atticos uſurpari conſueverat, ut ex Harpocratione, ceteriſque Scriptoribus facile oſtendi poteſt; cumque ſaepiſſime in Atticis Scriptoribus, ac Marmoribus etiam, quae Diſſert. XI. opportune iam protuli, Hierophanta, aliique inferioris etiam ordinis Miniſtri memorentur, nullibi tamen *Stephanophori* mentio, vel nomen occurrit. Accedit etiam quod Theſmophoria ita a ſolis feminis agebantur

(1) Vid. Van-Dal. Diſſ. V. Pag. 370. & Pag. 159. (2) In Μετροπολ.

gebantur, ut iis viri intereſſe certe non poſſent; ut Meurſius ipſe obſervavit. Denique nullus Athenis *Myſtarum Conventus* ex veteribus Monimentis illis oſtendi poterit; cum *Myſtarum* nomine ii omnes cenſerentur, qui Myſteriis initiati iam fuerant, nondumque *Epoptae* facti penitiora quoque, & arcana inſpexerant. Itaque ſuſpicor Marmor ipſum ad Graecam Vrbem aliam, ac Smyrnam fortaſſe, referendum eſſe, in qua *Stephanophori* nomen, ac dignitatem uſurpatam eſſe ex Monimentis aliis erudimur[1]; atque Marmor ita explicandum eſſe putaverim, ut Myſtarum Conventus Metrodorum illum non *Stephanophorum* eligat, aut *renunciet*, ſed ipſum potius Stephanophori munere iam decoratum *togata ſtatua honoret*. Legiferam vero Cererem Smyrnae, alibique celebratam eſſe clarius eſt certe, quam ut fuſius oſtendi nunc debeat; quemadmodum Theſmophoria non Athenis ſolum, ſed Abderae quoque, ſive Mileti *trium* dierum ſpatio celebrata fuiſſe Laertius[2] oſtendit. Sic Thebis etiam Theſmophoria peragi conſueviſſe teſtatur Plutarchus[3], qui Cadmeiam Thebarum arcem a Lacedaemoniis occupatam fuiſſe ſcribit dum Theſmophoria agerentur; idque media aeſtate contigiſſe diligentiſſimus, & coaevus Scriptor Xenophon memoravit. Itaque praeclare fallitur Dodvellus, qui, quamvis ab illo Thebana Theſmophoria memorari dixerit, quae anno $\frac{3}{4}$ Olymp. IC. occupatae Cadmeiae tempore peragebantur, illa tamen non aeſtate, ſed hieme celebrata fuiſſe contendit[4]: quod nimirum, inquit ille, Theſmophoria Athenis Pyanepſione, adeoque hiberno menſe, agerentur. At innumeris exemplis aliis oſtendi facile poterit quod eadem prorſus Feſta apud varias Gentes variis prorſus, diſtinctiſque anni temporibus celebrari conſueverant; ut proinde ex Athenienſium Theſmophoriorum tempore Thebanorum menſis conſtitui, atque graviſſimum Xenophontis teſtimonium refelli plane non poſſit.

LIII. Θη-

(1) Vide Diſſer. VIII. Num. 12. & Marm. Oxon. Pag 33. & Van-Dal. Pag. 370.
(2) Lib. IX. ſeg. 43. (3) In Pelopida. (4) Annal. Xenoph.

LIII.

Θησεῖα

Theſeia

Quamvis *octava* cuiuslibet menſis dies Theſeo ſacra apud Athenienſes foret, atque in illa ſacrificium ὀγδόδιον *ogdodium* vocatum offerri ſoleret, non facile tamen Pottero conceſſerim Theſeia Feſta *ſingulorum menſium die octavo* celebrari conſueviſſe. Id de conviviis quidem, ac Sacris etiam ab Heſychio, & Ariſtophanis Scholiaſte memoratis intelligi poterit; Certamina tamen, ac illuſtriora Feſta, quae a Gellio, & Ariſtophane recenſentur, ad *octavum* potius menſis alicuius diem ſpectaverint. Ac certe Potterus ipſe mox ſubdit *octavam* Hecatombaeonis menſis diem prae ceteris ſolemnius celebratam, quod ea die Theſeus Athenas rediiſſet: idque optime ille quidem, atque accurate. Vbi vero *octavam* quoque Pyanepſionis diem eadem ipſa celebritate Theſeo dicatam fuiſſe ſcribit, quod illa, Plutarcho teſte, Creta Athenas incolumis Theſeus revertiſſet, profecto fallitur. Etenim Plutarchus aſſerit non *octavo*, ſed *ſeptimo* Pyanepſionis die Theſeum Creta reducem Athenas intraſſe; ſimulque conſtat *ſeptima* illa die non Theſeia, ſed *Oſcophoria* ab ipſo Theſeo inſtituta celebrari conſueviſſe. Neque reponere, vel ſuſpicari quis poterit Theſeiis ipſis proximum, octavumque diem deſtinatum fuiſſe. Siquidem Plutarchus ipſe teſtatur pridie Theſeiorum *Connideia* Feſta Athenis peragi ſolere; quod fieri certe non poterat niſi Connideia ipſa ſeptima Pyanepſionis Attici die celebrarentur, adeoque cum Oſcophoriis temere permiſcerentur. Itaque Theſeiis *octava* potius Hecatombaeonis dies adſcribi poterit; qua Troezene Athenas Theſeus rediit; ſimulque *ſextadecima* eiuſdem menſis dies, qua varios Atticae Populos in corpus unum coniunxit: cui quidem foederi, initaeque ſocietati memorandae Theſeia Feſta inſtituta fuiſſe Ariſtophanis Scholiaſtes teſtatur. Quamvis tamen haec maximam veri ſpeciem praeſeferant, ſuſpicor etiam eiuſmodi Feſta ea potius die quotannis peragi potuiſſe, qua Theſei oſſa in Scy-

ro reperta Athenas a Cimone honorifice ſunt delata, Tragoedorumque certamen magnifice commiſſum fuit. Siquidem Theſeo, ut Heroi, Apollinis oraculo honores tunc primum ſunt inſtituti; nihilque verſimilius effingi poteſt, quam celebrem hanc diem anniverſaria ſolemnitate quotannis celebrari conſueviſſe. Itaque, cum primos honores illos, atque certamen Phaedonis Archontis anno, hoc eſt 4. Olymp. LXXVII. contigiſſe contra Meurſium oſtenderim [1], Theſeiorum origo ad Olympiadem illam revocari facile poterit.

LIV.

Ἰλίεια

*Ilie*a

Ceteris Athenienſium Feſtis haec etiam accenſenda fore; fuſius, atque opportunius alibi admonui, ubi Numum *Iliadis Minervae* nomine inſignitum expoſui [2]; ſimulque eximium Heſychii locum a Caſtellano laudatum, atque a Meurſio ſollicitatum aſſerui.

LV.

Ἰοβάκχεια

Io-Bacchia

Haec a Demoſthene memorata [3] ceteris Athenienſium Feſtis Baccho ſacris adiungi debent; quamvis facile cum ipſorum aliquo confundi etiam poſſint.

LVI.

Καλλυντήρια

Callynteria

Solum eiuſmodi Feſtorum nomen conſervavit Etymologus aſſerens illa, Plynteriorum inſtar, ab Athenienſibus celebrata. Clariſſimus vero Dodvellus ex inedito Photii Lexi-

co

(1) Diſſert. IX. Numer. 31. (2) Diſſert. XII. Pag. 281. (3) Orat. adver. Neaeram.

co periochem quandam exhibuit, qua Feſtorum origo, ſimulque tempus oſtenditur, quo peragi ſolerent. Ait enim Photius Καλλυντήρια, καὶ Πλυντήρια, ἑορτῶν ὀνόματα. Γίνονται μὲν αὗται Θαργηλιῶνος μηνὸς, ἐννάτη μὲν ἐπὶ δέκα Καλλυντήρια. δευτέρα δὲ φθίνοντος τὰ Πλυντήρια. Τὰ μὲν Πλυντήρια φησί. Διὰ τὸν θάνατον τῆς Α'γραυλȣ ἐντὸς ἐνιαυτȣ̃ μὴ πλυνθῆναι ἐσθῆτας, εἶθ' ȣ̈τω πλυνθεῖσας, τὴν ονομασίαν λαβεῖν ταύτην. Τὰ Καλλυντήρια, ὅτι πρώτη δοκεῖ ἡ Α'γραυλος γενομένη ἱερέια τȣ̀ς Θεȣ̀ς κοσμῆσαι, δι' ὃ καὶ Καλλυντήρια αὐτῇ ἀπέδειξαν. Καὶ γὰρ τὸ κοσμεῖν, καὶ λαμπρύνειν ἐςίν. *Callynteria, & Plynteria Feſtorum nomina. Celebrantur autem illa Thargelione menſe, undeviceſima quidem die Callynteria, viceſima vero & nona Plynteria. Plynteria vero vocantur quod, ob Agrauli mortem, veſtes anni vertentis tempore non abluuntur; ipſis vero deinde ablutis hoc Feſto nomen imponi. At Callynteria, quod Agraulos, cum ſacerdotio fungeretur, omnium prima Deos ornaſſe videtur, ideoque ipſi Callynteria tribuerunt:* eiuſmodi nempe nomen *ornare, ſplendidumque reddere ſignificat.* Itaque Callynteria in Aglauri honorem inſtituta videntur, quamvis ab Aglauriis diſtingui debeant: quemadmodum certe Plynteria ab Aglauriis ipſis, & Callynteriis diſtinguuntur.

LVII.

Κεραμέικια

Ceramicia

Athenienſes omnes, qui in bello occubuerant, in exteriori Ceramico, ſive Academia tumulari conſueviſſe fuſius, ac opportunius alibi expoſui (1). Ipſis vero Ε'πιτάφιον Α'γῶνα *Funebre Certamen* quotannis inſtitui, atque a Polemarcho curari conſueviſſe perſpicuo Pollucis (2), & Philoſtrati (3) teſtimonio erudimur. Eiuſmodi vero Certamen, aut funebre Feſtum a Caſtellano quidem, Meurſioque prorſus omittitur, ſed a Pottero tamen ceteris Athenienſium Feſtis iure, meritoque accenſetur: cumque ille Feſtum hoc Κεραμεικια appellave-

(1) Differt. IV. Num. 4. (2) Libr. VIII. c. 9. ſeg. 91. (3) Vitae Sophiſt. Libr. II. Num 30.

laverit, hoc ipſo nomine deſignandum eſſe putavi: quamvis in Ceramico plures Agones alii celebrari conſueverint [1]; ideoque potius Ἐπιτάφιος Ἀγών *Funebre Certamen*, quam Κεραμεικια *Ceramicia* vocari potuiſſe videatur.

LVIII.

Κοννίδεια

Connideia

Connides Theſei tutor mactato in ipſius honorem ariete colebatur; idque pridie Theſeiorum fieri conſueviſſe ex Plutarcho iam vidimus.

LIX.

Κοτύττια

Cotyttia

Nefarium, ac turpiſſimum hoc Feſti genus Athenienſes a Thracibus acceperunt, ut Strabo teſtatur [2]. Plura de illo, eiuſque ritibus, ac Numine Caſtellanus. Meurſius tamen illud praeteriit.

LX.

Κρόνια

Saturnalia

Hecatombaeone menſe, qui ideo Plutarcho teſte olim *Cronius*, ſive *Saturnius*, dicebatur, haec Feſta Athenis peragi conſueviſſe optime Potterus coniecerat, cum plerumque Feſtorum, ſimulque menſium nomina conſpirent. Certius id tamen, longeque illuſtrius oſtendi poſſe obſervavi ex Demoſthenis teſtimonio, quo vera quoque Feſtorum dies hactenus incognita demonſtratur; illa nimirum *duodecima* Hecatombaeonis die celebrari conſueviſſe, qua, Κρονίων ὄντων *dum Saturnalia Feſta forent*, legem a Timocrate latam eſſe Demoſthenes ipſe conqueritur [3].

(1) Vide Num. 15. (2) Lib. X. pag. 470. 471. (3) Orat. adv. Timocr. Pag. 468.

LXI.

Κυβερνήσια

Gubernatoria

A Theſeo in Nauſithei, ac Phaeacis honorem inſtituta, quibus Theſeus ipſe, veluti navis gubernatoribus, ſive naucleris, in Cretam tranſiturus uſus eſt: quemadmodum monumenta quoque ad Scironis Fanum ipſis exſtruxit. Qua vero die eiuſmodi Feſta celebrari conſueverint, definiri non poteſt. Id unum ex Plutarcho obſervaſſe iuverit, quod Theſeus *ſexta* quidem Munychionis merſis die navem conſcendit, *ſeptimaque* Pyanepſionis redux Athenarum Vrbem eſt ingreſſus, ut optime accurateque Meurſius *in Theſeo* ex Plutarcho, ceteriſque Scriptoribus obſervavit [1]; quamvis *Cyberneſia* Feſta in recenſendis Athenienſium Feſtis aliis omiſerit.

LXII.

Λαμπάδος Ἀγὼν

Lampadis Certamen

ſive

Λαμπαδηδρομίαι

Lampadis Curſus

Eiuſmodi Certamen ſacro conſtantique ritu in Panathenaeis, Hephaeſtiis, ac Prometheis Feſtis agebatur, ut in ſingulis Feſtis illis expoſui: quemadmodum in Bendidiis quoque lampade certatum eſſe contra Meurſium oſtendi.

LXIII.

Λήναια

Lenaea

De Feſtis iſtis Baccho conſecratis in *Dionyſiis* opportunius diſſerui.

LXIV. Mai-

(1) Cap. 12, & 16.

LXIV.

Μαιμακτήρια

Maemacteria

Haec Iovi *Maemactae*, *turbido* nimirum, ac *procelloſo*, ſacra fuerant, ac Maemacterione menſe, qui inde nomen accepit, agebantur; ut perſpicuo Harpocrationis teſtimonio demonſtravi ubi de Maemacterionis ipſius ſitu in civilium menſium ordine diſputavi Diſſert. XIV.

LXV.

Μεταγείτνια

Metagitnia

Apollini Μεταγειτνίῳ *Metagitnio* ſacra fuerant, & Metagitnione menſe, qui inde nomen accepit, a Meliteniſibus Atticae Populo colebantur, qui ex Melite in Diomeia migrarunt, ut Plutarchus teſtatur (1).

LXVI.

Μετοίκια

Metoecia

Theſeus, cum duodecim Atticae Vrbes in unam Athenarum Vrbem tranſtuliſſet, hoc eſt ex omnibus Atticae Populis veluti Populum unum conflaſſet, ut opportunius alibi oſtendi (2), in foederis, ac ſocietatis huius memoriam Feſta illa inſtituiſſe dicitur, quae Μετοίκια, hoc eſt *Migratoria*, a Plutarcho (3); a Stephano (4) Συνοίκια; a Thucydide (5) vero Ξυνοίκια *Contubernalia* vocantur. Eiuſmodi vero Feſta *ſextadecima* Hecatombaeonis Attici die celebrari conſueviſſe Plutarchus ipſe teſtatur; quamvis Thucydidis Scholiaſtes illa Metagitnioni menſi tribuere videatur: quod nimirum ipſa, ut opinor, cum

 Meta-

(1) De Exilio. (2) Diſſertat. V. Numer. 2. (3) In Theſeo. (4) In Ἀθῆναι (5) Libr. II. c. 15.

Metagitniis ita confuderit, ut migrationem illam, qua Melitenſis Populus in Diomeia conceſſit, cum altera confuderit, qua univerſi Atticae Populi in unam Athenarum Civitatem conſtituendam inito foedere conſpirarunt.

LXVII.

Μουνύχια

Munychia

Sextadecima Munychionis menſis die quotannis ab Athenienſibus in Dianae *Munychiae*, ſive Lunae honorem ſolemni ritu peragebantur, quod illa Athenienſibus, ceteriſque Graecis Salamine pugnantibus pleno orbe fulſerit, ut ex Plutarcho (1) alibi quoque obſervavi (2). Quandoquidem vero placentae quaedam, quae *Amphiphontes* dicebantur, in eiuſmodi Feſto in Munychiae Dianae templum deferri, infixiſque illi facibus illuſtrari conſueviſſe teſtatur Pollux (3), & Suidas (4); Pauſanias (5) autem, & Stephanus Munychiae Dianae templum in ipſo Munychiae portu extitiſſe ſcribit; facile haec Feſta non Athenis ipſis, ſed in Munychia praeſertim peracta fuiſſe putaverim. Illud vero facile non conceſſerim, quod Meurſius, & Pinedus hic aſſerit, Munychionem menſem a Feſtis illis nomen obtinuiſſe; cum potius & menſis ipſe, & Feſta, & Diana a Munychiae loco nomen accepiſſe merito videantur; menſiſque nomen longe Salaminia pugna, adeoque Munychiis Feſtis antiquius cenſeri debeat. Munychiis iſtis Feſtum aliud ceteris Scriptoribus indictum accenſeri facile poterit *ſexta* Munychionis die celebratum, ᾗ καὶ νῦν ἔτι τὰς κόρας πέμπουσιν ἱλασομένας εἰς Δελφίνιον (6) *qua die* Athenienſes *etiam nunc puellas mittunt ſupplicatum in Delphinium*; niſi potius Feſtum hoc ad *Delphinia* revocari debeat, de quibus ſuperiori loco diſſerui.

LXVIII. Μύσ-

(1) De Gloria Athen. (2) Diſſer. II. Numer. 15. (3) Libr. VI. c. 11, ſegm. 75. (4) In Αἰγάςκτοι. (5) Attic. c. 1. (6) Plutar. in Theſeo.

LXVIII.

Μὄσεια

Muſia

Haec a Macedonibus, Theſpienſibus, aliiſque Populis celebrari conſueviſſe Meurſius demonſtravit. Sed Athenis etiam in Scholis, incerto tamen ritu, & tempore, peracta fuiſſe ex eodem illo Aeſchinis teſtimonio perſpicue apparet, quod Meurſius exſcripſit; ubi Orator ille leges quasdam editas eſſe teſtatur περὶ Μὀσείων ἐν διδασκαλείοις, καὶ περὶ Ἑρμαίων ἐν ταῖς παλαίστραις (1) *de Feſto Muſarum in Scholis, & de Feſto Mercurii in palaeſtris.*

LXIX.

Νεμέσεια

Nemeſia

Feſtum hoc Nemeſi dicatum eſſe obſervavit Meurſius, unicumque Moſchopuli locum iſtum exhibuit: Νεμέσεια ἑορτὴ Νεμέσεως, καθ' ἣν τοῖς κατοιχομένοις ἐπετέλουν τὰ νομιζόμενα. *Nemeſia. Feſtum Nemeſeos, quando mortuis iuſta perſolvebant.* Sed certius id tamen, longeque illuſtrius ex Demoſthene, Harpocratione, & Suida deduci poterat; ſimulque perſpicue oſtendi Feſtum illud a Moſchopulo, ceteriſque Scriptoribus memoratum Athenis peragi conſueviſſe. Cum enim Demoſthenes dixiſſet (2) Polieucti filiam minam argenti εἰς τὰ Νεμέσια *ad Nemeſia* contuliſſe, Harpocration obſervavit μή ποτε ἑορτή τις ἦν Νεμέσεως, καθ' ἣν τοῖς κατοιχομένοις ἐπετέλουν τὰ νομιζόμενα *fortaſſe Feſtum aliquod Nemeſeos hoc fuit, quo defunctis iuſta ſolvebant*: Harpocrationem totidem omnino verbis Suidas exſcripſit; niſi quod iſte repente ſubdit: Νεμέσια οὖν ἡ ἐπὶ τοῖς νεκροῖς γινομένη πανήγυρις, ἐπεὶ ἡ Νέμεσις ἐπὶ τῶν νεκρῶν τέτακται *Nemeſia igitur* dicitur *conventus in defunctorum honorem celebratus, quia Nemeſis mortuis tribuitur.*

Ita-

(1) Orat. adv. Timar. (2) Orat. adv. Spudiam.

Itaque dubitari non poteſt quin Nemeſia iſta Athenis celebrata fuerint, ſed ambiguum eſt tamen an publice, ſtatoque tempore, aliorum inſtar, haec agerentur; an vero potius privata, incertique temporis haberi illa debeant.

LXX.

Νίκη ἐν Μαραθῶνι

Victoria Marathonia

Sexta Boedromionis Attici die, qua celeberrima Marathone pugna, atque Athenienſium victoria contigerat, ſolemne Feſtum Athenis in victoriae ipſius memoriam quotannis inſtaurari conſueviſſe teſtatur Plutarchus (1), cuius teſtimonia opportunius alibi expoſui (2). Quingentos autem haedos *Agroterae* Dianae tunc ex Callimachi Polemarchi voto immolari Plutarchus ipſe poſt Herodotum (3), & Xenophontem (4) memorat, ſolemnemque pompam illam ad Agram, ubi Dianae templum erat, deduci.

LXXI.

Νίκη ἐν Νάξῳ. κ. τ. λ.

Victoria in Naxo etc.

Plutarchus in Libro, qui *de Gloria Athenienſium* inſcribi ſolet, ut oſtenderet illos bello, quam pace, clariores fuiſſe, obſervat non Poetarum victorias in theatro partas, ſed bellicas ſolum a ducibus, ac militibus variis in locis reportatas veteri conſtantique ritu celebrari conſueviſſe: ταῦτα ἡ πόλις εορτάζει, κ὚ ὑπὲρ τύτων θύει τοῖς Θεοῖς, ὐκ ἐπὶ ταῖς Αἰσχύλυ νίκαις, ἢ Σοφοκλέυς . . ἕκτη μὲν ἱςαμένυ Βοηδρομιῶνος ἐσέτι νῦν τὴν ἐν Μαραθῶνι νίκην ἡ πόλις ἑορτάζει. ἕκτη δὲ μηνὸς οἰνοχοεῖται τῆς Χαβρίυ περι Νάξον ἐπινίκια ναυμαχίας. τῇ δὲ δωδεκάτῃ χαριστήρια ἔθυον ἐλευθερίας, ἐν ἐκείνῃ γὰρ οἱ ἀπὸ Φυλῆς κατῆλθον. τρίτη

(1) De Gloria Athen. & de Herod. malignit. (2) Diſſert. II. Numer. 13. (3) Lib. VI. (4) Exped. Cyri Lib. III.

τὴν δ' ἱςαμένου μὲν ἐν Πλαταιαῖς μάχην ἐνίκων. τὴν δὲ ἕκτην ἐπὶ δέκα τοῦ Μουνυχιῶνος Ἀρτέμιδι καθιέρωσαν, ἐν ᾗ τοῖς Ἕλλησι περὶ Σαλαμῖνα νικῶσιν ἐπέλαμψεν ἡ Θεὸς πανσέληνος. τὴν δὲ δωδεκάτην τοῦ Σκιρροφοριῶνος ἱερωτέραν ἐποίησεν ὁ Μαντινιακὸς ἀγών: *ob haec populus feſtos agitat dies, ac Diis ſacrificat; non ob Aeſchyli, aut Sophoclis victorias . . . . ſextam Boedromionis diem hodieque Athenae feſtam celebrant memoria Marathoniae pugnae. Sexta ultra decimam eiusdem menſis vinum funditur ob victoriam navalem Chabriae apud Naxum ea die partam. Duodecima gratiarum ob receptam libertatem agendarum cauſſa ſacrificabant: tunc enim a Phyle in Vrbem redierunt. Tertia autem eiusdem menſis die apud Plataeas proelio vicerunt. Decimam ſextam Munychioni Dianae conſecraverunt. Tunc enim Luna vincentibus apud Salaminam Graecis pleno orbe apparuit. Duodecimam Scirrhophorionis ſacram fecit pugna ad Mantineam.* Quemadmodum ergo *ſexta* Boedromionis Attici dies, qua Marathonia pugna, ſive victoria contigerat, a Meurſio inter ſacros feſtoſque Athenienſium dies recenſetur, ita quoque eodem ipſo iure, & perſpicuo Plutarchi teſtimonio recenſendam eſſe putaverim ἕκτην ἐπὶ δέκα, ſive ἕκτην μεσοῦντος *ſextamdecimam*, (ita nimirum vitiatus ille Plutarchi locus ex Plutarcho ipſo (1) reſtitui, ſuppleríque debet) qua Naxia; *duodecimam*, qua reditus ex Phyle; *tertiam*, qua Plataica pugna contigit: quemadmodum *ſextamdecimam* Munychionis ob Salaminiam; *duodecimam* Scirrhophorionis ob Mantiniacam victoriam celebratam eſſe conſpicimus. Accenſeri denique poterit *quinta* Hecatombaeonis, qua prius ad Gaereſton, mox ad Leuctra Athenienſes victoriam reportarunt; & *viceſimaquinta* Boedromionis, qua Arbelis feliciter dimicarunt (2).

LXXII.

Νικητήρια Ἀθηνᾶς

Victoria Palladis

Neptunum cum Pallade certaſſe ferunt quis Athenarum Vrbi nomen imponeret; cumque Neptunus equum, velut

(1) In Camillo. (2) Vide Plutar. loc. cit. & Petav. Doctr. Temp. Libr. I. c. 8.

ut a pleriſque, ſive, ut ab aliis aſſeritur, circumfluι maris aeſtum, oleam vero Pallas, quaſi recentis, novaeque Vrbis ornamentum, & pignus, produxiſſet; Pallas ipſa, Deorum iudicio, Neptunum hoc invento ſuperaſſe viſa fuit, Vrbemque ſibi eo pignore vindicavit, ut illa proinde Ἀθῆναι ex ipſo Palladis nomine vocaretur. Eius victoriae memoriam celebri ſolemnique feſto ab Athenienſibus inſtaurari, colique conſueviſſe teſtatur Proclus (1). Non facile vero dixerim an ad victoriam iſtam ſpectaverint illuſtre Palladis nomen, quo Νίκη-Ἀθηνᾶ *Victoria-Pallas*, ſive *Victrix Pallas* vocabatur, & ſimulacrum, quod in ipſa Athenarum arce dicatum erat, ut alibi memoravi (2). Ita quoque incertum plane, & obſcurum exiſtimo an haec ipſa Palladis victoria in Numis illis expreſſa fuerit, quibus inſcriptum legitur ΑΘΗΝΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ: ut Diſſert. XII. ad Numum 53. demonſtravi.

LXXIII.

Νεομηνία

Neomenia, ſive *Novilunium*

Quum Athenienſes, aliorum Graecorum inſtar, civiles annos ad Lunae curſum dirigerent, ideoque lunaribus omnino menſibus uterentur, ut prima proinde menſis dies in neomeniam, ſive novilunium, incideret, primam illam cuiuslibet menſis diem velut Apollini, ſive, ut ab aliis aſſeritur, Diis omnibus ſacram celebrare conſueverant; ut in illa Certamen aliquod edi, vota pro publica, privataque Civium ſalute nuncupari, ſacra denique, quae ἐπιμηνία *menſtrua* vocabantur, offerri ſolerent; quorum rituum ſingulos fuſe, accurateque Meurſius expoſuit.

LXXIV.

Ὀλύμπια

Olympia

Non in Elide ſolum, aliiſque pluribus Orientis Vrbibus, ſed Athenis etiam ipſis Ludos Olympicos celebratos eſſe in

Ago.

(1) In Timaeum Comment. I. (2) Diſſer. XII. Num. 4. & 16.

Agoniſticis Diſſertationibus contra Dodvellum oſtendi (1). Ac de Athenienſibus quidem Olympiis iſtis optime, accurateque Meurſius, qui Olympicos Ludos alios Smyrnae, Nicaeae, Alexandriae, atque in Macedonia celebratos deſcribens, Elidenſes ſibi nominandos ſolum eſſe putavit; quod illi abunde a Scriptoribus aliis expoſiti, ac illuſtrati iam forent. At ubi ſubdit quod in Olympiis illis, *quae Elide erant, praemium victori dabant coronam ex apio, ut notiſſimum*, profecto fallitur. Siquidem coronam Olympionicis illis conceſſam non ex *apio*, ſed ex *oliva*, contextam fuiſſe perſpicuis, atque innumeris fere Scriptorum teſtimoniis erudimur. Olympiades autem illas, quae Athenis celebrari conſueverant, duplices fuiſſe ipſe omnium primus obſervavi; ut aliae quidem antiquioribus etiam temporibus, Pindarique aetate floruerint; aliae vero Hadriani Caeſaris aetate inſtitutae, atque Elidenſium inſtar numeratae fuerint, ut in Agoniſtica Diſs. I. Num. 14. perſpicuis monimentis, & characteribus demonſtravi.

LXXV.

Ὀσχοφόρια

Oſchophoria

De Feſtis iſtis, ipſorumque ritibus, ac inſtitutione fuſe, accurateque Meurſius. Quandoquidem vero pluribus Veterum teſtimoniis oſtenderat quod in Oſchophoriis ephebi nobiles e ſingulis Tribubus electi palmitem uvis onuſtum ferentes ex Bacchi Templo ad Sciradis Minervae Fanum curſu contendebant, & ephebus ille, qui vicerat, ex πενταπλόᾳ *quintuplice* phiala potionem vino, melle, caſeo, farina, oleoque compoſitam bibebat, atque in Sciris etiam Feſtis pompam ad Sciradis Minervae Templum duci conſueviſſe iam dixerat, *Oſchophoria* ipſa cum *Sciris* Meurſius confudit; unde expoſitis Sciroram tempore, variiſque ritibus repente ſubdit: *tum quoque curſu ephebi certabant vitis ramum geſtantes uvis onuſtum, quem* ὄσχην *nuncupabant; unde &* Ὀσχοφόρια *id certamen. Currebant autem a Bacchi templo uſque ad Minervae Sciradis*

(1) Diſſert. I. Nume. 13.

&c.(1). Oſchophoria tamen a Sciris & loco, & tempore diſtinguenda fore teſtimoniis illis oſtendi facile poteſt, quae Meurſius ipſe congeſſerat. Siquidem in Sciris umbella alba ex arce in Sciron, quod in via *ſacra* inter Athenas ac Eleuſinem ſitum erat, a Minervae, Neptuni, & Solis ſacerdotibus Eteobutadis ferebatur; eoque ritu Minervae Sciradi ibi cultae, ſive iuxta alios Cereri, & Proſerpinae dedicato tempus illud aedificando idoneum eſſe innuebatur. At in Oſchophoriis pompa, vel curſus ipſe a Templo Bacchi ad illud Minervae Sciradis templum ducebatur, non quod in Sciro, ſed in Phalero collocatum erat, & viginti ferme ſtadiis ab Vrbe diſtabat, ut nitide, diſerteque Meurſius ipſe teſtatur. Ad haec Scira Feſta *duodecima* Scirrhophorionis Attici die celebrabantur, ut ex Ariſtophanis Scholiaſte docet Meurſius. At Oſchophoria Feſta non ad Scirrophorionem ipſum, aut ver, ſed ad Pyanepſionem potius, ſive autumnum, ſpectabant. Etenim Athenaeus ex Ariſtodemo docet τοῖς Σκειῤῥοις Ἀθήναζε ἀγῶνα ἐπιτελεῖσθαι τῶν ἐφήβων δρόμȣ. τρέχειν δ' αὐτὺς ἔχοντας ἀμπέλȣ κλάδον κατάκαρπον τὸν καλȣ́μενον ὄσχον (2) *in Sciris prope Athenas Certamen fieri Epheborum; illos autem currere vitis ramum uvis onuſtum geſtantes, quem Palmitem appellant*: quemadmodum Proclus ait κλῆμα ἀμπέλȣ κομίζοντες μεςὸν εὐθαλῶν βοτρύων (3) *vitis palmitem ferentes plenum florentibus uvis*. Itaque, ſi in Oſchophoriis *vitis ramus uvis onuſtus*, & *vitis palmes florentibus uvis plenus* ferebatur, idque Scirrhophorioni menſi convenire certe non poteſt, perſpicuum fiet Oſchophoria non Scirrhophorione, Sciroruṁ inſtar, ſed autumno peragi conſueviſſe. Denique, ne coniecturas alias hic perſequar, certius ac illuſtrius adhuc ex Plutarcho deprehendiſſe videor Oſchophoria ineunte Pyanepſione menſe celebrata fuiſſe. Etenim ille, cum dixiſſet Oſchophoria a Theſeo primum inſtituta ab Athenienſibus ſolemni ritu celebrari, ut ipſorum originem, cauſamque exponeret, ait Theſeum in Cretam tranſmiſſurum duos ſecum pueros muliebri veſte indutos duxiſſe; tum ſubdit: ἐπεὶ δὲ ἐπανῆλθεν, αὐτόντε πομπεῦσαι, καὶ τȣ̀ς νεανίσκȣς, ὅτως ἀμπεχομένȣς ὡς νῦν ἀμπέχονται τȣ̀ς ὄσχȣς φέροντες. φέρȣσι δὲ Διονύσῳ καὶ Ἀριάδνῃ χαριζόμενοι, διὰ τὸν μῦθον, ἢ μᾶλλον ὅτι

(1) Popul. Atticae in Σχίρον & Graecia Feria. in Σχίρα. (2) Libr. XI. cap. 13.
(3) In Chreſtomath.

ὅτι συγκομιζομένης ὀπώρας ἐπανῆλθον (1) *poſtquam rediit, ipſe, ac iuvenes illi pompam duxerunt eo habitu, quo nunc utuntur qui ramos Oſchophoriis geſtant. Eos autem geſtant in honorem Bacchi, & Ariadnae fabulam ſequuti; aut potius quod iam fructibus autumno comportatis redierant*: tum varios etiam ritus alios exponit, quos in Oſchophoriis conſtanter ſervatos eſſe Meurſius ex aliis etiam Scriptoribus obſervavit. Ergo, ſi Oſchophoria a Theſeo inſtituta quotannis inſtaurabantur, iisdemque omnino ritibus agebantur, qui a Theſeo conſtituti, vel uſurpati fuerant, dubitari certe vix poterit quin eodem ipſo tempore peracta illa fuerint, quo a Theſeo primum celebrata fuere; ideoque, cum Theſeus Plutarcho ipſo teſte, *ſexta* Munychionis menſis die cum pueris illis Athenis diſceſſerit, & *ſeptima* Pyanepſionis, ſepulto patre, in Vrbem redierit, Oſchophoriorum celebritas paulo ante Pyanepſia, adeoque ineunte Pyanepſione menſe contigiſſe debuit; ut illa proinde, contra Meurſii, & Faſoldi quoque ſententiam, a Sciris tum loco, tum ritibus, tum etiam tempore diſtinguantur. Video quidem ab Ariſtodemo apud Athenaeum ita Oſchophoriorum ritum deſcribi perinde quaſi ille τοῖς Σκείῤῥοις *in Sciris* agerentur. Sed fieri fortaſſe poteſt ut Scriptor ille Sciradis Minervae templum in Sciro poſitum cum altero eiusdem Sciradis Minervae fano, quod in Phalero fuerat, ideoque *Oſchophoria* cum *Sciris*, confuderit. Fieri etiam poteſt ut in vitiato ipſius textu pro τοῖς Σκείρροις reſcribi debeat τοῖς τῆς Σκιράδος. Fieri poſtremo poteſt ut Oſchophoria quoque alio fortaſſe nomine Σκίρα *Scira* vocarentur: quod ipſorum pompa in Phalericum *Sciradis* Minervae templum dirigeretur, quod *Sciro* auctore conditum fuerat, Scironiſque fano, Plutarcho teſte, proximum erat, & honores etiam Scironi exhibitos complecteretur. Ceterum, quocumque demum ex fonte error ille, ſive opinio profluxerit, gravior eſt certe, longeque clarior Plutarchi auctoritas, atque narratio, quam ut ambiguis Ariſtodemi verbis refelli, vel in dubium revocari poſſe videatur.

(1) In Theſeo.

LXXVI.

Παιώνια

Paeonia

Ceteris Graecorum Feſtis a Meurſio recenſitis hoc etiam Gronovius inſeruit, quod illud in Apollinis honorem Athenis celebratum ex Ariſtophanis Scholiaſte deprehendiſſet. Cum enim Lamachus exclamaſſet

Ἰώ, ἰώ. παιὰν, παιάν
Heu heu. Paean Paean!

Dicaeopolis repente ſubdit

Ἀλλ' οὐχὶ νυνὶ τήμερον Παιώνια (1)
At hodie nunc haud celebrantur Paeonia;

ubi Scholiaſtes adnotavit ἔςι δὲ ἑορτὴ Ἀθήνησιν Ἀπόλλωνι ἴσως ἀνακειμένη *eſt autem feſtum Apollini fortaſſe conſecratum*. Non facile tamen dixerim quantum eiuſmodi Scholiaſtae coniecturae tribui debeat. Etenim, quamvis *Paean* Apollini plerumque adſcribi conſueverit, Pauſanias tamen τῆς Παιωνίας Ἀθηνᾶς *Paeoniae Minervae* ſtatuam, atque aram Athenis fuiſſe dicit (2), quae a Plutarcho quoque in Lycurgi Rhetoris Vita memorantur. Ita quoque Heſychius Bacchum Παιώνιον *Paeonium* vocatum fuiſſe ſcribit (3): ac Suidas aſſerit quod Παιὼν ἔςι ὕμνος χαριςήριος *Paeon eſt hymnus, qui gratiarum Diis agendarum cauſſa canitur*. Denique *Paeon* Deorum medicus erat; ut is proinde facile, Toxaridis inſtar, ab ipſis Athenienſibus honorari, Feſtoque die coli potuerit. Itaque non Apollini potius, quam Minervae, vel Paeoni Feſtum iſtud ab Athenienſibus dicatum cenſeri facile poterit.

LXXVII. Πανα-

(1) Acharn. Act. V. Sce. 2. ver. 1211. (2) Attic. c. 2. & 34. Vid. Meurſ. Athen. Attic. Libr. II. c. 3. (3) In Παιώνιος.

LXXVII.

Παναθήναια

Panathenaea

De celeberrimis iſtis Athenienſium Feſtis, plurimiſque ipſorum ritibus integro ſingulari Libro Meurſius uberrime, & accuratiſſime diſſeruit. Itaque ſuprema ſolum capita breviſſime complectar, quae ad rem chronologicam ſpectare poterunt; quandoquidem in iis definiendis Meurſius, ac Dodvellus ipſe minus accurate feliciterque aliquando diſputarunt. Atque illud in primis obſervaſſe nunc iuverit, quod Panathenaea Feſta duplicia fuerant; ut alia quidem *parva*, alia *magna*; ſive, ut Scriptores aliqui appellant, alia *minora*, alia vero *maiora* dicerentur: quamvis utraque eodem fere ritu, ac pompa agitari, atque Minervae Athenienſis Vrbis Praeſidi celebrari conſueverint. Ac *minora* quidem, ut inde exordiar, ſingulis annis redire, vel inſtaurari ſolebant, ut innumeris certiſque Veterum teſtimoniis erudimur. Id vero *viceſima* Thargelionis Attici die contigiſſe Meurſius exiſtimavit (1), quod Proclus nitide diſerteque teſtetur Bendidia, ac Panathenaea περὶ τὸν αὐτὸν χρόνον *circa idem tempus* celebrari, atque ex Ariſtotele Rhodio dixerit Bendidia *viceſimo* Thargelionis die inſtaurari; ἕπεσθαι δὲ τὰς περὶ τὴν Ἀθηνᾶν ἑορτὰς *ſequi vero, quae ad Minervam ſpectant, Feſta*. Itaque, concludit Meurſius, cum Bendidia *viceſima*, ſive potius, ut a pluribus Scriptoribus aliis aſſeritur, *undeviceſima* Thargelionis die agerentur, Panathenaea *minora* ſequenti, adeoque *viceſimae*, eiusdem menſis diei adſcribi debent. At inſignem hunc Procli, Meurſiique errorem perſpicue, accurateque confutavit Petitus (2); ſimulque oſtendit Platonis verba λαμπὰς ἔςαι πρὸς ἑσπέραν ἀφ' ἵππων τῇ Θεῷ (3) *lampas erit ad veſperam ex equis Deae*, non de Pallade, lampadiſque certamine, quod in Panathenaeis agebatur, cum Proclo, & Meurſio, ſed de Diana, Bendidiiſque Feſtis, de quorum origine, variiſque ritibus Plato proxime loquutus erat, intelligenda fore; ideoque Panathenaea prorſus immerito Bendidiis ipſis adiungi.

Il-

(1) Panathen. c. 6. (2) Ad Leges Attic. (3) De Republ. Lib. I.

Illud etiam accuratiſſime Petitus ipſe obſervavit, quod anno 4. Olymp. CVI. *duodecima* Hecatombaeonis Attici die, qua Timocrates legem a Demoſthene impugnatam edidit, Panathenaea Feſta nondum peracta fuerant; cum Timocrates legem *τὴν διοίκησιν, ϗ τὸ τῆς ἑορτῆς προςησάμενος κατεπεῖγον* (1) *per ſpeciem urgentis Feſti neceſſitatis* ediderit: ergo, cum certiſſime *minora* illa fuerint, minora ipſa, maiorum inſtar, Hecatombaeoni menſi concedi debent. Qua vero menſis die peracta illa fuerint in tanto veterum Scriptorum ſilentio definiri vix poteſt. Suſpicor tamen id ante *viceſimam* Hecatombaeonis menſis diem contigiſſe. Id innuere videtur Demoſthenes, qui concionem a Timocrate *duodecima* menſis die, quamvis in illam *Saturnalia* inciderent, indictam eſſe teſtatur *ἐπὶ τῇ τῶν Παναθηναίων προφάσει praetextu* urgentis Feſti *Panathenaeorum*; perinde quaſi Feſtum ipſum proxime immineret: neque tamen Demoſthenes ipſe reponit concionem illam in aliam potius diem indici, ſive differri commode potuiſſe quod Panathenaeorum dies non adeo urgeret, ſed plures adhuc dies expectanda foret. Ad haec Vlpianus hanc ipſam Demoſthenis Orationem exponens ait quod *κυρίαι Ε᾽κκλησίαι ſtatae*, legitimaeque *Conciones* ter ſingulis menſibus haberi conſueverant (1), *undecima* nimirum, *viceſima*, ac *triceſima* menſis die. Ergo, ſi Panathenaea Feſta poſt *viceſimam* celebranda fuiſſent, atque in eandem ipſam menſis diem, quae maioribus conſtituta fuerat, hoc eſt, ut mox oſtendetur, *viceſimam octavam*, incidiſſent, facile Demoſthenes obieciſſet nihil in cauſſa fuiſſe cur Panathenaeorum praetextu inſueta, ſacraque die concio indiceretur, ſi *viceſima*, ſtata nimirum, ac legitima, dies expectari potuiſſet. Itaque, ſi Demoſthenes praetextum illum variis indiciis, & argumentis aliis vanum fuiſſe demonſtrat, clariores tamen, certioreſque rationes iſtas, aut temporis characteres diſſimulat, facile, ut opinor, oſtendit Panathenaea Feſta vere impendiſſe, adeoque brevi poſt *duodecimam* Hecatombaeonis Attici diem celebrari conſueviſſe. Denique, ne coniecturas alias hic perſequar, Panathenaea Feſta ante *ſextamdecimam* menſis diem incidiſſe ex ipſa illorum origine, atque inſtitutione inferri poſſe putaverim. Etenim Plutarchus, cum ex pluribus Atticae Populis Vrbem unam

(1) Pag. 465. (2) Vid. Pollux Libr. VIII. c. 9. ſeg. 95. 96.

unam a Theſeo conflatam eſſe dixiſſet, repente ſubdit τήντε πόλιν Ἀθήνας προσεγόρευσε, καὶ Παναθήναια θυσίαν ἐποίησε κοινήν. ἔθυσε δὲ καὶ Μετοίκια τῇ ἕκτῃ ἐπὶ δέκα τοῦ Ἑκατομβαιῶνος, ἣν ἔτι νῦν θύουσι (1) *& Vrbem appellavit Athenas, & Panathenaea inſtituit commune Feſtum: ſacrificavit etiam Metoecia die ſextadecima Hecatombaeonis, qua nunc quoque ſacrificant*. Itaque, ſi in Feſtis illis hic ordine recenſendis verum ipſorum tempus Plutarchus expreſſit; & Panathenaea, Metoeciorum inſtar, eodem illo tempore Athenis agebantur, quo primum a Theſeo inſtituta vel celebrata fuerant, ipſorum celebritas ad *quartamdecimam*, ſive ſequentem, Hecatombaeonis Attici diem ita referri poterit, ut illa Metoecia proxime praecedere, ſive etiam complecti videantur. Quod vero ad maiorum Panathenaeorum tempus attinet, illa Meurſius *viceſimatertia* Hecatombaeonis Attici die celebrata fuiſſe contendit (2); idque perſpicuo Procli teſtimonio demonſtratum eſſe putavit, qui de celeberrimis Feſtis illis accurate differens ait τὰ γὰρ μεγάλα τοῦ Ἑκατομβαιῶνος ἤγετο τρίτῃ ἀπιόντος *magna enim Hecatombaeonis deſinentis tertia* die *agebantur*. Doctiſſimi tamen, atque immortalis Viri pace, τρίτῃ ἀπιόντος *tertia deſinentis* dies non *viceſimam tertiam*, ut Meurſius, &, quod mirari quis poſſit, Dodvellus etiam exiſtimavit; ſed *viceſimam octavam* ſignificat; ideoque Panathenaea maiora ex veriſimillima Procli ſententia ad octavam illam ac viceſimam menſis diem referri debent. Perſpicuam hanc tamen Procli ſententiam ita Dodvellus reiiciendam eſſe putavit, ut nitide diſerteque dixerit Proclum in ipſo quoque Panathenaeorum menſe definiendo aberraſſe; quippequae Thucydidis teſtimonio non Hecatombaeone, ut Proclus aſſeruit, ſed *vigeſima prima* Scirrhophorionis Attici die committerentur. Etenim Thucydides, ubi dixiſſet anno 4. Olympiadis XIC. Argivos, Mantineos, atque Eleos foedera cum Athenienſibus in centum annos ſanxiſſe, ſubdit ἀνανεοῦσθαι δὲ τοὺς ὅρκους, Ἀθηναίους μὲν, ἰόντας ἐς Ἦλιν, καὶ ἐς Μαντίνειαν, καὶ ἐς Ἄργος, τριάκοντα ἡμέραις πρὸ Ὀλυμπίων. Ἀργείους δὲ καὶ Ἠλείους, καὶ Μαντινέας ἰόντας Ἀθήναζε, δέκα ἡμέραις πρὸ Παναθηναίων τῶν μεγάλων (3) *hoc autem iuſiurandum renovent, Athenienſes quidem euntes Elin, & Mantineam, & Argos, triginta diebus ante Olympia. Argivi vero, & Elei, & Mantinei eun-*

(1) In Theſeo. (2) Cap. 6. (3) Lib. V. c. 47.

euntes Athenas, *decem diebus ante magna Panathenaea*. Itaque, laudato Thucydidis teſtimonio concludit Dodvellus, *vix eſt cur dubitemus quin eodem die partis utriuſque Legati fidem renovarint* (1). ideoque, ſi ex perſpicuo Thucydidis calculo, Foederiſque textu Panathenaea viginti diebus Olympia Feſta praeceſſerint, quae *undecima* ſolum Hecatombaeonis Attici die committebantur, Panathenaeorum dies in *viceſimam primam* Scirrhophorionis incidiſſe debuit. Deinde vero plurima Dodvellus ipſe ſubtiliter, ingenioſeque congeſſit, ut Procli ſententiam cum ſuperiori Thucydidis teſtimonio componeret; idque ex mutata civilium menſium ſede contigiſſe credidit; ut menſis ille, qui vere Scirrhophorion eſſe debuerat, Hecatombaeon vocaretur. Sed doctiſſimo certe Viro levius illud, & fallax coniecturae genus impoſuit. Tantum enim abeſt ut una eademque menſis Attici die partis utriuſque Legati fidem ſeu foedera renovarint, ut ne uno quidem eodemque anno id praeſtare potuerint. Etenim Olympia quidem ineuntibus *primis* Olympiadum annis redire, vel inſtaurari conſueverant; Panathenaea vero *maiora* nonniſi *tertiis* Olympiadum ipſarum annis agebantur; ergo fides aut foedera ab Athenienſibus quidem *undecima* Scirrhophorionis die anno *quarto* Olympiadum; ab Argivis autem, Elidenſibus, & Mantineis ineunte, ſive, ſi cum Dodvello libeat, exeunte anno *tertio* renovari iubebantur; ut proinde in ipſa quoque Dodvelli hypotheſi unius anni ſpatium interceſſerit. Ergo, ſi foedera non uno eodemque, ſed variis potius diſtinctiſque annis confirmari conſueverant, qui fieri, vel inferri unquam poterit quod una prorſus, eademque die confirmata illa fuerint, adeoque Panathenaea Feſta in *viceſimam primam* Sirrhophorionis diem inciderint? Quandoquidem vero eiuſmodi maiorum Panathenaeorum celebritas maximo atque incredibili ſplendore, & Certaminum varietate pluribus diebus agebatur, curandis iis riteque diſponendis *Agonothetae* decem eligebantur (2), qui integro pentaeteridis ſpatio ſingula diſponerent, quae in Panathenaeornm Feſto mox futuro tum Athenienſibus tum ceteris Graecis omnibus, qui frequentiſſimi convolabant, exhibenda forent. Ac facile id quidem pluribus Veterum teſtimoniis, ac Marmoribus etiam

(1) Annal. Thucyd. (2) Pollux. Libr. VIII. Vid. Differt. XI. Num. 18.

etiam oſtendi poſſet; ſed inſignem ſolum Philoſtrati locum ſubieciſſe nunc iuverit, ut is opportune illuſtretur, ſimulque Meurſii error oſtendatur. Philoſtratus ipſe, ubi varios honores, ac munera memoraſſet, quae ab Herode Attico ſplendide, magnificeque ſuſcepta fuerant, ait ϛεφανωθεὶς δὲ ϗ τὴν τῶν Παναθηναίων, ϗ ὑμᾶς, ἔιπεν, ὦ ἄνδρες Α'θηναῖοι, ϗ τῶν Ε'λλήνων τȣ̃ς ἥξοντας, ϗ τῶν Α'θλητῶν τȣς ἀγωνισμένȣς ὑποδέξομαι ϛαδίῳ λευκȣ̃ λίθȣ (1). Integrum hunc Philoſtrati locum Meurſius exſcripſit ut exinde quoque concluderet quod *Panathenaeorum victor praemii loco coronam accipiebat*: quemadmodum prorſus latinus Philoſtrati interpres eiuſmodi verba reddiderat *coronatus vero ob victoriam in Panathenaeis partam, & vos, inquit, viri Athenienſes, & ex Graecis, qui venient, & Athletarum eos, qui certaturi ſunt, excipiam in ſtadio candidi lapidis*. Doctiſſimo tamen Viro obſcurior illa, & ambigua Philoſtrati phraſis impoſuit. Etenim, ut optime Fabricius hic obſervavit, ϛεφανωθεὶς voce non corona quaedam ab Herode veluti victore parta, ſed Agonothetae munus ipſi delatum exprimitur: ideoque non *coronatus ob victoriam in Panathenaeis partam* reddi debet, ſed *decoratus etiam Panathenaeorum curandorum munere*, quod facile ex integro Scriptoris ipſius contextu, & exemplis aliis (2) oſtendi poſſet: quemadmodum certe Fabricium ipſum in eodem illo Philoſtrati loco explicando deceptum eſſe iam dixi (3). Ceterum Athletis illis, qui Panathenaeorum Certamine palmam retulerant, oleagineam coronam, ſimulque phialam oleo plenam Solonis, ut arbitror, inſtituto concedi conſueviſſe plurimis Veterum teſtimoniis oſtendit Meurſius; atque ipſe quoque opportunius alibi indicavi (4).

LXXVIII.

Πάνδημον

Pandemum

Antiquiſſimum Athenis hoc Feſti genus, quod cum ab univerſo Populo, ſive certe ab Artificibus omnibus in Mi-

(1) Vitae Sophiſt. Libr. II. Num. 1. §. 5. (2) Libr. II. Num. 16. (3) Diſſert. X. Num. 17. (4) Diſſert. I. Numer. 25.

nervae, ſive Vulcani potius honorem ageretur, Πάνδημον vocabatur. Antea tamen Α᾽θήναια *Athenaea* dicebatur, quod Minervae ſacrum foret; deinde vero Χαλκεῖα, vel Χάλκεια *Chalcia* vocari, atque a fabris agitari coepit quod Vulcanus ipſe τὴν χαλκευτικὴν *fabrilem* artem in Attica inveniſſe putaretur (1). Trigeſima vero Pyanepſionis menſis die illud celebrari conſueviſſe Harpocration ipſe teſtatur (2).

LXXIX.

Πάνδια.

Pandia

Feſtum hoc Iovi ſacrum fuiſſe Pollux (3), & Theodoretus (4) etiam aſſeruit. Vlpianus (5) tamen obſervat ab aliquibus Iovi, ab aliis Lunae ſacrum cenſeri; quod illa non interdiu ſolum, ut Sol, ſed etiam noctu videatur; ideoque Πάνδια *Pandia* vocetur, ut perſpicuo Etymologi teſtimonio notavit Meurſius: Πάνδια ἑορτὴ Α᾽θήνησιν ἀπὸ Πανδίας τῆς Σελήνης *Pandia Feſtum Athenis a Luna, quae Pandia vocatur*; non, ut infeliciter apud Gronovium reddit interpres, *ab Pandia Lunae filia*. Eiuſmodi vero Feſtum repente poſt Dionyſia celebratum eſſe ex Demoſthene (6), & Vlpiano Caſtellanus obſervat. Itaque, cum Dionyſia illa, ut Dodvellus exiſtimat, *duodecima* Elaphebolionis die agerentur, Pandia quoque Feſta eidem Elaphebolioni menſi adſcribi debent.

LXXX.

Πανδρόσια.

Pandroſia

Athenagoras (7) Feſti meminit, quod Pandroſo Cecropis filiae ſacrum erat, ut in illo τελετὰς, καὶ μυστήρια *initiationes, & myſteria* Athenienſes agerent in Pandroſi templo, quod Minervae Fano proximum fuerat (8). Sacrum illud Pandro-

(1) Harpocr. & Suidas in Χαλκεῖα. (2) Vid. Meurſ. Lect. Attic. Libr. IV. c. 24. (3) Libr. I. c. 1. ſeg. 37. (4) Graec. Affect. Libr. VII. (5) In Orat. adver. Midiam. (6) Orat. adv. Midiam Pag. 386. (7) In Apologia. (8) Pauſan. Attic. c. 27.

droſo factum Ἐπίβοιον *Epiboeum* dicebatur (1): quod Minervae bos, ipſique Pandroſo ovis immolaretur.

LXXXI.

Πανὸς ἑορτή

Panis Feſtum

Quamvis Meurſius, ceterique Scriptores omnes Feſtum iſtud omiſerint, perſpicuo tamen Herodoti teſtimonio deprehendiſſe videor illud ab Athenienſibus veteri, ſolemnique ritu celebrari conſueviſſe. Etenim, ubi dixiſſet Herodotus Phidippidi Athenis Lacedaemonem properanti Panem apparuiſſe, ſeque Graecis Marathone dimicaturis praeſidio futurum promiſiſſe, ſubdit quod victoria parta Athenienſes ἱδρύσαντο ὑπὸ τῇ Ἀκροπόλει Πανὸς ἱερὸν. καὶ αὐτὸν ἀπὸ ταύτης τῆς ἀγγελίης θυσίῃσι ἐπετείῃσι, καὶ λαμπάδι ἱλάσκονται (2) *templum Pani infra Arcem ſtatuerunt, ipſumque ob illum* victoriae *nuncium ſacris annuis, & lampadis certamine propitium ſibi reddunt*. Eadem fere de Panis adyto, fano, ara, ſacriſque Pauſanias (3), Lucianus, Euripides, & Oecumenius a Meurſio (4) laudati prodidere. Non facile vero ego dixerim an ad Feſtum iſtud, eiuſque ritus, vel ad peculiare Feſtum aliud ſpectaverit quod Phylaſii omnium optime Pani ſacra peragere dicerentur, ut ex *Callipidis ad Cnemonem* Epiſtola apud Aelianum erudimur: θύω τοίνυν τῷ Πανὶ, καὶ Φυλασίων τοὺς μάλιστα ἐπιτηδείους εἰς τὴν ἱερουργίαν παρακαλῶ *ſacrifico igitur Pani, eoſque ex Phylaſiis, qui aptiſſimi fuerint, ad ſacrificium advoco.*

LXXXII.

Παράλια

Paralia

Euſtathius unus eiuſmodi Feſtorum meminit in Commentariis ad Odys. Δ. ubi, cum obſervaſſet Παράλιον *litora-*

 lem

(1) Harpocrat. & Suid. Vid. Meurſ. Lect. Attic. III. c. 22. (2) Libr. VI. c. 105.
(3) Attic. c. 28. (4) Athenae Atticae Libr. II. c. 8.

lem regionem in Attica reperiri, indeque Parali navis nomen acceptum eſſe ſubdit ὥσπερ ὁμώνυμος ἑορτὴ παλαιὰ, τὰ Παράλια. *cui ſimilis appellationis eſt Feſtum quoddam vetus Paralia*. Haec autem Paralo heroi ſacra fuiſſe optime coniecit Meurſius.

LXXXIII.

Πιθοίγια

Pithoegia

Vide in *Antheſteria*. Etenim prima Antheſteriorum, hoc eſt *undecima* Antheſterionis menſis die, agebantur ex Plutarcho Symp. Libr. III. c. 7.

LXXXIV.

Πλυντήρια

Plynteria

In Feſtis iſtis Minervae conſecratis ipſius veſtes e ſimulacro detractae a Praxiergidis feminis abluebantur, iterumque Deae ſtatua veſtibus amiciebatur, ut Plutarchus (1), & Xenophon (2) teſtantur. Praeter orgia arcana a Praxiergidis ipſis, Plutarcho teſte, celebrata, pompa quoque Heſychio, atque Etymologo memorata ducebatur; in qua *Hegetoria*, ſive *Hegeteria*, hoc eſt ficuum maſſa, ferebatur: quod eiuſmodi mitium fructuum genus omnium primum ab hominibus uſurpari coeperit. Eam vero Thargelionis Attici diem, qua Plynteria agebantur, omnium maxime nefaſtam fuiſſe Plutarchus, & Pollux (3) etiam aſſeruit. Quandoquidem vero Plutarchus Feſtum illud ἕκτῃ φθίνοντος *ſexta deſinentis*, hoc eſt *viceſima quinta*, menſis die celebrata teſtatur, clariſſimus Meurſius, & Faſoldus etiam perſpicue fallitur, qui Plynteria *viceſimae ſextae* conceſſit: quippequi hic, alibique saepius decem deſinentis menſis dies non retrogrado ac inverſo, ſed recto potius ordine numeratas eſſe perperam exiſtimavit. Ita fortaſſe Meurſius ipſe cum Caſtellano, & Faſoldo

(1) In Alcibiade. (2) Hiſtor. Graec. Libr. I. (3) Libr. VIII. c. 12.

do fallitur ubi *doctiſſimum Grammaticum* Heſychium, *& quos ille ſecutus eſt, Auctores erraſſe* dicit in definiendo Numine, cui Plynteria conſecrata forent. Dixerat Heſychius: Πλυντήρια. ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἣν ἐπὶ τῇ Ἀγραύλῳ τῇ Κέκροπος θυγατρὶ τιμὴν ἄγουσιν *Plynteria. Feſtum Athenis, quod in Agrauli Cecropis filiae honorem celebrant*. Itaque, cum Meurſius a Plutarcho ceteriſque Scriptoribus ejuſmodi Feſta non *Agraulo*, ſed *Minervae*, adſcribi obſervaſſet, Heſychium erraſſe dicit, eiuſque erroris originem hanc eſſe putat quod Minerva ipſa Ἄγλαυρος *Aglauros*, ſive Ἄγραυλος *Agraulos* vocabatur; ideoque Feſta Minervae *Agraulo* ſacra in Agraulum Cecropis filiam, quae Minervae ipſi nomen indiderat, temere ab Heſychio translata fuerint. Sed mitius hic certe cum Grammaticorum principe agendum putaverim: cum praeſertim ipſius teſtimonium cum Plutarcho ceteriſque conciliari, componique facile poſſit. Etenim Heſychius, ubi Plynteria Agrauli memoriae atque honori dicata fuiſſe teſtatur, id unum innuere, ut opinor, videtur quod illa Minervae quidem ſacra, eiuſque veſtibus abluendis, ornandoque ſimulacro deſtinata fuerant; ſed ritus tamen ille in Agrauli memoriam, honoremque peragebatur, quam omnium primam Deos ornaſſe perſpicuo Photii teſtimonio erudimur, quod opportunius alibi exſcripſi (1) δι' ὃ καὶ Καλλυντήρια αὐτῇ ἀπέδειξαν *quapropter Callynteria quoque* Feſta *ipſi adſcripſerunt*. Itaque facile intelligi, componique poterit quod Plynteria Feſta Minervae ſacra, ſimulque in Agrauli honorem inſtaurata fuerint; ideoque nihil in Heſychii textu corrigi, reprehendique debet. Quandoquidem vero Plutarchus aſſerit Plynteria Feſta *viceſima-quinta* Thargelionis die celebrari; Photius vero *viceſimanona* peragi conſueviſſe teſtatur, diſſidentes illas Scriptorum ſententias ita Dodvellus (2) optime componi poſſe putavit, ut illa non unico, ſed pluribus fortaſſe diebus agerentur; ideoque Plutarchus primum, ultimum Photius expreſſerit. Cum tamen Xenophon perſpicue dixerit Alcibiadem in Piraeeum appuliſſe die, ᾗ Πλυντήρια ἦγεν ἡ πόλις *qua Plynteria celebrabat Civitas*, longe veriſimilius exiſtimo unica ſolum die peracta illa fore, adeoque vel Photium, vel Scriptorem illum, quem Photius expreſſerat, aberraſſe.

LXXXV. Πο-

(1) In Callynteriis. (2) Diſſer. VIII. ſect. 25. & Annal. Xenoph. an. 1. Oly. 93.

LXXXV.

Ποσειδώνια

Neptunalia

Caſtellanus Feſtum iſtud omiſit; Meurſius vero Neptunalia, vel Poſidonia Feſta ab Aeginetis ſolum celebrata perſpicuo Athenaei (1) teſtimonio memoravit. Sed illa Athenis etiam veteri, conſtantique ritu celebrari conſueviſſe pluribus Scriptorum teſtimoniis oſtendi facile poterit. Etenim Plutarchus in *Lycurgi Rhetoris Vita* teſtatur quod ille διετάξατο τὴν ἱεροσύνην τȣ̃ Ποσειδῶνος Ἐρεχθέως *conſtituit ſacerdotium Neptuni Erechthei*: quemadmodum de Media quodam ex Lycurgi poſteris dixerat ὃς την ἱεροσύνην Ποσειδῶνος Ἐρεχθέως ἔσχε *qui ſacerdotium Neptuni Erechthei habuit*: atque Athenagoras (2) Neptuno Erechtheo ab Athenienſibus ſacra fieri conſueviſſe teſtatur. Eiuſmodi vero ſacerdotium in Lycurgi poſteris haereditario iure perſtitiſſe Plutarchus ipſe demonſtrat; cumque Lycurgus *Butades*, ſive ex *Eteobutadis* eſſet, Neptuni ſacerdos ſemper ex Butadarum, ſive Eteobutadum familia fuit, ut contra Meurſium opportunius alibi demonſtravi (3). At neque ſacra ſolum, & ſacerdos, & ara Pauſaniae (4) memorata Neptuno Athenis erat; ſed Certamen etiam Lycurgi lege inſtitutum, qui Plutarcho teſte ſancivit ὡς τȣ̃ Ποσειδῶνος Ἀγῶνα ποιεῖν ἐν Πειραιεῖ κυκλίων χορῶν ȣ̓κ ἔλαττον τριῶν *ut Neptuno Certamen in Piraeeo fieret tribus ſaltem cyclicis choris*. Quin etiam Neptuno ipſi, niſi mea me fallit opinio, conſecratus cenſeri facile poterit Agon ille triremium, qui in Sunio agebatur, ut mox opportunius oſtendam.

LXXXVI.

Προηρόσια

Proeroſia

Athenienſes antequam ſemina terrae committerent, vel arare inciperent, Cereri haec ſacra faciebant, quae proinde

(1) Libr. XIII. c. 6. (2) Apolog. (3) Vide in Sciris (4) Attic. c. 30.

inde Προηρόσια *antearatoria*, ſive *anteſementiua* dicebantur; feſtumque diem agebant, cuius frequentiſſima mentio apud Scriptores occurrit, quorum teſtimonia Meurſius (1) ſemel iterumque diligentiſſime expoſuit. Quandoquidem vero ante arationem, vel, ut Phornutus ait, *περὶ τὸν τῦ σπόρυ καιρόν circa ſementis tempus*, Feſtum hoc agebatur, facile Pyanepſioni, ſive Maemacterioni menſi adſcribi ipſum poterit. Illud hic etiam obſervaſſe iuverit, quod eiuſmodi ſacra ab Athenienſibus Cereri τῇ Προηροσίᾳ *Proeroſiae* pro Graecis etiam omnibus offerebantur (2): unde frugum primitiae ex locis omnibus Athenas deferri ſolebant, ut ex Ariſtophanis Scholiaſte (3) erudimur.

LXXXVII.

Προμήθεια

Prcmetbia

Quotannis ab Athenienſibus in Promethei honorem haec inſtaurari conſueverant, ut Xenophon (4), Lyſias (5) & Iſaeus (6) teſtantur. Lampadis quoque Certamen in eiuſmodi Feſto committi conſueviſſe ex Harpocratione (7), & Scholiaſte Ariſtophanis (8) erudimur: quod Prometheus ipſe, ut opinor, in caelum conſcenderit, accenſaque ad ſolem face ignem mortalibus in terras detulerit. Hinc ille δαδῦχος, *facitenens*, & πυρφόρος *ignifer* ab Apollonio vocatur: Ἰώ, Προμηθεῦ δαδῦχε, καὶ πυρφόρε, οἷασυ τὸ δῶρον ὑβρίζεται (9) *io, Prometheu facitenens, & ignifer, ut tuum donum contumelia afficitur!* Ac Meurſius quidem, & Faſoldus *faciferi* nomen Prometheo ex facibus illis inditum eſſe putavit, quae in Promethiis Feſtis ferebantur. At perſpicuus ille Philoſtrati locus ſatis, opinor, oſtendit *faciferi* nomen ex ipſa potius fabula repetendum eſſe: nec alia de cauſſa in Promethiis ipſis accenſas faces uſurpatas fuiſſe, niſi ut ignis a Prometheo reperti, hominibuſque conceſſi memoria renovaretur. Quamvis tamen Prometheus ipſe velut ignis inventor ab Athenien-

(1) Graec. Feriae. & Lect. Attic. Libr. II. c. 1. (2) Liban. Declam XIX. & Suidas. (3) Ad Equit. (4) De Republ. Athen. (5) Orat. 20. (6) Orat. de Apollod haeredit. (7) In Λαμπάς. (8) Ad Ranas. (9) Apud Philoſtr. Vit. Soph. Lib. II. N. 20.

nienſibus honorari conſueverit, alia tamen ignis origo ab Athenienſibus haberi, narrarique ſolebat: quod oborto nimirum fulmine ignis in Eupyridarum Populo repente excitatus fuerit (1); indeque Populus, aut locus ille nomen acceperit.

LXXXVIII.

Προσχαιρητήρια

Proſchaereteria

Harpocration: Προσχαιρητήρια. ἑορτὴ παρ᾽ Ἀθηναίοις γραφομένη, ὅτε δοκεῖ ἀπιέναι ἡ Κόρη. Cl. Meurſius, cum Harpocrationem, &, qui totidem fere verbis Harpocrationem exſcripſerat, Suidam de puella qualibet intelligendum eſſe putaret, eiuſmodi Feſta *eo die agitata* fuiſſe dixit, *quo a parentibus diſcederet filia in mariti domum tranſitura*. At doctiſſimi Viri pace Feſtum illud non privatum, ſed publicum, non puellae cuilibet, ſed Proſerpinae ſolum a matre Cerere diſcedenti dicatum erat. Siquidem Κόρης *puellae* nomine Proſerpinam ipſam ab Athenienſibus deſignatam eſſe innumeris exemplis oſtendi poteſt; quemadmodum a Latinis ipſis *Liberam*, & aliquando *Coren* vocatam fuiſſe Meurſius ipſe iam viderat. Itaque ſuperior Harpocrationis, Suidaeque locus ita latine cum Porto reddi debet *Proſchaereteria Feſtum ab Athenienſibus celebratum* (optime nimirum hic Portus non γραφομένη, ſed ἀγομένη reſcribendum eſſe iam coniecerat) *quum Proſerpina diſcedere videtur*: perinde quaſi ei *vale* diceretur.

LXXXIX.

Προχαριστήρια

Procharisteria

Feſtum hoc eruditiſſimis Viris Caſtellano, & Meurſio in *Graecia Feriata* prorſus indictum ceteris Athenienſium Feſtis Faſoldus adiecit. Etenim Suidas ait Προχαριστήρια. ἡμέρα ἐν

(1) Plutar. in Cimone.

ἐν ᾗ οἱ ἐν ἀρχῇ πάντες ἀρχομένων καρπῶν φύεσθαι λήγοντος ἤδη τοῦ χειμῶνος ἔθυον τῇ Ἀθηνᾷ . . . διὰ τὴν βλάστησιν τῶν καρπῶν τῶν φυομένων *Procbariſteria*. Feſta *dies*, *in qua Magiſtratus omnes*, *frugibus incipientibus naſci*, *bieme iam deſinente*, *Minervae ſacrificabant .... propter frugum naſcentium germinationem*. Quandoquidem vero Suidas Lycurgi Athenienſis Rhetoris teſtimonium hic protulit ἐν τῷ περὶ τῆς ἱερωσύνης *in Oratione de Sacerdotio*, dubitari vix poterit quin Feſtum illud a Lycurgo memoratum Athenienſibus adſcribi debeat; quemadmodum certe & *Thalyſia*, & *Horaea*, & alia id genus Feſta ab Athenienſium celebrata fuiſſe conſpicimus.

XC.

Πυανέψια

Pyanepſia

De Feſtis iſtis Apollini ſacris, ipſorumque ritibus fuſe, accurateque Meurſius. Plutarchus a Theſeo haec inſtituta, ſeptimaque Pyanepſionis menſis die primum celebrata fuiſſe teſtatur, cum ille ex Creta redux Athenarum arcem ingreſſus eſt; unde quotannis eadem ipſa die, iisdemque ritibus, quos Plutarchus ipſe deſcribit, agitari conſueverant. Ceterum Feſtum illud ab Athenienſibus quidem *Pyanepſia*, a ceteris autem Graecis *Panopſia* vocatum eſſe Harpocration obſervavit.

XCI.

Σεισάχθεια

Siſachthia

Cum Solon plurimos Athenienſium cives immani aeris alieni copia oppreſſos eſſe conſpiceret, univerſam illam aeris alieni ſummam, atque uſurarum vim abolendam eſſe decrevit. Athenienſes accepti beneficii memores ἔθυσαν κοινῇ, Σεισάχθειαν τὴν θυσίαν ὀνομάσαντες (1) *publice ſacrificarunt*, *& Sacri-*

(1) Plutarch. in Solone.

ficium illud *Siſachthiam*, hoc eſt oneris-excuſſionem, *vocarunt* (1). Itaque Sacrum iſtud Potterus ceteris Athenienſium Feſtis inſeruit quod illud poſteris etiam aetatibus inſtauratum eſſe putaverit.

XCII.

Σκίρα, vel Σκιροφόρια

Scira, vel *Scirophoria*

Plura de Feſtis iſtis, ipſorumque tempore, ac ritibus opportune iam protuli ubi de *Oſchophoriis* ageretur; cum Meurſius, &, ſi Caſtellanum unum exceperis, Scriptores alii *Scira* cum *Oſchophoriis* confuderint, utraque nimirum uno eodemque tempore celebrata fuiſſe putaverint. Quandoquidem vero Feſtis illis nomen a σκίρῳ, ſive σκιαδίῳ *umbella*, quae in ipſis ex arce in Scirum ferebatur, inditum fuit, nonnulla Scriptoribus opportune illuſtrandis obſervaſſe nunc iuverit, quae doctiſſimis Viris aut indicta, aut parum feliciter accurateque explicata fuiſſe conſpicio. Harpocration umbellam hanc a Minervae Antiſtita, Neptuni, & Solis etiam Sacerdotibus deferri conſueviſſe, eoſque Eteobutadas fuiſſe teſtatur. Scholiaſtes vero Ariſtophanis, ut Meurſius hic obſervavit (2), umbellam ipſam non a Neptuni Sacerdote, *non ab Eteobutadis geſtatam, ſed ab Erechthei Sacerdote teſtatur* ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἐρεχθέως φέρει σκιάδιον λευκόν, ὃ λέγεται σκίρον (3) *Sacerdos Erechthei fert umbellam albam, quae Sciron vocatur*. Itaque Meurſius, Caſtellanus, Potterus, & Faſoldus etiam Scholiaſtem illum ab Harpocratione diſſidere arbitrantur. Ego vero Scriptores illos facile conciliari, componique poſſe putaverim. Ac initio quidem ubi Meurſius Neptuni, Minervaeque Sacerdotes ab Eteobutadis diſtinxit, perinde quaſi Sacerdotes illi *Eteobutadae* eſſe non potuerint, perſpicue fallitur. Siquidem Minervae Poliadis Antiſtita, Neptunique Erechthei Sacerdos ſemper ex Eteobutadis eligebatur, ut Apollonius in Aeſchinem, Etymologus, Apollodorus (4), aliique docent. Quod vero Scholia-

(1) Vide Meurſ. in Solone c. 13. (2) In Graec. Fer. & Pop. Atticae in Σκίρου.
(3) Ad Eccleſiaz. initio. (4) Biblioth. Lib. III.

liaſtes ille non *Neptuni*, ſed *Erecbthei*, Sacerdotem hic appellaverit, facile id quoque intelligi componique poteſt; cum Neptunus ille, cuius ſacerdotium haereditario iure ad Eteobutadas ſpectavit, Ποσείδων Ἐρεχθεύς *Neptunus Erecbtheus* diceretur, ut paullo ſuperius in *Neptunaliis* oſtendi. Quinetiam ſolo *Erecbthei* nomine *Neptunus* ipſe intelligi vocarique conſueverat, ut ab Heſychio erudimur. Itaque, licet Scholiaſtes ille neque Neptuni, neque Eteobutadum nomen expreſſerit, eosdem tamen cives, vel Sacerdotes illos deſcripſit, qui ab Harpocratione, atque ab altero Ariſtophanis ipſius Scholiaſte memorantur.

XCIII.

Στήνια

Stenia

Heſychius: Στήνια. ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἐν ᾗ διασκώπτουσι, καὶ λοιδοροῦσι *Stenia Feſtum, Athenis in quo irrident, & conviciantur*. Suidas a feminis ad convicia certe proclivioribus agitatum hoc eſſe teſtatur. Στήνια καὶ Σκίρα. ἑορταὶ γυναικῶν *Stenia, & Scira. Feſta mulierum*. Hinc facile Feſtum iſtud a Chois diſtingui debet, in quibus eadem prorſus convicia ac dicteria uſurpari conſueviſſe teſtatur Apoſtolius: Ἀθήνησιν ἐν τῇ τῶν Χοῶν ἑορτῇ οἱ κωμάζοντες ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν τοὺς ἀπαντῶντας ἔσκωπτόν τε, καὶ ἐλοιδόρουν (1) *Athenis in Choum feſto comeſſantes in vehiculis obvios dicteriis inceſſebant, & conviciis*.

XCIV.

Σωτήρια

Salutaria

Haec a Sicyoniis ex Macedonum iugo bellica Arati imperatoris virtute liberatis *Soteri*, ſive liberatori Iovi, ſacra in Arati ipſius honorem *quinta* Antheſterionis Attici die cele-

(1) In Τὰ ἐκ τῶν ἁμαξῶν.

brata fuiſſe ex Plutarcho [1] demonſtravit Meurſius. Cognomine tamen Feſtum Athenis etiam in Iovis ipſius *Eleutherii*, vel *liberatoris*, honorem peragi conſueviſſe facile ex Plutarchi teſtimonio inferri poterit, quod opportunius exhibui ubi de *Eleutheriis* agebatur.

XCV.

Τοξαρίδεια

Toxaridia

Toxaris quidam origine Scytha Athenas conceſſit, ibique interiit: ϗ μετ' ὀ πολὺ ϗ ἥρως ἔδοξε, ϗ ἐντέμνουσιν αὐτῷ Ξένῳ Ἰατρῷ οἱ Ἀθηναῖοι [2] *& non multo poſt Heros habitus eſt, Sacraque ei Athenienſes, Peregrini Medici* nomine, *faciunt*. Monimentum ipſi intra Dipylum ſacratum fuerat, erectuſque cippus, qui ſemper floribus redimitus erat, ut Lucianus fuſe accurateque deſcribit: qui album etiam equum ipſius honori, acceptae ſalutis ergo, immolari conſueviſſe teſtatur

XCVI.

Τριήρων Ἀγὼν ἐπὶ Σουνίῳ

Triremium Certamen in Sunio

Lyſias in Oratione 20. quae Ἀπολογία δωροδοκίας inſcribitur, ait: Παναθηναίοις τοῖς μικροῖς ἐχορήγουν πυῤῥιχισταῖς ἀγενείοις, ϗ ἀνήλωσα ἑπτὰ μνᾶς. νενίκηκα δὲ τριήρει μὲν ἁμιλλώμενος ἐπὶ Σουνίῳ ἀναλώσας πεντεκαίδεκα μνᾶς *in Panathenaeis minoribus Choragum egi Pyrrhichiſtis imberbibus, ac inſumpſi minas ſeptem. Vici vero triremi certans in Sunio impendens quindecim minas.* Eximium hunc politiſſimi Rhetoris locum Meurſius exſcripſit [3], ut eiuſmodi Triremium Certamen non alio quam Panathenaeorum minorum tempore, Lyſia teſte, peractum eſſe demonſtraret; quod nempe Lyſias ipſe Panathenaea minora, ſimulque repente Certamen hoc memoraverit. At, niſi pluri-

(1) In Arato. (2) Lucianus in Scytha. (3) Panath. c. 12. & Pop. Attic. in Σούνιον.

plurimum fallor, Triremium Certamen a Panathenaeis ipſis, illorumque tempore diſtingui debet. Qamvis enim Lyſias munera ſingula, & impenſas omnes hic ordine recenſuerit, quas civis ille ſubierat, cuius cauſam Orator hic agit, ideoque Triremium Certamen repente poſt Panathenaea memoraverit; exinde tamen inferri non poteſt quod utrumque eodem prorſus tempore contigerit. Certe, ut coniecturas alias omittam, poſt ſuperiora Lyſiae verba a Meurſio laudata repente adiicitur χωρὶς δὲ ἀρχιθεωρίας, καὶ ἀῤῥηφορίας, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, εἰς ἃ ἐμοὶ δεδαπάνηται πλέον ἢ τριάκοντα μναῖ *praeter Architheorias, & Arrhephorias, & alia id genus munera, in quae ſupra triginta minas impendi*. At Panathenaeorum tempore, quaecumque illa fuerint, *Architheorus* eligi non conſueverat; ac Arrhephoria Feſta, & Arrhephoriae munus non Hecatombaeone menſe, ſive Panathenaeorum tempore, ſed Scirrhophorione ſolum agebantur, ut ab Etymologo, Suida, ceteriſque Scriptoribus (1) erudimur: ergo, ſicuti Architheoria, & Arrhephoria, quae proxime poſt Triremium Certamen, ac Panathenaea minora a Lyſia recenſentur, ad Panathenaea ipſa ſpectare certe non poterant, ita quoque Certamen illud non Panathenaeorum, ſed aliorum potius Feſtorum tempori adſcribi facile debet.

XCVII.

Ὑδροφόρια

Hydrophoria

Lugubre Feſtum erat, in quo diluvii memoria, eorumque, qui in ipſo perierant, renovabatur; ut Suidas, Etymologus, & Apoſtolius oſtendit. Cognomine Feſtum, atque in ipſo Certamen Apollini ſacrum Delphinio menſe apud Aeginetas agebatur, ut a Pindari Scholiaſte erudimur (2); cuius eximium prorſus locum in Agoniſtica Diſſertatione III. Num. 16. exhibui. Ceterum Feſti dies non Meurſio ſolum, ſed reliquis etiam Feſtorum Scriptoribus hactenus ignota fuit. Eam tamen ex illuſtri Plutarchi loco deprehendiſſe

(1) Vid Meurſi. Lect. Attic. Libr. IV. c. 19. (2) Ad Nem. V.

ſe conieci; quod ceteris nimirum Sacrorum Miniſtris in Attico hoc Marmore numeratis etiam *ἱερεὺς Φωσφόρος Sacerdos Phoſphorus* aut *Ignifer* accenſeatur. Ita quoque varias coniecturas alias expoſui ut facile intelligi vel oſtendi fortaſſe poſſet cuinam Deo, vel Heroi Sacra illa dicata forent; quamvis in tanta rerum obſcuritate, veterumque Scriptorum ſilentio nihil accurate certoque conſtitui poſſe conſpiciam.

C.

Χαλκεῖα

Chalcia

Vide in *Pandemon.*

CI.

Χαριστήρια Ἐλευθηρίας

Chariſteria pro libertate

Reſtitutam a Thraſibulo libertatem hoc Feſto Athenienſes *duodecima* Boedromionis die celebrabant, ut eximio Plutarchi loco ſuperius oſtendi, ubi de variis Athenienſium Νίκαις *Victoriis* ageretur.

CII.

Χαρμόσυνα

Charmoſyna

Eiuſmodi Feſtum Athenis celebrari conſueviſſe teſtatur Heſychius; ipſumque Laetitiae dicatum fuiſſe tum ex nomine, tum ex Plutarcho (1) coniecit Caſtellanus. Meurſius autem ipſum omiſit fortaſſe quod in Heſychii textu non ἑορτὴ Ἀθήνησι *Feſtum Athenis*, ut Caſtellanus exiſtimat; ſed ἑορταὶ Ἀθήνησι *Feſta Athenis* legatur; ideoque *Charmoſynorum* nomine non peculiare Feſtum aliquod, ſed ſinguli potius Athenienſium Feſti dies exprimerentur.

CIII. Xi-

(1) De Iſide.

CIII.

Χιτώνια

Chitonia

A Chitone Atticae Populo tum Dianae, tum Feſtis iſtis nomen inditum eſſe ex Callimacho, Stephano, Heſychio, & Callimachi Scholiaſte Meurſius oſtendit. Ac Dianae quidem *Chitonis* nomen apud Callimachum *Hymno in Dianam ver.* 225. occurrere feliciter, accurateque obſervavit Meurſius; Feſtorum vero, Dianaeque nomen ex Populi nomine derivatum eſſe non *Hymno in Dianam*, ut ſcribit Meurſius, ſed *Hymno in Iovem* Scholiaſtes ille teſtatur.

CIV.

Χλόεια

Chloia

Chloes, ſive *virentis* Cereris Templum Athenis ante arcem fuiſſe ex Pauſania (1), & Sophoclis Scholiaſte (2) notavit Meurſius. Ipſi vero *ſexta* Thargelionis Attici die cum luſu laetitiaque ſacra peragi, arietemque immolari conſueviſſe Scholiaſtes ipſe teſtatur; quemadmodum Phornutus c. 28. ait quod περὶ τὸ ἔαρ Δήμητρι Χλόῃ θύουσι *circa ver Cereri Chloae* ſeu virenti *ſacrificant*: ut immerito proinde Scholiaſtes ille *Thargelionem* menſem, Feſtorumque tempus cum *Septembri* Romano commiſerit (3). Exinde vero mutilum vitiatumque Heſychii locum reſtitui, ſanarique poſſe putaverim. Scribit Heſychius Χλοιᾶ. ἑορτὴ ἀπὸ τῶν........κάλπων Meurſius hic optime Χλοεία, & καρπῶν reſcribendum eſſe coniecit. Palmerius, cum vere nullos fructus eſſe obſervaſſet, Heſychii locum de Feſtis, aut ſacris illis, quae Phornuto teſte ineunte vere Cereri Chloe agebantur, intelligi non poſſe putavit; ideoque non Χλοιὰ, ſed Χοαί *Choae*, legendum eſſe contendit; ut nimirum celebre Feſtum aliud hic exprimatur, de quo dicturi mox ſumus. Denique Sopingius, cum Cererem

(1) In Attic. c. 22. (2) Ad Oedip. Colon. (3) Vid. Meurſ. Ath. Attic. Libr. II. c. 7.

rem *Chloen* vocatam eſſe obſervaſſet, *forte legendum* ait ἑορτὴ ἀπὸ τῶν τῆς Δήμητρος καρπῶν. At, niſi plurimum fallor, hic Χόες, aut Χοαί cum Palmerio inſeri reſtituique non poſſunt; cum & perſpicuus literarum ordo repugnet, & in Heſychii textu mox Χοαὶ θυσίαι, & Χοῦν, Χόα ſuis in locis occurrant. Itaque cum Meurſio Χλοεία retinendum exiſtimo; neque tamen cum Sopingio τῶν τῆς Δήμητρος καρπῶν, ſed τῶν χλορῶν καρπῶν libentius reſtituerem. Ita nimirum vocis, Feſtique origo clarius exprimeretur; Feſtis nimirum illis *Chloiorum*, ſeu *vireſcentium* nomen a *vireſcentibus fructibus* inditum eſſe: idque veri, ſeu Thargelioni menſi, perſpicue conveniet; in quo, licet fructus ipſi maturi, perfectique non ſint, ut Palmerius obiecit, vireſcentes tamen, atque inchoati conſpiciuntur, futuraeque ubertatis ſpem faciunt: quemadmodum Apoſtolius ipſe teſtatur quod in Thargeliis ἥψυν ἀπαρχὰς τῷ Θεῷ τῶν πεφηνότων καρπῶν (1). *erumpentium fructuum primitias Deo coquebant.*

CV.

Χόες, & Χύτροι

Choes, & Chytri

Vide in *Antheſteriis*. Secunda nimirum, ac tertia Antheſteriorum die agebantur.

CVI.

Ὡραῖα

Horaea

Singulis anni tempeſtatibus, hyeme nimirum, vere, aeſtate, ac autumno ab Athenienſibus agebantur, Horiſque fructuum primitias, aliaque offerebantur, quae fuſe accurateque Meurſius expoſuit.

(1) In Ἀπίων ἐς Ἀπατούρια.

CVII.

Ἐλευσίνια, ſive Μυστήρια

Eleuſinia, ſive *Myſteria*

Supremo tandem loco Eleuſinia Feſta memoranda nobis occurrunt, quae κατ' ἐξοχὴν *Myſteria* dicebantur; cumque pluribus omnino diebus agerentur, ideoque varios, diſtinctoſque ritus complecterentur, ſuis in locis inſeri vel memorari vix poterant. De celebrrimis autem illis Athenienſium Feſtis, uberrime, accurateque Meurſius integro, praeſtantiſſimoque Libro differuit; in quo ſingula Veterum teſtimonia diligentiſſime congeſſit; plurimoſque ritus, qui tum in parvis, quae apud Agram, tum in magnis, quae Eleuſine ipſa fiebant, obtinuerant, expoſuit. Id unum obſervaſſe nunc iuverit quod *minora* quidem Myſteria Antheſterione, *magna* vero Boedromione menſe, atque, ut optime feliciterque coniecit Meurſius, *novem* dierum ſpatio agebantur, ut ipſorum primus in *decimum quintum* menſis eiuſdem incideret.

I. Ac prima illa quidem Myſteriorum dies Ἀγυρμός *Agyrmus* dicebatur: quod omnia in illa diſponi, vel congregari ſolerent, quae Myſteriis ipſis rite peragendis requirebantur. II. Ἅλαδε Μύσται *Ad mare Myſtae*: quod initiati praeconis voce ad mare ſe conferre iuberentur. III. Θύα *Sacra*: quod fortaſſe tunc Sacra Cereri & Proſerpinae perficiebantur. IV. Καλάθου καθοδος *Calathi proceſſio*: quod veſpere calathus in curru traheretur, ipſumque Κανηφόροι *Ciſtipherae* feminae ſequerentur. V. Λαμπάδων ἡμέρα *Lampadum dies*: quod accenſae faces a Myſtis geſtarentur. VI. Ἴακχος *Iacchus*: quod in illa Bacchus Iovis, Cererisque filius myrto coronatus, facemque gerens ex Ceramico Eleuſinam duceretur. VII. Ἀγών *Certamen*: quod tunc Eleuſine a pueris certaretur, victorique hordeum veluti praemium tribueretur. VIII. Ἐπιδαύρια *Epidauria*: quod in illa Aeſculapius Epidauro Athenas, Myſteriis iam peractis, advenerit, ac iterum Sacra in eius gratiam inſtaurata fuerint. IX. Πλημοχόη *Plemochoe*: quod ultima hac Myſteriorum die duo teſtacea vaſa implentes myſticis quibuſdam verbis ac ritibus everterent. Qui plura de Feſtis illis, ipſorumque origine,

gine, arcana doctrina, ritibuſque deſideret, uberrimos Meurſii fontes adire poterit: quemadmodum plurima ſubtiliter atque ingenioſe de Myſteriorum inſtitutione, arcaniſque praeceptis Eleuſine traditis nuperrime Varburtonus diſſeruit; quamvis ingenio, liberioribus coniecturis, ſuſceptaeque ſemel hypotheſi indulgens longe nobilius atque honorificentius de Myſteriorum ritibus, arcanaque ipſorum diſciplina ille ſenſerit. Id unum, quod ad rem chronologicam, ſive Myſteriorum tempus ſpectare poterat, addidiſſe nunc liceat, quod Meurſius (1) eximia quaedam Philoſtrati, & Maximi Tyrii loca exſcribens, in quibus illi Myſteria autumno celebrata memorant, Scriptores illos de *minoribus* intelligendos eſſe contendit, atque Antheſterionem Atticum Romano Novembri coniungit; adeoque neſcire ſe dicit quî Galenus *Myſteria* cum Macedonum Hyperberetaeo, Romanoque Septembri commiſerit. Doctiſſimo nempe Viro, atque de Graecis Latiniſque literis quam qui maxime merito Gazae, aliorumque Scriptorum error impoſuit. Siquidem Antheſterion non *autumnalis*, ſed *vernus* menſis erat; minora Myſteria non *autumno*, ſed *vere* agebantur; ideoque Philoſtratus, & Maximus non de minoribus ipſis, ſed de maioribus ſolum intelligi profecto debent, quae, cum exeunte fere Boedromione Attico celebrarentur, optime accurateque a Galeno Macedonum Hyperberetaeo Romanoque Septembri, ſimulque a Philoſtrato, ac Maximo *autumno* tribuuntur.

Atque hactenus quidem de plurimis Athenienſium Feſtis, Certaminibus, Feriis, quarum mentio apud veteres Scriptores occurrit; ſimulque de ipſorum tempore, quantum quidem eiuſmodi Feſtorum dies partim coniectura, partim etiam divinando fere conſtitui, oſtendique poterat. Itaque id unum ſupereſt, ut explorata iam Feſtorum quorumdam die, vel menſe coronidis loco Calendarium Atticum hic exponatur, in quo Feſta ſingula ſuis in locis accurate adnotentur. Calendarium ipſum, Feſtorumque Athenienſium ſeriem doctiſſimus, atque immortalis Scaliger (2) omnium primus contexendam ſuſcepit. At eruditiſſimus Scriptor ille in tanta rerum obſcuritate, & ambage, quibus eiuſmodi Feſtorum doctrina ipſius aetate circumfuſa fuerat, pauciſſima ſolum Athenienſium

(1) Eleuſin. c. 6. (2) Can. Iſag. Libr. I. c. 7.

Feſta obſervavit, quae ſuis in locis, ſive Atticorum menſium diebus insereret. Vbi vero praeclaris Caſtellani, Meurſiique laboribus plurimus Athenienſium Feſtis immenſuſque ſplendor acceſſit, novum, longeque uberius Calendarium Atticum eruditiſſimus Petitus concinnavit; in quo Feſta plura ſimulque ſtatas *Eccleſiarum*, ſive Concionum dies, ac *Prytaniarum* ſeriem expoſuit. Ac legitimas quidem ſtataſque illas Concionum dies hic ommittendas eſſe putavi, quippequae variis in locis opportune a me expoſitae, vel memoratae iam fuerint (1); quemadmodum prorſus Prytaniarum ordinem non pro *communibus* ſolum, Petiti inſtar, ſed pro *embolimaeis* etiam annis, non ex falſa Petiti hypotheſi, ſed ex accuratiori Dodvelli methodo demonſtravi (2). Quod vero ad conſtantes Feſtorum ipſorum dies attinet, quae oculis nunc obverſari debuerant, facile diligens, humanuſque lector intelliget longe plura a me recenſeri, & ipſorum aliqua, quae temere, alieniſque in locis a Petito collocata fuerant, ſuos ad dies, meliori quo poterat ordine, revocari. Ita vero Feſtorum horum ſeriem concinaſſe libuit ut in ſingulis fere Menſibus praeter illa, quorum dies explorata fuerit, alia quoque Feſta ſeorſim exhiberentur, quae eodem certe Menſe, ſed obſcura tamen, atque incognita Menſis die celebrarentur: niſi fortaſſe incertum quoque, obſcurumque foret an Feſtum aliquod ad Menſem quendam ſpectaverit, quod aſteriſco * appoſito indicandum putavi. Sed haec, aliaque id genus plura facile ex iis intelligi, probarique poterunt, quae de ſingulis eiuſmodi Feſtis in Calendario recenſitis antea diſputavi.

I. Heca-

(1) Diſſer. XIII. Num. 77. (2) Diſſer. II. Num. 29.

I.

Hecatombaeon

1.
2.
3.
4.
5. Leuctrica Victoria
6.
7. Connideia
8. Theseia
9.
10.
11.
12. Saturnalia
13.
14. Panathenaea minora
15.
16. Metoecia
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.
25.
26.
27.
28. Panathenaea maiora
29.
30.

Diebus ignotis
Hecatombaea
Haloa *
Androgeonia *

II.

Metagitnion

1.
2. Metagitnia ignoto die
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.
25.
26.
27.
28.
29.
30.

III.

Boedromion

1.		
2.		
3.	Victoria Plataica, & Eleutheria	
4.		
5.		
6.	Victoria Marathonia	
7.		
8.		
9.		
10.		
11.		
12.	Chariſteria, vel reditus ex Phyle	
13.		
14.		
15.	Agyrmus	Eleuſinia ſive Myſteria
16.	Ad mare Myſtae	
17.	Sacrificia	
18.	Calathi, Ciſtarumque proceſſio	
19.	Lampadum dies	
20.	Bacchus, & Victoria Salaminia	
21.	Certamen Eleuſine	
22.	Epidauria	
23.	Plemochoe	
24.		
25.	Victoria Arbelica	
26.		
27.		
28.		
29.		
30.		

Diebus ignotis
Aglauria *
Boedromia
Panis Feſtum *
Gallorum Certamen

IV.

Maemacterion

1.	Maemacteria
2.	ignoto die
3.	
4.	
5.	
6.	
7.	
8.	
9.	
10.	
11.	
12.	
13.	
14.	
15.	
16.	
17.	
18.	
19.	
20.	
21.	
22.	
23.	
24.	
25.	
26.	
27.	
28.	
29.	
30.	

V. Pya-

V.			VI.	
	Pyanepſion			**Poſideon**
1.			1.	Diebus ignotis
2.			2.	Aſcholia
3.			3.	Dionyſia
4.			4.	Theoenia
5.			5.	Aloa *
6.			6.	Neptunalia
7.	Pyanepſia, & Oſchophoria		7.	
8.			8.	
9.			9.	
10.			10.	
11.	Aſcenſus Eleuſinam ad		11.	
12.	Theſmophoria		12.	
13.			13.	
14.	Prima dies		14.	
15.	Secunda	Theſ-	15.	
16.	Ieiunium	mo-	16.	
17.	Quarta	phoria	17.	
18.	Quinta		18.	
19.			19.	
20.			20.	
21.			22.	
22.			21.	
23.			23.	
24.			24.	
25.			25.	
26.			26.	
27.			27.	
28.			28.	
29.			29.	
30.	Chalcia, ſive Pandemon		30.	

Diebus ignotis

Dorpia
Anarrhyſis
Cureotis
Proeroſia } Apaturia

VII. Game-

IX.

Elaphebolion

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8. Aſclepiea
9.
10.
11. Phellos
12. Dionyſia urbana
13.
14. Pandia
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.
25.
26.
27.
28.
29.
30

X.

Munychion

1.
2.
3.
4.
5.
6. Delphinia
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16. Munychia, & Victoria Salaminia in Cypro
17.
18.
19. Diaſia equeſtria
20.
21.
22.
23.
24.
25.
26.
27.
28.
29.
30.

Diebus ignotis
Adonia.*
Cyberneſia

DISSERTATIO XIV.

SYNOPSIS.

I. *Ex civilibus Graecarum Vrbium Cyclis, ipſarumque Menſibus plurimam tum Scriptoribus, tum Marmoribus etiam illuſtrandis lucem oriri variis rationibus, & exemplis oſtenditur.* II. *Scriptores illi recenſentur, qui in explorandis Graecarum Gentium Menſibus diligentem operam collocarunt.* III. Aeginetarum *menſis* Delphinius, *eiuſque ſitus in civilibus Aeginetarum, ac Athenienſium annis indicatur.* IV. Aegyptiorum *menſium ſeries, ac mobilis, vaguſque veteris Aegyptii anni cardo declaratur. Actiaci, vel Auguſtalis, vel fixi anni cardo, ſeu Thot, exponitur; ipſumque ab Aegyptiis uſurpatuum eſſe contra Maffeium oſtenditur.* V. Argivorum *menſis* Hermaeus, *ipſius ſitus, Argolici anni cardo, ſimulque recentiora Argivorum menſium nomina demonſtrantur.* VI. Atticorum *annos non ſolum antiquitus a Gamelione, atque deinde ab Hecatombaeone, ſed etiam aliquando fortaſſe a Boedromione quoque incepiſſe coniecturis aſſeritur. Scaligeri, ſimulque Petavii ſententia de Pyanepſionis, ac Maemacterionis menſis ſitu refellitur. Menſium illorum ſedem aliquando mutatam fuiſſe, contra Petavium demonſtratur; eiuſque mutationis tempus, & origo inquiritur.* VII. Bithynorum *menſium ſeries, & nomina proferuntur, & civilis anni principium ab illis uſurpatum oſtenditur.* VIII. Boeotica, *ſive Thebana Periodus, & ſeptem Boeotorum menſes, illorumque ſitus demonſtratur.* IX. Cappadocum *menſium nomina ex variis Scriptoribus proferuntur.* X. Coorum *menſis* Agrianus *indicatur, & inſignis Sorani locus exponitur.* XI. Corcyraeorum *menſium trium nomina, ipſorumque ſitus inquiritur, ac demonſtratur. Corcyraea Marmora contra Montfauconii ſententiam ſupplentur, emendantur, ac illuſtrantur.* XII. Corinthiorum *Periodus, menſiumque nomina proferuntur. Inſignis Scaligeri, Dodvelli, Vandalii, aliorumque error in explicando veteri Siculorum monimento, ac embolimi menſis nomine oſtenditur. Verus Carnii, & Panemi menſis ſitus contra Dodvellum demonſtratur. Macedonum menſes tandem a Corinthiis,*

ac Siculis uſurpatos eſſe innuitur, Siculorum menſibus Poſideon etiam contra Caſauboni mentem accenſetur, ac Strabonis locus exponitur. XIII. Cretenſium *menſium nomina ex variis Marmoribus proferuntur, eademque Marmora alicubi contra Chiſhulli ſententiam illuſtrantur.* XIV. Cyprii *menſes a Paphiis uſurpati recenſentur, & gravis Meurſii error indicatur; Conſtantienſes autem Aegyptiis menſibus uſos eſſe oſtenditur, iterumque Thot, ſive civilis anni cardinem apud recentiores Aegyptios fixum fuiſſe contra Maffeium argumentis, & exemplis aliis oſtenditur. Macedonicos etiam menſes a Cypriis receptos fuiſſe demonſtratur.* XV. Delios *non aliis, quam Athenienſium, menſibus, ipſorumque Periodo, & forma uſos fuiſſe ex Scriptoribus, ac Marmoribus etiam oſtenditur, & Dodvelli ſententia impugnatur.* XVI. Delphorum *Periodus, & duorum menſium nomina, ac ſitus ex Dodvello indicatur. Delphica Marmora proferuntur, emendantur, ac illuſtrantur. Septem alii Delphorum menſes ex Marmoribus ipſis afferuntur.* XVII. Elidenſium *Cyclus, Olympici anni cardo, & menſes contra Dodvelli ſententiam exponuntur.* XVIII. Epheſios *partim Athenienſibus, partim Macedonicis menſibus uſos eſſe Scriptorum, Marmorumque praeſidio demonſtratur.* XIX. Iudaicorum *menſium ſeries, ipſorumque cum Macedonicis, atque Atticis menſibus connexio ex Ioſepho exponitur.* XX. Laconum *Periodus Dodvello duce explicatur. Quinque menſium Laconicorum nomina ex Dodvello proferuntur. Sed verus aliquorum ſitus contra Dodvellum ipſum exponitur. Inſignis cuiusdam Marmoris patria contra Scaligeri mentem inquiritur.* XXI. Macedonicorum *menſium nomina, ſeries, annique cardo proponitur. Maxima in Macedonicis, Atticiſque menſibus invicem committendis perplexitas indicatur. Haec emendato Demoſthenis textu dirimitur, veruſque, & conſtans Macedonici Loi ſitus contra Chronologos omnes demonſtratur, variique ipſorum errores indicantur. Macedonum, ac Syro-Macedonum varietas in menſium ordine indicatur; & Marmora quaedam emendantur, ac illuſtrantur.* XXIII. Smyrnaeorum *menſes olim Macedonum menſium nominibus, moxque nominibus aliis vocatos eſſe ex Scriptoribus, ac Marmoribus etiam oſtenditur.* XXIV. Teios *Athenienſium menſibus uſos fuiſſe coniecturis innuitur.* XXV. *Graecae, ſed hactenus ignotae, Gentis Marmora, menſeſque tres in iis memorati proferuntur. Gyraldi error oſtenditur, ac Strabonis locus exponitur, ac illuſtratur.*

DIS-

DISSERTATIO XIV.

De civilibus Graecarum Gentium Annis ipsarumque Mensibus Cyclis atque Periodo.

I. De variis Graecarum Vrbium Cyclis, atque Periodo, ſimulque de ſingulis Menſium nominibus, annique forma, quae a variis Graeciae Populis adhiberi conſueverat, loquuturo, mirari certe nunc ſubit cur tanta in Cyclis illis, menſium nominibus, ac popularis anni forma varietas vel a primis uſque temporibus uſurpata fuerit, vel temere ſubinde irrepſerit: ut ſingulae fere Gentes illae, quae finitimae, ſibique coniunctae fuerant, variis, diſtinctiſque Cyclis, ac menſium nominibus uterentur. Ita Corinthios ab Elidenſibus, Argivis, atque Laconibus in menſium nominibus, annique cardine diſſidentes eſſe conſpicimus; quamvis omnes iisdem prorſus, & anguſtis oppido, Peloponneſi finibus coercerentur. Thebana Civitas vix 320. ſtadiis a Corintho aberat; ſed Corinthia tamen Periodus a Thebana, menſes a menſibus diſcrepabant. Aegina Piraeeo, vel Atticae litori fere coniuncta Athenienſium imperio ſubiecta etiam fuit; ſuos tamen & ipſa menſes ab Atticis diſtinctos habuit. Quid vero quod ſinguli fere Cretenſis Inſulae Populi peculiaribus ſuiſque menſibus utebantur; ac quaedam Cypriorum Vrbes Aegyptios, Cyprios aliae, aliae fortaſſe Macedonicos uſurparunt? Ex eiuſmodi vero maximo, atque incredibili diſcrimine, ac varietate, quae in Graecarum Vrbium, Populorumque Menſibus, ipſorum nominibus, ſitu, civilis anni cardine mox oſtendetur, maxima quoque atque infinita fere perplexitas, veluti fonte, manavit, quae in Graecis Marmoribus, atque Scriptoribus obſervatur. Etenim, cum Scriptorum quilibet rerum geſtarum tem-

pora

pora non aliis, quam Gentis patriaeque ſuae, menſibus, veluti characteribus, expreſſerit; ideoque plurima menſium nomina in veteribus Monimentis iſtis occurrant, quis facile coniicere, vel definire unquam poſſit quo anni tempore, quo Romani, noſtrique anni menſe res a Scriptoribus memorata contigerit? cui nam civilis noſtri Iulianique anni diei victoria, clades, aut Ludus in Marmore celebratus adſcribi debeat? niſi peculiares illi Graecarum Vrbium Cycli, civilium annorum ratio, menſiumque nomina explorata iam fuerint; ut cum fortaſſe menſis alicuius nomen repente nobis affulſerit, facile intelligi, oſtendique etiam poſſit cui nam Genti menſis ille concedi debeat; quem in civilibus Gentium illarum, ac Romanorum annis locum menſis ille occupaverit; adeoque verum rei geſtae tempus accuratiſſime demonſtretur. Quantum vero ſplendoris, atque praeſidii in definiendis rerum geſtarum, celeberrimorum Graeciae Ludorum temporibus, aliiſque innumeris Hiſtoriae capitibus illuſtrandis ex eiuſmodi Cyclorum, annorum, menſiumque cognitione oriatur; quanta viciſſim perplexitas ex ipſorum ignoratione, atque obſcuritas obfundatur, ex plurimis inferri, deprehendique poterit, quae variis in locis opportune proferentur ubi praeſertim de Atticis, Aegyptiis, ac Macedonicis Menſibus agendum erit.

II. Itaque praeclare de Literis, Hiſtoria, Chronologia, Eruditae Antiquitatis ſcientia meriti videntur illi, qui de variis Graecarum Gentium Cyclis rite contexendis ita cogitarunt, ut ipſarum Menſes, Periodos, civilis anni cardines, aliaque id genus plurima ſubtiliter, & accurate nobis exponerent. Ac principem quidem hac in parte locum obtinere, & chorum veluti ducere exiſtimatur Gyraldus; qui cum renatis in Italia literis primam Mythologiae, veraeque Eruditae Antiquitatis illuſtrandae facem in variis Operibus extuliſſet, aureolum quoque Libellum *de Menſibus* anno 1541. edidit, in quo civiles plurimarum Gentium Menſes, ipſorum nomina, ſeriem, ac ſitum, adiectis etiam Romanorum, Atticorumque Calendariis, expoſuit. Proxime poſt Gyraldum ipſum Spartam hanc adornandam ſuſcepit immortalis Scaliger, qui admirabili, qua certe fuerat, ingenii ubertate, Scriptorum cognitione, doctrinaeque copia de Graecis omnibus, de Latinis, de barbaris etiam novique orbis Menſibus

ſibus, ipſorumque Cyclis, atque Periodo tum in *Iſagogicis Libris*, tum in Opere *de Emendatione Temporum* uberrime diſputavit. Scaligero facem hanc praeferente ſingulas Chronologiae Partes, adeoque eximiam hanc Cyclorum, Menſiumque doctrinam longe felicius, atque accuratius explicavit Petavius: quippequi varios errores, qui Scaligero obrepſerant, emendavit; atque omnia nitida certaque methodo demonſtravit. Vtrumque tamen Chronologicae doctrinae principem ſuperavit Dodvellus in aureo atque immortali Opere *de Cyclis*; qui, licet Graecos ſolum, Latinoſque Cyclos explorandos, & exponendos ſuſceperit; id tamen feliciter adeo, ſubtiliter, ingenioſeque perfecit, ut ipſe hac in parte ceteris palmam praeripere merito videatur. Plurima quoque de Graecorum, aliarumque Gentium Menſibus eximii Scriptores alii tradiderunt, Caſtellanus nimirum, Lalamantius, aliique plures; qui, quamvis Triumviris illis minime ſint accenſendi, aliqua tamen egregie ſubinde obſervarunt; atque in eiuſmodi eruditionis genere eximiam, laudatamque operam collocarunt, ut ſuis in locis ingenue opportuneque obſervabitur. Quamvis autem haec pulcherrima, maximeque neceſſaria Graecae eruditionis pars a clariſſimis Viris illis expoſita, feliciter atque uberrime illuſtrata iam fuerit; non tamen actum hic agere, vel a ſuſcepti iampridem Operis argumento, Faſtorumque Atticorum finibus digredi fortaſſe ego videar, ſi de variis illis Graecarum Gentium Menſibus, ipſarumque Periodo in hac poſtrema Diſſertatione, veluti coronidis cuiusdam loco, nunc diſſeram. Cum enim mihi propoſitum fuerit illuſtriora rerum capita opportune complecti, quorum cognitione, quibusdam veluti facibus, atque praeſidio, ingenui Adoleſcentes Atticae Hiſtoriae, atque eruditionis cultores in explicandis Graeciae Scriptoribus, Numis, Marmoribus, ac monimentis aliis uterentur, aliqua de variis Graecorum Cyclis hic una diſſerenda fuerant, quae ex pluribus alioquin disiunctiſque fontibus haurienda forent. Accedit etiam quod eiuſmodi Menſium nomina, Cyclorumque varietas non ex uno eodemque Scriptore, quicumque ille fuerit; ſed ex pluribus omnino, diſtinctiſque monimentis exſculpenda fuerant: cum plurima certe Dodvellus ipſe ceteris uberior, atque recentior omiſerit; aliqua interdum, quae ipſius

aeta-

aetate ex Graecis Marmoribus nondum affulſerant, ignoraverit. In explorandis etiam, definiendiſque quorundam Menſium nominibus, ipſorumque ſitu vel ordine demonſtrando Dodvellus ipſe a Scaligero, interdum etiam a Petavio diſſidet; adeoque repente intelligi, vel definiri non poteſt quae vera Cyclorum methodus, Menſiumque ſeries habenda ſit. Quid vero quod aliquis etiam Cl. Viris illis error obrepſit, qui nativam illam, veterem, conſtantemque Menſium ſeriem mirifice perturbaret, adeoque graves aliquando tenebras Hiſtoricis, ac Monimentis aliis offunderet? ut variis in locis opportune oſtendetur; praeſertim vero ubi de Aegyptiis, Atticis, Elidenſibus, Macedonicis Menſibus agendum erit. Itaque rem & erudiendis Adoleſcentibus utilem, & eruditis etiam Viris iucundam me facturum putavi ſi non Atticae ſolum, ſed aliarum quoque Gentium Menſes hic una complecterer: cum tanta praeſertim affinitas, atque connexio inter eiuſmodi Populorum Cyclos reperiatur; ac Menſium iſtorum nomina in Graecis, atque Atticis etiam Scriptoribus frequentiſſime occurrant. Antequam vero Menſes illos hic ordine, vel alphabetica ſerie, demonſtrem, quorundam Menſium nomina ſubieciſſe nunc iuverit, quae in Saviliano Codice cum *Romano Ianuario* committuntur [1].

Τυβί	*Tybi*	Alexandrinorum
Α'υδιναῖος	*Audinaeus*	Graecorum
Α'πελλαῖος	*Apellaeus*	Tyriorum
Α'υδιναῖος	*Audinaeus*	Arabum
Δῖος	*Dius*	Sidoniorum
Θόριν	*Thorin*	Heliopolitarum
Δῖος	*Dius*	Lyciorum
Ποσειδεών	*Poſideon*	Athenienſium
Μετάρχιος	*Metarchius*	Cretenſium
Ι'ούλιος	*Iulius*	Cypriorum
Περίτιος	*Peritius*	Epheſiorum
Διονυσιος	*Dionyſius*	Bithynorum
Λύτανος	*Litanus*	Cappadocum

III. *Aegi-*

(1) Vſſer. cap. 4. Pag. 40.

III.

Aeginetae

Vnicus eſt Aeginetarum menſis Δελφίνιος *Delphinius*, qui a Graecis Scriptoribus, utroque nimirum Pindari Scholiaſte, memoretur. Cum enim Pindarus Pytheam Aeginetam, qui in Nemeacis Ludis *pancratio* palmam retulerat, celebrans dixiſſet

Α᾽ Νεμέα μὲν ἄρηρε,
Μεἰστ᾽ ἐπιχώριος, ὃν φίλησ᾽ Α᾽πόλλων (1)
Nemea quidem aptata eſt Ei,
Menſiſque patrius, quem amat Apollo:

Scholiaſtes haec adnotavit: παρ᾽ Α᾽ιγινήταις Δελφίνιος μεὶς ἄγεται Δελφινίυ Α᾽πόλλωνος ἱερὸς, ἐν ῷ ἴσως φησὶ γεγενῆσθαι τὰ Νέμεα. κ̓ εἴη ἂν ὁ μὴν ὗτος, ἐν ῷ θύυσιν Α᾽ιγινῆται Α᾽πόλλωνι οἰκιστῇ, κ̓ δωματίτῃ. *apud Aeginetas Delphinius menſis habetur Delphinio Apollini ſacer, in quo Nemea quoque celebrata fuiſſe dicit: menſiſque iſte fuerit, in quo Apollini coloniae aediumque praeſidi*, vel auctori, *ſacrificant Aeginetae*: quemadmodum Scholiaſtes alius obſervavit Μεὶς ἐπιχώριος. ὁ Δελφίνιος μὴν καλύμενος, καθ᾽ ὃν τελεῖται Α᾽πόλλωνος ἀγὼν Υ῾δροφόρια καλύμενος *Menſis patrius. Delphinius menſis vocatus. in quo Apollini Certamen celebratur, quod Hydrophoria dicitur*. Itaque, ſi Delphinio Aeginetarum menſe Nemeaci Ludi agebantur, Delphinius ille cum Hecatombaeone, ſive Gamelione Attico committi debet; cum illo quidem *aeſtivae*, hoc autem *hibernae* Nemeades agerentur, ut in Agoniſticis Diſſertationibus contra Dodvellum oſtendi. Ac certe Dodvellus (2) ipſe, qui Nemeadas Attico Metagitnione celebratas eſſe putavit, Delphinium menſem cum Metagitnione committendum voluit; nihilque veriſimilius eſſe obſervavit, quam menſes illos uni, eidemque Apollini conſecratos ſibi accuratiſſime reſpondiſſe. Quandoquidem vero Aeginetae Pauſania (3) teſte Argivorum colonia fuerant, facile coniicere vel ſuſpicari quis poſſet Aeginetas ipſos non aliis, quam Argivorum, menſibus uſos fuiſſe; adeoque *Hermaeum* Argivum Aeginetis etiam adſcri-

(1) Nem. V. ver. 81. (2) Diſſer. VII. ſect. 11. (3) Corinth. c. 29.

bendum eſſe; niſi eiuſmodi coniecturae genus leviſſimum, fallaxque foret; atque Hermaeus Argivus, Delphinii Aeginetae inſtar, eidem Attico Hecatombaeoni reſpondiſſe videretur, ut mox oſtendemus.

IV.

Aegyptii

Fieri certe vix poteſt ut de civilibus Graecarum Vrbium annis, menſibus, ipſorumque Periodo loquuturus aliqua de civilibus etiam Aegyptiorum annis hic opportune non differam: cum celeberrimus ille Aegyptiorum annus, menſiumque nomina apud Plutarchum, alioſque plurimos Graeciae Scriptores frequentiſſime occurrant; atque Aegyptiorum menſes, Periodus, annique forma a Graecis etiam Vrbibus uſurpata fuerit, ut opportunius oſtendetur ubi de communibus Cypriorum menſibus agendum erit. Quamvis autem plurima de Aegyptiorum menſibus, atque Periodo ex uberrimis Scaligeri (1), Petavii (2), Noriſii, (3) & Averanii (4) fontibus expreſſa proponi facile poſſent, ſuprema ſolum hic rerum capita complecti iuverit, ut perplexitas illa, ac opinionum varietas oſtendatur, quae in definienda Aegyptii anni forma apud principes etiam, clariſſimoſque Viros conſpicitur; ſimulque vera tum veteris, tum novi anni forma clarioribus, ut opinor, atque certioribus characteribus demonſtretur.

Itaque civilis ac vetus Aegyptiorum annus ex Scaligeri, Petavii, Noriſii, aliorumque Chronologorum omnium ſententia 365. dies ita complectebatur, ut menſium ſinguli *tricenarii* forent; ac poſt *triceſimam* ultimamque Meſore diem *quinque* ſolum dies, veluti *Epagomenae*, ſive adiunctae, ſubiicerentur; iterumque poſt Epagomenas ipſas, neglectis ſemper ſex horis, aut intercalari die, quae quarto quoque anno ex horis ipſis componi, inſerique poterat, novus *Thot*, ſive prima civilis alterius anni dies, hoc eſt annus alius, inciperet: ut in ſubiecta menſium Aegyptiorum ſerie conſpicitur

I. Θὼθ

1) Emend. Temp. Lib. III Pag. 194. & V. Pag. 194. (2) Doctr. Temp. Libr. IV. c. 5. (3) De Epoch. Syro-Maced. Diſſer. III. (4) De Menſ. Aegypt.

I.	Θώθ	*Thot* dier.	30.	IX.	Παχών	*Pachon*	30.
II.	Φαωφί	*Phaophi*	30.	X.	Παῦνι	*Payni*	30.
III.	Α'θύρ	*Athyr*	30.	XI.	Ε'πιφί	*Epiphi*	30.
IV.	Χοιάκ	*Choeac*	30.	XII.	Μεσορῆ	*Meſore*	30.
V.	Τυβί	*Tybi*	30.				———
VI.	Μεχίρ	*Mechir*	30.	Dies collecti			360
VII.	Φαμενώθ	*Phamenoth*	30.	dies Epagomenae			5
VIII.	Φαρμυθί	*Pharmuthi*	30.	Anni dies			365

Exinde vero perſpicue apparet quod ſi vetus ille Aegyptiorum annus cum Iuliano Romanorum anno conferatur, in quo praeter 365. dies, ſex inſuper horae continentur, ideoque ſingulis quadrienniis intercalaris una, vel embolima dies inſeritur, ut quartus quique annus 366. dies complectatur, Aegyptius Thot, annique cardo ſingulis quadrienniis ab illa Iuliani anni die, in quam inciderat, integro diei unius ſpatio retrogradiendo aberrabit; ut proinde retrogradus ille Aegyptii anni cardo, vel Thot, per ſingulos anni Iuliani dies ſenſim excurrat, iterumque exacto 1460. annorum Iulianorum ſpatio ad eandem illam anni Iuliani diem, ex qua diſceſſerat, accuratiſſime revertatur. Ita civilis Aegyptiorum annus aut Thot, qui Cenſorino teſte[1] anno V. C. 891. vel Chr. 138. die 20. Iulii inceperat, anno V. C 895. die 19. menſis ipſius incepiſſe debuit; idemque Thot annique principium anno V. C. 991. in 25. Iunii diem incidere; ut anno demum V. C. 2351. Thot ille, qui retrogradiendo per ſingulos anni Iuliani dies evagaverat, ad eandem illam 20. Iulii diem rediret. Hinc annus ille, ſive anni cardo, *mobilis*, *vagus*, *retrogradus* appellari conſueverat; ſemperque nova diſtinctaque anni Iuliani die incipiebat, quae facile inito calculo ex ſuperiori methodo, annique forma iam explicata deprehendi poterit. At ubi Caeſar Auguſtus proximo poſt victoriam Actiacam anno, Antonio & Cleopatra ſublatis, Aegyptum eſt ingreſſus decrevit τήν τε ἡμέραν ἐν ᾗ ἡ Α'λεξάνδρεια ἑάλω ἀγαθήντε εἶναι, κ̓ εἰς τὰ ἔπειτα ἔτη ἀρχὴν τῆς ἀπαριθμησεως αυτῶν νομίζεσθαι[2] *ut & dies, quo Alexandria capta eſt, feſtus haberetur, atque ab illo annorum deinceps numerandorum initium ſumeretur*. Itaque Scaliger, Peta-

(1) De die Natali c. 21. (2) Dio Libr. LI.

vius, Noriſius, Dodvellus, ceterique Scriptores omnes una veluti voce conſpirant ut Actiacos, ſive Auguſteos Aegyptiorum annos ab anno V. C. 724. Nabonaſſari 719. P. I. 4684. numerari cepiſſe velint; eamque in civilibus Aegyptiorum annis varietatem invectam eſſe ut, cum Thot antea mobilis, ſemper retrogradus, vaguſque foret, tunc fixus eſſe coeperit; ideoque civilis annus in poſterum ſemper a 29. Auguſti Iuliani die, in quam eo anno Thot inciderat, in communibus annis inciperet, in embolimaeis autem a 30. Auguſti die: quod nimirum duodecim menſibus, ut antea, tricenariis *quinque* epagomenae in communibus annis accederent, atque in embolimaeis Aegyptiorum annis, qui biſſextiles Iulianos annos proxime praecedebant, *ſex* epagomenae adiungerentur. Hinc novus iſte Aegyptiorum annus Thot *fixus*, vel *Actiacus*, vel *Auguſtalis* vocatur; eiuſque cardo ac initium 490. diebus *Auguſtalis* ſive potius *Auguſtani* Romanorum anni initium praeceſſit; cum ille a 29. Auguſti die anno V. C. 724. P. I. 4684. hic vero a Kalendis Ianuarii anno V. C. 726. P. I. 4686. inceperit. Recepta vero ab Aegyptiis hac nova Iuliani, fixique anni forma, veteris, retrogradi, atque ut Noriſii verbis utar, *vagi anni uſus apud ſolos Aſtronomos remanſit*: quemadmodum certe Nicolaus Averanius in aureolo prorſus Libello *de Menſibus Aegyptiorum*, quem Cl. Gorius edidit, mira atque incredibili ſubtilitate, ac ingenii vi ex plurimis Ptolemaei, ac Theonis etiam obſervationibus accuratiſſime demonſtravit *nullum unquam annum apud Aegyptios pluribus quam 365. diebus componi ſolitum fuiſſe* (1), cum *Aegyptii nunquam diebus intercalaribus uterentur* (2).

Clariſſimum tamen Italiae noſtrae decus Scipio Maffeius (3) conſtantem illam Scaligeri, Petavii, Noriſii, aliorumque *ſententiam, in quam Chronologorum chorus conſpirat, in dubium non una tantum de cauſſa revocavit* (3); quod nimirum recens illa Aegyptii anni forma ſine luculentis, ac diſertis Veterum teſtimoniis adſtruenda non erat; quod eadem menſium Aegyptiorum nomina poſt Auguſtum perſtiterint; quibus antea utebantur; quod Cenſorinus Auguſtorum annos aliter quidem ab Aegyptiis, quam a Romanis, numeratos, non autem ad Romani anni formam directos fuiſſe dixerit; quod Dionis verba id unum

(1) Cap. 7. pag. 48. (2) Cap. 8. pag. 62. (3) Galliae Antiqu. Epiſt. VIII.

nūm praeſeferant Aegyptiorum annos in poſterum ab Actiaca victoria numeratos eſſe ; non vero veterem anni formam mutari , tricenarios menſes reiici , novam diei intercalationem admitti coepiſſe ; quod Plinius (1) *ſextam* Mechiris Aegyptii diem cum Ianuariis Romanorum idibus commiſerit ; quod Porphyrius (2) Aegyptii anni initium a cancro deſumi dixerit , Cenſorinus autem *ſemper a primo die menſis eius , cui apud Aegyptios nomen eſt Thot* (3), adeoque nunquam Aegyptii a Ianuario annum auſpicati ſint ; quod Cenſorino ipſo teſte anno V.C. 981. civilis Aegyptiorum annus die 20 Iulii, ac anno V.C. 991. quo ipſe ſcribebat, 25. Iunii die inceperit ; quod plurima Epagomenarum poſt Auguſtum quoque ab Aegyptiis adhibitarum mentio apud Scriptores occurrat, atque Syncellus adiectitios dies poſt *vigeſimam quartam* Auguſti diem ab Aegyptiis interſeri doceat : quod denique Geminus nitide diſerteque de Aegyptiis dixerit *ἄγυσι τον ἐνιαυτὸν ἡμέρων τριακοσίων ἑξήκοντα πέντε. δώδεκα γὰρ μῆνας ἄγυσι τριακονθημέρυς , καὶ πέντε ἡμέρας ἐπάγυσι. τὸ δὲ δ' ἐκ ἐπάγυσι , ινα ἀυτοῖς ἀναποδίζονται αἱ ἑορταί .* (4) *Agunt annum dierum 365 duodecim enim menſes agunt 30. dierum , & quinque dies epactas addunt ; ſed quadrantem illum diei non intercalant , ut illis Feſta anticipent .* Itaque , concludit Maffeius, *conſtat Aegyptios annum Iulianum minime adoptaſſe ; ſed mobilem, ac retrogradum perpetuo retinuiſſe ;* tricenariis nimirum poſt Auguſtum quoque menſibus uſos eſſe , quibus quinque adiiciebant dies ; ut *antiqua* proinde *anni forma uſi perpetuo ſint .*

Pleraque tamen ex argumentis iſtis, quod eruditiſſimi Viri pace dictum velim , leviora fortaſſe cenſeri facile poterunt quam ut ipſorum praeſidio celeberrima ſententia refellatur. Facile nimirum ex Noriſii, aliorumque hypotheſi reponi poterit eadem menſium Aegyptiorum nomina , & Epagomenarum uſum non in retrogrado ſolum veterique , ſed in fixo quoque ac novo Aegyptiorum anno perſtitiſſe : hoc uno tamen diſcrimine quod in veteri quidem *quinque ;* in novo autem quartis quibuſque exeuntibus annis *ſex* epagomenae adhiberentur . Plinii , Porphyrii , & Cenſorini locum non de civilibus , ſed de arcanis ſolum , & aſtronomicis annis intelligendum eſſe . Geminum , cuius certe locus illuſtrior eſſet , ante Auguſti tempora , Syllae-

(1) Libr. VI. c. 23. (2) De Antro Nymph. (3) De Die Natali c. 21. (4) In Iſagoge c. 6.

laeque aetate vixiſſe; recentem illam civilis anni formam; ſatis ex ſuperiori Dionis loco indicari; ipſam luculentis diſertiſque veteris Epigrammatarii [1], Aëtii medici, & Iſaaci Argyri verbis oſtendi, quorum uterque Alexandriae vixit, atque Aegyptium Thot cum Septembri Iuliano committit; perſpicuo denique Bedae teſtimonio demonſtrari, qui Aegyptii Thot, annique cardinem in 29. Auguſti Romani die collocatum eſſe teſtatur; ſinguloſque tricenarios menſes, ipſorumque initia ita cum Romanis menſibus comparavit, ut primam Thot cum 29. extremamque Meſori diem cum 23. Auguſti die coniunxerit, atque in communibns annis epagomenas *quinque* inſertas eſſe teſtetur, *quibus etiam quarto quoque anno diem ſextum, qui ex quadrantibus conficitur, annectunt.*

Quid vero quod hunc ipſum novi fixique anni cardinem magnus Scaliger eximio Marmoris teſtimonio demonſtravit? In illo perſpicue diſerteque legitur [2] τῷ πρὸ Α̅ Νωνῶν Μαΐων, ἥ ἐςιν κατὰ Ἀλεξανδρεῖς Παχὼν ΙΑ̅ Σεξτῳ Ἐρυκίῳ Κλάρῳ Β̅ Γνέῳ Κλαυδίῳ Σεβήρῳ Κως. *Pridie Nonas Maii, quae* dies *eſt undecima* menſis *Pachon iuxta Alexandrinos . . . Sexto Erucio Claro iterum*, & *Cneo Claudio Severo Coſs*. Itaque, ſi anno Chr. 145. Antonini Pii 8. *ſexta* Maii dies in *undecimam* Aegyptii Pachon inciderat, dubitari certe non poterit quin Thot 29. Auguſti die inceperit, qui tamen in veteri Aegyptii anni forma, adeoque in Maffeii hypotheſi, *decimaoctava* Romani Iulii die incepiſſet. Certius id etiam, longeque illuſtrius ex pulcherrimo Theonis teſtimonio deprehendiſſe videor, quod a Scriptoribus aliis diſſimulatum eſſe conſpicio. Accuratiſſimus Scriptor ille Lunae coniunctionem, quae anno Nabonaſſari 1112. *viceſimaquarta* Thot Aegyptii die contigerat, in *viceſimam ſecundam* Payni Alexandrini diem incidiſſe docet [3]; Lunaeque oppoſitionem, quae in *ſextam* Phamenoth Aegyptii diem inciderat, *viceſimanona* Athyr Alexandrini die contigiſſe [4]. Itaque, cum anno Nabonaſſari 1112. ſive Chr. 374 qui certe biſſextilis erat, Thot anni veteris Aegyptiorum 24 Maii die inceperit, ex utroque Theonis calculo manifeſtiſſime apparet Alexandrinorum Thot in 30. Auguſti Romani diem incidiſſe; tunc ab Alexandrinis ipſis intercalatum eſſe; adeoque illos non veteris, vagi-

que

(1) Anthol. Libr. I. c. 91. num. 1. (2) Gruter. Pag. 214 Num. 2. (3) Comment. in Ptol. Libr. VI. c. 3. & 8. (4) In Libr. VI. c. 3. & 7.

que anni formam, ſed fixi potius, conſtantiſque Romani anni methodum uſurpaſſe.

Quandoquidem vero Theon ubi de Payni, & Athyr diſſerit menſes illos non *Aegyptios*, ſed *Alexandrinos* appellat, ipſoſque cum Thot & Phamenoth comparat, quos *Aegyptios* eſſe teſtatur, in laudato Gruteri Marmore Pachon non *Aegyptius*, ſed *Alexandrinus* ſolum vocatur; Cenſorinus denique non de *aſtronomicis*, ſed de *civilibus* potius, ac *popularibus* annis loquutus videtur, ſuſpicari iam ſubit quod Aegyptii menſes illi non *aſtronomici* ſolum, ut Scaliger, Petavius, Noriſius, ceterique Scriptores omnes putarunt, ſed, Alexandrinorum inſtar, *civiles* etiam, ac populares eſſe debuerint: ut proinde *civilis* Aegyptiorum annus a *civilibus* Alexandrinorum annis accuratiſſime diſtingui debeat; ut hi quidem a fixo, conſtantique Thot veluti cardine ducerentur; illi vero retrogradum Thot iuxta veterem anni formam conſtantiſſime conſervarint.

Certe hac hypotheſi, quae omnium veriſimillima cenſeri fortaſſe poterit, diſſidentes illae doctiſſimorum Virorum ſententiae componi facile poterunt; ſimulque rationes, & exempla ſingula intelligi, quibus alterutra opinio defendi ſolet. Ita nimirum civilis aliquis Aegyptiorum annus poſt Actiacam victoriam a conſtanti quodam fixoque cardine deduci coeperit, quod Scaliger ceterique putarunt; & civilis tamen alius Aegyptiorum annus, eiuſque cardo adhuc retrogradus eſſe perſtiterit, quod Maffeio videbatur: ut proinde utraque ex parte Scriptores illi aberraverint, qui civiles omnes Aegyptios annos vel *fixos*, vel *retrogrados* eſſe putarunt.

Quod ſi fortaſſe cui libeat in laudatis Veterum teſtimoniis *Aegyptii* anni nomine *aſtronomicos* ſolum arcanoſque intelligere, atque *Alexandrinorum* voce *civiles* annos ab Aegyptiis omnibus uſurpatos, nihil moror. Id unum certiſſime contra Maffeium demonſtratum eſſe putaverim Alexandrinos ſaltem novam Romanamque civilis anni formam uſurpaſſe, cuius Thot in anno Iuliano fixus, ac immobilis foret, adeoque in varias Aegyptii veteris vagique anni dies incideret. Ita prorſus Averanius ipſe, quem Maffeio praeluxiſſe quis dixerit, aberraſſe conſpicitur quod non Aegyptios ſolum, ſed Alexandrinos etiam annos, ipſorumque cardinem Theonis etiam aetate ſemper mobilem, vagum,

ac

ac retrogradum fuiſſe crediderit; ideoque, cum ex ſuperiori Theonis calculo deprehendiſſet anno Chr. 374. Alexandrinorum Thot in *octavam* Aegyptii Choeac diem incidiſſe, *certum eſſe* dixerit *Alexandrinos exordium anni habere die octavo menſis Choeac iuxta Aegyptios* (1): quod aſſeri certe, vel explicari non poterit niſi civilis ipſe Alexandrinorum annus, Aegyptii inſtar, mobilis, vaguſque foret: quod a perſpicuis tamen certiſque Veterum teſtimoniis abhorrere iam diximus.

V.

Argivi

Civilis Argivorum annus ex veriſimillima Dodvelli (2) ſententia ineunte vere incipiebat, ipſorumque ſinguli mulieris eius nomine, veluti perſpicuo, certoque charactere, diſtingui conſueverant, quae *Iunonis Argivae* Sacerdotio, quoad ipſa viveret, fungebatur; ut Thucydidis, aliorumque teſtimonio demonſtratur. Qua vero Periodo, quibuſve menſium nominibus Argivi uterentur, in tanta rerum obſcuritate, veterumque Scriptorum ſilentio, coniicere, vel divinare vix poſſumus. Cl. Dodvellus, cum Argivos Macedonum coloniam fuiſſe crederet, ab Argivis ipſis non alios, quam Macedonum, menſes in civilibus annis uſurpatos eſſe putavit. Doctiſſimo tamen, atque immortali Viro levius illud coniecturae genus hic, alibique ſaepius impoſuit. Etenim plurimis exemplis aliis, quae mox proferentur, oſtendi facile poterit Gentes illas, quae ab aliis originem, ritus etiam, ac leges ſortitae fuerant, variis omnino menſium nominibus, annique cardine uti conſueviſſe; quemadmodum certe Dodvellus ipſe civiles Argivorum annos a vere, Macedonum vero ab autumno repetendos eſſe putavit. At, ne coniecturis iſtis hic immorer, perſpicuo Plutarchi teſtimonio deprehendiſſe videor Argivorum menſes non ſequioribus ſolum, ſed antiquioribus etiam temporibus non Macedonicis, ſed aliis omnino diſtinctiſque nominibus appellatos eſſe. Narrat Plutarchus Argivas mulieres, Teleſilla duce, patriam Vrbem a Cleomenis Lacedaemoniorum Regis obſidione, atque tyrannide liberaſſe: tum ſub-

(1) Cap. 9. Pag. 65. (2) Diſſert. VII. ſect. 9.

ſubdit: *τὴν δὲ μάχην οἱ μὲν ἑβδόμῃ λέγουσιν ἱσταμένου μηνὸς, οἱ δὲ νουμηνίᾳ γενέσθαι τοῦ νῦν μὲν Τετάρτου πάλαι δὲ Ἑρμαίου παρ' Ἀργείοις, καθ' ἣν μέχρι νῦν τὰ Ὑβριστικὰ τελοῦσι* (1) *pugnam autem alii quidem ſeptima, alii vero prima* eius *menſis* die *contigiſſe dicunt, qui nunc quidem Quartus, antiquitus vero Hermaeus ab Argivis vocabatur: qua nunc etiam Hybriſtica* Feſta *celebrant*. Ita propemodum Poliaenus ipſe teſtatur Teleſillae facinus, atque Hybriſtica Feſta *νουμενίᾳ τοῦ Ἑρμαίου μηνὸς novilunio Hermaei menſis* ab Argivis celebrari. Quemadmodum ergo *quartus* Argivorum menſis non Macedonico, ſed peculiari potius Argolico nomine tum Herodoti, qui eandem illam mulierum Argivarum victoriam memoravit, tum Poliaeni, & Plutarchi aetate vocabatur, dubitari certe non poterit quin ceteri quoque menſes omnes Argolicis, ſuiſque nominibus accuratiſſime diſtinguerentur; quamvis illa, ſi *Quartum* vel *Hermaeum* illum exceperis, prorſus exciderint. Quod ſi rite feliciterque Dodvellus civiles Argivorum annos ab ineunte vere veluti cardine repetendos eſſe coniecit, Hermaeus ille cum Hecatombaeone Attico concurreret, ideoque Nemeades aeſtivae, quae *duodecima* Hecatombaeonis Attici, ſive Corinthii Panemi, die celebrabantur, *duodecimae* quoque, ſi menſium initia conſpiraverint, Hermaei Argolici diei adſcribi debent.

VI.

Attici

De civilibus Athenienſium annis, ipſorumque cardine, atque Periodo, quae tum antiquioribus, tum ſequioribus etiam temporibus uſurpata fuit, de menſium nominibus, numero, embolimi diei, menſiſque ſitu; de pluribus denique, quae ad civiles ipſos Athenienſium annos ſpectare poterant, variis in locis, prout rerum opportunitas tulerat, ita diſputavi, ut ipſorum pleraque perſpicuis certiſque Veterum teſtimoniis demonſtraverim (2). Itaque, ne plura, quae diſputata iam fuerint, retexere hic videar, ſuprema ſolum capita com-

(1) De Virtut. Mulier. Vide Pauſan. Corinth. c. 20. & Laconic. c. 4. (2) Diſſert. II. Numer. 8. & 29.

plecti, vel indicare nunc iuverit, ut exinde menſium quorumdam ſeries aut ſitus accuratius adhuc, atque ſubtilius oſtendatur.

Atque, ut ab ipſo civilis anni cardine exordiar, civilis & archonticus etiam Athenienſium annus ante Olymp. LXXXVII. a Gamelione menſe, hoc eſt a novilunio, quod brumae proximius erat, incepit. At Olymp LXXXVII. anno 1. recepta Metonis Enneadecaeteride civilis & archontici ſimul anni principium ab Hecatombaeonis Attici novilunio deduci coepit: ut proinde civilis annus cum Olympico accuratiſſime coniungeretur. Id pluribus Veterum teſtimoniis, ſimulque exemplis oſtenditur; ut proinde hac in parte Scaliger, Petavius, Dodvellus, tres illi maiorum gentium Chronologi, una veluti voce conſpirent; niſi quod Scaliger Hecatombaeonis initium ſemper poſt aeſtivi ſolſtitii cardinem incidiſſe; ideoque nunquam *nonam* Iulii diem praevertiſſe voluit; Petavius vero neomeniam illam civilis anni cardinem eſſe putavit, quae ſolſtitio proximior foret, ſive ipſum praecederet, ſive aliquando proxime conſequeretur. Quis vero conicere, vel definire unquam poſſit an civilis ille anni cardo ſequioribus etiam temporibus conſtans fuerit; an vero potius Athenienſes ipſi civiles annos ad Macedonum normam direxerint; ideoque civilis anni prnicipium ab aeſtivi ſolſtitii cardine ad aequinoctium autumnale, hoc eſt ab Hecatombaeone menſe ad Boedromionem, tranſtulerint? Vehemens haec certe mihi ſuſpicio, neque immerito fortaſſe, ſuborta iam fuerat ubi in duplici Sponiano Marmore, quod Diſſert. XI. Num. 21. & 23. iam protuli, Atticorum menſium ſeriem ita contextam eſſe conſpexeram, ut *Gymnaſiarcharum* munus, ac ſeries, ſimulque menſium ordo non ab Hecatombaeone, ſed a Boedromione potius, inciperet. Quid enim Gymnaſiarcharum munus, gymnaſticae exercitationes, Epheborum ſeries, militiae Eponymianae tempus, de quibus alibi diſputavi [1], a Boedromione ſolum, veluti cardine duceretur, niſi a Boedromione ipſo civilis annus inciperet? Qui fieri, vel explicari unquam poterit ut cives illi *Gymnaſiarcharum*, *Coſmetarum*, *Epheborum* munus *C. Iulii Caſii*, & *Philotimi* Archontis anno obiverint, ſi decem ſolum ex iis ad *C. Iulii Caſii*, & *Philotimi* Archontis annum, alii vero

(1) Diſſert. XI. Num. 5. & 6.

vero ad ſequentem potius annum ſpectaverint? Denique, cum militiae tempus, ac Epheborum aetas Archontis Eponymi nomine accuratiſſime notaretur, qui fieri unquam poterat ut Epheborum exercitatio a Boedromione, civilis autem Archontis annus ab Hecatombaeone, veluti cardine, duceretur? Haec, aliaque id genus argumento fortaſſe eſſe poterunt Archontum illorum aetate civiles Athenienſium annos ab aequinoctio autumnali, Atticoque Boedromione incepiſſe. Quid vero ſi divinando quis dixerit id anno 3. Olymp. CXXVII. contigiſſe, quo Hadrianus Caeſar imperio iam potitus Athenas primum inviſit (1), atque incredibili prorſus amore, ac munificentia florentiſſimam Vrbem, eiuſque cives eſt proſequutus? Certe, Auguſto Caeſari hunc etiam honorem delatum eſſe conſpicio, *ut quaedam Italiae Civitates diem, quo primum ad ſe veniſſet, initium anni facerent* (2); ac, ne ceteris exemplis immorer, Athenienſes ipſi civiles annos *ἀπὸ τῆς Θεȣ̃ Α᾽δριάνȣ πρώτης εἰς Α᾽θήνας ἐπιδημίας a primo Divi Adriani Athenas adventu* numerare coeperunt, ut nitide diſerteque in eximio Marmore legitur, quod opportunius alibi exponam. Itaque, cum Hadrianus Caeſar ex Dione *ἀφικόμενος ἐς τὴν Ε᾽λλάδα ἐπώπτευε τὰ Μυςήρια in Graeciam profectus Myſteria ſpectavit*; vel, ut Euſebius ait, *παραχειμάζων ἐν Α᾽θήναις τὰ Ε᾽λευσίνια ἐποπτεύει Athenis hiemem exigens Eleuſinia ſpectavit*, ideoque facile Boedromione menſe, quo Myſteria agebantur, Athenas appulerit, fortaſſe Athenienſes, ſicuti annorum ſeriem ab ipſius adventu, ita civilis anni principium a menſe illo duxerint, quo Caeſar ipſe Vrbem intraverat. Ita propemodum eodem ipſo Olympiadis anno factum putaverim ut Pyanepſion ex quinto in quartum locum migraret; ut fortaſſe Feſta, quae Pyanepſione menſe peragebantur, Caeſari Athenis immoranti citius exhiberentur: quemadmodum eadem ipſa de cauſſa Boedromionis, atque Antheſterionis ſitum, aut potius nomina, in Demetrii Regis gratiam perturbata fuiſſe conſpicimus; ut ille nimirum tum parvis, tum magnis etiam Myſteriis repente initiari poſſet (3). Ac certe civilis anni cardinem ab aeſtivi ſolſtitii tempore ad autumnale aequinoctium translatum fuiſſe perſpicuo Epiphanii teſtimonio demonſtravit Petavius (4); cum Epiphanius (5)

(1) Vid. Diſſer. X. Num. 16. (2) Sueton. c. 59. (3) Plutar. in Demetr. (4) Doctr. Temp. Libr. IV. c. 8. (5) Haereſi LI. Num. 24.

ipſe Maemacterionis Attici initium ad *primam* Ianuarii, & Metagitnionis ad *ſecundam* Novembris, adeoque Hecatombaeonis initium ad *ſecundam* Octobris Romani diem revocaverit: perinde quaſi Epiphanii aetate Athenienſes ipſi ab autumno quidem ineunte annos inceperint, ſed perturbata tamen menſium ſede Hecatombaeonem, qui primus olim menſis fuerat, ex aeſtate ad autumnum tranſtulerint. Ita prorſus Epiphanii aetate Maemacterion, qui in duplici Sponiano Marmore poſt Pyanepſionem collocatur, in veterem quartumque locum, hoc eſt ante Pyanepſionem, reſtitutus conſpicitur; ut optime proinde dixerit Suidas Maemacterionem ipſum *Ianuario* repondiſſe, quamvis illum adhuc in menſium ordine *quintum* fuiſſe putaverit.

Exinde vero iam facile dirimi, componique poterit celeberrima quaeſtio ac diſſidium de Pyanepſionis, ac Maemacterionis ſitu, quae inter Scaligerum, ac Petavium exarſerat; atque a clariſſimis Viris illis ita pertractata fuit, ut ipſorum uterque fortaſſe aberraverit. Etenim Scaliger Pyanepſionem ipſum in Atticorum menſium ordine *quartum* ſemper locum occupaſſe voluit; idque pluribus Scriptorum teſtimoniis oſtendi poſſe putavit (1). Petavius vero ſingula Scaligeri argumenta ſubtiliter, & acerbe ſimul eliſit; variiſque veterum Scriptorum teſtimoniis oſtendit Ariſtotelis, Theophraſti, Timocharidis, & Epiphanii aetate Boedromioni non Pyanepſionem, ſed Maemacterionem ipſum, proxime ſucceſſiſſe. Quandoquidem vero Maemacterion ab Harpocratione, & Suida πέμπτος μὴν παρ' Ἀθηναίοις *quintus menſis apud Athenienſes* vocatur, atque in veteribus Membranis illis, ſive Lexico, quod ab Henrico Stephano vulgatum fuit, Pyanepſion ante Maemacterionem collocatur, Petavius Harpocrationem *de lunari menſium Atticorum ordine loquutum* ait (2); *Harpocrationem temere, ac promiſcue recentiorem ſitum menſium Atticorum in anno fixo, ac Iuliano confudiſſe cum veteri* (3). *Harpocrationi, & veteri illi Lexico Epiphanium opponi* (4); denique exiſtimat Harpocrationem ipſum cum Epiphanio conciliari poſſe quod *Maemacterion* ex Epiphanii ſententia prima Ianuarii die inceperit, adeoque Tybi, ſive *quinto* Alexandrino menſi reſponderit, proindeque Harpocration, qui Alexandrinus erat, Mae-

(1) De Emend. Temp. Libr. I. Pag. 23. (2) Libr. I. c. 10. (3) Libr. IV. c. 8. (4) Libr. I. c. 10.

Maemacterionem *πέμπτον μῆνα quintum menſem* dixerit : *quod ſi Maemacterion quintus ordine menſis aliquando fuit, tum Scirrhophorion princeps eſſe coeperit* (1); quamvis ingenue modeſteque Petavius ipſe teſtetur ſe *haec coniectando, ac divinando potius, quam affirmando, proponere*. Sed doctiſſimum certe Virum maxima Scriptorum perplexitas, & inconſtantia, ſimulque vehemens & acerbior illa Scaligeri, Salmaſiique refellendi cupiditas abripuit, ut levioribus illis coniecturae generibus uteretur. Quod enim Harpocrationem de lunari menſium Atticorum ordine, non de veteri, ſed de novo, fixoque Athenienſium anno loquutum fuiſſe dixerit, id controverſiae dirimendae conferre certe non poterat. Etenim varietas illa, quae apud ſingulas fere Orientis Gentes invecta fuit, ut civiles annos ad Iuliani anni formam dirigerent, in cauſſa fuit ut *ſolaribus* quidem, ac *tricenariis* menſibus uterentur, embolimos etiam dies infererent; ſed eadem tamen menſium nomina, ipſorumque feriem conſtantiſſime conſervarunt, ut facile exemplis innumeris oſtendi poſſet. Ergo, quamvis Athenienſes ipſi novum, ſolarem, fixumque civilem annum receperint, & Harpocration hic illum expreſſerit, ſi Maemacterion in novo anno *quintum* locum occupaverit, nihil eſt certe cur in veteri *quarto* potius adſcribatur, niſi peculiaris illa varietas, & perturbatio characteribus ac indiciis aliis oſtendatur. Cum vero Petavius Harpocrationi, veterique Lexico Epiphanium opponi poſſe putavit, nimium fortaſſe graviſſimi Scriptoris auctoritati ille detrahit, qui longe ante Epiphanii aetatem, atque vigentibus adhuc Athenienſium ritibus, ac inſtitutis floruerat; ſingula ſuis ex fontibus, hoc eſt ex Atticis Scriptoribus hauſerat, ipſum denique Maemacterionis ſitum ex Lyſimachidis Opere de *Athenienſium Menſibus* definire ſe dixerat. Vbi vero diſſidentes illas Harpocrationis, & Epiphanii ſententias componi poſſe putavit quod Harpocration Athenienſium menſes cum Romanis ſimulque Alexandrinis menſibus commiſerit; ideoque, quum Maemacterion in Tybi, ſive *quintum* Alexandrinorum menſem, incideret, ipſum *quintum* vocaverit, perſpicue ille fallitur. Etenim Harpocrationi dum iſta ſcriberet non patrius Alexandrinorum menſium ordo ac Periodus, ſed una potius Atticorum menſium

(1) Libr. IV. c. 8. & in Auctar. Libr. VI. c. 5.

ſium ſeries a Lyſimachide expreſſa oculis obverſabatur, unde Maemacterionem non apud Alexandrinos, ſed παρ Ἀθηναίοις *apud Athenienſes* quintum menſem fuiſſe ille docuit. Ita propemodum Harpocration ipſe de Metagitnione, Poſideone, Munychione differens ait quod Metagitnion eſt δεύτερος μὴν παρ Ἀθηναίοις *ſecundus menſis apud Athenienſes*; Poſideon ὁ ἕκτος μὴν παρ Ἀθηναίοις *ſextus menſis apud Athenienſes*; Munychion ὁ δέκατος μὴν παρ Ἀθηναίοις *decimus menſis apud Athenienſes*. Itaque, ſi in menſium iſtorum numero, ac ſitu definiendo non Alexandrinam Periodum, ſed veterem potius conſtantem Atticorum menſium ſeriem ab Atticis Scriptoribus traditam; accuratiſſime Harpocration expreſſit, qui fieri unquam potuit ut in Maemacterionis ſitu exprimendo non Atticae, ſed Alexandrinae ſolum, Periodi legibus Harpocration inſtiterit? Certe, ſi Maemacterion, qui in menſium Atticorum ordine ex Petavii ſententia tunc *quartus* erat, ideo *quintus* ab Alexandrino Grammatico diceretur quod ille cum Tybi, ſeu *quinto* Alexandrinorum menſe concurreret, eodem ipſo iure Metagitnion *tertius*, Poſideon *ſeptimus*, Munychion *undecimus* in menſium ordine vocatus eſſet. Ad haec Harpocration ipſe de Maemacterionis eiusdem nomine differens mox ſubdit quod ἀρχὴν λαμβάνοντος τῦ χειμῶνος ἐν τύτῳ τῷ μηνὶ, ὁ ἀὴρ ταράττεται *hieme ab hoc menſe incipiente perturbatur aer*: quod fieri certe, vel explicari non poterit ſi Scriptor ille Maemacterionem ad Tybi *quintum* Alexandrinorum menſem, hoc eſt Ianuarium retuliſſet.

Itaque in tanta Veterum perplexitate, ac diſſidio id unum facile contra Scaligerum conſtitui poſſe putaverim quod Maemacterion uſque ad Olymp. CXVI. qua Praxibulo Athenis Archonte Theophraſtus ſcribebat (1), Boedromioni proxime ſubiicebatur: id enim perſpicua Ariſtotelis, ac Theophraſti loca a Petavio laudata demonſtrant. Timocharidis etiam aetate Maemacterion eundem illum in civilibus annis locum adhuc obtinuit. Etenim ex eius obſervatione, quae anno Nabonaſſari 466. V. C. 472. hoc eſt 2. Olymp. 124 P. I. 4431 peracta fuit (2), inter 8. Antheſterionis & 25. Pyanepſionis diem idem ille dierum 283. numerus reperitur, qui inter 29. Ianuarii, ac 8. Novembris Iuliani diem interce-
dit;

(1) Plin. Libr. XXXIII. c. 7. (2) Ptolem. Libr. VII. c. 3.

dit; adeoque Pyanepſion ipſe *quintam*, ac Maemacterion *quartam* ſedem occupavit (1). Hic ipſe Pyanepſioni locus in civilibus Athenienſium annis a Plutarcho, qui Traiani Caeſaris aetate floruit, non obſcure tribuitur. Siquidem Scriptor ille (2) Aegyptium Athyr cum Attico Pyanepſione, ac Boeotorum Damatrio committit; ideoque, cum Plutarchus Scaligero(3), ac Petavio (4) teſte non alios, quam Actiacos ibi, vel fixos Aegyptiorum menſes expreſſerit, in quibus Thot Romano Septembri, adeoque Boedromioni Attico reſpondebat, Phaophi menſis Maemacterioni, Athyr ipſe Pyanepſioni coniungebatur. Proxime vero poſt Traianum ipſum, qui anno Chr. 117. moriens imperium Hadriano reliquit, conſtantem illam menſium iſtorum ſedem perturbatam eſſe ut Pyanepſion in *quartum*, Maemacterion viciſſim in *quintum* locum migraret, utriuſque Sponiani Marmoris praeſidio (5), & Harpocrationis etiam auctoritate, qui extremis Hadriani temporibus, atque ipſa certe Antonini Caſaris aetate floruit, maniſeſtiſſime demonſtratur. His accenſeri facile poterit eximius ille Arriani locus, quem opportunius alibi exhibui (6); ubi accuratiſſimus Scriptor ille teſtatur Alexandri victoriam Pyanepſione menſe, priuſquam ab inſigni Lunae deliquio integrum menſis ſpatium excederet, contigiſſe. Itaque, cum eclipſis illa in Myſteriorum initium, adeoque Boedromionem menſem, inciderit (7), ex Arriani hypotheſi, ideoque facile ex Atticorum menſium ſitu, qui Arriani ipſius aetate, hoc eſt ex Suida Hadriani, Marci, & Antonini temporibus, habebatur, Pyanepſion ipſe Boedromionem proxime conſequebatur. Denique Epiphanii aetate, vel exeunte iam IV. Eccleſiae ſeculo, poſtquam civilis Attici anni cardo, & Hecatombaeon ipſe ex aeſtivo ſolſtitio ad proximum aequinoctium migraverat, Iulianique anni forma ab Athenienſibus recepta iam fuerat, Maemacterion veteri priſtinaeque ſedi reſtitutus videtur, ut Metagitnion Novembri, Maemacterion Ianuario coniungi potuerit; quamvis Marinus in *Vita Procli* apud Fabricium 17. Munychionis Attici diem cum 17 Romani Aprilis, adeoque Hecatombaeonem cum Iulio commiſerit: quod fortaſſe Marinus hic vete-

(1) Vid. Dodv. Diſs. II. ſect. 5. & Petav. Auctar. Libr. VI. c. 3. (2) De Iſide. (3) Libr. V. Pag. 454. (4) Auctar Libr. VI. c. 5. (5) Diſſert. XI. Numer. 5. & 6. (6) Diſſert. II. Num. 30. (7) Plutar. in Alexan.

veterem potius, quam novam, Attici anni formam; menſiumque ſedem expreſſerit; aut in civilibus Athenienſium annis ipſorumque cardine Procli aetate nova varietas, ac perturbatio irrepſerit: quod certo tamen aſſeri, vel definiri non poteſt. Atque iſta quidem de varietate, quae in menſium quorumdam ordine, ac ſitu, ſimulque in civilis Attici anni cardine variis ſubinde temporibus invecta fuit. Id unum coronidis loco ſubieciſſe nunc iuverit quod menſis ille, qui Hecatombaeon vocatur, antiquioribus temporibus Theſeique aetate *Cronius* dicebatur [1]: quemadmodum menſis alius *Lenaeon* appellari conſueverat; nec alius fortaſſe ille fuerit, quam *Antheſterion*, quo *Lenaea* Feſta peragebantur; quamvis Etymologus Lenaeonem illum cum Aegyptio Choeac prorſus immerito comparaverit; ſicuti in veteri Menſium Laterculo apud Stephanum *Poſideon* eſſe dicitur: Ληνχιὼν, ὁ ϗ Ποσειδεών; *Lenaeon qui & Poſideon*; cum tamen apud Epheſios, qui veterem Ionum, atque Athenienſium proinde Menſium ſeriem conſervaſſe videntur, Lenaeon a Poſideone perſpicue diſtinguatur.

VII.

Bithyni

Bithynorum Menſium nomina, ipſorumque ſeriem Gyraldus [2] omnium primus expoſuit; quemadmodum Scaliger [3] Bithynorum Menſium laterculum, ut in Manuſcripto Graeco repererat, evulgavit, eoſque cum Atticis comparavit. Haec ipſa quoque Menſium ſeries ab Henrico Stephano ex vetuſtis membranis, atque ex veteri Fragmento Saviliano ab Vſſerio deſcripta fuit; quamvis aliqua ſubinde varietas in quibusdam Menſium nominibus apud varios Scriptores illos occurrat; ut in ſubiecta ſerie conſpicitur:

Ἡραῖος	(1)	*Heraeus*	1. Ηρεος Gyr. Steph. & Vſſer.
Ἕρμεῖος	(2)	*Hermius*	2. Ἥρμος Gyr. Ἥρμιος Vſſer.
Μητρῷος		*Metrous*	

Διο-

(1) Plutar. in Theſeo. (2) De Menſib. Pag. 108. (3) De Emend. Tempor. Lib. I. Pagin. 50.

Διονύσιος [3]	*Dionyſius*	3. Διόνυσος Gyr.
Ηράκλειος	*Heraclius*	
Δῖος	*Dius*	
Βενδιαῖος [4]	*Bendiaeus*	4. Βενδιδαῖος Vſſer. Βερδιαῖος Gyr.
Στρατεῖος [5]	*Strateius*	5. Στρατηγιος Gyr. & Vſſer.
Ἄρειος	*Arius*	
Περιέπιος [6]	*Periepius*	6. Gyr. Περιώπιος
Ἀφροδίσιος	*Aphrodiſius*	
Δημήτριος	*Demetrius*	

Quandoquidem vero in ſingulis membranis, ac monimentis illis Menſium ſeries ab *Heraeo*, ſive *Iunonio*, veluti primo deducitur, dubitari certe vix poterit quin Heraeus ille primum in civilibus Bithynorum annis locum occupaverit; ideoque, cum Agrippa Bithynus Aſtronomus anno Nabonaſſari 840. ſive Chr. 92. *ſeptimam* Metroi Bithynorum menſis diem cum *ſecunda* Aegyptii Tybi coniunxerit [1], Metrous ille ex Scaligeri calculo *viceſimatertia* Novembris Iuliani die incepiſſe debuit. Itaque Heraei menſis, hoc eſt civilis Bithynorum anni, principium ad *viceſimam quartam* Septembris Iuliani diem referri debet: quemadmodum prorſus in Saviliano Codice Bithynorum *Dionyſium* cum *Poſideone* Attico, ſimulque Romano *Ianuario* commiſſum eſſe conſpicimus; atque doctiſſimus etiam Scaliger *Aphrodiſium* cum *Hecatombaeone* Attico comparandum eſſe putaverat; ipſumque proinde, ſed immerito id tamen, *primum* Bithynorum menſem exiſtimavit. Id vero ſubtiliter, accurateque Petavius [2] contra Scaligerum obſervavit quod populares Bithynorum anni Domitiani Caeſaris aetate *lunares* eſſe non poterant: quod Iuliana fortaſſe Periodus, annique forma recepta iam foret, annique cardo in aequinoctii autumnalis tempore conſtitutus.

VIII.

Boeoti, aut *Thebani*

Quidquid ad veterem, recentioremque Boeotorum Periodum, ipſorumque Cyclos ſpectare poterat eleganter adeo,

(1) Apud Ptolem. Libr. VII. c. 3. (2) Doctr. Temp. Libr. I. c. 31.

ſubtiliter, & accurate demonſtravit Dodvellus, ut civilis etiam anni formam, Menſiumque nomina, quae e Scriptoribus affulſere, ipſorumque ſitum in civilibus Boeotorum, atque Athenienſium annis oſtenderit (1). Itaque in contexenda Thebanorum, ſive Boeotorum Menſium ſerie Cl. Viri veſtigiis hic preſſius inſiſtam; nonnulla tamen opportune ſubiiciens, quibus eximiam Dodvelli ſeriem aut illuſtrari, aut augeri poſſe videatur.

Atque, ut ab ipſo civilis anni cardine exordiar, perſpicuo Plutarchi (2) teſtimonio manifeſtiſſime demonſtratur quod civilis, ſimulque lunaris Boeotorum *annus a proximo poſt brumam*, ſive hiemale ſolſtitium, *civili novilunio* incipiebat (3). Itaque primus Boeotorum menſis cum Gamelione Attico coniungebatur: idemque de ceteris Boeotorum menſibus intelligi repente poterit ubi cum reliquis Attici anni menſibus conferantur, niſi Cyclorum varietas, ac embolimorum ſedes ordinem illum ita perturbaſſet (4), ut Boeoti menſis alicuius initium in Attici fortaſſe menſis medium interdum incideret. Ita Plutarchus optime obſervavit (5) quod Plataica pugna *quarta* Boedromionis Attici, ſimulque *viceſimaſeptima* Panemi Boeoti die commiſſa fuit: quod nimirum tunc temporis ἄλλην ἄλλοι μηνὸς ἀρχὴν, καὶ τελευτὴν ἄγουσιν *aliud alii menſis initium, finemque adhibeant*. At ingens illa varietas, ac perturbatio, Metonis Enneadecaeteride mox inſtituta, ſublata fuit (6): cum Plutarchus ipſe, qui in Ariſtide, hoc eſt in Plataica pugna, quae anno 2. Olymp. LXXV. contigerat, deſcribenda diſcrimen illud notaverat, ubi Leuctricae pugnae tempus exponit aſſerit illam *quinta* Hecatombaeonis Attici, vel Hippodromii Boeoti die contigiſſe (7): quod argumento eſſe poterit anno 2. Olymp. CII. quo ad Leuctra pugnatum fuit, eadem utrobique menſium initia fuiſſe; atque in ſolo civilis anni cardine, ſive principio diſſidium extitiſſe.

Quamvis autem civilis Boeotorum annus duodecim menſibus conſtaret, *quinque* tamen ex illis adhuc incogniti ſunt; adeoque *ſeptem* ſolum a Dodvello hoc ordine recenſentur.

I. *Bucatius*. Primum hunc anni Boeoti menſem fuiſſe teſtatur Plutarchus non modo *in Pelopida*, ſed in Commentariis

(1) Differt. V. (2) In Pelopida. (3) Dodv. ſect. 5. (4) Sect. 4. (5) In Ariſtide. (6) Dodv. ſect. 14. (7) In Camillo.

tariis etiam in Heſiodum, quae Proclus [1], & Heſychius [2] exſcripſerant; ipſumque Heſiodi aetate *Lenaeonem* vocatum eſſe elegantiſſime accurateque demonſtravit Dodvellus [3]; quamvis Scriptores alii apud Heſychium ipſum, & Proclum *Lenaeonem* illum ab Heſiodo memoratum non cum *Bucatio*, adeoque Attico Gamelione, ſed cum *Hermaeo* potius Boeotorum, ſive Athenienſium Antheſterione, committendum eſſe putaverint. Quo certe loco obſervari facile poterit *Lenaeonis* menſis nomen antiquitus Boeotis ipſis, Athenienſibus, atque omnibus etiam, ut videtur, Ionibus commune fuiſſe; quamvis deinde eiuſmodi nomen apud Thebanos, atque Athenienſes exciderit; ipſumque a Magnetibus ſolum uſurpatum, atque in Oxonienſi Marmore memoratum eſſe obſervaverit Prideauxius [4]. At ab Epheſiis etiam vetus illud Lenaeonis nomen conſervatum fuiſſe ex ipſorum Pſephiſmate deprehendi, quod in Iudaeorum gratiam Ληναιῶνος πρώτῃ *prima Lenaeonis* die editum fuit [5]; quinetiam a Ionibus omnibus eiuſmodi menſis nomen uſurpatum fuiſſe Tzezes, & Proclus etiam aſſeruit: Ἴωνες τοῦτον οὐδ᾽ ἄλλως, ἀλλὰ Ληναιῶνα, καλοῦσιν *Iones hunc* menſem *haud aliter*, *quam Lenaeonem*, *appellant*.

II *Hermaeus*. Heſychius, ſimulqne Proclus eiuſmodi menſem Bucatio proxime ſucceſſiſſe, atque cum Attico Antheſterione committendum eſſe teſtantur: ipſumque veteri *Lenaeonis* nomine appellatum eſſe contendunt; quod Lenaea nimirum Athenienſium Feſta Hermaeo, vel Antheſterione menſe peragerentur [6].

III. *Proſtaterius*. Plerique menſem hunc Scaligero ignoratum Antheſterioni Attico reſpondiſſe volunt: quod Plutarchus aſſerat vini novi primitias Athenis quidem in Pythoegiorum Feſto, vel *undecima* Antheſterionis die, a Boeotis vero, ſeu Thebis, *ſexta* Proſtaterii guſtari conſueviſſe [7]. Sed, ut optime Dodvellus ipſe obſervavit [8], non ea Plutarcho mens fuerat, ut Athenienſem ſimulque Boeotum menſem una committeret; perinde quaſi novum vinum utrobique eodem prorſus tempore, eodemque menſe guſtaretur; ſed varium potius tempus innuere hic voluit, quo vel Athenis, vel Thebis ri-

(1) Comment. in Heſiod (2) In Ληναίων. (3) Diſſert. V. ſect. 17. (4) Ad Marm. Oxon. Pag 35. (5) Ioſeph Antiq. Libr. XIV. c. 10. Num. 12. (6) Dodv. ſect. 19. (7) Symp. III. ſect. 7. & VIII. quae. 10. (8) Sect. 20.

tus ille perageretur. Ac certe, ſi Proſtaterius Antheſterioni reſpondere poſſet, eodemque tempore Athenis, ac Thebis etiam vinum guſtari coepiſſet, nulla in dierum numero varietas hic eſſe poſſet: cum Plutarchi aetate civilium menſium cardines, ac initia accuratiſſime coniungerentur. Itaque ex ſuperiori Plutarchi loco deduci debet quod Athenis alio prorſus tempore, quam Thebis, ritus ille agebatur; adeoque Proſtaterius non cum Antheſterione, cui Hermaeus coniungebatur, ſed cum Elaphebolione committendus erit; ut proxime nimirum hiemem, Favoniique flatum ſequatur, quod eſt a Plutarcho obſervatum. Proſtaterio *quartus*, *quintus*, *ſextuſque* Boeotorum menſes nobis incogniti ſubiiciendi forent, quos excepit

VII *Hippodromius*. Etenim Plutarchus Hippodromium ipſum ita cum Hecatombaeone Attico committit [1], ut ab uno prorſus eodemque cardine, ſive principio utriuſque menſis dies numeratos eſſe demonſtraverit [2], ut ſuperius eſt obſervatum.

VIII. *Panemus*. Hunc Attico Metagitnioni coniungit Plutarchus [3]; adeoque Boeotorum Panemus a Corinthiorum Panemo, ipſiuſque ſitu maniſeſtiſſime diſtingui debet; cum Corinthiorum Panemus non Boedromioni, ſed Hecatombaeoni ſolum, reſponderet, ut contra Dodvellum oſtendi [4]. Ita propemodum obſervaſſe iuverit quod Hermaeus Boeotorum ab Argivorum Hermaeo diſtingui debet: quod Argivus annus a vere inciperet [5]; adeoque Hermaeus *quartus* ipſorum menſis [6], cum Scirrhophorione, ſive Hecatombaeone potius Attico coniungeretur [7].

X. *Alalcomenius*. Hunc Attico Maemacterioni reſpondiſſe ſcribit Plutarchus [8]; adeoque iuxta veterem Athenienſium menſium ſeriem, in qua Maemacterion ipſe Boedromioni proxime ſubiiciebatur, Dodvellus hunc *decimo* loco conſtituit [9].

XI. *Damatrius* Plutarchus ipſe Damatrium Boeotorum menſem cum *Pyanepſione* Attico, ſimulque cum *Athyr* Aegyptio coniungit; eoque menſe Solem in Scorpii ſigno verſari, ſationis tempore, & circa Vergiliarum ortum Theſmophoria

(1) In Cammillo. (2) Dodv. ſect. 21. (3) In Cammillo. (4) Diſſ. III. Num. 20. (5) Dodv Diſſ. VII. ſect. o. (6) Plutar. de Virt. Mulier. (7) Dodv. Diſſ. V. ſect. 22. (8) In Ariſtide. (9) Dodv. ſect. 23.

ria peragi teſtatur (1): adeoque perſpicuis eiuſmodi characteribus oſtendit Pyanepſionem, atque Damatrium in Novembrem Iulianum incidere (2): quod argumento eſſe diximus Pyanepſionem ex Plutarchi hypotheſi Maemacterione, ſimulque Damatrium Alalcomenio poſteriorem eſſe oportere; quamvis Scaliger Pyanepſionem Maemacterione, & Damatrium Alalcomenio priorem eſſe putaverit.

Atque iſta quidem de iis Boeotorum menſibus, Thebanaque Periodo, quae ſequioribus praeſertim temporibus uſurpata fuit, atque ex paucis Scriptorum teſtimoniis inferri, vel definiri nunc poteſt. Etenim antiquioribus certe temporibus, ipſaque Heſiodi aetate civiles Thebanorum annos, illorumque Periodum a matutino Vergiliarum ortu, hoc eſt a vere, ſive Thargelione Attico, incepiſſe ſubtiliter, accurateque ex Heſiodo Scaliger omnium primus oſtendit (3); quamvis Petavius (4) hic ab Heſiodo, quem Scaliger ipſe citaverat, *ruſtici* potius, quam *civilis*, anni principium indicatum eſſe arbitretur.

IX.

Cappadoces

Sola horum Menſium nomina, ac barbara illa quidem, plurimumque fortaſſe vitiata, ex veteribus membranis Gyraldus, Stephanus, aliique prodidere

Stephanus		
Τίριξ (1)	*Tirix*	1. Τιρήξ Gyr.
Μάτα	*Mata*	
Ξαναυθερι (2)	*Xanatberi*	2. Σανθηρί Gyr.
Μιθρὶ	*Mitbri*	
Ἀπομεναμά (3)	*Apomenama*	3. Ἀπομεναμάθ Gyr.
Αρθρα (4)	*Artbra*	4. Ἀρθραί Gyr.
Τετύσια	*Tetuſia*	
Ωσμωνία (5)	*Oſmonia*	5. Ὠμονία Gyr.
Σονδαρα (6)	*Sondara*	6 Σονδαρά Gyr.

Αρτα-

(1) De Iſide. (2) Dodv. ſect. 24. (3) De Emend. Temp. Lib. I. Pag. 54. (4) Doctr. Temp. Libr. I. c. 34.

Αρτανία (7)	*Artania*	7. deeſt in Gyr.
Αρταεςίν	*Artaeſtin*	
Αραιότατα (8)	*Araeotata*	8. Α'ργότετα

At in vetere Saviliano Codice, quem Vſſerius expreſſit, Αὔτανος *Lytanus* Cappadocum menſis memoratur, atque cum Romano Ianuario, & Poſideone Attico comparatur; ut vera proinde Cappadocum menſium nomina, ipſorumque ſitus mirifice incertus, atque perplexus haberi debeat; quod a nullo ſcilicet Scriptorum illorum, quos plurimos Cappadocia tulit, menſes iſti memorentur.

X.

Coi

Soranus in *Hippocratis Vita* de ipſius natali diſſerens ait: γεννηθεὶς, ὡς Σώρανος ὁ Κῶος ἐρευνήσας τὰ ἐν Κῷ γραμματοφυλακεῖα προστίθησι, μοναρχοῦντος Αβριάδα, μηνὸς Α'γριάνυ ἕκτη καὶ εἰκοςῇ *natus, ut Soranus Cous literarum monimenta in Co perſcrutatus addit, regnante Abriada, menſis Agriani ſexto & viceſimo die.* Itaque ceteris Graecarum Vrbium menſibus hic etiam adiungi debet; quandoquidem menſium aliorum nomina, annique Periodus a Cois adhibita prorſus obſcura & incognita deliteſcunt. Ceterum Abriades ille, quo *regnante*, ſive potius, ut ipſe reddendum exiſtimo, *imperante* Hippocrates in lucem prodiiſſe dicitur, non alius fortaſſe fuerit, quam annuus, & Eponymus Archon ille, qui eo anno in Co imperavit; cum certe ex Numis, ac veteribus monimentis aliis appareat Archontes in Co eligi, ipſorumque nominibus tempora deſignari conſueviſſe. Hinc vero perſpicuum fiet Archontem unicum in Co imperaſſe; niſi fortaſſe cui libeat pro μοναρχοῦντος *imperante* Α'ρχοντος *Archonte* in Sorani textu reſcribendum eſſe.

XI.

Corcyraei.

Corinthiis, Siculiſque menſibus, de quibus opportune mox diſſeram, Corcyraei etiam attexendi facile viderentur: quod

Cor-

yraei ipſi, Siculorum inſtar, a Corinthiis originem, adeoque ritus etiam acceperint. Ac certe quod Corcyra Corinthiorum Colonia fuerit, expulſiſque Liburnis & Cholchis, qui ipſam antiquitus incoluerant, a Corinthiis habitata ſit, perſpicue teſtatur Strabo [1], qui Archiam Corinthium una cum ingenti colonorum exercitu in Siciliam traiecisse, ſimulque Cherſicratem cum exercitus parte dimiſiſſe ſcribit ut Corcyram Scheriae nomine nuncupatam invaderet, ſociiſque ſuis incolendam diſtribueret. Id vero ineunte Olymp XI. hoc eſt anno 449. poſt bellum Troianum, contigiſſe Cluverius [1] ex Thucydidis Scholiaſte obſervavit. At eruditiſſimus Quirinus, qui Corcyrae Primordia maxima, atque incredibili doctrinae copia feliciter explorata luculentiſſime expoſuit, id eximio Timaei teſtimonio in dubium revocari poſſe demonſtravit [2]. Itaque, ſi civiles Siculorum menſes, in Dodvelli, aliorumque hypotheſi, a Corinthiis manarunt, quod Siculi a Corinthiis ipſis Archia duce originem duxerint; quum Corcyraei etiam a Corinthiis deducti fuerint, ſuſpicari certe quis poterit etiam Corcyraeorum menſium nomina, ac ſeriem a Corinthiorum menſibus profluxiſſe. Quandoquidem tamen eiuſmodi coniecturae, vel argumenti genus plerumque fallax eſſe conſpicitur, ac niſi plurimum fortaſſe ego fallar, Corinthiorum menſes, annique cardo a Corcyraeorum menſibus, atque Periodo diſtinguebantur, de civilibus ipſis Corcyraeorum menſibus ſeorſim a Corinthiis differendum eſſe putavi. Ceterum tres Corcyraeorum menſes ex pulcherrimo ſolum, eximioque Marmore nuper affulſere, quod Cl. Montfauconius in *Diario Italico* [3] primus exhibuit, latine reddidit, variiſque obſervationibus illuſtravit, iterumque doctiſſimus etiam Quirinus, locis aliquot in Marmore, latinaque Montfauconii interpretratione, feliciter reſtitutis, una cum ceteris Corcyrae Monimentis edidit in eximio praeſtantiſſimoque Opere, quo ſingula *Corcyrae* Monimenta feliciter explicavit.

Itaque, cum in Marmoris ipſius initio dicatur: Ἐπὶ σωτηρίᾳ πρυτανεύοντος Ἀριστομενέος, μηνὸς Μαχανέος τετάρτῃ ἐπὶ εἰκάδι *cum ſalute Ariſtomenis Prytanis munus obeuntis, menſis Machanis viceſima quarta die*, perſpicue apparet Corcyraeos ipſos menſium unum *Machanis* nomine nuncupaſſe. Quandoquidem vero

(1) Libr. VI. pag. 269. (2) Cap. XIX. Pag. 148. (3) Cap. 28. Pag. 411.

vero mox conſtituitur ut pecunia. foenori tradatur ἐμμηνὶ δωδεκάτῳ καὶ Ε᾿υκλείῳ τῷ ἐπὶ Α᾿ριςομενέος *in menſe duodecimo, & Euclio eodem Ariſtomenis Prytanis anno*, dubitari certe non poterit quin *Euclius* ille duodecimus, adeoque poſtremus civilis anni menſis foret, quod Montfauconius ipſe iam viderat. Aliorum vero menſium ſitum, atque ordinem Cl. Scriptor ille non obſervavit; quamvis ille facile ex ipſo Marmore deduci poſſe videatur. Siquidem praecipitur ut quotannis Machane menſe eligantur ii, qui pecuniam foenori tradendam recipiant, ipſamque foenori Euclio menſe conſignent (1); ergo Machanes ille, quo Pſephiſma editum fuit, Euclium praecedit: cumque a vero, ſimulque ab integro Marmoris contextu maxime abhorreat quod pecunia illa foenori committenda, ſimulque foenore augenda longiori quodam temporis ſpatio ab Electis ipſis ſine foenore, & fructu ſervanda fuerit, Machanem ipſum *undecimo* potius loco, proxime nimirum ante Euclium menſem, collocandum eſſe putaverim. Certe, cum Decretum ipſum, atque donatio *viceſimaquarta* Machanis menſis die facta dicatur, perſpicue tamen diſerteque in ipſa praecipitur ut eodem ipſo Machane menſe, Ariſtomene adhuc Prytane, eligantur ii, qui pecuniam acceptam foenori committant: quod argumento eſſe debet pecuniam ipſam repente foenori tradendam fuiſſe; adeoque Euclium repente Machani menſi ſucceſſiſſe. Quandoquidem vero mox conſtituitur, ut integra pecuniae ſumma ſimulque foenus inde collectum Euclio menſe, qui proxime poſt Ariſtomenis Prytanis annum ſequetur, ab Electis exigatur, iterumque foenori Artemitio menſe committatur; & ab Electis ipſis Artemitio menſe datae, receptaeque pecuniae rationes reddantur (2), Artemitius ille proxime poſt Euclium locandus, adeoque *primus* civilis anni menſis habendus erit: ne ſcilicet aut pecunia ſine foenore ſervari, aut rationes reddendae differri videantur. Denique, cum decernatur ut 50. minae, quae celebrandis Dionyſiacis Ludis impendi debent, τῦ Α᾿ρτεμιτίυ μηνὸς πρὸς τὰς ἕκτας *ſexta Artemitii menſis die* ab Electis ſolvantur, manifeſtiſſime inferri debet Dionyſia illa Artemitio menſe celebranda fuiſſe. Itaque, niſi mea me fallit opinio, tres menſes illi continui connexique ita fuerint, ut in civilibus Corcyrenſium annis Arte-

(1) Montfauc. pag. 415. (2) Montfauc. ib.

Artemitius *primum*, Machanes *undecimum*, Euclius vero *duodecimum*, extremumque locum occupaverit.

Ac *Artemitius* quidem ab Artemide, ſive Diana nomen accepiſſe videtur; & quamvis Montfauconius [1] ubique *Artemiſium* reddiderit, atque ita in Marmore legendum eſſe putaverit, nihil hic tamen in menſis nomine, quod ſemel, iterum, tertioque occurrit, mutandum exiſtimo; cum ab Arcadibus etiam Cretenſium Populo menſis quidam non *Artemiſius*, ſed Dorica dialecto Ἀρταμίτιος *Artamitius* appelletur. Quin etiam & *Euclius* ipſe fortaſſe Artemidi ſacer erat; cum Diana a Plataeenſibus [2], atque Athenienſibus [3] quoque *Eucliae* nomine vocaretur. De Machane vero nihil eſt certe, quod coniici vel divinari nunc poſſit.

Illud autem hic optime accurateque obſervavit Quirinus quod *Artemitius* ille, quo pecuniam foenori tradendam eſſe decernitur, navigationi conveniens, adeoque facile *vernus*, Romanoque Maio reſpondens, haberi debeat; quemadmodum Montfauconius ipſe obſervaverat Artemiſium Macedonum menſem Corcyraeo noſtro cognominem eidem Maio reſpondiſſe. Itaque, cum Artemitius in civilibus Corcyraeorum annis *primum* locum occupaverit, facile Corcyrenſium annus a *vere*, veluti cardine, ducendus erit.

Quandoquidem vero in ipſa Marmoris fronte Ariſtomenis Πρυτανεύοντος *Prytanis munus obeuntis* nomen, veluti perſpicua temporis nota, conſpicitur, dubitari vix poterit quin Corcyraei ipſi, Rhodiorum [4], ac Epheſiorum [5] inſtar, ſupremum Inſulae magiſtratum *Prytanis* nomine decoraverint. Exinde vero Marmor aliud facile intelligi, reſtitui, ſanarique poſſe putaverim, quod Montfauconius [6] ipſe vulgavit, latineque reddidit

Απολλοδωρος Απολλοδοτου. π
νευσας και οι συναρχοι. Φιλωτας
Ιακχος Κοσακελου Νικανωρ
Νικοστρατου Θεοις
Apollodorus Apollodoti filius
annuit, & una ſocii magiſtratus

(1) Pag. 429. (2) Pauſan. Boeot. c. 17. & Plutarch. in Ariſtide. (3) Pauſan. Attic. c. 14. (4) Ioſeph. Antiq. Libr. XIV. c. 10. Vide infra Num. 18. (5) Vide Meurſ. Rhodus Lib. I. c. 19. (6) Pag. 422.

Philotas, Iaccbus Coſapeli, Nicanor
Nicoſtrati Diis

Siquidem Cl. Scriptor ille ait: *πνευσας pro νευτας poſitum aeſtimavimus; ſicque ſolummodo apta ſententia eruatur* (1) At, niſi plurimum profectò ego fallor, non πνευσας, aut νευσας, quae nihili vox hic eſt, ſed facili perſpicuoque ſenſu, veteri quoque conſtantique anathematum formula, πρυτανεύσας reſtitui debet: ut nempe exprimatur Apollodorum illum, qui tunc *Prytanis* munere fungebatur, una cum ceteris in magiſtratu Collegis Monimentum illud Diis dicaſſe: quemadmodum certe eiusdem, ſive alterius, Apollodori, ac Andronis, veluti *Prytanum*, nomen in alio Corcyraeo Marmore apud Montfauconium ipſum nobis occurrit (2):

Ἐπὶ Ἀνδρῶνος	*ſub Androne*
Ἐπὶ Ἀπολλοδώρυ	*ſub Apollodoro*

quamvis Montfauconius ibi non Prytanis, ſed *Archontis* munus intelligendum eſſe crediderit. Denique in ipſa Marmoris fronte ita voces interpungendas, latineque reddendas eſſe putaverim Ἐπὶ σωτηρία. Πρυτανεύοντος Ἀριστομένεος *Quod fauſtum, ac ſalutare ſit. Prytanis munus obeunte Ariſtomene*. Vt enim plurima id genus exempla ommittam, apud Chishullum (3) in Cretenſi Marmore quod Num. XIII. proferetur, ſemel iterumque legitur Ἀγαθᾶι Τύχαι. καὶ ἐπὶ σωτηρίαι. Ἐπὶ Κόσμων *Cum bona Fortuna, & ſalute. Sub Coſmis*.

XII.

Corinthii, & Siculi

Corinthiorum, ſimulque Siculorum Cyclos, & Menſes una complectitur Dodvellus (4) quod Siculi a Corinthiis ipſis originem, adeoque ritus etiam, ac menſes accepiſſe videantur. In contexenda vero civili Corinthiorum, Siculorumque anni Periodo, ipſorumque Menſibus ordine diſponendis obſervat Dodvellus in veteri eximioque Monumento *bimenſem Carnium* memorari (5): quod argumento eſſe poterit Carnium ipſum

(1) Pag. 430. (2) Pag. 484. (3) Pag. 129. & 134. (4) Diſs. VI. ſect. 5. 6 7. 8. (5) Sect. 10.

ipſum apud Corinthios, ſicuti Poſideon apud Athenienſes, embolimum habendum eſſe; adeoque, ſicut embolimus ille Atticorum Poſideon extremum in civilis anni vel menſium ſerie locum obtinuit, ita quoque Carnium inter Corinthiorum menſes ultimum locum occupaſſe. Quandoquidem vero Plutarchus [1] SiculorumCarnium cum Attico Metagitnione committit, primum Corinthiorum,Siculorumque menſem,hoc eſt civilis anni principium, cum Attico Boedromione coniungendum eſſe putavit Dodvellus; cumque in celeberrima Philippi Regis Epiſtola,quam nobis Demoſthenes [2] conſervavit, *Boedromion* Atticus cum Macedonum *Loo*, ſimulque Chorinthiorum *Panemo* coniungatur, manifeſtiſſime inferri contendit, quod primus Corinthiorum, Siculorumque menſis erat Panemus; ut proinde Corinthii civilis anni principium ab ortu Caniculae duxiſſe videantur [3]: quamvis Achaei, quibus poſt annum 3. Olymp. CXXXIV. Corinthii quoque accenſiti fuerant, a Pleiadum ortu, ſive Maio Iuliano, civilem annum inciperent [4]. Atque iſta quidem de civili Corinthiorum anno, de menſibus, ipſorumque ſitu vel ordine Dodvellus: qui ceteros Corinthiorum menſes ideo Scriptoribus indictos, nobiſque ignotos eſſe putavit quod Macedonum deinde menſes apud Corinthios ipſos uſurpati fuerint [5]: unde Plutarchus Arati Sicyoniorum Ducis geſta deſcribens non Corinthii, ſed Macedonici potius menſis nomen adhibuit, quem cum Antheſterione Attico committeret.

Quaecumque tamen doctiſſimus alioquin, atque accuratiſſimus Scriptor ille ſubtiliter, atque ingenioſe de Corinthiorum Periodo, menſibus, ipſorumque ſitu diſſeruit partim ambigua, partim etiam manifeſte falſa putaverim. Atque, ut a veteri eximio Monimento exordiar, in quo *διμηνος Καρνειος* [6] *bimeſtris Carnius* memoratur, dubitari certe non poterit quin aerea haec lamina, ſive decretum non a Corinthiis, ipſis, aut a Syracuſiis, ſed ab Agrigentinis editum fuerit; adeoque *bimeſtris* ille Carnius non ad Corinthios, ut volebat Dodvellus, neque ad Syracuſios, ut immerito putavit Scaliger, ſed ad Agrigentinos ipſos manifeſtiſſime referri debet;

 quos

(1) In Nicia. (2) Orat. de Corona Pag. 335. Vide Diſſertat. III. Numer. 20. (3) Dodvell. ſection. 10. (4) Section. 12. & 14. (5) Section. 16. (6) Gruter. Pag. 401.

quos certe non Corinthiorum, ſed Rhodiorum, Coloniam fuiſſe perſpicuis, certiſque Veterum [1] teſtimoniis erudimur. Ac facile hic ego quidem conceſſerim Agrigentinos eosdem omnino menſes cum ceteris Siculorum Populis uſurpaſſe; adeoque Carnium non Agrigenti ſolum, ſed univerſae quoque Siculae regionis, menſem habendum eſſe. Qui tamen fieri, vel inferri repente poterit eosdem prorſus Corinthiorum menſes eſſe oportere, qui a Siculis adhibebantur; cum facile exemplis aliis oſtendi poſſit Vrbes ac Populos, qui ex antiquiori nobiliorique Gente profluxerant, aliis omnino menſibus uti coepiſſe? Itaque ambiguum plane ignotumque ſupererit an Carnius ille Corinthiorum menſibus ſit accenſendus. Sed, quamvis etiam Corinthiorum menſibus veluti embolimus accenſeatur, quis facile dixerit an eumdem illum, quem apud Siculos obtinuerat, apud Corinthios etiam locum occupaverit, adeoque extremo civilis anni loco conſtitui, menſiumque poſtremus eſſe debuerit? Certe Poſideon ille, qui olim Atticorum menſium poſtremus, embolimuſque iam fuerat, quamvis poſt Olymp. LXXXVII ſemper embolimus eſſe conſueverit, extremus tamen eſſe non poterat: quod nimirum civilis anni principium, incolumi tamen veteri embolimi ſede, mutatum fuiſſet. Itaque Carnius ipſe, quamvis *bimeſtris* ac *embolimus* exiſtimetur, aut aliquando quoque, ſi libeat, omnium poſtremus eſſe potuerit, incertum eſt tamen an ſequioribus iis temporibus, quibus aenea Lamina, vel hoſpitalis haec teſſera inſculpta fuit, poſtremum locum illum occupaverit; adeoque ex ambiguis eiuſmodi characteribus civilis anni principium ad Caniculae exortum referri certe non poterit: cum praeſertim hoſpitalis haec teſſera poſt Olymp. CXXXIV. qua Corinthii Achaeis accenſiti iam fuerant, Aratique Ducis aetatem, qua Corinthii, Dodvello ipſo teſte, Macedonum menſes uſurpare iam coeperant, edita videatur.

At, ne levioribus ſolum, atque ambiguis argumentis iſtis clariſſimi doctiſſimique Viri ſententiam refellere hic videar, quam in Sicula, Corinthiacaque Periodo concinnanda, in definiendo Iſthmiadum tempore, in plurimis Hiſtoriae Graecae capitibus illuſtrandis adhibuit, praecipuum illum Dod-

(1) Thucyd. Libr. VI. c. . . , Polyb. IX. Scholiaſt. Pind ad Olymp. II. Vid. Meurſ. Rhod. Lib. I. c. 18.

Dodvelli errorem perſpicue certoque oſtendiſſe nunc iuverit, ex quo deinde ceteri veluti fonte manarunt. Carnium Agrigentinum, Siculumque menſem in veteri monumento *bimeſtrem* vocari; adeoque embolimum, extremumque civilis anni menſem fuiſſe Dodvellus a Scaligero (1), ac Gruteriano Interprete deceptus hic alibique ſaepius aſſeruit. At ex pulcherrimo eximioque Monumento, ſi cum Marmoribus, ac Monimentis aliis conferatur, *bimeſtris* ille Carnius exſculpi certe non poterit. En Aerea Tabula, vel Monimentum ipſum, ut a Grutero (2) exhibetur, atque ab Hegio in aeterno Gruteri Opere latine redditur:

ΕΠΙ ΙΕΡΟΘΥΤΑ
ΝΥΜΦΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΦΙΛΩΝΟΣ
ΠΑΡΑΠΡΟΣΤΑ ΤΑΣ ΒΟΥΛΑΣ
ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑΣ ΤΑΣ ΦΥΛΑΣ
ΤΩΝ ΥΛΛΕΩΝ ΠΡΟΑΓΟΡΟΥΝΤΟΣ
ΔΙΟΚΛΕΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΚΛΕΟΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΟΝΤΟΣ ΑΔΡΑΝΙΩΝΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ
ΑΛΙΑΣΜΑ ΕΣ ΤΑΣ ΔΙΜΗΝΟΥ ΚΑΡΝΕΙΟΥ ΕΞΗΚΟ::: ΟΣ ΠΑΝΑΙ
ΥΠΕΡ ΠΡΟΞΕΝΙΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΩΙ ΔΙΟΔΟΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΣΙΩΙ

Nymphodoro Philonis f. Pontifice Max. Cum Senatus adeſſet; Hylleorum Tribus praeeſſet, Diocle Dioclis f. praetore. Adranione Alexandri f. ſcriba. Decretum die ſexto vetere bimeſtris Apollonii abeuntis ob hoſpitium Demetrio Diodoti f. Syracuſano publice factum. Vandalius (3) ipſe in exhibenda Tabula, latineque reddenda Gruteri, Hegii, Scaligerique veſtigiis inſtiterat. At Auguſtinus (4), &, qui Auguſtinum ipſum exſcripſerat, Gualtherius (5) in octavo verſu legit ΕΚΤΑΣ ΔΙΜΗΝΟΥ ΚΑΡΝΕΙΟΥ ΕΞΗΚΟΝΤΟΣ ΠΑΝΤΑΙ *decretum die bimeſtris Carnei exeuntis omnino*. Itaque doctiſſimus, atque immortalis Maffeius (6) feliciter, accurateque obſervavit voces illas ἀλίασμα ἕκτας διμήνυ a ſequentibus ſeiungendas, latineque reddendas eſſe *Decretum ſexti Bimeſtris*: quod nimirum Agrigentinae Vrbis Senatus, aut Tribus, aut Magiſtratus ille, qui Plebi-

(1) Emend. Temp. Lib. I. Pag. 57. (2) Pag. 401. (3) Diſſert. de Marmor. Diſſert. IX Pag. 762. (4) De Legibus (5) Antiquae Tab. Pag. 62. Num. 400. (6) Galliae Antiq. Epiſtol. VIII.

biſcitis ſcribundis praeerat, duobus ſolum menſibus imperaret, ideoque ſexies in anno mutaretur. Id ille perſpicuo Marmoris alterius exemplo demonſtravit, quod Leocate, in alia nimirum Siciliae ipſius Vrbe, reperitur. Etenim in illo [1] nitide diſerteque legitur ΒΟΥΛΑΣ ΑΛΙΑΣΜΑΤΑ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΕΞΑΜΗΝΟΥ ΚΑΡΝΕΙΟΥ ΤΡΙΑΚΑΔΙ *Conſilii decreta, Semeſtris ſecundi, Carnei* menſis *triceſima die*: ſive, ut Maffeius ipſe legendum exiſtimat, ΑΛΙΑΣΜΑ ΤΑΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΕΞΑΜΗΝΟΥ *decretum Semeſtris ſecundi*: quemadmodum in Cyriaci Marmore, quod opportunius exponam ubi de menſibus Delphicis agendum erit, *βυλευόντων ταν δευτέραν ἑξάμηνον conſiliariis in ſecundo Semeſtri* Maffeius ipſe legendum eſſe arbitratur. Sic, ut exemplis iſtis a Maffeio laudatis exemplum aliud accedat, in Magnetum ac Smyrnaeorum Foedere dicitur *ἀφ' ὗ ἂν χρόνυ ἡ ὁμολογία συνσφραγίσθη, εις εξάμηνον* [2] *ab eo tempore, quo Foedus ſigillatum fuerit, in tempus ſemeſtre*; atque in Cretenſi Marmore *ἐν διμήνῳ* [3] *ſpatio bimeſtri* reperitur. Itaque, ſi *διμήνυ bimeſtris* vox non ad Carnium, ut immerito Scaliger, Hegius, Auguſtinus, Gualtherus, Vandalius, ac Dodvellus ipſe putavit, ſed ad *εκτας ſexti* referatur, ex pulcherrimo hoc Monimento *bimeſtris* ille, & *embolimus* Carnius exſculpi certe non poterit; ideoque quidquid ex eiuſmodi menſis indole, & ſitu de civilibus Siculorum, & Corinthiorum annis, ipſorumque cardine diſputavit Dodvellus manifeſtiſſime refelli debebit.

Id unum tamen perſpicue certoque conſtitui poterit quod Carnius ille, qui in *ſexto* civilis anni *bimeſtri* continebatur, *undecimum*, ſive *duodecimum* potius, extremumque locum in menſium ordine occupavit. Ac *duodecimam* ego quidem extremamque potius illi ſedem conceſſerim. Etenim in Leocates Marmore Geleſium Pſephiſma continetur, quo Senatus ac Populus Heraclidem Zopyri filium laudibus, atque oleaginea corona decorandum eſſe decernit quod *ἀρημένος Γυμνασιάρχος τῶν κάτεστενιαυτῶν electus Gymnaſiarcha annuus* omnia ad Gymnaſium, Ephebos, & Pueros ſpectantia decore, riteque peregerit, ſuoque munere preclare perfunctus fuerit. Itaque nihil veriſimilius eſſe unquam poterit, quam eiuſmodi

prae-

(1) Vid. Murator. Pag. 642. (2) Marmor. Oxon. Pag. 11. (3) Chiſſul Antiq. Aſiat. Pag. 132.

praeconium, ac praemia exacto iam magiſtratus tempore, extremaque anni die conceſſa fuiſſe; ideoque Carnium menſem, cuius ultima, ſive *triceſima* die Decretum illud editum fuit, extremum prorſus locum in civilibus annis occupaſſe. Accedit etiam quod in extrema Marmoris parte Ἔφηβοι οἱ ϛεφανωθέντες *Ephebi coronati* recenſentur: quod exacto ſolum totius anni tempore fieri conſueviſſe videtur: ut omnium ſcilicet Epheborum nomina publicis eiuſmodi Monimentis inſcripta forent, qui integro anni ſpatio ſingulisque menſibus palmam, atque coronam adepti fuerant. Quod ſi in eiuſmodi Epheborum ſerie non *duodecim*, ſed *undecim* ſolum nomina nobis occurrunt, id peculiari potius Gelenſium ritui adſcribi debet, qui fortaſſe vel menſe quodam a Gymnaſticis exercitationibus feriari, vel *duodecimam*, nobilioremque coronam non Ephebis ipſis, ſed Gymnaſiarchae potius, largiri conſueverint. Quocumque tamen ex fonte ritus ille profluxerit, veriſimilius eſt certe Carnium ipſum in Gelenſium, ac Siculorum omnium, Corinthiorum quoque, ſi libeat, annis extremum locum occupaſſe: quod Dodvellus ipſe, ſed aliis, falſiſque prorſus coniecturis, oſtendi poſſe putaverat; ideoque Corcyraeorum menſes, in quibus ultimum Euclius locum occupavit, a Corinthiis, Siculiſque menſibus diſtinguendos eſſe.

Quod ſi in Carnio Corinthiorum menſibus accenſendo, ipſiuſque ſitu vel ordine definiendo ambiguis, obſcuris, & falſis etiam coniecturis Dodvellus innititur, ubi mox ille Panemum *primum* Corinthiorum menſem fuiſſe, Atticoque Boedromioni coniugendum eſſe putavit, profecto fallitur. Tantum enim abeſt ut Panemus ille Carnium exceperit, primamque in civili Corinthiorum anno ſedem occupaverit, ut potius Carnium ipſum proxime praeceſſerit; adeoque *undecimum* in menſium ordine ſitum obtinuerit. Optime hic quidem intelligo ingenueque profiteor quod in Philippi Regis Epiſtola, quam Demoſthenes (1) conſervavit; Corinthiorum Panemus cum Macedonum Loo; ſimulque Athenienſium Boedromione committitur: perinde quaſi unus idemque menſium illorum ſitus, idemque in ipſorum ſingulis dierum numerus haberi debuerit, ut Uſſerius (2), ac Dodvellus (3) ipſe obſervarunt, qui Macedonicam Periodum, aliaque id genus plura exin-

(1) Orat. de Corona Pag. 335. (2) De Anno Solari Maced. (3) Diſſ. VI. ſect. 10.

exinde collegerunt. Sed ipſe omnium primus perſpicuis oppido certiſque characteribus demonſtravi [1] inſignem illum Demoſthenis locum mirifice depravatum eſſe; adeoque in illo non *Boedromionis*, ſed *Hecatombaeonis* Attici, nomen legendum eſſe. Itaque Demoſthenis loco ad Hiſtoriae fidem reſtituto manifeſtiſſime deduci debet Corinthiorum *Panemum* Hecatombaeoni Attico reſpondiſſe; adeoque, ſi Carnius, ex Dodvelli hypotheſi, Metagitnioni coniungebatur, ultimamque ſedem in civilibus Corinthiorum annis occupabat, Panemus ille non *primus*, ſed *undecimus* Corinthiorum, & Siculorum quoque, menſis habendus erit. Exinde vero deduci facile poterit quod ſi aeſtiva Iſthmia *duodecima* Hecatombaeonis Attici die celebrabantur, haec Panemo Corinthiorum menſe peragi debuerunt, ut in Agoniſticis Diſſertationibus opportune demonſtravi.

Quis vero coniicere vel definire unquam poſſit an ad Panemum hunc Corinthiorum, Siculorumque menſem Panemus ille referri debeat, qui *in deſtructi operis manubrio* memoratur, atque inter alia Syracuſarum monimenta a Gualtherio [2] profertur?

ΕΠΙΝΙΚΑΣ Α	*Vincendo*
ΓΟΡ Α	*Gorpiaei* menſe I.
ΠΑΝΑΜΟΥ	*Panami* menſe
ΔΕΥΤΕΡΟΥ	*Secundi*

Ambiguam hanc eximii Viri interpretationem nihil moror. Cum vero Panemus Corinthiis certe menſibus accenſeatur; cum ibi Dorica, adeoque Sicula, dialectus occurrat; cum vetus monimentum illud, victoriaeque, ut videtur, anathema Syracuſis erutum fuerit, non immerito ſuſpicari quis poterit hic Siculum, Corinthiumque *Panemum* memorari. Quod ſi in mutila voce alia ΓΟΡ GOR. menſis alterius nomen expreſſum eſſe Gualtherio concedatur, iam Siculi menſis alterius nomen habebitur, *Gorpiaei* fortaſſe, qui in civilibus tamen Macedonum annis Panemum interiecto Loo ſequebatur, Atticoque Metagitnioni, ideoque Carnio Siculo, reſponde-

bat;

(1) Diſſert. II. Num. 20. & 21. (2) Antiq. Tabu. Pag. 18. Numer. 28.

bat; hic vero Panemum Siculum, ideoque Hecatombaeonem Atticum, praecedere fortaſſe conſpicitur.

At vehemens tamen hic mihi ſuſpicio ſuboritur quod Panemus, & Gorpiaeus ille, ſi ad Corinthios quidem, aut Siculos referri illi poſſint, ad ſequiora fortaſſe tempora ſpectaſſe debeant, quibus in civilibus Sicyoniorum, Achaeorum, adeoque Corinthiorum annis Macedonici menſes recepti iam fuerant. Certe Plutarchus in *Arati Vita* Daeſium Sicyonioerum menſem cum Attico Antheſterione committit; ideoque Dius Hecatombaeoni, Xanthicus vero Poſideoni reſpondiſſe debuit; cum tamen Daeſius ille in veteri Macedonum anno non Antheſterioni, ſed Thargelioni, reſponderit. Ita quoque *Dii Corintbii* nomen in Sacris Literis in Lyſiae epiſtola [1] memoratur: ubi latinus quidem Interpres *Dioſcuri*, graecus Auctor Διοσκορίνθιος *Dioſcorintbius*, Dodvellus, aliique plurimi Διὸς Κορινθίυ *Dii Corintbii* legendum aſſerunt. Quandoquidem vero Antiochi regis, ac Romanorum epiſtolae 15. Xanthici die exaratae fuerant; Lyſiaeque literae, quibus Anthiochi, ac Romanorum epiſtolae continentur, 24. Dii Corinthii die datae dicuntur, perſpicue apparet Dium Corinthium cum Syromacedonum Xanthico, adeoque Munychione Attico, Romanoque Aprili concurriſſe: quamvis in tanta rerum obſcuritate, ac Interpretum diſſidio divinari vix poſſit cur Lyſias ille Corinthii potius, quam Macedonici, menſis nomen hic uſurpaverit.

Ceterum, ut ad civiles Siculorum menſes revertar, doctiſſimus Scaliger praeter bimeſtrem Carnium, *Pantbeonem* quoque Syracuſanorum menſibus accenſendum eſſe putavit, qui in veteri Marmore [2] nominatur ἑβδόμῃ τῦ Πανθεὼν μηνὸς ἱσαμένυ *ſeptima Pantbeonis menſis incipientis* die. Quemadmodum tamen clariſſimus Scriptor ille *bimeſtrem Carnium*, quem Agrigentinorum eſſe iam diximus, Syracuſanis adſcripſerat; ita quoque nunc ſuſpicor quod Syracuſanis ipſis Pantheonem iſtum prorſus immerito affinxerit, qui ad Neapolitanos ſolum, vel populos alios ſpectaverit. Siquidem Marmor illud *Neapoli* reperitur, nihilque ex integra Marmoris, ſive Decreti ſerie exſculpi poteſt, quo veluti charactere oſtendatur ipſum ad Syracuſios potius; quam Populos alios, referri oportere.

(1) Machab. Lib. II. c. 11. verſ. 21. (2) Gruter Pag. 125.

Quid tamen, ſi liberiores illas Scaligeri coniecturas hic ego aemulatus ceteris Siculorum menſibus menſem alium adiungendum eſſe nunc dixerim, quamvis ille Scaligeri, Dodvelli, aliorumque Scriptorum diligentiam effugerit? Strabo Aetnaei montis indolem, ſitum, atque incendia deſcribens ait ὅταν τῷ Ποσειδεῶνι φαίνηται τὰ περὶ τὸ ὄρος, κατατεφρῦνται πολλῷ βάθει τὰ Καταναίων χωρία [1] quae Strabonis interpres latine ſic reddidit: *cum menſe Decembri montis incendium exiſtit, profundis tum cineribus ager Catanaeus obtegitur*. Xylander hic optime, accurateque obſervavit non Ποσειδῶνι *Neptuno*, ſed Ποσειδεῶνι *Poſideone* legendum eſſe, quum nullus *Neptuno* locus hic eſſe poſſit; ſimulque adnotavit ex Pindaro [2], Plinioque [3] Aetnam hieme nivibus atque cineribus opertam eſſe. Caſaubonus vero Ποσειδῶνος, ſive *Neptuni* nomen retineri poſſe putavit: perinde quaſi Neptuni imperio non terraemotus ſolum, ut plurimi exiſtimarunt; ſed ipſa quoque Aetnae incendia excitentur. Itaque ſubdit: *Interpres cum ſuo Decembri vehementer fallitur. Cui vero perſuadebit Xylander ſemper menſe Decembri τὰ περὶ τὸ ὄρος montis eruptiones contingere? Non ſane ei perſuadere hoc poterit, qui ex Hiſtoria didicerit incertis ſolitum contingere intervallis*. Ita quoque Cluverius [4] ipſe τῷ Ποσειδῶνι legendum, ac *Neptuno* reddendum eſſe contendit. Mitius hic tamen cum Xylandro, Strabonisque Interprete agendum eſſe putaverim. Certe non ea Xylandro, vel potius Straboni, quem Xylander ipſe explicandum ſuſceperat, mens fuit quod montis effluxus ſtatis ſolum temporibus, ſoloque Poſideone menſe, vel hieme contingerent; nec ullibi Xylander ipſe, vel Strabo perſuadere cuipiam id nititur. Id unum Straboni propoſitum profecto fuerat oſtendere quod Catanenſium civitas, quamvis ab Aetna LXXX. ſtadiis abeſſet, Aetnae tamen effluviis obnoxia fuerat; cumque exemplis & argumentis aliis id oſtendiſſet, repente ſubdit effluviis illis, quae Poſideone, vel hieme contingunt, Catanenſium agros Aetnae cineribus alte redundare: quod nimirum, ut arbitror, eruptiones illas longe graviores uberioreſque putaret, quam quae vere, vel aeſtate contingunt; quemadmodum certe Cluverius ipſe pleraque incendia,

(1) Libr. VI. pag. 269. (2) Pythiac. I. ver. 38. (3) Libr. II. c. 106. (4) Sicilia Antiq. Libr. I. c. 8.

dia, quorum tempus notum ſit, Februario ineunte, Martioque menſe contigiſſe teſtatur. Itaque tantum abeſt ut Xylandri, Straboniſque ſententia hiſtoriae repugnet, ut exinde potius mirifice confirmetur. Quod vero *Poſideonis* nomen hic a Strabone uſurpatum menſem potius, quam Neptunum, ſignificet, perſpicuus ipſe verborum ſenſus oſtendit; nec facile, ut opinor, Caſaubonus extorquebit Strabonem poetica quadam phraſi montis incendia Neptuno concedere, Neptunique imperium temere prorſus atque inutiliter exprimere voluiſſe.

Quod ſi *Poſideon* ille non Neptuni, ſed menſis potius, nomen haberi fortaſſe debeat, cuinam Populo Gentique menſem hunc tribuendum eſſe putabimus? Non ulli certe Cappadocum unde originem duxerat Strabo; cum Cappadoces ipſi aliis omnino menſium nominibus uterentur, ut iam demonſtravimus. Athenienſi fortaſſe Populo, qui Poſideonis nomine menſium unum vocarunt? At qui fieri unquam potuit ut Strabo non Athenis degens, & Siculi montis hiſtoriam ex Siculis certe hiſtoricis vel monimentis aliis deſcribens, Atticum menſem, veluti perſpicuum temporis characterem, adhibuerit? Nihil hic certe vel planius vel veriſimilius admitti poteſt, quam Poſideonem illum Catanenſium fortaſſe, vel potius Siculorum omnium, menſem fuiſſe: ut quemadmodum nempe Siculi, Corinthiorum inſtar, ex Carnii Apollinis nomine menſem unum vocarunt, ita quoque ex Neptuni nomine alteri menſi nomen indiderint. Quem vero ſitum Poſideon ille in civilibus Siculorum annis occupaverit incertum eſt. Hiemi tamen potius, quam aeſtati, tribuendum hunc eſſe tum cognominis Attici menſis ſitus, tum graviores illi, frequentioreſque montis effluxus, quos hieme contigiſſe iam diximus, fortaſſe ſignificant.

XIII.

Cretenſes

Quamvis plurima de Cretenſium Inſula, moribus, atque Republica tum a veteribus, tum a recentioribus etiam Scriptoribus, atque a Meurſio [1] potiſſimum, expoſita fuerint;

 nul-

(1) In Creta.

nullibi tamen Cretenſium menſes, aut forma, quae in civilibus ipſorum annis adhiberi conſueverat, memoratur. Itaque, ſi *Metarchium* unum exceperis, quem in veteri Saviliano Codice recenſeri dicemus, ſingula Cretenſium menſium nomina mox proferenda nuperrime ſolum ex Graecis Marmoribus affulſere; quorum nonnulla quidem Gruteri, Pricaei, Montfauconii, ac Rheineſii opera lucem adſpexerunt; ſed univerſa tamen a Chishullo [1] collecta, latine reddita, caſtigata, doctiſque adnotationibus illuſtrata fuerunt. Quamvis autem ex pulcherrimis Monimentis illis *novem* Cretenſium menſes, ipſorumve nomina accurate collegerim; integra tamen ipſorum ſeries, aut ſitus, quem in civilibus Cretenſium annis illi occupaverint, facile coniici vel definiri non poteſt: cum praeſertim *novem* illi Cretenſium menſes non univerſis Cretenſis Inſulae Populis communes forent; ſed Vrbium potius, aut Populorum quilibet variis menſium nominibus, variaque fortaſſe Periodo uteretur, ut facile ex Marmoribus ipſis inferri, deprehendique poteſt.

Sic, ut a Hierapytniis exordiar, duo ipſorum menſes in Marmoribus occurrunt, Ι'μάλιος *Imalius*, & ... δάκιος. . *dacius*. Etenim in Oxonienſi Marmore, quo Foedera inter Hierapytnios ipſos, ac Prianſios inita continentur, initio ita legitur Α'γαθαῖ Τύχαι, ϗ ἐπὶ σωτηρίαι. Ε'πὶ Κόσμων μὲν ἐν Ι'εραπύτναι τῶν σὺν Ε'νίπαντι τῶ Ε'ρμαίω, καὶ μηνὸς Ι'μαλίω. ἐν δὲ Πριανσίωι ἐπὶ Κόσμων τῶν σὺν Νεῶνι τῶ Χιμάρω, καὶ μηνὸς Δρομηίω τάδε συνέθεντο *Bona cum Fortuna, quodque, in ſalutem ſit. In Hierapytna quidem ſub Coſmis una cum Henipante Hermaei* filio magiſtratum gerentibus, *menſeque Imalio; in Pranſio vero ſub Coſmis una cum Neone Chimari* filio imperantibus, *menſeque Dromeio haec pacti ſunt*. Chishullus, qui inſigne Marmor iſtud, exhibuit, plurimos errores, qui in Pricaei [2], ac Rheineſii exemplar irrepſerant, emendavit, variaſque ſubinde lacunas, quae ſupererant, accuratiſſime ſupplevit, obſervat ἰμάλιον *imalium* apud Heſychium ſignificare καρποφόρον *frugiferum*; adeoque coniicit Imalium hunc Hierapytniorum menſem ex frugiferis habendum eſſe. Quem vero ſitum in civilibus Gentium illarum annis menſes iſti occupaverint divinare

(1) Antiquit. Aſiat. Pag. 129. (2) Notis ad Apuleium.

nare vix liceat. Id unum coniicere, vel ſuſpicari nunc libet quod menſes ipſi bimeſtri ſpatio ab anni fine diſtabant. Etenim in Decreto conſtituitur ut initum Foedus in ſtela deſcribatur, controverſiae ſingulae, quae belli tempore exarſerant, durante Hempantis, & Neonis anno dirimantur; *& ſuper his ſponſores ſiſtantur ab ea die, qua poſita fuerit ſtela, menſe ſaltem uno*. Ergo menſes illi, quibus Foedus initum fuit, non ſeriorem, quam *decimum*, in menſium ordine locum occupaſſe videntur: ut confirmando utrobique Foederi, erigendae ſtelae, dirimendiſque controverſis commodum tempus ſupereſſe poſſet.

Alterius vero Hierapytnii menſis nomen, mutilum tamen, ac imperfectum, in alio Marmore, ſive Decreto Hierapytnae facto apud Montfauconium (1) memoratur, ubi legitur: μηνὸς ... δακιυ *menſe* ... *dacio*: cumque in eiuſmodi Marmore *Lucii Epidii*, *Titii Aquilini* Conſulum, itemque plura Civium Romanorum nomina occurrant, perſpicue apparet Marmor ipſum Romanis Inſulam obtinentibus editum fuiſſe. Quod autem ad *Dromeium* attinet, quem Prianſiorum menſem eſſe conſpicimus, non facile profecto ego dixerim an ipſe ab aliis etiam Cretenſium Vrbibus adhiberetur. Obſervo tamen Apollinem a Cretenſibus, ac Lacedaemoniis etiam *Dromaei* nomine vocari, colique conſueviſſe. Plutarchus: Πύκτῃ μὲν Ἀπόλλωνι Δελφὺς, Δρομαίῳ δε Κρῆτας ἱςορῦσι θύε.ν, κ̀ Λακεδαιμονίυς (2) *Pugili quidem Apollini Delphenſes; Dromaeo vero Cretenſes &, Lacedaemonios ſacra facere fertur*. Itaque, ſicuti Lacedemonii leges, ritusque plurimos (3), adeoque fortaſſe Apollinis Dromaei cultum, a Cretenſibus accepere, ita quoque Cretenſes ipſi, ſi non omnes, Prianſii ſaltem, ab Apollinis Dromaei nomine menſi cuidam nomen indiderint.

Duos Olontiorum, totidemque Latiorum, menſes ipſorum Foedera Marmori inſcripta conſervarunt. Etenim Foedera ipſa primum inita dicuntur (4) Ἐν Λατῷ ἐπὶ τῶν Κοσμων τῶν συν Πυλέρῳ τῶ .... μηνὸς (Διος) αλλοσίω τρία ταὶ Δι, ἐν δὲ Ολοντι ἐπὶ τῶν (ἀυτῶν) σὺν Σωφρονίχῳ τῶ Αριστιων(ος μηνὸς Ε)λευσινίω Δι *In Lato quidem ſub Coſmis cum Pylero* .... filio magiſtratum gerentibus, *menſis Dioſalloſii decimatertia* die; *in Olonte*

(1) Diar. Italic. Pag. 74. (2) Symp. Lib. VI. quaeſt. 4. (3) Plato Polit. III. Ariſt. Lib. II. c. 10. Strabo X. (4) Chish. Pag. 134.

te vero ſub Coſmis cum Sophronico, Ariſtionis filio imperantibus, *menſis Eleuſinii decima die*. Quamvis enim Chishullus verba ſingula uncis incluſa rite, feliciterque ſuppleverit; ſuſpicor tamen non *ἀυτῶν*, ſed veteri ſolemnique formula *Κόσμων*, ſupplendum eſſe. In alio vero Marmore, in quo Foedus ipſum inter Olontios, ac Latios initum renovatur, & extenditur, ita legitur (1) Ε'πὶ Κόσμων μὲν τῶν σὺν Μαιναίω τῶ Χαιρνητάδα μηνὸς ἐτέω θερμολαίο δεκάτᾳ. ἐν δὲ Ο'λόντι ἐπὶ τῶν σὺν Κρατίνῳ τῶ Α'ριστονύμω μηνὸς Η'ραίω δεκατᾳ *Sub Coſmis* in Lato *quidem cum Maenaeo Chaernetadae* filio imperantibus *menſis eteotbermolaei decima* die; *in Olonte vero ſub Coſmis cum Cratino Ariſtonymi* filio magiſtratum gerentibus, *menſis Heraei decima die*. Itaque ex Marmoribus iſtis apparet *Dioſalloſium*, & *Eteothermolaeum* (ſi quidem integra menſium nomina haec eſſe debent) Latiorum menſes fuiſſe; *Eleuſinium* vero, atque *Heraeum* Olontiorum; atque ita quidem duarum Vrbium menſes committendos eſſe ut Eteothermolaeus cum Heraeo in dierum numero, adeoque initio, conſpiret; Dialloſius vero Eleuſinium ipſum tribus diebus praeceſſerit: quod argumento fortaſſe eſſe poteſt alterutrum ex menſibus iſtis in civilis anni fine locandum eſſe ubi facilius inaequalitas aliqua, ſive diſſidium ex mutilis embolimaeis irrepſiſſe poterat.

Illud etiam hic obiter obſervaſſe iuverit quod ubi Chishullus *Dialloſium*, atque *Eleuſinium* hic memoratos cum Dioſthio, atque Eleuſinio comparat (2), qui in Epictetae Marmore nominantur, ut inferius oſtendam ubi de Laconicis menſibus agendum erit, nimium fortaſſe coniecturis indulget. Etenim, ut opportunius demonſtrabitur, Epictetae Marmor ad Cretenſes ipſos referri non poterit; idque ex tenui ſubobſcuraque ſimilitudine, quae in menſium nominibus obſervatur, deduci certe non poteſt. Vbi vero Chishullus ipſe obſervat Epictetae Marmor eſſe *Vrbis ignotae quidem, ſed Laconicae certe originis, adeoque noſtris Creticis cognatae*, facile defendi probarique poterit: cum Aeginetae quoque, ad quos Marmor ipſum referri poſſe dicemus (3), Laconicae originis, ſive Laconum colonia fuerint; quemadmodum profus Cydonienſes Cretae Populi ab Aeginetis ipſis, veluti ipſorum colonia, originem duxerant (4).

Alius

(1) Chishull. Pag. 137. (2) Pag. 219. (3) Num. XX. (4) Strabo Lib. VII. pag. 376.

Alius Cretenſium menſis occurrit in Marmore, ſive Decreto, quod ab Arcadibus Cretae Populis in Teiorum gratiam circa Olymp CXL. hoc eſt annum ante Chr. 194. editum fuit [1], atque a Chishullo inter alia Monumenta Teia exhibetur [2]: Ψαφίσθη ἐπὶ Δαμιοθέτου Φίλωνος, μηνὸς Ἀρταμιτίου νευμενίᾳ *decretum fuit ſub Damiothetu Philonis* filio, *menſis Artamitii novilunio*, vel prima die.

Denique in veteri Saviliano Codice ubi plurium Nationum Menſes recenſentur, Μετάρχιος *Metarchius* Cretenſium menſis nominatur, atque cum Ianuario Iuliano, ſimulque Poſideone Attico, committitur [3]: perinde quaſi ſequioribus iis temporibus Cretenſes omnes iisdem omnino Menſium nominibus uterentur: niſi fortaſſe potius Chronologus, aut Scriptor ille Gortynios ſolum *Cretenſium* nomine deſignaverit.

XIV.

Cyprii

Quibus olim nominibus ſuos Cyprii Menſes appellaverint divinari certe vix poterit; cum eiuſmodi nomina neque ex Scriptoribus, neque ex Marmoribus ullis affulſerint. Meurſius quidem praeter Gorpiaeum, quem veterem Cypriorum menſem fuiſſe credidit, ut mox oſtendetur, menſem illum, qui Romano Iunio reſpondet, olim a Cypriis *Adonidis* nomine vocatum eſſe putavit. Sed inſignem hunc ipſius errorem opportunius alibi [4] demonſtravi: cum menſis ille non *Adonis*, ſed *Thammuz*, vocaretur; neque ad Cyprios ipſos, ut Meurſius exiſtimaverat, ſed ad Chaldaeos unice referri debeat. Itaque recentiora ſolum Cypriorum menſium nomina nobis ſuperſunt; ut alia quidem ab Aegyptiis accepta Conſtantienſibus, aliiſque fortaſſe Cypri Populis uſurpata fuerint; alia vero poſt Iulii Caeſaris imperium inventa, atque a Paphiis praeſertim adhibita videantur.

Ut a Paphiis ipſis exordiar, illorum ſeriem, ac nomina ex Pſelli Opere primum edidit Gyraldus [5]; eademque prorſus, ſed duobus ultimis Typographorum incuria ommiſſis,

(1) Pag. 123. (2) Pag. 119. (3) Append. Uſſer. de Anno Solari Maced. c. 4. pag. 41.
(4) Diſſert. XIII. Numer. 7. (5) De Anno, & Menſ. Pag 108.

ſis, ex veteri Mſſ. Lexico vulgavit Henricus Stephanus [1], atque ex illo, veluti fonte, ceteri derivarunt. Omnium tamen elegantiſſime ſingula menſium Cypriorum nomina expreſſit Harduinus [2]; ſimulque latina nomina ſubtiliter excogitavit, ex quibus Menſium ipſorum nomina, veluti origine, profluxerint, ut in ſubiectaſerie conſpicitur:

1.	Ἀφροδίσιος	*Aphrodiſius*	Veneris
2.	Ἀπογονικός	*Apogonicus*	ſoboles *fuit*
3.	Αἰνικός	*Aenecus*	Aeneas, &
4.	Ἰοῦλος	*Iulus*	Iulius
5.	Καισάριος	*Caeſarius*	Caeſar
6.	Σεβαστός	*Sebaſtus*	Auguſtus
7.	Αὐτοκρατορικός	*Imperatorius*	Imperator
8.	Δημαρχεξούσιος	*Demarchexuſius*	Trib. Poteſtatis
9.	Πληθύπατος	*Plethypatus*	Coſ. ſaepiſſime
10.	Ἀρχιερεύς	*Archiereus*	Pontifex Max.
11.	Ἔσθιος	*Eſtius*	*ex* Familia
12.	Ῥωμαῖος	*Romanus*	Romanorum

Harduinus haec duo ultima menſium nomina fuiſſe credidit Ἑστίων, Ῥωμαίων: quemadmodum optime Ἰούλιος, Καισάριος, & Δημαρχεξούσιος legendum eſſe arbitratur; quamvis Gyraldus, Stephanus, Meurſius, aliique Ιώνιος, Καισαρειος, Δημαρχηξασιος probaverint.

Aphrodiſii menſis nomen a Porphyrio [3] memoratur; cumque ille dixerit μηνὶ κατὰ Κυπρίους Ἀφροδισίῳ *menſe ſecundum Cyprios Aphrodiſio*, ſuſpicatur Vſſerius [4] haec menſium nomina Porphyrii aetate non a Paphiis ſolum, ſed a Cypriis etiam omnibus, uſurpata fuiſſe.

Apogonici vero, ſimulque Iuli meminit Epiphanius [5]; quemadmodum Alexander Monachus *in Encomio Barnabae Plethypatum* nominat, ipſumque *nonum* Paphiorum menſem fuiſſe dicit. Quem vero ſitum in civilibus Paphiorum annis menſes illi occupaverint facile demonſtravit Vſſerius, oſtendens Paphios, Macedonum, & Aſianorum inſtar, civilem an-

(1) Append. ad Theſaur. (2) Numi Popul. illuſtr. (3) De Abſtinen. Lib. II. apud Euſeb. Praep. Evan. Libr. IV. c. 16. (4) De Anno Solar. Maced. c. 4. (5) Haereſ. LI. Num. 24.

annum ab aequinoctio autumnali, ac 24. Septembris Iuliani die inchoaſſe.

Quandoquidem vero Epiphanius [1] ipſe teſtatur *ſextamdecimam* Apogonici Paphii diem cum *ſexta* Conſtantienſium, ſive Salaminiorum Choeac concurriſſe; & *quartam decimam* Iuli Paphii cum *quinta* Salaminii menſis quinti; Alexander autem *undecimam* Conſtantienſis Meſori cum *decimanona* Plethypati Paphii committit, facile Vſſerio, Petavio, aliiſque eſt obſervatum Conſtantienſes ipſos Alexandrinorum menſibus uſos fuiſſe: quamvis ab alio cardine menſium ordinem, ſive civilis anni principium ducerent, menſeſque cognomines alio prorſus ordine Salaminii, quam Alexandrini, numerarent: ut, cum Meſori menſis apud Conſtantienſes Cyprios *decimus* foret, ſimulque a calendis Iuniis inciperet, ab Alexandrinis tamen *duodecimus* haberetur, atque a 25. Iulii Romani die initium duceret. Etenim Epiphanii aetate Alexandrinos ipſos fixis omnino menſibus, fixoque Thot, vel anni cardine, uti conſueviſſe perſpicuo Epiphanii teſtimonio demonſtratur, quo Maffeii ſententia ſuperius expoſita uberius adhuc impugnari, refellique poteſt. Epiphanius ipſe, qui Aegyptium Meſori cum Romano Auguſto, adeoque Thot cum Septembri, commiſerat [2], aſſerit Valentinianum iuniorem Arcadio II. Rufinoque Coſſ. ipſa Pentecoſtes die ſepultum fuiſſe *ἀυτὴ δὲ ἡμέρα ἦν κατ' Aἰγυπτίȣς τότε μηνὸς Παχὼν μία καὶ εἰκὰς, κατὰ δ' Ἕλληνας Ἀρτεμισίȣ τρίτη καὶ εἰκὰς; κατὰ Ρωμαίȣς δὲ πρὸ δεκαεπτὰ καλανδῶν Ιȣνίων* [3] *ea vero dies erat iuxta Aegyptios Menſis Pachon* 21. *iuxta Graecos vero* Macedonum menſibus utentes *Artemiſii* 23. *at iuxta Romanos* 17. *cal. Iunias*. Itaque, ſi anno Chr. 392. *viceſimaprima* Aegyptii Pachon dies cum *ſextadecima* Maii Romani die, qua certe Pentecoſtes feſtum contigerat, coniungebatur, dubitari certe non poterit quin Thot in 29. Auguſti diem inciderit; qui ex anni veteris vagique methodo, hoc eſt ex Maffeii ſententia, 16. Maii Iuliani die incipere debuiſſet. Cum vero Epiphanius Pachonem illum Aegyptium vocavit, *Aegyptiorum* nomine Alexandrinos ſolum intelligit; aut Aegyptii ſinguli fixo, novoque anni cardine Alexandrinorum inſtar uti iam coeperant; atque, ut Scaligeri verbis utar, *a*

(1) Haereſi LI. (2) Ad Haereſ. XI. (3) Libro de Ponder. & Menſur. Vide Scaliger. V. Pag. 513.

primo anno Auguſtorum fixerunt illum in ea ipſa die 29. Auguſti Iuliani, *in qua contigit ipſum deprehendi tempore Actiacae victoriae* [1]. Denique exemplum aliud ſubiecisse iuverit, ut Maffeii hypotheſis accuratius adhuc refellatur, ſimulque vitiatum aut mutilum Marmor opportune ſuppleatur. Cl. Muratorius ex Donio hoc Marmor exhibet [2]

ΑΠΡΙΛΙΩΝ	*Aprilium*
ΦΑΡΜΟΥΘΙ. Α	*Pharmuthi* I. die
ΥΠ Π. ΤΩΝ	*Conſulibus*
ΚΥΡΙΩΝ ΗΜΩΝ	*Dominis noſtris*
ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΥ	*Diocletiano*
ΣΕΒ. ΤΟ Ζ. ΚΑΙ	*Aug. VII &*
ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΥ	*Maximiano*
ΣΕΒ. ΤΟ Ζ.	*Aug. VII.*

Pharmuthi Aegyptiorum menſis cum Romano Aprili concurrere certe non poterat, niſi Thot in Septembrem incideret; adeoque anno Chr. 299. quo Marmor Romae poſitum fuit, Aegyptius Thot, ut in exemplis aliis apparet, 29. Auguſti die incepit. Ergo *prima* Pharmuthi dies cum *viceſima ſeptima* Martii die concurrebat; adeoque in Marmoris initio πρὸ ς′ Καλανδῶν Ἀπριλίων *ſexto Calendas Apriles* reſtitui, ſupplerique debet.

Quamvis autem haec duo ſolum menſium genera a Paphiis nimirum, ac Salaminiis uſurpata Vſſerius, aliique doctiſſimi Viri apud Cyprios agnoverint; ſuſpicor tamen Amathunte, atque in aliis fortaſſe Cypri Vrbibus Macedonicos etiam menſes ſequioribus iis temporibus adhibitos fuiſſe. Certe Paeon quidam Amathuſius Scriptor a Plutarcho [3] laudatus aſſerit ab Amathuſiis ſacra Ariadnae peragi τοῦ Γορπιαίου μηνὸς ἱσταμένου δευτέρᾳ *ſecunda Gorpiaei menſis* die. Meurſius exinde colligit Gorpiaeum hunc, Adonidis inſtar, veterem Cypriorum menſem fuiſſe. Sed, quamvis Paeonis illius aetas incognita ſit, veriſimilius tamen exiſtimo ſequioribus ſolum temporibus, poſt Alexandri Macedonis aetatem, illum vixiſſe. Itaque, cum Cyprii Alexandro Tyrum obſidenti anno 1. Olymp. CXII. ſe dediderint [4], facile tunc ipſi, vel Amathu-

ſii

(1) Scalig. Emend. Temp. Libr. V. Pag. 495. (2) Pag. 143. (3) In Theſeo (4) Plutar. in Alex. Arrian. Lib. II. Vid. Meur. Cypr. Lib. II. c. 18.

ſii ſaltem, Macedonicos etiam menſes uſurpare coeperunt; ut proinde Gorpiaeus ille non vetus Cypriorum menſis, ſed Macedonicus potius a Cypriis receptus, haberi debeat; quemadmodum a Syris etiam, Smyrnaeis, & Aſianis fere omnibus Macedonicos menſes uſurpatos eſſe conſpicimus. Paphiorum vero menſes eo tempore inſtitutos, vel Romanis nominibus appellatos eſſe putaverim, quo Cyprus Inſula a Iulio Caeſare Arſinoe & Ptolemaeo prius conceſſa mox ab Auguſto Caeſare poſt Cleopatrae, atque Antonii mortem Romano Populo reſtituta fuit [1].

Aegyptios vero, ſive potius Alexandrinos menſes tunc a Salaminiis uſurpatos eſſe putavit Vſſerius, cum Conſtantienſis Epiſcopus Cypri Metropolita ſe ab Antiochenae Sedis imperio ſubtraxit; ideoque ne, *ut anni formam, ita & Metropolitae dignitatem, a Sede Antiochena Conſtantienſis accepiſſe argueretur*, Alexandrinos potius menſes adhibere voluit. Quae ſi rite coniecerit Vſſerius, exinde quoque facile deduci poſſet non Amathuſios ſolum, ſed & Conſtantienſes etiam Macedonum menſibus ante diſſidium illud uſos fuiſſe; cum certe Antiocheni Macedonum menſibus, & Macedonica anni forma uterentur [2]; adeoque Gorpiaeum illum a Paeone memoratum non veterem, sed recentiorem potius, Cypriorum menſem fuiſſe.

XV.

Delii

Delios non aliis, quam Athenienſium, menſibus, Atticaque Periodo in civilis anni cardine, & menſium ſitu definiendo uti conſueviſſe perſpicuis, certiſque characteribus oſtendi poſſe putaverim; quamvis illi civiles annos, ac tempora non Athenienſium, ſed Deliorum potius, Archontum nominibus diſtinguere, vel deſignare conſueverint. Etenim in eximio Deliorum Marmore, quod opportunius alibi expoſui [3], nitide diſerteque legitur Ἐπὶ Ἀριϛαίχμȣ Ἄρχοντος Γαμηλιῶνος δεκάτῃ ἱϛαμένȣ *ſub Archonte Ariſtaechmo Gamelionis* menſis *decima* die. In alio: Ἐπὶ Φαιδρίȣ Ἄρχοντος, Ἐλαφηβολιῶνος ὀγδόῃ

(1) Vid. Meurſ. Lib. II. c. 20. (2) Vſſer. c. 1. (3) Diſſert. VIII. Num. 32.

ſub Phaedria Archonte, *Elaphebolionis* menſis *octava* die. Ita Ioſephus [1] Pſephiſma Deliorum exhibet: Ἐπὶ Ἄρχοντος Βοιώτȣ, μηνὸς Θαργηλιῶνος εἰκοςῇ *ſub Archonte Boeoto*, *menſis Thargelionis viceſima* die. Denique in eximio, pulcherrimoque Marmore, quod erutum in Delo in Angliam nuperrime translatum, atque a Tayloro editum fuit, perſpicue legitur Ταδε ἔπραξαν Ἀμφικτύονες Ἀθηναίων ἀπὸ Καλλέο Ἄρχοντος μέχρι τõ Θαργηλιῶνος μηνὸς τõ ἐπι Ἱπποδάμαντος Ἄρχοντος Ἀθήνησι, ἐν Δήλῳ δὲ Ἐπιγένος Ἄρχοντος μέχρι τõ Θαργηλιωνος μηνὸς τõ ἐπὶ Ἱππίο Ἄρχοντος, χρόνον ὅσον ἕκαςος αὐτῶν ἦρχεν ... μέχρι τõ Ἑκατομβαιῶνος μην.ς *Haec exegerunt Amphictyones Athenienſium ab* ineunte *Calliae Archontis anno uſque ad Thargelionem menſem*, qui fuit *ſub Hippodamante Archonte Athenis*; *in Delo autem ab* ineunte *Epigenis Archontis anno uſque ad Thargelionem menſem*, qui fuit *ſub Hippia Archonte*, *quo tempore ipſorum quilibet imperavit* .. *uſque ad Hecatombaeonem menſem*. Itaque, ſi in praeſtantiſſimo hoc Marmore Eponymi quidem Athenienſium Archontes a Deliis diſtinguuntur, ſed Hecatombaeon tamen, ac Thargelion menſis ita memoratur ut unum idemque temporis ſpatium, ſive civilis anni tempus accuratiſſime deſignetur, dubitari certe non poterit quin Delii Olympiade CI. qua Marmor poſitum fuit, iiſdem omnino menſium nominibus, ipſorumque ſerie vel ſitu uterentur, qui ab Athenienſibus adhiberi conſueverat. Exinde vero manifeſtiſſime refelli debet Dodvelli ſententia, qui *Parthenium*, atque *Apollonium* menſes Scholiaſti Pindarico memoratos, ut mox oſtendetur, Elidenſibus, aut Deliis accenſendos eſſe putavit: perinde quaſi menſibus illis Delii *Apollinem*, ac *Dianam*, qui in Delo lucem adſpexerant, honorare voluerint. Quamvis enim incertum, obſcurumque ſit cuinam Genti duo menſes illi concedi debeant, ut in Agoniſticis Diſſertationibus obſervavi, perſpicuum eſt tamen illos Deliis adſcribi non poſſe; cum certe Parthenius ille, vel Apollonius *Olympici* menſes eſſe debuerint, *Olympicus* vero menſis a Deliis non alio, quam *Hecatombaeonis* Attici, nomine vocaretur.

XVI. *Del-*

(1) Antiquit. Libr. XIV. c. 10. Num. 14. Vid. Diſſert. X. Num. 20.

XVI.

Delphici

Periodus illa, vel Cycli, qui in civilibus Delphorum annis adhibebantur, ita cum Boeotica Periodo committi debent, ut accuratiſſime demonſtravit Dodvellus, ut ipſarum utraque, vel Cycli initium ab anno 2. Olymp LIX. V C. Varroniano 212. inceperit: ac Boeotica quidem a 27. Ianuarii Iuliani die; Delphica vero, ſeu Pythica, a 26 Aprilis itidem Iuliani proceſſerit [1]: ut Pythici proinde Cycli, vel Octaeteridis Delphicae initium tribus omnino menſibus Octaeteridis Boeoticae initio poſterius eſſe debuerit: quod nimirum civilis ille Boeotorum annus a bruma, vel hiberno ſolſtitio; Delphicus autem a veris initio, ſive aequinoctio verno, duceretur [2]. Atque iſta quidem ſubtiliter ingenioſeque Dodvellus. At ubi Pythicos Ludos, a quibus Tetraeterides exordia ſumere, vel numerari conſueverant, anno *ſecundo* cuiuslibet Olympiadis celebratos fuiſſe contendit [3], eximio quidem, ac illuſtri Thucydidis teſtimonio ille innititur; ſed perſpicuis tamen certiſque teſtimoniis illis opponitur, quibus Pythiades non *ſecundis*, ſed *tertiis* ſolum, Olympiadum annis celebratas eſſe in Agoniſticis Diſſertationbus demonſtravi [4]. Itaque ſi Pythicae Tetraeteridis, vel Delphici Cycli exordium a Pythicis Ludis ipſis inceperit, ad Olympiadis LIX. annum 3 Vrbiſque Conditae 213. referendum erit.

Quo vero tempore, ſive Delphici anni menſe Pythiades ipſae agerentur, Agoniſtica Diſſertatione II. fuſius expoſui; ſimulque verum *Byſii* Delphorum menſis ſitum oſtendi; qui, licet a Scaligero [5] cum Attico Thargelione committatur, Munychioni tamen Attico, ut optime accurateque obſervavit Dodvellus [6], ita coniungi debet, ut Pythicus, ſimulque primus Delphici anni menſis haberi ille debeat.

Proxime poſt Byſium ipſum, adeoque ſecundo loco menſis alius conſtitui debet, cuius nomen, & ſitum Cl Dodvellus ex ineditis Ioannis Tzezae Scholiis ad Μεθομηρικῶν Fragmen-

(1) Dodv. Diſſert. V. ſect. 5. & 9. (2) Sect. 4. 6. 8. (3) Sect. 2. (4) Diſſert. II. Num. 12. (5) Emend. Temp. Libr. 1. Pag. 51. (6) Diſſer. V. ſect. 25.

mentum in lucem extulit (1). Etenim, cum Methomericorum Auctor *μέγα κύκλυς* dixiſſet, Scholiaſtes hic obſervavit *Μέγα κύκλυς τὰς Ὀλυμπιάδας ἔλεγον, ὅτι κατὰ πεντήκοντα μῆνας ἐτελῦντο τὰ Ὀλύμπια. Συνεςήσατο δ' αὐτὰ Ἡρακλῆς Πολέμων δὲ λυθείσας ες ὕςερον Φείδων κὴ Ἔφετος πάλιν ἀνεκτησαντο, Ἡρακλεῦ μηνὸς ὄντος ἐν Δελφοῖς, Ἀθήνησι δὲ Θαργηλιῶνος, ὀγδόη ἔ φθίνοντος ἡ Τροία ἑάλω.* *Cyclos magnos Olympiadas vocabant : quod Olympia quinquageſimo menſe redeunte peragerentur. Inſtituit autem illa Hercules Polemon; eademque mox intermiſſa Phidon, ac Iphitus iterum celebrarunt, cum Heraclius menſis Delphis ageretur, Athenis autem Thargelion, cuius deſinentis octava*, hoc eſt viceſima tertia, *die Troia diruta fuit.*

Quandoquidem vero cetera Delphicorum menſium nomina Scaliger, Petavius, ac Dodvellus ipſe ignorarunt, mihique nunc omnium primo quatuor eiuſmodi nomina ex Graecis Marmoribus affulſere, ipſorum ſingula ſubieciſſe nunc libet; ſimulque ſitum inquirere, quem menſes illi in civilibus Delphorum annis occupaverint. Illud hic tamen obſervari maxime velim quod ad Pylas, ſeu Delphos ipſos, Amphictyonum Conventus bis quotannis haberi conſueverat ubi Pylagorae a variis Vrbibus electi cogebantur, adeoque Conventus ille Πυλαια *Pylaea* dicebatur; ſimulque *Hieromnemones*, vel *Sacri Scribae* a ſingulis Vrbibus illis eligebantur, qui communia Conventus, vel Amphictyonum, Decreta exſcriberent, atque accuratiſſime conſervarent. Ex eiuſmodi vero Conventibus *τὴν μὲν ἐαρινήν, τὴν δὲ μετοπωρινὴν hunc quidem vernum, alium vero autumnalem* fuiſſe teſtatur Strabo (2); ipſoſque ineunte vere, & autumno peragi conſueviſſe ex Pauſania (3) doctiſſimi Viri iam viderant; quamvis & menſes, & menſium dies ignorarent. Ipſe omnium primus perſpicuo Aeſchinis teſtimonio opportunius alibi demonſtravi (4) quod vernus ille Amphictyonum Conventus inter *ſextamdecimam* Antheſterionis, & *viceſimamquintam* Elaphebolionis maniſeſtiſſime concludi debet: ut facile proinde Elaphebolionis menſis initio concedi vel adſcribi ille poſſit. Exinde vero facile inferri oſtendique poſſe iam dixi quod Conventus alter autumnalis ad Boedromionis initium referri debeat. Ceterum an uterque Conventus ille Amphictyonum apud Delphos ſolum haberi conſueverit; an

(1) Diſſ. V. ſect. 2. & Pag. 799. (2) Libr. IX. (3) Phocic. . . . (4) Diſſ. III. Num 23.

an vero potius Conventus unus *vere* apud Delphos, alius *autumno* apud Pylas, ſive Thermopylas, haberetur, ut Vandalius[1] ex Pauſania exiſtimavit, alii diligentius inquirant. Vernum certe Concilium non alibi, quam Delphis ipſis, cogi conſueviſſe ex pulcherrimo, eximioque Marmore manifeſtiſſime demonſtratur, quod ea quoque de cauſſa non proferam, ut exinde ceteris mox explicandis ſplendor aliquis oriatur. Inter alias Cyriaci Inſcriptiones iam pridem editas haec Pag. 29. Num. 201. exhibetur

Delphis

Θεοις

Επι. Αρισταγορα. Αρχοντος. εν. Δελφοις.
πυλαιας. ηρινης

Ιερομνημονουντων. Αιτολων. Πολεμαρχου. Αλεξα.
μενου. Δαμωνος

Diis

Sub Ariſtagora Archonte Delphis,
Conventu verno,
Hieromnemonum munere fungentibus Aetolis
Polemarcho vero *Alexameno Damonis* filio

Haec ipſa quoque Inſcriptio apud Rheineſium occurit[2] ex Mſſ. Cyriaci ipſius in Strabonem Scholiis; ſimulque in aeterno Gruteri Opere Pag. 129. num. 15. reperitur; quamvis ibi titulum iſtum praeſeferat *Achaiae ad Delphorum Vrbem in Templo Apollinis*; atque pro ηρινης tum in Grutero, tum in Appiano[3] quoque, quem Gruterus exſcripſerat, habeatur ηστης. Quid vero quod Gruterus ipſe Marmor illud iterum exhibet Pag. 1021. dicitque *in Cycladibus* inventum eſſe? ac Vandalius, qui utrumque Gruteri locum exprimit, non ωσης, ut Scaliger, non ηστης, ut Gruterus, ſed πυλαιας ετησιης *cum ibi Pylaea annua eſſet*, legendum aſſerit; *ita enim*, inquit, *certiſſime haec Inſcriptio duabus tantum literis inſertis ſuppleri debet*: cum tamen liberior illa Vandalii emendatio a ſuperiori Pauſaniae, Straboniſque teſtimonio, atque a perſpicuo Aeſchinis ſenſu maxime abhorreat, in quo nitide, diſerteque legitur Ἐπὶ ἱερέως Κλειναγόρυ, ἐαρινῆς Πυλαίας *Sub Sacerdote Clinagora, verno Pylaeo Conventu*. Itaque & in

(1) Differt. VI. Pag. 449. & 457. (2) Claſſ. I. Num. 241. (3) Pag. 500.

& in Gruteri, & in Rheineſii Marmore *ἐαρινῆς verno* certiſſime reſcribi debet; cum utrobique non duplex, ut Vandalius [1] exiſtimavit, ſed unicum potius idemque Marmor habeatur. Denique Marmor ipſum Cl. Muratorius ex ineditis Cyiriaci Schedis exhibuit Pag. 570. Num. 3. iterumque, ſed aliena veluti facie, Pag. 176. Num. 2. repraeſentavit

Delphis in Templo Apollinis
E Schedis Alexandri Marchionis Capponii
ARISTAGORA
PRINCIPE IN DELPHIS
CVSTODIAE RVRALIS
AD TEMPLVM SACRVM
CVRANTIBVS
POLEMARCHO ALEXAMENO, ET DAMONE

Quicumque latinam, barbaramve potius, Inſcriptionem iſtam cum ſuperiori graeca contulerit dubitare certe non poterit quin haec alterius verſio cenſeri debeat, miſerrima tamen atque mirifice depravata: quippequae graecae, purioriſque ſenſum perturbet, miriſque novarum vocum ambagibus obſcuret. Itaque praeclare, ac feliciter Muratorius ipſe iam viderat quod *e graeco converſa in latinum videtur Inſcriptio haec: nam* Principe *eſt Ἄρχοντος*. At ubi ſubdit: *Hinc autem diſcimus fuiſſe Delphis Archontes* Praefectos *Cuſtodiae Ruralis* imperitiſſimo interepreti nimium concedit, qui *ruralem cuſtodiam* iſtam effinxerat; ſimulque cetera graeci Marmoris verba mirifice perturbaverat; ſicuti Gruterianus etiam Interpres *πυλαιας ησιης Ianitrice Aſiae* reddiderat: perinde quaſi *Ἀσίας Aſiae* hic legi, inſerique poſſet. Atque iſta quidem de verno Amphictyonum Conventu, quem Delphis inenunte, ut opinor, Elaphebolione menſe haberi conſueverat; ut proinde facile Byſius Delphorum menſis, quem Plutarchus in [2] *initium veris* incidiſſe nitide, diſerteque teſtatur, proxime vernum Conventum illum exceperit; niſi fortaſſe Byſius cum Elaphebolione, vernoque Conventu coniungi, & Heraclius *tertius* Delphici anni menſis haberi debeat.

Men-

(1) Pag. 455. (2) Quaeſt. Graec. Num. 9.

Menſis alterius nomen, ſimulque ſitus ex alio Delphico Marmore deprehendi poteſt, quod in editis Cyriaci Inſcriptionibus Pag. 31. Num 207. occurrit:

Delphis

Αρχοντος. Αγιωνος. του. Πολυκλειτου.
μηνος. Θεοξενιου
βυλευοντων. ταν. δευτεραν. εξε. Αριστοβουλυ
Αριστωνος. του. Δαμοφανεος.
Archonte Agione Polycliti filio
menſe Theoxenio
Senatoribus in ſecundo Semeſtri
Ariſtobulo Ariſtonis f. *Damophanis* n.

Ita nimirum aliorum Marmorum praeſidio & exemplo Ariſtobuli dignitatem explicandam eſſe coniecerim: quemadmodum in tertio verſu, Maffeio duce, ἑξάμηνον *Semeſtre* ſupplendum exiſtimo; ut nempe ſecundum in Delphico Senatu *Semeſtre* exprimatur. Quamvis enim Muratorius, qui Marmor ipſum ex Barberinis Cyriaci Schedis exhibet Pag. 591. Num. 3. cum hoc titulo *Apud Delphos in pariete Amphitheatri*, legerit ΕΞΕ, ideoque reddiderit *Conſiliariis ſecunda vice ex Quinque*; perinde quaſi apud Delphos V. Viri Senatorum munere fungerentur; perſpicuum eſt tamen in iſto, ac in Marmoribus etiam aliis non *quinque*, ſed pauciores ſolum, Delphicae Vrbis Senatores recenſeri. Itaque ΕΞΑΜΗΝΟΝ *Semeſtre* cum Maffeio retineri debet; niſi fortaſſe cui libeat, aut ΕΞΕΔΡΑΝ *Conſeſſum*, aut ΕΞΕΚΚΛΗΣΙΑΝ *Concionem*, quod initio ſuſpicabar, reſcribere; ut altera nempe Delphicorum Senatorum Concio, ſecunduſque Conventus exprimatur. Ceterum, ſive Concio, ſive Conventus, ſive Semeſtre intelligatur, Theoxenius ille facile extremis civilis anni menſibus inſcribi poterit; ut nempe vel *ſextum*, vel ex ſequentibus aliquem locum occupaverit.

Proxime poſt menſes illos, quorum ſeries, aut ſitus aliqua ratione conſtitui, oſtendique poteſt, menſes alii ſunt recenſendi, quorum quidem nomina perſpicue in Graecis Marmoribus obſervavi; ſed facile tamen divinare vix poſſim cui nam

loco in civilibus Delphorum annis ſint adſcribendi. Cyriacus Pagin. 9. Numer. 67. hoc Marmor exhibet

Apud Phoceam Pythiam prope Delphos

Αρχοντος. εν. Δελφοις. Τ. Φλαβιȣ.
 Πολλιανȣ. μηνος
Ειλαιȣ. ΙΒ. βȣλευοντων. δε. τας. πολιος.
 Επινεικȣ. τȣ. Ευδωρȣ
Bonae Fortunae
Archonte in Delphis Tito Flavio
 Polliano menſis
Ilaei duodecima die. *Conſiliariis autem Vrbis*
 Epinico Eudori filio

Marmor ipſum Cl. Muratorius [1] ex Barberinis Cyriaci Schedis edidit, in quibus non Τ. Φλαβιȣ Πολλιανȣ *Tito Flavio Polliano*, ſed τȣ̃ Φλαβίȣ Πολλ ανȣ *Flavio Polliano*, & Ειλαȣ *Eilao* legitur.

Bucatii quoque Delphici menſis nomen apud Cyriacum ipſum occurrit Pag. 29. Num 200.

Delphis

Αρχοντος Καλλικρατȣς μηνὸς Βȣκατιȣ
Archonte Callicrate, menſe Bucatio

In Barberinis Cyriaci eiusdem Schedis, quas Muratorius [2] exſcripſit, Marmor ipſum *Delphis iuxta maximum Amphitheatrum* exſtitiſſe dicitur, primuſque verſus ita legitur μην... Βȣκατιȣ...

Cyriacus ipſe *Domi* menſis nomen in alio Marmore memoratum exhibuit Pag. 32. Num. 212.

Apud Daulidem Civitatem in Phocide

Τȣ. πατρωνος. βȣλαρχεοντος. Καλλικλευς.
 μηνος. Δομȣ

quae Muratorius Barberinas Cyriaci Schedas exprimens ita reddidit: *Patrono, ac Praeſide Senatus Callicle, menſe Domo*.

(1) Pag. 134. Num. 2. & Pag. 593. Numer. 1. (2) Pag. 593. Num. 1.

mo. Itaque, cum Daulis, Delphorum inſtar, in Phocide contineretur, atque a Delphis exiguo ſolum ſpatio diſtaret [1], menſis ille non Daulidi proprius, ſed Delphicus etiam, habendus erit.

Quid vero ſi tres menſes alios, qui in graecis Cyriaci Marmoribus affulſere, Delphicis ipſis accenſendos eſſe nunc dixerim? In editis Cyriacis Schedis Pag. 33. Num. 220. haec Inſcriptio reperitur: *Ad Aegoſcbeniam, quam Capream vocant*.

Αρχοντος. Διοκλευς. τυ. Σιμμιυ. μηνος.
Συνελιυ. Αυγονος. ομολογου.
πεντεκαιδεκάτῃ
Arcbonte. Diocle Simmii filio *menſe*
Synelio . . . .
decima quinta die.

Altera quoque Inſcriptio ibidem a Cyriaco reperta fuit, ac Pag. 33. Num. 221. exhibetur

Ενγεδονος. Αρχοντος. μηνος. Θηλυθιυ.
πεντεκαιδεκατη
Πολις. Κοατονος. αντιθησιν. την. ιδιαν.
θεραπαιναν. Καμα ιεραν. τη. Αρτεμιδι
Engedone Arcbonte menſis Tbelutii
decima quinta die
Polis Coatonis fil. *dicat ancillam ſuam*
Cama ſacram Artemidi

Muratorius, qui Pag. 591. Num. 4. Marmor ipſum iuxta ſuperius exemplar edidit, Pag. 140. Num. 4. ita iampridem expreſſerat

Εντεδονονος Αρχοντος μηνὸς Θελυθιυ
Entedonone Arcbonte, menſe Tbelutbio

Quandoquidem vero in ſuperiori Cyriaci Marmore Cama quaedam ancilla Artemidi, ſive Dianae conſecrata memoratur, ita poſtrema Marmoris verba facili perſpicuoque ſenſu reddenda eſſe putaverim

 Polis

(1) Strabo Lib. IX.

Polis Coatonis filius *dedicavit ancillam*
ſuam Camam ſacram Dianae

Quamvis enim Cl. Muratorius reddiderit *Civitas Coatonis* Vrbemque illam Cytherae proximam, atque a Stephano *Cothonis* nomine nuncupatam putaverit; *Cotyaion* etiam Phrygiae Vrbem in vitiato Marmore expreſſam eſſe coniecerit; ac Leichius ipſe in *Coatonis* voce Vrbis alicuius nomen latere dixerit; longe tamen veriſimilius exiſtimo Polis non aliud, quam proprium Viri alicuius nomen fuiſſe, qui Camam ancillam ſuam Artemidi conſecraverit.

Cum autem Aegoſchenia illa, ſive, ut accuratius a ceteris Scriptoribus appellatur, *Aegoſthenia* Phocidi coniuncta, Daulidi, Delphiſque proxima foret, nihil certe veriſimilius eſſe unquam poterit, quam menſes in utroque Marmore memoratos a Delphenſibus etiam uſurpatos eſſe; ideoque *Synelium*, ac *Thelutium* Delphicis menſibus aliis accenſendos eſſe.

Non facile vero ego dixerim an eodem ipſo iure civilibus Delphorum menſibus adiungi poſſit *Dionyſius* ille, qui in alio Cyriaci Marmore Pag 7. Num. 59. atque a Muratorio Pag. 192. Num. 2. memoratur

In Achaia apud Naupactum.

Γραμματευοντος Θεαροις Αησετωνος τυ Αριςονυμου
μηνις Διονυσιυ

Scribam agente in Thearis Aeſetone Ariſtonymi filio
menſe Dionyſio

Cum tamen Strabo (1), ceterique Scriptores omnes Naupactum, & Amphiſſam in Locride ſitam eſſe teſtentur, atque Amphiſſa ad Criſſaei campi vertices collocata Delphis finitima foret, non immerito ſuſpicari quis poſſit Vrbes illa non alios, quam Delphicos, menſes uſurpaſſe; ideoque facile *Dionyſium* illum ceteris Delphorum menſibus accenſendum eſſe.

XVII. *Eli-*

(1) Lib. IX.

XVII.

Elidenſes , aut *Olympici*

Plurima, quae ad civiles Elidenſium Cyclos, atque Periodum ſpectare poterant, in Agoniſticis Diſſertationibus opportunius expoſui ubi de Ludis Olympicis, ac tempore, quo celebrari conſueverant, ageretur. Oſtendi nimirum civiles Elidenſium annos a novilunio, quod aeſtivo ſolſtitio proximius fuerat, incepiſſe [1]; adeoque primum Elidenſium menſem, cuius plenilunio Olympici Ludi peragebantur, in Hecatombaeonem Atticum, ſimulque Loum Macedonicum, incidiſſe. Inſtituta vero Metonis Enneadecaeteride hanc ab Elidenſibus etiam uſurpatam eſſe perſpicue eruditeque oſtendit Dodvellus [2]: idque facile ex inſigni quoque Pindarici Scholiaſtae teſtimonio deduci poſſet, quod inferius proferetur, ubi perſpicue embolimorum menſium varietas uſurpata conſpicitur; ſi tamen menſes ab illo memorati ad Elidenſem annum ſpectaverint, ut Dodvellus ipſe putaverat. Quod vero ad Elidenſium Menſes attinet, tria ſolum ipſorum nomina Scaliger omnium primus feliciter obſervavit; ipſorumque ſitum in civilibus Elidenſium annis Dodvellus expoſuit [3]. Itaque ex Scaligeri, ſimulque Dodvelli hypotheſi *nonus* Elidenſium menſis erat *Elaphius*. Siquidem Pauſanias, qui ſacro cinere Olympii Iovis aram *decimanono* Elaphii menſis die perlini conſueviſſe dixerat [4], Saturni ſacra κατὰ ἰσημερίαν τὴν ἐν τῷ ἦρι Ἐλαφίῳ μηνὶ παρὰ Ἐλείοις [5] *circa aequinoctium vernum Elaphio Elidenſium menſe* peragi teſtatur; adeoque Elaphium ipſum in aequinoctium vernum incidiſſe docet: ut *nonum* proinde locum poſt primum ſolſtitialem menſem Scaliger illi conceſſerit [6].

Reliqua duo Elidenſium menſium nomina Pindari Scholiaſtes conſervaſſe videtur, ubi de Ludis Olympicis, ipſorumque tempore diſſerens ait: γίνεται δὲ ὁ ἀγὼν ποτὲ διὰ τεσσαράκοντα ἐννέα μηνῶν, ποτὲ δὲ διὰ πεντήκοντα, ὅθεν καὶ ποτὲ μὲν τῷ Ἀπολλωνίῳ μηνὶ, ποτε δὲ τῷ Παρθενίῳ ἐπιτελεῖται [7]. *Fit autem certamen quandoque*

poſt

(1) Dodv. Diſſert. IV. ſect. 3. (2) Sect. 0. (3) Diſſert. IV. ſect. 12. (4) Eliac. I. c. 13. (5) Eliac. II. c. 20. (6) Emend. Temp. Libr. I. Pag. 41. (7) Ad Olymp. III. Pag. 40.

poſt elapſos quadraginta novem menſes , quandoque poſt quinquaginta ; unde interdum menſe Apollonio, interdum Parthenio celebratur. Itaque Dodvellus , quamvis Apollonium , Partheniumque menſem ad Delios referri poſſe putaverit [1] , longe tamen veriſimilius exiſtimat ab Elidenſibus uſurpatos eſſe; eamque Periodum , ſive Octaeteridem ſubtiliter excogitavit, in qua *tertius* , *quintus*, & *octavus* annus embolimaei, ceteri communes forent.

Hinc poſtremus primae Tetraeteridis annus communis erat ,atque Apollonio communi menſe exibat; adeoque Ludi exactis 49. menſibus inſtaurabantur; in altera vero, quae binos embolimaeos complectebatur, poſtremus annus embolimaeus eſſe debebat, unde non Apollonio, ſed Parthenio potius velut embolimo vel decimotertio menſe deſinebat; ideoque poſt 50. menſes iterum Olympici Ludi redire, vel inſtaurari debebant.

Ingenioſam hanc tamen clariſſimi Viri hypotheſim , in qua Ludorum celebritas in ultimum, ac embolimum civilis anni menſem prorſus immerito coniicebatur, perſpicuis alibi characteribus, ipſoque Dodvelli teſtimonio confutavi. Etenim diligens Scriptor ille , quamvis ingenio, liberiorique coniecturae indulgens Octaeteridem illam excogitaverit , in qua Ludi Olympici extremo ſolum civilis anni menſi affixi forent , alibi tamen perſpicue diſerteque iam dixerat quod *a novilunio poſt ſolſtitium proximo Elidenſis anni initium erat repetendum* [2], atque *Olympiadum anni apud Elidenſes non a civili plenilunio, qui dies erat Ludorum ultimus , menſis autem civilis decimus, ſextus ſupputandi ſunt; ſed a die menſis illius primo, qui menſis erat etiam apud illos civilis anni primus* [3]. Ita propemodum Petavius [4] ipſe civiles, ac Olympicos Elidenſium annos a menſis illius initio, veluti cardine , ducendos eſſe putavit , quo Olympiadem agebantur ; ut olympicus nimirum menſis primum in menſium ordine locum occupaverit. Scaliger etiam, qui primus hanc verae Chronologiae facem extulit, menſem illum in civilibus Elidenſium annis *primum* eſſe cenſuit, in quem Olympici Ludi inciderent; & olympicos annos incepiſſe dicit *a neomenia Hecatombaeonis Attici, aut primi menſis Elidenſis, ſive Olympici, cuius nomen*

(1) Sect. 13. (2) Differt. IV. ſect. 3. (3) Ibi ſect. 2. & 11. (4) Doctr. Tempor. Libr. 1. c. 12. & 15.

men ignoramus[1]; quamvis huius opinionis immemor, ſibique non conſtans alibi dixerit *Eleos initium priſci anni a bruma*, *Ludicrum autem Olympicum a diebus aeſtivis iniiſſe*[2]: perinde quaſi apud Elidenſes in civilis anni principio varietas aliqua irrepſerit: quod nullo tamen Veterum teſtimonio oſtendi poteſt. Itaque Parthenius, & Apollonius ille, qui a Pindari Scholiaſte memoratur, neque ad Delios, neque ad Elidenſes ipſos referri poterit; nihilque veriſimilius haberi unquam poterit, quam menſes illos ad eam Vrbem aut Gentem referendos eſſe, ex qua Scholiaſtes ille prodierat; qui verum proinde Ludorum tempus non Deliis, aut Elidenſibus, ſed patriis ſolum notioribuſque, menſibus expreſſerit: quod a Scaligero quoque obſervatum eſſe conſpicio. Nihil eſt autem cur in exploranda, divinandaque potius Scholiaſtae ipſius, adeoque menſium illorum, patria nunc immorer. Nonnulla, quae divinando fere conieceram, in Agoniſtica Diſſertatione I. opportune iam protuli, ut menſes illos aut Ceis, aut Cilicibus adſcribi poſſe indicarem.

XVIII.

Epheſii

Qua Periodo, quibuſve Menſium nominibus Epheſii uterentur facile conici vel definiri certe non poterit; cum pauciſſima ipſorum monimenta ad haec uſque tempora pervenerint; atque in paucis illis, quae nobis occurrunt, aliqua varietas, atque perplexitas obſervetur. Itaque ſingula Epheſiorum menſium nomina primum complectar, quae mihi tum ex Scriptoribus, tum ex Graecis etiam Marmoribus affulſere; deinde vero breviſſime exponam qua fortaſſe Periodo, quibuſve Cyclis Epheſii variis ſubinde temporibus uſi videantur.

Ac initio quidem *Laeneon* Epheſiorum menſis in eximio quodam Pſephiſmate nobis occurrit, quod anno 3. Olymp. CLXXXIII. ſive V. C. 709. in Iudaeorum gratiam editum fuit, atque a Ioſepho Libr. XIV. Antiq. c. 10. n. 12. exhibetur Ἐπὶ Πρυτανέως Ἀρτεμῶνος, Ληναιῶνος πρώτῃ *Sub Prytane Artemone*, *Lenaeonis* menſis *prima* die. Prytanis nomen Pſephiſmati inſcriptum

(1) De Emend. Tempor. Lib. I. Pag. 39. (2) Libr. IV. Pag. 299.

ptum nihil moror. Quamvis enim Epheſiorum Numis vel Α'ρχιερέως *Sacerdotis maximi*, vel Γραμματέως *Scribae* nomina inſculpi conſueverint, ut opportunius alibi obſervavi [1]; fieri tamen interdum potuit ut Epheſii Decretis ipſis, Rhodiorum, & Corcyraeorum inſtar, *Prytanis* potius nomen inſcriberent: ſicuti in Epheſino Marmore [2] *Prytanis*, ſimulque *Sacerdotis Maximi* nomen praefixum conſpicitur: Ε'πὶ Πρυτανέως Κλαυδίου Τιτιάνου Δημοστράτου υἱοῦ, Α'ρχιερέως ἱερατεύοντος Σοσσιάνου. *Sub Prytane Claudio Titiano Demoſtrati filio, & Sacerdote Maximo Soſſiano.* Quandoquidem vero Epheſii, ac plerique Iones Athenienſium colonia fuerant; ut innumeris Scriptorum teſtimoniis erudimur; ac Proclus de Lenaeone veteri Athenienſium menſe differens ait quod Ι'ώνες τοῦτον οὐδ' ἄλλως, ἀλλὰ Ληναιῶνα, καλοῦσιν [3] *Iones huc non aliter, quam Lenaeonem, appellant*, non immerito ſuſpicari quis poterit Lenaeonem hunc ab Epheſiis uſurpatum ex ipſa Athenienſium Periodo, vel antiqua menſium Atticorum ſerie, profluxiſſe; ut, cum Attici menſem illum, quo Lenaea Feſta agebantur, non veteri, ſed novo potius Antheſterionis nomine vocare conſueverint, Epheſii tamen, aliique Iones antiquo potius hunc nomine deſignaverint.

Alterius Attici menſis nomen ab Epheſiis ipſis uſurpatum in illorum Marmore nobis occurrit, quod ex inedito Chishulli Opere, altera nimirum *Antiquitatum Aſiaticarum* Parte, Cl. Maffeius exhibuit [4]. Quamvis enim in Epheſino hoc Marmore menſis nomen, ac dies Siglis exprimatur; perſpicue tamen certoque, Maffeio duce, legendum eſt μηνὸς Ποσειδεῶνος ἡμέρᾳ πέμπτῃ ἀπιόντος. *menſis Poſideonis die quinta abeuntis*, ſexta nimirum ac viceſima. Itaque, cum Iones ac Epheſii ab Athenienſibus originem, plurimoſque ritus acceperint; atque in duobus monimentis illis *Lenaeonis*, ac *Poſideonis*, Atticorum ſcilicet menſium, nomina occurrant, nihil fortaſſe veriſimilius haberi poterit, quam ceteros etiam Epheſiorum menſes Athenienſium menſium nominibus appellatos eſſe; ideoque Epheſios eandem prorſus Periodum, idemque civilis anni initium, quae ab Athenienſibus adhiberi conſueverant, uſurpaſſe.

At in

(1) Diſſer. XII. Num. 20. (2) Smith. Notit. Eccleſ. Aſiae Pag. 50. (3) In Heſiod. Oper. (4) De Siglis Pag. 61.

At in veteribus Monimentis aliis non Atticos, ſed Macedonum potius, menſes ab Epheſiis uſurpatos eſſe conſpicio: Etenim Ioſephus ipſe, Decretum aliud exhibet, in quo dicitur Ψήφισμα Ἐφεσίων. Ἐπὶ Πρυτανεως Μηνοφίλȣ, μηνὸς Ἀρτεμισίȣ τῆ προτέρᾳ (1) *Decretum Epheſiorum. Sub Prytane Menophilo; menſis Artemiſii prima* die. Ita Muratorius eximium Marmor Epheſi repertum affert Pag. 579. Num. 1. in quo de maximo apud Epheſios Dianae cultu dicitur: ϗ τȣ̃το δὲ μέγισον τȣ̃ περὶ αὐτὴν σεβασμȣ̃ ἐςιν τεκμήριον, τὸν ἐπώνυμον αὐτῆς εἶναι μῆνα καλȣ́μενον πάλιν (leg. πάλαι) μὲν Ἀρτεμίσων, παρα δὲ Μακεδοσιν, ϗ τοῖς λοιποῖς Ἔθνεσι τοῖς Ἑλληνικοῖς, ϗ ταῖς ἐν ἀυτοῖς πόλεσιν, Ἀρτεμίσιον, ἐν ᾧ μηνὶ Πανεγυρεις ται ϗ ἱερομηνιαι ἐπιτελȣνται. *Maximum vero erga eam cultus ſignum eſt; quod Menſis eius nomine vocetur, qui olim Artemiſon dicebatur; ſed apud Macedones, & reliquas Graecas Gentes, tum etiam in earum Vrbibus Artemiſius: quo menſe conventus & Sacrificia aguntur*; tandemque decernitur ut toto *Artemiſio* menſe tum Sacra, tum *Artemiſii Ludi* magnifice celebrentur.

Denique in Saviliano Codice Epheſiorum Περίτιος *Peritius* cum Macedonum, & Arabum Audynaeo, Athenienſium Poſideone, ac Romanorum Ianuario committitur. Itaque, cum *Artemiſius*, ac *Peritius* etiam, Macedonici menſes fuerint, facile Epheſii, aliorum fere Graecorum inſtar, Macedonicos ita menſes recepiſſe videntur, ut menſium ſeries, aut ordo Epheſiis uſurpatus unico menſis ſpatio Macedonicorum Menſium ſeriem praeceſſerit; hoc eſt, cum Macedones Europaei civiles annos a Dio, veluti menſium *primo*, ducerent; Epheſii, Syro Macedonum inſtar, primum menſem non Dium, ſed Hyperberetaeum, appellaverint: ut accuratius oſtendam ubi de Macedonum menſibus agendum erit.

XIX.

Iudaici

Quamvis civiles Iudaeorum Menſes, ipſorumque Periodus ad Graecos referri, variiſque Graecorum Vrbium Menſibus accenſeri non debeant; cum tamen a Ioſepho, aliiſque Grae-

(1) Loc. cit. num. 25.

Graecis Scriptoribus ſubinde memorentur, atque cum Macedonicis a Cl. Dodvello [1] accuratiſſime exponantur, ſolam ipſorum ſeriem, atque cum Macedonicis ipſis conſenſum ex variis Ioſephi teſtimoniis ſubieciſſe nunc iuverit. Ceterum quae de variis Iudaeorum Cyclis, atque Periodo diſputari nunc poſſent, ex uberrimis Scaligeri [2], Petavii [3] ac Dodvelli [4] fontibus hauriantur.

I.	Niſan cum	*Xanthico* Antiqu. I c. 3 II. c 6 III. c. 9. 10. XI 4.
II.	Iiar	*Artemiſio* Antiqu. VIII. c. 2.
III.	Sivan	*Daeſio*
IV.	Tammuz	*Panemo*
V.	Ab	*Loo*, & *Hecatombaeone*. Antiqu. IV. c. 4.
VI.	Elul	*Gorpiaeo*
VII	Tisri	*Hyperberetaeo*. Antiqu. III. c. 10. VIII. 2.
VIII.	Marcheſvan	*Dio* Antiqu. I. c. 4
IX.	Kisleu	*Appellaeo*. Antiqu. XII. c. 7. & 11.
X.	Tebeth	*Audynaeo*
XI.	Sebat	*Peritio*
XII.	Adar	*Diſtro*. Antiqu. IV. c. 8. XI. c. 6.

XX.

Laconici

Civilis Laconicus annus, ut ex variis Thucydidis, aliorumque Scriptorum teſtimoniis demonſtravit Dodvellus [5], incipiebat *ab aequinoctio autumnali, vel ab illo potius civili novilunio, quod pro Cycli lege aequinoctium illud proxime ſequi cenſebatur*: ut proinde Laconici civilis anni principium in Boedromionem Atticum incidiſſe debuerit. Hinc Ephori, qui Spartae quotannis eligebantur, ita cum Athenienſium Archontibus, vel annuo ipſorum magiſtratu, committi debent, ut Archonticus annus, ſive antiquitus a Gamelione, ſive poſt Olymp. LXXXVII. ab Hecatombaeone menſe inchoatus, in duos Ephororum annos incideret. Ex duodecim vero menſibus, quibus civilis ſimulque lunaris Laconicus annus conſtabat, *quin-*

(1) De Cyclis Diſſert. IX. (2) Emend Tempor. Lib. II. (3) Libr. II. (4) Diſſert. IX. ſect. 21. (5) Diſſ. VIII. ſect. 5.

quinque ſolum apud Scriptores memorantur. Duorum nomina immortalis Scaliger [1] omnium primus obſervavit; quamvis aliorum nomen, ſitum, aut ordinem non expreſſerit: quod maxima deinde ingenii gloria ſubtiliter a Dodvello factum conſpicimus. Itaque iuxta Dodvellum ipſum quinque priores Laconum menſes nobis hactenus incompertos ſequitur

VI. *Geraeſtus*. Etenim Thucydides inducias illas deſcribens, quae anno 3. Olymp. LXXXIX. inter Athenienſes, ac Lacedaemonios ſancitae ſunt, *quartamdecimam* Elapheboliōnis Attici diem cum *duodecima* Geraeſti Laconici die committit [2]. Quod vero Geraeſtus ille Laconicus *biemalis* eſſet, exinde quoque coniecit Dodvellus quod Geraeſtia Feſta Neptuno ſacra a Geraeſtis Euboeae populis *bieme* peragerentur, ut Pindari Scholiaſtes ait [3]: *a civitate vero*, inquit Dodvellus, *Euboica Geraeſto, & ſacris inde, ni fallor, acceptis nomen menſis exiſtimo fluxiſſe Laconici* [4].

VII. *Artemiſius*. Menſis huius nomen, ſimulque ſitum oſtendit Thucydides, qui Athenienſium, ac Lacedaemoniorum Foedera anno 3. Olymp. LXXXIX. inita deſcribens *quartum* deſinentis Artemiſii cum *ſexto* Elapheboliōnis Attici ſimiliter deſinentis die committit [5]. Itaque Dodvellus [6] optime concludit Artemiſium, niſi fortaſſe pro Laconici Cycli lege embolimi dies obſtarent, Munychioni Attico reſpondiſſe: alioquin, cum Elapheboliōne coniungi ille poterat, ut ſuperius eſt obſervatum.

VIII *Phlyaſius*. Laconici menſis huius nomen fuiſſe Scaliger omnium primus ex Stephano [7] deprehendit; nihilque tamen de ipſius ſitu definivit: fortaſſe quod Stephani teſtimonium ſitum illum exigere videretur, qui ab aliis Laconum menſibus occupatur. Aſſerit enim Stephanus quod in Phlyaſio Laconum menſe *τῦς τῆς γῆς καρπὺς ἀκμάζειν συμβέβηκε terrae fructus vigere*, vel maturi eſſe, *ſolent*. Dodvellus plurima ſubtiliter, ac ingenioſe congeſſit ut octavum ipſi locum tribueret, adeoque cum Thargelione Attico committeret. Fortaſſe tamen Scirrophorioni potius, Romanoque Iunio reſponderit, quo meſſes praeſertim adultae eſſe ſolent.

(1) Emend. Tempor. Libr. I. Pag. 57. (2) Lib. IV. c. 118. 119. Vid. Diſſert. III. Num. 9. (3) Ad Olymp. XIII. pag. 154. (4) Diſſer. VIII. ſect. 16. (5) Lib. V. c. 19. (6) Diſſert. VIII. ſect. 16. (7) In Φλυῦς.

X. *Hecatombaeus*. Aſſerit Heſychius in illo Hyacinthia Feſta Lacedaemone celebrari; additque Meurſius [1] Hecatombaea quoque Straboni [2] memorata in illo fortaſſe peragi conſueviſſe, indeque menſi nomen inditum fuiſſe. Itaque Dodvellus [3] ipſum *decimo* loco conſtituit, atque Attico Hecatombaeoni coniungit. Verum Xenophon cum Iſthmia, quae anno 3 Olympiadis XCVI. peracta fuerant, memoraſſet, aſſerit paucos poſt dies Hyacinthia Spartae incidiſſe, quae tribus omnino diebus peragi conſueviſſe ſcribit Athenaeus [4]. Itaque, cum Iſthmia exeunte Munychione, vel affecto Thargelione Attico agerentur, Hyacinthia Feſta exeunti Thargelioni Attico tribui debent; adeoque Laconum Hecatombaeus cum Thargelione committi, & octavo loco conſtitui debet.

XI. *Carnius*, Menſem hunc, ſimulque *Carnia* Feſta, quae in illo Spartae agebantur, memoravit Thucydides [5], cuius teſtimonia Meurſius, ac Dodvellus protulere. Ipſum vero Metagitnioni Attico reſpondere exinde clariſſimi Viri deducunt quod Plutarchus in Nicia nitide diſerteque Carnium Syracuſanorum menſem cum Metagitnione contulerit; adeoque, cum Siculi Corinthiorum quidem coloni, ſed origine tamen, Lacedaemoniorum inſtar, Dorienſes eſſent, iisdem menſium nominibus, eodemque facile menſium ordine uſi videantur. At eiuſmodi argumenti, vel coniecturae genus lubricum, ac incertum eſſe Dodvellus ipſe iam noverat: idque ſubinde variis exemplis opportune oſtendetur, quibus perſpicue erudimur finitimas etiam cognataſque Gentes variis menſium nominibus, varioque cognominum menſium ſitu uti conſueviſſe; ut proinde ex menſis alicuius apud Gentem aliquam ſitu, idem apud aliam ſitus inferri certe non poſſit.

Laconici tamen Carnii ſitum optime a Dodvello conſtitutum eſſe perſpicuo Herodoti, ſimulque Plutarchi teſtimonio confirmari poſſe putaverim. Aſſerit enim Herodotus [6] quod ubi Xerſes Thermopylas adventaret, & contra ipſum Graecorum exercitus ex variis Peloponneſi partibus conſcriberetur, Olympia, ac Carnia celebrabantur. Plutarchus vero, quamvis Herodotum in Lacedaemonios iniquiorem eſſe contendat, tacite tamen concedit quod ubi Leonidas Spartanorum rex ad

(1) Miſcell. Lacon. III. c. 8. & II. c. 14. (2) Libr. VIII. Euſtath. ad Dionyſ. (3) Diſſert. VIII. ſect. 17. (4) Lib. IV. c. 7. (5) Lib. V. c. 54. (6) Libr. VII.

ad Thermopylas mortis diſcrimen ſubivit, Spartani ipſi Olympiis, Carniiſque celebrandis incumbebant [1]. Itaque, dubitari non poterit quin Carnia Feſta, quae plenilunio peragi conſueviſſe teſtatur Euripides, proximo poſt Olympia menſe ſucceſſerint; adeoque, cum Olympia in Hecatombaeonis Attici ſimulque, ut vidimus, Hecatombaei Laconici medium inciderent, Carnius menſis Hecatombaeo ſubnecti, Atticoque Metagitnioni coniungi debet. Certius id etiam, longeque illuſtrius ex alio Herodoti ipſius loco deduci poſſe videtur, ubi Salaminiae pugnae tempore Olympia, ſimulque Carnia peracta iam fuiſſe teſtatur [2]. Itaque, cum Salaminia pugna in *viceſimum* Boedromionis Attici diem inciderit, ut ex Plutarcho iam monui, Carnia Feſta non Boedromioni ipſi, ſed praecedenti potius Metagitnioni, adſcribi debent; ideoque Carnius menſis cum Metagitnione committi.

Ceterum Carnia *novem* diebus duraſſe Dodvellus ex Athenaeo [3] demonſtravit [4]; ipſorumque initium in *ſeptimo* Carnii menſis die collocavit: quamvis alibi, ſed immerito tamen, plenilunio potius adſcripſerit [5]. Plutarchus [6] certe Carneadem *ſeptimo* menſis die, ſimulque Carniorum Feſtorum tempore, natum eſſe teſtatur. Itaque, ſi Carnia Cyrene in Carneadis patria, Lacedaemoniorumque colonia eodem tempore, ac Spartae, peracta fuerint, ipſorum initium ad *ſeptimum* menſis diem revocandum eſſe videtur.

Atque iſta quidem de civilibus Laconum annis, ipſorumque menſibus, quorum nomina veteribus Scriptoribus memorantur. Siquidem nullus Laconum menſis ex Graecis Marmoribus, quae lucem hactenus adſpexerint, exſculpi poteſt; cum nullum eiuſmodi Marmor afferri poſſit, quod ad Lacones ipſos ſpectaverit. Video quidem clariſſimum, atque immortalem virum Scipionem Maffeium eximium quoddam auroque contra aeſtimandum Marmor, quod a Grutero [7] iampridem editum Maffeius ipſe italice reddidit, doctiſque adnotationibus illuſtravit [8], ad Spartam, veluti patriam, revocaſſe: quod in illo nimirum ſemel iterumque *Ephori* nominentur; eiuſmodi vero Ephororum nomen, ac dignitas ut cla-

(1) De Herod. Malign. (2) Lib. VIII. (3) Lib. IV. c. 9. (4) Annal. Thucyd. ad an. $\frac{1}{2}$ Olymp 90. (5) Diſſert. VIII. ſect. 17. (6) Symp. Lib. VIII. quae. 1. (7) Pag. . . . (8) Tradutt. Italia.

clariſſimus Scriptor ille putavit, non variis in locis, ut Archontes, ſed Spartae ſolum, adhiberetur; quemadmodum prorſus ante Maffeium Prideauxius [1] ipſe eodem, ut arbitror, argumento vel charactere Marmor iſtud Laconicum eſſe iam dixerat. Quod ſi Marmor illud vere Laconicum exiſtimetur, ceteris Laconum menſibus hactenus exploratis tres alii adiungendi iam forent, *Delphinius* nempe, *Dioſthius*, ac *Eleuſinius*, qui ſemel iterumque in praeſtantiſſimo hoc Marmore nominantur. Tantum tamen abeſt ut Marmor illud ex ſolo *Ephororum* nomine ad Spartam ipſam veluti patriam referri repente poſſit, quod Prideauxius, & Maffeius coniicerant; ut perſpicuis potius characteribus aliis oſtendi poſſit ad Lacones ipſos ſpectare minime potuiſſe.

Ac primo Dorica quidem dialectus a Lacedaemoniis uſurpata ubique fere in illo conſpicitur; ſed peculiares tamen Laconum formulae, vocumque inflexiones, quarum exempla plurima collegit Meurſius [2], atque in celebri Laconum Decreto contra Timotheum apud Gronovium [3], Chiſhullum [4], alioſque occurrunt, in hoc Epictetae Marmore non obſervantur: quamvis una prorſus eademque vox in Decreto contra Timotheum ſimulque in Epictetae Marmore adhibeatur. Plurima quoque in Epictetae Marmore ſubinde occurrunt, quae a ſeverioribus Laconum inſtitutis perſpicue abhorrent. Ita praecipitur ut virorum mulierumque coetus quotannis cogatur *ad condolendum*; ut Muſeum defunctorum ſtatuis exornetur; ut libationes, & ſacra ipſorum manibus offerantur; ut 210. drachmae quotannis in ſacris eiuſmodi, atque conviviis celebrandis inſumantur. Quis vero ſumptus, ſolemneſque ritus illos cum Laconum legibus conciliaverit, qui luctum undenis diebus circumſcribere iubebantur [5], ſacra quamminimo ſumptu facere conſueverant [6]; atque iis ſolum monumenta, tituloſque breves erigere permittebantur [7], qui patriae amore in bello interierant? Haec qui ſecum ipſe perpenderit nullus hic dubito quin Epictetae Marmor ad quamlibet potius Vrbem aliam, quam Lacedaemonem, referre debeat.

Quandoquidem vero ſolum *Ephori* nomen Marmori inſcriptum

(1) Marm. Oxon. Pag. 27. (2) Miſcell. Lacon. Lib. III. c. 5. (3) Tomo V. in Praef. (4) Antiq. Aſiat. pag. 128. (5) Craigius Lib. III. Tab. I. Inſtit. 10. (6) Ibi Inſtit. 2. (7) Ibi Inſtit. 11.

ptum clariſſimos Viros illos impulit, ut Laconicum illud eſſe putarent, obſervari maxime velim, *Ephoros* ab aliis etiam Gentibus eligi, publiciſque Monimentis inſcribi conſueviſſe. Sic Heraclides [1] aſſerit Ephoros a Cyrenenſibus etiam electos eſſe: idque facile de Theriis etiam cenſeri poterit, cum Battus ex Thera Inſula, quae Lacedaemoniorum colonia fuerat [2], in Lybiam conceſſerit, ibique Cyrenas condiderit [3]. Quinetiam plurimis quoque Gentibus aliis, quae Lacedaemoniorum coloniae fuerant, accurateque a Meurſio recenſentur, [4] *Ephori* nomen, ac dignitatem uſurpatam eſſe putaverim: quemadmodum prorſus Coloniae ab Athenienſibus deductae *Archontis* nomen in Numis, atque Marmoribus uſurparunt, ut alibi obſervavi.

Sic, ut illuſtre exemplum unum hic proferam, aenea Lamina Romae apud Cl. Ficoronium reperitur, in qua *Ephori* quidem nomen, ac dignitas memoratur; at non Laconici tamen, ſed Macedonici, menſis nomen occurrit: quod nimirum ad Heracleam Italicam civitatem Plinio [5] memoratam pertineat.

ΕΦΟΡΟΣ ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΣ ΗΡΑΚΛΕΙΔΑ
ΜΗΣ ΑΠΕΛΛΑΙΟΣ Α ΠΟΛΙΣ ΚΑΙ ΤΟΙ ΟΡΙΣΤΑΙ [6] &c.
Ephorus erat *Ariſtarchus Heraclidis* filius,
Menſis Appellaeus. Civitas, *& Terminatores* &c.

Ita, quamvis apud Rheineſium [7] in Marmore, quod in Meſſeniae arce Cyriacus exſcripſit, legatur Ἐπὶ Ἱερεως Κρεσφώνlυ ἔτυς Ρ. Ν. Ζ. *Sub Sacerdote Creſphonio anno* CLVII. perinde quaſi ſummus ac eponymus Meſſenes magiſtratus *Sacerdotis* nomine vocaretur; perſpicuum eſt tamen quod ſupremus ille Meſſeniorum Magiſtratus non alio, quam *Ephori*, nomine deſignabatur. Etenim Polybius non modo Scironem quendam memorat, ὃς ἦν Ἔφορος τότε τῶν Μεσσηνίων [8] *qui tunc temporis Meſſeniorum Ephorus erat*; ſed etiam inferius Μεσσηνίων οἱ Ἐφορευοντες Οἶνις, ϗ Νίκιππος *Meſſeniorum Ephori Oenis, ac Nicippus* legitur, ut doctiſſimus Palmerius [9] depravatum hunc locum reſtituendum

(1) De Politiis. (2) Strab. X. Herod. IV. & Solin. c. 40. Pauſan. Lacon. Scholiaſt. Pind. Pyth IV. (3) Strab Lib. XVII pag. 837. & Scholiaſt Callim. Hym. in Apoll. ver. 70 (4) Miſcell. Lacon. Lib. .... c. 7. (5) Lib. III. c. 9. (6) Murator. Pag. 582. (7) Claſ. V. num. 52. (8) Libr. IV. pag. 273. 299. (9) Exercit. Pagin. 80.

que ex teſtamenti praeſcripto peragantur [1]; moxque praecipitur ut *decima* menſis Dioſthii eodem ipſo Imerti Ephori anno, Epiſophus eligatur [2]: quod argumento certe eſſe poterit *ſecundam* illam anni diem in Dioſthium ipſum incidere, adeoque Dioſthium anni civilis initio congruere.

Sed haec in tanta rerum obſcuritate, Scriptorumque ſilentio definiri non poterunt, niſi uberior fortaſſe lux ex monumentis aliis accedat. Id unum ſatis, ut arbitror, compertum erit quod Epictetae Marmor ad Spartam referri, Laconicorumque menſium ſeries tribus menſibus in illo memoratis augeri certe non poterit. Nec multo ſane felicior Scaligeri coniectura cenſeri poteſt, qui Marmor ipſum Cretenſe fuiſſe putavit, atque in Gruteriano Indice tres menſes illos Cretenſium eſſe dixit. Etenim, ut coniecturas alias ommittam, apud Cretenſes ipſos non *Ephori*, ſed *Coſmi* ſolum, ſequioribuſque temporibus *Protocoſmi* [3] eligi, publiciſque Monimentis inſcribi conſueverant, ut Ariſtoteles teſtatur [4], atque in Marmoribus aliis, quae ſuperſunt [5], aperte conſpicitur, quorum nonnulla opportune iam protuli ubi de Cretenſium Menſibus agebatur.

Quemadmodum vero Eleuſinius, Dioſthius, ac Delphinius menſes in Epictetae Marmore nominati Laconicis Menſibus accenſeri non poſſunt; ita quoque ex illorum ſerie Daeſius ille certiſſime expungi debet, qui in hoc Pſephiſmate apud Ioſephum [6] occurrit: Ψήφισμα Περγαμένων. Ἐπὶ Πρυτανέως Κρατίππυ Δαισίυ πρώτῃ γνώμῃ Στρατηγῶν. *Decretum Pergamenorum. Prytane Cratippo, Daeſii* menſis *primo* die, *ex Praetorum ſententia*. Hudſonus in ipſo Pſephiſmatis titulo Λακεδαιμονίων *Lacaedaemoniorum* fortaſſe reſcribendum eſſe putavit, quod in ipſa Decreti ſerie dicatur Abrahami temporibus Civitatem illam Iudaeis amicam fuiſſe; id vero perſpicue de Lacedaemoniis ipſis Ioſephus [7], aliique teſtentur. Itaque ex Hudſoni ſententia Daeſius ille non Pergamenorum, ſed Lacedaemoniorum menſis habendus eſſet. At, ne cetera argumenta perſequar, *Prytanis*, non *Ephori*, nomen Decreto praefixum ſatis oſtendit illud Lacedaemoniis adſcribi non poſſe.

(1) Col. 6. (2) Col. 8. (3) Polit. II. c. 7. (4) Marm. Oxon. Num. 57. Pag. 116. Grut. Pag. 1084. & 1094. (5) Vid. Chisholl. Antiq. Aſiat. Pag. 123. (6) Antiq. Lib. XIV. c. 10. num. 22. (7) Antiq. Lib. XII. c. 4. num. 10. & de Bello Iud. Lib. I. c. 25.

XXI.

Macedonici

Eadem fere civilibus Macedonum Menſibus, atque Periodo, quae victricibus ipſorum armis, ſors, ac felicitas obtigiſſe videtur; ut quemadmodum nempe Macedones ipſi Alexandri regis auſpicio in exteras etiam diſſitaſque Gentes imperium protulerunt, ita quoque Menſium nomina, civilis anni formam, annorumque ſupputandorum rationem apud illas invexerint. Itaque Syri, Cilices, Epheſii, Pergameni, Cyprii, Palmyreni, Tyrii, Smyrnaei, atque Aſianorum plerique non alios, quam Macedonum; Menſes uſurparunt; ipſorumque plurimi Seleucidarum Aeram, quae ab anno 3. Oly CXVI. V. C. 441. alii Thot, ſive Aeram Philippi, quae anno P. I. 4390. incepit, in exprimendis temporibus adhibuerunt; alii denique civiles annos in Calippica Periodo deſignarunt, quae circa aeſtivum ſolſtitium anni P. I. 4384. hoc eſt 3 Olymp. CXII. incepit [1].

Quamvis autem plurima de celeberrimis iſtis Macedonum Menſibus, atque Periodo Scaliger, Petavius, Vſſerius, Dodvellus ſubtiliter, accurateque diſputaverint; ipſorum tamen ſingulis in definiendo Menſium ſitu, atque Macedonicis, Atticiſque Menſibus invicem committendis, neſcio quo fato, communis, ac inſignis error obrepſit, qui deinde plurima Hiſtoriae Graecae capita mirifice perturbavit. Itaque e re futurum putaverim ſi varias doctiſſimorum Virorum ſententias, ipſorumque argumenta breviſſime exponam; tum veterem, conſtantemque Macedonicorum Menſium ſeriem oſtendam; ſimulque varietatem, quae ſequioribus ſolum temporibus invecta fuit, accurate complectar.

In Philippi regis Epiſtola, quam Demoſthenes [2] conſervavit, Macedonum Lous cum Attico Boedromione, ſimulque Corinthiorum Panemo committitur. Ille nimirum Corinthiis, atque Athenienſibus ſibi foederatis indixit ut in Phocide armati ſibi occurrerent τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς Λώου ὡς ἡμεῖς ἄγομεν, ὡς δὲ Ἀθηναῖοι, Βοηδρομιῶνος, ὡς δὲ Κορίνθιοι, Πανέμου *hoc menſe Loo,*

ut nos

(1) Vid. Petav. Lib. II. c. 19. (2) Orat. de Corona Pag. 335.

ut nos Macedones *agimus*; *ut autem Athenienſes*, *Boedromione*; *ut Corinthii*, *Panemo*. At Plutarchus [1] aſſerit Alexandrum, qui certiſſime anno 1. Olymp. CVI. in lucem prodierat, natum eſſe *ἕκτῃ Ἑκατομβαιῶνος ἱσαμένυ, ὃν Μακεδόνες Λῶον καλῦσι* *ſexto Hecatombaeonis ineuntis* die, *quem Macedones Loum appellant*; ideoque Loum ipſum cum Hecatombaeone coniungit: quemadmodum Galenus [2] nitide diſerteque teſtatur aeſtivum ſolſtitium in Loum Macedonum menſem incidere; alibique [3] Hyperberetaeum cum Romano Septembri, Atticiſque Myſteriis, hoc eſt Boedromione menſe, committit. Ita quoque Plutarchus [4] aſſerit Alexandrum Daeſio menſe ad Granicum dimicaſſe, eiusdemque Daeſii *triceſima die* e vivis exceſſiſſe. Plutarchus [5] autem ipſe, & Aelianus [6] victoriam illam in *ſextum* Thargelionis Attici diem, & Alexandri mortem in Thargelionem Atticum incidiſſe perſpicue teſtatur. Denique ex pluribus Evagrii, Epiphanii, Suidae, aliorumque teſtimoniis apparet Loum ipſum cum Romano Auguſto committendum eſſe; ut ille proinde non Hecatombaeoni, ſed proximo potius Metagitnioni Attico, reſpondiſſe merito videatur.

Itaque Petavius ubi ſingula Veterum teſtimonia a Scaligero iampridem expoſita retuliſſet, ingenue modeſteque fatetur, quod *haec Veterum loca ſecum pugnare*, & *rem omnem obſcurare videntur* [7]. Quamvis autem *in tanto Auctorum conflictu difficile ſit ſtatuere quid potiſſimum ſequare*, haec omnia tamen componi vel explicari poſſe putavit, quod duo Menſium genera olim a Macedonibus uſurpata fuerint: ut antiquioribus quidem temporibus lunares illi fuerint; adeoqe *in anno Iuliano ſurſum, ac deorſum promoverentur*; recentiores vero a Chriſtianis praecipue Scriptoribus uſurpati ſtabiles, fixique forent. Itaque in veteri Menſium ſerie Loum non alteri, quam Hecatombaeoni Attico, reſpondiſſe voluit; in recentiori vero Loum ipſum in Romanorum *Auguſtum* incidiſſe; atque ita ſingula Epiphanii, aliorumque loca componi poſſe contendit, quod Scriptores illi non veterem Macedonum, ſed novam Syrorum, ſive Graecorum Periodum uſurpaverint. Ad Demoſthenis vero locum aſſerit quod, *niſi corruptus*

 ſit,

(1) In Alexand. (2) In Lib. I. Epidemi. (3) De Sanit. tuen. Lib. IV. c. 8. (4) In Alexand. (5) In Cammillo. (6) Var. Hiſt. Lib. II. c. 29. (7) Doct. Temp. Lib. I. c. 29.

ſit, ut pro Loo, vel pro Boedromione menſis alius ſubrogandus ſit, alterutrius Cycli lunaris, ac popularis anni vitio contigiſſe, ut ſedibus ſuis emoti menſes alienas in ſtationes invaderent; niſi forte ſibi quiſpiam ita perſuadeat a temporibus Philippi Macedonicorum menſium ordinem eſſe mutatum[1].

Poſtremam hanc Petavii coniecturam, diſſimulato licet Petavii nomine, arripuit Vſſerius[2]; cumque anno 2. Olymp. CVIII. qua Philippi Regis epiſtolam exaratam eſſe putavit, Macedones lunaribus omnino menſibus uterentur, in quibus Lous Boedromioni Attico reſpondebat, anno 2. Olymp CXI. quo ad Granicum pugnatum fuit, ſolaribus annis, menſibuſque illos uti coepiſſe contendit, in quibus Lous ipſe non Boedromioni, ſed Hecatombaeoni potius Attico, coniungeretur, ut in ſubiecta ſerie conſpicitur.

Menſes Lunares veteres Maced.	*Attici*	*Menſes Solares novi Maced.*
Daeſius	Hecatombaeon	Lous
Panemus	Metagitnion	Gorpiaeus
Lous	Boedromion	Hyperberetaeus
Gorpiaeus	Maemacterion	Dius
Hyperberetaeus	Pyanepſion	Apellaeus
Dius	Poſideon	Audynaeus
Apellaeus	Gamelion	Peritius
Audynaeus	Antheſterion	Dyſtrus
Peritius	Elaphebolion	Xanthicus
Dyſtrus	Munychion	Artemiſius
Xanthicus	Thargelion	Daeſius
Artemiſius	Scirrophorion	Panemus

Denique Dodvellus[3] ipſe, qui de civilibus Macedonum Cyclis, atque Periodo ſubtiliter, ac uberrime diſputavit, ſolares quidem menſes Galeno memoratos a Macedonibus uſurpatos eſſe concedit; ſed longe tamen ſerius id incepiſſe arbitratur, quam Vſſerius putaverat[4]; adeoque pluribus Veterum teſtimoniis contra Vſſerium ipſum, ac Noriſium oſten-

(1) Cap. 30 & Libr. II. c. 15. (2) De Anno Solar. Maced. c. 1. (3) De Cyclis Diſſert. IX. (4) Ibi Sect. 11.

oſtendit[1] quod ſolares menſes,ſimulque Iuliani anni forma longe poſt Iulii Caeſaris aetatem a Macedonibus adhiberi coeperunt. Interim vero dum lunares menſes atque anni apud Macedonas florebant, ita cum Atticis menſibus illi coniungebantur, ut una eademque Periodus a Macedonibus,atque Atticis etiam adhiberetur [2]; in qua Macedonum Lous nunquam cum Hecatombaeone, niſi poſt annum V. C. 517. hoc eſt 3 Olymp. CXXXV. ut ex Ptolemaeo colligitur, ſed Boedromione ſolum, accuratiſſime committeretur [3], ut in Philippi regis Epiſtola expreſſum conſpicitur. Itaque Dodvellus ipſe Plutarchum perſpicue, certoque deceptum eſſe putavit [4] ubi natalem Alexandri menſem, hoc eſt Macedonicum Loum, cum Attico Hecatombaeone commiſit; cum Alexander ipſe *ſexto Boedromionis, & qui Boedromioni Attico tum reſpondebat, Loi Macedonici natus ſit* [5] eiuſque nati, ſimulque victoriae a Parmenione in Illyrico, & Philippi equo in Olympia partae nuncius ad Philippum in Paeonia dimicantem poſt ſextum Boedromionis Attici Loique Macedonici diem pervenerit.

Eiuſmodi vero Macedonici Loi, Corinthii Panemi, Boedromionis Attici ſitus, atque connexio a Demoſthene memorata Dodvelli oculis animoque conſtanter adeo obverſari conſueverat, ut is ubique fere in deſcribenda Macedonnm Periodo, definiendo Nemeadum tempore, plurimiſque tum Atticae, tum Siculae, tum Graecae Hiſtoriae capitibus illuſtrandis eadem ſemper, quod doctiſſimi Viri pace dictum velim, chorda oberrare videatur; & quidquid ille acerrima qua fuerat, ingenii vi, beataque eruditionis copia componendis Veterum diſſidiis hic protulit, rem longe obſcuriorem noviſque difficultatibus magis implexam reddiderit.

Itaque in tanto Auctorum conflictu, rerumque obſcuritate aliquod operae pretium me facturum putavi ſi haec omnia ſubtilius inquirens Demoſthenis locum certiſſime vitiatum eſſe demonſtrarem; atque in eadem illa Philippi regis Epiſtola Macedonum Loum non Boedromioni, ſed Hecatombaeoni ſolum, coniungi potuiſſe oſtenderem; adeoque plurima ex illuſtri Demoſthenis loco ita a me reſtituto tum in *Faſtis Atticis*, tum in *Agoniſticis* etiam *Diſſertationibus* contra Dodvel-

(1) Sect. 7. 8. 9. (2) Sect. 1. & 3. (3) Sect. 19. (4) Differt. IX. Sect. 3. & 5. & Diff. IV. ſect. 15. (5) Diff. IX. ſect. 5.

vellum ipſum inferrem. Itaque, ut haec ipſa iam fuſius alibi demonſtrata breviſſime complectar, Philippi Epiſtola non anno 1. Olymp. CVIII. ut perperam Vſſerius [1], & Dodvellus [2] etiam exiſtimat; ſed anno 3. Olymp. CX. conſcripta fuit. In illa non *Boedromionis*, ſed *Hecatombaeonis*, Attici nomen olim expreſſum reſtitui, reſcribique debet. Lous ille, ceterique Macedonum menſes, Athenienſium inſtar, Philippi aetate *lunares* erant, lunareſque proximis etiam aetatibus perſtitere; ut proinde *ſolaris* annus ab Vſſerio excogitatus refelli debeat, menſiumque varietas, atque diſcrimen Petavio probatum eiuſmodi Scriptorum diſſidio dirimendo prorſus impar haberi debeat. Denique, ut uno omnia verbo complectar, civilis Macedonum annus ita ab aequinoctio autumnali veluti cardine deduci debet, ut florente Metonis Enneadecaeteride, & Calippica Periodo *Dius* primum in civilibus annis locum occupaverit, adeoque Maemacterioni Attico, Romanoque Octobri reſponderit.

Ac certe poſtremum civilis anni menſem fuiſſe *Hyperberetaeum*, adeoque *Dium* omnium primum fuiſſe ex Zenobio [3]; autumnale vero aequinoctium in Dium [4], atque Hiperberetaeum in Boedromionem Atticum, Romanumque Septembrem incidiſſe ex Galeno [5] demonſtravit Vſſerius [6]; ſimulque optime, & accurate obſervavit a Galeno, Pergamenis, Macedonibus, & Aſianorum pleriſque non *lunares*, qui in multis Graeciae civitatibus adhuc obtinebant, ſed *ſolares* ſolum annos uſurpari conſueviſſe. Hic ipſe quoque civilis anni cardo, menſiumque ſeries aut ordo, qui ab Europaeis Macedonibus adhibebatur, a Pergamenis etiam, Epheſiis, & Antiochenis uſurpatus erat, ut facile pluribus exemplis oſtendi poſſet. Certe Antiocheni, quamvis ab anno V. C. 723. Aeram illam inceperint, quae *Actiaca* vocabatur, eamque ad annum uſque 786. adhibuerint, quo *Iulianam* Aeram a Iulii Caeſaris initio, hoc eſt ab anno V. C. 705. veluti cardine ductam invexerunt, ſimulque Iuliani ſolaris anni formam receperunt [7], veterem hanc tamen menſium ſeriem conſtanter obſervarunt; unde Lous *decimus* Antiochenorum menſis a Iuliano [8] vocatur.

At *Sy-*

(1) Capit. 1. (2) Diſſert. IX. Sect. 1. (3) Centur. VI. num. 30. (4) Galen. Lib. I. Epidem. (5) De Sanit. tuen. Libr. IV. c. 8. (6) Pagin. 8. (7) Dodvell. Diſſer. IV. ſect. 11. & 12. (8) In Miſopog.

At *Syri*, ſive ut Epiphanius illos appellat, *Hellenes*, communiorique voce *Syro-Macedones*, quamvis civilis anni principium ab eodem illo autumnali aequinoctio ducerent, eademque prorſus Macedonicorum menſium nomina, ſeriemque obſervarent; *primum* tamen civilis anni menſem non *Dii*, ſed *Hyperberetaei*, nomine nuncuparunt; ut proinde Xanthicus ille, qui in veteri Macedonicorum menſium ſerie Martio reſpondebat, iuxta Syro Macedones in Aprilem potius incideret. Nec alia certe, quam recentior illa Syro-Macedonum, Periodus ab Epiphanio, Suida, Evagrio, Alexandrino Chronico, Conciliorum Actis uſurpata conſpicitur: cum Scriptores alii, atque in primis Ioſephus, priorem alteram, veteremque Macedonicorum menſium ſeriem adhibuerint [1].

Tyrios etiam, ac Smyrnaeos in definiendo menſium ſitu Syro-Macedonum methodo uſos fuiſſe perſpicue demonſtravit Vſſerius; quamvis illi deinde confuſioni dirimendae ab *ordinalibus* numeris Menſes appellaverint, ut inferius oſtendetur. Nihil eſt autem cur in Gentibus iis hic ordine recenſendis immorer, a quibus Macedonum menſes, atque Periodus uſurpata fuit; cum a Noriſio in aureo, doctiſſimoque Opere *De Epochis*, & *Anno Syro-Macedonum*, aliiſque pluribus memorentur; atque in Graecis etiam Marmoribus frequentiſſime occurrant. Ita in pluribus Palmyrenorum Marmoribus [2] ſinguli fere Macedonici menſes nominantur; ſimulque Aera a Palmyrenis adhibita, quae anno P. I. 4402. a calendis Octobribus incepit. Macedonum *Panemus* anno Chr. 409 adhuc a Cilicibus uſurpatus apud Gruterum [3] occurrit. In Ticinenſi Marmore, quod *Leone*, & *Probiano* Coſſ. hoc eſt anno Chr. 471. poſitum fuit, *Gorpiaeus* Apameae uſitatus memoratur [4]: quemadmodum prorſus in Romano etiam Marmore *Payni* Aegyptii menſis nomen una cum eorundem Coſſ. nominibus obſervavi. Quamvis enim in Marmoris fragmento vel quadratarii, vel exſcriptoris vitio legatur [5].

.....ΕΑϹ ΜΗΝΙΠΑΤΝΙΚΒ
.....ϹΠΟΤΩΗΙΩ ΩΝ ΛΕΟΝ
.....ΠΡΟΒΙΑΝΟΥ

cer-

(1) Vide Petav. Doct. Temp. Lib. I. c. 29. (2) Smith. Monum. Palmyr. (3) Gruter. Pag. 86. num. 8. Murat. Pag. 115. 117. (4) Maffei de Siglis Pag. 82. & Murator. Pag. 411. (5) Margarin. Pag. 63. Num. 24.

certe reſcribendum arbitror μηνι Παυνι ΚΒ εν υπατειᾳ τȣ δεσποτȣ ημων Λεοντος το τεταρτον, ᾑ Προβιανȣ. *Menſe Payni viceſimo ſecundo die, in conſulatu Domini noſtri Leonis IV. & Probiani.* Denique, ut exemplis aliis abſtineam, Florentiae quoque Marmor decem ab hinc annis erutum fuit, in quo *Xanthicus* Macedonum menſis occurrit: quod nimirum civis ille, qui titulum poſuit, ex *Vico Niceratum*, adeoque ex Syriae regione foret, ut optime Siglas Marmori inſcriptas Cl. Gorius[1] explicavit. Itaque hoc etiam illuſtri monimento confirmatur Macedonum menſes *Honorio* XI. & *Conſtantio* II. Coſſ. hoc eſt anno Chr. 417. adhuc a Syris ubicumque degentibus uſurpatos eſſe.

XXII.

Siculi

Vide in *Corinthii*.

XXIII.

Smyrnaei

Plurima, quae ad civiles Smyrnaeorum annos, ipſorumque Menſes ſpectare poterant, opportune explicavi ubi de Macedonum Periodo, ac Menſibus ageretur. Etenim Smyrnenſes ipſi, Syrorum, aliorumque Aſianorum inſtar, non alios, quam Macedonum, menſes uſurpare conſueverant; hoc tamen perſpicuo, certoque diſcrimine, quod cum Macedones alii, Europaei nimirum, Antiocheni, Pergameni, & Epheſii civiles annos ab autumnali aequinoctio, ſimulque menſe Dio veluti cardine auſpicarentur, Smyrnaei tamen, ac Syro-Macedones alii ab autumnali aequinoctio non Dium, ſed Hyperberetaeum exordirentur; ut nimirum menſis ille, qui iis ultimus eſſe debuerat, primum in menſium ordine locum occuparet. Id certe pluribus Veterum teſtimoniis accuratiſſime oſtendit Vſſerius. Etenim Polycarpus Smyrnae martyrio coronatus dicitur *ſecunda* Xanthici menſis die, quae in *viceſimumſextum* Martii Romani diem inciderat.

Quan-

(1) Tom. III. Inſcript. Pag. 314.

Quandoquidem vero varietas illa, quae in civilium Menſium ſitu ſenſim irrepſerat, in cauſſa fuit ut in deſignandis rerum geſtarum temporibus maxima ſubinde perplexitas oriretur; atque ubi quidpiam Hyperberetaeo ex. gr. menſe contigiſſe dicebatur, incertum plane obſcurumque foret an ultimo, an primo potius civilis anni menſe, an Auguſto, an Septembri potius Romano contigiſſet, eiuſmodi confuſioni dirimendae nova Menſium nomina apud Smyrnaeos ex ipſorum ordine, ac numero derivata uſurpari coeperunt: ut non *Hyperberetaei*, aut *Dii*, ſed *primi*, ac *ſecundi*, nomine vocarentur. Ita Timothei Martyris mors κατ Ασιάνυς μηνὸς Τετάρτυ τριακάδι (1) *iuxta Aſianos triceſimo Menſis Quarti* die, ſimulque viceſimo ſecundo Ianuarii Romani contigiſſe dicitur: quod facile pluribus exemplis aliis ex Vſſerio (2) petitis confirmari poſſet. Sic, ut e Marmoribus etiam exemplum unum hic proferam, in Smyrnenſi Marmore apud Cl. Muratorium legitur (3): Ε'πὶ Στεφανηφόρυ Αἰλ. Βίωνος μηνὸς Τρίτυ. *Sub Stephanephoro Aelio Bione, menſe Tertio.*

XXIV.

Teii

Teios non aliis fortaſſe, quam Athenienſium, Menſibus, Atticaque proinde Periodo in civilibus annis uti conſueviſſe ex paucis monimentis illis inferri poſſe putaverim, quae ad haec uſque tempora pervenere. Etenim Anacreon patrios facile menſes hic exprimens ait

Μεὶς μὲν Ποσειδηΐων ἕςηκε,
Νεφέλαι δ' ὕδατι βαρίνονται,
Α'γριοι δὲ χειμῶνες παταγῦσι.
Menſis Poſideon adeſt,
Nubeſque aqua gravantur,
Horridaeque tempeſtates perſtrepunt.

Itaque non ſolum Poſideonis nomen a Teiis uſurpatum, ſed ipſius etiam ſitus hic aperte conſpicitur; quod nimirum

(1) De anno Maced. c. 1, Pag. 11, (2) Cap. 2. Pag. 17. (3) Pag. 156.

Poſideon ille ſaeviente iam hieme agebatur; quemadmodum prorſus Poſideon Atticus in brumam, Romanumque Decembrem incidebat.

Alterius etiam Attici, ſimulque Teii, menſis nomen ex pulcherrimo eximioque Marmore fortaſſe deprehendi, exſculpique poterit, in quo *Teiorum Dirae* continentur. Etenim in illo Timuchis praecipitur ut Diras ipſas pronuncient καθημένȣ τȣ̃ ἀγῶνος, Ανθεστερίοισιν, ϗ Ηρακλίοισιν, ϗ Δίοισιν *conſidente multitudine in* Feſtis *Antheſteriis*, & *Heracliis*, & *Diaſiis*. Itaque, cum Antheſteria, Heraclia, & Diaſia Feſta ex Athenienſibus in Teios profluxiſſe non immerito videantur, atque ex Antheſteriis ipſis Antheſterion Atticorum menſis nomen acceperit, cognominis fortaſſe menſis apud Teios etiam nomen ab iis obtinuiſſe videtur.

Quaecumque vero de civilibus Teiorum Menſibus hic indicavi, facile de Pariis etiam intelligi ſupponique poſſunt. Certe Marmorei Chronici Scriptor initio Marmoris Eponymi tum Athenienſis, tum Parii, Archontis nomen, veluti perſpicuam temporis notam fixumque terminum, nobis expreſſit, ad quem annorum numerus conſtantiſſime dirigeretur: quod argumento certe eſſe poterit Archontes illos, adeoque civiles etiam ipſorum annos, ab uno eodemque cardine, vel Hecatombaeone menſe, utrobique incepiſſe. Ita in exprimendo definiendoque Troiani excidii tempore non alterius, quam Attici, Menſis nomen adhibuit, aſſerens illud in *viceſimam tertiam* Thargelionis diem incidiſſe. Ergo Parii, quamvis ſuos, peculiareſque Archontes Eponymos eligerent, ac Monimentis inſcriberent, ut alibi quoque obſervavi; fortaſſe tamen una eademque cum Atticis Periodo, civilis anni forma, iiſdem menſium nominibus uſi videntur: quod facile de pluribus etiam Inſulis aliis, quae vel Athenienſium imperio ſuberant, vel ritus, ac leges ab ipſis acceperant, vel ipſorum coloniae fuerant, ſupponi poterit: quamvis in tanto veterum Scriptorum ſilentio, ac Monimentorum inopia nihil hic certo conſtitui, vel definiri repente poſſit. Vt autem ſingula Menſium illorum nomina, quae nobis hactenus ex Graecis Scriptoribus, ac Monimentis aliis affulſere, facilius inveniri poſſint, integram illorum ſeriem hic una complecti libuit; ut ſi fortaſſe Menſis alicuius nomen alicubi occurrat, facile deprehendi

di poſſit cui nam Genti referri ille debeat; niſi fortaſſe tanquam hactenus ignotus, mihique indictus Menſibus aliis a me receſitis adiungendus videatur.

Aeginetae
Delphinius *forte etiam*
Dioſthius, *&*
Eleuſinius

Aegyptii
1. Thot
2. Phaophi
3. Athyr
4. Choeac
5. Tybi
6. Mechir
7. Phamenoth
8. Pharmuthi
9. Pachon
10. Payni
11. Epiphi
12. Meſore

Argivi
4. Hermaeus

Attici (nius
1. Hecatombaeon, olim Cro-
2. Metagitnion
3. Boedromion
4. Maemacterion
5. Pyanepſion
6. Poſideon
7 Gamelion (on
8 Antheſterion, olim Lenae-
9. Elaphebolion
10 Munychion
11. Thargelion
12. Scirrophorion

Bythini
1. Heraeus
2. Hermius
3. Metrous
4. Dionyſius
5. Heraclius
6. Dius
7. Bendiaeus
8. Strateius
9. Arius
10. Periepius
11. Aphrodiſius
12. Demetrius

Boeoti
1. Bucatius
2. Hermaeus
3. Proſtaterius
7. Hippodromius
8. Panemus
10. Alalcomenius
11. Damatrius

Cappadoces
1. Tirix
2. Mata
3. Xanantheri
4. Mithri
5. Apomenama
6. Arthra
7. Tetuſia
8. Oſmonia
9. Sondara
10. Artania
11. Artaeſtin
12. Araeotata

Coi
Agrianus

Corcyraei
1. Artemitius

11. Machanes
12. Euclius

Corinthii, & *Siculi*

10. Panemus
11. Carnius
Gorpiaeus
Dius
Pantheon
Poſideon

Cretenſes

Imalius
.. dacius
Dromeius
Dioſalloſius
Eleuſinius
Eteothermolaus
Heraeus
Artamitius
Metarchius

Cyprii

1. Aphrodiſius
2. Apogonicus
3. Aenicus
4. Iulus
5. Caeſarius
6. Sebaſtus
7. Imperatorius
8. Demarchexuſius
9. Plethypatus
10. Archiereus
11. Eſtius
12. Romanus
mox Gorpiaeus, aliique Macedonici

Delii

iidem ac Athenienſes

Delphici

1. Byſius
2. Heraclius
Theoxenius
Ilaeus
Bucatius
Domus
Thelutius
Synelius
Dionyſius

Elidenſes

9. Elaphius
Apollonius
Parthenius

Epheſii

iidem cum Athenienſibus, & mox cum Macedonicis

Iudaici

1. Niſan
2. Iiar
3. Sivan
4. Tammuz
5. Ab
6. Elul
7. Tiſri
8. Marcheſvan
9. Kisleu
10. Tebeth
11. Sebat
12. Adar

Laconici

6. Geraeſtus
7. Artemiſius
8. Hecatombeus
9. Phlyaſius
11. Carnius

Macedonici

1. Dius
2. Apellaeus
3. Audynaeus
4. Peritius
5. Dyſtrus
6. Xanthicus

7. Arte-

7.	Artemiſius	*Smyrnaei*
8.	Daeſius	iidem ac Macedonici;
9.	Panemus	mox ordinalibus numeris
10.	Lous	deſignati
11.	Gorpiaeus	*Teii*, & *Parii*
12.	Hyperberetaeus	iidem fortaſſe ac Attici

Atque hactenus quidem de Cyclis illis, civilibus Graecarum Gentium annis, ac Menſibus, quorum patria ex Graecis ipſis Scriptoribus, ſive Marmoribus affulſere; ut proinde Menſium quilibet ad peculiarem Vrbem aliquam perſpicuis, certiſque rationibus, aut certe non obſcuris indiciis, & characteribus referri poſſit. Tres Menſes alios coronidis loco ſubiecisse nunc iuverit, quorum patria hactenus ignota mihi, vel incerta eſſe debet; quippe qui Marmorum quidem apographum ab Amico per epiſtolam nuper acceperim; ſed locum ignorem, in quo Marmora ipſa reperta vel exſcripta fuerint. Itaque Marmora ſolum ſubiiciam, aliiſque divinandum relinquam an ipſorum primum, in quo Dorica dialectus, & Hieromnemonis, & Dionyſii menſis nomen occurrit, ad Delphos referri debeat, quod initio ſuſpicabar; nihil eſt enim quod de altero ſuſpicari nunc liceat; cum Panemi menſis nomen ad Macedones, Corinthios, Siculos, alioſque etiam Populos ſpectare poſſe videatur,

I.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΠΡΟΜΑΘΙΩΝ ΘΕΟΔΟΤΟΥ
ΙΕΡΩΜΝΑΜΩΝ ΕΡΜΑΙΟΣ ΕΡΜΑΙΟΥ
ΠΡΟΦΗΤΑΣ ΑΘΑΝΑΙΩΝ ΑΠΟΛΛΟΦΑΝ
ΝΟΜΟΦΥΛΑΚΕΣ ΙΠΠΩΝ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
ΑΘΗΝΟΚΛΗΣ ΜΗΝΟΔΩΡΟΥ [illegible]ΩΤΙΚΟΣ
ΑΘΗΝΑΙΩΝΟΣ ΑΙΣΙΜΝΩΝΤΕΣ
ΜΗΝΑ ΔΙΟΝΥΣΙΟΝ ΕΣΤΕΦΑΝΩΣΑΝ
ΑΓΕΜΟΝΑ ΒΟΥΛΑΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΝ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΠΟΛΗΤΗΑΣ
ΝΙΚΙΑΣ ΜΕΝΙΣΚΟΥ ΚΑΛΛΙΧΟΡΕΑΥ
ΒΥΡΙΚΟΣ ΑΙΣΧΗΡΔΡΑΣ ΙΠΠΩΝΗΑΣ
Μ·ΤΡΙΚΩΝ ΜΗΝΙΟΥ ΤΡΙΑΣΠΙΔΟΣ
ΠΡΟΜΑΘΙΩΝ ΠΡΟΜΑΘΙΩΝΟΣ ΣΙΡΟ

ΠΑ-

ΠΑΠΙΑΣ ΔΙΟΓΕΝΗΤΟΥ ΑΤΘΙΔΟΣ
ΑΘΑΝΑΙΩΝ ΑΣΚΛΑΠΙΟΔΩΡΟΥ
ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΣΩΠΟΣ
ΔΑΜΑΣ ΜΗΝΟΔΟΤΟΥ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΒΟΥΛΑΣ ΚΑΙ ΔΑΜΟΥ
ΜΗΜΝΩΝ ΜΗΝΕΚΡΑΤΕΙΟΣ

Rex erat *Promathion Theodoti* filius
Hieromnemon Hermaeus Hermaei filius
Propheta Athenaeon Apollophanis
Nomophylaces Hippo Dionyſii
Athenocles Menodori Zoticus
Athenaeonis Aeſymnetarum munus obeuntes
Menſe Dionyſio coronaverunt
Principem Senatus Dionyſium
Dionyſii Poleteas
Nicias Meniſci Callichoreat..
Byricus Aeſchesdras Hipponeas
Matrico Menii Triaſpidis
Promathion Promathionis Siro...
Papias Diogeneti Atthidis
Athenaeon Aſclepiodori
Theophilus Dionyſii Aſopi
Dama Menodoti
Scriba Senatus, & *Populi*
Memnon Menecratius

II.

. . . . . ΟΝΤΟΣ ΤΗΣ ΝΕΩΚΟΡΟΥ ΒΟΥΛ. . . . . .
ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΑΙΛΙΑΝΟΥ ΙΤΑΛΟΥ ΟΙΔΕ ΠΡΥ
ΤΑΝΕΥΣΑΝ ΜΗΝΑ ΚΑΛΛΙΜΑΙΩΝΑ Κ-ΚΑΛΛΙΑ
ΣΑΝ ΤΟΝ ΠΑΝΗΜΟΝ ΕΠΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΦΙΛΗ
. . . . . ΤΡΟΦΙΜΟΥ

...... *Senatus Neocori munere decorati*
Aemilio Aeliano Italo, iſti Prytanes
fuerunt menſe Callimaione, & *ſacris operati* * fort.
ſunt menſe Panemo ſub Archonte Phile-
...... *Trophimi* filio

Quem.

Quemadmodum vero ſingula Menſium nomina, quae ex Graecis Scriptoribus, atque Marmoribus affulſere, accuratiori qua poterat, clariorique methodo ſuperius expoſui, ipſoſque ſuis in locis, hoc eſt Gentium illarum nominibus, ſubieci, ad quas Menſes illi ſpectaverint; ita quoque ex ipſa Menſium ſerie Menſes aliquot expungendos eſſe nunc video, qui temere prorſus & inconſulto in Menſium numerum irrepſere: perinde quaſi aliorum inſtar veri Gentis alicuius Menſes haberi illi debeant. Doctiſſimus Gyraldus, ubi varios plurimarum Gentium Menſes accurate recenſuiſſet, repente ſubdit: *par etiam eſt credere & alias Nationes, alia & habuiſſe, & nunc habere menſium vocabula. Scribit enim Strabo Lib. XII. a Pharnace Rege menſem denominatum, cui & templum conſtructum fuit in Ponticis regionibus. Idem & Arcaei menſis ſacerdotium commemorat, bis verbis ἦν δὲ ἐνταῦτα ϗ ἱεροσύνη τἰς Μηνὸς Α'ρκαίȣ, Idem & menſis Cari templum ait magna veneratione cultum apud Laodiceam, & Caruros populos*. At eximio, praeſtantique Viro ambiguum illud *menſis* nomen impoſuit. Etenim, ut ex integro Strabonis contextu perſpicue apparet, Μηνὸς Φαρνάκȣ *Menſis Pharnacis* nomine non civilis anni pars, aut menſis quidam; ſed *Luna* ſolum, eiuſque agnomen exprimitur; idque non a Pharnace rege, ut Gyraldus exiſtimat, ſed a Pharnaciae potius oppido, atque regione deductum. Siquidem Strabo repente ſubdit ἔςι δὲ ϗ τȣτο τῆς Σελήνης τὸν ἱερόν, καθάπερ τὸ ἐν Α'λβανοῖς, ϗ το ἐν Φρυγίᾳ τότε τȣ̃ Μηνὸς ἐν τῷ ὁμωνύμῳ τόπῳ, ϗ τὸ τȣ̃ Α'σκαίȣ τὸ πρὸς τῇ Α'ντιοχείᾳ τῇ προς Πισιδίαν, ϗ τὸ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Α'ντιοχέων *eſt autem boc Lunae fanum, quemadmodum id, quod apud Albanos eſt, & ea quae ſunt in Phrygia: Menſis ſcilicet templum, in eiusdem nominis loco; & Aſcaei templum, quod apud Antiochiam eſt, Piſidiam verſus; & id, quod in agro eſt Antiochiae*. Ita quoque in XIII. Libri fine de Caro Menſe differens ait: μεταξὺ δὲ τῆς Λαοδικείας, ϗ τῶν Καρȣ́ρων ἱερὸν ἔςι Μηνὸς Κάρȣ καλȣ́μενον τιμώμενον ἀξιολόγως *inter Laodiceam, & Caruram templum eſt Menſis Cari appellatum in maxima veneratione*. Itaque, ne argumenta cetera hic perſequar, cum Carura in Cariae, Phrygiaeque confinio poſita Laodiceae & Apameae coniuncta foret, non aliis profecto Strabonis aetate, quam Syro-Macedonum, Menſibus utebatur: quos ab Apamenſibus

exe-

exeunte fere V. Eccleſiae Seculo adhuc uſurpatos eſſe demonſtravi ubi de Macedonum, ac Syro-Macedonum Menſibus agebatur; quemadmodum Antiochenos ipſos Macedonum menſibus uſos eſſe iam diximus. Ergo *Pharnacis*, *Aſcati*, & *Cari* nomine non civiles aliquot anni menſes; ſed varia ſolum *Luni*, ſive *Lunae* nomina deſignantur, quae a Gentibus illis promiſcuo ſcuo Dei, Deaeque nomine colebatur: ut ex Spartiano [1] demonſtravit Salmaſius, atque ex Palmyrenorum Tabula apud Sponium [2], ſimulque ex veteri Antiochenorum Numo apud Patinum [3] oſtendi poſſet, ubi perſpicue *Luni* facies expreſſa conſpicitur.

(1) In Carac. c. 7. (2) Miſcell. Erud. Antiq. Sect. I. (3) In Antonino Pag. 218.

F I N I S.

MAG 2016458.

Digitized by Google

Digitized by Google